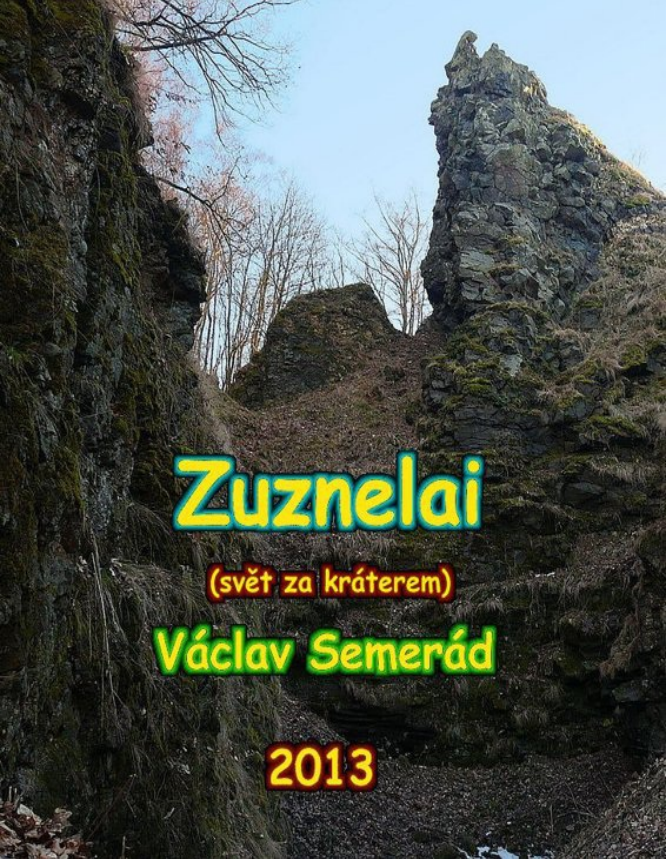

Zuznelai

(svět za kráterem)

Václav Semerád

2013

Zuznelai

(svět za kráterem)

Václav Semerád

2013

Zuznelai
(za kráterem)
(dětská science fiction)

Výlet

„Proč jste lezli na Mount Everest, pane Hillary?“

„Protože tam stojí!“

S nápadem na výlet přišla Zdenka.

„Každý den jezdíme kolem sopky a ještě jsme na ni nevylezly!“ prohlásila Milča, když jely spolu jako každé ráno do školy. „To musíme napravit, vždyť je to ostuda!“

Milča neodporovala, ale moc nadšeně se netvářila.

„A to tam polezeme jen my dvě?“ nezdálo se jí. „Co když tam spadneme?“

„Proto přece budeme dvě!“ vysvětlovala jí Zdenka. „Kdyby se některé z nás něco stalo, ta druhá jí dojde pro pomoc.“

„Jen dvě – to je málo!“ trvala na svém Milča.

„Neboj se, bude nás víc,“ ujistila ji Zdenka. „Někoho ještě seženeme. Když nebudeme čekat na autobus a vyrazíme hned po vyučování, můžeme být doma stejně, nebo jen nepatrně později.“

„Na sopce se přece zdržíme!“ připomněla jí Milča.

„Ančov není žádný Popocatepetl, dyť je to sotva větší krtinec!“ odvětila Zdenka pohrdlivě. „Na ten vylezeme ajncvaj! Slyšela jsem, že se tam dají najít nádherně barevný kusy lávy!“

Milča ji tedy ujistila, že s ní může počítat, a Zdenka pak věnovala několik školních přestávek po sobě opatrnému ot'ukávání spolužáků.

Velký výběr ovšem neměla. Nejezdily do školy autobusem samy, ale z jejich vesnice jezdila do téže třídy jen hrstka. Většina spolužáků se sjížděla z okolních vesnic a ty by k výletu na sopku těžko přemluvila, byla by to pro ně nepříjemná zacházka. Sopka ležela na přímé spojnici mezi jejich vesnicí a městem, jenže autobus nejel přímo, ale objížděl všechny okolní vesnice, takže cesta kolem sopky Ančova byla mnohem kratší než trasa autobusu. Závod s autobusem by asi prohrály, ale když místo lelkování na autobusáku vyjdou už půl hodiny před odjezdem a navíc půjdou přímo, mohly by získat slušný náskok, takže byla naděje, že si toho rodiče ani nevšimnou.

Jenže to taky znamenalo pohnout kostrou a když se započítá námaha spojená se šplháním na vrchol, nikdo se nadšeně nehrnul. Bohouš a Hynek odmítli výlet okamžitě a Lenka si sice ponechala čas na rozmyšlenou do

konce vyučování, ale na konci poslední hodiny si vzpomněla, že k nim dneska přijede tetička a jakékoliv zdržení by znamenalo nepříjemný výsledek a kdoví, třeba i nějaké to jelito tátovou rákoskou.

S tetičkou to sice vypadalo podezřele, kdyby to byla pravda, snad by si na to vzpomněla hned a ne až po poslední hodině, ale Lenčin táta byl skutečně od rány, o tom se nedalo pochybovat.

Jediný, koho nakonec Zdenka zlákala, byl Pavel. Milča z něho nebyla dvakrát nadšená, Pavel byl ve vesnici přistěhovalec a navíc mu říkali Tintítko, neboť byl z celé třídy nejslabší. Při pohledu na něho se Milča obávala, aby ho ještě nemusely nahoru vynášet. Měl ale proti nim nespornou výhodu – vlastnil starší, leč fungující mobil. Dostal ho od rodičů, aby domů vždycky včas oznámil, kdyby mu ujel autobus. Vzhledem k půlhodinové rezervě do pravidelného odjezdu autobusů to byla zřejmě zbytečná obava, nicméně mobil měl a mohl by v případě nouze zavolat nejen domů, ale kdoví, třeba i pro pomoc. Nebyl ve třídě jediným vlastníkem mobilu, ale jediný projevil ochotu účastnit se, až ho nakonec i Milča vzala na milost. Tintítko netintítko, nepolezou přece na Everest!

Trojice se po poslední vyučovací hodině oddělila od hejna žáků, táhnoucího se na autobusové nádraží, a zčerstva zamířila nejkratší cestou na silnici z města. Výhodou bylo, že prošli i úzkými uličkami, které musí autobus objet, nevadila jim ani jednosměrka, pro auta také neprůjezdná. Brzy byli za posledními domky městečka a odhodlaně pochodovali po hladké asfaltové silnici.

Zdenka Sadová, energická krátkovlasá blondýnka v modrých džínách a strakaté flanelové košili, zvyklá na vůdčí úlohu, kamarádům navrhla pokračovat indiánským během. Milča Ciprová sice na to přistoupila, ale dost neochotně a v tajné naději, že Tintítko Pavel Vejvoda brzy odpadne a všichni budou muset opět zvolnit.

Bylo pro ni zklamání, když nakonec byla ona sama první, kdo zpomalení požadoval, protože ji běh nejvíc zmáhal.

„Poklus není dobrý nápad,“ řekla mezi supěním. „Jestli k Ančovu dorazíme úplně vyflusání, jak budeme šplhat nahoru?“

Na tmavovlásce Milče bylo prostě znát, že s takovou výpravou předem nepočítala.

Už podle toho, že na ni nebyla vhodně oblečená. Na červenožlutě

károvaných šatickách a bílé košili se bude jistě vyjímat kdejaká špína, bílé podkolenky měly tutéž nevýhodu. Ani nízké letní botky se na šplhání do kopce příliš nehodily a nebylo divu, že ji i krátký poklus rychle zmohl.

Zdenka to naštěstí velkoryse uznala a ani Pavel neprotestoval.

Pavel byl z nich oblečený nejvšedněji. Kalhoty i košili měl obyčejné, mokasíny také. Navrchu měl lehkou letní bundičku. Pavel nikdy oblečením nevynikal, ale na výlet i na případné šplhání po kopcích se jeho nevýrazné oblečení hodilo rozhodně víc než Milčiny nápadně barevné šaty.

Dál šli jen poněkud ostřejší chůzí, ale na křižovatku, kde trasa školního autobusu odbočovala do okolních vesnic, došli aniž by je cokoliv předjelo, což nahrálo Zdenčině předpokladu dostatečného náskoku a tím také co nejmenšího zpoždění.

„Jen klid, ještě ani nenastupují,“ řekl Pavel při krátkém pohledu na displej mobilu, který vyňal na tu chvíli z plátěného pouzdra, zavěšeného na šňůrce na krku. Byla to jeho další výhoda – nikdo z nich neměl hodinky, ale mobil je dostatečně zastoupil. Měl sice jen postarší Nokii a pouzdro na krk mu očividně ušila maminka, ale byla to nesporná výhoda.

Odbočili tedy na pěšinku, vedoucí k sopce.

Sopek jako Ančov je v Čechách víc. Od třetihor byl vyhaslý a jak Zdenka říkala, byl to takový větší krtinec. Nad říčním údolím přečníval sotva o sto metrů, takže to nebyl žádný Popocatepetl ani Milešovka a kdo o něm nevěděl, snadno ho mezi ostatními kopečky přehlédl.

Byla to ale pravá sopka, jeho vrcholkem byla skála nezarostlá stromy a vyšplhat se na ni byla výzva, které se nedalo odolat. Tak to aspoň znovu a znovu opakovala Zdenka, když všichni po čtyřech šplhali a podkluzovali se po zarostlém svahu. Počínalo už léto, ale půda byla vlhká a klouzala.

Jako prvního vyslaly dopředu Pavla, aby jim vyhledával schůdnější terén. Zdenka to zdůvodnila zásadou, že v karavaně musí jít vpředu ti nejslabší, aby jim ostatní neutekli. Milča si spíš myslela, že Zdenka na sebe nechce vzít zodpovědnost za případnou bžundu, kdyby výpravu zavedla do nějaké slepé uličky, ale nahlas to neřekla a ani Pavel neprotestoval. Už dávno si zvykl na přízvisko Tintítka i na nepokryté přezírání spolužáků. Nevadilo mu to zřejmě ani od spolužaček a kdyby ho to přece jen štvalo, nedával to najevo a raději mlčel. Místo odpovědi šplhal tím usilovněji a obě brzy nechal daleko pod sebou. Zdenka na něho nakonec musela zavolat, aby

na ně počkal.

„Máš z nás nejlehčí tašku!“ pokusila se vysvětlit to tak, aby mu nenechala žádnou zásluhu.

„A co kdybychom tašky schovali tady do křoví?“ navrhl. „Stejně se tady budeme vracet, proč je tahat až nahoru?“

Bylo to logické a Zdenku zamrzelo, že na to nepřišla sama. Ale nechtěla se smířit s tím, že by na něco tak jednoduchého přišel zrovna on, když velitelem výpravy byla bezesporu ona.

„Někdo by nám je mohl ukradnout!“ odpálila ho.

„Tady?“ podivil se hodně okázale. „Sem živá noha nepáchne, jak je rok dlouhý!“

Pěšinka, vinoucí se vzhůru, jeho slova usvědčovala z přehánění – někdo ji musel prošlapat, ale její zanedbanost znamenala, že se tady netáhnou procesí každodenně.

„Řekli jsme si přece, že si nahoře nasbíráme nějaké hezké kusy lávy!“ doplnila to tedy jiným argumentem. „Na to potřebujeme tašky, v ruce toho moc nepobereš!“

„Na to by snad stačil pytlík na cvičky!“ odvětil Pavel.

„Ty si nenecháváš cvičky ve třídě?“ pokusila se ho zpražít Zdenka.

„Cvčky jo, ale prázdný pytlík na vzorky jsem si vzal,“ odvětil klidně Pavel. „Podle mě by se tam vešly i vaše šutry, pak se o ně dole rozdělíme.“

Byl to velice vstřícný návrh, ale Zdenka se jen tak nedala přesvědčit. Nejlepší nápady má přece vždycky ona! Jenže Milča se k Tintítkovi nečekaně přidala – vidina odlehčení o těžký školní batoh byla pro ni příliš přesvědčivá. Obě se tedy doškrábaly až k němu, shodily batohy a spolu s Pavlovou staromódní školní taškou je schovaly do hustého křoví. Pavel si plátěný sáček na cvičky nacpal do kapsy, vyrazil opět jako první a dívkám nezbylo než ho následovat.

„Když si představím,“ supěla Milča, „jak tam všichni tři spadneme do kráteru, budeme možná rádi, kdyby tady záchranná výprava našla naše věci – měli by aspoň potvrzení, že jdou správně.“

„Jaká záchranná výprava?“ okřikla ji Zdenka. „Do kráteru samozřejmě vlezeme, prej to není nic těžkého a nejvíc šutrů je právě tam!“

Vrcholek kopce se blížil. Až nahoře se ukázalo, že kráter není otevřený směrem nahoru, jak se sopky obvykle malují, ale zešikma, takže se dovnitř

dá docela pohodlně vstoupit bez nutnosti šplhat úplně nahoru. Za malou chvíli stáli na jeho okraji a shlíželi dolů na nepřiliš velkou prohlubeň, na jejímž dně se leskla voda.

„Představovala jsem si to trochu jinak,“ vzdychla si Milča při pohledu na protilehlý vrcholek, tvořený ostrou skálou, na kterou se bez horolezecké výzbroje očividně nedalo vylézt.

„Účelem není vyšplhat se na nejvyšší bod, ale spustit se do kráteru sopky,“ ujistila ji rychle Zdenka, aby zamezila Pavlovi pokračovat v dalším výstupu. Ten kluk byl ochotný vylézt úplně nahoru, kde by si nejspíš srazil vaz, pomyslela si přitom.

„Plno krásnejch šutrů je i tady,“ ukázal Pavel kolem a Zdenku těšilo, že to řekl stejně udýchaně, jako se cítila sama. Měl ale pravdu. I tady, co stáli, bylo plno krásně zbarvených kamenů. Láva při větrání pukala skoro pravoúhle, kameny měly tvar kvádříků a proměnlivou barvu – od okrově žluté přes červenou až po tmavě hnědou a často se všechny odstíny vyskytovaly na tomtéž kusu kamene. Stačilo nasbírat ty nejbarevnější a mohli by se vrátit.

„Jenže by nebyly z kráteru,“ odsekla Zdenka, aby měla zase něco navrch. Pavel pokrčil rameny a začal se bez odmluvy opatrně spouštět do

kráteru. Kráter začínal skoro dvoumetrovým schodem, ale dál už tak strmě nepokračoval. Šlo tedy jen o ten první úsek. Pavel to nakonec vyřešil tím, že dolů prostě seskočil. Bylo to od něho nezodpovědné, kdyby si přitom zvrtil nohu, těžko by vylezl zpátky, ale odhadl si to dobře a nebylo to z takové výšky, aby to nezvládl. Po dopadu se zhoupł v kolenou, ale zůstal stát.

„Polezte taky, podržím vám nohy!“ nabídl se.

„To by se ti hodilo!“ zpražila ho hned Milča. „Já na sebe sahat nenechám, to si piš!“

Až teď si zřejmě uvědomila, že sukně není na takovou výpravu nejlepší. Co kdyby jí teď Pavel zespodu pod ni koukal? Zdenka měla samozřejmě džíny, té nic takového nehrozilo. Že to aspoň o den neodložili... vědět to dopředu, oblékla by se na to jinak...

„Netýkavky!“ zavrčel na ně Pavel. „Tak vám tady udělám aspoň kozu, ať nemusíte seskakovat do takové hloubky!“

Proti tomu už Milča ani Zdenka neprotestovaly a Pavel se rychle ohnul, aby mu mohly sestoupit na hřbet. Milču to uklidnilo, ohnutý se snad nahoru koukat nemůže. Ale být na jeho místě pověstný sprosták Bohouš, který na začátku školního roku chodil po třídě i na chodbách se zrcátkem na botě... Za to zrcátko sice dostal ředitelskou důtku, ale Bohouš si z toho nic nedělal. Ještě že tu není!

Naštěstí Pavel nejevil sklon ke šmírování dívčích kalhotek a nejspíš ho to ani nenapadlo, takže se Milča odhodlala spustit se po vnitřní stěně kráteru. Zakrátko nohou nahmatala jeho záda, kam se mohla opatrně postavit. Pavel se pak trochu přikrčil, aby pro ni nebyl problém seskočit.

Stejnou cestou sestoupila i Zdenka – jen s větší jistotou. Jednak měla vhodnější džíny a za druhé už věděla, že to jde. Kromě toho měla z nich nejlepší boty – s hrubým vzorkem, které se nesmekaly.

Dno kráteru bylo pokryté vrstvou zvětralých kamenů, jenže většina z nich byla zelená od řas, kterým se ve zdejším vlhku dařilo. Úplně na dně kráteru bylo jezírko – či spíš větší louže, tak kolem dvou metrů v průměru. Zblízka bylo znát, že je v ní nanejvýš metr vody – ačkoliv, jak se říká, hůl do vody ponořená zdá se býti zalomená, leč není tomu tak a pohled ze strany je pro určení hloubky značně ošidný. Kolem byly navíc kameny mokré a kluzké, málem se Pavel do té vody smekl.

„Tady je všechno porostlé řasami!“ povzdychl si, když zvedl a odhodil

pár kamenů. „Nahoře byly šutry lepší.“

„To nebylo shora vidět!“ omlouvala to Zdenka. „V nejhorším nasbíráme nejhezčí kameny až na zpáteční cestě. Důležité je, že jsme vlezli až dolů do kráteru. Uznějte, stát na kraji a nevlézt sem by nebylo vončo.“

Uznali to k její spokojenosti oba, ale Pavel se nespokojil s omšelými černými kameny na dně mělkého kráteru. Ty, co namátkou zdvihl, brzy odhodil do kráterového jezírka, kde pěkně žbluňkly, a vydal se na obhlídku kráteru. Protilehlý strmý svah se zdál barevnější, jenže musel obejít jezírko a balancovat na několika vyčnívajících kamenech, aby se dostal k nejbarevnějším kusům.

„Dají se docela dobře odloupnout,“ hlásil dívkám.

Odlupovaly se od zvětralé stěny bez námahy, ale odloupl jen jeden. Měl totiž volnou jen jednu ruku, druhou se musel přidržovat, aby nespadl.

„Hodím vám nejprve pytlík na cvičky a po něm pár pěkných kousků!“ navrhl. „Chyťte zatím tenhle šutr!“

Opatrně se rozmáchl a spodním obloučkem poslal kámen k Zdence. Ta po něm hrábla, jenže tak nešikovně, že jí upadl a na kamenech se od řas umatlal do zelena.

„Nevadí, pošlu další!“ komentoval to smířlivě.

„Hodil jsi mi ho blbě!“ zpražila ho Zdenka, aby to nebylo na její nešikovnosti.

„Chytit se dal,“ nenechal se tentokrát peskovat. Ale místo aby vyňal z kapsy sáček na cvičky a hodil jim ho, opatrně se k nim po vyčnívajících kamenech vrátil.

„Tady máte!“ podal Zdence plátěný sáček. „Ty ho budeš držet, Milča chytat. Doufám, že už nic neupustíte. Na té stěně jsou nejkrásnější kousky, kam se hrabou ty nahoře!“

„Ale měl bys je házet líp,“ nedala mu pokoj Zdenka.

„Tak pojd' na tu stěnu šplhat a já budu chytat!“ navrhl jí. „Já je ale chytím, nedělám darmo při školní házené brankáře!“

Počkal pár vteřin a když se k navrhované výměně neměla, otočil se tam sám.

„Mně se tam šplhá nejlíp,“ zavrčel. „Taky mám na to nejlepší boty!“

Dalo by se o tom diskutovat, jeho mokasíny vypadaly proti Zdenčiným pohorkám příliš lacině, ale Zdenka ani Milča se s ním už hádat nechtěly.

Spíš se divily, jak se na té skoro kolmé stěně udrží a nespadne. Jezírko se nezdálo být hluboké, ale nezáviděly by mu, kdyby musel jít domů v mokrému.

Pavel se ale jako kočka přešplhal až tam, kde byl prve. Volnou rukou zapáchil jeden vyčnívající kámen a rychle ho vyviklal, až mu zůstal v ruce.

„Chytej!“ upozornil pak Milču a stejným spodním obloučkem jí poslal nevelký, podivuhodně pravidelný kámen.

Chytila ho a podala Zdence, která se teď změnila v důležitou strážkyni pokladu.

„Tak vidíš, že to šlo chytat!“ neodpustil si ale rýpanec vůči Zdence.

„Náhoda!“ odbyla to Zdenka. Patřila zřejmě k tomu druhu lidí, kteří dovedou své přednosti vždy dobře uplatnit a svá pochybení naopak zlehčit, takže vycházejí ze všeho jako vítězové.

Pavel jí už neodporoval, ale soustředil se na další kameny. Zakrátko jich vypáchil ze zvětralé skály tolik, že byl sáček na cvičky plný až po okraj.

„To stačí, další už neber!“ poručila mu Zdenka.

„Mám ještě prázdné kapsy!“ opáčil. „Nemáš taky místo po kapsách?“

„No, pár bych jich ještě pobrala,“ připustila. „Nejhorší to má Milča, ta nemá kapsy vůbec!“

„Kdyby tě to napadlo aspoň den dopředu, vzala bych si na to taky kalhoty!“ vyčetla jí Milča.

„Tak se nehádejte!“ zarazil je. „Miluško, chytej!“

Další dva pěkně vybarvené kameny zmizely v kapsách Zdenčiných džín. Pavel pak vypáchil ze skalní stěny největší kámen, který tam vyčníval.

Ale neuložil ho do kapsy, jak měl v plánu. Místo toho se zarazil a díval se vytřeštěně na cosi, co ho přitahovalo jako magnet.

„Holky...!“ řekl trochu přidušeným hlasem.

„Co tam máš?“ zeptala se ho Milča.

„Tady je ve skále něco...“ začal, ale nedokončil. Místo toho se přitáhl, aby na to viděl zblízka.

„Nějaký hodně barevný šutrák?“ nadhodila Zdenka.

„Žádnej šutr!“ odpálil ji. „Vypadá to skoro jako kus skla! Taková velká skleněnka!“

„Blázníš?“ zasmála se Zdenka. „Kde by se ve skále vzala? Vždyť tam jsou jen šutry, normální zvětralej čedič!“

„No právě!“ souhlasil. „Jenže pod nimi je... vypadá to jako sklo a navíc je to kulaté!“

„To si jen tak vymýšlíš!“ nevěřila mu.

„Počkejte!“ zavrčel na ně. „Ta skála kolem je už dost zvětralá, já to z ní dostanu!“

Přitiskl se ke skále, aby mohl volnou rukou do zadní kapsy svých kalhot. Vytáhl z ní opatrně starý nožík, lidově zvaný rybička. Chvíli opatrně balancoval, aby mohl nožík otevřít, pak se pokusil vsunout ostří do pukliny ve skále.

Marná práce! Skála byla příliš tvrdá.

Pavel zapáchil trochu víc. Ozvalo se sotva slyšitelné lupnutí a špička nože se ulomila. Pavel na nožík chvíli nešťastně civěl, jakoby tomu nemohl uvěřit, ale laciný nožík byl očividně zničený.

„Co je?“ volala na něho Zdenka.

„Ále!“ odvětil nerudně. „Zlomil jsem si na tom rybičku!“

„Vykašli se na ni, zahod' ji a vrať se!“ poradila mu.

„Zkusím to jinak!“ zavrčel. Zničený nožík zaklapl o kalhoty a vsunul do zadní kapsy. Zahodit ho nemohl, bude potřeboval důkaz, až bude doma zdůvodňovat požadavek na zakoupení nového.

„Moment!“ obrátil se opět ke skále.

Zkusil ten kousek skla pootočit, třeba mu to pak půjde vyviklat, jako ty šutry nad ním.

Najednou slabě vykřikl, pustil se skály, ztratil rovnováhu a vteřinu poté voda v jezírku vysoko vystříkla, jak do ní pozadu zapadl. Naštěstí jeho pád ztlumila a navíc se ukázalo, že není hluboká. Vyskočil a začal prskat, až Zdenka propukla v smích.

„No nazdar!“ smála se mu. „Půjdeš domů jako vodník!“

„Závidíš?“ vyprskl další vodu a konečně se pořádně narovnal.

„Vůbec ne!“ ujistila ho. Celkem zbytečně, to bylo přece všem třem jasné.

„Cos tam vlastně dělal?“ zeptala se ho trochu soucitněji Milča a podala mu pomocnou ruku.

„Holky, nebudete mi to věřit!“ hrabal se z jezírka. Slizké kameny, porostlé řasami, mu přitom klouzaly pod rukama i pod nohama. Podané ruky se proto vděčně zachytil.

„Co tam bylo?“ pomohla mu Milča konečně se z vody vyškrábat.

„Nebudete mi to věřit! To sklo – vypadá skoro jako oko. Veliký skleněný oko.“

„Nestraš!“ zaškaredila se na něho Milča.

„Nečekej, že ti to sežereme!“ přidala se i Zdenka.

Pavel ale dělal, jako by jejich posměšný tón přeslechl.

„A mrklo na mě!“ dodal vážně.

Samozřejmě nemohl čekat, že mu to spolknou bez důkazů. Jenže jak je přimět, aby se samy pokusily přeshlíhat po skále do míst, kde v ní ten důkaz trčel? Milča by si to se svými letními botami netroufla a Zdenku před takovým pokusem účinně odrazovala jeho vlastní nehoda. Počínající léto sice znamenalo, že nedrkotal zuby, nicméně voda v kráterovém jezírku studená byla, to nemohl ukecat.

„Mrklo to na mě, rozumíte?“ opakoval tak zaraženým hlasem, až všem třem přejel po zádech mráz. Zřejmě to myslel vážně.

„Blázníš?“ vzpamatovala se první Zdenka. „To je nesmysl, vždyť je to v té skále snad ještě od druhohor, nebo tak nějak...“

„Od třetihor,“ opravil ji pedantsky. „Ančov je třetihorní sopka, přečetl jsem si to v městském muzeu, když jsme tam tudle byli se školou. Soptila někdy před deseti miliony let.“

Byly tam taky, ale takových podrobností si nevšimly. Jenže Pavlovi to věřily, byl to takový pilný školomet, že si v muzeu jistě přečetl všechny cedulky, co jich tam měli.

„Druhohory jako třetihory, mrkat to nemohlo,“ mávla rukou Zdenka. „To bys mi musel ukázat.“

„Tak tam polez se mnou!“ navrhl jí.

„Abych se taky z koupala?“ namítla.

Když to odmítla ona, přesvědčovat Milču byla jasná ztráta času. Pár metrů od nich se ve skále ukrývá taková záhada, jako snad nikde jinde na světě, ale nikdo mu to neuvěří?

„Zkusím to oko vyloupnout ze skály, nemůže tam přece držet tak pevně,“ rozhodl se.

Teď už mu na další koupeli nezáleželo, teď nešlo o exoticky zabarvené kameny, v sázce bylo mnohem víc. Skleněné oko? Nebo jen tak vyhlížející kámen? Odhodlaně se obrátil ke skále a začal se po nepřiliš pevných

výstupcích sunout stranou do míst, kde stál před svým pádem. Přěšplhal se pak opatrně až k výklenku, který před chvílí sám vytvořil vylámáním několika zvětralých kamenů.

To, co považoval za skleněné oko, tu pořád bylo. Kulatý, lesklý kámen, podobný sklu. Nebylo čiré, barvou se spíš podobalo zeleným pivním lahvím. Ale když se do něho předtím opřel...

Zkusil to nejprve prsty levé ruky, pravou se pořád držel jako držadla kamenného výčnělku. Oko ale na svém místě drželo pevně. Přehmátl a opět to zkusil nožem. Protože mu už nezáleželo na tom, zda čepel zlomí nebo ne, podařilo se mu zlomit ne pouhou špičku, ale přelomil čepel v půlce.

Oko se ani nepohnulo. Drželo ve skále pevněji než si myslel.

„Nemáte, holky, něco, čím by se dalo zapáčit?“ zeptal se jich přes rameno – ovšemže marně. Milča mu sice ochotně nabídla sponku do vlasů, ale ta byla ještě tenčí a měkčí než čepel nožíku.

„Moment, nejprve zkusím uvolnit kameny kolem toho,“ rozhodl se, když už mu bylo jasné, že se od nich účinné pomoci nedočká.

Zaviklal vyčnívajícím kamenem v sousedství a skutečně se mu podařilo jej uvolnit. V první chvíli uvažoval, že si dá kámen do kapsy, jenže ty už měl plné a tak kámen prostě odhodil dolů pod sebe, jen dole voda vystříkla.

Pak zkusil viklat kamenem vedle skleněné kuličky, ale ten držel pevněji. Při těchto pokusech se několikrát otřel i o skleněнку, když si všiml, že se mu pod rukou pootáčí. Ze skály se jí nechtělo, ale byla ve svém lůžku upevněná otočně. Opřel se tedy o ni prsty volné levačky. Kulička povolila, klouzala mu trochu pod prsty, jako kdyby ji tam něco přibrzd'ovalo, ale zvolna se otáčela. Chtělo to jen trpělivost, ale nakonec ji otočil úplně.

V té chvíli se překvapením málem pustil a moc nechybělo, aby si předchozí koupel ve studené vodě kráterového jezírka zopakoval.

Skleněнка se k němu otočila – a zezadu se skutečně podobala oku. Dokonce se mu opět zdálo, že po něm mrklo, ale pak si uvědomil, že to byl jen odlesk světla. Ze zadní strany mělo sklo mléčně bílou barvu, uprostřed s černou ploškou neuvěřitelně podobnou zřítelnici lidského oka. Lekl se toho, ale jakmile kuličku pustil, aby se mohl lépe chytit výčnělků skály, kulička se rychle vrátila zpátky.

„Fakt to vypadá jako oko,“ komentoval to nahlas. „A otáčí se to ke mně!“

„Kecáš!“ nařkla ho Zdenka, která ta tam ze svého místa nemohla vůbec vidět.

„A dá se to otočit,“ dodal vítězně. „Otáčí se to kolem svislé osy jako korouhvička! Zezadu je to zelený, zepředu bílý a má to úplně černou panenku.“

„Dyť je to tam od druhohor!“ zaúpěla Zdenka. „To tady byli dinosauři!“

„Když, tak od třetihor,“ opravil ji puntičkářsky. „Deset milionů let, to už byli dinosauři dávno vyhynulí, akorát do člověka bylo ještě daleko. Holky, kdybyste to viděly... nechcete se na to sem ke mně podívat samy?“

„Říkal jsi, že to vylomíš ze skály,“ připomněla mu Milča.

„Jo, říkal, jenže jsem na tom už podruhé zlomil nůž,“ zavrčel. „Vylomit se to nedá, drží to v té skále jako helvétská víra. Snad kdybysme se sem vrátili s nějakým páčidlem!“

„Kašli na to,“ mávla netrpělivě rukou Zdenka. „My ti to *jako* budeme věřit!“

„Jakýpak jako?“ zavrčel vztekle. „Žádný jako! Jestli se vám sem nechce lézt, vlezte mi třeba na záda, ale já tady tu záhadu nenechám!“

To by tak ještě scházelo, pomyslel si. Držet v ruce takovou senzaci první velikosti a aby mu to – jen *jako* – věřily!

Pustil se skály a zabral za skleněné oko oběma rukama.

Skleněnka náhle povolila, Pavel už podruhé ztratil rovnováhu a padal pozadu do studené vody kráterového jezírka, jenže tentokrát s kořistí, v jakou ještě před půlvteřinou ani nedoufal.

Držel deset milionů let staré skleněné oko, vyloupnuté ze skály, vyvržené třetihorní sopkou!

Jenže se ukázalo, že jásá předčasně.

Dopadl opět pozadu do studené vody kráterového jezírka, ale vzápětí tam za ním žbluňkly obě dívky, jako kdyby se obě současně smekly po kluzkých kamenech.

Nebylo to ale tím, že by se jen tak smekly.

Kamenné dno sopečného kráteru se prudce prohnulo směrem k vodě a obě po něm sjely jako po mýdle. Ale to nebylo všechno. Voda kolem nich prudce vystříkla vzhůru, takže se všichni tři na okamžik ocitli uprostřed vodního gejzíru. Pak prudce klesla dolů, jenže i s nimi, s kamenným dnem a vlastně se vším. Obloha zůstala kdesi vysoko nahoře, klouzali černým

tunelem hluboko dolů jako do studně – a pak to s nimi smýklo do strany, do černé tmy...

Křičeli všichni leknutím a hrůzou z neznáma, které je obklopovalo.

Pak se všichni tři, mokří jako ondatry, jeden přes druhého vykulili do světla na měkký zelený mechovitý koberec. Zastavili se – a v první chvíli nemohli uvěřit ničemu z toho, co viděli.

To přece – nebylo možné!

Les jiného světa

Pavel se konečně vytrhl zpod Zdenky a posadil se.

Leželi všichni tři jeden přes druhého na měkkém zeleném mechu pod vysokými brčálově zelenými stromy. Ale kolem nich nebyl obyčejný les, jako kolem Ančova nebo nedaleko od vesnice. Tyhle stromy neznali. Nejen Pavel, který žil donedávna ve městě, ale ani Zdenka s Milčou, které na vesnici žily od malinka.

První, co tu nehrálo, byla jejich obrovská výška. Mohutné kmeny se tyčily do větší výše než se jen odvažovali odhadnout. Petřínská rozhledna by se pod nimi úplně ztratila a kdoví, možná by z nich nevyčnívala ani Žižkovská věž. Husté koruny se rozprostíraly tak vysoko, že by až k nim nedosahovala ani Petřínská rozhledna. Zdola byla vidět další odlišnost. Na větvích nebyly normální listy ani jehličí, ale dolů z nich visely jakési dlouhé zelené spirálovité šneky. Podrobnosti ale na tu dálku nerozeznávali, šnekovité listy končily přinejmenším sto metrů nad jejich hlavami.

Podle toho, jak leželi, by se museli skutálet z nevysoké skály, vypínající se za nimi. Nevysoká byla proti stromům, ale Pavel ji ihned odhadl na dvacet metrů výšky. Při volném pádu z ní by si i na měkkém mechu polámali ruce i nohy, zatímco Pavlovi se zdálo, že se jen vykutáleli z nějaké jeskyně na jejím úpatí.

Jenže – skála byla porostlá mechem, ale jinak byla rovná. Nebyla tu žádná jeskyně, ze které by se mohli vykutálet. Jak se sem tedy dostali? Cesta sem, ten tunel či studna, tak i poměrně měkké přistání na mechu, zůstala pro ně tajemstvím.

„Tak – to bychom měli!“ řekl Pavel a pomalu, opatrně vstal.

Cítil se trochu otlučený, ale nic ho nebolelo tak prudce, aby za tím byla zlomenina, která by mu znemožnila postavit se a odejít.

Jenže – kam by měli odejít? Nebylo kam. Studna, kudy sem spadli, zmizela. Skála vedle nich vypadala nepřístupně – a jít kamkoliv jinam nemělo smysl. Všude kolem nich bylo Neznámo...

„Pavle, kde to jsme?“ vyjekla jako první Milča a z hlasu jí čísel strach.

„Nevím,“ odtušil. „Vypadá to, že jsme se dostali někam... my možná ani nejsme na Zemi!“

„Ty snad víš, kde jsme?“ vyhrkla nevěřícně Zdenka.

„Vždyť říkám, že to nevím!“ odsekl, ale ne vztekle, spíš s hranou ledabylostí. „Vzpomínáte si na ten tunel či studnu? Nebo se to zdálo jenom mně?“

„Taky jsem měla dojem, že jsme někam padali...“ přidala se k jeho dojmu Zdenka.

„No jo, ale kam jsme mohli spadnout?“ zaúpěla Milča. „Do dávno ucpaného kráteru sopky? Tady to přece tak nevypadá!“

„Nevypadá,“ potvrdil jí Pavel. „Spíš mám dojem...“

„Jaký?“ vskočila mu do věty Zdenka.

„Necháš mě dokončit větu?“ obrátil se na ni vyčítavě. „Víte, zdá se mi, že jsme se propadli do úplně jiného světa!“

„Do světa pod sopkou?“ zpochybnila to Zdenka.

„To těžko,“ odfrkl si. „Nepadali jsme přece dlouho – ostatně kdybysme spadli z výšky těch stromů, zpřelámali bysme si všechny ruce a nohy, o žebrech nemluvě...“

„Tak jak to, že jsme tady?“ dorážela na něho Zdenka. „A kde vůbec jsme?“

„Spíš mám dojem, že v té sopce bylo něco...“ uvažoval nahlas, ale bylo znát, že hádá a není si jistý tím, co říká.

„Něco jako hvězdná brána,“ dokončil myšlenku. „Prostě se pod námi otevřela a vyplivla nás někde v úplně jiné galaxii. To přece hvězdné brány dokážou!“

„Ale proč zrovna nás?“ úpěla Milča. „Miliony let nic – a aby se otevřela zrovna pod námi?“

„To je mi taky divný,“ připustil. „Takhle se hvězdné brány nechovají!“

„Proboha, jak můžeš tvrdit, jak se chovají a jak ne?“ rýpla si Zdenka.

„Něco ji muselo spustit,“ uvažoval Pavel nahlas, jenže se přitom mimoděk podíval do své dlaně. Pořád v ní pevně svíral skleněné oko, vyloupenuté ze skály na dně kráteru nevysoké třetihorní sopky Ančova.

„No – řekl bych, že jsme tu hvězdnou bránu spustili my,“ vzdychl si odevzdaně.

„Japak?“ chtěla hned vědět Zdenka.

„Třeba tímhle!“ přistrčil jí na dlaní až pod nos to skleněné oko.

„Južišmarjá!“ vyjekla Milča, ale další slova jí zamrzla v hrdle.

„Vono to – mrká!“ zaúpěla i Zdenka. „Zahod' to!“

„Říkal jsem vám to přece!“ odvětil se zadostiučiněním. „A nevěřily jste mi!“

Skleněné oko ale nezhodil. Obrátil je zřítelnicí k sobě a chvíli je zblízka zkoumal. Když stál na špičkách na té skále, neměl k tomu takovou příležitost. Teď ale viděl, jak po oku občas přejede tenká černá čárka. Jako kdyby opravdu mrkalo. Nebo – jako kdyby bylo... živé...

„Zajímavé...“ řekl po chvíli. „Všechny šutry vypadaly jako přírodně zvětralé. Pak by to tam trčelo opravdu od třetihor. A přitom se zdá, že to není úplně mrtvý.“

„Zahod' to!“ opakovala Zdenka naléhavě. „Nebo nás to... třeba sežere!“

„Těžko!“ odvětil. „Nevypadá to, že by se to živilo lidmi. Když to vydrželo milion let, nebude to teď trojčit. Víte – připadá mi to jako... kouká se to na mě skoro jako bezpečnostní kamera.“

„Zahod' to!“ opakovala Zdenka ještě naléhavěji. „Kdyby to byla kamera, mohla by přenášet náš obraz někam... kdovíkam daleko...“

„Tak ať!“ pokrčil rameny Pavel. „Co když je to opravdu sonda mimozemšťanů, zapomenutá na Zemi někdy v třetihorách? Pak tam krátce zasoptil Ančov a zalil ji lávou! A my jsme ji po těch milionech letech vyloupili z dávno zatuhlé a zvětralé lávy! Jen ať se na nás mimozemšťané podívají! Jen ať vidí, co se mezitím na Zemi objevilo namísto dinosaurů!“

„Šílíš?“ vyprskla Zdenka. „Myslíš, že mimozemšťané čekali milion let? Dávno by z nich byl jen prach! Nanejvýš zkamenělé kosti jako z těch dinosaurů!“

„Proboha, jak můžeš něco takového tvrdit o mimozemšťanech?“ vrátil Zdence její vlastní, jen nepatrně pozměněné pochyby. „Co ty víš o jejich dlouhověkosti? Co když je pro ně milion let jako pro nás rok? Proč by nechávali na Zemi sondu, kdyby ji nemohli někdy v budoucnu využít?“

„Mohli ji na Zemi prostě ztratit!“ navrhla nesměle Milča. „Zapomenout, nebo tak...“

„Jenže ona zřejmě funguje!“ vytáhl Pavel svůj trumf. „Když my někde zapomeneme mobil, už po půl roce je úplně zničený... baterky se vybijí ještě dřív... a tohle? Milion let – a ono si to na nás vesele mrká!“

„Jen aby!“ sýčkovala Zdenka. „Nemusí to tam být vůbec tak dlouho! Nakonec – mohla by to být kamera vyrobená lidmi, třeba Američany nebo Japonci! Jen ji tam zarovnali šutrama...“

„Nevykládej mi takové broskvoviny!“ zarazil ji. „Vážně si myslíš, že Japonci budou něco takového schovávat do kráteru Ančova, kde lišky dávají dobrou noc? To přece nedává vůbec žádný smysl! Ztracená sonda vesmíranů je tisíckrát pravděpodobnější!“

„Já bych to voko taky raději zahodila,“ přidala se Milča. „I kdyby to bylo, jak říkáš... přivolá na nás nějaké mimozemské obludy a ty nás sežerou. Co pak?“

„Jen ať je to přivolá!“ odvětil frajersky Pavel. „Aspoň si s nimi popovídáme!“

„Ty ovládáš mimozemštinu?“ zaťukala si na čelo Zdenka. „Nebo doufáš, že na mimozemšťany uplatníme školní angličtinu? Táta říká, že největší Hollywoodská pitomost je očekávat, že se všude ve vesmíru dá dorozumět anglicky!“

„To bych neřešil!“ namítl Pavel velkoryse. „Anglicky by se nedomluvili ani s dinosaury, ale co my víme, jak se vesmírané dorozumívají? Třeba by nás to naučili!“

„No – já bych se od nich raději držela co nejdál!“ trvala na svém Zdenka.

„Myslete si o tom, co chcete,“ uzavřel diskusi Pavel. „Podle mě mimozemšťany potřebujeme. Kdyby nic jiného, sami se odsud nedostaneme. Tu hvězdnou bránu tam mohli narafičit jako past na mamuty. Spustili jsme ji, nevíme jak, ale zpáteční cestu sami nenajdeme. Jediná naše naděje je, že se tu objeví mimozemšťané, přátelsky si s námi popovídají – a pak nám zamávají a odešlou nás na Zem! Sami jsme totálně v háji – dokonce v mimozemském. Jak se tak koukám kolem, tyhle stromy nikde na našem světě nerostou.“

„Pokud nás ty obludy místo přátelského pokecu nesežerou!“ opakovala Zdenka.

„To je ta horší možnost,“ připustil. „Jenže – když nás sežerou, aspoň se nebudeme trápit. Jestli se tu ale nikdo neobjeví, zůstaneme v tomhle světě, kde to neznáme a nevíme, jak se vrátit. A jestli vám to doteďka nedošlo, uvědomte si laskavě, že nás tu rozhodně nikdo nečeká s večeří.“

Což byla tak nepříjemná pravda, až oběma dívkám zatrnulo.

„Ale co budeme dělat?“ vyhrkla nešťastně Milča.

„Jo, to se mě moc ptáš!“ vzdychl si Pavel. „Zkousím tady sice tím skleněným okem přilákat pozornost vesmíranů, ale zjevně se nic neděje.“

Takže se asi zvedneme a půjdeme se porozhlédnout po okolí, kde se tady dá něco najít.“

„Co chceš hledat?“ vyhrkla Zdenka a pomalu, neochotně vstala.

„Cokoliv,“ pokrčil rameny. „Úkryt, vodu, něco jedlého, můžeme hledat i cestu domů, ačkoliv v tom si zrovna moc velké naděje nedělám...“

„Měli bysme se nejdřív usušit!“ namítla Zdenka věčně a popleskala se dlaní přes mokré kalhoty.

„To můžeme za pochodu,“ namítl. „Jednak tu nemáme šňůru na prádlo, za druhé nemáme co na sebe po dobu sušení a nemyslím si, že by se vám chtělo poskakovat tady nahaté, za třetí zmoklé oblečení ve zdejším teple nejrychleji uschne, když je budeme mít na sobě a konečně za čtvrtý, když tu někde rozvěsíme své svršky a pak budeme muset utíkat třeba před nějakým zdejším dravcem, tak je ani nestihneme pobrat...“

Obě dívky se rychle rozhlédly, ale pak se uklidnily. Kolem bylo naštěstí pusto.

„Před jakým dravcem?“ zpražila Pavla Zdenka. „Kde tu jakého vidíš?“

„Zaplat'pámbu, žádného nevidím!“ opáčil. „Vidět nějakého, máme už teď průšvih jako Brno, protože zatím nemáme žádný úkryt, kam bysme se před ním schovali.“

„Takže bys začal tím úkrytem?“ nadhodila Milča.

„Začneme tím, že se zvedneme a půjdeme obhlédnout nejbližší okolí,“ řekl. „Když jako první objevíme úkryt – výborně, ale půjdeme dál, protože toho potřebujeme víc.“

„A co když objevíme třeba vodu, která se ale nedá pít?“ namítla Zdenka.

„Taková nás nezajímá,“ pokrčil rameny. „Špinavé kaluže neberu. Ale najít aspoň kaluž, dala by se poblíž vykopat indiánská studně.“

„Ty to umíš?“ vyjela po něm Zdenka.

„Jen teoreticky,“ odrazil ji. „Ale aspoň vím, jak se to má dělat a proč je indiánská studně lepší než špinavá kaluž.“

„Tak jdeme, ne?“ zvedla se konečně jako poslední z trojice i Milča.

„Doleva nebo doprava?“ zeptala se opět věčně Zdenka.

Stáli na místě, kde si mohli vybrat ze tří směrů, čtvrtý jim přehradila skála. Jenže kolmo od ní byla jakási step, či co to bylo. Nerostla na ní tráva, ale úplně stejný mech jako mezi stromy, jenže tam opravdu nebylo kde se schovat, zatímco v lese by se dalo zapadnout aspoň za kmen nejbližšího

stromu, kdyby... kdyby něco! Jednoznačně tedy bylo lépe jít podél okraje lesa, šlo jen o to, kterým směrem vyrazit.

„Jestli máš korunu, můžeš si hodit,“ navrhl Pavel. „Myslím si, že je to fuk!“

„Nejprve bych se podívala na tuhle skálu,“ navrhla Milča. „Třeba v ní je nějaká jeskyně!“

„Můžeš začít,“ schválil jí to Pavel. „Ale řekl bych, že tu bránu, co nás sem přinesla, nenajdeš. Zmizela a za námi je pevná skála. A pokud vidím dobře, žádná díra do ní nevede,“

„Radši to zkusím,“ odsekla tvrdohlavě Milča.

Ale po chvíli, když se přesvědčila, že skála za ní je opravdu jednolitá a nikde do ní nevede žádný vchod, se podvolila. Pavel mezitím opatrně došel až na místo, kde se skála snižovala, až se srovnala. Dál pokračovala rovina, ze které zhruba každých sto metrů trčel do výšky obrovský kmen zdejších obřích stromů. Kmeny měly dobrých deset metrů v průměru, byly pokryté vrásčitou kůrou, ale těžko by se na ně šplhalo – první větve měly nejméně ve stometrové výši, zcela nedostupné pro jakýkoliv pokus o šplhání. Vrchní patro tohoto lesa jim bylo zkrátka uzavřené a na pokraji nerostlo žádné křoví, jak je u pozemských lesů obvyklé. Zdejší les byl vůbec nudný. Na zemi ležela všude vrstva huňatého a měkkého mechu, ale jinak tu nic nebylo. Ani křoví, ani kapradiny, nic. Jen rovný mech a kmeny obřích stromů.

„Tady není kam se schovat,“ vzdychla si Milča a zamířila k nejbližšímu stromu. „Chvilku na mě počkejte, já si za tím kmenem šaty aspoň trochu vyždímám, chodit v mokřím je vážně za trest!“

„Neboj se, já tu Pavla pohlídám, aby tě nevyplašil!“ slíbila jí kolegiálně Zdenka. „Vyždímat si svršky je dobrý nápad, rychleji na nás uschnou.“

„Jak chcete, ale nezdržujte!“ požádal je Pavel. „Nemohly byste ždímat obě? Stromů je tu dost a já vám slíbím, že se nehnu z toho místa, co teď stojím.“

Dívky na sebe mrkly, ale jeho nápad přijaly. Každá zapadla za jeden kmen, ale po malé chvíli se obě vrátily. Milčiny šaty, Zdenčiny džíny i flanelová košile byly sice zmačkanější, ale také sušší.

„Nechceš se jít taky vyždímat?“ navrhla Pavlovi Milča.

„Já to vydržím,“ kasal se. „Pojďme dál!“

„Napadlo mě něco jiného,“ začala Zdenka. „Neměli bysme si nějak

značit cestu? Takhle tady za chvíli zabloudíme!“

„Dobrý nápad!“ pochválil jí Pavel. „Ale nemáme čím.“

„Máš snad ještě ten nůž?“ připomněla mu Zdenka. „I zlomeným snad dokážeš vyrýt do kůry pár šipek, ne?“

„To snad jo,“ připustil.

Vytáhl z kapsy nůž a došel k nejbližšímu stromu, kde ve výšce svých očí vyryl nožem šipku ve směru, kde ještě byla vidět skála, u které se tu objevili. Šlo to i zlomenou čepelí.

„Myslíte dělat ty šipky na každý kmen, nebo postačí na každý druhý?“

„Radši na každý,“ rozhodla Zdenka. „Kdybysme sem přišli ze strany, ať je nemineme!“

Okraj obřího lesa byl rovný jako podle pravítka, takže šli pořád rovně. Pavel vryl do každého kmene jednoduchou šipku. Moc zřetelné nebyly, ale aspoň měl pocit, že dělá něco užitečného.

„Jak dlouho už jdeme?“ vzdychla si Zdenka, když ušli nejméně kilometr a les se jí zdál pořád stejně nudný.

„A sakra!“ ulevil si Pavel.

Vytáhl zpod bundičky pouzdro na mobil. Bylo mokré jako všechno co měl na sobě a když se mu podařilo vytáhnout mobil na světlo, zjistil, že displej neukazuje. Voda se zřejmě dostala dovnitř a přístroj vyřadila.

„Tak mám dojem, že je kaput!“ prohlásil rozmrzele, když se mu ho nepodařilo ani zapnout.

„Kdybys nám ho svěřil, než jsi lezl nad tu vodu...“ začala Zdenka, ale výčitku nedokončila, když si uvědomila, že byli nakonec mokří všichni.

„Tady by nám byly hodinky beztak k ničemu,“ utěšoval Pavel sebe i dívky, které jeho marné počínání sledovaly. „Vždyť ani nevíme, jestli je tu ráno nebo večer! A volat taky nemáme kam, tady nejspíš nebude ani signál.“

Otevřel pouzdro, aby se dostal k bateriím, ale když našel vodu i uvnitř, bylo mu jasné, že díky koupeli přišli i o přesný čas. Zavolat si o pomoc je ani nenapadlo, ale to beztak mohli vyloučit, tady opravdu nemohli čekat žádný signál.

Přesto vytáhl ven aspoň baterii, vytřel vnitřek vlhkým kapesníkem a pokusil se ústy vyfoukat z přístroje vodu – nic jiného dělat nemohl, ale moc si od toho nesliboval.

„Jestli se dostaneme domů, čeká mě za ten mobil sekec,“ vzdychl si

odevzdaně. „Ale radši bych snesl sekec než tohle...“

Souhlasily s ním obě, ale tím se jejich postavení nezlepšilo. Pavel mobil složil, vyždímal jeho plátěné pouzdro, přístroj zastrčil dovnitř a pověsil si je na krk.

„Myslím, že ho můžeš zahodit,“ řekla Zdenka.

„Co máte pořád s tím zahazováním?“ vyjel si na ni znenadání. „Kdybych zahodil nůž, neměl bych teď čím dělat šipky. Co víte, k čemu bude ještě dobrý? Třeba jako kladivo – co já vím?“

Přirovnání mobilu ke kladivu vyvolalo na okamžik na tvářích obou dívek náznak úsměvu, ale dlouho jim nevydržel. V jejich situaci jim do žertů nebylo.

„Tak jdeme dál,“ rozhodla opět Zdenka.

„Mám blbý dojem, že je to všude stejný,“ zakňourala Milča. „Napravo les, nalevo ta podivná louka, obojí pořád stejné, nikde žádná změna. Tam, co jsme začali, byla navíc aspoň ta skála.“

„Když byla skála tam, může být jiná skála i jinde,“ nadhodil Pavel.

„No a co?“ namítla nešťastně Milča. „Skála sem, skála tam. U tamté jsme mohli aspoň doufat, že se vrátíme domů!“

„Doufat můžeme i tady,“ namítl Pavel. „Touhle cestou si zvyšujeme pravděpodobnost, že tady někde narazíme na mimozemšťany, kteří nás pošlou domů.“

„Anebo na nějakého zdejšího tygra,“ namítla Milča.

„Hele, nežvaň!“ usekla její lamentování Zdenka. „Fňukání je to poslední, co nám může pomoci. Pavel má pravdu, sedět jako pecky na jednom místě je nesmysl.“

Milča tedy zmlkla a dál šli mlčky. Jen Pavel se u každého stromu zastavil, vyryl do kůry další šipku a připojil se zase k nim. Na rozdíl od dívek měl aspoň nějakou činnost. Kromě zlomeného nože na označování cesty šipkami držel v druhé ruce skleněné oko z Ančova. Hrál si s ním, otáčel jím, jako kdyby je zaměřoval – na dívky, na sebe, na stromy i na jednotvárnou zelenou mechovitou cestu před nimi. I kdyby to nemělo žádný smysl, aspoň se tím trochu bavil.

Zato obě dívky kráčely čím dál tím sklesleji. Jednak na ně působila únava, ušli takhle přece už pěkných pár kilometrů, ale ještě víc je deptala beznaděj.

Po dalším kilometru jednotvárného lesa se Milča zastavila.

„Dál nejdu!“ prohlásila. „Nemá to smysl. Pojd'te se vrátit!“

„Kam se chceš vrátit?“ osopila se na ni Zdenka. „Tam k té skále? Tam přece nic není!“

„Je tam někde ta... jak říkal Pavel... hvězdná brána, či co...“

„Jenže zavřená a sama se neotevře,“ namítl skepticky Pavel.

„Tak jak to, že se sama otevřela v Ančově?“

„Tam ji nejspíš otevřelo, když jsem ze skály vyndal tohle oko,“ zkusil jí to Pavel vysvětlit.

„No právě!“ chytila se toho Milča. „Nezkusil bys tím okem otevřít bránu i z téhle strany?“

Nápad by to byl dobrý, jen měl přijít, když byli u té skály a ne po deseti kilometrech putování do neznáma. Ačkoliv – ty šipky přece neryl do kůry stromů bezdůvodně, počítali přece s návratem!

„Jo, zkusím to, až se tam vrátíme,“ slíbil Milče. „Ale nejprve bych zkusil dojít ještě kus dál! Zdá se mi, že támhle vidím něco zajímavého.“

Obě se podívaly směrem, který jim ukazoval. Ve směru jejich pochodu tam cosi opravdu bylo. Les se tam vyboulil směrem nahoru a zdálo se, že se tam vypíná nějaký kopeček. Nepříliš vysoký, ale aspoň nějaká odlišnost proti ubíjející jednotvárnosti zdejšího lesa.

„Dobře, jdeme tam,“ ustoupila Milča. „Ale jestli tam nic nebude...“

„Něco tam určitě je,“ potvrdila Pavlovo pozorování Zdenka. „Lepší něco než nic!“

Vzchopili se tedy všichni tři a vyrazili s novou nadějí. Pavel sice stále vyrýval do kůry stromů šipky, ale ty ho příliš nezdržovaly – možná je jen trochu víc odbýval.

„Vypadá to, že je tam nějaká skála,“ upřesnila to po dalším kilometru Zdenka. „Třeba tam bude i něco zajímavějšího!“

Skála se přibližovala, zejména když vedeni novou nadějí přidali do kroku, až musel Pavel obě dívky po každém stromu a vyryté šipce dobíhat poklusem. Ve značkování však nepřestal – asi měl opravdu tak pedantskou povahu...

Konečně byli natolik blízko, aby si mohli o té skále udělat ucelenější představu.

Nebyla nijak vysoká – asi jako ta první, ne vyšší. Měla i podobný tvar.

Začínala jako nepatrné vyvýšení, postupně se zvedala do výšky, ale pak se opět snižovala, až splynula s rovinou. Podobala se té původní jako vejce vejci, až na to, že byla o dobrých deset kilometrů stranou.

Jak se skála přibližovala, všichni tři mimoděk zrychlovali.

„Nežeňte tak!“ napomenul je Pavel, který byl díky stálému zdržování se šipkami a dohánění dívek poklusem nejvíc udýchaný. „Budete strašně zklamané, když tam nebude nic víc než obyčejná holá skála!“

Nedaly si ale říci a obě natahovaly krky, aby lépe viděly.

„Hele, je tam něco... něco bílého!“ zpozorovala Zdenka konečně nějakou podrobnost.

Pavel tam sice nic neviděl, ale neměl čas, zase odbíhal k dalšímu stromu.

„Nech už těch šipek!“ navrhla mu Milča. „Poběžíme tam klusem?“

„Milča má pravdu,“ přidala se k ní i Zdenka. „Pavle, nech toho, pár vynechaných šipek nás teď určitě nezabije! Poběžíme tam!“

Bylo to sice proti jeho gustu, ale protože se obě bez ohledu na něho rozběhly, nezbylo mu než se vykašlat na šipky a klusat za nimi. Zůstat sám v neznámém světě by bylo opravdu kruté!

Teď už i on viděl to bílé, co jim předtím ohlásila Zdenka. Na úpatí skály se cosi bělalo. Bílá byla ve zdejší světě tak vzácná, že se od převažující brčálové zeleně hodně odlišovala. Díky kontrastu to bylo vidět i na kilometrovou vzdálenost, ačkoliv to zřejmě nebylo nic velkého. Ale ať to bylo cokoli, přitahovalo je to teď jako magnet.

„Něco tam leží!“ povzbuzovala je Zdenka.

„Vypadá to jako kus papíru!“ hádala i Milča.

Pavel nic neříkal. Byl teď z nich nejudýchanější a nebylo mu do řeči.

Konečně se po jejich pravé straně začal terén zvedat. Pokračovali podél zvedající se skály, až tam, co se na zeleném mechu cosi bělalo. Něco, co svou bělostí na dálku přímo svítilo.

A pak najednou byli od toho jen na pár kroků.

„Ježíšikriste!“ vyhrkla najednou Milča a zastavila se, až musel zabrzdit i Pavel, klusající za ní.

„Co je?“ zarazila se i Zdenka.

„To je přece – můj kapesník!“ vyjekla Milča. „Chybí mi kapesník, ztratila jsem ho...“

Zdenka utoho byla první, ale mohla jen potvrdit Milčin odhad. Zvedla

do výšky bílý kapesníček, pokrytý drobnými kvítky. Nebylo pochyb. Byl to Milčin kapesníček.

Byli zpátky, odkud vyšli.

Ujít deset kilometrů a ocitnout se zpátky na místě, odkud vyšli?

Nejspíš šli celou cestu do kruhu. Ale toho by si snad museli všimnout, okraj toho divného lesa byl přece přímý jako podle pravítka!

Škoda, že bylo zataženo. Kdyby svítilo slunce, měli by aspoň nějaké vodítko. Takhle neměli přehled ani o světových stranách – ačkoliv, kdoví jak to tady vůbec bylo! Sever je na Zemi také jen věci dohody a ani orientace map směrem k severu nic neznamena. Kdysi se mapy kreslily s jihem nahoru a taky to šlo!

Nicméně – jít deset kilometrů pořád rovně a nemít nejmenší tušení, že jdou do kruhu, to vzalo všem třem nadšení k dalším takovým výletům!

Pavel mohl aspoň splnit slib a pokusit se zaklínat skálu skleněným okem z Ančova, jenže jeho pokusy vyzněly naprázdno. Zkoušel skleněné oko ke skále přibližovat na různých místech, ale skála se nedala obměkčit. Jako když ji zpočátku Milča prohmatávala, zdali neobjeví něco jako tajné dveře či aspoň obrys hvězdné brány...

Nic, stokrát nic.

„Co teď?“ přiklekla si k němu Zdenka, když pokoušel skálu až dole u zeleného mechu.

„Hovno!“ utrl se na ni. „Nemá to smysl! To oko žádnou bránu neotvívá! A když, tak jen tu v Ančově! Tady je mrtvé!“

„Už nemrká?“ zeptala se ho Zdenka.

„Ale jo,“ obrátil oko zřítelnicí k sobě. „Jenže to je všechno. Poměrně málo na něco, co přežilo deset milionů let bez škrábnutí, zalité do kamene!“

„Půjčíš mi ho?“ natáhla k němu ruku.

„Klidně,“ podal jí skleněné oko a pohodlně se posadil do mechu. Vypadal našťavaně, asi si také od těch pokusů sliboval víc. Zády se opřel o skálu, porostlou stejně huňatým mechem, takže ho ani netlačila. „Když jsem vás lákal, abyste si ho prohlédly tam na té skále na Ančově, nechtělo se vám. Kdybych ho tam nechal, nejspíš by se nic nestalo!“

„Ty bys to z té skály vytrhl tak jako tak, neříkej, že ne!“ usadila ho Zdenka, ale převzala oko od něho a posadila se vedle něho, aby si je

prohlédla zblízka.

„Vypadá to opravdu jako oko,“ připustila. „Ale ne jako lidské. Má bělmo i panenku, ale kolem panenky chybí duhovka. Takové oči mají zvířata, ne?“

„Pochází to z doby před deseti miliony let!“ připomněl jí. „To ještě nebylo na Zemi po lidech ani vidu, ani slechu. Nějací savci už tam mohli být, ale lidé ne, ti jsou mnohem mladší!“

„Půjčte mi to taky!“ požadovala nesměle Milča, když si k Pavlovi přisedla z druhé strany.

Zdenka jí tedy vzácný artefakt přes Pavla podala, ale Milča už nic nového neobjevila. Držela tu vzácnost opatrně, připravená kdykoliv ji odhodit, kdyby se začala projevovat něčím nepřístojným.

Nakonec oko opět vrátila Pavlovi a ten je uklidil do kapsy svých kalhot. Seděli chvíli všichni tři zády ke skále a tiskli se k sobě. Ne že by jim byla zima, ale přece jen se potřebovali uklidnit, aby se psychicky nerozsypali. Neměli k tomu daleko, spíš byla otázka, kdo z nich se rozbulí jako první.

„Jsme tam, kde už jsme jednou byli,“ zhodnotila to suše Zdenka. „Takže – co teď?“

„Neobjevili jsme úkryt, vodu ani nic jedlého,“ dodal vyčítavě Pavel. „Nevím jak vy, já zatím hlad ani žízeň nemám, ale co není, určitě brzy bude. A kromě toho – odhadl bych, že už je na Zemi večer. Nechci malovat čerty na zed', ale věřil bych tomu, že už tam po nás pátrají. A z toho, co víme, je nám snad jasné, že nás nenajdou.“

„Co když najdou naše školní tašky v křoví pod Ančovem?“ připomněla jim Milča.

„To je pro úspěšnost pátrání naprosto nezajímavé,“ dodal Pavel. „Tady ale zatím večer není. Navrhuji pustit se hlouběji do lesa. Buď' budeme pokračovat v průzkumu nejbližšího okolí, nebo nás čeká kdovíjaká noc pod širým nebem, o hladu a žízni.“

„Když si vzpomenu, že mám ve školním batohu ještě balíček sušenek...“ vzdychla si Zdenka.

„Tak na ně honem zapomeň,“ poradil jí Pavel. „Zbytečně se ti na ně budou sbíhat sliny. Teď si na nich pochutnají leda polní myši. A vstávat, jde se do lesa!“

Vstal a pomohl oběma dívkám, každé jednou rukou. Pak vykročil stejným směrem, jako když odcházeli předtím.

„Tam už jsme šli!“ upozornila ho – opět zbytečně – Zdenka.

„Dojdeme jen na konec skály, ale tam se uhneme směrem doprostřed lesa,“ ujistil ji.

Došli až tam, kde se dalo na snižující se skálu vyskočit. Pavel zamířil po jejím horním okraji zpět a zakrátko se ocitli přímo nad místem, kde před malou chvílí odpočívali.

„Je to jasné,“ konstatoval. „Žádná brána tu není. Takže kolmo do lesa!“

Otočil se kolmo na skálu a vykročil. Dívky ho rychle dohonily a každá z jedné strany s ním došly k nejbližšímu stromu. Teprve když začal do kůry vyrývat obligátní šipku, oddělily se od něho a pokračovaly dál. Připojil se k nim brzy – šipka ze tří škrábanců ho nijak nezdržovala.

„Musíme se lépe dívat, až půjdeme zpátky,“ řekl. „Předtím to bylo snadné, šipky jsem dělal na té straně kmenů, co byla ven z lesa. Tady to bude horší.“

Snažil se aspoň, aby prodloužení každé šipky ukazovalo na strom s následující šipkou a díky tomu opět naběhal delší trasu. Les byl ale jednotvárný až k uzoufání, mezi stromy rostl všude mech stejné tloušťky a barvy. Koruny stromů světlo účinně pohlcovaly, takže čím se vzdalovali dál a dál od okraje lesa, tím se všechno zdálo tmavší.

Pak v dálce před nimi začalo opět svítat, blížili se zřejmě k protějšímu kraji. Zrychlili a těšili se, co tam spatří, ale když konečně vyšli na kraj lesa, spatřili tam jen od obzoru k obzoru rozsáhlou louku pokrytou mechem, bez jediného kousku křoví a jednotvárnou jako školní tabule.

„Kam teď?“ obrátila se Zdenka bezradně na ostatní. Bylo zřejmé, že si neví rady, ale v tom se on nich nelišila. Jen Pavel se chvíli trochu víc zajímal o krajní stromy, dokonce se proto vzdálil od odpočívajících dívek.

„Co tam vidíš?“ zavolala na něho Milča.

„Je to v prdeli!“ ulevil si sprostě, jak ho ve škole nikdy neslyšely. Zdence se zdálo, že jim Pavloušek v tomto světě nějak hrubne. Ačkoliv – měl k tomu víc než dost důvodů. Nejspíš to je vážně v prdeli, souhlasila s ním v duchu.

„Ale proč?“ chtěla vědět Milča, které se vulgární slovo nijak nedotklo.

„Protože jsme zase tam, kde jsme už byli,“ odpověděl. „Tady na těch stromech jsou moje šipky. Když podle nich půjdeme, skončíme zase u naší staré známé skály.“

„Takže jsme zase tam kde jsme byli a nic jsme neobjevili,“ vzdychla si Milča.

„Ale to snad není možný!“ vybuchl Pavel. „Ať jdeme kam jdeme, pokaždý skončíme u jedné pitomé skály! V normálním světě, kdekoliv něco roste, jsou potůčky a říčky a když jdete podle vody, nutně dorazíte k moři! Tady není ani louže! Jediná skála, jinak placka jako uválcovaná parním válcem! Tohle není svět, to je prostě nesmysl!“

„Není to nesmysl, ale skutečnost,“ opravila ho suše Zdenka. „Bud' se s tím vyrovnáme, nebo to můžeme zabalit!“

„Jo, to máš pravdu,“ vzpamatoval se trochu Pavel, ale bylo znát, že se mu trochu třese hlas. „Bud' se s tím vyrovnáme... nebo budeme mít smůlu...“

„Myslíš, že tady můžeme zemřít?“ řekla to naplno Milča.

„A protože jsme ještě neobjevili ani nic jedlého, ani vodu, je to pravděpodobné,“ dodal.

„Co jsi to říkal o indiánských studních?“ chytala se Milča pověstného stébka.

„Zkusit to můžeme,“ připustil Pavel. „I když nemáme čím kopat. Indiánské studně se hrabaly v písku a to by mělo jít i rukama. Samozřejmě pokud tady bude pod tím mechem písek.“

„Tak proč to nezkusíme?“ pobízela ho Milča.

„Vrátil bych se nejprve k té skále,“ řekl Pavel. „Jednak by u ní mohla být spíš voda, ta skála je přece porostlá mechem, ale především, u skály budeme chráněnější před větrem.“

„Vždyť tu nefouká ani vánek!“ namítla Milča.

„Ted' ne, ale kdo ví...“ řekl. „Pojďme podle šipek, ať máme aspoň jeden pevný bod ve zdejšímu světě.“

„Jen bych nešla podle šipek, ale proti nim,“ řekla Zdenka, když se trochu rozhlédla. „Protože ať se na místě propadnu, jestli naše skála není támhle!“

Směrem, kterým ukazovala, se opravdu v lese zvedala nepřiliš výrazná boule.

„Tak jdeme!“ souhlasil Pavel a vykročil...

U skály se Pavel nejprve pokusil založit indiánskou studnu, ale ukázalo se, že je tu pod tenkou vrstvou mechu kompaktní skála, kde se neobjevila ani

kapka vody. Přemístil se tedy asi sto metrů směrem do louky, ale i tam našel pod mechem úplně rovnou skálu. Mech se dal odtrhnout poměrně snadno a trhal se v celých plátech, jenže všude pod ním byla jen hladká černá skála bez sebemenší praskliny, podobná pozemskému čediči.

„To snad ani není možný!“ sakra, když to zkusil se stejným výsledkem i na dalším místě.

„Takže voda nebude?“ zeptala se spíš jen pro pořádek Zdenka. Ptát se ani nemusela, všem třem to bylo jasné.

„Ještě to zkusím hlouběji v lese,“ zavrčel Pavel a následován oběma dívkami zamířil k okraji skály, odkud se teprve mohl vzdálit od okraje lesa.

Po stu metrech udělal další pokus. Také tady mech snadno odtrhl od hladké černé skály.

„Vono je to snad všude!“ zaúpěl.

„Hele – jak vůbec z té jednolité skály rostou ty stromy?“ napadlo Milču.

Pavel přešel k nejbližšímu stromu a pokusil se odtrhnout mech přímo u jeho paty. Na Zemi se stromy obvykle dole u země rozšiřují do soustavy kořenů, ale zdejší se i v tom odlišovaly, byly až dolů stejně silné. Když mech odtrhl, spatřil něco podivného. Ve skále byla kruhová studna či šachta, do které kmen stromu přesně pasoval. Vyrůstal tedy z hloubi skály, ale buď si dokázal vytvořit ve skále přesně válcovitou šachtu, nebo tam ta šachta už byla a kmen stromu ji jen přesně vyplnil.

„Vidíte to taky?“ ukazoval tu záhadu kamarádkám.

„Nebude to tím, že nejsme na Zemi?“ napadlo Zdenku, ale řekla to dost jedovatě, víc než sama zamýšlela.

„Jo, máš pravdu,“ chytil se toho. „Nejsme na Zemi. Takže tu může být všechno úplně jinak.“

„Až na vzduch,“ upozornila je Milča. „Dýcháme tu jako doma. Kdyby tady byl úplně odlišný vzduch, třeba metan, čpavek nebo já-nevím-co jiného, udusili bysme se už v první minutě.“

„Taky pravda,“ připustil Pavel. „Co to ale pro nás znamená? Že se nemůžeme spoléhat na nic, co by na Zemi fungovalo – až na ten dýchatelný vzduch. Není tu voda ani nic jedlého, jen vzduch je stejný. Takže se zřejmě neudusíme, ale umřeme hladem a žízní. Je to jen o něco zdlouhavější.“

„Pokud tu přece jen něco nenajdeme,“ nedala si Milča sebrat optimismus. „Co když se dá jíst třeba ten mech?“

„Mech nežerou ani srnky,“ namítl.

„Na Zemi!“ dodala významně jednu doplňující podmínku. „Ale je tohle vůbec mech?“

Pokusila se utrhnout štipec mechu a když se jí to povedlo, ochutnala jej.

„Hele, chutná to sice jako cibule, ale jíst by se to asi dalo!“ podělila se s nimi o svou čerstvou zkušenost.

„Pokud to není jedovaté!“ varovala ji Zdenka. „Hele, vyplivni to!“

„Nejezte to, když se toho bojíte!“ poradila jim Milča a vstrčila si do pusy další hrstičku. „Ale já už jsem to spolkla. A dám si ještě, už mám docela hlad.“

„Tak to prý dělají krysy,“ podotkla jízlivě Zdenka. „Nechají otrávenou návnadu ochutnat jedné a když se jí nic nestane, sežerou všechno. Když chcípne, ostatní se toho už ani nedotknou.“

„Jenže my máme výběr mnohem menší,“ vzdychl si Pavel.

„Jak to myslíš?“ zeptala se ho rychle Zdenka.

„Jíst nebo nejíst,“ pokrčil rameny Pavel. „Zemřeme tak jako tak, hladem nebo otravou. Kdyby to bylo jedovaté, zemře Milča maličko dřív, ale velký rozdíl v tom nevidím.“

S těmi slovy si také utrl kus mechu a začal ho žvýkat.

„To není cibule,“ zhodnotil to. „Spíš ředkvičky.“

„To nebyl dobrý nápad!“ zkritizovala ho Zdenka. „Kdyby byl ten mech jedovatý, skapete teď hned oba. Ty bys mohl přitom ochutnat něco jiného a vyloučili bysme hned dvě jedovatosti.“

„Ty tu vidíš ještě něco jiného?“ ušklíbl se Pavel a vložil si do pusy další hrst mechu.

„Můžeme ochutnat kůru ze stromů,“ navrhla.

„Můžeš to zkusit!“ pobídl ji Pavel, odkrojil pahýlem nožíku kousek kůry ze stromu a podal jí to. „Třeba je jedlejší než mech – ačkoliv zrovna o tomhle bych hodně pochyboval, ta kůra je skoro stejně tvrdá jako na našich borovicích!“

„Počkám si, až co to udělá s vámi,“ odmítla Zdenka nabízenou kůru. „Možná to přežijete, v tom případě bych tu kůru ani neriskovala. Ochutnám ji, až vy dva zemřete. Ačkoliv – v tom případě by mi byl přijatelnější i ten mech. Zůstat tady sama, asi bych se rychle zcvokla!“

„Má to i jednu další výhodu,“ žvýkal Pavel soustředěně. „Ten mech je

tak nacucaný vodou, že zahání i žízeň. Dej si taky, Zdenko!“

„Počkám, až co to udělá s vámi!“ odmítla. „Vzpomeňte si, jak pijanům chutnal metylalkohol, než po něm oslepli. Ještě budete rádi, až vás tady budu vodit!“

„Nebudeš nás vodit, protože zemřeš hlady!“ ujistil ji. „Ale jestli chceš, počkej si! Hlady ani žízní se za den, ani za dva neumírá. Uvidíme, co to udělá s námi dvěma, ale jestli nic, aspoň jsme se pořádně najedli, vid’, Milčo!“

„Uvidíme!“ odsekla Zdenka.

„Teď bychom si měli najít nějaký úkryt na spaní,“ pokračoval Pavel. „Měl bych nápad. Tenhle mech se dá odtrhávat v celých deskách. Co takhle si z něj postavit menší chatičku? Něco na způsob eskymáckého iglú – prostě ten mech odtrhat od skály a použít jako eskymáci sněhové cihly?“

„Proč tak složitě?“ nelíbilo se to Milče. „Možná by stačilo vyříznout z něho jakési příkrývky. Na mechu si ustlat a mechem se přikrýt. Jestli tu nebude pršet, mohlo by to stačit.“

„Jestli pršet bude, pak ten mech strašně nacucá vodou a zavalí nás,“ sýčkovala Milča.

„Proto by asi bylo lepší to iglú,“ vracel se Pavel ke svému návrhu.

„Iglú není dobré na déšť,“ zavrtěla hlavou Zdenka. „Byla bych pro kompromis. Uděláme si tady u kamenné stěny lůžko, naskládáme se vedle sebe a přikryjeme se mechovou deskou, položenou šikmo ke skále. Je otázka, jestli máme spěchat, tady zjevně ještě večer není.“

„Ale určitě je už pozdě,“ namítl Pavel. „Měli bychom se starat, dokud je světlo. Na Zemi už je nejspíš k půlnoci a neměli bychom čekat na tmu. I na Zemi jsou místa, kde je den dlouhý skoro půl roku – a stejně tak dlouho je tam noc.“

„To je na Zemi jen nad polárním kruhem,“ namítla Zdenka. „Na to je tady moc horko.“

„Den záleží na tom, jak rychle se svět otáčí,“ osvětloval to Pavel. „Zdejší den může klidně trvat i tři pozemské dny a my na to nejsme zvyklí. Takže jsem pro nocleh.“

„Ještě nevíme, co tenhle mech udělá, až vyschne,“ pochybovala Milča, ale neprotestovala.

Pavel vyřízl stranou z mechu veliký obdélník a s pomocí dívek se

opatrně snažil odloupnout jej od skalního podkladu, aby se nerozpadl. Mech ale držel pohromadě více nežli potřebovali, takže brzy získali veliký plát. Přivlekli jej společně ke skále a opřeli šikmo o skalní stěnu. Vzniklo tím cosi jako primitivní přístřešek.

„Príma!“ libovala si Zdenka, když na zkoušku vlezla dovnitř. „Je tu příjemně jako ve stanu, všude je to měkké, bude se nám krásně spát!“

„Tak bych to neodkládal,“ souhlasil Pavel. „Jak se tam naskládáme?“

„Správně bys měl mít vlastní stan,“ řekla vyčítavě Milča. „Máma mi doma slibovala, že mě přetrhne, jestli budu spát s nějakým klukem, než mi bude osmnáct!“

„Ale no tak!“ pokárala ji Zdenka. „Tohle je jako pod stanem nebo na školním výletě, to je snad něco jiného!“

„Pod stanem jako jinde,“ vrtěla hlavou Milča.

„Dobře, tak si lehneš až ke skále, je měkká, ta ti vadit nebude,“ navrhla jí Zdenka. „Vedle tebe budu ležet já, proti mně snad nic nemáš. Pavel bude až na kraji, když ti tak vadí!“

„To ale bude ležet vedle tebe!“ namítla Milča.

„Jenže mně to nevadí,“ odsekla Zdenka. „Ještě bys měla začít fňukat, že tu nemáme pyžama. Ve stavu nouze se na detaily tolik nekouká!“

Zdenka je rozmístila. Milči pomohla zalehnout až k měkké skále a Pavlovi určila naopak místo co nejdál od skály. Sama ležela mezi nimi.

„A protože pyžama nemáme, budeme spát výjimečně v tom, co máme na sobě,“ rozhodla.

Ono se to ale řekne – usnout! Jen zkuste spát, když je venku den a máte kolem sebe Neznámo v chemicky čisté podobě! Ještě že byli dost utahaní, obešli přece dvakrát zdejší obří les, jednou po obvodě a jednou vnitřkem – a to začali na Zemi až odpoledne. Chvilku se ještě vrtěli, ale pak skoro najednou pousínali.

V úplně cizím, neznámém světě!

Když se Zdenka probudila, bylo kolem nich světlo, stejně jako když se ukládali ke spaní. Cítila se ale vyspalá. Zdejší obloha byla pokrytá souvislými mraky, jen více podobnými mlze, neboť zdola vypadaly jako úplně rovná bílá plocha. To bylo první, co jí padlo do očí, když je otevřela. Půlku oblohy stínily zelené koruny neuvěřitelně vysokých stromů, druhou

polovinu oblohy tvořila hladká šedobílá deka. Slunce nikde, ačkoliv světla bylo kolem dost.

Pak jí došlo, že něco není, jak by mělo být. Když šli spát, měli nad sebou střechu z mechu, ale ta teď nad nimi chyběla. Nadzvedla se, aby se po ní rozhlédla. Stranou však ležela místo silného mechového plátu jen jakási hnědá, pokroucená deka. Mech zřejmě přes noc vyschl a možná ho něco odfouklo. Ještě že v tomhle světě bylo teplo, takže jim zima nebyla ani bez přikrývek.

Po chvíli se Pavel vedle ní protáhl a nadzvedl se na loktech.

„Hele, Zdenko, tys včera nevečeřela,“ podíval se na ni. „Udělala jsi chybu. Jistě už máš hlad, utrhni si někde pořádný kus mechu a nasnídej se. Když to neudělalo nic nám, tebe to taky nezabije! Já už jsem po snídani.“

„Jak dlouho jsi vzhůru?“ zeptala se ho přísně.

„Moc dlouho ne,“ ujistil ji. „Jen jsem si dal kousek mechu k snídani. Zkoumal jsem taky naši dosavadní střechu, ale mech se při vysychání zkroutí úplně do vrtule, tím se už nepřikryjeme. Ale není to ani nutné, je tady teplo jako v tropech.“

Otočil se přitom ke zkroucenému hnědému hadru na podlahu, ve který se přes noc změnila jejich střecha.

„Nevzbudíme Milču?“ navrhla nejistě.

„Nač?“ opáčil. „Nech ji dospat. V noci vzdychala, něco ošklivého se jí asi zdálo, teď je jí líp.“

Milča opravdu tvrdě spala, když ji nevzbudil ani jejich tlumený hovor.

„Co budeme dělat?“ Zdenka raději změnila téma.

„Víš, už jsem nad tím přemýšlel,“ řekl Pavel. „Nejhorší jsme podle mě překonali. Našli jsme jídlo, které zahání i žízeň, takže hladem ani žízní neumřeme.“

„Pokud nás něco nesežere!“ namítla, ale jen nesměle.

„Co by nás mělo sežrat?“ pokrčil rameny. „Rozhlédni se, jídla – toho mechu – je kolem nás tolik, že by se tu uživila i nepřehledná stáda divokých zvířat. Jenže tu žádná nejsou. Proč? Nevím, ale hladem by jistě netrpěla. Buďto jsou v této chvíli někde jinde, nebo... nebo je možné, že se tady v tomto světě žádná zvířata nevyvinula. Nejsou-li tu býložravci, nebudou tu ani masožravci, ti by se přece museli držet poblíž potravy. Takže nás nic ani nesežere.“

„Kéž bys měl pravdu!“ vzdychla si.

„A kromě toho bychom každého dravce viděli na dálku!“ ukázal jí na plochou step kolem.

„Pokud by nevyrazil z lesa!“

„Jenže nejprve by se sem museli přesunout nějakí býložravci,“ trval na svém. „Masožravci se nebudou bezdůvodně toulat v místech, kde nemají žádnou kořist!“

„Kořistí můžeme být my tři!“

„Jenže to by o nás museli vědět,“ namítl. „Podívej se, les je poměrně malý, když jsme ho tak rychle obešli. Tam se nic schovat nemohlo, zvířata bychom si všimli, ne? A všude kolem je přehledná pláň. Kde tu vidíš ta tisícihlavá stáda? Nejsou. No a lvi, tygři nebo co-tady-žije se nemají nejmenší důvod sem zatoulat!“

„Kdybys měl pravdu, bylo by to pro nás dobré,“ připustila váhavě.

„No vidíš!“ přikývl. „Takže máme nejnaléhavější otázky v podstatě vyřešené. Teď nám zbývá fakticky jen jedno. Upoutat na sebe pozornost mimozemšťanů a zdvořile je požádat, aby nás vrátili na Zem, odkud nás jejich hvězdná brána vytáhla.“

„Tam nás už určitě všichni hledají...“ vzdychla si.

„Ale nenajdou,“ doplnil ji. „Proč? To přece víme. I kdyby našli naše tašky v tom křoví, koho by napadlo hledat nás v kráteru Ančova? A i kdyby, co tam najdou? Vsadím se, že je to tam stejně jako když jsme tam přišli – až na ten pytlík s kameny. Tam veškeré stopy končí a dál nic nevede. Konec, the end, game over.“

„Myslíš, že to vzdají?“ otrásla se.

„Nic jiného jim nezbude,“ řekl tvrdě. „Teď to všechno závisí na mimozemšťanech. Buď nás vrátí na Zem...“

„Nebo tady zůstaneme?“

„Víš, je to vlastně zázrak, že hvězdná brána vydržela deset milionů let ve funkčním stavu. Ale deset milionů let nemuseli vydržet její tvůrci. V tom případě jsme se ocitli ve světě, odkud nevede cesta zpátky. Nebo vede, ale my ji neobjevíme, což je fakticky totéž.“

„To by nebylo moc povzbudivé,“ podotkla.

„Je to jedna z možností,“ pokrčil rameny. „Ale jestli tě teď můžu o něco poprosit, neříkej to před Milčou. Budeme oba dělat, jako že nás odsud

mimozemšťané určitě vysvobodí a je to už jen otázkou času, kdy si nás všimnou. Konec konců – i to je přece možné. Souhlasíš?“

„Jo,“ přikývla tiše.

Step

Milča se probírala až za hodnou chvíli.

„Vy už jste vzhůru?“ zavrňela a protáhla se. „Je něco nového?“

„Celkem nic,“ obrátila se k ní Zdenka, dosud otočená k Pavlovi. „Akorát je čas vstávat.“

„Prima,“ kvitovala to Milča skoro spokojeně. „Co teď budeme dělat?“

„Zkoušet přivolávat vesmířany,“ vzdychl si Pavel. „Vlastně, když nad tím uvažuješ, co jiného můžeme dělat?“

„Třeba... hledat nějaký lepší úkryt,“ navrhla Milča horlivě.

Pavel jí zopakoval svou úvahu, jak ji předtím přednesl Zdence – o tom, že by tu nejprve museli objevit nějaké býložravce a až pak by se mohli bát místních predátorů. Za nejdůležitější považoval její objev jedlého mechu, neboť ten jim snad zajistí přežití, než si jich všimnou mimozemšťané.

„Ten mech jsem první vyzkoušela já!“ pyšnila se hned Milča.

„Měli jsme zkrátka kliku,“ zlehčil Pavel trochu její zásluhu. „Všichni tři,“ dodal.

„A kde je naše střecha?“ vzpomněla si až teď Milča.

Pavel jí ukázal stranou ležící hnědý hadr na podlahu, na který se jejich přístřeší scvrklo.

„Ten mech rychle vyschne, ztverdne a stane se z něj úplné prkno, jenže křivé,“ pokrčil rameny. „Naštěstí je tady teplo a neprší, takže střechu vlastně ani nepotřebujeme.“

Pak ale oběma dívkám doporučil odskočit si za strom, aby mohli vyrazit na průzkum okolí.

„Proč chceš pořád něco prozkoumávat?“ nesouhlasila s ním Milča.

„Protože tady, co jsme, nic není,“ zdůvodnil to. „Možná je tu někde schovaná hvězdná brána, ale s tou se těžko domluvíme. My teď potřebujeme najít mimozemšťany, rozumíš?“

„No jo, ale proč se máme vzdalovat od místa, kde nás mohou nejspíš čekat?“ namítla Milča. „Tady nás hvězdná brána vyplivla, tady by nás přece měli hledat – pokud mají vůbec nějaký přehled o svých vlastních branách!“

Bylo to nové hledisko a stálo za uvažování.

„Dobře, zdržíme se tady,“ ustoupil Pavel. „Kdyby ale měli mimozemšťané o svých branách přehled, už by o nás věděli půl dne a celou

noc. Zatím se tu ale neobjevili. Riskujeme, že si našeho přesunu vůbec nevšimli. Podle mě je musíme na sebe nějak upozornit, nebo aspoň najít někoho, kdo na tomhle světě žije a mohl by nám pomoci!“

I jeho názor byl logický. K čemu se tedy přikloní?

„Zatím se aspoň obě nasnídejte, jedlého mechu je kolem nás dost!“ doporučil jim Pavel. „Já už jsem po snídani.“

Půjčil jim ochotně i svůj přelomený nožík, aby se jim mech lépe krájel.

„Hele – a když ten mech uschl, není z něj něco jako trvanlivý suchar?“ napadlo Milču.

„Čerstvý je určitě lepší,“ řekl Pavel.

Milča, povzbuzená svým prvním úspěchem, se ale přece jen rozhodla vyzkoušet jedlost suché verze mechu. Zjistila ale, že se to pokroucené prkno vůbec nedá ukousnout.

„Kašli na to,“ doporučila jí Zdenka.

„Napadlo mě něco jiného,“ přišel znenadání Pavel s jiným nápadem. „Nechal bych jim tady něco jako návnadu, nebo znamení, že jsme tu byli. Třeba můj mobil, je nám tak jako tak na nic.“

Vytáhl zpod bundy pouzdro s mobilem a z něj přístroj. Jen tak mechanicky se pokusil zapnout ho hlavním vypínačem, ale v té chvíli sebou trhl.

„Hele – on funguje!“ oznámil dívkám překvapeně. „Ukazuje dokonce čas, deset třicet pět!“

Přístroj zřejmě přes noc trochu vyschl a dal se zapnout. Ovšem indikátor signálu neukazoval ani čárku, jediný užitečný údaj byl přesný čas, který se kupodivu udržel navzdory namočení.

„Čas je tady přece úplně jiný,“ vrtěla nad tím hlavou Zdenka.

„Měli bychom přehled aspoň o čase na Zemi,“ namítal.

„No dobře, tak si ho nech,“ ustoupila Zdenka. „Až se vrátíme, budeš rád, že ho máš.“

Pavla její optimismus povzbudil, takže si mobil opět schoval pod bundu.

Mezitím se Zdenka spolu s Milčou nasnídaly jedlého mechu a byly připravené vyrazit. Pavel jim ale navrhl jít do zdejší stepi kam až to půjde, tak aby ještě neztratili cestu zpátky. Předpokládal, že by mohli dojít hodně daleko, neboť zdejší vysoké stromy musí být vidět z velké dálky. Od dívek žádný protinávrh nepadl, takže bez dlouhého rozmýšlení vyrazili.

Cesta mechovitou stepí byla ale ještě jednotvárnější než cesta lesem. Lišilo se to tím, že Pavel nemusel vyrývat do kmenů šipky pro zpáteční cestu, jen se čas od času ohlédl, aby se přesvědčil, že ještě vidí zelenou hradbu obřích stromů za nimi. Trochu se tím ale přece jen zdržoval a brzy šel pár metrů za oběma dívkami, které se mezi sebou bavily vymýšlením všemožných výmluv, které by po návratu měly doma použít, aby zmírnily hrozící průšvih.

„Hele, Pavloušku, co ty řekneš doma vašim, až se vrátíme?“ obrátila se po chvilce Zdenka s otázkou na kamaráda dozadu. „Víš, lhát se musí umět, když se včas nedohodneme, co máme všichni stejně říkat, bude to ještě horší!“

„Já bych to tak nekomplikoval,“ usmál se trochu. „Řeknu doma po pravdě, jak se co seběhlo a kde jsme byli.“

„Ty za ten výlet na Ančov sekec nedostaneš?“ podívala se na něho pátravě Zdenka.

„Tak za prvé,“ řekl klidně, „jestli se dostaneme domů, budu tak šťastnej jako blecha, že snesu i nějakej vejprask, kdyby k němu došlo. Za druhý, jestli se dostaneme domů, budou naši štěstím bez sebe, že mě mají zase doma, takže nejspíš k žádnýmu vejprasku ani nedojde. A za třetí, lhát se nemá a pravda může být náhodou nejlepší. Já vím, těžko nám doma uvěří, že jsme byli v cizím světě, ale – jednak máme pořád to oko jako důkaz pravdy a za druhé, když budeme opravdu poctivě vykládat, jak to tady vypadalo, nemůžeme udělat chybu. Sama říkáš, lhát se musí umět a kdo chce lhát, musí si tu lež dobře promyslet a pamatovat na všelijaké detaily, aby na nich nic neprokecl. Uvědom si, naši i vaši strašně rychle pochopí, že jsme tady mohli klidně zůstat. Bez mimozemšťanů cestu domů nenajdeme, ani nemůžeme najít, takže budou taky šťastní jako blechy, až se jim vrátíme!“

„Myslíš, že bysme tu mohli taky klidně zůstat?“ zarazila se Milča.

„Je to jedna z možných variant,“ připustil Pavel. „Ale já pevně věřím, že nakonec narazíme na někoho, kdo nás nesežere, ale vrátí domů.“

„Ale co když nás tady něco sežere?“ začala Milča sýčkovat.

„Neblbni,“ ušklíbl se na ni. „Vidíš snad na obzoru tisícihlavé stádo bizonů, kolem kterých se plíží místní hladoví lvi a tygři?“

Pláň kolem nich byla ale prázdná kam oko dohlédlo, jen v dálce za nimi se táhla od obzoru k obzoru hradba obřího lesa.

„To nám ale pěkně nabouráš naše výmluvy,“ řekla po několika krocích Zdenka.

„Asi bude nejlepší, když budeme doma říkat pravdu všichni a odvolávat se jeden na druhého,“ navrhl jim klidně. „Uvědomte si, v této chvíli už máme sedět ve škole. Výsledky nás tedy nečekají jen doma, ale i tam a to by bylo na lhaní moc překombinované. Poctivě vypovídat pravdu má taky své výhody, nemusíme si vymýšlet a učit se nazpaměť žádné lži.“

Zmínka o dalším výsledku ve škole dívky trochu zaskočila, tak daleko to zatím nepromýšlely. Pavlovo řešení – držet se pravdy – bylo vlastně jednodušší. Přestaly proto promýšlet detaily výmluv a chvíli šli proto všichni tři mlčky.

„Jak daleko myslíš, že ještě půjdeme?“ zeptala se po chvilce Zdenka. „Kolik je vlastně hodin?“

Pavel hbitě vytáhl zpod bundy mobil a pohlédl na jeho displej.

„Právě zvoní polední přestávka,“ ušklíbl se. „Nedáme si taky oběd? Dohodli jsme se snad, že půjdeme tak dlouho, dokud se ten les za námi nezmění v malou skvrnku na obzoru.“

„To může trvat klidně až do večera,“ namítala Zdenka.

„No a?“ podotkl klidně. „Tak si pak dáme večeri, mech tady roste všude, a pak zalehneme do mechu jako do peřin. Tady nebo u skály, je to snad jedno.“

„Jsem pro ten oběd,“ řekla rychle Milča. „Už mám docela hlad.“

„Dobře, uspořádáme si mechovou hostinu,“ souhlasil Pavel.

Přiklekl, vytáhl přelomený nůž a začal z mechu vykrajovat velké buchty. Jednu podal Milče, druhou Zdence a do třetí se chystal zakousnout sám.

„Fuj!“ vyplivla najednou Milča všechno, co měla v puse. „Tohle se nedá jíst!“

Udělala přitom pohyb, jakoby se chystala zvracet, ačkoliv neměla co. Zdenka s Pavlem zpozorněli a oba si opatrně přičichli.

Mech nevoněl po cibuli ani po ředkvičkách, ale smrděl jako shnilé brambory. A podle Miluščina výrazu nejspíš přesně tak i chutnal. U Milči to ihned vyvolalo dávivý reflex a Zdence s Pavlem stačilo přičichnutí, aby si ochutnávku rychle rozmysleli.

„To je divné,“ řekl Pavel zaraženě. „Proč jsme to až dosud necítili?“

Odrýpl jiný kus mechu poněkud stranou, ale když k němu přičichl,

ošklíbl se úplně stejně.

„Smrdí to jako bramborový krecht na jaře,“ řekl s odporem.

„To přece nikdo jíst nedokáže!“ přidala se i Milča.

„Ale proč jsme to necítili dřív?“ opakoval Pavel otázku. „Půl metru od takového smradu je vzduch úplně svěží, to přece není normální!“

„Nebude to tím, že jsme v jiném světě?“ opáčila jízlivě Milča.

„No jo!“ vzdychl si. „To mě ani nenapadlo! Ještě že tě máme! Ale vážně – proč je vzduch půl metru od takového smradu normální, skoro bych řekl voňavý?“

„Možná je ten smrad těžší než vzduch a drží se dole,“ navrhla Milča.

„Možná,“ připustil Pavel. „Proto jsme si toho nevšimli. Horší je, že díky tomu nevíme, kde to svinstvo začíná.“

„Jenže to dramaticky mění situaci, vážení!“ zhodnotila to Zdenka. „Může to být tím, že tu roste jiná odrůda mechu než pod stromy. V tom případě bych navrhla spořádaný a včasný ústup. Jít takhle až do večera, vlekli bysme se zpátky o hladu!“

„O hladu budeme i teď,“ připomněla jí Milča.

„Bez jednoho oběda to vydržíme,“ chlácholila ji Zdenka. „Když se hned teď otočíme, dorazíme k večeru k lesu a tam se nadlábneme chutnější podstromové odrůdy. Takže vztyk a čelem vzad!“

Měla pravdu, takže ani nepadl žádný protinávrh.

Otočili se a zamířili zpátky. Jenže Pavel se náhle zarazil a zděšeně ukazoval přímo před sebe.

„Holky!“ zaúpěl. „Kde je ten les?“

Step se táhla všude kolem nich. Byla do všech směrů prázdná, takže se na ní mohli cítit jako mravenci v tělocvičně se zeleným kobercem na podlaze. Až na to, že tady úplně chyběl strop. Bílé mraky nad nimi visely nehybně jako jednolitá deska. Bílý koberec nahore, zelený dole a uprostřed tři mravenečkové. Ty dvě desky se na všech stranách sbíhaly úplně stejně, kam až dohlédli.

Les obřích stromů – zmizel.

Ocitnout se znenadání v naprosté pustině, obklopeni hnusným, nejedlým mechem, byla pro ně větší rána, než dokázali unést.

Milča se prostě naplno rozbřečela. Schoulila se na mechový koberec a

mezi vzlyky tvrdila, že od začátku věděla, že se odsud nedostanou a že neměla na ten výlet vůbec jít. Zdenku obvinila, že to všechno spískala a Pavla, že tím pitomým skleněným okem spustil tu past na mamuty – tedy na ně.

„Jo, máš jistě pravdu!“ řekl na to zamračeně Pavel. „Ale to nám nepomůže.“

„Taky bych mohla tvrdit, že jsi s námi prostě nemusela chodit, ale Pavel má pravdu, brek nám teď nepomůže,“ přidala se k němu i Zdenka.

Milčino zhroucení je kupodivu přinutilo vzchopit se, aby nedopadli všichni tři stejně.

„Tak co chcete dělat?“ vzlykala Milča. „Les zmizel, skála s hvězdnou bránou je pryč, sami se tak jako tak vrátit neumíme – co ještě chcete dělat?“

„Můžeme se aspoň zkusit vrátit do lesa,“ navrhl Pavel. „Když se kolem nás podíváš pozorněji, zjistíš, že za námi v mechu zůstaly naše stopy. Nejsou zřetelné, ale trochu znát jsou a máme aspoň směr. Když se podle nich vydáme zpátky, měli bysme se vrátit do lesa.“

„Kde máš jaký les?“ ukázala Milča směrem, kterým vedly jejich stopy.

„Přece se nemohl jen tak vypařit!“ tvrdil zarputile Pavel. „I když jsme v jiném světě, zákon zachování hmoty musí platit všude ve vesmíru stejně. Spíš bych hádal, že tu bude nějaký lom světla nebo něco jiného, co nám ten les schovalo, ale když se opatrně vrátíme po vlastních stopách, zase se nám objeví...“

„Jen aby!“ vzlykala Milča. „A co když ne?“

„Pavel má pravdu!“ přidala se k němu Zdenka rázně. „Zvedej zadek, jde se dál!“

„Nemá to smysl!“ kvílela na zemi Milča. „Zemřeme tady!“

„Vstávej, nebo tě nakopu!“ varovala ji Zdenka a na dotvrzení toho, že to myslí vážně, strčila do Milči jemně kolenem. „Zůstat tady by byla volovina. V lese máme přece větší naději. Tady by z nás za chvíli byly jen tři mrtvoly. Tak zvedej zadek, nebo ti ho nakopu, že na to dlouho nezapomeneš! Ležet tě tady nenecháme, s tím nepočítej!“

„Vždyť se ani nemáme kam vracet!“ lamentovala Milča, ale pod hrozbou nakopání se přece jen pomalu, neochotně zvedla.

„Seš dobrá,“ obrátil se Pavel obdivně k Zdence. „Já bych si s ní nevěděl rady. A tady by z nás brzy byli opravdu jen tři kostlivci!“

„Naštěstí jí stačilo pohrozit,“ řekla Zdenka s ulehčením. „Horší by bylo nosit ji na zádech.“

Milča na to nic neřekla, ale podívala se na kamarádku tak vyčítavě, jak to jen dokázala. Zdenka na to ale nebrala žádné ohledy. Popadla ji za ruku a vykročila po nezřetelné šňůrce vlastních stop.

Pavel je mlčky následoval. Nenadálá komplikace se mu nezamlouvala. Upřímně si musel sám sobě přiznat, že by to bez Zdenky nezvládl. A Milča nebyla nejlepší partačka na takové výlety. Příliš brzy ztratila nervy a kdoví, co je v tomto světě ještě potká!

Kráčeli sotva pár minut, Zdenka přitom udávala poměrně vysoké tempo, když náhle zvedla ruku a ukázala přímo před sebe:

„Tak co – je tu ten les, nebo není?“

Les obřích stromů se opět táhl od obzoru k obzoru. Zdenka se na okamžik zastavila, aby si svůj triumf vychutnala, i Milča trochu pookřála, jen Pavlovi se zase něco nelíbilo.

„To je mi vážně divný!“ prohlásil.

„Co je?“ zarazila se Zdenka. „Co ti zase neštymuje?“

„Je to divný,“ opakoval. „Jen se podívejte – ten les se táhne od obzoru k obzoru. Odsud bych řekl, že má na délku dobrých padesát kilometrů, ne-li víc.“

„No a co?“ opáčila Zdenka.

„Tak mi vysvětli, jak jsme ho mohli kolem dokola obejít bratru za dvě hodky! Vždyť jsme ani příliš nespěchali a já jsem se navíc zdržoval s těmi šipkami! Ušli jsme osm, nejvýš deset kilometrů, víc to podle mě nebylo! Jenže tenhle prales by měl tam a zpátky přinejmenším sto kilometrů a to se za dvě hodinky ujít prostě nedá! Profesionální cyklisti by to možná zvládli na kole, ale pěšky? Ani náhodou! Vás to netrklo?“

Obě se chvíli dívaly na tu záhadu, ale pak musely přiznat, že na tom něco je. Odsud se jim les jevil příliš rozsáhlý, než aby se dal tak snadno obejít, jako se jim povedlo hned napoprvé.

„No dobře,“ přijala to nakonec Zdenka. „Takže je to záhada ix plus první. Prostě další zvláštnost zdejšího světa. Já bych se tomu ani nedivila. Buď se tady nebudeme divit ničemu, nebo se budeme divit všemu a pořád.“

„Částečně máš pravdu,“ ustoupil jí opět Pavel. „Jenže nás ty záhady mohou i zabít. Možná je to jen drobná odlišnost od našeho světa, ale jestli

nás to zaskočí a dostane nás to do průšvihů, jako s tím nejdělným mechem, bude nám houby platné, že to prohlásíme za ix plus druhou odlišnost.“

„No – to máš taky pravdu,“ uznala Zdenka. „Co s tím chceš ale dělat?“

„Vrátíme se do lesa,“ rozhodl Pavel. „Kdyby nic jiného, snad tam je pořád ještě ten jedlý mech a nezemřeme tam hlady. Protože – může tu být další drobná odlišnost od našeho světa, a sice že se ten mech chrání proti snědení tím, že se stane hnusný široko daleko – tady i v lese.“

„Proboha – nestraš!“ vyjekla zoufale Milča.

„Von nás nestraší,“ zpražila ji Zdenka. „Čerta starého víme, jak se zdejší příroda chová. Pojd’me radši zpátky, ať rovnou víme, na čem jsme.“

Popadla Milču za ruku a zase energicky vykročila k lesu.

„Ale... jak by se mohl zkazit mech tady, daleko od stromů... spíš by se měl proti nám chránit mech v lese, kde už jsme ho jedli, ne?“ namítala Milča, ale cupitala s ní bez odporu.

„Jseš si jistá, že ten mech není třeba... součástí nějakého kolektivního vědomí zdejšího světa?“ nadhodil Pavel. „Četl jsem povídku, kde všechny rostliny představovaly spojenou inteligenci světa a když se rozhodly nějakému vetřelci to osladit, nebyl pak schopný sníst ani jeden plod. Všechny se mu před očima měnily v něco příšerně jedovatého.“

„Jako nám – i když to bylo spíš eklhaft než jedovaté!“ souhlasila Zdenka.

„A vy myslíte, že...“ domýšlela se zděšeně Milča, co by to znamenalo.

„Jo,“ přikývl Pavel, který mezitím obě dívky dohonil a šel teď z druhé strany vedle Zdenky. „To poznáme, až se vrátíme mezi stromy. Já jen doufám, že je zdejší svět jiný a že to bude jinak.“

„Co takhle dát si indiánský pochod?“ navrhla znenadání Zdenka.

„V těchhle botách a v mechu? To snad ne!“ vzepřela se Milča.

„Máš asi pravdu,“ připustila Zdenka. „Nechtěla bys je raději sundat a běžet bosa? V tom mechu by to mohlo být i pohodlnější!“

„Já to vyzkouším,“ nabídl se ochotně Pavel.

Shýbl se, zul si mokašiny a dál šel pěšky s botami v ruce.

„Nebyl to špatný nápad!“ řekl po několika krocích. „V tom mechu to bosky jde. Jenže v tamté povídce se rostliny snažily zlou cizáckou bytost otrávit i tím, že jí jedovatou ostrou trávou škrábaly nohy! Mě naštěstí nic neškrábe, ale to by mohlo být i tím, že jsme ještě zdejší rostliny nenaštvali do tak velké zlosti, aby nás chtěly rovnou otrávit.“

„Hele, radši se obuj!“ navrhla mu Milča s obavami v hlase. „Než na to ten mech přijde.“

„Tak ti teda Ď!“ zaťukala si Zdenka významně na čelo při pohledu na Pavla. „Napadne mě, jak jí nenápadně umožnit poklus, a ty to hned zabiješ pitomýma škrábajícímá rostlinama!“

Pavel si uvědomil, že občas opravdu platí heslo »mlčeti zlato«. Milču teď nikdo nedonutí zout boty a bude zase jen zdržovat.

„Tak promiň!“ vyhrkl. „S námi by to měly ty rostliny i tak jednodušší. Zloun v té povídce byl milionkrát odolnější, všechny ty jedy okamžitě neutralizoval, ani na to nemusel zpomalit. Nakonec museli přijít stateční pozemšťané a plamenometem ho spálit na prach.“

„Zajímavé je, že stateční pozemšťané mají na cizích světech obvykle arzenál všech možných zbraní od pistolí po atomové plamenomety, ale málokdy s sebou nosí květiny pro případ, že by tam potkali krásné mimozemšťanky...“ ušklíbla se Milča.

„Vážně, holky, konec srandy,“ pokoušel se Pavel obrátit jejich pozornost jinam. „Napadlo mě právě něco jiného.“

Na okamžik se zastavil, v rychlosti si opět nazul mokasíny, ale obutý je zase rychle dohonil.

„Co kdybych zkusil to mimozemské oko nabudit elektromagneticky?“ dokončil myšlenku.

„A máš čím?“ pokusila se ho zpražít Zdenka.

„Mám,“ odvětil. „Mobilem!“

Zdenka ale naopak trochu zrychlila, aby mu znemožnila ihned to vyzkoušet.

„Napřed zkusíme ochutnat podstromový mech!“ rozhodla rezolutně. „Pak budeš mít na tyhle pokusy spoustu času!“

Pavel už ale nechtěl čekat. Vytáhl z pouzdra mobil a zkusmo přikládal třetihorní skleněné oko k jeho hornímu konci, kde tušil anténu.

„Hele, nemohla byste mi některá jen tak vyťukat pár čísliček?“ požádal dívky.

„Řekla jsem, napřed mech!“ řekla rázně Zdenka.

Jenže jak se ohlédla, spatřila něco, z čeho jí stydla krev v žilách.

„Ježkovy zraky!“ zaúpěla tiše a ukázala směrem do stepi, jenže šikmo vzhůru.

Milča se tím směrem podívala, ale jen otevřela pusku a skoro se zalkla.

„T... tam...“ koktala.

„K zemi!“ zavelel Pavel polohlasně ale důrazně, když se tím směrem podíval. A ačkoliv mohl ten povel znát nanejvýš z nějakého válečného filmu, ihned dívkám předvedl ukázkový pád nosem do mechu. Dívky ho následovaly snad jen s půlvteřinovým zpožděním.

Z oblohy se ke zděšenému trojlístku velkou rychlostí snášela – obluda.

Pád nosem do mechu by zděšený trojlístek neuchránil. Na této otevřené planině příliš zřetelně a nápadně vyčnívali. Les obřích stromů daleko, neměli kam se schovat. Kdyby se tak mohli zavrtat pod mech! Jenže tam byla jednolitá skála, takže ani to nepřicházelo v úvahu.

Obluda, která se k nim snášela, do zdejšího světa jistě patřila, ale na Zemi by budila opravdu zaslouženou pozornost. Měla dvě hlavy s obrovskými zobáky na dvou dlouhých tenkých krcích a kromě šesti nohou i čtyři opeřená křídla. Velikostí se podobala autobusu a kdyby do svých pařátů popadla slona, zřejmě by jí nedělalo velké potíže vznést se i s takovou zátěží. Unesla by asi i dva. Pavel si okamžitě vzpomněl na pověst o ptáku Nohovi, ten prý také unesl v pařátech slona, ale tohle dvouhlavé stvoření bylo ještě pitvornější a nikdo z trojlístku nepochyboval, že si je v následujícím okamžiku dá k obědu – či snad k večeři? V tomto světě bylo světlo pořád stejné, nebylo čím dělit čas. Ostatně, tahle obluda nemusí rozlišovat, jestli je spolkne k snídani, obědu nebo k večeři, prostě je slupne jako tři přezrálé maliny.

Vtisknutí do mechu jen očekávali, kdo z nich začne jako první křičet bolestí a hrůzou. Jenže uplynulo dobrých pět vteřin a nic se nedělo. Pavel jako první opatrně vzhlédl, jenže metr před sebou spatřil obrovské ptačí pařáty – znamená to, že obluda stojí na dosah od nich. Vybírá si, koho z nich popadne jako prvního? Na co vlastně čeká?

Najednou se k těm dvěma obrovským ptačím pařátům připojily dvě skoro lidské nohy. Nebyly ale bosé. Anebo byly – jenže byly pokryté krátkou černou srstí.

Pavel prudce vzhlédl. Kromě čtyř obrovských očí v dračích hlavách se na něho zblízka dívaly dvě oči, umístěné v černé srsti pardálí hlavy, posazené na skoro lidském těle. Bylo chlupaté, černé – a přitom pokryté chlupatou,

jasně modrou látkou, barvou podobnou džínovině. Také na kočičí hlavě seděla čepice z téže modré látky – a Pavel nepochyboval, že je to skutečně oděv, jakým se lidé Země od zvířat nejvíce odlišují.

„Miííááá!“ vydala ta kočkovitá hlava zvuk, mile podobný zamňoukání přítulné kočky, jen mnohem hlasitější než řev tygra, až třem pozemským dětem naskočila po celém těle husí kůže.

„Ahoj!“ zvedl Pavel hlavu úplně a odpověděl na ten kočičí pozdrav po lidském způsobu.

První pochopil, že zřejmě nejde o útočný pokřik, ale spíš o snahu domluvit se.

Kočkočlověk před ním se pod dojmem pozemského zvuku zřejmě otrásl, ale pak se k Pavlovi trochu sklonil a pokusil se ho svou packou pohladit po vlasech.

Pavel si všiml, že se ta packa tvarem až neuvěřitelně podobá lidské ruce. Byla to vlastně ruka, až na černou srst, která ji pokrývala. Také nohy toho tvora se více podobaly lidským než kočičím, i když byly také porostlé černou srstí. Ten tvor ale nebyl jen pokrytý všude srstí. Byl oblečený, ke všemu v něčem, co se vzdáleně podobalo džínám. Znamenalo to, že je inteligentní? Pozemští pejsci bývají také občas navlečení do roztodivných kabátků, což jim ovšem na inteligenci nepřidá. Tohle ale bylo něco jiného a Pavel o inteligenci toho tvora ani na okamžik nezapochyboval.

Raději si tedy dřep – a zvolna vstal. Vztyčený byl o hlavu vyšší než kočkočlověk před ním, ale ten se ho očividně nebál a nejevil snahu utéci. Koutkem oka zpozoroval, jak i obě dívky pomalu, opatrně zvedly hlavy. Zdenka se zvolna vztyčila, Milča zůstala ležet, jen trochu nadzvedla hlavu.

V té chvíli se ke kočkočlověku sklonila jedna obrovská hlava obludného netvora a v děsivě vyhlížejícím zobáku mu podávala kus modré látky, vytvarované do tvaru stejné čepice, jakou měl na hlavě i on. A překvapený Pavel si povšiml, že i ta obludná dračí hlava s ptačím zobákem má na hlavě podobnou chlupatou modrou čepici.

Že by byl i ten drak inteligentní? Nebo se spíš jedná o zdejší obdobu psích kabátků? Co je to vlastně za netvora? Opeřený ptáko-drak, dravec se dvěma hlavami, čtyřmi křídly a šesti nohama? Anebo jen zdejší okřídlený kůň, nesoucí svého kočkovitého pána na hřbetě, kam si přeje? V první chvíli si ho na hřbetě netvora ani nepovšimli, ale při nepoměru jejich velikostí

nebylo čemu se divit, drobounký jezdec se musel v dračím peří úplně skrýt.

Kočkočlověk převzal z dračího zobáku modrou čepici a opatrně ji chtěl Pavlovi dát na hlavu.

Pavel ale uleknutě uhnul a natáhl ruku po čepici s jasným gestem: »já sám!« Jenže v té chvíli ucukla dozadu i černá ruka s čepicí. Na půlvteřinu se oba zarazili, ale pak kočkočlověk opět natáhl ruku s čepicí pomalu, opatrně k Pavlovi.

„No dobře, tak tedy ty!“ ustoupil Pavel a trochu se sklonil, aby na něho kočkočlověk dosáhl.

Pocítil na hlavě dotyk podivuhodně měkké čepice. Chlupatá modrá látka byla jemnější než hrubá džínovina, ale Pavel velice rychle pochopil, že ta čepice není vůbec obyčejná čepice.

„Kdo vy vlastně jste?“ ozvalo se mu v hlavě zamňoukání. „A kde jste se tady vzali?“

Pavel si uvědomil, že tyto bytosti mají vzájemnou komunikaci opravdu obdivuhodně řešenou. Jejich mluvící čepice nezná češtinu ani angličtinu a přitom mimozemským bytostem rozumí, jako kdyby mluvily česky. Očividně jí nevadí žádná jazyková bariéra – a tím vlastně padla otázka, zda se lidé ve vesmíru domluví a jakou řečí to bude.

Ještě tak vědět, jak se s tímhle vlastně mluví!

„Nahlas myslet!“ poradil mu hlas v hlavě.

„No dobře,“ pomyslel si Pavel hodně zřetelně. „Vy jste zřejmě zdejší. My jsme se sem dostali ze světa zvaného Země, ani nevíme jak.“

„Nevíte?“ ozvala se Pavlovi v hlavě udivená otázka. „Vždyť máš u sebe *isrykyš*, sám sis musel *zlýtu* otevřít!“

Mluvící čepice zřejmě nebyla tak stoprocentní, jak si v první chvíli myslel. Právě narazila na dva výrazy, které se jí nepodařilo převést do češtiny. Tedy – pokud to vůbec byla čeština, co mu od prvního okamžiku mňoukalo v hlavě. Ta dvě slova prostě nechápal.

„Nevíme, co je to isrykyš ani zlýtu,“ pomyslel si. „My ta slova vůbec neznáme.“

„Nevíš, co je to isrykyš? Lžeš, máš ho u sebe, schovaný v oděvu!“ vyčetl mu kočkočlověk.

„Nevím, co je to isrykyš,“ trval na svém Pavel, ale napadlo ho, o čem ten tvor nejspíš mluví. Vytáhl z kapsy skleněné oko a položil si je na dlaň.

„Myslíš tohle? Tomu my říkáme třetihorní oko!“

„To je přece isrykyš,“ poučil ho kočkočlověk. „Tak vidíš, že to znáš!“

„Říkáme tomu třetihorní oko, protože se to oku podobá,“ opakoval tvrdohlavě Pavel. „Našli jsme je ve skále a nemáme nejmenší tušení, že vy tomu říkáte isrykyš, co to vlastně je a k čemu to může být dobré.“

„Ale vaše oči jsou přece jiné!“ namítl kočkočlověk.

„Jsou jiné,“ připustil Pavel. „Ale vaše taky. V našem světě jsou i jiní tvorové než my a jejich očím se to více podobá než našim.“

Když se pozorněji zadíval na isrykyš, viděl, že i oči kočkočlověka se více podobají lidským než tomuto výtvoru. Kočkočlověk se ale zřejmě nemínil přít o detaily.

„Ať už jste se sem dostali, jak jste se sem dostali, u zglasadrovů zůstat nemůžete,“ oznámil jim suše. „Sem rozhodně nepatříte.“

„Taky si to myslíme,“ přikývl Pavel. „Dokážete nás vrátit zpátky do našeho světa?“

„Musel bych nejprve vědět, kam se chcete vrátit,“ namítl neochotně kočkočlověk. „Který ze světů máte na mysli?“

Tím ale Pavla dokonale zaskočil.

„Který svět? No přece Zemi!“ pomyslel si zmateně.

„Kterému světu říkáte Země?“ požadoval upřesnění kočkočlověk. „Světů, propojených zlýty, je několik tisíc. Znáte aspoň jednotné jméno vašeho světa?“

To ale bylo pro Pavla stejná novinka jako všechno předchozí. Chvíli uvažoval, jak z toho ven, ale na nic nepřišel. Místo něho navrhl jakési řešení kočkočlověk.

„Nejlépe bude, když se mnou všichni odletíte do *sjozgi*, je tam víc *sivírů*, aby váš problém vyřešili. Už jste někdy cestovali *grikychem*?“

„A to je co?“ zeptal se ihned Pavel.

Kočkočlověk mu ale beze slova ukázal na ptačího draka.

„Ne, takové tvory u nás nemáme,“ odvětil Pavel.

„Tak si to zkrátka vyzkoušíte!“ rozhodl kočkočlověk rázně. „Postavte se rovně a nehýbejte se, ať si vás sám naloží. Nebojte se ho, s grikychy u nás cestují i mlád’ata!“

„My jsme také mlád’ata!“ řekl mu Pavel.

„Vždyť jste větší než já!“ namítl kočkočlověk. „Ale to nakonec

nerozhoduje, hlavně nedělejte prudké pohyby, ať mu nezaskočíte!“

Postavil se vypjatě zpříma, jenže v té chvíli drak otevřel jeden ze svých obrovských zobáků, popadl ho a zvedl hlavu do výšky. Ze zobáku mu ještě okamžik trčely černé chlupaté nohy, ale pak mu kočkočlověk zajel do krku a podle pohybující se boule na jeho krku sjel až do jeho žaludku.

Holky začaly okamžitě hrůzou ječet.

Sjozgi

Pavel si náhle uvědomil, že kamarádky z jeho hovoru s kočkočlověkem nerozuměly ani slovu. Vyměňovali si přece myšlenky pomocí čepice, aniž je vyslovili. Proto je spolknutí kočkočlověka drakem tak strašně vyděsilo. Měl by jim rychle vysvětlit, že o nic nejde, jenže mu na to nezbývalo dost času, druhá hlava už vyjela po něm.

„Holky, stůjte rovně jako já, prý to nic není!“ vykřikl, než se kolem něho znenadání setmělo, jak ho obklopil obrovský dračí zobák. Pak pocítil, že ho cosi středně drsného – nejspíš dračí jazyk – přitisklo k obřímu patru zobáku, trhnutím ho to zvedlo do výšky a současně ho otočilo hlavou dolů. Pak měl pocit, že jede po hlavě ve tmě obrovskou skluzavkou. Dračí jícen se před ním rozestupoval a za ním se zřejmě uzavíral, naštěstí to netrvalo déle než dvě až tři vteřiny.

Ocitl se v pružném, ale nepříliš poddajném koženém vaku, který ho zkroutil, že měl kolena až u hlavy. Kdyby ho vcelku pohltil jakýkoliv dravec na Zemi – ovšem musel by to být přinejmenším vorvaň – byla by v jeho žaludku kyselina, která by ho rychle rozleptala, ale v tomhle vaku, ačkoliv byl uvnitř horký, vlhký a slizký, Pavel žádné pálení necítil. V první chvíli sice zavřel oči, ale když je opatrně otevřel, nic neviděl. Pochopitelně – v žaludku drakoptáka mohl očekávat tmu jako v pytli, co také jiného?

Mají zajímavé dopravní prostředky, pomyslel si. Ještě bude zajímavá otázka dýchání, ale ani vzduch asi nebude takový problém, něco ho spolkl se mnou.

V té chvíli si ale uvědomil, že by se tu měl setkat s kočkočlověkem, jenže tu byl sám. Něco tu nehrálo. Ledaže – vlastně ano – kočkočlověka spolkla druhá dračí hlava, tím se to vysvětlilo. Ocitl se zkrátka ve druhém žaludku než on.

V té chvíli se dračí žaludek prudce pohnul, jícen se opět roztáhl a vedle Pavla vklouzlo dovnitř další tělo. A podle zoufalého ječení to byla Milča.

„Zmlkni!“ vykřikl na ni, když jí došel dech a nadechovala se k dalšímu jekotu.

„To seš ty, Pavlíčku?“ zeptala se ho v té tmě zděšeně.

„Jo,“ řekl, jak mohl nejkldněji. „Jen jsem vám dvěma nestačil včas vysvětlit, že ti lidé takhle cestují, rozumíš? Snaž se teď klidně ležet,

poletíme za někým, kdo by si měl s námi vědět rady.“

„Ten chlupatý tvor... byl člověk?“ zeptala se. „Nevypadal na to!“

„Člověk Homo Sapiens to jistě nebyl,“ opáčil klidně Pavel. „Spíš Homo Kočkiens. Ale zdejší obyvatelé se lidem tak podobají, že se pro ně označení člověk rozhodně hodí. Bude lépe jim tak říkat, ačkoliv se od nás trochu liší.“

„A jak víš, že takhle cestují?“ vyjekla.

„Předtím jsem s ním mluvil,“ ujistil ji. „Ta jejich čepice zřejmě přenáší myšlenky. Vy dvě jste nás neslyšely, ale já jsem se s ním v pohodě domluvil. Chce nás odvézt do jejich sídla – říkal tomu sjozgi. Tam prý bude víc zdejších lidí, kteří by nám mohli pomoci.“

„Myslela jsem, že nás to chce všechny sežrat!“ řekla nuceně klidnějším hlasem, ačkoliv Pavel přece jen zachytil, jak se jí chvěje.

„Taky že nás to sežralo,“ ujistil ji. „Jenže u nich to tak prostě dělají. A jak už můžeš pochopit, v žaludku toho draka se nám nic zlého neděje. Jen je to tady trochu... trochu vlhké a horké.“

„Když já se pořád strašně bojím,“ řekla už zase plačtivě. „Je tu smradlavý vzduch, nemůžeme se tu udusit? Podej mi aspoň ruku, ať vím, že jsi tady vedle mě!“

Pokusil se nahmatat v té tmě její ruku, ale sotva se jejich prsty propletly, pocítili oba trhnutí. Drak se s nimi zřejmě rozbíhal, potom následovalo zhoupnutí, po něm další – a pak už vlnovitým pohybem stoupali do výšky. V jednom okamžiku se ale ozval podivný dutý zvuk a než je mohlo napadnout, co to může být, dračí jícen se na okamžik roztáhl a vpustil k nim do žaludku bublinu studeného vzduchu. Pavel pochopil, jak budou uvnitř dýchat. Neudusí se, jen je tu trochu... vlhko a horko jako v sauně, taky trochu smrádek, to má Miluška pravdu... ale přežít se to snad dá.

Napadlo ho posvítit si displejem mobilu. Obrazovka není svítlna, ale v téhle tmě by mohlo jakékoliv světlo osvítit aspoň nejbližší okolí. Trochu se tu mačkali, ale byl mezi nimi i vzduch. Kdy se jim něco takového zase poštěstí? Zejména když se zdálo, že se odsud v pořádku dostanou!

Jak to vlastně v takovém dračím žaludku vypadá?

Obrazovka mobilu osvětila namodralý sliz, který je obklopoval – a Milčin zděšený obličej. Stěny žaludku byly zevnitř bílé, rýhované jako slepičí a vylučovaly zřejmě sliz, který je obaloval. Jen hlavy měli trochu volné a vzduch kolem nich se dal jakž takž dýchat.

„Co je to kolem nás za hnus?“ vyjekla Milča.

„Klid, nic zlého nám to prozatím nedělá,“ snažil se ji uklidnit a raději vypnul mobil. „Asi sis předtím nevšimla, ale když to toho kočkočlověka vyplivlo, byl úplně suchý.“

„Myslíš, že nás to taky... osuší?“

„Řekl bych, že ano,“ souhlasil. „A i kdyby ne, přežijeme to taky!“

„Říkej si co chceš, nelíbí se mi to,“ trvala na svých obavách.

„Ten místní člověk mě ujistil, že let je bezpečný, u nich tak cestují i děti,“ odvětil Pavel, aby Milču povzbudil. „Všechno ostatní prostě musíme vydržet.“

Po chvilce letu začali klesat, zpočátku nepatrně, ale pak rychleji.

„Přistáváme,“ řekl Pavel s určitostí.

Měl pravdu. Ptačí drak náhle dopadl na svých šest noh a krátce popoběhl, než se zastavil.

„Mám dojem, že budeme vystupovat,“ řekl Pavel.

„Já taky,“ usmála se i Milča.

Vystupování bylo kupodivu mnohem pomalejší než nastupování, ale když je ptákodrak vyvrhl na šedivou, hladkou dlažbu, byli všichni čtyři oblečení ve stejné huňaté modré látce. Podobali se ze všeho nejvíc modrým medvídkům na hraní – jak je dnes výrobci hraček na Zemi vnucují dětem, které ještě nemají o medvědech žádnou představu a z těchto hraček získají další nesmyslný pohled na svět, stejně jako z obrázků fialových krav a zelených koní.

Jenže tady to bylo něco jiného. Kolem nich přes náměstíčko, či co to bylo, kde s nimi podivný drakopták přistál, přecházelo několik desítek podobně oblečených lidí.

Lidí? Vždyť se jim nejvíce podobal kočkočlověk, který je sem přivezl! Někteří obyvatelé byli ještě podivnější. Byli tu kentaurovití tvorové s téměř lidskou hlavou, kteří za sebou jako dinosauří ocas táhli kus trupu, podpíraný mnohem menšími zadními nožičkami, cupitajícími dvojnásobnou rychlostí než jejich přední nohy, kupodivu podobné lidským.

Pravých kentaurů tu bylo vlastně nejvíc. Jenže se příliš nepodobali koňolidem, jako kentauři z pozemských, převážně řeckých bájí. Někteří byli pokrytí černou panterí srstí a dlouhými tlamami by mohli soupeřit s

pozemskými koly, jiní byli očividně pod obleky pokrytí zelenými šupinami. Většina měla přední pár končetin podobných lidským, ovšem zadní nohy měly tvar různý. Byly tu i bytosti s plochým ocasem ve tvaru velrybích ploutví. Jejich průvodce byl aspoň tvarem těla, rukou a nohou lidem ze Země nejbližší. Dokonce – na rozdíl od koček – neměl ani ocas.

Ptákodrak po nich ještě dvakrát škytl. Vypadly mu z krku Pavlův mobil, kapesní nůž a skleněné třetihorní oko, neboli isrykyš, jak tomu říkali zdejší lidé. Dívky u sebe zřejmě nic neměly, takže ty předměty Pavel rychle posbíral a z nedostatku kapes je zastrkal za okraj svého nového chlupatého oděvu. Ptákodrak se pak otočil šikmo stranou, rozběhl se na svých šesti nohách, roztáhl čtyři ptačí křídla, plavně se vznesl a zakrátko jim zmizel za nejbližšími domy.

Stáli teď trochu bezradně na náměstíčku a rozhlíželi se kolem. Kupodivu mezi zdejšími tvory nebudili žádnou pozornost – ani rozmanitým tvarům těl zdejších bytostí se nikdo nepodívoval.

Kolem plošiny z obrovských kamenných desek stálo několik desítek velkých černých vajec, zhruba deset metrů vysokých, o průměru pěti až sedmi metrů a s jednolitým černým povrchem. Na první pohled nebylo zřejmé, zda to jsou budovy, sochy nebo jiné stavby a k čemu slouží. Jako sochy byly příliš jednoduché a kdyby to měly být budovy, pak jim úplně chyběla okna.

„Pojďte za mnou,“ vybídl je kočkočlověk, kterého ptákodrak samozřejmě vyvrhl také.

Pavel si všiml, že nejen on, ale i obě dívky mají na hlavě slušivé modré huňaté čepice, takže je kočkočlověk – či spíš ptákodrak – všechny tři vybavil k případným rozhovorům. Nemusel by jim pak jeho slova tlumočit, rozuměly by mu stejně jako on.

Zamířili za ním přes celé náměstí k jednomu vejci, stejnému jako ostatní. Kočkočlověk se tu ale zřejmě vyznal, protože nijak nezaváhal.

„Jak se ti líbil let v žaludku toho draka?“ zeptala se Milča Zdenky.

„Nádhera!“ rozplývala se kamarádka. „Taky se vám to tak líbilo? My jsme se koukali očima pravé hlavy, vy asi levé, nebo ne?“

„My jsme byli ve tmě,“ odvětil zaraženě Pavel. „Vy jste v tom žaludku něco viděli?“

„No jistě!“ řekla Zdenka. „Gaňgóg – tak se prý jmenuje náš průvodce –

mi uvnitř podal takové dvě přísavky a ukázal mi, jak se dávají na oči. Pak už jsme oba viděli skoro totéž, co pravá dračí hlava. To byl teda výhled! Lepší než z letadla i než z helikoptéry!“

„Jaké přísavky?“ zajímal se hned Pavel.

„Vlastně ani nevím, jak vypadaly,“ pokrčila rameny. „Byla tam přece tma... prostě mi podal ve tmě něco na dlouhé pupeční šňůře, přitiskl mi to na oči... vlastně, nejprve mi dal mluvící čepici, aby mi mohl vysvětlit co a jak, nezdálo se mi dávat si něco slizkého na oči, ale ty přísavky seděly jako naše kontaktní čočky a ani netlačily...“

Líčila jim pak nadšeně let nad stepí i nad dalšími krajinami zdejšího světa.

„Step i les se zdají rozsáhlejší než doopravdy jsou,“ líčila jim. „Jsou totiž ohraničené zrcadly. Ne pevnými, ale takovými... vzdušnými, něco jako fata morgána, jenže trochu odlišnými. Proto nám les znenadání zmizel a měli jsme dojem, že se step rozprostírá od obzoru k obzoru. Ta zrcadla shora vypadají jako bludiště, z výšky je to jasně vidět. Ještě že si nás tam Gaňgóg všiml, tam bychom mohli bloudit léta páně a nikam bychom se nedostali.“

„Tak proto ten les vypadal, že se táhne od obzoru k obzoru!“ došlo Pavlovi.

„Kdyby jen to!“ vzdychla si Zdenka. „Lesy jsou navíc rozšiřované kruhovými zrcadly, Gaňgóg mi řekl, že by se to pevnými zrcadly ani nedalo vytvořit. Myslíš si, že jdeš rovně, ale místo toho se pohybuješ v bludném kruhu. Tam se pak dá chodit pořád dokolečka, až padneš vysílením. Ještě že jsme to poznali už po první otočce!“

„Zaplat'pámbu za ten ztracený kapesníček!“ vzdychl si Pavel.

Tak se vlastně ukázalo, že nejvíc zážitků měla z nich Zdenka.

Nejvíc zklamaný byl nakonec Pavel. Proč se Gaňgóg předem ani nezmínil o těch přísavkách na oči? Mohli si letu užít jako Zdenka!

Ošidil je o parádní zážitek!

Gaňgóg vedl pozemský trojlístek k jednomu černému vejci, stojícímu na okraji podivného šedivého náměstíčka.

Naznačil jim, že jsou to budovy, ačkoliv ta vejce neměla zvenčí okna ani dveře. Až zblízka se na nich objevily červeně blikající obrysy vchodů. Gaňgóg jim poradil zavírat při vstupu oči, než si na to zvyknou, ale i tak to

chtělo trochu odvahy vstoupit přímo dozvánlivě celistvé černé stěny.

Uvnitř bylo zdánlivě mnohem víc prostoru, než se zdálo zvenčí, všechny stěny byly z vnitřní strany průhledné, takže propouštěly plno světla. A už tam na ně skutečně čekalo několik zdejších bytostí. Kočkolidí bylo mezi nimi nejvíc – s Gaňgógem šest. Dva byli podivní kentauři s malinkými zadními nožičkami – Pavlovi vzdáleně připomínali družičku nesoucí nevěstě vlečku, dva byli černí panterí, kterým se tělo před předními nohama ostře napřimovalo a mělo ještě dvě menší ručičky, ostatní bytosti tam byly po jedné. Ta největší připomínala slona, jenže místo sloních nohou měla dole několik chapadel jako chobotnice a z vrásčitého sloního těla vyrůstalo maličké, skoro dětské tělíčko s docela obyčejnými dětskýma rukama, přičemž jen tělíčko a ručičky byly oblečené.

Aspoň trochu byly ty bytosti oblečené všechny. Nejkuriozněji na Pavla zapůsobil dinosaur velký jako on sám, něco jako zmenšený tyrannosaurus. Byl oblečený do legračního žlutého oblečku s bílými trásněmi kolem krku, rukou a nohou. Kolem boků měl cosi jako našasené fialové barokní kalhoty, takže mu připomínal barokního šlechtice. Chyběl mu kord, zato měl tlamu plnou zubů.

„To jsou oni?“ zeptal se dinosaur Gaňgóga, když před ně přivedl tři pozemské návštěvníky.

Gaňgóg přisvědčil a všichni na pozdrav pokývali hlavami. Potom se kolem pozemských dětí shlukli a podrobně si je prohlíželi. Pavlovi to připadalo až příliš zevrubné, venku se jim přece nikdo nedivil a nikdo o ně ani nejevil zájem. Nebylo to ale bezdůvodné. Po chvilce prohlídku shrnul slon s chapadly místo nohou.

„Tuhle rasu neznáme,“ řekl. „Nic takového se na žádném známém světě nenachází. Nevíme, odkud mohli přijít a kam je máme vrátit.“

„Záhadou je i jak se k nám dostali,“ pokračoval dinosaur ve žlutém barokním obleku.

„Měli u sebe isrykyš,“ tvrdil Gaňgóg. „Podle toho jsem usoudil, že přišli skrz nějakou zlýtu.“

„Isrykyš?“ opakoval po něm nedůvěřivě slon s chapadly.

„Můžeš nám svůj isrykyš zapůjčit na prozkoumání?“ obrátil se Gaňgóg na Pavla. „Mělo by se v něm zachovat jednotné jméno vašeho světa a kdyby tam bylo, mohli bychom vás – snad – vrátit.“

Pavel rychle vydoloval ze svého nového chlupatého obleku skleněné třetihorní oko a ochotně je Gaňgógovi zapůjčil ke zkoumání. Gaňgóg oko předal do dětské ručičky chapadloslonu. Ten se podíval do zřítelnice skleněného oka a zkoumavě si tam cosi prohlížel. Zřejmě ho to neuspokojilo, protože vyňal ze svého obleku jiné skleněné oko a chvíli je porovnával.

„Tohle přece není isrykyš,“ řekl po chvíli. „Mohou mi tví hosté vysvětlit, jak k němu přišli?“

Gaňgóg se obrátil na Pavla a ten zdejšími odborníkům vyprávěl, jak skleněné oko vydoloval ze skály třetihorní sopky krátce předtím, než je cosi nasálo a vyklopilo ve zdejšími světě.

„Muselo tam být podle mě hodně dlouho – nevím, jak vy určujete čas, ale v našich jednotkách jsou to miliony let,“ skončil.

„Říkáš – ležel hodně dlouho zalitý ve skále?“ ujišťoval se opatrně slon s chapadly. „To by ale mohl pocházet ještě od **Okchygů**, chápete? A navíc by měl být ještě funkční!“

„Třetí funkční isrykyš z doby Okchygů?“ nedůvěřoval dinosaur. „To není pravděpodobné!“

„Ale možné to je,“ trval na svém chapadloslon. „Podle našich měřítek je jiný. A kdyby platilo, že pochází z tak dávné doby, od koho jiného by mohl být?“

„Na to bychom měli zavolat sivíry,“ řekl zaraženě jeden z kočkolidí. „Byla by to událost, jaká se často nestává!“

„Jistěže je musíme zavolat,“ řekl chapadloslon. „Nemáme na výběr. Já bych se bál na takovou vzácnost sahat, aby se nepoškodila. Isrykyše Okchygů byly přece choulostivější než současné!“

Po tomto rozhodnutí se dinosaur obrátil na Gaňgóga.

„Zeptej se svých hostů, zda jsou ochotní počkat tady na výsledky zkoumání svého isrykyše,“ požádal ho. „Musíme na to pozvat sivíry, mají víc možností ke zkoumání. Památky na Okchygy jsou vzácné, zdá se, že tady jde o velice významný nález.“

„Beze všeho,“ přikývl Pavel, ani nečekal na předání vzkazu. „Ale když náš isrykyš přečkal ve zdraví zatavený ve ztuhlé lávě od třetihor do dneška, pak nebude tak choulostivý, jak se obáváte.“

„Další výzkum musí vést sivírové,“ ukončil debatu chapadloslon.

„Gaňgógu, postarej se zatím o naše hosty. Předpokládám, že přišli z některého vnějšího světa a neznají to u nás. Poříd' jim *skelte* a nauč je zacházet se *Sekem*, ale požádej je, aby neopouštěli *Vjobůc*, dokud to *sivírové* nevyřeší.“

„Zařídím to,“ slíbil Gaňgóg.

Pak se všichni po krátké úkloně rozešli a trojice pozemských dětí se změnila v hosty. Při tom krátkém setkání jim ale něco došlo.

Návrat zřejmě nebude tak snadný.

„Asi jste pochopili, že se teď o vás mám starat,“ oslovil Gaňgóg pozemské děti, když opustili černou vajíčkovitou budovu. „Nejprve musíme vyřešit, kde budete přebývat. Vlastně jde o drobné rozhodnutí. Chcete přebývat u mě, anebo byste si přáli vlastní domek?“

„Co by bylo pro tebe přijatelnější?“ zeptal se ho Pavel. „Nám by možná stačil stan, nebo něco podobného.“

„Stan... stan... to je vaše slovo, že? To byste mi museli nejprve vysvětlit, nic mi to neříká.“

„Stan je v naší řeči přenosný přístřešek z pevné látky,“ začal vysvětlovat Pavel. „Slouží jen na ochranu před deštěm a studeným větrem, zato se dá snadno přenášet.“

„Aha,“ pochopil to – snad – Gaňgóg. „Prenosný přístřešek z plátna... to nepoužíváme. Podle mé představy takový přístřešek moc nevydrží. Vaše domy přenosné nejsou?“

„Většinou ne,“ přikývl Pavel.

„Naše ano, takže přenosné přístřešky nepotřebujeme. Víte, byl bych rád, kdybyste si zvolili za příbytek zrovna můj dům. Můžete mít i vlastní, ale ve společném příbytku byste se jistě snadněji seznamovali s životem na Vjobůci.“

„Nechtěli bychom nikomu překážet,“ řekl rychle Pavel.

„Překážet nám nebudete,“ ujistil je Gaňgóg. „Naopak, málokdo má štěstí mít na návštěvě lidi z vnějšího světa. S radostí vás přivedu Geneči a našim dvěma mladým. Geneče je moje *dyž*, máme dvě mlád'ata, Gychjo a Gešitchi, ti vás také rádi uvidí. Kdybyste si přáli každý vlastní pelíšek, není žádný problém náš dům nafouknout.“

„Kde je váš dům?“ zeptal se tedy stručně Pavel.

„Nedaleko odtud,“ ujistil je. „Nejrychlejší bude, když tam dojdeme pěšky, na tak blízko nemá smysl vyrušovat grikychy ani jízdní tyhjo.“

„Dobře – přijmeme tvou nabídku,“ přijal to Pavel.

Kočkočlověk se otočil a vedl je mezi okrajovými domy do stepi, porostlé zeleným mechem. Zřejmě to bylo běžné zdejší prostředí, něco jako na Zemi trávníky. Jenže když ušli do této stepi kolem třiceti metrů, náhle před nimi vyvstala skupinka černých vejcovitých domků, seskupených kolem šedé plochy jako na předchozím náměstíčku.

Zrcadla tohoto světa – jak jinak. A všichni tak mohou mít iluzi úžasné rozsáhlé krajiny.

„Máme tu takovou malou *hrípu* – ale všichni naši sousedé jsou velice milí *gežgo*, snad se vám zalíbí,“ pokračoval Gaňgóg. „Žijete ve vašem světě pohromadě, nebo dáváte přednost osamění?“

Tentokrát Pavel ani dívky nepotřebovaly vysvětlení – *hrípa* byla prostě skupinka domů, *gežgo* byli zdejší kočkolidé. Pavlovi se zdálo, že mluvící čepice nemá problém s něčím, co se poblíž nachází a je vidět, i když to slovo nemá pozemský ekvivalent.

Kočkolidé jsou tedy gežgo. Na to si jistě brzy zvyknou, budou-li je mít často před očima.

„Jsem opravdu zvědavá na jejich koťata!“ řekla potichu Milča.

Pavel se na ni trochu pohoršeně podíval, ale Milča měla svoji mluvící čepici v ruce, takže to řekla jen pro něho a Zdenku.

„Uvidíme,“ řekl přísně.

Návštěva u gežgů

Gaňgógova *kořata* přivítala pozemské děti přívětivě. Byla v domku sama, Gaňgógova družka *dyž* byla kdesi venku, ale Gaňgóg pozemské děti ujistil, že už je na cestě domů.

„Už jsem jí to dal *mlupkou* na vědomí,“ sdělil dětem.

„Mlupkou?“ pozastavil se nad tím slovem Pavel.

„No přece mluvící čapkou,“ vysvětlovala mu rychle Zdenka. „Oni jí říkají krátce *ogmu*, ale to se nedá přesně přeložit. *Ogmu* nemá ráda sáhodlouhé opisy a když něco nedokáže přeložit, buď to ponechá v původní podobě, nebo seskládá nové slovo z několika našich. Ze slov »mluvící čapka« jí vznikla »mlupka«. Když ji opravíš, bude tvůj výraz používat přednostně. Já jsem jí už dala najevo, aby mi své jméno nepřekládala. *Ogmu* se dá snadno zapamatovat a slovo »mlupka« mi připadá až moc umělé. Mimochodem, *ogmu* umí nejen překládat, ale ve zdejším světě zastupuje i mobil. Tak mohl Gaňgóg náš přilet předem ohlásit jejich expertům a teď i své rodině. Jen ještě nevím, jak to vlastně dělá, ale snad nám to časem řekne.“

„V tom případě bych také raději používal slovo »ogmu«,“ řekl Pavel.

„Víš, podle mě bude lepší, když se některé zdejší pojmy naučíme tak, jak je používají zdejší,“ navrhla Zdenka. „Zejména ty, které by musela *ogmu* sestavovat po kouskách, protože pro ně prostě nemáme jednoznačný výraz. Nebude to poprvé, co se čeština obohatí o nějaký ten cizí výraz.“

„Takže nebudeme říkat »kočkolidé«, ale »gežgo«, na to si brzy zvykneme,“ souhlasil Pavel.

Gaňgógův dům se okolním domům zvenku podobal doslova jako vejce vejci. Uvnitř se ale od domu, kde se setkali s místními odborníky, trochu odlišoval. Stěny Gaňgógova domu nebyly zevnitř úplně průhledné, takže podobnost končila vchodem. Také zde jim metr před vchodem zablikal jeho obrys a museli vkročit do zdánlivě jednolitě černé stěny, ale za vchodem už nebyla ze všech stran otevřená plošina, ale mnohem tmavší doupě se zaoblenými stěnami, shora jen spoře osvětlené. Přímo za vchodem bylo malé rozcestí, odkud pokračovaly čtyři válcovité tunely. Čekala tam na ně dvě Gaňgógova mlád'ata – vlastně děti. Už věděla, kdo k nim zavítá a uvítala je velice nadšeně, jenže otec je rychle poslal do jejich doupátek – poslechla ho

už méně nadšeně.

„Musíme se hned zpočátku dohodnout,“ omlouval to. „Bude to příliš vážné jednání.“

„Opravdu by u toho vaše děti nemohly být?“ zastala se jich Milča.

„Raději ne,“ trval na svém Gaňgóg. „Až projednáme základní otázky, pak snad.“

„V tom případě by bylo dobré začít,“ řekl netrpělivě Pavel.

„To jsem chtěl i já,“ souhlasil Gaňgóg. „Takže první otázka. Jak spolu nejraději jednáte? Řeči ve stoje považujeme za vhodné jen v naléhavých situacích. My gežgo při vzájemném jednání raději sedíme, nejlépe na *hlamri*, nechcete si to také vyzkoušet?“

Za Gaňgógem se náhle objevilo menší křesílko, do kterého se ihned posadil.

„Tomu my říkáme sedačka,“ odpověděl Pavel. „Používáme je stejně jako vy.“

„Pak se tedy posaďte!“ vyzval je Gaňgóg – a za dětmi se objevila další tři křesílka.

„Výborně!“ podotkl Pavel a opatrně usedl.

Ve zdejších sedačkách se sedělo pohodlně, Pavel měl pocit, že sedí na nafukovacím polštářku, který se mu přizpůsobil, takže ho nic netlačilo.

„Sedněte si taky,“ vyzval kamarádky, které se zpočátku trochu zdráhaly, ale když viděly, jak spokojeně se Pavel tváří, daly si říci a pak už seděli všichni čtyři.

„U nás mají různé bytosti různé vzdálenosti, na jaké obvykle jednají,“ pokračoval Gaňgóg. „My gežgo nejraději jednáme nablízko, ale kdyby to pro vás bylo nepříjemné, naznačte větší odstup a sedačky se vzdálí.“

Dětem se ale zdálo lepší větší přiblížení, takže s nimi sedačky zaujaly podobu čtyřlístku, kdy se všechny čtyři dotýkaly a mohli by si všichni podat ruce.

„Potřebujeme ještě mezi námi zgylot, ať si můžeme něco předvádět,“ pokračoval Gaňgóg.

Uprostřed mezi nimi se znenadání objevila čtvercová plošinka se zaoblenými rohy, visící jen tak ve vzduchu.

„Skoro jako náš stolek,“ komentoval to Pavel. „Až na to, že tenhle nemá nohy.“

„Také používáme stolky,“ přidala se Zdenka.

„Výborně!“ řekl Gaňgóg. „Teď musíme projednat otázky potravy. Podle toho, že máte ústa, zřejmě něco jíte. Podle vašich zubů hádám, že nejste čisté šelmy, jako my, ačkoliv ani my už **tyruzg** dávno nelovíme, jako naši **mlakje**. Čím se nejčastěji živíte? Jíte maso nebo rostliny?“

„Oboje,“ řekl Pavel. „Ale ne tak, jak jsou. Jsme zvyklí jídlo si upravovat, nejčastěji ohněm.“

„Ohněm?“ opáčil Gaňgóg. „To slovo ogmu nezná. Co to je?“

Pavel si v hlavě představil táborák, jaký měli naposledy na skautském táboře.

„Aha, oheň,“ pochopil Gaňgóg, jakmile mu to mluvící čepice ogmu dopřeložila. „Upravujete si tedy jídlo teplem jako **selojové**. Můžete tedy použít i jejich pomůcky a možná i stejné potraviny.“

„Ledacos jíme i syrové,“ vmísila se mezi ně Zdenka. „Třeba některé plody. V lese Zglasadrovů jsme jedli mech tak jak byl.“

„Pasete se jako **regci**?“

„Podle zubů si říkáme všežravci,“ řekl Pavel a přidal k tomu několik představ – syrové jablko, špekáčky opékané nad táborákem, sklenici mléka a vajíčko na pánvičce jako volské oko.

„Takže jíte skoro všechno,“ přikývl Gaňgóg. „My sice občas také jíme ovoce, ale nemůžeme být bez masa. Na návštěvě u selojů i u bresogů jíme s nimi maso upravované ohněm i v horké vodě, ale jíme je i syrové. Možná se v mnohém shodneme.“

„Až na to syrové maso,“ otrásla se Milča.

„Ty jsi ještě nejedla tatarák?“ podívala se na ni Zdenka přísně.

„Nejedla,“ přiznala Milča.

„To je totiž opepřené syrové maso se syrovým vejcem,“ poučovala ji Zdenka. „Můžeš si to dát ve všech lepších restauracích.“

„V naší hospodě určitě nic takového nemají!“ opáčila Milča.

„Ale když ti to tady nabídnou, měla bys to sníst,“ řekla Zdenka. „Moje babička říká: doma jez co máš, u cizích – co ti dají.“

„Všechno snad nemusím,“ otrásla se Milča. „Smím jistě odmítnout lidské maso, hady a hmyz, i kdyby mi je někde dávali.“

„To bys mohla i na Zemi umřít hladem u plných stolů,“ odfrkla si Zdenka. „I na Zemi lidé snědí všelicos. A na mnoha místech bys je

odmítnutím krutě urazila. Když se vypravíš do takových krajů, musíš ledacos překousnout!“

„Když se vypravím mezi lidojedy, budu odevzdaně trpět za své rozhodnutí, jenže tady nejsem úplně dobrovolně,“ připomněla jí Milča.

„Dobrovolně nebo ne, jsi tady a budeš se muset přizpůsobit,“ řekla Zdenka.

„A co když bude zdejší jídlo jedovaté?“ namítla Milča. „Například psi mohou na Zemi sežrat i nahnilé maso, na rozdíl od nás je bez potíží stráví. Přitom můžeš psa otrávit obyčejnou čokoládou. Ani pro nás tady nebude vhodné všechno!“

„Psa že můžeš otrávit čokoládou?“ podivila se Zdenka.

„Ty to nevíš?“ oplatila jí údiv Milča. „Pro psy je přece kakao jed!“

„To jsem nevěděla,“ přiznala Zdenka.

„Zřejmě si budeme muset dávat pozor na to, co jíme,“ zhodnotil to Pavel.

„Pak si nějaká jídla vyzkoušíte,“ slíbil jim Gaňgóg. „Teď další otázka. Střídáte mozek, nebo musíte občas spát?“

Teď tomu příliš nerozuměli, ale Gaňgóg jim vysvětlil, že někteří tvorové, zejména na světech, kde je neustále den, střídají ve spánku levou a pravou půlku mozku, takže navenek fakticky nikdy nespí. Hned ho ale ujistili, že na Zemi se noc a den střídají, takže lidé ze Země, stejně jako všichni ostatní tvorové, musí spát.

„Na *Vjobůci* je stále den,“ ujistil je Gaňgóg. „Ale naši *mlakje* sem přišli ze světa, kde se také noc a den střídaly, proto i my musíme spát.“

Následovaly podrobnější otázky, jak lidé Země spí – zda přitom zalézají do doupat, zda se při hlídání ostatních střídají, jak dlouho trvá na Zemi den a noc, zda spí raději na zemi nebo ve větvích a další podrobnosti. Výsledkem měla být odpovídající úprava lůžek pro děti a uzpůsobení ložnic.

„Zaslechl jsem, že jste ještě mlád'ata,“ položil jim otázku mezi ostatními. „Všichni tři? Takže ještě musíte dorůst? Jak dlouho to může podle vás trvat?“

Pavel mu to potvrdil a odhadl, že vyrostou ještě o pětinu výšky.

„A jak dlouho to bude trvat? To je těžké odhadnout, když neznáme vaše časové jednotky.“

Chvíli se tedy dohadovali o přepočtu času.

Ukázalo se, že Gaňgóg má v tom směru docela zajímavé možnosti. Až dosud si nevšimli jeho nenápadného náramku, většinou skrytého pod rukávem oděvu. Náramek *skelte* sloužil ke spojení se zdejší rozptýlenou inteligencí – Pavel se to pokusil nazvat místní počítačovou sítí, ale Gaňgóg toto přirovnání odmítl – *Sek* se podle něho nedal rozčleňovat na menší jednotky. *Sek* byl zkrátka jeden nedělitelný pomocník všech druhů lidí. Když Pavel nabídl k porovnání přesný čas ze svého mobilu, Gaňgóg zajásal, nechal si vysvětlit pozemské počítání času, nechal *Sek* změřit minutový časový úsek a v poměrně krátké době měl úplný přepočít pozemského času na zdejší. Původ pozemského isrykyše – třetihorního oka – přepočítal z Pavlova odhadu deseti milionů let do zdejších časových měřítek, což mu dovolilo přednostně informovat odborníky v sjozgi, že nález podle všeho skutečně spadá do raného období Okchygů.

Netušili ovšem, že je to jen hodně přibližné a všechno je úplně jinak...

Stejně tak přepočítali pozemský čtyřiaadvacetihodinový denní cyklus. Gaňgógovi vyšlo, že se pozemšťané mohou s jistou odchylkou připojit k dennímu cyklu gežgů, který se odlišoval jen o půl hodiny denně – a to už se dalo podle mínění odborníků přizpůsobit. Také mu mohli přibližně sdělit, kdy by mohli asi tak dorůst.

„Když jsme si ujasnili, že naše a vaše dny se odlišují jen o jeden díl z padesáti, měli bychom vyrůst odhadem za dva tisíce dní,“ spočítal rychle Pavel a Gaňgóg jen přikývl hlavou. Úplně stejně, jako by přikývl i člověk druhu Homo Sapiens.

Na závěr děti dostaly vlastní náramky *skelte* a slib poučení, k čemu je mohou využít, jak to Gaňgógovi ostatně uložilo shromáždění odborníků v Sjozgi.

„Stáváte se tím – alespoň po dobu vašeho pobytu u nás – členy naší společnosti,“ řekl jim.

„Takže i my máme přístup k vašemu *Seku* a můžeme ho využívat? Potíž je, že to neumíme,“ vzdychl si Pavel.

„A nečekejte, že se to naučíte za pár dní,“ zchladil je. „Využití *Seku* je příliš složité. Naše děti se to učí tisíce dní a i málokdo dospělý může tvrdit, že ovládá víc než setinu jeho možností. Základy vás naučím hned, něco spolu prodiskutujeme a pokud budete potřebovat více, sjednám vám setkání s odborníky, ke kterým se sám nepočítám.“

„Děkuji předem,“ přikývl Pavel.

„Bud'te tedy mezi námi vítáni,“ řekl Gaňgóg.

Mezitím se domů vrátila Gaňgógova *dyž* – neboli družka či snad manželka – Geneče a hned se o pozemské děti zajímala. Nejprve jim nabídla něco k jídlu – správně předpokládala, že budou mít hlad a pokárala Gaňgóga, že ho nenapadlo návštěvě něco nabídnout. S vyptáváním, čím se lidé Země živí, byla hotová rychleji a zakrátko se před nimi na vznášejícím se stolečku *zgylotu* objevilo pár krvavě červených plodů a miska se stejně barevným pokrmem, připomínajícím čerstvě umleté maso. Geneče je nepřinesla – prostě se před nimi náhle objevily, jako by vyvstaly ze vzduchu.

„To dělá Sek,“ vysvětlovala dětem. „Vytváří hmotu podle potřeby.“

Bylo to zajímavé, ale u dětí hlad hbitě převážil nad údivem i ostychem.

Milča pochopitelně sáhla po červeném plodu a mleté maso odstrčila, ale Pavel s Zdenkou se bez velkého domlouvání rozhodli ochutnat všechno.

I gežgo pojídají ovoce jen tak rukama, ale k masu dostali bílé, jakoby plastické špachtličky. Geneče jim předvedla, jak maso nabírají a také jak se dá špachtlička prsty podle potřeby dotvarovat. Pavel i Zdenka si z ní udělali klasické pozemské lžice a problémy s jídelním náčiním rázem zmizely.

„Člověče, Miluško, ochutnej to taky!“ pobízela kamarádku Zdenka. „Jestli se ti to nezdá, zavři oči, ale ochutnej to. Vůbec to nechutná jako maso, spíš jako zeleninový salát! A voní to po ředkvičkách! Jako mech v tamtom lese!“

„Přece nedáš paní Geneči košem!“ přidal se i Pavel.

Milča tedy se sebezapřením ochutnala, ale pak se rozzářila a pustila se do jídla s ostatními.

„Zdání klame,“ řekla Zdenka. „Vypadá to jako syrové mleté, ale nesmíš se tím nechat zmást.“

Po jídle je pak seznámila s jejich zařízením, zvaným *defoge*. Byl to zdejší hygienický box ve tvaru kvádrů velikosti člověka a nahrazoval záchod, koupelnu, ale i šatnu. Samozřejmě je musela seznámit s jeho funkcemi. Což o to, jako záchod by se dal použít i bez návodu, podobal se nejvíc tureckým, jenže měl i funkci bidetu a chyběl v něm toaletní papír – a to by asi přinášelo problémy. Hygienický kvádr neměl dveře, ale vstupovalo se do něho skrz stěnu. Vnitřek byl poměrně malý, umožňoval sotva dřep a

vztyk, ovládal se myšlenkami pomocí čepice *ogmu*, ale na myšlenkový příkaz člověka osprchoval teplou i studenou vodou a pak ho i oblékl. Zdejší obleky byly na jedno použití, neměly žádné spojovací prvky – knoflíky ani zipy. Mimo hygienické kvádry se daly svlékat jen natržením na označeném místě, nejčastěji u krku. Za normálních okolností byly pevnější než pozemská džínovina, ale jakmile se natrhly, rozpadly se na kopeček sušených nudlí, včetně tvrdších šlapek zastupujících boty. V hygienickém kvádru se oblek hned po vstupu rozpustil, ale po umytí – nebo po důkladném osprchování ze všech stran, podle požadavku – se objevil známý modravý sliz a rychle každému přímo na těle vytvořil nové oblečení.

Paní Geneče ještě před použitím *defoge* naučila pozemské děti myšlenkami ovlivňovat, jak bude nový oblek vypadat. Variací však bylo příliš mnoho než aby je naučila všechno. Pro začátek je nechala nakreslit, jak si oblek představují a pak jim pomocí čapky *ogmu* předvedla, co si musí myslet, aby oblek získal požadovaný tvar a barvy.

Hygienické kvádry byly ve vajíčku tři – dva v přízemí, jeden v patře, takže je všichni mohli použít současně a vrátili se už v nových oblecích. Zdenka se oblékla jako předtím na výletě – jen její nové džíny byly jednodušší a neměly kapsy, strakatá košile, napodobující flanel, měla vzor jiný než předtím, ale dost podobný, jen boty nezvládla a měla teď na nohou jakési huňaté papuče. Milča se tvrdohlavě pokusila rekonstruovat své šatičky, jenže kvádr nebyl zvyklý na sukně, takže teď měla na sobě kombinézu podobného barevného vzoru, jako byly její předchozí šaty, jen přes boky měla široký pás, ve kterém se dal rozpoznat jakýsi pokus o sukni.

Největší haló vyvolal Pavel, neboť přišel oblečený jako dinosaur, se kterým jednali na schůzce s místními vědci. Barevně byl ještě výstřednější. Měl bohatě našasené fialové barokní kalhoty, okrově žlutou košili, bílé trásně kolem krku i na koncích rukávů, jednu nohavici červenou, druhou zelenou a na nohou hnědé kozačky s trásněmi. U pasu měl prostorný kapsář, ve kterém měl všechny své poklady – zlomený nůž a mobil.

Zelený sliz v žaludcích grikycha na nich také rozpustil jejich staré oblečení, ale až na zmizelé kapesníky se nedotkl věcí, které měli u sebe a na sobě. Oběma dívkám ponechal náušnice, Zdence na krku řetízek se zavěšeným stříbrným křížkem a Pavlovi zůstalo, co měl po kapsách.

Gežgo se barevnosti oděvů nedivili – nebylo to pro ně nic mimořádného.

Venku chodily ještě bizarněji oblečené mimozemské bytosti.

Pak se Geneče znovu dětí přeptala, jak se sem na Vjobůc dostali. Nešlo jí ale o způsob. Přijala prostě Gaňgógovu domněnku o jakémisi zapomenutém zlýtu Okchygů, ale vyptávala se na čas, kdy na Zemi vstávali a kdy by tam měl být večer.

„Ten už je,“ odvětil Pavel při pohledu na mobil, který při tom opět nakrátko zapnul. „Na Zemi už je dávno půlnoc.“

„U vás na Zemi na vás dohlízejí vaši rodiče, že?“ ujišťovala se Geneče.

„Většinou ano,“ vzdychla si Zdenka.

„Budeme je tady muset zastoupit,“ rozhodla Geneče. „Takže – do pelíšků!“

„I tady?“ vzdychla trpitelsky Milča.

„Pro vaše dobro,“ dodala Geneče.

Hostitelé je ubytovali v horní části vajíčkovitého domu, kde jim upravili podle pozemských zvyků tři menší pokojíky. Samozřejmě ne přesně, ale aby to hostům vyhovovalo. Chyběly tu noční stolky s lampičkami – nač lampičky, když stačí pomyslet, venkovní stěna zprůhlední a pokoj zalije nekončící denní světlo? Nebyly tu ani skříně, jediným kusem nábytku byla jednoduchá pohovka, na ní měkký polštář a spací pytel, který Gaňgóg vytvořil podle Pavlova návrhu, odsouhlaseného i oběma dívkami. Pavel navrhl spací pytle jako vzpomínku na dětské tábory. Připadal mu vhodnější než tradiční pozemské lůžkoviny a dívky se toho nápadu ihned chytily.

Otázku pyžama nebo obecně nočního obleku vůbec neřešili. Rozhodli se spát v tom, co měli právě na sobě s výhledem, že se to časem srovná.

Ráno se všichni tři probudili pozdě – podle Pavlova mobilu bylo k desáté dopolední, když za ním obě přišly.

„Spalo se nám báječně!“ protahovala se spokojeně Milča.

„Lepší než doma,“ přidala Zdenka. „Nikdo nás nebudil do školy, žádné umývání nádobí, to by se mi líbilo! I kdybych tu měla zůstat třeba deset let!“

„Moc si o to nekoledujte, nebo se to stane,“ zavrčel. „Možná si z toho děláte srandičky, jenže mně se zdá, že to může být velice nepříjemná skutečnost. Nevšimly jste si, jak si zdejší odborníci nevěděli rady s naším isrykyšem? Naše třetihorní oko prý není kompatibilní se zdejšími!“

„No tak si na to pozvali větší experty, ne?“ nadhodila lehkovážně

Zdenka.

„A co když si ani větší experti nebudou vědět rady?“

„Nestraš!“ zakřikla ho Zdenka. „Zatím to vypadá na nádherné prázdniny. Nezlobila bych se, kdyby trvaly třeba celé dva roky.“

„I dva roky prázdnin by nám přinesly problémy,“ zavrčel Pavel. „Holky, uděláme asi nejlépe, když se tady hned od začátku věnujeme zkoumání zdejší civilizace. Kdyby se nám to povedlo, na Zemi by nám utrhli ruce nadšením, až se tam vrátíme! Jak by se vám líbilo být jedinými experty na zdejší světy a civilizace?“

„Bylo by to pěkné, ale bylo by nám to k ničemu,“ řekla pevně Zdenka.

„To snad nemyslíš vážně!“ zarazil se ve svém rozletu Pavel.

„Ale to víš, že myslím!“ odvětila. „Představ si, že se nějaký Křovák ze střední Afriky, nebo ještě lépe, domorodec ze zapadlého ostrova v Tichomoří, dostane k nám do Evropy. Naučí se naši špičkovou technologii, stane se z něho odborník na Windowsy. A pak se vrátí domů, kde je nejbližší počítač stovky kilometrů daleko, navíc pod stálým dozorem na nějaké pitomé vojenské základně. Nač bude novopečenému odborníkovi bez přístupu k počítačům perfektní znalost Windowsů? Sám si odpověz, ať zůstanu slušná! A stejně dopadneme, až se vrátíme na Zem. Můžeme znát zdejšího **Seka** na špičkové úrovni, ale na Zemi si o tom můžeme leda nechat zdát.“

Což byla, bohužel, nejspíš pravda.

„Leda bychom zrovna my tři způsobili, že se zdejší civilizace začne zajímat o nás,“ nedal se Pavel. „Pak se můžeme dočkat **Seka** i na Zemi!“

„Víš, hodně záleží na tom, jestli se zdejší civilizace nezhrozí, až zjistí, co všechno se na Zemi v současné době děje,“ vzdychla si i Milča. „Zdejším bytostem může nejvíc vadit, že na Zemi není ani rok bez větší či menší války. Nemluvím o obyčejných kriminálních vraždách, ani o mafiích, ale o tom, že největší krutosti a nejvíce obětí mají na svědomí právě naše nejvyspělejší a nejrozvinutější země. Taky by se nám mohlo stát, že místo návratu domů skončíme ve zdejší zoologické zahradě. V kleci s nápisem **Homo militaris**, nebo tak nějak.“

Což byla, bohužel, další možnost, kterou nemohli vyloučit.

„Tak se aspoň chovejte důstojně!“ trval na svém Pavel. „Uvědomte si, zastupujeme lidstvo. Můžeme mu to nejen vylepšit, ale i polepit! I kdyby

nás strčili do klece, musíme se chovat tak, aby se za nás Země nemusela stydět!“

„Spíš se chováme, jako bysme se vůbec nestyděli za Zemi,“ neodpustila si Milča.

„Uvidíme!“ odložil konečný soud Pavel.

Když po schodech, velice podobných těm na Zemi, sešli dolů, gežgové už je očekávali. Asi nejvíc se na ně těšila jejich mláďata. Očekávali je v křesílkách hlamri, tři další už měli připravené i pro ně. Sami už asi byli po snídani, ale pro hosty měli přichystané ranní jídlo. Vybírala je zřejmě paní Geneče a opět se strefila do jejich chutí. Zvolila pro ně tentokrát modré ovoce, barvou podobné švestkám, ale tvarem banánům, které se na rozdíl od banánů neloupaly a na rozdíl od švestek uvnitř neměly pecky, v misce tentokrát ležely zelené piškoty a v kelímcích byl hustý hnědý nápoj vzdáleně podobný kakau. Dokud děti jedly, bylo ticho, ale jakmile dojedly, začal úplný kolotoč vyptávání.

Tentokrát měly hlavní slovo Gychjo a Gešitchi, které včera otec Gaňgóg od jednání tak rázně odstrčil. Také Pavel s Milčou a Zdenkou se víc ptali.

Pro pozemské děti byl poněkud překvapující věk kočičích dětí. Ta roztomilá koťátka, veliká sotva jako pozemští prvňáčci, byla starší než se zdála. Zdejší bytosti nedělily čas na roky, jako lidé Země, jen na dny, které se od pozemských dní lišily sotva o dvě procenta – a to i ve světě Vjobůc, kde byl neustálý den. Když se pozemské děti dozvěděly, že mladší kočičí kluk Gychjo už má sedm a půl tisíce dní a starší Gešitchi přes osm tisíc dní, trochu je to zarazilo. Dvaadvacet pozemských let – a kočičí táta s nimi zachází jako s malými koťaty! A to ještě musí oba vydržet nejméně dva a půl roku, než je u gežgů začnou počítat za dospělé!

„Vidíte – a u nás se vám zdá i osmnáct let straááázně pozdě!“ rýpnul si Pavel do dívek.

„To nás asi budete považovat za strašně mladé,“ obrátila se Zdenka na gežgy.

„Jak se to vezme,“ usmál se Gaňgóg. „Čtyři a půl tisíce dní je pro nás opravdu málo, ale vy přece patříte k jinému druhu. Jestliže je u vás věk zralosti pouhých šest a půl tisíce dní, jste prostě ve vývoji rychlejší. Ve známých světech žijí i bytosti, které dospívají už ve čtyřech tisíci dnech.“

„Ty to mají nejlepší,“ vzdychla si Milča.

„Rychleji dospívají, ale také žijí kratší dobu,“ upozornila je Geneče.
„Žijí prostě rychleji. Pak se ale dožívají sotva pětasedmdesáti tisíce dní, zatímco my běžně dvojnásobku.“

Dětem chvíli trvalo přepočítání, ale pak skoro oněměly.

„Vy se dožíváte – sto padesáti tisíce dní?“ vyhrkl první Pavel.

„Běžně,“ ujistil je Gaňgóg. „Někteří až dvou set tisíc. Kolika dní se obvykle dožíváte vy?“

Pavel si to rychle z hlavy spočetl. Osmdesát let krát tři sta pětasedesát – necelých třicet tisíc. Jenže bytosti, co tu dospívají v jedenácti letech, se dožívají více než dvojnásobku a tyhle kočky žijí běžně pět set let, výjimečně až tisíc!

„Máme zřejmě mnohem kratší život než vy,“ přiznal, zatímco obě dívky se ještě z těch počtů – a hlavně z výsledku – nestačily ani vzpamatovat. „U našeho druhu je třicet tisíc dní vysoký věk.“

„To není přirozené,“ mínil Gaňgóg. „Myslím, že by se na vás měli podívat naši sivírové. Snad by se s tím dalo něco dělat!“

„V našem světě je to tak normální,“ opakoval Pavel. „Jsme na to zvyklí.“

„Zavolám na vás naše sivíry,“ rozhodl Gaňgóg.

„Jak myslíte,“ neprotestoval Pavel.

Sivírové

Jako správný hostitel se Gaňgóg snažil pozemským dětem vyhovět ve všech požadavcích, ale děti jich moc neměly. Naopak se rozhodly přizpůsobit nabídce hostitelů a Gaňgóg se mohl věnovat výuce možností a funkcí náramku skelte.

Na počátku se zaměřil na dvě hlavní témata – dotazy a příkazy. Děti jistě brzy využijí oboje. Sek poskytoval informace na dotazy v různých úrovních a brzy si zvolil tu, kterou děti lépe chápaly. Dotazy se daly zadávat i prostřednictvím čepice ogmu, ale náramek skelte disponoval promítačkou plastických holografických obrázků, které odpovědi na dotazy značně usnadňovaly.

Pavla od počátku zajímala podivná struktura Vjobůce, zdejšího světa. Nešlo mu do hlavy, jak je možné, aby pod mechem byla všude stejná jednolitá skála s pravidelně rozmístěnými šachtami, odkud rostly zdejší obří stromy. Vysvětlení ho sice uspokojilo, ale současně ohromilo.

Svět nazývaný Vjobůc byl totiž celý umělý! A to už nejméně sto tisíc let, kdy ho jeho tvůrci, staří Okchygové, od základů vytvořili. Proto na něm nebyly kopce ani údolí, jako na všech světech, vzniklých přírodní cestou. I ta skála vlastně nebyla skála obvyklá na Zemi. Byl to kovový plášť.

„Co tedy znamenala ta vyčnívající skála, u které jsme tábořili?“ zeptal se Pavel Seka.

„Podle starých záznamů šlo o konzole na motory, jejichž pomocí Okchygové Vjobůc přitáhli na současné místo. Je jich kolem rovníku šestnáct – jen motory už tu dávno nejsou,“ odpověděl Sek.

„Proboha, co by to muselo být za motory, aby pohnuly celým světem?“ vyhrkl Pavel.

„Každý měl údajně tah tří bilionů tun,“ odpověděl nevzrušeně Sek. „Po přesunu Vjobůce a po jeho usazení do stabilního bodu Okchygové motory odmontovali, aby je mohli použít jinde. Přetáhli tak několik desítek umělých světů a rozšířili si tím velice významně své území. Dnes je to naše.“

„Kde jsou Okchygové dnes?“ zajímalo Pavla.

„Vyhylnuli,“ odvětil Sek. „Dosáhli nejvyššího stupně dokonalosti a individuální nesmrtelnosti, takže už neměli oč by ještě usilovali. Až jednoho dne usoudili, že jejich další život postrádá smysl – a téhož dne všichni

zemřeli. A protože se přitom úplně vypařili, nepodařilo se nám ani pravý důvod jejich záhuby objasnit. Památky se na ně zachovaly skoro na všech světech.“

Zatímco Pavel se zajímal spíše o technické problémy, věnovala se paní Geneče dívkám. Spolu se pokoušely roztrždit dostupné potraviny podle několika kritérií. Vzhledem k tomu, že v nabídce jídel skutečně chyběl tatarský biftek, mohly s klidným svědomím vyřadit všechna syrová masa. Tím se nabídka masitých jídel omezila na jídelníček ještěrů selojů, obsahující masa tepelně upravovaná. Nabídka se ještě zmenšila po vyřazení zapáchajících jídel, ve kterých si bohužel selojové libovali, ale která dívky zhnuseně odmítaly.

Přešli na ovoce – to naopak převzali skoro všechno, až na pár plodů zapáchajících jako hnijící maso. Také z jídelníčku býložravců leccos vyřadili – děvčatům se nezdála zejména nabídka čerstvé trávy a bodláčí, jaké prý velice chutnalo plahégům – neboli chapadloslonům.

„V prvním kroku nám jde o výběr toho, co můžete jíst bez jakýchkoliv úprav,“ vysvětlovala dívkám paní Geneče.

„To abyste tu, jak sami říkáte, neumřeli hlady u plného stolu,“ dodal pan Gaňgóg. Sledoval je jen okrajově, ale uměl použít jejich vlastní slova.

„V dalším kroku se podíváme, zda byste si nemohli vytvořit něco svého,“ nedala se ovlivnit paní Geneče. „Surové maso bude jen surovinou, kterou si – nejspíš teplem – upravíte do vyhovující podoby. Ale na to bude dost času později.“

Odpoledne měly pozemské děti slíbený méně náročný program. Mladí Gychjo a Gešitchi jim slíbili naučit je nějaké zdejší hry – a upřímně se všichni na odpoledne těšili.

Bylo by to jistě zajímavé...

Oběd uspořádala paní Geneče spolu s dívkami. I přitom pozemské děti učila dorozumívat se pomocí náramku skelte se Sekem. Tvrdila, že to budou potřebovat nejčastěji, proto se ji všichni tři musí naučit nejdřív. Rodina gežgů se u oběda omezila na pokrmy společné s pozemšťany, takže zde panovala všeobecná pohoda.

Narušil ji však pan Gaňgóg. Uprostřed jídla zvažněl, zjednal si ticho a oznámil všem novinku:

„Privítáme u nás sivíry. Jsou už na cestě sem, budou tu za chvíli a mají prý pro naše hosty nějaké důležité zprávy.“

„Něco objevili?“ vyskočil Pavel.

„Neřekli, oč jde,“ odvětil neurčitě pan Gaňgóg. „Ale už brzy přistanou na ploše mezi domy. Měli bychom jim vyjít vstříc na uvítanou.“

Nikdo neprotestoval, takže se všichni zvedli od nedojedeného oběda a zamířili před dům. Jen paní Geneče se krátce zdržela úklidem nedojedeného jídla, ale netrvalo jí to dlouho a před domem se připojila k ostatním.

Nečekali dlouho, brzy se nad obzorem objevil rychle letící grikych, bez dlouhého rozvažování nasadil na přistání a zastavil nedaleko čekající skupiny. Pak střídavě oběma hlavami vyvrhoval své pasažéry. Bylo jich šest. Pět kočkovitých gežgo a jeden vytáhlý čahoun hokr s protáhlým obličejem a podélně pruhovanou srstí, se čtyřma nohama a dvěma rukama, z jehož podlouhlé tlamy trčely dva obrovské šavlozubé tesáky. Všichni byli oblečeni střízlivě v modrém – grikychovy cestovní žaludky obsahovaly převlékáci rosol, ale ten zjevně zvládal jen základní cestovní oblečky bez ozdob.

„Máme nějaké novinky,“ řekl nejbližší gežgo. „Ale pojďme s tím raději do soukromí!“

Gaňgóg jim tedy pokynul do svého domu, kam se všichni odebrali. Hostitel, stejně netrpělivý jako všichni, je rychle rozmístil do křesílek hlamri – pro obrovského tygrovitého hokra muselo být i hlamri dvojnásobné velikosti

„Prvním problémem je isrykyš návštěvníků,“ začal gežgo, vedoucí delegaci. „Bezpochyby jde o velkou vzácnost po Okchygech, ale s jeho schopnostmi je to slabší. Jsou v něm paměťové prvky omezeného rozsahu, umožňujícím uchovávání historie jen posledních pěti otevření zlýtu, ale i tato paměť je prázdná. To se dá snadno vysvětlit jen u čtyř paměťových pozic – nedá se přece očekávat, že uchovají svůj obsah od doby Okchygů až dodnes. Problémem je pozice, kde měl být zachován poslední, nedávný přenos. I tato pozice je totiž dokonale prázdná. Skoro se zdá, že isrykyš našich návštěvníků byl až tady na Vjobůci vystaven vlivu extrémně silných elektromagnetických vln – a nejspíš z bezprostřední blízkosti, takže se chovaly jako mazací vlny. Záhadou je, kde by se tady na Vjobůci vzal jejich zdroj.“

„Asi bych o tom něco věděl,“ přihlásil se zaraženě Pavel.

„Elektromagnetické vlny říkáte? Ty, co vytváří... tady můj mobil?“

S těmi slovy vytáhl z kapsáře svůj přístroj, vypnutý aby šetřil poslední zbytky v bateriích.

„Vzhledem k tomu, že jsme přišli pátrat po zdroji těch elektromagnetických vln, máme u sebe i potřebné vybavení,“ vytáhl další gežgo z oděvu tyčinku velikosti tužky. Namířil ji na Pavlův mobil, ale hned zklamaně řekl:

„Ta věc žádné elektromagnetické vlny nevytváří!“

„Protože je vypnutá,“ souhlasil Pavel. Zapnul mobil, ale dříve než naběhla obrazovka, tužka jemně zapískala a její konec začal rychle červeně blikat.

„To je ono!“ vykřikl gežgo. „Tohle je zdroj dostatečně silných vln, schopných vymazat paměť isrykyše starých Okchygů! To všechny záhady vysvětluje. Vážení návštěvníci, tím jste ovšem sami smazali jediné stopy, které by mohly vést na váš svět a umožnit váš případný návrat!“

A Pavel ztuhl jako špalek.

Dozvědět se, že jste způsobil nejen vlastní neštěstí, ale i neštěstí dalších nevinných lidí, není zrovna povzbuzující. Na Pavla to dopadlo jako rána palicí do hlavy. Ačkoliv Zdenka s Milčou proti němu ani nepípaly, cítil se jako po jejich výčitkách. Ke všemu spravedlivých, jak musel uznat.

Mohly mu sice vyčítat už to, že je sem dostal, ale korunu tomu nasadil vymazáním jediných stop, které by jim pomohly k návratu. Jedno ani druhé neudělal úmyslně, přesto si v duchu šťavnatě nadával do slonů v porcelánu. Navenek ale ani nepípl.

Sivíra očividně ani nenapadlo, jak jeho jásání z objevu nerezonuje s náladou návštěvníků. Pro ně to byl spíš ortel než zajímavý objev. Ostatní sivírové ale pochopili, jak mrazivě zapůsobil objev jejich kolegy na návštěvníky, takže jeho vědecké nadšení nesdíleli, spíš se snažili vzbudit dojem, že něco takového víceméně předem čekali. Iniciativy se ujal tygrovitý hokr. Byla to také šelma kočičí podstaty, ale přišel s úplně jiným námětem než ostatní.

„Přišel jsem požádat návštěvníky, zda by nebyli ochotni dát si souhrnně vyšetřit organizmy,“ ujal se slova, aby zmírnil zdrcující účinek objevu svého kolegy. „Především mě zajímá Gaňgógovo sdělení o příliš krátké

dlouhověkosti jejich druhu. Již teď mám jakousi představu o možné příčině i co by se s tím dalo dělat, ale všechno závisí od znalostí jejich životních principů. Je někdo z vás tří ochotný nechat se souhrnně vyšetřit?“

„Beze všeho,“ přihlásil se rychle Pavel.

„Možná to pro vás ale nebude obvyklé,“ varoval ho předem hokr.

„Když to nebude moc bolet, všechno snesu,“ odvětil Pavel odhodlaně.

„Dobře, bez vaší spolupráce by to ani nešlo,“ přijal to spokojeně hokr.

„Spolkněte tedy mého červa, vyšetříme vás zevnitř.“

Pavel se ale v té chvíli maličko odtáhl. Šelma s obrovskými zuby mu na kočičí pracky, ještě méně podobné lidské dlani, než měli gežgové, podávala deseticentimetrového krvavě červeného červa, svíjejícího se před jeho očima, což mu okamžitě vzalo odhodlání »snést všechno«.

„Bolet to nebude,“ povzbuzoval ho hokr, když si všiml jeho odporu.

„Může vám to nanejvýš připadat trochu nechutné, když živé tvory nepojídáte. Jak jsem se předem informoval, červi mezi vaše oblíbené pokrmy nepatří. Samozřejmě ho při polykání nesmíte poškodit, takže prosím, žádné kousání, čistě spolknout!“

Trochu nechutné? Jen trochu? Zdenka se radši odvrátila stranou a křečovitě zavřela oči, aby to neviděla, o Milču se pokusil klasický dávivý reflex a málem vyzvracela všechno, co k obědu snědla. Pavla ale pořád ještě ovládal pocit viny za všechno, co je potkalo, takže byl ochotný k jakékoliv oběti... ..jen kdyby nebyla tak odporná...

Sám se ale nabídl a připadalo by mu teď nesportovní vzdát to. Vypadá to hnusně, ale snad by ho nenutili k něčemu nebezpečnému... Převzal svíjejícího se červa opatrně do prstů, odporem zavřel oči, vložil si tvora rychle na jazyk a odhodlaně ho spolkl. Jako před okamžikem Milča, musel i on překonat nutkání ke zvracení. Chvíli s tím zápasil, ale nakonec zvítězil a nepozvracel se.

„Fuj!“ otrásla se hnusem Milča. „To bych teda nedokázala!“

„Už je po všem?“ zeptala se Zdenka, oči pořád křečovitě zavřené.

„Jo, už můžeš otevřít oči!“ pobídla ji Milča, byť trochu sklesle.

Zdenka se tedy podívala na Pavla.

„Jsi příšerně bledý, Pavloušku! Jako nějaký duch!“ vzdychla si.

„Vy dvě taky,“ opáčil Pavel.

Byla to pravda, dívky byly bledé, ačkoliv se na to jen dívaly.

„Počkáme si teď asi půl dne na výsledek,“ řekl spokojeně hokr.

Vytáhl cosi jako černou maškarní masku a nasadil si ji na oči. Ta maska neměla otvory pro oči a navíc byla podivně vypouklá, takže působila dojmem dvou boulí na hokrových očích.

„Co to dělá?“ zeptal se Pavel, aby zakryl trapný pocit před spolužačkami.

„Nokimcha tím řídí toho červa,“ vysvětlil mu hned Gaňgóg – čímž zároveň prozradil, že zná hokra jménem. „Projede tvé tělo všemi možnými cestami. V úzkých místech se ještě víc natáhne, takže se protáhne všude. Uvnitř nic nebolí ani když si prorazí otvor tkáněmi, které obvykle spojené nejsou, ale otvor za sebou hned zalepí, takže nehrozí vnitřní krvácení. Takhle projede všechno a na klíčových místech zkoumá, co je potřeba. Nejenže to není nebezpečné, ale spraví při tom i všechny možné závady, pokud na nějaké narazí. A vzhledem k tomu, že přitom neustále testuje krev, objeví i ty, které se neprojevují jinak než v krvi.“

„Ale mně přece nic není,“ namítal Pavel. „Jaképak závady?“

„Tím lépe!“ usmál se pod fousky Gaňgóg. „Nokimcha rozhodně nic nezkazí. Můžeš mu věřit, jako sivíra ho uznávají na více našich světech.“

„Až na ten začátek by to bylo docela zajímavé,“ připustil Pavel. „Ale ten začátek byl opravdu hnusný. Nebylo by lepší polykat toho červa uloženého v kapsli z něčeho rozpustného? Určitě by to nebylo tak ohavné, jako polykat ho živého.“

„Jde jen o nezvyk,“ ujistil ho Gaňgóg. „Podruhé už ti to ani nepřijde.“

„Jak často mi to tady vlastně hrozí?“ otrásl se Pavel.

„Tak – jednou za sedmdesát tisíc dní,“ utěšoval ho Gaňgóg.

„V tom případě jsem si to právě vybral za celý zbytek života,“ podotkl Pavel. „Spočetli jsme přece, že se náš druh dožívá jen třiceti tisíce dní – výjimečně třiceti pěti tisíc, tedy poloviny.“

„Tím bych si v této chvíli nebyl vůbec tak jistý,“ řekl Gaňgóg vážně. „Nokimcha sem přiletěl schválně na výzkum vaší malé dlouhověkosti a musel by neobyčejně selhat, aby něco nevylepšil.“

„Vždyť jsme teprve mláďata!“ namítl Pavel. „Jak to chce poznat?“

„Čím dřív začne, tím lépe!“ řekl Gaňgóg. „U zchátralého těla před úplným koncem je každé snažení obtížnější, ne-li úplně marné.“

„No dobře,“ ustoupil Pavel. „Jak se říká – uvidíme!“

„Tím chceš říct, že ten... Nokimcha... prodlouží Pavlovi život?“

zajímala se hned Zdenka.

„To uvidíme, až skončí své výzkumy,“ řekl Gaňgóg. „Divil bych se, kdyby nebyl úspěšný.“

„To pak ale stojí i za polykání červů!“ řekla Zdenka.

„To bych neřekla,“ okamžitě odporovala Milča. „Mě k tomu nikdo nedonutí! To radši umřu!“

„Uvidíme!“ usmál se bledý Pavel.

Sivírové odletěli zkoumat místo, kde Gaňgóg našel tři vesmírné návštěvníky a kde očekávali nález nějaké zapomenuté brány starých Okchygů. Zůstal zde jen sivír Nokimcha, pořád ještě měl na očích dálkové řízení svého červa v Pavlově těle. Gaňgógova rodina mu navečer upravila místnost v nejvyšším patře domu-vajíčka (to patro tam ještě ráno nebylo) a odborník se uložil k odpočinku, aniž odložil černou maškarní masku s ovládáním červa.

„On teď potřebuje naprostý klid,“ vysvětloval dětem Gaňgóg. „K řízení červa potřebuje plnou pozornost. Bude proto ležet, aby ho nic nevyrušovalo, ale nemyslete si, spát určitě nebude.“

Pavel, v jehož těle se červ plazil, byl prozatím v pohodě. Kdyby si nebyl absolutně jistý, že ho opravdu spolkl, ani by o něm nevěděl.

Odpoledne jim už ale sivírové zkrátili, takže místo her venku pokračovali v seznamování se zdejšími zvláštnostmi. Děti již získaly hrubý přehled o zdejších světech, dostupných hvězdnými branami zlýtu, a v kostce se seznamovaly i s jejich obyvateli.

Oblast spojených světů ***Zuznelai*** zahrnovala v současné době osm tisíc šest set čtrnáct světů. Největší zásluhy na jejím vzniku měli dnes již vyhynulí Okchygové. Nejenže vynalezli hvězdné brány zlýtu a propojili jimi první tři tisíce světů, ale sestrojili i Seky, zabezpečující své obyvatele po materiální stránce a navíc vymysleli způsob, jak vytvářet nové umělé světy, schopné uživit další obyvatele. Od nich také pocházelo umění vytváření vzdušných zrcadel, poskytujících obyvatelům iluzi mnohem většího prostoru, než měli skutečně k dispozici, zejména na menších umělých světech, osídlených často i ve více vrstvách.

Nejbohatší život byl pochopitelně na světech, kde se vyvinuly rozumné bytosti.

Původních obyvatel obdařených rozumem bylo sto dvacet osm druhů. Zbývající světy osídlili jako své kolonie a dobrá třetina z nich byly umělé, podobné zdejšímu Vjobůci. Okchygové položili základ společenství rozumných tvorů a zavedli pravidla spoluzití. Všichni se museli dohodnout po dobrém, ať šlo o rozumné býložravce nebo o rozumné šelmy.

Pravidla prý všichni a téměř bez výjimek dodržovali po miliony let. Až v posledním tisíciletí, dávno po vyhynutí Okchygů i některých jiných tvorů, se od ostatních odštěpily dvě skupiny, které pravidla odmítaly. **Rambu** a **giva** je nahrazovali násilím, jenže u ostatních rozumných tvorů brzy narazili. Vyhostili je na jejich vlastní světy, styk s odrodilci omezili na minimum a nakonec došlo i k modernizaci hvězdných bran zlýtu zavedením pojistek, vylučujících předem nedomluvené, nechtěné a tedy nelegální návštěvy.

S tvory, uznávajícími výhradně právo silnějšího, nikdo žít nechtěl.

Pozemské děti měly obrovské štěstí, že se objevily ve světě Vjobůci. Tento svět byl od středu po atmosféru umělý, takže na něm byla redukováná i flóra a fauna. Jeho povrch pokrývalo jen pár druhů obřích stromů a zhruba dvacet druhů mechů, lišících se jen nepatrně – jak už děti poznaly na vlastní kůži. V jeho lesích žilo jen několik druhů ptáků, na mechových pláních byl klid. Přesně tak, jak tvrdil Pavel – nebyla tu žádná stáda, o predátorech nemluvě. Život na umělých světech zvládali jen myslící obyvatelé. Divoká zvířata se často nedokázala vyrovnat se vzdušnými zrcadly, takže se zde nedala aklimatizovat. Domácí zvířata, žijící ve spoluzití s rozumnými tvory, chovaly jen některé rozumné druhy, gežgové ale mezi nimi nebyli. Výjimkou byli tvorové, používaní k dopravě. Byli to létající grikychové a běžci tyhjo, kteří vozili pasažéry na zádech jako koně, osli nebo velbloudi. Oba druhy patřily mezi polorozumné – spolupracovali sice s rozumnými velmi ochotně, ale měly vlastní, byť jednodušší osobnosti a vyžadovali od nich respekt. Možná i proto se tyto druhy nevyskytovaly ve světech násilnických rambů a giv.

Stromy na Vjobůci rostly pouze v umělých šachtách – jinde se neudržely – a mech pokrýval zbylý povrch světa s výjimkou nevelkých pevných ploch mezi hrípami vajíčkovitých domů. Tyto plochy sloužily nejen jako přistávací plochy pro létající grikychy, ale i jako sportoviště. Větší část sportů se ale odehrávala na měkkém mechu, který skvěle zastoupil pozemské tělocvičné žíněny.

„Čím se vlastně zabýváte?“ položil Pavel Gaňgógovi jednu z mnoha otázek.

„Jak to myslíš?“ dožadoval se gežgo upřesnění.

„No – něco přece musíte dělat, abyste se uživil, ne?“

„Živí nás Sek,“ opáčil Gaňgóg. „Ale chápu, zajímá tě, co nejčastěji děláme. Jistěže si nějakou činnost najdeme, jen tak sedět je pro normálního tvora nemyslitelné. Mlád'ata převážně zídají – Sek je nepřeborným úložištěm vědomostí, zpravidla je ale doplňují radami starších. My zralí máme jiné činnosti. Já jsem si vzal na starost pořádek v lesích a ve stepi. Sleduji ptáky a zahlazuji škody, které občas způsobí, likviduji spadane větve a případně měním uspořádání vzdušných zrcadel, aby nebyly stále stejné fádni.“

„A paní Geneče? Co ta dělá?“

„Bavím starší gežgy, aby jim nebylo smutno,“ usmála se. „Poblíž máme malý společný dům, kde mají klid – ti starší už víc nepotřebují. Dokud mohou, zabývají se aspoň drobnostmi, jenže ve vyšším věku je i to leckdy nemožné.“

„U nás se považuje za nejvýhodnější, když se o starší lidi starají nejbližší příbuzní,“ namítla Zdenka. „Nejbližší je nejlépe chápou.“

„Možná, ale my považujeme za výhodnější, když se o nejstarší jedince starají cizí a vlastní je pravidelně navštěvují. Mohou se více těšit na každou návštěvu, než kdyby žili trvale mezi svými a neměli kontakt s nikým jiným. Čím více změn, tím je to pro ně lepší.“

„Vida – pak ale považujete za lepší pravý opak toho co my,“ zvýraznila to ještě Zdenka.

„Oboje má své výhody a nevýhody,“ souhlasila paní Geneče. „Náš přístup předpokládá, že se odborníci o naše nejstarší dokáží starat lépe než neoborníci. Nemusí to být vždycky pravda. Třeba mezi *ramby* to prostě nefunguje. Jakmile u nich starší jedinci nemají nejbližší příbuzné, kteří by se o ně starali, čeká je rychlá smrt, neboť právo silnějšího je už proti nim. Proto se nejstarší příslušníci druhu *giva* raději sami včas zabíjejí, než aby se stali kratochvilnými hříčkami v prackách silnějších jedinců svého druhu.“

„Zřejmě to souvisí s jejich životním stylem a s právy silnějších,“ přikývl chápavě Pavel.

„To u nás...“ přisadila si Milča, ale najednou se zarazila. Přece nepřizná,

že i na Zemi je víc než dost vyznavačů tohoto životního stylu! A nejen jedinců, celých národů!

„Náš přístup zkrátka vyžaduje jen trochu nesobeckého cítění,“ dokončila paní Geneče. „Když ale i to chybí, je taková společnost vyloženě odporná. Alespoň my to tak cítíme.“

„My taky,“ řekl Pavel.

Ale ani on se neodvážil dodat, že na Zemi nejsou ani v tomhle všichni stejní. K sakru, proč se někteří lidé podobají zrovna těm vyvrhelům rambu a giva?

Takovými se prostě nedá chlubit...

Po večeři před spaním oslovila Zdenka pana Gaňgóga i paní Geneče a požádala je, zda by jim nezměnili uspořádání ložnic. Odůvodňovala to pocitem strachu, který v cizím světě cítí a dojmem většího bezpečí, když budou pospolu. Milča ji samozřejmě podpořila, jen Pavel neříkal nic. Pořád ještě cítil vinu za jejich nezáviděníhodnou situaci a ustoupit považoval za svoji povinnost, ačkoliv s jejich nápadem tak úplně nesouhlasil. Obával se – a jistě ne neprávem – o své soukromí.

Prosím, když chtějí... říkal jeho nakyslý výraz.

Poskytne jim tedy ochranu, ačkoliv sám neví před čím... Vjobůc je přece bezpečný svět, téměř bez zvířat, kromě grikychů je tu nemůže nic sežrat – a ani grikychové jim neuškodí!

„Netušili jsme, že máte takové pocity,“ omlouvali se hned oba gežgové. „Pokud se cítíte lépe ve smečce, není důvod vám nevyhovět.“

Obratem ruky spojili oba dospělí gežgové tři malé komůrky do jedné společné a umístili do ní i jejich pohovky a spacáky. Trvali jen na tom, aby se pohovky rozmístily dál od sebe. Pavel to ihned podpořil, ačkoliv cítil, že mu to nebude moc platné.

Holky dosáhly svého...

Jenže pro tuto noc jim to nevyšlo. Když se po večeři všichni chystali na kutě, sešel dolů mezi ně šavlozubý hokr sivír Nokimcha a požádal Pavla o jednání mezi čtyřma očima.

Všichni byli samozřejmě zvědaví, nač přišel, ale Nokimcha odmítl o čemkoliv mluvit, jedině s Pavlem a o samotě, takže ho požádal, aby s ním odešel nahoru.

To se ví, že je všichni provázeli aspoň zvědavými pohledy, ale bylo zřejmé, že se asi předem nic nedozvědí.

„Zjistil jsem o tobě všechno, co potřebuji,“ oznámil Pavlovi, když ho vedl po točitých schodech nahoru. „Chci tě teď naučit něco, co budeš určitě potřebovat. Nejen v našich světech, ale i doma, až se vrátíte.“

„Což zatím není jisté,“ zapochyboval Pavel.

„Jisté není nic, kromě toho, že na vašem návratu bádají tři nejvyhlášenější sivírové, zabývající se hvězdnými branami zlýtu,“ řekl Nokimcha. „Zakousli se do toho problému takovou silou, že je od toho teď těžko něco odtrhne.“

„To by bylo jen dobře,“ vzdychl si Pavel.

„To, co tě chci naučit, bude rovněž důležité,“ obrátil Nokimcha Pavlovu pozornost pro změnu ke svému oboru. „Ale také očekávám, že se ti to nebude zamlouvat. Nedá se ale nic dělat, někdo se to naučit musí a jak jsem pozoroval, jsi z vás tří ještě nejméně choulostivý. Budeš to tedy ty.“

„Souvisí to s polykáním vašich červů, že?“ otrásl se Pavel.

„Nejen to,“ odvětil Nokimcha. „Bude to ještě horší. Ale jak říkám, někdo z vás tří se to naučit musí a sám jistě nechceš, aby to byly zrovna ty dvě samičky vašeho rodu.“

„Já to snesu,“ vyhrkl ihned Pavel – ovšem aniž by to mohl ovlivnit, zbledl jako při polykání živého, kroutícího se krvavě červeného červa.

„Nikdo jiný z vašeho rodu tu není, někdo z vás tří to být musí,“ opakoval znovu Nokimcha.

Mezitím zavedl Pavla do hygienického kvádru *defoge* ve svém patře. Pokynem ruky a zřejmě i nějakým příkazem přivolal nevelký stoleček *zgylot*, vznášející se tentokrát jen těsně nad podlahou.

„Čersích už svůj úkol splnil,“ pokračoval Nokimcha. „Budu ho ale ještě potřebovat, takže ho zatím nemohu zničit. Kromě toho se teď dozvíš, co jsem navrhl pro váš živočišný druh.“

„Čersích – je ten červ?“ ubezpečoval se opatrně Pavel.

„Ano,“ přikývl hokr. „Budu muset jeho pomocí prozkoumat aspoň jednu z vašich samic, do úplného obrazu mi to prozatím chybí.“

„A nemohl bych se za ně přimluvit...“ začal Pavel, ale Nokimcha ho nenechal domluvit.

„...nápad s rozpustnou kapslí na červy byl dobrý, použiji jej,“ slíbil.

„Kapsle snad otupí odpor vašeho druhu vůči červům, můžeš je používat i ty.“

„Já?“ podivil se Pavel.

„Vím, že nejsi odborník vašeho rodu,“ ujistil ho Nokimcha. „Ale vymyslel jsem to tak, aby to bylo proveditelné i neodborně. Povím ti teď, co budeš časem provádět i ty.“

„A stačím na to?“ staral se Pavel.

„Nepochybuji o tom,“ zašklebil se Nokimcha. „Jen... no, asi se ti to bude trochu hnusit. Jenže jinak to nepůjde, aby se to dalo dělat i u vás, mimo naše světy.“

„Bude to něco odporného?“ hádal Pavel.

„To zvládneš,“ ujistil ho Nokimcha.

„Tak ukaž, co to bude!“ vybídl ho Pavel odhodlaně.

„Nejprve trocha teorie,“ zarazil ho Nokimcha. „Něco o tom vědět musíš.“

„Tak tedy – tu teorii,“ vzdychl si Pavel.

„Slyšel jsi ve vašem světě aspoň zmínku o tom, že se život vyvíjí?“ začal Nokimcha otázkou.

„Jistě,“ přikývl Pavel. „Vývoj druhů od jednoduchých ke složitějším...“

„Ten proces pokračuje i dnes,“ navázal na to Nokimcha. „Neustále vznikají – a většinou hned zanikají – tisíce drobných změn a jen některé se v průběhu věků prosadí natrvalo. Tomu jevu říkáme *segoju* a díky němu se vše pomaloučku vyvíjí – většinou k lepšímu, protože jen vylepšení se udrží. Kromě kladných změn se ale objevují i změny záporné, naneštěstí i na hotových organismech, kde vedou ke zhoršení funkcí. Organismy pak stárnou, ztrácejí funkčnost, až nakonec umírají.“

„Tak si to vysvětlujeme i v našem světě,“ přikývl Pavel. „Něco už jsem o tom četl.“

„Tím lépe,“ kývl spokojeně hokr. „Již staří Okchygové vymysleli, jak tomuto jevu zabránit. Dokonce dosáhli až individuální nesmrtelnosti, tedy stavu, kdy jedinec ani nemůže umřít přirozenou cestou. Což byla chyba, jak se ukázalo. Normální totiž je, že každý tvor zemře. A když ne stárím, pak – jako Okchygové – na ztrátu motivace. Potíží je, že váš druh ještě nedospěl do stavu, kdy může *segoju* alespoň trochu potlačit. Proto vaši jedinci umírají tak brzy. Je to nesmírné plýtvání – než se jedinec naučí všemu, co potřebuje,

než se naučí uplatňovat ty znalosti v praxi, je už příliš starý. Jakési prodloužení je tedy potřebné.“

„Dobře, ale jak to děláte?“

„I netrpělivost je příznakem příliš krátkého života,“ zašklebil se hokr. „Což musím chápat už ze své pozice sivíra. Dobře, jak to děláme? Vložíme do organismu něco, co hlídá a potlačuje změny. Ty se pak nemohou projevit a organismus nestárne. Něco, co si zapamatuje aktuální stav dědičnosti a pak všechny odchylky vyloučí, dřív než se mohou projevit.“

„Vložíte? Kam?“

„Opravné červy *ovrósje* vyvinuli již Okchygové,“ řekl Nokimcha. „A jak se zdá, začali v tom směru působit i ve vašem světě, jenže příliš dávno, než aby se něco z toho zachovalo.“

„Zase nějakí červi?“ protáhl zklamaně Pavel.

„Když má něco hlídat změny organismu, nesmí to být jeho částí,“ odvětil Nokimcha. „Musí to být oddělené a co nejjednodušší, aby to nepodléhalo změnám. Červi těm požadavkům vyhovují nejlépe. Mimochodem – z čeho usuzuji, že i ve vašem světě již začali působit Okchygové? Objevil jsem ve vašem organismu nefunkční orgán, podobný odumírajícímu zbytku po předchozím vývoji. Snad by byl za jistých okolností i využitelný, ale u vás žádnou funkci nemá a kdybyste si ten orgán dali odstranit, vůbec nic nepocítíte.“

„Co je to za orgán?“ chtěl hned vědět Pavel.

„Nevím, do jaké míry znáte strukturu vlastního organismu,“ řekl hokr, „jenže ten nefunkční orgán je poměrně velký a nepřehlédnutelný. Je to podlouhlý váček, připojený ke konci silnější části střeva, nedaleko od napojení tenčí části.“

„Myslíte – slepé střevo?“

„Pokud tomu tak říkáte, je to celkem výstižný název,“ připustil Nokimcha. „Ten výběžek nyní nemá žádnou funkci, ale může sloužit jako kapsa pro opravného červa *ovrósje*. Pak by naopak mohl mít klíčový význam pro prodloužení vašeho věku.“

„Čili – uděláte ze zbytečného slepého střeva příbytek vašeho červa,“ shrnul to Pavel. „Doufám jen, že ho tam dostanete méně hnusným způsobem.“

„Můžeme použít tu navrženou rozpustnou kapsli,“ přikývl Nokimcha.

„Dobrá, to by šlo,“ spokojil se Pavel. „Tak – co dál?“

„Použijeme *ovrósje*, naše osvědčené opravné červy,“ pokračoval hokr. „Nebudete ani zdaleka první, komu pomohou a prověřily je stovky milionů dní spolehlivé funkce u různých bytostí. Vaší výhodou je, že již máte slepé střevo, takže vám je nemusíme vytvářet. Tím se všechno zjednoduší. Vlastní zavedení *ovrósje* bude jednoduché – spolknete kapsli s vajíčkem, červ se vylíhne až uvnitř.“

„Pak je to snad jednoduché, ne?“

„Ne tak docela,“ namítl Nokimcha. „Tím to zdaleka nekončí. Jde o to, že životnost *ovrósju* není příliš velká a musí se čas od času nahrazovat.“

„To je divné!“ mínil Pavel. „Jak mohou dlouhověkost zajišťovat červi, kteří sami žijí krátce?“

„To vůbec nevadí,“ usmál se Nokimcha. „Červ je vlastně bezchybná genetická paměť. Vydrží asi osm tisíc dní – ve vašem měřítku dvaadvacet let – a po celou dobu nedovolí sebemenší odchylku v organizmu hostitele. Pak se musí vyměnit – a někdo z vás se to musí naučit, jinak by to nemělo smysl, rozumíš?“

„Jak vlastně taková výměna probíhá?“

„Nejprve je nutné starého červa zabít,“ řekl Nokimcha. „Obvykle postačí vypít větší množství koncentrovaného jedovatého alkoholu, na ten jsou citliví. Umírající červ vytvoří zárodky dalších tří až čtyř červů. Po odstranění jedovatého alkoholu musíš jedno z vajíček spolknout, aby vznikl nový červ. Přebytná vajíčka jsou použitelná pro jiné lidi. Tak se naši červi *ovrósjové* rozmnožují.“

„Zabít alkoholem?“ podívoval se Pavel.

„Koncentrovaný alkohol získáš poměrně snadno,“ ujišťoval ho Nokimcha. „Nepotřebuješ na to ani Seka, dá se to zvládnout i naprosto primitivními prostředky.“

„Naše civilizace vyrábí koncentrovaný alkohol hromadně,“ řekl Pavel. „Rozpouštějí tím různé látky ve výrobě...“

Zarazil se, neboť si uvědomil, že koncentrovaný alkohol lidé také pijí, dokonce až příliš často. A je to vážný problém – ani opilci se pozemská civilizace chlubit nemůže!

„Výroba alkoholu není příliš složitá,“ mávl tlapou Nokimcha. „Obtížnější je dávkovat ten jed tak, aby zabil červa, ale nepoškodil hostitele

– je to přece jed! Ale to tě naučím – jeto vlastně snadné a naučíš se to jistě hned napoprvé.“

Pavel se zarazil. Aby ho Nokimcha naváděl k opíjení? I kdyby to nemělo být často a čistě pro vědecké účely... Ačkoliv – chlastat pro vědecké účely, to působí dost protismyslně.

„Takže – takhle bych mohl pěstovat červy i pro další lidi?“ řekl raději rychle.

„Jde to i jinak, ale tento způsob je nejběžnější,“ přikývl Nokimcha. „Není ale tak jednoduchý, jak se zdá. Když alkoholem zabiješ příliš mladého červa, je to hrubá chyba. Mladý červ nevytvoří žádná vajíčka a zahyne úplně zbytečně. Ani příliš starý červ na sklonku své životnosti nedá více než jedno či dvě vajíčka. Pro urychlené a hromadné pěstování červů k jejich rozmnožování je třeba zabíjet je mladé, ve věku od sta do tisíce dní – ti vytvářejí nejvíc vajíček, sedm až deset.“

„Ale v době, kdy v těle není žádný červ, pak člověk stárne, ne?“ napadlo ho.

„Správný postřeh!“ přikývl Nokimcha. „Alkohol navíc organizmus poškozuje. Třikrát do roka – podle vašeho počítání – se to ale dá snést. Okchygové dokonce vymysleli střídání dvou červů, aby neměli nekrytý ani okamžik. Tak nakonec dosáhli osobní nesmrtelnosti – jenže jak říkáme, byla to chyba. Každý musí umřít, jde jen o to, ať to není zbytečně brzy. Nesmrtelnost je přece jen mnoho. Když se to tak vezme, už za takových pět set let podle vašeho počítání budete i vy unavení životem. Některé druhy to řeší jedovatým alkoholem – zlikvidují nejen své červy, ale i sebe. Upít se k smrti je pro ně přijatelnější než žít přes tisíc let a nemít proč.“

Aha – takže to není tak jednoduché, pomyslel si Pavel. Nebude to ničím neomezený chlast! To je dobře, nebude to pobízení k chlastu, ale řízená výroba červů – to už je přijatelnější!

„Dá se tedy říci – při každé výměně *ovrósje* popojedeme o krůček blíž k smrti?“ pokračoval.

„Dá se to tak říci,“ souhlasil Nokimcha. „Ale pár dní sem – pár dní tam, v celkové sumě se to ztratí. Dá se to říci i obráceně – když se o nás stará ovrósje, ke smrti stářím se nepřibližujeme.“

„To ale zůstaneme dalších dvacet let dětmi?“ zarazil se Pavel.

„Ne,“ odvětil Nokimcha. „Červi ochraňují genetický kód, ten určuje vždy

cílový stav zralosti, takže se budete zpočátku až do toho věku vyvíjet normálně. Pak se to teprve fixuje.“

„To by bylo asi to, co chceme,“ přijal to Pavel.

„Ano, ale teď pro to budeš muset něco udělat,“ připomněl mu Nokimcha. „A nebude to právě příjemné. Jak říkám, bude se ti to asi trochu hnusit. To se občas stává, když chceš někomu pomoci, nesmíš se divit, když to nebude vonět. A pro tentokrát musí jít stranou i soukromí.“

„Tak povídej!“ vybídl ho Pavel.

„Musíš vyprázdnit obsah svých střev na stoleček, mimo hygienický kvádr,“ řekl Nokimcha. „Máš v sobě cenná vajíčka, která nemůžeš považovat za odpad.“

„Aha,“ trochu zrudl. „Nemůžeš se aspoň na chvílku otočit?“

„Mohu, ale jen na chvílku,“ přisvědčil Nokimcha.

Ani pozemští lékaři se nemohou ohlížet na to, co se někomu hnusí a co ne, uvědomil si Pavel. Nezbylo mu nic jiného než kousnout do toho kyselého jablíčka. Naštěstí to aspoň netrvalo dlouho a hokr Nokimcha se na věc díval čistě profesionálně. Sáhl do výsledné hromádky svými chlupatými prsty, vylovil svíjejícího se červa a opatrně ho odložil stranou do připravené misky, kde ho přikryl průhledným víčkem.

„Červa budu ještě potřebovat,“ komentoval to. „Ale vajíčka musíš najít ty.“

„Kdybych aspoň věděl, jak velká mají být!“ postěžoval si Pavel.

Nokimcha jeho námitku uznal, jemně jeho ruku odstrčil a sám zalovil v hmotě, nepovažované za vzor příjemnosti. Zakrátko vylovil malou kuličku, podobnou hrášku.

„Takhle to vypadá,“ ukázal Pavlovi a odložil ji do další misky.

Ten se odhodlaně pustil do prohmatávání té nevábné hnědé hmoty, zakrátko vylovil dvě další kuličky a přidal je k první.

„Potřebujeme jen tři vajíčka,“ zarazil ho Nokimcha. „I kdyby jich tam bylo víc, další beztak nevyužijeme. Zbytek odlož i se zgylotem do hygienického kvádru, ten všechno odstraní.“

Pak Pavlovi ukázal, co dál. Nejprve pečlivě opláchl živého červa, naskládal ho do nevelké žluté válcovité kapsle a uzavřel stejně žlutým víčkem. Pak nechal Pavla totéž udělat s vajíčky, pro každé měl připravenou jednu kapsli. Pak oba postupně vstoupili do kvádru, aby si umyli a osušili

ruce jako po použití záchodu. Nebylo to od toho daleko...

„Tohle budeš muset zvládnout na Zemi i sám, bez mého dozoru,“ upozornil ho. „Není to nic složitého, jen je to trochu... trochu nechutné. Uznej ale, že výsledek může stát za trochu nepohodlí.“

Pavel to uznal.

„Bude ti teď činit problém jednu z těch kapslí spolknout?“ zeptal se ho Nokimcha.

„Když jsem viděl, jak vznikaly...“ otrásl se trochu Pavel. „Ale je to méně eklhaft než polykat živého červa.“

„Tak jednu kapsli s vajíčkem rovnou spolkni,“ vybídl ho Nokimcha. „Dvě zbývající teď dáš svým samičkám. Budou to mít snadnější, když neviděly, jak to vznikalo.“

Kapsle se ale tak podobala běžným pozemským balením léčiv, že v Pavlovi nevzbuzovala odpor. Rychle jednu vzal a spolkl. Další dvě i s miskou dostal pro kamarádky.

Ještě že nic z toho neviděly!

„Tak holky, mám pro vás těžký úkol,“ prohlásil Pavel na prahu ložnice, kde už obě spolužačky ležely ve spacích pytlích, jen vlasaté hlavy jim vykukovaly. Nemohly ale usnout samou zvědavostí, s čím se Pavel od sivíra Nokimchy vrátí.

„Budete mít zřejmě čest vyzkoušet recept, který Čapkově Elině Makropulos vydržel celých tři sta let,“ oznámil jim slavnostně. „A nás nejspíš čeká dvojnásobek,“ dodal už normálně.

„Jaký recept?“ nechápala Milča.

„Ty neznáš Karla Čapka?“ podíval se na ni Pavel útrpně.

„Hele, s povinnou školní četbou se jdi bodnout,“ zavrčela nepřátelsky Milča. „Ostatně mám dojem, že Čapek je povinný až ve vyšších ročnících, tak nás s ním neopruzuj!“

„Povinný nepovinný, tys to nečetla?“ opáčil Pavel.

„Ne,“ odsekla. „Můžeš to napravit? Že bys mi tu knížku půjčil?“

„To těžko,“ odsekl. „Ale mohl bych ti ji vyprávět. Což neudělám, mohla by ses tam poznat.“

„Hele, vyklop už konečně, vocode,“ napomenula ho Zdenka. „Hoříme nedočkavostí!“

„Tak tedy vážně,“ přejel si rukou po tváři a nasadil smrtelně vážný výraz obličeje jako šíleně smutná princezna. „Holky, má to pár háčků, teda spíš háků, ale vcelku bych vám doporučil brát to jako příležitost, která se nemusí opakovat. A to i když to bude znamenat několik krutých omezení.“

„Jakých omezení?“ zpozorněla Zdenka.

„Odsoudí nás to k abstinenci,“ ušklíbl se. „Vyžaduje to zákaz pití tvrdého alkoholu. Přesněji, opít se znamená tak trochu sebevraždu.“

„Tak trochu sebevraždu – mluv bez těch hádanek, prosím!“ zlobila se Zdenka.

„Tak tedy bez hádanek,“ zvažněl ještě víc. „Dlouhověkost obyvatelům zdejších světů zajišťují červi, žijící ve slepém střevě, které tím mění ze zbytečného přívěsku v důležitý orgán. Neustále opravují všechny odchylky od původní podoby každého těla a tím vlastně zabraňují stárnutí. Mohli bychom pak žít déle než je na Zemi obvyklé – klidně i šest set let. Problém je, že ti červi nesnášejí koncentrovaný alkohol. Když se opiješ, červa v sobě zabiješ a bez něho zestárneš a zemřeš.“

„Aha – takže můžeme žít stovky let, dokud se nevožereme pod vobraz?“ došlo Zdence.

„Tak nějak,“ přitakal. „To je to omezení.“

„A když omylem sníme rumovou pralinku, taky zemřeme?“ vyjekla Milča.

„Říkal jsem – koncentrovaný alkohol,“ upřesnil to Pavel. „Rumová pralinka tě neopije, jedno pivo nebo sklenka vína za den taky ne, ale museli bychom se chovat jako řidiči, kteří nechtějí přijít o řidičák. Kdo se ale ožere jako prase a zabije v sobě červa *ovrósje*, koleduje si zkrátka o přirozenou smrt sešlostí věkem. Prý to tak některé bytosti v Zuznelai dělají, když je omrzí život – upijí se, je to prý snesitelný způsob sebevraždy.“

„A co lidé, kterým slepé střevo vyoperovali při zánětu?“ starala se Zdenka. „Mám bratrance, co už má místo slepého střeva jen jizvu na břiše.“

„S těmi bude menší problém,“ odvětil. „Bude ale řešitelný. Ten červ způsobí rychlou obnovu chybějících částí těla, tedy i slepého střeva. Prostě jim naroste nové.“

„A ten červ – ten ohavný, co jsi předtím polykal?“

„Ne, jiný,“ ujistil ji. „Tamten červ byl Nokimchův průzkumný červ, schopný zjišťovat, co ti kde v těle špatně funguje a napravovat to. *Ovrósje* je

menší.“

„A to budeme muset... taky něco takového polykat...?“ vytřeštila oči Milča. „To radši zemřu!“

„Ale jdi!“ ušklíbl se. „Mám pro vás připravená vajíčka, jenže vypadají jako normální léky. Ty přece polykáte bez problémů!“

„Ukaž!“ chtěla vidět.

Obě si pak chvíli prohlížely nevelké žluté kapsle, zjevně z nějaké jedlé želatiny.

„Tak co, dáte si?“ zeptal se jich.

„V téhle podobě to tak zle nevypadá,“ oddychla si Zdenka.

„Hlavně to nekousejte a rychle to spolkněte!“ nařídil jim.

„Vážně?“ chtěla se ubezpečit Zdenka.

„Vážně,“ přikývl. „Já už jsem tuhle medicínu spolkl před chvílí a teď už to umím připravovat i pro jiné. Všimněte si, nikdo po vás nechce, abyste jedly červy, jako já napoprvé. Vyjednal jsem pro vás tyhle želatinové kapsle, v nich to přece vypadá přijatelněji, ne?“

„Vypadá,“ přikývla Zdenka – a spolkla kapsli.

„A tady tě hokr Nokimcha žádá, abys spolkla ještě tohle,“ podal jí druhou kapsli. „Neboj se, je to taky zaručeně neškodné.“

„Proč dvě?“ chtěla vědět, ale neprotestovala a také ji spolkla.

„Protože jsi holka,“ odvětil. „Mě už má zmapovaného, ale potřebuje se vyznat v pozemských ženách a to já nejsem.“

„A já nic?“ hlásila se Milča.

„Ty přece radši zemřeš!“ usadil ji.

„Ale tohle ani nevypadá jako červi, ne?“ hájila se.

„Nevypadá,“ souhlasil. „Ale ještě jsi nespolkla ani to vajíčko. Kromě toho, Nokimchovi stačí jedna z vás. No a Zdenka byla odváznější.“

„No dobře,“ vzdychla si Milča – a také spolkla svoji kapsli.

„Tak tedy – holky, vítejte v klubu Struldbrugů!“ řekl Pavel a nabídl oběma ruku k potřesení.

„Co je to?“ chtěla hned vědět Milča, když si s ním stiskla ruku – ani nevěděla proč.

„To jsou nesmrtelní z Guliverových cest,“ poučil ji. „Setkal se s nimi při cestování na Laputu, ale to by bylo moc dlouhé povídání.“

„Poslyš – já jsem to četla!“ rozpomínala se Zdenka, když jeho ruku

pouštěla. „Nebyli ti Swiftovi Struldbrugové staří, seschlí, nemocní, nevraživí, vzteklí a vůbec odporní?“

„No jo, je vidět, že jsi to četla,“ uznal jí to.

„Tak doufám, že zrovna my takoví nebudeme!“ odsekla.

„Já taky,“ přikývl.

Rizkeja

Ačkoliv se na Vjobůci rozlišoval den a noc jen zatemněním, zůstal sivír Nokimcha v domku do rána. V noci byly stěny obytných vajíček oboustranně černé, ve dne jednostranně průhledné – zvenčí byla vajíčka i ve dne černá jako antracit, zevnitř působila různě podle vkusu svých obyvatel – od skleněné stěny až po maketu doupěte v džungli – jak bylo nejčastější u gežgů.

Ráno po snídani se ale tygrovitý Nokimcha rozloučil jak s gežgy, tak s pozemšťany.

„Rád jsem vás poznal,“ řekl. „Nejen jako neznámý druh – však jsem tím strávil skoro celou noc a ještě to musím pro ostatní sivíry podrobně zpracovat. Přeji vám úspěšný návrat do vašeho světa, ale než se to podaří, měli byste se po našich světech pořádně porozhlédnout, ať máte časem nač vzpomínat.“

„Měli by se naopak zdržovat na Vjobůci,“ namítl Gaňgóg.

„A to je takový problém založit jim *ztrétku*? Pak budou dostupní kdykoliv, jako by byli pořád tady,“ usmál se Nokimcha.

Jeho šavlovité zuby vypadaly nebezpečně, ale hokrové už statisíce let žádnou kořist nezabíjeli a byli mírní jako domácí kočky.

„Budeme o tom uvažovat,“ slíbil Gaňgóg.

Vyšli pak na plošinku mezi černými vajíčky, kde právě přistával grikych, přivolaný pro sivíra Nokimchu. Spolkl vědce jako malinu, rozpráhl čtveřici křídel a odletěl.

„Má pravdu,“ řekl Gaňgóg zamyšleně při pohledu na odlétajícího grikycha. „Trochu si ještě procvičíme příkazy a dotazy, založíme *ztrétku* a můžeme si udělat parádní výlet...“

Pavel se ihned zeptal *Seka*, co je to *ztrétka* a k čemu to je dobré.

„*Ztrétka* je spojovací služba,“ odpověděl mu *Sek* do jeho mluvící čepice. „Zakládá se obvykle před odjezdem na cesty mezi světy. Doručuje příchozí zprávy za majitelem, ať odcestuje kamkoliv, a naopak sděluje jeho odpovědi i dotazy na současnou polohu zájemcům, kteří se po něm shánějí. Při cestování v rámci téhož světa je zbytečná.“

Vrátili se tedy domů a věnovali se dalším cvičením, tentokrát zaměřeným na cestování.

Na Zemi není cestování ani snadné, ani bezpečné a u některých zemí představuje velké riziko. Ani ve vesmíru nebyly všechny světy stejné. Nebezpečí představovaly čtyři světy osídlené rambu a dva světy patřící giva, kde platilo právo silnějšího. Rambu se podobali pozemským tygrům a giva kentaurím vlkům. Pozemšťané by asi nepatřili k jejich uznávané elitě a cesty na jejich světy by jim nikdo nemohl doporučovat. Naštěstí byly tyto světy oddělené, nedalo se na ně zabloudit ani omylem a ostatní světy se za bezpečné počítat daly.

Cestování mezi světy, zajišťované hvězdnými branami zlýtu, bylo poměrně snadné. Na rozdíl od primitivního přeskoků ze Země, jakým prošly pozemské děti, měly ostatní brány kabinky, které cestování urychlovaly, zvyšovaly jeho pohodlí i spolehlivost. Při znalosti denního počtu cestujících mezi světy musí být každému jasné, že se to bez automatizace zvládnout ani nedá.

Zatímco mezihvězdné cestování je u všech světů oblasti Zuznelai zhruba na stejné úrovni, nedá se totéž tvrdit o místní dopravě. Tady jsou mezi jednotlivými světy rozdíly největší.

Svět Vjobůc, kam pozemské děti nechtěně zavítaly, je poměrně malý a navíc umělý. Dopravu na kratší vzdálenosti zajišťují létající a jízdní zvířata s polorozumem – grikychové a tyhjo. Pro delší cesty – až na opačnou stranu světa – je zde podzemní dráha, která však nevede těsně pod povrchem, ale její tunely vedou přímou cestou, často i těsně kolem středu tohoto světa. Na velké vzdálenosti je proto rychlejší než srovnatelná letecká doprava na Zemi.

Co však platí na jednom poměrně malém světě, na velkých světech nestačí, takže se doprava na různých světech značně liší.

A zatímco se Gaňgóg věnoval seznamování pozemských dětí s příkazy pro Seku, jeho vlastní děti Gychjo a Gešitchi sestavovali plán cesty, aby co nejlépe obsáhla všechny pamětihodnosti světů, jak je uváděl Sekův katalog nejvýznamnějších památek.

Gaňgógova rodina se chystala děti doprovázet. Vlastně to byla i pro ně příležitost podívat se po okolních světech – kam by se možná sami ani nevypravili. Tak to občas bývá – mít možnost ještě neznamená, že jí skutečně využijeme a snaha pomoci druhému se může změnit i v příležitost splnit si vlastní, dlouho a na neurčito odkládané sny.

Pavel, Zdenka a Milča se na cestu ovšem těšili.

Večer před plánovaným odjezdem se dívky dohodly uspořádat v ložnici k plánované cestě malou soukromou konferenci a Pavlovi nezbylo než se jí účastnit. Mohl by ji odmítnout a vymluvit se, ale nechtělo se mu strávit zbytek večera na záchodě, kde by snad byl před nimi bezpečný.

„Gešitchi spočetl délku cestování na sto padesát dní,“ sdělila kamarádům Zdenka. „Vytáhla jsem to z něho dnes večer, jinak to mělo být pro nás překvapení. Chtějí, abychom se podívali na všechny základní světy s tím, že kolonie už nejsou tak zajímavé. Máme-li soudit podle Vjobůce, tak asi mají pravdu. Kolonie budou nudné, život se nejvíce rozvíjel na světech, kde se nakonec objevil i rozum.“

„Spíš mě zajímá, kde na těch světech budeme bydlet,“ opáčila prakticky Milča.

„Tak o tom zase vím něco já,“ usmál se Pavel. „Pamatujete se ještě, jak se Gaňgóg ošklíbal nad pozemskými stany? Že moc nevydrží a tak... zkrátka všude budeme bydlet ve stejném domku jako tady. Oni to tak dělají – prostě požádají o vytvoření nového domku a při odchodu ho zase zruší, aby nepřekážel. Víím to od Gychja, ten za dnešek obtelefonoval deset prvních světů, aby nám tam zarezervoval vhodné místo.“

„Jak – obtelefonoval?“ zamračila se Milča. „Gežgové přece nemají mobily!“

„Ani je nepotřebují,“ opáčil Pavel. „Veškerá komunikace se tady přece koná přes **Seka**. Ten se spojí ve zvoleném světě s místním Sekem, který mu najde a zarezervuje místo pro dočasný dům. To bývá u cestovních domů čtverec přilehlý k nějaké cestě a jen o málo větší než průměr vejce. Postaví si tam dům jen na dobu pobytu a před odjezdem ho zase likvidují.“

„Jako nějaké smetí?“ podivila se Milča.

„A co s ním jiného?“ pokrčil rameny Pavel.

„Třeba by ten dům mohl po nás využít někdo jiný!“

„Jenže co když po nás přijde rodinka plahégů – chapadloslonů? Ta se do domu naší velikosti nevejde. Postaví si raději dům podle svých rozměrů. Vyjde jim větší, ale nebudou se v něm tísnit.“

„Dalo by se to vyřešit jednotným domem, dimenzovaným podle největších tvorů, ne?“ plácla Milča první, co ji napadlo.

„K největším tvorům hyferhuhům půjdeme na návštěvu hned ve druhém světě,“ řekl Pavel. „Gychja mi řekl, že nás už předběžně pozvali, pan Gaňgóg se z dřívějška s jedním zná. To se teprve budete divit! Hyferhuhové žijí v mořích, kde žádné domy nepotřebují, ale na cestách si je pořizují, aby se dostali i do míst, kde voda není. Jejich cestovní obydlí jsou vlastně velké bazény a jestli máte správnou představu o velikosti velryb, pak asi víte, jak vypadají jejich mláďata.“

„I takové obludy jsou myslící tvorové?“ vyjekla Milča.

„Bavit se můžeš i s grikychy,“ ujistil ji Pavel. „Nejsou sice schopni hlubokých filosofických debat, ale kdybyste se bavili mobilem nebo přes plentu, abys je neviděla, možná bys je od některých jednodušších lidí ani nerozeznala.“

„Vážně, Milčo, tady se můžeš bavit i se zdejšími koňmi,“ přidala Zdenka. „Poskytli by ti nejspíš odborný rozbor chuťových vlastností zdejšího mechu, v tom se prý vyznají nejlépe.“

„Teda řeknu vám, máme ale kliku!“ vzdychla si Zdenka. „Dostali jsme se do vesmíru, kde si nás považují jako hostů, ukáží nám všechno co mohou... když si vzpomenu, že jsem se doma v Čechách dostala nejdál do okresního města a o nějakém cestování, kromě prstem po mapě, jsem si mohla nechat jen zdát...“

„Má to jen jednu drobnou vadu na kráse,“ zahučel Pavel. „Nevíme, kdy se vrátíme.“

„No tak to nevíme!“ odsekla Zdenka. „A co má být? Dřív, když lidi emigrovali, taky nevěděli, kdy se vrátí a jestli vůbec. A když se vrátit nemohli, našli si v cizině nový domov a byli tam taky spokojení. Nakonec tam třeba i zemřeli – a taky se kvůli tomu nestříleli.“

„Má to jen další vadu na kráse,“ připomněl jí Pavel. „Když si emigrant najde na Zemi nový domov, je pořád mezi lidmi. I v cizině si může založit rodinu a žít v novém domově spokojeně až do smrti. My jsme tady, jestli jste si toho ještě nevšimly, mezi kočkami a kocoury. S nimi si rodinu nezaložíte. A připomenu vám, co nám řekli ti první zdejší odborníci. Naši rasu neznají, nic takového se na žádném jim známém světě nenachází. Takže jsme tu sami tři. Tři lidé mezi úplně cizími tvory. Nezlob se, ale s případným novým domovem to nevidím zrovna růžově.“

„Hele, to přece záleží na tom, na čem se my tři dohodneme,“ snažila se

to Milča vyžehlit.

„A v demokracii se obvykle rozhoduje hlasováním!“ dodala rychle Zdenka.

„To by se vám hodilo!“ zavrčel Pavel. „Uzavřít kartelovou dohodu a převálcovat opozici! Já žádný nepřijatelný diktát neberu! Jsem pro absolutní dohodu. Dokud nebudeme všichni tři v něčem jednotní, tak to zkrátka dohodnuté nebude.“

„Ale co když se na něčem neshodneme?“ namítala Zdenka.

„Jsme tři, shodnout bysme se měli. Ale když se neshodneme, nikdo nic nesmí vynucovat.“

„S tebou to budeme mít těžký!“ vzdychla si Zdenka.

„Hele, holky, neblázněte!“ napomenul je. „Jsme tady jediní vyslanci Země. Co si tihle tvorové pomyslí, když se začneme hádat?“

„Stejně si myslím, že tady Zemi líčíme příliš růžově,“ řekla Zdenka. „Hrajeme si pořád na náš skvělý svět s úžasnými tvory a zatím...“

„Ve Wellsově románu *První lidé na Měsíci* se mimozemšťané – tam to byli měsíčňané – zajímali o poměry na Zemi,“ začal Pavel trochu mimo téma. „Ale když se dozvěděli, jak se na Zemi válčí, lidé jsou na sebe zlí a vládci nemají svědomí, nedovolili vynálezci vesmírných letadel sdělit na Zem princip jeho vynálezu, aby se lidé ze Země už nikdy do vesmíru nedostali.“

„Což nám nehrozí, my přece sami nevíme, jak se vrátit,“ namítla Milča.

„Tím by to ti zdejší měli snadnější,“ vzdychl si. „Kdoví, jestli se to už teď neděje. Řekli nám, že nevědí, jak a kam by nás měli vrátit. Ale co když to vědí, jen nechtějí, abychom se vrátili?“

„K čemu by jim bylo, kdyby nás nevrátili?“ nechápala Milča. „Vždyť my stejně nevíme, jak jsme se sem dostali! Kdyby nás poslali domů, nemuseli by se o nás starat...“

„Jenže bychom domů na Zem přinesli zmínku o možnosti cestování mezi hvězdami pomocí vesmírných bran,“ uvažoval Pavel. „Kdoví, jestli by to našim vědcům nestačilo. Přinejmenším by to potvrdilo, že je něco takového možné, že to někde existuje a výzkum hvězdných bran asi nebude zbytečný. Už to by mohlo na problém soustředit miliony vědců celého světa. Dnes nikdo na tyhle výzkumy nedá peníze, ale kdyby se do nich nasměrovaly miliardy, které dosud dostával kosmický výzkum, nikdo neví, komu by se to

nakonec podařilo objevit. Lidé by se dostali do vesmíru...“

„Tím lépe!“ opáčila Zdenka.

„Lépe?“ opakoval Pavel pochybovačně. „Tak to můžeš vidět jen ty. Zkus se na to ale podívat očima zdejších lidí. Najednou se otevrou brány pekla a do jejich světů se vyřítí americká námořní pěchota, vyzbrojená fosforovými střelami, ochuzeným uranem a třeba i jadernými hlavicemi. Ti by určitě neříkali »Tím lépe!«. Z jejich pohledu bude rozhodně lepší, když nás tady budou hostit třeba šest set let, ale nepustí nás domů ani kdybychom je na kolenou prosili.“

Obě dívky taková možnost zarazila.

„Naštěstí je to zatím ani nenapadlo,“ vzdychla si ulehčeně Milča.

„O čemž bych si dovolil pochybovat,“ zašklebil se Pavel. „Myslíš, že nám řeknou pěkně do očí: »Vážení pozemšťané, váš svět je příšerný a my si jakýkoliv další kontakt nepřejeme. A protože byste po návratu domů všechno rozkecali, zůstanete hezky tady. Můžete být rádi, že vás nezavřeme do klecí, ale máte to marný, vrátit se domů ani nezkoušejte!« Spíš budou teď nějakou dobu usilovně předstírat, že nad naším isrykyšem bádají, až nakonec přijdou s tím, že nic nezjistili. A budeme ještě rádi, když nás nezavrou do těch klecí!“

„To znamená – mlčet a o Zemi ani slovo!“ zhodnotila to Milča.

„Vždyť se nás ještě na nic neptali!“ připomněla jim Zdenka.

„Tím lépe!“ řekla Milča. „A kdyby se ptali – nic nevíme. Nanejvýš jim můžeme líčit současné poměry u nás na vesnici, tím snad nic nezkazíme.“

„Pokud si nevzpomeneme na bývalého předsedu Jé-Zé-Dé a tajemníka bývalé Velkostrany...“ připomněl jim Pavel.

„Ti se přece už odstěhovali,“ mávla rukou Zdenka. „Rozprodali Jé-Zé-Dé a zmizeli jako pára, aby nemuseli členům vyplatit podíly. Sejde s očí, sejde z mysli, jako kdyby nikdy nebyli!“

„Takže si budeme pamatovat jen současnost,“ shrnula to Milča.

„A pro jistotu zapomeneme všechny dnešní fauly,“ dodal Pavel. „Hele, holky, já lhát neumím, ani nechci. Kdo chce lhát, musí si toho moc pamatovat a já si chci pamatovat jen to, co za to stojí. K našemu štěstí se tady o poměry na Zemi nikdo nezajímal, ale kdyby se o to někdo zajímat začal, lhát mu nebudu, i kdybych měl skončit v té kleci.“

„Jsi strašnej naivka,“ zpražila ho Zdenka. „Udělal bys nejlíp, kdybys

každého, koho bude Země zajímat, odkázal na mě – budu třeba naše *tisková mluvčí*, chceš?“

„Tiskové *mluvky* nesnáším,“ zavrčel. „To snad tady zavádět nebudeme. Dokud se nás nikdo ptát nebude, jsme v pohodě. Až se někdo zeptá, tak se zeptá. Chápu, že se dneska považuje pravda za naivitu, ale lež bych nejraději nechal na Zemi.“

„Nevíš, nakolik nám lžou tady,“ nesouhlasila Zdenka. „Sám jsi říkal, že teď budou nějakou dobu usilovně předstírat, jak nad naším isrykyšem bádají, až přijdou s tím, že nic nezjistili!“

„Pokud jsem jim nekřivdil,“ zamyslel se Pavel. „Neměli bychom je soudit podle sebe. Zatím s námi jednají tak laskavě, že si to ani nezasloužíme.“

„Jde o to, jak dlouho,“ vzdychla si Milča.

„Dokud si to nezkazíme,“ dodal Pavel.

Cestování začalo neuvěřitelnou jízdou, proti které byly i nejdivočejší horské dráhy na Zemi jen nevinnou dětskou projížďkou.

Kabinka zdejší podzemní dráhy měla válcovitý tvar a velikostí se podobala autobusu. Mohla být podle chuti buď průhledná, nebo neprůhledná, ale když jim gežgové dali jako hostům na výběr, zvolili si průhlednou, aby toho viděli co nejvíc.

U podzemní dráhy při jízdě v tunelu si tím příliš nepomohli, nicméně i tak to byl zajímavý zážitek. Svět Vjobůc byl totiž umělý a neměl normální strukturu planet. Neobsahoval žhavé jádro a měl dutý vnitřek, což jeho tvůrcům umožnilo vést tunely podzemní dráhy skutečně tím nejkratším směrem – a třeba i těsně kolem středu zdejšího světa.

V prvním úseku cesty s nimi průhledná kabinka zamířila šikmo dolů jako do studny, až se jim zvedal žaludek. Rychlost se prudce zvyšovala, až se stěny kolem nich změnily v rozmazané šedivé šmouhy, ale kabinka letěla klidně, bez nárazů a vibrací, jakoby se vznášela na magnetickém polštáři – mohlo to být cokoliv a Pavel si umínil vyptat se při první příležitosti, na jakém principu se zdejší podzemní dráhy pohybují.

Po poměrně klidné střední části cesty následovalo zpomalování, až se kabinka skoro zastavila. Bylo zde cosi jako nádraží, kde se sbíhalo větší množství tunelů a z nich se vynořovaly další a další zaoblené válečky

kabinek. Většina jich byla šedivá, neprůhledná, ale v několika průhledných byly vidět postavičky jiných cestovatelů – většina patřila ke gežgům, na Vjobůci jich zřejmě bylo nejvíc.

Pak se ale všechny tunely sbíhaly do jednoho a tam... tam náhle kabinky mizely.

„Před námi je hvězdná brána zlýtu, která nás dopraví na Rizkeju, svět bresogů,“ oznámil jim pan Gaňgóg. „Už nás tam čekají.“

Průchod branou zlýtu se vůbec nepodobal tomu, čím prošli v kráteru dávno vyhaslé sopky Ančov. Kabinky se plynule řadily do jediné fronty, která se ve své konečné fázi posunovala trhaně, po jednotlivých kabinkách, které vždy zničeho nic mizely. Tak to šlo, až když se kabinka před nimi náhle zastavila a zmizela a byli na řadě oni. Také jejich kabinka se nejprve zastavila, pak se rozjela, jenže to už kolem nich nebylo nádraží na Vjobůci, ale prosvětlená skleněná hala, obklopená bujnou tropickou vegetací.

Rizkeja, svět bresogů.

Kabinka s nimi vyjela z nádraží po dráze, připomínající mělké koryto, prokličkovala několika rozcestími a pak se rozjela. Hned za nádražím se zvedla nad tropický prales, obklopující prosklenou budovu a podle ostatních drah, rozbíhajících se do všech stran, které teď viděli zboku, pokračovala nad pralesem po mostě, podpíraném obrovskými mostními oblouky. Dráha byla užší než válcovitá kabinka, auto by z ní při této rychlosti brzy spadlo, ale kabinka se jí držela jako prisátá magnetem. Pavel ale na magnet raději nevsázel. Jen si opět a opět umiňoval, že se musí při nejbližší příležitosti zeptat buď přímo Seka, anebo někoho, kdo by mu to dokázal vysvětlit. Zajímavé bylo i to, že dráha, na Vjobůci zásadně skrytá pod zemí, tady na Rizkeji zajišťovala pozemní dopravu – auta i železnici. A nejspíš i letadla, protože rychlost, s jakou svištěli předtím podzemními tunely a teď na vysokém mostě, si s pozemskými dopravními letadly nijak nezažadovala. Když se přičte meziplanetární doprava, byly zdejší kabinky univerzálnější než cokoliv pozemského.

Zdálo se ale, že kabinky nejsou ve zdejších světech tak početné jako pozemská auta. Zřejmě nahrazovaly jen dálkovou dopravu, ale nezajížděly až ke každému domu, jak je zvykem na Zemi, ba ani ke každé zdejší osadě. Kabinka s nimi nakonec po mostě sjela do dalšího proskleného nádraží, kde

všichni vystoupili.

Už z výšky nemohli přehlédnout, že nádraží, obklopené množstvím domů, se nachází poblíž mořského pobřeží. Zdejší město nebylo příliš rozsáhlé. Pavel se pokusil odhadnout, z kolika domů se skládá. Odhadl si čtverec, ve kterém zběžně spočítal všechna černá vejce – vyšlo mu třicet, načež se pokusil odhadnout, kolik takových čtverců pokryje celé město. Vyšlo mu kolem tří tisíc domů a kdyby v každém žila čtyřčlenná rodina podobná Gaňgógově, mělo by město dvanáct tisíc obyvatel a na Zemi by tedy patřilo mezi menší městečka.

Na nádraží bylo pusto. Jejich kabinka přijela jako jediná a veliká skleněná hala byla prázdná. Její rozměry ale naznačovaly větší provoz – zřejmě přijeli v nějakém mrtvém období.

Vystoupili a vyšli na prostranství před nádražím, kde už na ně čekali dva grikychové.

„Rozdělíme se,“ řekl pan Gaňgóg. „Já budu zdejší pamětihodnosti ukazovat Pavlovi, Geneče Milče. Zdenka poletí v druhém grikychovi a zvolí si za průvodce Gychja nebo Gešítcha.“

Zdálo se, že se na zajímavý let těší i dívky. Zdenka spolužákům už po prvním letu nadšeně líčila své zkušenosti s podivnými přísavkami, umožňujícími za letu vidět okolí. Bude to jistě zajímavější než let naslepo ve tmě! Nikdo nedal najevo strach z podivného nastupování, kdy je vlastně grikych svými dvěma hlavami jednoho po druhém spolykal.

Gaňgóg Pavlovi hned zpočátku ukázal, jak si nasadit na oči podivné přísavky na pupeční šňůře. Říkal jim *sikeo* a bylo to přesně jak to předtím Zdenka popisovala. Tentokrát se oba dívali očima levé hlavy a Gaňgóg občas Pavla upozornil na cosi zajímavého, co se pod nimi objevilo.

Mnoho toho ale nebylo. Oba grikychové s nimi letěli podél pobřeží, minuli několik ostrovů, podle výskytu černých vajec zřejmě obydlených. Na rozdíl od Země tu úplně chyběly silnice. Jen v dálce za nimi bylo vidět několik dlouhých mostů, kudy vedly kabinkové trasy, ale pod nimi cesty nebyly, jen něco, co se více podobalo stezkám zvěře.

A přece se tu a tam nějaká pozoruhodnost nacházela! Když obléтали skalní výspu, vybíhající daleko do moře, upozornil Gaňgóg Pavla na více než sto metrů vysokou kamennou sochu bresoga, stojící vzpřímeně na zadních nohou na nejvyšším místě skály a podobající se trochu hrochovi.

„Tohle je pomník **Zgoryhabovi**, vědci, který již v dávných dobách, nezávisle na Okchygech, vymyslel odlišný typ hvězdných bran než zlýtu,“ popisoval Gaňgóg, co věděl o soše. „Zgoryhabův typ se nemohl rozšířit, neboť v té době stálo v Zuznelai již několik desítek tisíc stanic zlýtu, byl však také funkční a parta zdejšího vědce samostatně objevila osm pustých světů, než pronikla na svět hyferhuhů, dávno předtím Okchygy připojený ke Zuznelai. Bresogům se rázem otevřely tisíce dalších světů a na Rizkeji se brzy objevily i Okchygské Seky. Vděční bresogové pak postavili svému největšímu vědci sochu a chovají ji už desítky tisíc let v úctě.“

„Zasloužil si ji,“ mínil Pavel.

„Však ho také bresogové po celý jeho život zahrnovali úctou a dodnes si ho váží. Mají proč. Kdyby nic jiného, **Seky** jsou bezesporu dobrodiním pro každý svět.“

Grikych obletěl útes s obří sochou a pokračoval v letu podél pobřeží. Pavel navrhl Gaňgógovi, aby grikycha požádal ohlédnout se po druhém grikychovi. Také on oblétával obří sochu pradávného vědce, ale navíc kolem ní udělal čestné kolečko – Zdenka zřejmě o ni projevila ještě větší zájem.

Grikychové pak začali klesat. Jak se zdálo, jejich cílem byla nevelká skupinka obydlí ve tvaru černých vajíček, stojících osaměle na břehu moře necelých pět kilometrů od skalního útesu. Brzy se ukázalo, že je tomu tak a oba grikychové dosedli na obvyklou přistávací plošinku mezi vajíčky.

Očekávalo je tu sedm bresogů – vzpřímeně chodících tlouštíků s šedou kůží a obrovskou hroší tlamou, oblečených do světle zelených oblečků s tmavšími zelenými třásněmi kolem bot a na konci rukávů a oranžovými třásněmi kolem krku. Na Pavlův vkus byli oblečení příliš křiklavě, ale nahlas by se to říci neodvážil – musel přece respektovat jejich odlišnosti.

Uvidíme, jak se shodneme...

S bresogy se shodli snad ještě lépe než s gežgy.

Po trochu nesmělém přivítání uspořádali noví hostitelé velkolepou hostinu přímo u moře na písčné pláži. A bylo znát, že jsou to labužníci. Gežgové i pozemské děti ochutnali zdejší pokrmy a přiznali jim výtečnou chuť. Zdejší specialitou byly i vznášející se plošinky **zgyloty**, zastupující nejen stolečky, ale i talíře a misky. Vznášely se na dosah, stačilo jim pokynout a hbitě připruly nabízet svůj obsah. Bresogové brali syrové ovoce

do rukou, ale na saláty a ostatní jídla měli již známé tvarovatelné příbory, které si děti ihned uzpůsobily do tvaru lžic.

Oproti gežgům měli bresogové ve svém jídelníčku více ovoce, studených ovocných salátů, ale i jídel z ovoce upraveného na ohni – pečené modré koule jahodové chuti, nakládané fialové tyčinky s nakyslou chutí vzdáleně připomínající pozemské kiwi, skvělá byla i kanárkově žlutá vajíčka chuti banánů v ovocném rosolu. Gežgové dávali přednost jídlům masitého charakteru, ale i toho bylo na plovoucích stolečcích dost, syrového, pečeného, vařeného i smaženého, pokud se do těch kategorií dalo vůbec zařadit.

Po uvítací hostině navrhli bresogové dětem další místní specialitku – koupání v moři. Opatrně se jich nejprve zeptali, zda jim voda nevadí, ale když děti s koupáním nadšeně souhlasily, bylo tím o dalším bodu programu rozhodnuto. Jen gežgové nezapřeli svoji kočičí povahu a místo dovádění v moři dali přednost odpočinku vleže na měkkých koberečkách, rozložených na písčné pláži.

Stranou mimo písek pláže stála pod vysokými stromy nevzhledná krabice se zaoblenými rohy, ze které se vyklubal hygienický kvádr, sdružující toaletu, umývárnu a převlékací kabinu. Bresogové je měli i v obytných vajíčkách, ale na pláži měli další samostatnou jednotku. Ukázalo se, že se i oni koupou v čemsi připomínajícím pozemské plavky a kromě toho byla voda v moři hodně slaná, takže závěrečná sprcha ve sladké vodě byla nutností i pro silnější kůži bresogů.

Pavel si v kabině poručil plavky podobné těm, které jim předvedli bresogové. Zakrývaly nohy od kolen výš a končily až u krku, takže by se nad nimi nepohoršovali ani puritáni z předminulého století. Navíc měly okraje zdobené třásněmi, které by ve vodě asi kladly odpor. Zato dívky, aniž se domlouvaly, vyšly z kabiny v něčem vzdáleně připomínajícím bikiny. Jen se jim nepodařilo správně vystihnout střih, takže horní část zakrývala i půlku zad a dolní díl se podobal klasickým trenýrkám. Jejich odhalená břicha byla ale na místní poměry poněkud odvážná, neboť bresogové v první chvíli úplně strnuli.

„No co co?“ ohradila se Zdenka proti jejich údivu. „Takhle se u nás koupeme. Do vody nosíme co nejméně oděvu, protože nám brání v plavání. Pavel se vám přizpůsobil, ale bude se mu v tom asi špatně plavat.“

Nemůžeme se přizpůsobovat ve všem – jak bychom se měli strojit ve světě selojů, když nemáme ocas jako oni?“

„Selojové nemají vodu rádi,“ ujistil je pan Gaňgóg. „I my máme raději vyhřívání na sluníčku. Nikdo netvrdí, že musíte být ve všem jako my nebo bresogové!“

Tím byl problém vyřešený a bikiny přijali i bresogové.

Zdenka se z radosti rozběhla a skočila do vln, jen se rozstříkly. Brzy se ukázalo, že je ve vodě obratnější než bresogové. U nich to s plaváním tak skvěle nebylo, v moři se spíše čvachtali, zatímco Zdenka předvedla, jak hbitě umí plavat a vlastně tím dodatečně obhájila i své bikiny. Milča ani Pavel jí nestačili a bresogové jen nadšeně přihlíželi.

„Vy si budete rozumět i s hyferhuhy!“ komentoval to uznale i pan Gaňgóg.

„Těžko,“ zasmála se Zdenka. „Jsou proti nám příliš velicí!“

Brzy ale plavala v moři sama. Milča si dál od břehu netroufala a ani Pavel se necítil ve vodě dost jistý. Svedl to nakonec na nevyhovující plavky – ačkoliv by nejspíš jakékoliv závody v plavání s Zdenkou hanebně prohrál. Zdenka byla zkrátka v plavání jednička.

„Počkejte si na svět *harvéků*, s těmi si teprve zaplavete!“ prorokoval Gaňgóg. „Jenže ti patří mezi typicky vodní tvory, mají místo nohou ploutve. Vy přece jen vypadáte více suchozemsky.“

Před večerí byli ještě svědky i účastníky zajímavého zdejšího obřadu. Jakmile se zapadající slunce dotklo obzoru, vyrojili se ze všech obydlí bresogové a mlčky se všichni třikrát uklonili soše vědce *Zgoryhaba*, rýsující se na obzoru proti modré obloze.

„Je to zdejší pozdrav *Zgoryhabovi*,“ vysvětloval dětem Gaňgóg, který úklonu aspoň naznačil. „Zaslouží si úctu – a nejen zdejších.“

Pavel mrkl na dívky a všichni tři se s vážnou tváří směrem k soše také lehce uklonili.

Nebyl to pozemský obřad, ale zdejší vědec si skutečně tuhle úctu zasloužil. Rozhodně víc, než většina těch, kdo mají sochy na Zemi.

I ke klanění má být důvod...

Po večerí se Zdenka rozhodla zaplavat si ještě jednou v moři. Zdejší slunce dávno zapadlo, ale světla bylo dost. Pro bresogy však už byla venku

zima. Nebránili jí, ale večerní cachtání odmítli.

Také Milča odmítla jít ven, místo toho se chtěla vyptávat bresogů na jejich vědce Zgoryhaba. Zdence zbyl nakonec jen Pavel. Moc se mu do vody nechtělo, ale nechal se ukecat.

„Ale neber si jejich plavky, v těch se přece nedá plavat,“ nabádala ho. „Převezmi náš model. Když si hned po vytvoření natrhneš u krku horní díl, sesype se z tebe a zůstane ti jen spodní. Uvidíš, jak budeš ve vodě rychlejší!“

Pavel ji poslechl a pak se chvíli pokoušeli plavat spolu v teplé vodě zdejšího moře. Zdenka ale byla opravdu rychlejší a Pavel po chvíli prohlásil, že toho má dost a jde z vody.

„Pravda, sotva se držíš nad vodou,“ zhodnotila ho Zdenka kriticky. „Na Zemi jsi moc neplaval, že? Je to znát.“

„Tím víc by mě zajímalo, kde ses to naučila ty,“ opáčil. „Neříkej mi, že se v našem vesnickém rybníčku dá plavat div ne závodně.“

„Mám tetičku v Praze,“ přiznala Zdenka. „Jezdila jsem k ní na prázdniny. Pražské děti se v létě vyhrnou na venkov, takže je tam volno. Tetička mě s sebou často brala na poznávání kulturních památek Prahy a do bazénu v Podolí. Nikdy jsem závodně neplavala, ale tetička ano a nepřenesla by přes srdce, kdybych to neuměla. Nakonec – plavání může být zábava i sama o sobě.“

„Ale musíš to umět,“ přiznal Pavel. „Ne když máš trénink z malého rybníčku, jako všichni ve vsi – kromě tebe.“

Osprchovali se v hygienickém kvádru, ale pak Zdenka rozhodla, že je písek pláže právě správně rozehřátý, takže si na něj rozprostře deku a chvíli se na ní oba vyhřejí.

„Pojď taky, je to bájo!“ pozvala Pavla. „Gežgové s Milčou dům uspořádají i bez nás!“

Dnes budou tedy nocovat v novém, dočasně postaveném domě na kraji zdejší osady, ale na to bylo dost času. Leželi chvíli vedle sebe na huňaté a skutečně hřejivé dece. Nejprve na zádech, pak se Zdenka obrátila a podepřela si hlavu rukama.

„Ještě je vidět,“ kývla proti obzoru.

Pavel se také otočil a zadíval se tím směrem, kde se tyčila vysoká socha zdejšího vědce. Jako všichni bresogové byl podle pozemských měřítek nemožně tlustý – a přece k němu cítili obdiv.

„Poslyš, Pavle, jak dlouho tady podle tebe zůstaneme?“ zeptala se najednou tiše. „Ty jsi přece jednal se sivíry na Vjobůci nejdéle z nás, jaký dojem na tebe udělali?“

„To chceš ode mě trochu moc, na to se zeptej jich,“ usmál se smutně. „Nejsem jasnovidec ani věštec. Jediný dojem, který jsem získal, je že to na nás skoro vůbec nezáleží.“

„Dobře,“ spokojila se s tím. „Takže jsou dvě možnosti, že? Za první – sivírům se podaří otevřít hvězdnou bránu na Zem a umožní nám návrat...“

„Už tohle jsou dvě možnosti,“ opravil ji pedantsky. „První – že se jim opravdu podaří otevřít zlýtu na Zem, což vůbec není tak jisté. Druhá věc je, zda nám pak umožní návrat...“

„Ale dejme tomu, že nás na Zem vrátí,“ přerušila ho netrpělivě. „Všechno ostatní je možnost číslo dvě – že zůstaneme tady. Pak nám může být jedno proč – zda se jim nepodařilo dostat se na Zem, nebo se rozhodli nás tady z jakýchkoliv důvodů zdržet – jemnější dělení prozatím zanedbáme. Máme tedy dvě možnosti – návrat nebo dlouhodobý pobyt tady. Co s tím uděláme?“

„Neřekl bych, že to bude záležet na nás,“ vrtěl hlavou Pavel.

„Nebude záležet na nás, která z těch dvou možností nastane,“ připustila. „Ale zůstane na nás, co s tím uděláme. Ať tak či tak – nějak se rozhodnout musíme.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se jí. „A neměli bychom k tomu přizvat i Milču? Týká se jí to asi stejně jako nás.“

„K rozhodování ji přibereme,“ ujistila ho. „Ale promýšlet to snad můžeme nezávisle na sobě. Dokonce si myslím, že bychom to neměli promýšlet společně. Každý zvlášť spíš přijdeme na něco, co by nás společně ani nenapadlo.“

„Jak chceš,“ přijal to. „Takže dvě možnosti. První – že nám v brzké době umožní návrat. Pak by bylo dobré dozvědět se o zdejší civilizaci co nejvíc – ačkoliv neuškodí, když si zdejšího pobytu i co nejvíc užijeme. Dá se to ostatně spojit. Už teď to máme jako úžasný výlet do míst, kam se ještě nikdo nikdy nepodíval. Není to obyčejný výlet k moři, ale výlet k moři cizího světa, užijme si tedy všeho, co se dá. A přitom se budeme vyptávat. Nevíme, co se nám může po návratu na Zem hodit.“

„Jenže – co když tady budeme muset zůstat natrvalo?“ namítla trochu

plaše.

„Druhá možnost – zůstaneme tady,“ přikývl zdánlivě klidně. „Pak se nám bude vyptávání na zdejší zvláštnosti hodit ještě víc. Z toho vyplývá – ať tak či tak se tady musíme dozvědět co nejvíc. V téhle chvíli dělá nejlépe Milča, když se vyptává, i když jen na nějakou zdejší celebritu.“

„Zatímco my si tady jen užíváme...“ vzdychla si Zdenka, ale spíš blaženě než provinile.

„Vždyť říkám – neuškodí, když si zdejšího pobytu také co nejvíc užijeme,“ usmál se i Pavel. „Nevíme, jak dlouho tady budeme a až se vrátíme na Zem, budeme si na to už jen vzpomínat...“

„Leda by se nám podařilo uzavřít nějakou dohodu o vzájemných návštěvách, až se zdejším vědcům podaří spojení se Zemí navázat...“

„O tom bych si nedělal velké iluze,“ zavrtěl opatrně hlavou. „Spíš se obávám, že Zemi potká osud světů rambu a giva. Z toho, co jsme o nich slyšeli, bych soudil, že se chovali jako ti nejhorší grázlové na Zemi. Až zdejší lidé zjistí, že na tom Zemi není o moc líp, dopadne to naprosto stejně. Blokáda – a basta!“

„Vidíš to moc černě,“ zpražila ho. „My se určitě jednou domů vrátíme. Jde jen o to, kdy. Když to bude do dvou let, můžeme si to tady užít jako neplánované prázdniny.“

„Ta nepříjemná možnost přece napadla jako první tebe!“ vyčetl jí.

„Jenže mě už mezitím přešla,“ namítla. „Zato tebe se ta čern chytla jako klíště, že?“

„Strašně bych byl rád, abych to viděl černěji než to opravdu je,“ vzdychl si. „Ale určitě se mi zdá lepší připravit se na to horší než doufat v lepší a zklamat se.“

„Já zas doufám, že to dopadne dobře,“ vzpírala se tomu. „Co se přitom dozvíme, bude jaksí navíc. Uvíznout tu déle, bylo by to horší. My s Milčou radši počítáme s tím, že tady budeme aspoň deset let.“

„Dobře, zůstaň si optimistkou,“ připustil. „Tak nebo tak nepočítej s tím, že se domů vrátíme už letos. Já tak usuzuji z toho, že nám připravili poznávací zájezd v trvání sto padesáti dní, což je na Zemi půl roku. Kdyby měli naději, že to objeví dřív, nezdržovali by se s tím. Počítej tedy s tím, že se letos domů nevrátíme.“

„Nebyla bych proti, kdyby se nám splnil sen všech školáků – myslím tím

verneovku Dva roky prázdnin!“ zasmála se bezstarostně.

„Jen aby to nebylo ještě delší,“ řekl skepticky.

„No a?“ usmála se na něho mile. „Tobě se tady nelíbí?“

„Stačí, když si představím to vyšetřování, až se vrátíme,“ řekl.

„No a?“ pokrčila rameny. „Neříkal jsi, že to sneseš?“

„Snesu,“ přikývl. „Ale už je toho nějak moc...“

„A to je teprve začátek!“ ujistila ho.

„No nazdar!“ vzdychl si.

V novém domě se jim spalo stejně dobře jako předtím v domě gežgů. Když se následujícího dne všichni – mimo kočkovitých – opět nadšeně účastnili ráchání v moři, kde Zdenka opět předváděla své plavecké schopnosti, uspořádali večer gežgové s bresogy a dětmi poradu, při níž se shodli na prodloužení pobytu na Rizkeji, aby si všichni moře náležitě užili. Gežgové vodu tolik nemilovali, ale chtěli hostům co nejvíc vyhovět. Rozhodli se využít toho k postupné návštěvě všech bresogů ve zdejší osadě. Návštěvy se tu považovaly za natolik běžné, že se jen pozemské děti odvážily zeptat, zda s tím budou místní bresogové souhlasit.

Bresogové se ale snažili ještě víc a pokusili se přilákat na pobřeží ze širého moře skupinku divokých *tolmůgů*. Tato mořská zvířata se hravostí podobala pozemským delfínům, jenže byli větší a měla blíž k ryboještěrům ichtyosaurům než k savcům. Živila se rybami, ale větším tvorům nebyla nebezpečná. S těmi by ovšem Zdenka závodit nemohla, voda byla jejich přirozený živel. Bresogové pozemským dětem předvedli, jak si tolmoogy ochočit. Při jejich hravosti to šlo snadno, takže se brzy všichni proháněli po hladině na hřbetech těchto rychlých mořských tvorů.

Pavel tolmoogy co do rychlostí srovnával s pozemskými delfíny, jen se mu kupodivu jevili jako ještě přítulnější.

„Zřejmě je bresogové neloví,“ usuzoval u oběda, kvůli kterému museli přerušit radovánky ve vodě a vyjít na břeh – čehož tolmoogové využili k vlastnímu obědu a z dálky bylo vidět, jak si chytře navzájem nadhánějí hejna mořských ryb.

„Delfíny snad lidé také neloví, ale takhle přítulní přece jen nejsou,“ namítla Milča.

„Nemáš pravdu,“ mračil se Pavel. „Lidé delfíny loví. Norové, Rusové,

Japonci, na Faerských ostrovech, které patří Dánsku, v Tichomoří i u Aljašky. Bývají to příšerně krutá jatka, voda v zátoce, kam delfíny naženou, je vždycky úplně rudá krví.“

„To jsem ani nevěděla,“ zarazila se Milča. „Vždyť se říká, že delfíni lidem pomáhají!“

„Však to není nic, čím by se lidstvo mohlo chlubit,“ dodal zamračeně Pavel.

„Slyšela jsem, že ochránci mořských kytovců pořádají protesty, ale většinou marně,“ přisadila si i Zdenka. „Už bylo kvůli tomu hodně zlé krve, stejně jako kvůli lovu velryb.“

„Proč to ale lidi dělají?“ zajímalo Milču.

„Nejčastěji pro maso,“ zahučel Pavel. „Největší sadisti i pro zábavu. Divím se, že i po tomhle ještě delfíni lidem pomáhají, zejména trosečníkům.“

„To se ale opravdu nemáme čím chlubit,“ souhlasila Milča.

Vzpomínka na temné stránky Země dětem nakrátko pokazila oběd, ale

následující zábava ve vodě to napravila. Jízda na hravých mořských tvorech pokračovala i odpoledne a trvala až do tmy. Ve vodě s dětmi vydrželi i bresogové, zejména ti mladší. Odložili kvůli tomu i večerní hostinu.

„To bylo báječné!“ rozplývali se shodně Milča, Zdenka i Pavel.

„Přišli jste v nejpriznivějším období zdejšího roku,“ vysvětloval jim u večerní hostiny starší bresog. „Za pouhých dvacet dní začne období dešťů a to už není tak příjemné. Z nebe padá studená voda a nepříjemně bodá. To i my zůstáváme raději doma.“

„A co v tom období dělali vaši předkové, dokud jste neměli Seky?“ zajímalo Pavla.

„V období dešťů lovili ryby,“ odpověděl bresog. „Za příznivého počasí sklízeli i ovoce a úrodu na volně rostoucích rostlinách, kdežto ryby lovili po celý rok. Po spojení s říší Zuznelai si zvykli na dobrodiní Seků a ryby v moři ponechali tolmůgům. Dnes už lov neprovozujeme a nemáme pro to ani potřebné náčiní – lodě ani sítě.“

„To museli mít tolmůgové radost!“ usmála se Milča.

„Jak se to vezme,“ oplatil jí úsměv bresog. „Tolmůgové byli vždycky v moři nejlepší lovci. My jsme i v dobách největšího rybolovu vylovili sotva dvacetinu množství ryb, jako oni.“

„Nepřekázeli jste si navzájem?“ napadlo Milču.

„Ani ne,“ nesouhlasil bresog. „Oni tenkrát našim předkům naháněli ryby do sítí a měli radost, když se jim lov podařil. Naši předkové jim zase házeli zbytky, zejména rybí vnitřnosti, ty jim nejvíc chutnaly. Byla to taková oboustranně prospěšná spolupráce.“

„Oboustranně prospěšná spolupráce,“ zamyslel se Pavel. „V lovu ryb jste s nimi nesoutěžili?“

„A proč?“ usmál se svou širokou tlamou bresog. „Tolmůgové byli ve vodě vždycky rychlejší a při lovu lepší. To jen naši předkové občas mezi sebou soutěžili – říkali tomu hry, ale u nich to byly pozůstatky jakýchsi dávných dob. Dnes už se hry nekonají. Nač bychom si navzájem dokazovali, kdo je rychlejší nebo silnější? Nemáme toho zapotřebí.“

„A čím se tedy zabýváte, když nelovíte ani nesoutěžíte?“ divila se Zdenka.

„Hledáme,“ odpověděl vážně bresog. „Hledáme nejen co jsme sami ztratili, ale i co jsme nikdy neměli. Hledáme, co trápilo a naopak uspokojovalo naše

předky – spousta toho už dávno upadla do zapomnění a my se snažíme přijít znovu na naše kořeny. A kromě toho hledáme ve vesmíru, kde se tam objeví co nového – i když to jde jen v jasném období.“

„Vy nemáte dalekohledy?“ zeptal se ho Pavel.

„Myslíte optické přípravky, zobrazující vzdálené objekty?“ upřesňoval si bresog. „Jistěže je máme, ale nejsou nám nic platné, když je obloha zakrytá mraky.“

„Družicové dalekohledy nemáte?“

„To máš těžké,“ vzdychl si bresog. „Když je obloha zatažená, je to obvykle všude, takže ani přidružené dalekohledy nic neukáží.“

„Tak jsem to nemyslel,“ odmítl Pavel. Pokoušel se bresogovi vysvětlit, že dalekohledu vysoko nad mraky nic nestíní a když jsou až nad atmosférou, nevadí jim ani chvění vzduchu.

„To snad ani nejde,“ nepřijal to bresog.

„Ale jde,“ trval na svém Pavel a pokusil se bresogovi vysvětlovat pojmy jako umělá družice, oběžná dráha, beztlákový stav a dálkový přenos dat.

„To vaše civilizace dokáže?“ ubezpečoval se bresog. „A vy to také umíte?“

„My jsme teprve děti,“ ochladl trochu Pavel. „Tyhle prostředky vyžadují množství odborníků, navíc v mnoha oborech. Já jen vím, že je to možné.“

„Zajímavé,“ hučel si pro sebe bresog.

„Až vaši odborníci najdou způsob, jak se spojit se Zemí, bylo by snad možné spolupracovat na těchto problémech s našimi odborníky,“ navrhl Pavel.

„To teď ale závisí na našich sivilích,“ vzdychl si bresog.

„Já vím,“ opětoval mu povzdech Pavel.

„Pokusím se projednat něco z toho s našimi sivilí,“ slíbil mu bresog.

Jenže Pavel víc nevěděl, takže diskusi na toto téma ukončili. Pavel měl ale hřejivý pocit, že se mu snad podařilo vzbudit zájem zdejších rozumných bytostí na spolupráci s odborníky ze Země. To by snad mohlo přispět k jejich zájmu na navázání spojení se Zemí.

A možná i návrat dětí domů...

Obvinění

Dovolená u moře.

Skvělá dovolená u blankytně modrého moře.

Tak to vypadalo ve světě Rizkeja u rozumných bytostí druhu bresog. Byl by to báječný pobyt na zotavenou, ale Pavla trochu znepokojovalo, že se tady nic moc neděje.

Pokoušeli se o rozhovory s bresogy, ale nejúspěšnější byla Milča, když se vyptávala na život a dílo zdejší vědecké celebrity Zgoryhaba. Toho tady znal a uctíval každý a zakrátko se dozvěděla tolik informací, až ji z toho brněla hlava. Ostatní dotazy Pavla a Zdenku narážely u bresogů na hradbu neznalostí. Bresogové o současně vlastní civilizaci mnoho nevěděli. Skoro to vypadalo, jako kdyby se připojením ke společenství Zuznelai všechny vlastní aktivity bresogů utlumily – nejen rybolov, ale prakticky všechno. Zajímavější byly diskuse s Gaňgógem a s paní Geneče, kteří o své civilizaci věděli podstatně víc. Ale ani oni neznali všechno, co by Pavla a dívky zajímalo.

„Určitě si víc přijdete na své u Scynejů,“ utěšoval Pavla pan Gaňgóg. „Ti jsou pověstní svými výzkumy už strašně dlouho, rozhodně déle než padesát tisíc let.“

„Kdy k nim půjdeme?“ zeptal se rychle Pavel.

„Mezi prvními deseti světy nebudou,“ musel ho zklamat pan Gaňgóg. „Víte, je obtížné získat pozvání do jejich světů. A bez toho se k nim vypravit nemůžeme, bylo by to krajně nezdvořilé.“

„Oni se nepodílejí na výzkumu našeho isrykyše?“

„Ne – ale můžete si být jistí, že se to k nim dostane v případě neúspěchu našich sivírů,“ řekl Gaňgóg. „Naše sivíry nemůžeme vynechat ani přeskočit, Scynejové se neradi zdržují banalitami. Až kdyby naši sivírové přiznali, že to přesahuje jejich schopnosti, bylo by to pro ně zajímavé.“

„Obávám se, že k tomu dojde,“ zahučel Pavel.

„Nepodceňuj naše sivíry!“ napomenul ho Gaňgóg. „Sám přece složitost isrykyšů nechápeš!“

„Složitost isrykyšů nechápu,“ připustil Pavel. „Ale podle mě je jasné, že staří Okchygové byli kdysi dávno na Zemi, kdo jiný tam mohl zapomenout bránu zlýtu? Od té doby uplynuly miliony let našeho času a návštěva Země

se neopakovala. Muselo se stát něco velice důležitého, co Okchygům zabránilo vracet se tam. A když to nezvládli oni, bude to zřejmě pěkně složité, nemyslíte?“

„Nemyslím si to,“ namítl Gaňgóg. „Zdá se mi pravděpodobnější jiná možnost. Okchygové se na váš svět dostali v době, kdy tam po vašem druhu nebyl ani náznak. Mohlo jít o jeden z mnoha nezajímavých katastrofických světů. Tvrdil jsi přece, že jsi isrykyš našel na místě bývalé sopky! Od té doby se zřejmě sopky vybouřily, v poslední době se život vyvinul až do vašeho druhu, dokonce korunovaného rozumem, ale v katalogu prozkoumaných, leč nevyhovujících světů je ten váš jednou z osmi set tisíc položek. Kdyby se ve vašem isrykyši zachovalo standardní jméno vašeho světa dané mu kdysi Okchygy, čímž nemyslím vaše slovo »Země«, byl by váš návrat snadnější. Ale nemyslím si, že by jeho určení bylo úplně nemožné. Je to jen otázka času.“

Kdyby tak tušil, že to »standardní jméno světa«, dané kdysi Zemi Okchygy – vlastně zná!

„Vyloučit osm set tisíc světů ve vašem katalogu, které nejsou naší Zemí, může ale trvat pěkně dlouho, nebo se pletu?“

„Zřejmě ne,“ připustil Gaňgóg. „Ale naši sivírové se jistě snaží, nepochybujte o nich.“

„Nepochybují o jejich schopnostech,“ řekl Pavel. „Nechci je ani vzdáleně srovnávat se svými, tam je strašná propast. Ale osm set tisíc zapomenutých světů je víc, než jsem si sám představoval.“

„Spolehni se na naše sivíry!“ navrhl mu Gaňgóg dobrácky. „Ještě neukázali, co dovedou. Do té doby si prohlédněte naše světy. Umím si představit, že takovou možnost ještě nikdo z vašeho světa neměl.“

„Neměl,“ souhlasil Pavel. „Pár našich lidí se už sice dostalo na jiný svět, jenže ne hvězdnou branou zlýtu, ale létající lodí. Já jen mám obavy, aby se náš zdejší pobyt příliš neprotáhl. Na Zemi nám utíká škola, až se vrátíme, budeme muset všechno dohonit...“

„Škola... škola...“ uvažoval Gaňgóg. Chvíli si to slovo opakoval, aby dal mluvící čapce ogmu čas vytvořit jeho překlad, ale ogmu zřejmě také tápala.

„Škola je místo, kde se učíme,“ napověděl mu Pavel.

„Aha...“ řekl Gaňgóg. „Nějaké speciální místo, určené k učení...“

„Vy tady nemáte školy?“ podivil se Pavel.

„Ne,“ odvětil Gaňgóg. „Nemáme speciální místa určená k učení, učíme své děti všude, kde se to dá, nejlépe na místě, které s učivem souvisí. Stejně teď přece učíme i vás, abyste o našich světech měli přehled a abyste tu nakonec nepotřebovali ani průvodce.“

„Takže individuální výuka,“ shrnul to Pavel.

„Ano, to by odpovídalo,“ přijal to Gaňgóg.

„Jenže my tady získáme znalosti vašich světů, ale budou nám chybět znalosti, potřebné u nás na Zemi, chápete?“ řekl Pavel.

„Sivír Nokimcha tvrdil, že vám podle všech známek významně prodlouží život,“ připomněl mu Gaňgóg. „Můžete přece část takto získaného času věnovat opožděné výuce ve vašem světě, ne?“

„Budeme o tom uvažovat,“ řekl Pavel.

Gaňgóg měl asi pravdu. Jenže to vypadalo spíš na delší než na kratší pobyt. A taky na větší problémy doma... To zas bude vysvětlování! A těch ostatních průšvihů!

Až se všichni tři vrátí...

Pobyt u bresogů byl báječný, ale cestovní plán se nedal měnit pořád. Gežgové usoudili, že už bylo moře dost – pochopitelně, moře nebylo zrovna podle jejich gusta – a že by se měli přesunout dál. Další zastávka měla být u hyferhuhů – rozumných vodních bytostí, poněkud větších rozměrů.

Tři ochotní grikychové je dopravili na nádraží, odkud odjeli průhlednou kabinkou. Tentokrát v ní ale naseděli sami. Při objednávání odvozu jim pan Gaňgóg sdělil, že s nimi pojede rodinka bresogů, která na dalším nádraží vystoupí a dál poletí s jiným grikychem.

Bresogové byli celou dobu pobytu na Rizkeji jejich sousedé, takže se pozemským dětem ani nedivili, ani je zvědavě neokukovali. Grikychové s nimi letěli v trojúhelníkovité formaci, grikych s bresogy letěl vlevo vzadu, vpředu letěli Pavel s panem Gaňgógem a Milča s paní Geneče, takže na ostatní neviděli. Na dalším nádraží se s nimi ale zběžně rozloučili, jako kdyby se měli za týden opět setkat, pak vystoupili. Venku za prosklenou halou už přistával grikych, který je měl odvézt dál.

Kabinka se po uzavření průhledných dvířek sama rozjela po prohnuté dráze a zařadila se do rychle postupující fronty před hvězdnou branou zlýtu a po jejím projetí se objevila v další skleněné hale, tentokrát umístěné na

ne příliš velkém ostrově, obklopeném oceánem.

Nádraží bylo úplně pusté. Bylo ostatně určené pro menší bytosti – místní tvorové měli vlastní hvězdné brány, jenže ty byly jednak mnohem větší, ale především byly pod vodou, takže nebyly pro návštěvníky suchozemských živočišných druhů vhodné.

Suchozemských návštěvníků tu nebylo mnoho. Vlastně tu byli sami. Vyšli spolu před nádraží na dlouhé molo, kde už na ně čekali dva plovoucí ostrovy – hyferhuhové.

Další zastávka na cestě po vesmírech.

Pobyt u hyferhuhů byl asi nejméně zajímavý. Nejzajímavější byla cesta na jejich hřbetech, vypadali jako dva černé skalnaté útesy, které ovšem neustále měnily vzájemné postavení a navíc se vzdalovaly od ostrova s nádražím. Jejich cílem byl nevelký ostrov asi dvacet kilometrů vzdálený, na němž rostly stromy a keře a kde si mohli postavit obytné vejce.

Domovem hyferhuhů je oceán, takže vlastně žádné domy nepotřebují. A také si je nestaví. Na návštěvách vždy požádají místního Seka o bazén velikosti Hamburského přístavu, kde se zdržují po celou dobu návštěvy. Do cizích světů ale cestují jen když je místní pozvou, obvykle když potřebují jejich pomoc, ale s jednoduššími problémy se sivírové obracejí přímo k nim, v jejich světě. Nebývá příliš často, aby se vypravili mimo svá moře. Jak se dozvěděli, minulá cesta hyferhuhů mimo jejich svět se odehrála před dvaceti osmi tisíci lety.

Ostrov byl určený jen pro hosty, kdyby se chtěli ubytovat na delší dobu. Hlavní atrakcí pro děti mělo být ježdění na hřbetech těchto dobrosrdečných tvorů a rozhovory s nimi. Klíčové při tom byly mluvící čepice ogmu, jejichž podporu potřebovali jak děti, tak i gežgové.

Ukázalo se, že i hyferhuhové mají zajímavé poznatky, které mohly lidi zajímat. Jednou z nich se staly vzpomínky nejstaršího hyferhuha. Vzpomněl si, že kdysi dávno, před mnoha desítkami tisíc let, se na jednom světě setkal s bytostmi velice podobnými lidem Země. Pochopitelně tím všechny velice zaujal, jenže se ukázalo, že se tamty bytosti přece jen od lidí Země lišily.

Sice jen v drobných detailech, ale – nebyli to lidé.

„Byli to býložravci,“ tvrdil starý hyferhuh. „Měli na hlavách dlouhé rohy a jak tehdy sivírové tvrdili, i jejich zuby odpovídaly výhradně rostlinné

stravě.“

„Proč nám tedy sivírové na Vjobůci tvrdili, že žádné bytosti podobné lidem neznají?“ nešlo Pavlovi do hlavy.

„Asi proto, že ty bytosti – říkaly si *šalke* – už nejsou,“ vysvětloval mu hyferhuh.

„Co se s nimi stalo?“ zajímalo nejen Pavla, ale všechny, Pavel se jen za všechny zeptal.

„Jejich svět se zhroutil,“ odpověděl hyferhuh. „Byl to svět s převahou vody, vypuklo tam hrozné zemětřesení, pevniny se rozdrobily a pohltilo je moře. Podmořské zlýtu bylo poslední, co tam ještě fungovalo, ale otřesy byly pro harvégy příliš nebezpečné, proto tam sivírové poslali nás, abychom se pokusili zjistit, co se stalo, zachránili naše vyslance a pokud se nám to podaří, i nějaké šalke. Nic z toho se nám ovšem nepodařilo. Suchozemská brána zlýtu zmizela i s pevninou hned na začátku, podmořskou branou sice ještě uniklo několik harvégů, ale my už jsme tam nepochodili. Moře bylo plné rozvířeného prachu, změněného v bahno, museli jsme se tenkrát vrátit. Když jsme se tam opět po nějaké době odvážili, bylo ve vodě méně prachu a zvířeného bahna, ale po *šalkech* nebylo ani památky. Ve vodě bylo jen velké množství vykrmených dravých hvězdic, které se staly jedinými pány toho světa. Nám sice nemohly uškodit, ale když jsme zjistili, že tam nebudeme nic platní, stáhli jsme se i my. Sivírové pak zrušili i naši bránu a tím jsme se vzdali nadějí.“

„Nezjistili jste ani příčinu toho zemětřesení?“ zeptala se Zdenka.

„Tu jsme znali od samého začátku,“ odpověděl hyferhuh. „Sami *šalke* si je způsobili. Byly tam dvě pevniny a pár ostrovů. Obyvatelé menší pevniny po ostatních neustále požadovali, aby se jejich vládě podřídili, jinak jim zboří domovy. Nikdo se ale podřídít nechtěl, ostatní *šalke* svorně tvrdili, že se pod panováním těch násilníků nedá žít. Násilníci ale hrozby splnili. Rozhoupali pevniny, až se rozdrobily a moře je pohltilo. Jenže katastrofa se na jedné pevnině nezastavila. Když se zřítila do moře i s okolními ostrovy, následovala ji i druhá. Až na několik harvégů tam mimo *šalke* zahynuli i všichni naši vyslanci.“

„Takže už si na ně nikdo ani nepamatuje?“

„Nač si pamatovat na takové darebáky?“ odpověděl hyferhuh. „Asi bylo nejlepší, že se tenkrát nepodařilo nikoho zachránit. Zničili si svůj svět sami,

nač je litovat?“

„Myslíte si, že byli všichni tak krutí, že si svůj osud zasloužili?“ politovala je Milča.

„Jistěže ne,“ odvětil hyferhuh. „Dalo by se říci, že tam byla nevinných většina. Ale co naplat, ti krutí své hrozby splnili a vzali s sebou do vln i všechny ostatní.“

„Nemohli jste vzít do bezpečí aspoň některé?“ vyčetla jim Milča.

„My ne,“ řekl hyferhuh. „Nás tam poslali v době, kdy už nebylo koho zachraňovat. Vyslanci Zuznelai, kteří snad mohli někoho zachránit, kdyby s tím začali včas, zase nedokázali odhadnout blízkost skutečného nebezpečí. Nikdo už nezjistí, jak uvažovali, protože katastrofu nepřežili. A také protože čas spolehlivě skryje stopy a od těch dob uplynulo dost času – skoro třicet tisíc let.“

„Odkud to tedy znáte, když to bylo tak dávno?“ zeptal se Pavel.

„Já jsem tam byl jako dobrovolník,“ odvětil hyferhuh. „My tak dlouho žijeme. Byl jsem tam, vplulo nás tam nejprve sedm a v druhé fázi dvanáct. No, bylo to smutné. Občas jsme na dně narazili na zřetelné stopy – někdy to byly kusy domů, jindy vraky dopravních prostředků. Ale nikde ani stopy po *šalke*. Jen nakrmené hvězdice.“

„A ty nebyly rozumné?“

„Hvězdice?“ opáčil hyferhuh. „Snad se z nich za pár milionů let něco rozumného vyvine, ale sivírové plánují nejbližší další průzkum toho světa za sto tisíc let a to už nebude ani pro mě, ani pro ty mladší. My jsme ten svět odepsali.“

„Strašně krutě ti *šalke* dopadli,“ otrásla se Milča.

„Vlastní vinou,“ opravil ji hyferhuh.

Jako každý večer i teď to spolu ve své ložnici probírali.

„Bylo mi jich strašně líto. Měli pozvat aspoň nějaké na návštěvu,“ tvrdila Milča.

„Myslíš, že by jim tím pomohli?“ vrtěl hlavou Pavel.

„Aspoň pár by se jich mohlo zachovat a třeba by se mohli někde usadit,“ mínila Milča.

„Jenže pár by bylo příliš málo pro zachování druhu, takže by to bylo zbytečné,“ řekla trošku tvrdším tónem Zdenka. „Zánik druhu *šalke* by

následoval tak jako tak. Když ne přímo při katastrofě, tak později degenerací. A to by mohlo být ještě horší.“

„Četl jsem kdysi takovou povídku z vesmíru,“ přidal se Pavel. „Jakýsi kosmonaut tam přistál na planetě, kterou se právě chystala pohltit vybuchující hvězda. Objevil na ní už trochu rozumné, jen trochu primitivní obyvatele. Bylo mu jich líto, jenže měl jen malou jednomístnou průzkumnou hvězdnou loď. Vyřešil to tak, že loď naprogramoval, aby sama doletěla do obydlené oblasti vesmíru a tam začala vysílat o pomoc – a místo sebe usadil do kabiny pár místních bytostí, aby se zachoval aspoň jejich druh. Nazval je Adam a Eva a doufal, že je v obydlené oblasti někdo vyloví a umožní jim založit svůj druh v jiném světě.“

„Jenže to bylo zbytečné,“ podotkla suše Zdenka. „Bylo hezké, že se za ně obětoval, ale ničemu nepomohl, protože jeden pár svět nezalidní.“

„A neměla ta povídka nakonec vysvětlovat vznik lidí na Zemi?“ uchichtla se Milča. „Když se jmenovali Adam a Eva...“

„To určitě ne,“ usmál se shovívavě Pavel. „Se Zemí to ale souviselo. Ten kosmonaut si krátce před smrtí, když slunce vybuchlo a kolem začala hořet vegetace, pustil z magnetofonu hrdě hymnu Sovětského svazu...“

„Jak bysme dopadli my, kdyby právě teď vybuchlo naše slunce?“ zamyslela se vážně Milča.

„Naše slunce se zdá být stabilní hvězda,“ namítl Pavel. „Katastrofu bych na Zemi očekával po nějakém nárazu dostatečně velkého asteroidu, nebo tak nějak.“

„Leda by ji, tak jako u *šalke*, zavinili lidi,“ dodala zamyšleně Zdenka. „Mám blbý dojem, že na Zemi máme asi tak desetkrát víc nukleárních hlavic, než kolik by jich bylo potřeba na úplné zničení celého lidstva. A je to pravděpodobnější než ten asteroid.“

„Právě,“ přikývl Pavel. „Uvažuji o tom, jestli by nebylo lépe nic netajit a říci to zdejším lidem pěkně naplno. Kdo ví, třeba by to pochopili jako úžasnou příležitost, jakou prošvihli u *šalke*. Kdyby se jim podařilo zachránit řádově aspoň tisíc lidí – což by se dalo stihnout – získali by pro uchování lidského rodu dost jedinců a každá další tisícovka by to vylepšovala.“

„Já se obávám, že by to neudělali,“ řekla Zdenka. „Uvědom si, Pavlíčku, kdybys o Zemi prozradil všechno co víš, ztratili by možná o náš druh zájem. Vždyť bychom pro ně byli jen další rambové! Mezi námi, byla by to pravda,

mezi lidmi je příliš mnoho darebáků!“

„Možná,“ připustil Pavel. „Ale také dost lidí, kteří by si záchranu zasloužili. Nejsou na Zemi jen darebáci a násilníci. Jsme snad darebáci a násilníci my tři?“

„My jsme teprve děti,“ podotkla Zdenka. „Ještě není jisté, kdo z nás tři se projeví jako darebák, ale pravděpodobnost, že se tak stane, je dost velká.“

„Problém by byl, jak chceš vybírat ty, kdo by si záchranu zasloužili,“ uvažovala i Milča. „Na čele to nikdo napsané nemá. A natahat do zdejšího vesmíru násilníky, podrazáky a křiváky, to by asi nedopadlo dobře.“

„Vždyť by ani nebylo kam je dávat,“ mávla rukou Zdenka. „Ale měla bych takový návrh, jak sem lidi vybírat. Sami jistě známe pár lidí, kteří by si to zaslouhovali. Ti pak budou znát další a tak by se to mohlo rozšiřovat.“

„To je ale blbost!“ ohrnul nos Pavel. „Znám pár případů, kdy by to selhalo na celé čáře. Jsou hodné a starostlivé staré mámy, které v životě kuřeti neublížily a jistě by si zasloužily lepší život.“

„Co je na nich za blbost?“ naježila se Zdenka.

„Jenže taková máma bude určitě doporučovat svého synáčka podrazáka, který za ní přijíždí jen když potřebuje prachy, ačkoliv vydělává desetkrát víc než je mámin důchod. Pro tu opičí mámu je to ale pořád její zlatovlasé děťátko... a nemusíme chodit daleko, že?“

„Myslíš bratránka Karla?“ vyskočila Zdenka.

„Vidíš?“ ušklíbl se Pavel. „Jak jsi ho hned poznala? Ale teď chci slyšet pravdu – netrvala by tvoje teta na tom, že bratránek Kájínek je andílek s trojitou svatozáří?“

„Teta jo,“ zavrčela Zdenka. „A bratránek je pěkný grázl, my s ním nemluvíme. Ale mezi námi, Miluščini rodiče byli zamlada komunisti! Pak otočili hbitě kabáty a dnes jsou to vzorní podnikatelé a zasloužilí demokrati!“

„O mé rodiče se neotírej!“ vyjela po ní Milča. „Starej se o svoje! Není to s vaším bratránkem Kájínkem spíš tak, že on nemluví s vámi? Protože vás považuje za chudinskou chamrad?“

„My přece nejsme žádní chudáci!“ ohradila se Zdenka. „Akorát že jezdíme docela obyčejnou fábií a bratránek má audinu. Ale to z něj barona nedělá! Nejhorší je, že nikdo neví, jak bratránek k těm prachům přišel.“

„Lidi říkají, že se živí drogami!“ vytáhla Milča další trumf. „To je přece

lumpárna!“

„To bys musela nejprve dokázat!“ naježila se Zdenka ještě víc.

„Tak dost!“ zarazil je Pavel. „Nehádejte se! Fakt je, že za některé dát ruku do ohně nemůžete. Dokonce ani za své vlastní rodiče – ostatně, kdybyste obě měly vysvětlit, kde vaši získali všechno, co doma máte, asi byste se hodně červenaly.“

„A ty bys za vaše dal ruku do ohně?“ rýpla si Milča.

„Za naše bych ruku do ohně dal,“ přikývl. „Naši nikdy nikomu nic neukradli, nikoho neošidili – však taky nic nemáme. Ale nechme toho! Mám jiný návrh. Když už někoho ze Země zachraňovat, pak jen děti. A pokud možno jen ty nezkažené. Cyniky jako Bohouše nebo Hynka bych zdejšími lidem doporučit nemohl. A když k nim přibrat rodiče, tak jen ty, kdo se vzdají všeho, co na Zemi mají. Do vesmíru ať jde každý jen s tím, co má na sobě – a ještě bych z toho vynechal šperky, mobily, zlato a ostatní cennosti.“

„Povolila bych ještě náušnice a prstýnky,“ smlouvala Zdenka.

„Ale jen ty snubní,“ dodal Pavel. „Ty jsou víc než pouhé zlato.“

„A nesmí být v žádné partaji!“ přidala naopak Zdenka. „Dřív ani teď!“

„Hele, co máš pořád proti našim?“ vybuchla opět Milča.

„Jen to, že byli komunisti!“ odvětila co nejjedovatěji Zdenka. „A už jsou zase v partaji, která svým věrným zajišťuje koryta! Akorát jim dneska říkají krmelce.“

„A dost!“ zarazil je obě Pavel. „Nechte toho!“

„Ty to beztak vymýšlíš přesně tak, aby prošli jen vaši!“ obrátila se náhle proti němu Milča. „Kdo se vzdá všeho, co na Zemi má? Nejspíš jen kdo nic nemá a nic neopustí! Vaše bys sem přitáhl, ale druhým bys to nedovolil? Jestli si myslíš, že by to bylo spravedlivý, tak já teda ne!“

„A co chceš tahat do vesmíru za krámy?“ opáčil Pavel. „Mají si sem lidi brát auta? Nejsou tu silnice! Televizory? Nic tu nevysílá! Počítače, notebooky, tablety, mobily a jinou elektroniku? Není tu elektřina, nic tu nebude fungovat. Takže kožichy, zlato a brilianty? Co ale s nimi tady?“

„No dobře, ale co když někomu bude líto opustit třeba svůj rodný dům? Nemusí to být ani honosná vila, stačí malá chajda po předcích!“ namítala Milča. „Lidi bývají na památky po předcích citově vázaní!“

„To je přece jednoduché,“ usmál se Pavel. „Kdo bude cítit, že to na Zemi opustit nedokáže, ať tam zůstane! Atomový konec světa přece není zaručený

a neodvratný! Kdo všechno opustí, může do vesmíru. Kdyby na Zemi nastal konec světa, nezávislá kolonie tam umožní přežití lidí jako druhu. Ale nemá smysl přenášet do vesmíru všechny nectnosti Země!“

„Nebylo by lepší vzít sem rovnou jen děti?“ navrhla Milča.

„To by taky nebylo dobré,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Chybělo by nám příliš mnoho vědomostí. Spoustu věcí neznáme, nějací dospělí by tu měli být. Ale měli by sem jít především ti užiteční. Zdenka má pravdu – partajnící, pasáci a vůbec šmejdivé do vesmíru nepatří. Jestli svoje rodiče přemluvíš, aby všechno na Zemi opustili, ať sem přijdou. Ale s vědomím, že tady nebudou mít žádné výsady, funkce ani majetek.“

„Naši mají zkušenosti,“ ujišťovala ho Milča.

„To jistě – dokonce i s předsedáním partajních schůzí, co?“ rýpla si Zdenka.

„Pavle, ať už toho nechá!“ obrátila se Milča prosebně na spolužáka, aby se jí zastal.

„Vy jste mi kámošky!“ vzdychl si Pavel. „Nač ta zlá krev? Hádáme se o to, koho máme pustit do vesmíru, ale zapomínáme, že to nebudeme rozhodovat my, ale zdejší obyvatelé. Víte co? Pojd'te už konečně spát! Není zdravé poštekát se před spaním!“

A aby si obě dívky nevjely do vlasů, nacpal se výjimečně mezi ně, aby je od sebe vlastním tělem oddělil.

„A jde se spát!“ prohlásil a nařídil stěnám ložnice, aby ztmavly.

„Dobrou noc!“ ozvalo se ve tmě dvojhlasně.

„Dobrou!“ odpověděl jim.

U hyferhuhů moc zábavy nebylo, ale zato se dozvěděli velice zajímavé skutečnosti. Už proto, že nejstarší hyferhuh byl osobně u toho a všechno si navzdory dlouhé době pamatoval. Osud *šalke*, lidem podobných tvorů, byl v mnoha směrech varující. Nikdo nepochyboval o tom, že si katastrofu způsobili sami, ale snad ne všichni. Vždyť i hyferhuh přiznával, že ne všichni tam byli násilníci, ale odnesli to viníci i s nevinnými.

Škoda, že tenkrát vyslanci Zuznelai včas nepostřehli vážnost situace. Bylo snad v jejich silách zabránit úplné katastrofě a když ne jinak, mohli *šalke* zachránit aspoň jako živočišný druh. Je jen otázka, zda by nezachraňovali jen další ramby. Někteří tvorové si opravdu záchranu

nezasluhují.

Jsou ale i lidé tak zavrženíhodní?

Gežgové usoudili, že návštěvu u hyferhuhů prodlužovat nebudou a rozloučí se s nimi. Děti ze Země čekala ještě návštěva více než sta světů. Hyferhuh je na vlastním hřbetě odvezl na nádražní ostrov, odkud zamířili do světa Šelkan, pověstného tím, že tam vedle sebe odjakživa žijí dva odlišné inteligentní druhy. Harvékové, jejichž domovem je moře, a lipóld'ové, žijící na suchu.

Čekalo je další poznávání.

Svět Šelkan byl dvojnásob zajímavý. Nejprve je přátelsky přijali lipóld'ové, další inteligentní tvorové, připomínající roztomilá zvířátka. Nepodobali se žádnému pozemskému zvířeti, už protože to byli kentaurové – měli šest končetin, z nichž čtyři s kopýtky zastupovaly nohy, dvě se podobaly lidským rukám. Pozemské představě kentaurů se ale podobali jen šesti končetinami, neboť tělo měli porostlé ostrými ještěřimi šupinami. Byli to úžasní běžci a když si na hřbet upevnili sedlo, mohli pozemským dětem nabídnout svezení jako na pozemských koních.

Děti tam čekalo opravdu zajímavé překvapení. Lipóld'ové je dovezli k opravdovému hradu, jako kdyby vystoupil z pozemských pohádek. Nepodobal se žádnému a přitom měl něco ode všech. Měl vysokou válcovitou věž, silné kamenné hradby, uvnitř palác s velkým sálem.

„Tohle tu opatrujeme skoro sto tisíc let,“ vysvětloval jim lipóld', který je tu provázel. „Bylo to obydlí našich pradávných předků. Pravda, všechno podléhá opotřebení a neustálými opravami se asi stalo, že ty silné stěny už nejsou úplně původní, ale jak naši předkové, tak i my se snažíme udržet své památky ve stavu co nejvíc podobné době, kdy vznikly.“

Prohlídka hradu trvala několik hodin. Byly tu prvky pozemských hradů – úzké střílny, padací most přes obranný příkop, jen chodby byly širší, aby se všude protáhly silnější kentauří postavy.

„Tenhle hrad ale o něčem svědčí,“ řekl po straně Pavel spolužačkám. „Přinejmenším předkové těchto tvorů spolu válčili. Hrady přece nemají jiný smysl než jako obranné stavby, postavené proti nájezdům nepřátel. Ale je také možné, jestli nemají jiné, modernější pevnosti, že tu války skončily před těmi sto tisíci lety.“

Obytná vajíčka tu měli ale stejná jako všude mezi suchozemskými tvory. Jen jim nedovolili je postavit blízko u hradu, ale až za lesem.

„Poblíž památek se nesmí změnit ani osamělá skála,“ omlouval to lipóld’.

„Vždyť je tu zvykem obytné vajíčko po použití úplně odstranit!“ namítl Pavel.

„Ani krátkodobě se nesmí změnit ani hrad sám, ale ani výhled z něho,“ doplnil lipóld’. „Další návštěvníci by byli ošizení o historickou věrnost.“

„To je rozumné,“ schválil mu to i Pavel. „Budeme to respektovat.“

Dívky mu samozřejmě souhlasně přisvědčily.

Vajíčko gežgové objednali za nejbližším lesem, aby ani vrchol nepřechníval přes jeho stromy a nebyl tak pozorovatelný z hradu. Zítra beztak pojedou jinam a nepotřebné vajíčko zruší.

Gežgové popřáli dětem dobrou noc a ponechali je v jejich pokojíčku.

Zítra je čekala delší cesta za dalšími starobylými památkami.

Harvékové

Civilizace lipóldů byla zajímavá svou ochranou historických památek, ale víc legrace se dalo čekat u místních harvéků. Ochotně je tam doprovodili lipóldové, protože gežgům se už tradičně do vody příliš nechtělo.

Lipóldové se s harvéky přátelili již několik set tisíc let. Začalo to snad už v šerém dávnověku, když harvékové ve shodě s lipóldskými rybáři lovíli ryby. Pomáhali si navzájem a spolupráce se jim vyplácela. Harvékové časem získali od lipóldů různé prostředky, zejména sítě, aby mohli sami lépe lovit ryby, lipóldové zato získávali od harvéků zkušenosti s vodním životem.

Návštěvy dnes mohla zajišťovat obě společenství. Nejprve vzali lipóldové děti do ponorky, aby je odvezli na místo, kde si je měli převzít a dál se o ně starat harvékové.

Cesta skleněnou ponorkou!

Kde by se k něčemu takovému v Čechách dostali?

A to ještě netušili, jaké překvapení je čeká u harvéků!

Sestup po schůdcích prostorným vstupem nijak nepřipomínal stísněné pozemské ponorky, ale zdejší ponorky nebyly už tisíce let ani vojenské, ani od vojenských odvozené. Bylo tu pro všechny dost pohodlí a skleněnými stěnami – samozřejmě ne z pozemsky křehkého skla – bylo pozorování podmořského světa neuvěřitelně pohodlné. Ponorka odrazila od mola a brzy byla nad hlubinou, kam sluneční světlo neproniklo a kde bylo nutné okolí osvětlovat, když se do té tmy postupně zanořili.

Ze tmy do světla tu vystupovaly kulaté i hranaté sloupy, často přeražené a povalené, rozvalené i ještě stojící zbytky zdí, otlučené sochy kentaurů.

„Kdysi tady stálo město,“ vysvětlovali lipóldové dětem polohlasem. „Při jednom zemětřesení se potopilo se vším všudy – i s obyvateli. Málo se jich tenkrát zachránilo. Pod vodou se památky ochraňovat nedají, takže je vidíte v tom stavu, v jakém je zachovalo samo moře.“

„Bývá tu zemětřesení často?“ zeptala se Milča.

„Musíte si uvědomit, že Šelkan je přírodní svět, ne umělý. Na umělém světě jsou zemětřesení téměř vyloučená, ale na přírodních světech se čas od času vyskytují. Dnes, pravda, mnohem méně než v dávných dobách, ale úplně vyloučená nejsou. Jen se dají lépe předvídat – ale to už je spíš věcí techniky než intuice živých tvorů.“

„A nebylo to, doufám, úmyslně způsobené, jako ve světě šalků?“ zeptal se přísně Pavel.

„Ne, tak hluboko naši předkové nikdy neklesli,“ otrásl se lipóld', který je provázel.

Spousta vodních živočichů se z dosahu světla rychle klidila, ale lipóld'ové ztlumili osvětlení, aby ryby i ostatní tvory zbytečně neplašili. Když si všimli, že ostrost dětských očí nedosahuje jejich, upozorňovali je na zvlášť zajímavé tvory dřív, než se ztratili ve tmě.

„Více toho ale uvidíte u harvéků!“ slibovali jim.

Asi po hodinové plavbě dorazila skleněná ponorka do skleněné podmořské haly, ve které byl vzduch a kde tedy mohli vystoupit suchou nohou. Byl tu znatelně vyšší tlak, takže se museli nejprve chvíli přizpůsobovat, ale pak už stáli na podmořském molu, kde je přivítali harvékové. Byly jich tu celé davy, na ohlášené nové tvory byli celkem pochopitelně zvědaví.

„Budeme od vás potřebovat vzorky vaší krve,“ požádal je jeden z harvéků, když je oficiálně přivítali a převzali od lipóld'ů.

„Nebude to bolet?“ starala se Milča.

„Umíme to bezbolestně,“ ujistil ji harvék.

Harvékové byli z dálky velice podobní pozemským delfínům. Na rozdíl od nich měli společné kentaurí znaky s lipóldi – vpředu na trupu měli silné ruce se čtyřmi prsty jako žáby. Jak se zdá, ruce jako téměř ideální nástroj jsou společné více inteligentním bytostem, nejen na suchu, ale i ve vodě.

Harvékové, jako většina rozumných bytostí, používali poměrně propracované nástroje.

Ten, kterým odebírali krev, připomínal chapadlo chobotnice a odběr byl skutečně bezbolestný. Jen to trochu šimralo, jak ulehčeně přiznala i Milča.

„Cestování pod vodou se dá uskutečnit různými způsoby,“ začal jim vysvětlovat další harvék, když jeho kolegové s krevními vzorky odpluli. „Lipóld'ové s oblibou používají ponorky, ale to jsou poměrně velké a nemotorné stroje, navíc vhodné jen někde.“

„My lidé se pod vodou pohybujeme s umělými ploutvemi,“ pochlubil se Pavel vědomostmi ze Země. „Vzduch si s sebou nosíme na zádech v tlakových nádobách.“

„Dýcháte tedy i pod vodou vzduch?“ upřesňoval si to harvék. „Ano, je to

jedna z možností, ale naše metoda je mnohem výhodnější.“

„Jaká je vaše metoda?“ zajímalo Pavla.

„Připecvníme vám na záda pružnou desku, napojenou na vaši krev. Bude se i pod vodou starat o vaše dýchání, jako kdybyste byli nad vodou. Jen budete obklopení vodou místo vzduchem, což se pochopitelně projeví i na způsobu vašeho pohybu. Místo vzpřímené chůze budete plavat jako ryby, tedy vleže.“

„Nebude to nebezpečné?“ starala se Milča.

„Méně než cokoliv jiného,“ ujistil ji harvák. „Ponorka se může rozbít, zásoba vzduchu, nesená na zádech, může předčasně dojít, ale naše vodní plíce **lynho** jsou bezpečné. Dáme vám pro pobyt pod vodou masku na nos a ústa, aby vám voda nenatekla do plic, a průhledné korekce na oči, abyste lépe viděli – víme, že oči suchozemců ve vodě bez korekce špatně vidí.“

„Takové masky používáme také,“ ujistil ho Pavel. „Říkáme jim brýle.“

„Voda se vám nesmí dostat do plic, ale nesmí tam být ani vzduch – věřím, že se rychle naučíte vydechnout úplně všechn vzduch, není to nic těžkého. S vodními plícemi lynho vás nic nebude nutit nadechnout se – uvidíte sami.“

„Naši potápěči dýchají pod vodou vzduch z tlakových lahví,“ řekl Pavel.

„Dýchání tlakového vzduchu je nebezpečné,“ pokračoval harvák. „Tlakový vzduch se zvolna rozpouští v krvi, ale kdybyste se náhle vynořili, rozpuštěný vzduch vyšumí do žil a bublinkami je ucpe. To může suchozemce i zabít. Dýchání přímo přes krev nebezpečí toho druhu plně vylučuje. Jen si musíte zpočátku zvykat v malé hloubce, než se vzduch v tělních dutinách nahradí vodou.“

„A to nevadí, když budeme dýchat ve studené vodě?“ zeptal se Pavel. „Nehrozí, že pod vodou strašně prochladneme?“

„Naše **lynho** jsou v tomto směru dokonalejší než jakékoliv přírodní orgány,“ ujistil ho harvák. „Systém tepelné rekuperace je v nich dokonalý. Teplá krev, vstupující do lynho, odevzdá své teplo ve vlasečnicovém výměníku, pak se ve studeném stavu uskuteční výměna vydechovaných plynů za vdechované a následně se krev ve výměníku protiproudem ohřeje. Zimu si ani neuvědomíte, kromě povrchu těla, kde musíte být chráněni vodním oblekem. Ale to už nechte na nás. Přejete si vytvořit oblek s ploutvemi na nohou? Lépe se s nimi plave.“

Pavel přikývl a dívky po něm.

Před vodní cestou jim harvékové nabídli k ochutnání pár vodních dobrůtek. Ochutnali je dost zvědavě. Pavlovi nejvíc zachutnaly malé rybičky v zelené omáče, Zdenka za nejlepší prohlásila cosi, co se vzdáleně podobalo rybímu salátu v majonéze a Milča nemohla rozhodnout, co je nejlepší, proto pro jistotu ochutnala od všeho trochu.

Pak jim přinesli **lynho** – ploché obdélníkové batohy, připevňované na záda popruhem kolem hrudi a límcem kolem krku. Popruhy i límec byly zakončené něčím, co hodně připomínalo suchý zip – prostě se konce popruhů položily přes sebe a už to drželo.

Připevnili to na ně v prostorném bazénu, kde bylo vody až po krk, naštěstí byla teplá a vkročit do ní bylo příjemné. Asistentům to šlo rychle a nakonec jim na obličej připevnili průhledné masky a na oči dali brýle.

Jakmile se batohy dostaly pod hladinu, začaly se jemně vlnit a pozemské děti pocítily úlevu, jako kdyby se zhluboka nadýchly. Masky přes obličej nádechu bránila, jenže když pominulo nutkání nadechnout se, všechny tři děti se rychle uklidnily.

Po rozdýchání **lynho** je čekal podvodní hygienický kvádr, podobný těm na suchu, rozdíl byl, že měl vstup pod vodou a uměl je rychle obléknout do nového podvodního obleku. Z kvádru vystoupili tři potápěči v neoprénových oblecích a s ploutvemi na nohou. Dokonce i mluvící čapky ogmu byly teď pod tímto oděvem skryté.

„Zůstaňte ve vodě a dál zadržujte dech,“ požádali je harvékové. „Musíme ověřit, jestli **lynho** správně fungují.“

Jenže to už dětem nebránilo odrazit se od okrajů bazénu a rejdit po něm. Na rozdíl od běžného plavání nemusel nikdo zvedat hlavu nad vodu – stačilo odrazit se a splývat. Brzy se ale všichni tři naučili používat ploutve a za chvíli se vlnili jako delfíni. Ovšemže v rychlosti nemohli harvékům stačit, ale ti měli radost, jak rychle se tito suchozemci přizpůsobili jejich prostředí.

Chtěli je totiž vzít s sebou dál a hloub, než by bylo možné s ponorkami lipóldů.

A to šlo jen takhle.

K cestě do hlubin dostali ještě několik užitečných drobností. S jednou se seznámili ještě před odplutím. Tihyan bylo nevelké ploché torpédo, vzdáleně

podobné rejnokům. Mělo jim sloužit jako kůň jezdcům na souši – táhlo by je za sebou. Na konci těla byla řídítka s rukojetí, připomínající plyn u motocyklu, ale mohli se na něho obracet i myšlenkami, stejně jako na grikychy. Tihyan rozuměl jen několika příkazům, ale to stačilo. Výhodou bylo, že nemohl uplavat. Když plavec pustil z rukou řídítka, držel se svého pána.

Druhou užitečnou drobností byly svítilny, připevňované na čelo. Svítily nejvíc tam, kam měl plavec otočenou hlavu, ale rozptýleným světlem osvětlovaly i okolí.

Děti si na nové »koně« rychle zvykly a po pár minutách tréninku v malém bazénu se mohly vypravit do otevřeného moře. I když první část cesty měly opět urazit ponorkou.

Ponorka harvéků se od ponorek lipóldů lišila především tím, že u harvéků uvnitř úplně chyběl vzduch. Druhým, v daném případě menším rozdílem bylo, že se s nimi rozjela rychlostí expresního vlaku šikmo do hlubin. Takovou rychlost by tihyany nevyvinuly a nejspíš by se v takovém proudu děti ani neudržely držadel. Ponorka byla stejně průhledná jako u lipóldů, jenže tentokrát kolem nic viditelného neobjevilo, jen občas před jejich světly poplašeně uhýbalo stádo ryb či osamělé sepie. Jeli rychlostí závodního auta ve stále klesajícím směru do hlubin oceánu. Pozorovali na sobě silnější a silnější tlak, který je víc a víc svíral, ale bylo to jen nezvyklé, nezdálo se to ani nepříjemné.

„Jak jsme hluboko?“ zeptala se Zdenka harvéků, kteří s nimi byli v ponorce – ani oni by zřejmě jejímu zběsilému tempu nestačili.

„Dva kilometry,“ přepočítala jim čapka ogmu odpověď.

„Tak hluboko?“ vyjekl Pavel. „My lidé se tak hluboko nesmíme potápět! Sto metrů je pro nás smrtící hranice! Pak prý přijde hloubková nemoc a smrt!“

„Hloubková nemoc u vás lidí znamená otravu dusíkem z dýchaného vzduchu,“ opáčil klidně harvék. „To u našich *lynho* nehrozí. Nedýcháte vzduch, ale vodu. Nebojte se, opatřili jsme si včas stanovisko sivíra Nokimchy, který vaše organizmy studoval. Zaručil se, že to snesete.“

Vníмали to skrz čapku všichni tři, ale Zdence to nestačilo.

„Hele – co jsi to říkal o hloubkové nemoci?“ obrátila se na Pavla. „Nemohlo by to vadit...?“

„Hloubková nemoc se projevuje stavem podobným opilosti,“ odvětil klidně. „Nic takového ale nepociťujeme. Asi mají pravdu a způsobuje to dusík ze vzduchu, který nedýcháme. Ostatně – už teď jsme v hloubce, do jaké si troufnou jen vorvani a ani o tom nevíme.“

„O čem je vlastně řeč?“ vložila se mezi ně Milča.

„Věřím tomu, co o nás Nokimcha zjistil,“ uklidňoval Pavel rázně i ji.

„A co kdyby se mýlil?“ pochybovala i Milča.

„Tak bysme už byli všichni mrtví,“ odsekl Pavel. „Sto metrů je hranice smrti, jsme dvacetkrát hloub, takhle hluboko se odváží ze všech savců jen vorvani – a jsme naživu a cítíme se docela fajn, ne? Takže bych Nokimchovi věřil, že nás prozkoumal dost důkladně.“

„A co když ne?“ nedala se Milča.

„Všimla sis jistě, že nám nejprve odebrali vzorky krve!“ připomněl jí. „Nokimcha tedy zřejmě ví i o rozdílných krevních skupinách. V těch umělých žábrách lynho musela být nějaká krev už na začátku, neplnili je až po připojení na naši krev. Být tam špatná krevní skupina, nastalo by okamžitě srážení krve s hrozící embolií a smrtí. Místo toho jsme se od počátku cítili skvěle, ne?“

„Zpočátku to bylo dost nezvyklé,“ namítla Milča.

„Nezvyklé, ale ne nepříjemné,“ dodal. „A to samé platí o hloubce. Cítíme ji jako něco velice nezvyklého, ale ne nesnesitelného. Jenže s pozemskými akvalungy by už s námi bylo zle. Už ve sto metrech tam člověk začíná blouznit, pak si obvykle strhne akvalung a utopí se. Na Zemi se lidé tak hluboko neodvážejí ani v ponorkách, jen v batyskafu, ale to je ocelová koule s tlustými skly, kde je uvnitř tlak jako nad vodou.“

„Titanic přece leží ještě hlouběji!“ namítla Milča.

„Jo – ale k němu se dostali jen roboti,“ odvětil. „Pro potápěče je to nedostupná hlubina.“

Harvékové z nich museli mít legraci, i když jistě i oni už něco věděli o nebezpečí, které číhá pod vodou na suchozemce. Kdoví, jak tomu bylo u lipóldů, ale o lidech Země si raději vyžádali podrobné informace od největšího zdejšího vědce, ale přizpůsobení lidskému organizmu zvládli bez nejmenší chyby.

„Připravte se – budeme na místě!“ přerušil jeden z nich hovor dětí.

Ponorka zvolnila. Už se neřítily rychlostí závodního automobilu, ale pluli

zvolna, jen krokem. Pak se pod ponorkou v její záři objevilo hrbolaté mořské dno.

„Jsme tu,“ hlásil harvák.

A ponorka zastavila.

Před ponorkou vyvstal nečekaný pohled. V naprosto čisté okolní vodě bylo vidět, že se jedná o obrovský lodní hřbitov. Byly zde lodě všeho druhu, nízké i vysoké, malé i obrovské. Jen se zdálo, že všechny pocházejí ze stejného nebo podobného období. Chyběly vyloženě starodávné lodě. Byly si všechny podobné – kovové lodě jednotného tvaru. Co na nich ale nebylo jednotné, to byly různě rozšklebené díry s rozervanými okraji, zpřelámané trupy a trosky, rozházené kolem.

„Co to bylo?“ zeptala se ohromeně Milča.

„To vypadá na nějakou... námořní bitvu,“ odhadoval Pavel.

„Byla to námořní bitva,“ souhlasil harvák, který jim vysvětloval, co kolem vlastně vidí.

„To ale muselo být... drsné...“ uznale zhodnotil Pavel.

„Kruté – je lepší slovo...“ opravil ho harvák. „Utkaly se tu v boji flotily tří největších pevnin, ale bitvu nevyhrála žádná... první a poslední válka v historii lipóldů, do které jsme se zapojili i my. Pravda, díky našim předkům to byla úplně poslední válka na tomto světě.“

„Kdy to bylo?“ zeptala se stručně Milča.

„Nedávno jsme oslavovali její konec,“ odpověděl harvák. „Od té doby uplynulo rovných padesát osm tisíc, sto osmnáct a půl roku...“

„To není moc zaokrouhlené číslo!“ opáčila Zdenka.

„Prosím tě, Zdenko, musíš si uvědomit, že nám mluvící čepice ogmu neustále přepočítává zdejší jednotky na naše pozemské,“ připomněl jí Pavel.

„Ve zdejších jednotkách to je určitě pěkně kulaté číslo! A kdybychom naše roky přepočítali na zdejší, také nám století vyjde jako divné numero!“

„Mě by spíš zajímalo, co se tady dělo,“ vzdychla si Milča.

„Co by se dělo?“ opáčil Pavel. „Válka! Stříleli tam po sobě. Ačkoliv na těch lodích nevidím něco jako kanóny, určitě měly čím protivníky ničit...“

„Slovo kanóny neznáme,“ odpověděl harvák. „Zřejmě je to vaše speciální slovo. Střílet znamená metat na sebe ničivé věci... to ano, to lipóldové uměli.“

„Ale jak jste se do toho dostali vy?“ zajímalo Pavla.

„My jsme dlouho žili s lipóldi v pokoji,“ začal harvék. „Navzájem jsme si s rybáři pomáhali při lovu ryb a války – rozumějte, tím se myslí organizované zabíjení ve velkém...“

„Víme, co jsou války, to slovo nám nemusíte vysvětlovat,“ přerušil ho Pavel. „U lipóldů jsme viděli jejich opevněná sídla, stavěná na obranu proti nájezdům válečníků.“

„Dobře, znáte to,“ přijal to harvék. „Dokud se války odehrávaly na pevninách, nás harvéků se prakticky nedotkly. Žili jsme s lipóldi v pohodě. Jenže pak se války přenesly i na moře. To když se pevnina Pamfoše válkou sjednotila do jediné říše a začala napadat své sousedy. Pevninu Tugij se jim podařilo dobýt a ovládnout, ale Jelstvu odolala a časem pomohla obyvatelům Tugije zbavit se nadvlády Pamfoše. Její vládci se ale dalších výbojů nevzdali a války byly každých osmapadesát let krutější a ničivější. Tugijané se nakonec pohádali s Jelstvaný, takže se válka ještě rozrostla. Válčila pak každá pevnina proti dvěma zbývajícím a válčení se z pevnin, kde se nás to netýkalo, začalo víc a víc přenášet do moří – a tedy i k nám.“

„Až vás do toho vtáhli,“ přikývl Pavel.

„Vy už jste to slyšeli od lipóldů?“ podíval se na něho harvék tázavě.

„Ne, ale války známe odjinud, prostě si to domýšlím,“ řekl Pavel.

„Ale domýšlíte si to správně,“ přikývl harvék. „Skoro jako kdybyste to už slyšel. Lipóldové se na moři dlouho omezovali na své protivníky. Nám harvékům to bylo nepochopitelné, ale dokud nám to nevadilo, války jsme dokonce vítali. Po každé bitvě se do těch míst stáhly dravé ryby, živící se mrtvými lipóldskými námořníky, takže jsme měli žně. I naši přátelé, lipóldští rybáři, vyjížděli po každé bitvě na moře na lov. My jsme často pomáhali lipóldským námořníkům, kteří se při bitvách zachraňovali na různých plovoucích předmětech, ale už méně jsme chápali, proč naši přátelé rybáři některé z nich zachraňují spolu s námi, ale jiné místo zachraňování zabíjejí. Nerozlišovali jsme, kdo je přítel a kdo nepřítel, zejména když nepřítel u jednoho břehu byl přítelem u protějšího břehu. Kdo se v tom měl vyznat?“

„Kdy jste se tedy do toho vložili?“ ptal se trochu netrpělivě Pavel.

„K tomu se dostanu,“ ujistil ho harvék. „Naši předkové se nakonec naučili rozlišovat lipóldě podle země původu. Nebylo to jednoduché, všichni

vypadali stejně a ztroskotanci se často vydávali za místní – bylo to zbytečné, my jsme zachraňovali všechny stejně a když se zachránění dostali na nepřátelskou pevninu, obvykle jim to nebylo nic platné, protože je místní lipóld'ové poznali a zabili. Až naše předky napadlo nepřátele nejen zachraňovat, ale ještě je dopravovat na jejich pevninu, kde je místní nezabíjeli, ale vítali. Za to se na nás někteří lipóld'ové hněvali, ale protože jsme pomáhali i jejich trosečníkům, nemohli to chápat jako napomáhání nepřátelům. Zejména ne rybáři, se kterými jsme spolupracovali pořád stejně.“

Děti tu historii poslouchaly s napětím – ačkoliv slovo »poslouchaly« bylo jen v přeneseném významu, neboť mluvící čepice ogmu vlastně nemluvily.

„Krutost válečníků se ale časem stupňovala,“ pokračoval harvék. „Válečníci začali vraždit i vlastní rybáře, když zjistili, že pomáhali nepřátelským válečníkům. A spolu s nimi se jejich krutost začala projevovat i na nás, ačkoliv jsme jejich nenávist nechápali. Válečné lodě se zaměřily nejen na nepřátelské válečné lodě, ale začaly zabíjet i nepřátelské rybáře – a nás, kteří jsme s nimi lovili. A nejen při lovu! Válečné lodě začaly vybíjet i naše podmořská hnízdiště, naše osady. Rybáři ne, ti nás dokonce varovali a to nejen před lipóldi z protějších pevnin, ale i před vlastními. Ničivé zbraně ale začaly zabíjet i nás a naše mláďata.“

„Válečníci jsou obvykle zbytečně krutí i k nezúčastněným,“ přikývl Pavel.

„Naši předkové o tom se spřátelenými rybáři dlouho diskutovali,“ nedal se harvék vyrušit. „Až někoho napadlo spojit se s vnitrozemskými lipóldi – s těmi, kdo byli svým válečníkům blíž. Po dlouhých jednáních jsme se s nimi dohodli. Válečníci to pochopili jako vítaný obrat ve válce – dají nám miny a my potopíme nepřátelské lodě dříve než doplují k cíli. Vybavili nás novinkou – minami s magnety, které se daly přichytit na boky lodí a jejich výbuchy je pak posílaly ke dnu.“

„Tak využívají někteří válečníci i našich delfínů,“ podotkl Pavel.

„Vy máte podobné problémy?“ zachytil to harvék.

„Podobné – snad jen v menším,“ přikývl Pavel.

„Naši lipóld'ové pro nás vyrobili obrovské množství min,“ snažil se harvék dokončit příběh. „My jsme je přijímali a ukládali do našich

podmořských jeskyní. A pak, když opět vypukla další z nespočetné řady válek, jsme jimi bez milosti potopili všechny válečné lodě, které jsme objevili, ať teprve pluly do bitvy, nebo se držely na kotvištích přístavů. Jedním rázem jsme vyřídili všechny tři velmoci našeho světa. A co víc – zlikvidovali jsme i jejich obchodní flotily. Zkrátka jsme dokonale oddělili všechny zneprátelené strany. A když došlo k jednání, požadovali jsme vyjmout z válčení moře – s tím, že my sami budeme zajišťovat námořní obchod.“

„Dobrý tah!“ pochválil je Pavel.

„Od té poslední bitvy, kterou prohrály všechny velmoci, ale vyhráli ji všichni slušní obyvatelé našeho světa, k žádné další válce nedošlo. Na jednotlivých pevninách byly říše sjednocené už dávno předtím, tam chyběl důvod k dalším bojům. A veškerou dopravu mezi pevninami jsme zajišťovali my – a my už jsme se postarali, aby nikdo nikde nepostavil žádnou válečnou loď.“

„To bychom potřebovali také,“ vzdychl si Pavel. „Škoda, že naši delfíni nejsou dost rozumní, aby něco podobného provedli i u nás, na Zemi!“

Harvéky samozřejmě delfíni zajímali a tak jim Pavel chvilku popisoval, co je to za tvory.

„A říkáte, že i u vás delfíni lidem pomáhají?“ zajímal se harvék.

„Někde pomáhají, jinde lidé delfíny loví, stejně jako loví ryby,“ odpověděl Pavel. „Naši vědci prý dlouho zkoumali inteligenci delfínů, ale nakonec rozhodli, že myslící nejsou. Velrybáři to pochopili jako svolení lovit všechny vodní tvory jako nemyslicí ryby.“

„Možná by stálo za uváženou získat některé delfíny pro naše výzkumy,“ poznamenal harvék. „Už to, že vám pomáhají, ledacos naznačuje. A odvděčovat se jim zabíjením není zrovna správné.“

„Myslím si, že až sivírové obnoví spojení mezi Zemí a Zuznelai, i na delfíny dojde,“ řekl optimisticky Pavel.

„Nakonec jediní, kdo v poslední válce prohráli, byli vládcové Pamfoše Cechapů,“ dokončil harvék pohnutou historii válek ve světě Šelkan. „Postavili se proti nim i jejich vlastní lipóldové – a rasu vládců úplně vyhubili.“

Prohlídka prastarého lodního hřbitova měla pokračovat ve dvojicích s využitím rejnokovitých tihyanů, na což se nejvíc těšil Pavel, ale plán

výpravy se náhle změnil.

Zdenka začala znenadání úporně zvracet.

Přišlo to na ni znenadání a zvracení bylo tak prudké, že si musela strhnout s obličeje masku. Kolem ní se ve vodě okamžitě rozšířil oblak zvratků. Pavel s Milčou se jí hned věnovali, ale nevěděli si rady, Zdenka nezadržitelně zvracela. Harvékové kabinu ponorky vodním průvanem rychle vyčistili a dva jejich sivírové se začali dívkou zabývat, ale příčinu neodhalili. Kabina ponorky byla již čistá, ale dívka měla další a další záchvaty dávení, ačkoliv už neměla ani co zvracet.

„Přerušíme výpravu,“ rozhodl hlavní harvák. „Suchozemští sivírové to jistě vyřeší lépe než my. Otáčíme se přímo k přístavu lipóldů.“

„Co je ti, Zdeničko?“ starala se Milča. „To by nám ještě scházelo, abys nám tady onemocněla!“

„To zase přejde,“ snažil se ji utěšovat Pavel.

„To nebude nemoc,“ konejšila Zdenka spolužáky a zejména Milču. „Prostě mi něco z poslední hostiny neseslo. To se přece stává!“

Všichni tři doufali, že nejde o nic vážného. Zdenka vyzvracela všechno z poslední hostiny, takže už ani neměla co. Nejvíce se teď o ni strachovali harvékové. Hnali ponorku šikmo vzhůru, aby mohli co nejdříve předat návštěvu se zdravotními problémy povolanějším odborníkům.

„Naši potápěči musí vystupovat pomalu,“ upozornil je ještě Pavel.

„To opět souvisí s dýcháním vzduchu,“ ujišťovali ho. „Když se v krvi rozpustí vzduch, musí při vynořování vyšumět pozvolna, jinak ucpe cévy. Vy jste ale plícemi nedýchali, nemáte v krvi žádný nadbytečný vzduch a proto se můžete vynořit stejně rychle, jak jste klesali.“

„To nepatrné množství vzduchu, co jste měli v plících na začátku a rozpustilo se ve vaší krvi, neškodně vyšumí během vynořování,“ dodal další harvák. „Neplujeme kolmo vzhůru, ale šikmo.“

To už ale shora prosvítalo světlo, znamení, že se ponorka blíží k hladině. Těsně pod ní se ale sklonila a vyrazila vpřed, pod hladinou plula mnohem jistěji.

K molu lipóldského přístavu dorazila tak rychle, jak to její kapitáni zvládli – a návštěva ze Země jim musela uznat, že ponorkou velikosti autobusu manévrovali s takovou jistotou, jakou u lidí nedosahovali ani profesionální řidiči.

Na molu je už vyhlíželi sivírové, kteří se o ně měli starat. Nejen z řad lipóldů. Mezi prvními spatřil Pavel sivíra Nokimchu a oddychl si. Nokimcha přece věděl o lidech Země všechno, co o nich zdejší civilizace za tak krátkou dobu zjistily.

Jistě Zdence pomůže!

Čisté víno

Sivírové objednali dětem obytné vajíčko výjimečně hned na konci přístavního mola. Odebrali jim opatrně ze zad lynho, přičemž je odpojili od krčních tepen, aniž by s tím byly spojené jakékoliv nepříjemné pocity. Jen museli všichni tři začít opět dýchat vlastními plícemi, což bylo u Zdenky mírně komplikované tím, že měla v plících trochu vody, jak si strhla masku. Musela ji chvíli vykašlávat, než se uklidnila. Pak ji opatrně uložili a sivír Nokimcha jí dal spolknout malou kapsli.

„Hned budu vědět, co se děje,“ ujišťoval chvatně všechny tři.

„Zase nějaký *čersích*, že?“ zeptal se Pavel.

„Samozřejmě,“ přikývl Nokimcha. „Poslyšte, nebyla by i Milča ochotná podstoupit vyšetření, jako vy dva? Ať vás znám raději všechny! Lipóldové mi sice dodatečně sdělili její krevní skupinu, ale raději bych to měl vlastními prostředky.“

„To je rozumný nápad,“ schválil mu to Pavel. „Milčo, že nebudeš proti?“

„Proti čemu?“ chtěla vědět.

„Proti stejné medicíně, jako teď dostala Zdenka,“ řekl Pavel. „Čistě pro jistotu, víš?“

„Mně přece nic není,“ namítla Milča.

„No právě!“ odvětil Pavel. „Tak aby ti nic nebylo ani později!“

„A ty nic?“ vyčetla mu.

„Ty sis nevšimla, když jsem to polykal?“

„Ne,“ řekla – ale nabízenou kapsli spolkla jako Zdenka. Od Pavla to byl malý trik, tuto medicínu – vlastně diagnostického červa *čersícha* polykal ještě na Vjobůci, ale byla pravda, že už to vyšetření podstoupil. Dokonce toho červa polykal jen tak, bez milosrdné kapsle.

Pak se jich opět zmocnili lipóldové. Naordinovali všem třem klid vleže, dokud se Nokimcha nedozví, oč vlastně šlo. Uložili je vedle sebe do spacáků a dva lipóldové je hlídali, aby byli po ruce, kdyby bylo něco potřeba.

„Škoda výletu,“ posteskl si Pavel. „To mohl být zážitek! Vrakoviště mimozemských lodí!“

„Mně zase nejde do hlavy, jak jsme se mohli potopit tak hluboko, jak říkali,“ mrmlala si spíš pro sebe Milča. „Ta jejich ponorka je sice pěkné žihadlo, ale – jak jsi to říkal s hloubkovou nemocí? Odkud máš jistotu, že

nás to nepotká ještě dodatečně?“

„V případě hloubkové nemoci bychom byli bez vědomí hned jak jsme se vynořili,“ sděloval jí zasvěceně Pavel. „Četl jsem knížku o potápěčích. Když se stalo, že některého vytáhli moc rychle, až nahore zjistili, že je bez sebe a neměli na lodi dekompresní kabinu, kam by ho strčili a natlakovali ji na stejnou hloubku, nezbylo jim nic jiného než mu zase zavřít skafandr a hodit ho zpátky do moře do takové hloubky, až se probral. A to i mezi žraloky, protože ti ho mohli, ale nemuseli napadnout, zatímco hloubková nemoc by ho zabila naprosto jistě.“

„Takže tvrdíš, že nám to už nehrozí?“ chtěla Milča výslovné ujištění.

„Cítíš se jak?“ odpověděl jí protiotázkou. „Bolí tě nesnesitelně hlava? Jsi snad v bezvědomí? Jestli ne a cítíš se normálně, tak už můžeš na hloubkovou nemoc zapomenout.“

„Leda bysme se na ten lodní hřbitov vrátili,“ podotkla Zdenka.

„To taky doufám!“ řekl Pavel. „Nerad bych o ten zážitek přišel!“

„Ty se tam chceš vrátit?“ nesouhlasně zabručela Milča. „Mně to stačilo! Co tam chceš ještě vidět? Hromady kostí? Ti, co tam zahynuli, určitě také trpěli, ačkoliv to nebyli lidé.“

„Kosti námořníků se v mořích na Zemi nezachovávají,“ ujistil ji Pavel. „Měkké části sežerou ryby a kosti se v mořské vodě rozpustí. Dřevo starých lodí rozvrtají vrtavé škeble a moře ponechá z námořníků i z jejich lodí jen kovové předměty.“

„No aspoň kdyby tam ty kostry nebyly!“ oddychla si trochu Milča. „Asi bych se při pohledu na ně taky pozvracela.“

„Ještě tak mít jistotu, že to dobře dopadne...“ vzdychla si Zdenka. „Nejistota je nejhorší!“

„Jistotu nemá nikdo nikdy,“ řekl Pavel. „Ale tady jsi v rukou největších odborníků spojených vesmírných světů Zuznelai – a to už něco znamená! Já bych řekl, že to dopadne dobře.“

Jeho optimismus ale zabíral víc na Milču, které nic nehrozilo, než na Zdenku.

Konečně do místnosti vběhl sivír Nokimcha.

„Můžete nás tu nechat?“ požádal přítomné lipóldě, stále připravené pomoci.

Pochopili a rychle odklusali.

„Myslím, že je nejvyšší čas k opravdu přátelskému pohovoru,“ oslovil Nokimcha trojici dětí.

„Týká se to Zdenky?“ zeptal se pro jistotu Pavel.

„Všech tří,“ odmítl Nokimcha. „Zdenka je jednoduchý případ. Už jsem harvéky upozornil, aby vám nenabízeli rybí salát *myrýk*, bude-li obsahovat sebemenší stopy ryb *mehe*. Obsahují *friňgo* a to u vás lidí vyvolává zvracení, prostě to nestrávíte. Zdenka si na *myrýku* pochutnala, jenže následky na sebe nenechaly dlouho čekat.“

„Nic víc?“ zeptal se trochu zklamaně Pavel.

„Co bys nechtěl?“ naježila se Zdenka. „No bóže, zkažený žaludek už jsem zažila víckrát. Spíš by mě zajímalo, jak to vypadá s naším návratem na Zem!“

„A právě o tom si musíme pohovořit!“ obrátil na sebe opět pozornost sivír Nokimcha. „Nikdo neví, kde vaši Zemi hledat. V isrykyši absolutně nic nenašli.“

„Co s tím tedy chtějí dělat?“ zamračil se Pavel.

„Poslali isrykyš Scynejům,“ řekl Nokimcha. „Mají nejvíc vědomostí, je to tedy oříšek pro ně. Však oni to vyřeší! Jenže se zdá, že hledání Země bude trvat déle než jsme si mysleli. Původně to vypadalo na měsíce, teď už na roky.“

„No potěš koště!“ zavrčel Pavel.

„Ale to ještě není všechno,“ nenechal se Nokimcha zastavit. „Zajímali se o vás pochopitelně naši *chitžará* – zástupci, koordinující Zuznelai. Naneštěstí došli k názoru, že jste nám o Zemi tajili příliš mnoho nepříjemných skutečností. Pojdme si o nich popovídat!“

„Jaké nepříjemnosti jsme měli tajit?“ zamračil se Pavel a podíval se na kamarádky s výrazem »vždyť jsem to říkal«.

„Zajímaly by nás poměry na Zemi,“ řekl Nokimcha.

„Príma!“ opáčil Pavel. „Chcete si povídat o Zemi? My také. Do této chvíle se nás na to nikdo neptal, konečně to někoho zajímá!“

„Nikoho to nezajímalo?“ zarazil se Nokimcha.

„Až na drobnosti ne,“ ujistil ho Pavel. „Samozřejmě je pak snadné tvrdit, že jsme nepříjemné skutečnosti zatajovali. Jistěže jsme se už bavili o Zemi, ale zatím se vaše dotazy omezovaly na to, jak se oblékáme, co jíme a pijeme... konečně někoho zajímá všechno. Ptejte se!“

„Menší problém vidíme v tom, že jste ještě nehotoví,“ zmírňoval to Nokimcha. „Děti nebývají informované o všem. Ale měli byste nám teď o Zemi povědět co nejvíc a co nejupřímněji. My jsme před vámi také nezatajovali ani nejhorší stránky našich dějin, ani nepříjemné skutečnosti týkající se rambu a giva.“

„Uvidíme, co řeknete na poměry na Zemi,“ vzdychl si Pavel. „Jistěže nevíme o všem, ale to u nás nevědí ani dospělí. Řekneme vám co víme a vyberte si z toho!“

Pak téměř čtyři hodiny povídal. O Zemi, o státech, o náboženstvích, o poměrech v rodinách, ale i o současných nespravedlnostech ve světě, agresích a válkách. Nokimcha se jen občas přeptal na nějaký detail, ale většinou napjatě poslouchal. Dívky také většinu času mlčely, jen málokdy Pavla doplnily.

Nokimcha se více přeptával na delfíny. Zajímalo ho, jak se k nim lidé chovají a nespokojil se s Pavlovým tvrzením, že vědci na Zemi inteligenci delfínů vyloučili.

„My považujeme za příznak inteligence už pomáhání nejen příslušníkům vlastní skupiny, ale i úplně cizím tvorům,“ namítl. „Výzkum takových tvorů by byl jistě nesmírně zajímavý.“

Pavel nezamlčel nic. Co o Zemi věděl, Nokimchovi pověděl. Zdenka se občas na něho mračila, když byl podle ní až příliš upovídaný, ale Pavel to ignoroval a Milča s ním zřejmě souhlasila. Jak se dávno předtím rozhodl nic nezamlčet, tak se teď nedal zastavit.

Konečně se zdálo, že již všechny náměty vyčerpal. Také Nokimcha se zdál být z té přemíry skutečností zahlcený. Ale když Pavel skončil, měl Nokimcha ještě několik drobných otázek, které mu Pavel obratem zodpověděl.

„Na mláďata jste až podivuhodně podrobně informovaní,“ pokýval hlavou.

„Zato nás tentokrát nemůžete vinit z toho, že bychom něco úmyslně zamlčovali,“ odvětil beze stopy výčitek Pavel. Zjevně byl rád, že to má konečně za sebou.

„Tohle by mělo našim *chitžará* stačit,“ souhlasil Nokimcha. „Přitom si uvědomujete zločinný charakter mnohého z toho, co jste věděli.“

„Uvědomujeme, ale na nápravu těch zločinů nemáme nejmenší vliv,“

posteskl si Pavel. „My – ani naši rodiče. Ačkoliv – ani v naší vesnici není všechno v pořádku.“

„To už jsem pochopil,“ přikývl Nokimcha. „Uvědomujete si ty zločiny, neschvalujete je, ale máte mizivý vliv na zabránění dalších. Myslím, že vás *chitžará* ocení.“

„Jen aby se nerozhodli nás tady někde zavřít do klecí!“ přidala škarohlídsky Milča.

„Toho se neobávejte,“ uklidňoval ji Nokimcha. „Každý ví, že mlád'ata nemohou za zločiny dospělců.“

„Ani to na Zemi často neplatí,“ vzdychl si Pavel a vysvětlil sivírovi pojem *dětských vojáků*, obvyklých v některých zaostalých zemích.

„To vy tři ale nejste,“ zarazil se sivír.

„My ne, ale jsou na Zemi místa, kde děti jako my vraždí,“ řekl Pavel.

„A některým dospělým se to náramně hodí!“ dodala Milča.

„To bych považoval za větší zločin než zločiny těch dětí,“ odvětil vážně Nokimcha.

„My taky,“ přikývl Pavel.

S tíživým tajemstvím spadla z dětí i spousta napětí. A když se Zdenka zase s chutí zakousla do normálního oběda, byla za nimi i nepříjemnost se zkaženým žaludkem.

Čekal je zato mnohem delší pobyt v mimozemských světech, srovnatelný s verneovkou »Dva roky prázdnin«, kterou se Jules Verne nádherně strefil do touhy milionů školáků nejen ve své době, ale i z dalších staletí.

Nejdříve si zopakovali nečekaně přerušený výlet do hřbitova válečných lodí lipóld'ů. Pod pozorným dohledem starostlivých harvéků propluli několik čtverečných kilometrů trosek. Jak dříve tvrdil Pavel, žádné kostry tam nenašli. Harvékové jim potvrdili, že se kosti v mořské vodě rozpustí bez nejmenší stopy do několika let – a od poslední bitvy lipóld'ů jich uplynulo přes padesát tisíc! Mezitím se ze sveřepých válečníků stali mírumilovní, starostliví tvorové. Kéž by tomu tak bylo i na nešťastné Zemi!

Pobyt pod mořem byl zajímavý, poučný i dobrodružný. Ani padesát tisíc let nestačilo k tomu, aby se všechny trosky stabilizovaly. Pod Pavlem povolil kapitánský můstek jedné lodi, když se jen tak z legrace postavil na místo kapitána. Málem se propadl do nitra dávno potopené lodi. Naštěstí mu

nadnášející voda nedovolila zapadnout do trhliny a zmizet pod uvolněnými kovovými deskami. Zdenka s Milčou byly opatrnější. Obeplouly za svými rejnoky kovové trosky jen zvolna a v uctivé vzdálenosti a přitom pozorně sledovaly odborný výklad svých průvodců.

Strávili v té hlubině několik dní. Zvykli si na své umělé žábry, nevadilo jim jíst pod vodou ani spát ve vodních spacích pytlích. Ale každá atrakce se nakonec okouká a harvékové vycítili, že by se zejména dívky již rády vrátily na vzduch.

Skleněná ponorka harvéků je úslužně přivezla až do lipóld'ského přístavu, kde je harvékové ještě naučili svlékat a znovu oblékat umělé žábry. Naučili je také, jak si je mohou objednat u Seků na všech světech. Bylo to složitější, než jiné objednávky. Museli totiž žádat **lynho** předem naplněné správnou krví. Harvékové trvali na tom, že nestačí krev správné skupiny, ale nabádali je, aby vždy zásadně použili krev vlastní. Kdyby někdy požadovali lynho pro jiné lidi, museli by nejprve Sekům dodat správnou krev. Stačí malý vzorek, prakticky jedna kapka, stejně jako ji prve dali harvékům.

„Jedině tím zamezíte různým nepříjemnostem,“ vysvětlovali jim. „Už jste na něco takového narazili, když Pavel Nokimchovi vykládal o transfúzích a o šíření nemoci, jako je AIDS.“

„Vždyť tu nikdo jiný z lidí není, jen my tři,“ mávl rukou Pavel.

„Prozatím,“ usmál se na ně harvák, který je učil nasazovat krční límec, aby se přitom správně a bezbolestně propojily vývody lynho na krční tepny a rozepínat límec, aby se odpojily se správným uzavřením. „Myslete také na budoucnost!“

„Myslíte, že to ještě někdy použijeme?“ tázal se ho Pavel.

„To nikdy nevíš,“ řekl harvák. „Když si límec nasazuješ a sundáváš ve vodě, nesmí se kolem tebe objevit ani nepatrný obláček uniklé krve. Límec to zajistí, ale nesmíš to netrpělivě urychlovat. Když límec strhneš příliš prudce a silou, mohlo by to tepny ponechat otevřené – a to by bez pomoci vedlo k rychlému vykrvácení. Chce to zkrátka dělat v klidu a v pohodě.“

„Beztak máme pokračovat na další světy,“ mávl rukou Pavel. „Gežgové sestavili program cesty, ačkoliv jsme se již trochu zpozdili.“

„Lynho můžete používat na všech světech,“ ujistil ho harvák. „Všude jsou Sekové, můžete si tam objednat i své lynho. Sekové si již informace o lynho včetně vaší krve mezi sebou předali.“

„Príma!“ kvitoval to spokojeně Pavel. „Třeba se nám to bude někde hodit!“

„Když už jsme lynho pro vaši rasu vymýšleli, udělali jsme to pořádně!“ prohlásil harvék hrdě.

„V tom případě vám musíme poděkovat!“ řekl Pavel.

„Vytvořili jsme lynho pro všechny suchozemské rasy našich světů,“ řekl harvék. „Nebylo by spravedlivé neudělat je i pro vás.“

„I tak vám děkujeme,“ řekla Zdenka.

Ještě netušili, jak se jim lynho budou jednoho dne hodit. A to dokonce – na Zemi.

Mezitím si děti převzali lipóld'ové a slíbili jim návštěvu dalších památek ve své části světa.

„Doufám, že jste si tam dole neudělali o nás příliš odpudivý obraz!“ zadíval se na ně tázavě jeden z jejich průvodců.

„Ani ne,“ odvětila bezelstně Milča. „Známe i horší.“

„Lituji svět, kde by to mělo být ještě horší!“ prohlásil vážně lipóld'.

„Litujete správně,“ dodala Zdenka. „Protože vy jste se té krutosti, doufejme, navěky zbavili. Ve světě, kde to přetrvává dodnes, je to rozhodně horší.“

„Máte pravdu,“ souhlasil lipóld'. „Škoda všech, kdo přitom trpí.“

„Jo, škoda všech,“ vzdychla si Zdenka.

Další noc strávili v novém, byť opět dočasném černém vajíčkovitém domku. Gežgové spali jako vždy v přízemí, pozemské děti byly jako myšky v patře.

Cesta kolem světa lipóld'ů zahrnovala tolik památek, že by se nedala stihnout ani za měsíc. Po hradech následovaly honosné budovy univerzit, divadla, obrazárny. Zpočátku si prohlíželi podrobně kdejaký obraz, ale s přibývajícím časem brali další památky víc a více hopem.

Pravda, lipóld'ové se o své památky starali příkladně, ale v Čechách máme památek také dost, takže to bylo jen o málo zajímavější než okružní jízda po Čechách.

Čekal je ale další svět na jejich cestě. A snad ještě víc se tam těšili mladí gežgové. Měl to být totiž Gežgay, domovský svět gežgů. Svět, odkud jejich hostitelé pocházeli. Zejména mladší gežgové o něm občas bájili. Měl to být

svět dodnes plný džunglí, zvěře a jiného života, zejména když – jako na všech světech – zajišťuje obyvatelům všechno potřebné k životu Sek a zvěř dnes nikdo neloví ani pro obživu, ani pro zábavu.

„Tam konečně uvidíte tu pravou divočinu!“ slibovali dětem mladí gežgové. „Vydáme se do džungle objevovat ruiny starých měst. Naši předkové je neudržovali jako lipóldové, říkali, že na ně nechají čas přirozeně působit a objevovat město zarostlé v džungli je jistě mnohem zajímavější než procházet sebelépe udržovaným hradem!“

Samozřejmě už se na to těšili, ačkoliv tady ve světě Šelkan to bylo také zajímavé.

S lipóldi se loučili neradi a také na harvéky se šli ještě do přístavu podívat. Pak přívětivý svět opustili. Před padesáti tisíci lety zde zuřily nelítostné námořní bitvy, teď už tu byl dávno mír. Kéž by se totéž dalo říkat i o Zemi!

Jak je ale příjmou na Gežgay?

Město Zurgipacy

Cestování mezi světy v kabinkách bylo nesrovnatelně rychlejší než doprava v rámci každého ze světů. Na Zemi je letecká doprava rychlejší než cesta z letiště do města. I na Gežgay trvala cesta od mezihvězdného nádraží na místo mnohem déle než vlastní přenos bránou zlýtu.

Slibovaná džungle začínala hned vedle kabinkového nádraží a museli se dopravit skoro deset kilometrů džunglí, naštěstí poměrně řídkou, kudy se dalo projet vozem, taženým dvěma pštrosům podobnými ptáky *dygyši*. Na rozdíl od pozemských pštrosů neměli drobnou hlavičku na dlouhém, tenkém krku, ale na krátkém krku měli pořádnou koňskou hlavu s obrovským, hrozivě zahnutým zobanem. Potkat toho tvora tváří v tvář v džungli by Pavel rozhodně nechtěl, ačkoliv se tvářili v roli kočárových koní poměrně mírumilovně.

Údajně to byli býložravci, ale zobanem se kdysi úspěšně bránili dravcům a Pavel odhadoval, že ten obrovský ostrý zoban mohl být úspěšnější než dlouhé zahnuté rohy tura afrického.

V cíli je čekala čtyři obvyklá černá obytná vejce, schoulená pod korunou obrovského stromu. Už si zvykli, že se zdejší obytná vejce podobají jedno druhému jako vejce vejci mnohem víc než pozemské paneláky, ale ve stínu zdejšího baobabu (či co to bylo) vypadala menší než jinde. Brzy se přesvědčili, že to není pravda, neboť jedno z těch čtyř vajec bylo pro ně – dole měl bydlet Gaňgóg s paní Geneče a jejich dva kočičí výrostci, nahoře pokojíček pro pozemské děti.

Po krátké svačince krátce po přijetí další kočičí rodinou vyrazili na první výpravu do džungle. Doprovázeli je tentokrát jen čtyři mladí gežgové - Gychjo a Gešítchi z Vjobůce a dvě kočičí slečny Rága a Mjardi z Gežgaye. Ukázalo se, že se jedná o bratrance a sestřenice, což u gežgů vylučovalo jakékoliv sexuální harašení, stejně jako druhová odlišnost mezi gežgy a pozemšťany. Mohli se pak plně soustředit na výpravu – a nutno přiznat, Rága s Mjardi měli pro všechny připravené královské překvapení – návštěvu opuštěného města, zarostlého v džungli.

Cesta tam byla zpočátku snadná, cestovali na nevelkých vozech, tažených *dygyši*, jenže asi po dvaceti kilometrech džungle zhoustla, takže museli pokračovat pěšky. Dygyše odpřáhli, kočičí slečny je nakrmily a

vypustily do džungle a vozíky příkazem zrušily, takže na místě nic nezůstalo.

„A co až se budeme vracet?“ starala se Milča.

„Privoláme si **dygyše**, necháme od Seka vytvořit nové vozíky a pojedeme,“ ujistila ji Mjardi. „Zdejší džungle je **dygyšů** plná a ti na zapískání ochotně přiběhnou – vědí, že od nás často dostávají dobroty a za ně nás ochotně svezou.“

„No vida, jak se dají drezúrovat zvířata!“ pochvaloval si Pavel.

„To u vás nemáte?“ vyzvídala hned Rága.

„Ne,“ přiznal Pavel. „Proto se nám tady tak líbí. Skoro jako kdyby byli ti dygyšové rozumní!“

„To není rozum, spolupracovat nebo pomoci někomu jen za odměnu,“ opravil ho Gychjo. „To je obyčejná vychytralost, ale intelligence je přece jen maličko výš.“

„Zajímavé,“ řekl Pavel. „Podle toho by u nás hodně lidem chyběla intelligence. Někteří bez odměny nehnou pro nikoho ani prstem.“

„Naštěstí se žádný druh neposuzuje podle jednotlivců,“ zasmál se Gychjo. „A dalším dobrým příznakem je řeč – tu naštěstí splňujete.“

„Máme občas víc štěstí než rozumu,“ usmál se trochu smutně Pavel.

Zdejší gežgy ale víc zaujalo něco jiného.

„Vy nemáte vozy tažené zvířaty?“ divila se Rága.

„Občas se u nás používají,“ připustil Pavel. „Ale spíš výjimečné. Nemáme u nás džungle plné zvěře, naše divoká zvířata se nehodí k tahání vozů. Máme sice koně, čtyřnožce schopné tahat vozy, ale jsou už poměrně vzácní. Jejich chov je dnes značně náročný.“

„V čem může být chov zvířat náročný?“ divila se Mjardi.

„Nemáme u nás žádnou obdobu vašich Seků,“ řekl vážně Pavel.

„Nemůžeme dávat zvířatům pamlsky podle libosti, jako vy. A půda dá jen omezené množství potravin. Nemůžeme dát všechno zvířatům, nebylo by dost ani pro lidi.“

„Vy nemáte Seky?“ vytřeštily obě kočičí slečny oči na pozemské děti.

„Nemají,“ řekl za ně rychle Gešitchi. „Jsou z oblasti mimo Zuznelai.“

„To asi mají štěstí, že se k nám dostali!“ soudila Mjardi.

„Jak se to vezme,“ vzdychl si Gešitchi. „Problém je, že sivírové na Vjobůci nezjistili, jak se k nám vůbec dostali. Zřejmě za to může nějaká

stará zapomenutá brána Okchygů. Zatím je tu máme jako hosty, než se o nich rozhodne. Teď to zkoumají sivírové na Scyneji. Už z toho je snad jasné, že to není a nebude jednoduchá záležitost.“

„Na Scyneji to vyřeší!“ opáčila Rága. „Tam jsou největší sivírové!“

„Taky doufáme,“ přikývl Gychjo. „Tak jdeme dál, ne?“

Vyrazili tedy pěšky do džungle. Jak se dalo čekat, kočky byly v džungli víc doma než děti. Ty se častěji zaplétaly do kořenů, při přeskakování překážek občas spadly a brzy se zadýchaly, zatímco jejich kočičí doprovod vypadal pořád svěží. Kočky to ale zpozorovaly a zvolnily.

„Vy jste na Zemi původně nežili v džunglích, že ne?“ zeptal se zdvořile Gychjo.

„Ne,“ odvětil trochu zadýchaně Pavel. „Naši předkové žili spíš ve stepích. Alespoň to tak tvrdí naši sivírové. Ale původně nelovili zvěř, byli to spíš sběrači. Jenže to už je dávno.“

„My jsme byli podle našich sivírů lovci,“ řekl Gešitchi. „Ještě nám na památku na ty doby zůstaly pořádné zuby. Ty vaše jsou opravdu menší, s těmi byste toho moc neulovili.“

Na ukázkou vycenil obrovské špičáky. Gežgové je neměli tak velké jako šavlozubý Nokimcha, ale lidské zuby se s nimi měřit nemohly.

„Jste podle našich odlišovacích skupin šelmy,“ přikývl Pavel. „My jsme podle zubů všežravci. Znamená to, že jíme skoro všechno, ale můžeme se lépe přizpůsobit – od čistě masité stravy po čistě rostlinnou. Ačkoliv – v některých krajích se časem ustálil jistý druh stravy. V našem okolí na Zemi například nejíme hmyz, hady a některá zvířata. Ne že by to nešlo, ale spíš tam máme nějaké psychické zábrany. Například nejíme psy ani kočky – jsou to zvířata, která žijí s námi a kterých si ceníme více jako pomocníků.“

„U vás žijí i kočky?“ zpozorněli všichni čtyři gežgové.

„Žijí, ale jsou malé a rozum určitě nemají,“ přikývla Zdenka. „Máme jednu doma, je černobílá, asi takhle velká a je to vynikající lovkyně myší,“ naznačila rukama velikost kočky.

„Lovkyně myší?“ opakovala po ní udiveně Rága.

Zdenka jí začala vysvětlovat, proč kočky loví myši, co jsou myši a jak lidem škodí. Lovem myší kočky lidem pomáhají a proto je lidé – alespoň v Čechách – nepojídají. Psi jsou zase společníci lidí už odedávna a v Čechách je také lidé nejedí. Ale některá zvířata se chovají čistě na maso. Například

vepři – ti se v Čechách jedí, ačkoliv jsou místa ve světě, kde je nejedí.

„No jo, když nemáte Seka,“ smířila se s tím Rága. „A na pořádný lov nemáte zuby...“

„Když naši předkové lovili zvířata, nepoužívali k lovu zuby, ale nástroje,“ uplatnila své školní znalosti i Milča. „Lovili tak i mnohem větší zvířata než byli sami.“

Pokračovali v cestě džunglí, i volnějším tempem překročili táhlý pahorek a začali sestupovat do údolí. Stromy zde zhoustly a kočky musely postupovat vpředu a ukazovat dětem, kudy se mají nejlépe protáhnout.

Konečně se džungle trochu rozhrnula a před výpravou se objevila vysoká kamenná brána, celá obrostlá popínavými rostlinami.

„Vítejte ve městě Zurgipacy!“ oznámila dětem Rága. „Jméno je to jediné, co o něm víme...“

Za branou byla půda pokrytá kamennými deskami, jen z mezer mezi kameny vyrážely slabší rostlinky, takže tu byl volnější pohyb. Ulici tvořily kamenné domy, ale na většině střech již vyrostly stromy, takže se město shora nedalo odlišit od lesa. Jen hlavní ulice byla trochu volnější, zatímco boční ulice byly zarostlé houštinami.

„Tady žili naši předkové,“ ukazovala dětem hrdě Mjardi. „Před sto tisíci lety, nebo ještě dřív.“

„Jak ...dřív?“ pozastavil se nad tím Pavel.

„Tohle město není v žádném dochovaném dokumentu,“ vysvětlovala mu rychle Rába. „Kdysi, než nás Okchygové připojili k Zuznelai, jsme měli jakousi úroveň písemností. Když k nám přišli Okchygové, tehdejší gežgové při setkání s nimi propadli panice. Nastala krátká doba zmatků, kdy se gežgové před vetřelci ukrývali, brali s sebou jen to nejnnutnější a někteří za sebou zapalovali i sídla, aby je vetřelci nedostali. Nedorozumění se později vysvětlilo, naši předkové pochopili, že nenastává konec světa a Okchygové přicházejí s přátelstvím. Přistoupili i na připojení Gežgay k Zuznelai, bylo to přece pro obě strany výhodné. Jenže se přitom spálilo mnoho dokumentů.“

„A přitom zmizelo i Zurgipacy?“ došlo Pavlovi.

„Zmizely jen staré dokumenty, opuštěné už bylo,“ souhlasily Rága s Mjardi.

Z oken vyrůstaly keře a občas i velké stromy, kmeny se kolem kamenných okenních překladů kroutily jako hadi, ale pokud nepočítali

jemné šumění listí ve vánku, bylo ve městě ticho.

„Jak dlouho je neobydlené?“ zeptala se tiše Zdenka.

„Nejméně sto tisíc let,“ odpověděla jí Rága. „Ale to je jen hrubý odhad, přesně to nikdo neví a už se to asi nikdo nedozví.“

„Naši vědci, tedy sivírové, dokáží určovat stáří opuštěných památek pomocí takové zvláštní metody...“ zarazil se Pavel, neboť mluvící čapka ogmu neuměla přeložit termín »radiokarbonová«. Netušil, že při stáří přes sto tisíc let už tato metoda žalostně selhává...

Mladí gežgové to naštěstí nechali bez povšimnutí...

Na Pavlovo přání se pokusili vstoupit do jednoho z domů. Vchod byl zarostlý křovím, ale když je rozhrnuli, podařilo se jim vstoupit do tmavé chodby. Podlaha byla nejméně do půlmetrové výšky pokrytá navátou hlínou, ale na stěnách byly ještě znát nějaké obrázky.

Pavel si přál svítilnu, jaké používali u harvéků, a v jejím světle se z temnoty vylouppl nástěnný obraz s průvodem kočkolidí, doprovázejících vůz s nějakými tehdejšími celebritami. Nahoře seděla dvojice oblečená do jasně žlutého obleku. Nebylo to nakonec zlato? Že by se tenhle kov používal na více světech, nejen na Zemi? Možné to bylo, ale Pavel neměl naději se to dozvědět. Ani Rága, ani Mjardi to nevěděly – jinak by se už jistě pochlubily.

Chodba vedla do atria, beznadějně zarostlého stromy i křovím. Díky šikovnosti Gychja se jim podařilo odhrnout křoviny podél stěny na pravé straně a dostali se až k oknu, ale spleť vegetace tam ještě víc zhoustla.

„Tady nic kloudného nenajdeme,“ přerušily další snažení Rága s Mjardi. „Vraťme se a raději se pojd'me podívat dál. Po hlavní ulici se dá projít až na náměstí s chrámem, tam je to zajímavější.“

Poslechli je a opatrně vyšli zpátky na ulici. Byla poměrně tmavá, ale schůdnější než zarostlé vnitřky domů. Jenže byla poměrně dlouhá – tak dva kilometry. Občas klopýtli přes mohutné kořeny stromů, vyrůstajících v domech, marně se snažících provrtat se skrz masívní kamennou dlažbu. V přilehlých domech se stromy uchytily, ale hlavní ulice byla vydlážděná opravdu důkladně, dlažba se jen tak nedala. Zato nad domy se koruny stromů rozpínaly nerušeně a volně a vytvářely nad celým městem skoro souvislou zelenou vrstvu. Při pohledu z nízko letícího letadla by nikoho ani nenapadlo, že tu nějaké město je.

Konečně se vpředu trochu prosvětlo. Neprostupná dlažba se rozšířila do

většího náměstí, nad nímž byla dokonce volná obloha, neboť i stromy ustoupily do stran.

„Před námi je bývalý velký chrám,“ informovala všechny polohlasem Rága. „Jeho účel už je pro nás neznámý, ale je to nejzachovalejší stavba ve městě.“

Ačkoliv to bylo podivné, chrám nebyl zarostlý vegetací. Vypínal se na konci náměstí, stromy mu ustupovaly do stran, ale v chrámu ani na jeho střeše nerostl ani jeden. Chrám byl zřejmě jedinou stavbou města, kde se do dnešní doby zachovala střecha a uvnitř stropy. Zblízka bylo znát, že má střechu hladkou, očividně kovovou. Proto se na ní dosud nic neuchytilo, i když na mnoha místech se navátá hlína udržela a místy se v ní uchytily mladé stromečky – avšak jakmile vyrostly, odtrhly se a sklouzly i s hlínou dolů, kde zpravidla na kamenné dlažbě uschly. Za ta tisíciletí se po stranách chrámu, kam se střecha svažovala, navršil z hlíny a uschlých stromků skoro dvoumetrový val.

„Dá se jít dovnitř?“ zeptal se Pavel obou koček, které tu zřejmě nebyly poprvé.

„Dá – a je to tam nádherné!“ lákala je Rága. „Hlavní vchod se nedá otevřít, jsou na něm příliš těžká vrata, nikdo s nimi nehne. Ale dá se vejít bočním vchodem, je menší a dveře se tam ještě dají otvírat i zavírat. My je za sebou zavíráme, aby vítr dovnitř nenavál moc hlíny.“

Byl to sice prohřešek proti zásadám gežgů ponechat všechny památky na pospas zubu času, ale starý chrám ve ztraceném městě Zurgipacy za trochu péče jistě stál.

Společně odtlačili silné kovové křídlo. Ne úplně, jen aby se škvírou všichni protáhli. Drhlo o usazeniny na podlaze i v kovových závěsech, ale gežgové měli kočičí mrštnost a pozemské děti také nebyly zavalité, takže se na druhou stranu brzy všichni hladce dostali.

Ocitli se v boční lodi obrovské katedrály. Po několika krocích se ale Pavel zastavil. Obrovská prostora sama o sobě vzbuzovala respekt, ale Pavla něco zarazilo.

„Holky, proboha, vás ještě nic nenapadlo?“ obrátil se polohlasem na spolužačky.

„Ne, co by mělo?“ odvětila stejně tiše Zdenka.

„Tak se pořádně dívejte kolem sebe! Tohle je přece – klasická pozemská

gotika!“ vyhrkl.

Dívky se s překvapením dívaly na kamenné žebroví typických lomených kleneb, na vysoká okna, místy ještě se zbytky barevných skel, vysoké žebrované sloupy. Pavel měl pravdu, tohle přece byly prvky klasické pozemské gotiky!

„A tady – vidíte?“ obrátil jejich pozornost stranou. „To snad ani není možné!“

Červené sklo na kulatém okénku na čele hlavní lodi se ještě nevysypalo. Přímo před ním byl ale symbol, při jehož spatření přejel všem pozemským dětem po zádech mráz.

Skvěl se tam – ozdobný zlatý kříž.

Pavel se po návratu z džungle obrátil na pana Gaňgóga s požadavkem, zda by mu nemohl přivolat sivíra Nokimchu.

„Mám pro něho něco důležitého!“ tvrdil. „Něco, co ho bude zajímat, a nejen jeho, nejspíš i vaše *chitžará*. A souvisí to se Zemí!“

Díky tomu se sivír Nokimcha objevil na plošině mezi obytnými vajíčky během pár hodin, jen co se sem stačil dopravit.

„Co máš tak zajímavého?“ obrátil se na Pavla.

„Gežgové nás vzali na výlet do Zurgipacy, starého, zapomenutého města,“ začal Pavel. „Stojí tam příšerně starý chrám, odhadovali ho na sto tisíc let, jenže se neuvěřitelně podobá chrámům na Zemi z doby před pouhým půl tisíciletím. A kdyby jen to! Klíčovým místem chrámu v Zurgipacy je úplně stejný symbol, jaký je v podobných chrámech i na Zemi.“

„To by znamenalo...“ zamyslel se vážně Nokimcha, „buďto neuvěřitelnou náhodu, anebo ještě nedávné spojení některého světa Zuznelai se Zemí.“

„Na náhodu se mi to zdá opravdu neuvěřitelné,“ potvrdil Pavel. „Protože stavební sloh zvaný gotika má na Zemi určitá pravidla. A zdejší stavba je splňuje. A k tomu symbol kříže – a navíc na správném místě – já bych tu náhodu prostě vyloučil.“

„Takže se nepřiliš dávno – jak jsi to říkal? Před půl tisíciletím? Někdo ze Zuznelai by se musel pohybovat po Zemi. A to už opravdu není deset milionů let!“

„Takže vás to zajímá?“ usmál se vítězně Pavel.

„Zajímá,“ odvětil vážně sivír Nokimcha. „Dokonce víc, než si myslíš. Díky za zprávu.“

Pak mu ale navrhl něco, co se Pavel chvíli zdráhal přijmout.

„Pojď, půjdeme spolu do toho chrámu!“ řekl rozhodně. „Abychom tam byli dřív, vezmu tě na záda. Ukážeš mi, co se na té stavbě podobá stavbám na Zemi!“

Pavlovi připadalo trochu trapné nechat se vozit na zádech zdejšího vědce, jenže ten na svém návrhu trval a Pavel se nakonec podvolil. Svězt se na zádech šavlozubého tygra – to se každému jen tak nepříhodu! Zdenka s Milčou jen koukaly! Pavel se měl na tygrím hřbetě přidržovat batohu, který si Nokimcha na záda připnul namísto sedla a kromě toho se měl k batohu připoutat pásem.

To byla jízda! Nokimcha byl sice zdejším vědcem, ale jako tygr se pohyboval velice mrštně, rychleji než vůz tažený dygyši. Tam, co vůz neprojel, Nokimcha ještě zrychlil. Obrovskými skoky se lehce přenášel přes kořeny, včas si vyhlížel průchody a u brány města Zurgipacy byli za kratší dobu než jim předtím trvala jízda vozem do půli cesty.

„Kde je ten chrám?“ otočil tygr na okamžik hlavu k Pavlovi.

„Na náměstí na konci téhle ulice,“ řekl Pavel.

Nokimcha se s ním opět rozběhl a zakrátko byli před pozoruhodnou stavbou.

„Dovnitř se dá vstoupit nejlépe bočním vchodem,“ navrhl Pavel.

Dovedl sivíra ke dveřím, které Nokimcha jedním trhnutím otevřel.

„Ukaž, kde máš ty pozemské prvky?“ pobídl svého jezdce a opatrně ho složil ze svého hřbetu na kamennou podlahu starého chrámu.

Pavel se rychle postavil a začal Nokimchovi ukazovat, co všechno se tu shoduje s obdobnými stavbami na Zemi.

„Cechapú,“ zavrčel nespokojeně sivír, když si vnitřek chrámu pozorně obhlédl.

„To je co?“ zeptal se ho Pavel.

„Cechapú byl národ, dnes již považovaný za vyhynulý,“ uspokojil Nokimcha jeho zvědavost. „Byly to problémové bytosti, stejně jako rambu a giva. Navíc se nechvalně proslavily neuváženými zásahy do jiných civilizací. Také na svět Gežgay přišli jako první Cechapú a tento chrám je památka na ně. Působili ale škodlivě a když se později na Gežgay objevili

první oficiální vyslanci Zuznelai, gežgové úplně propadli panice. Jak se zdá, Cechapú se objevili i u vás na Zemi – a co hůř, poměrně nedávno. Ne deset milionů let, ne sto tisíc let, ale pouhé půl tisíciletí. Není tedy pravda, že již dávno vyhynuli, když ještě v té době zasahovali na dalších světech. A jestli po sobě i u vás zanechali stejně škodlivé stopy, bude Země ještě problémovější svět, než se zdálo.“

„Je to tedy dost důležité?“ zeptal se rychle Pavel.

„To tedy je,“ potvrdil sivír.

Nokimcha Pavla přivezl zpátky, pak se ale rozloučil a odletěl. Podle vlastních slov zamířil za sivíry světa Scyneje, kteří pátrali po Zemi. Stopa obsahující Cechapú byla příliš závažná a mohla by jejich pozornost obrátit směrem, který by vedl k nalezení Země. Ještě závažnější bylo zjištění, že na Zemi byli Cechapú poměrně nedávno. Ten národ, považovaný dlouho za úplně vyhynulý, tedy ještě existoval a jeho výskyt na Zemi to stavělo do jiného světla. Jak řekl Nokimcha Pavlovi, Cechapú se proslavili škodlivými zásahy na více světech – a Země byla zřejmě jen další v pořadí.

Podle Nokimchy ale tento objev povede ke znásobení úsilí sivírů na Scyneji, aby Zemi našli stůj co stůj. Pavel usoudil, že to je pro pozemské děti velice dobrá zpráva.

„Takže, holky, teď to sivírové na Scyneji teprve roztočí!“ oznámil spolužačkám, jakmile se s nimi zase uviděl.

„A vrátíme se dřív domů?“ těšila se Milča.

„Možná,“ přisvědčil Pavel. „Přinejmenším bych řekl, že se to přiblíží.“

„No, nevím,“ zachmuřila se naopak Zdenka. „Asi by bylo dobré pořádně se tady porozhlédnout, dokud to ještě jde. Kdoví, kdy se sem po návratu na Zem zase dostaneme, jestli vůbec někdy.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ souhlasil trochu neochotně Pavel. „Podle mého mínění se sem už nikdy nevrátíme.“

„Ale co nám zdejší obyvatelé dali, to nám přece zůstane,“ namítla Zdenka. „I po návratu na Zem budeme jiní než ostatní!“

„Poslyš, jak to vlastně bude s tou slibovanou dlouhověkostí?“ zajímala se raději Milča.

„Nokimcha upravil jen nás tři,“ odvětil Pavel. „My tři to tedy máme. Ale o způsobu, jak to na Zemi rozšíří – a jestli vůbec – nebyla zatím řeč.“

„Já myslela, že to bude pro všechny!“ řekla zklamaně Milča. „A co ostatní lidé na Zemi?“

„To záleží na chitžarech,“ řekl Pavel. „Oni to rozhodnou. A řekl bych, že budou velice opatrní, aby si do Zuznelai nenatahali další ramby a givy.“

„To je podraz!“ vybuchla Milča. „Já myslela, že to hned po našem návratu nabídneme všem spolužákům i lidem ve vesnici... a zatím...“

„Tak jednoduché to určitě nebude,“ zvažněl Pavel.

„Neříkal jsi, že bys to mohl ty sám připravovat i pro jiné?“ vzpomněla si Zdenka.

„Jo, říkal,“ přikývl. „Ale nedá se to vyrábět na běžícím pásu. Třikrát do roka pár vajíček, to je asi tak všechno co svedu, víc ode mě nečekejte. A nechtějte ani vědět, jak se to dělá! Kdybyste radši zemřely, než polykat živé červy, seklo by to s vámi. Až se vrátíme na Zem, zkusím vytvořit *ovrósje*prodlužující život pro své i pro vaše rodiče. Pak se možná dostane i na pár dalších, ale ve srovnání s celým světem je to kapka v moři. Rozumíte?“

„To je to tak složité?“ zajímala se Zdenka.

„Složité to není, ale je to pomalé a nejde to urychlit,“ opakoval. „Takže bych uvítal, kdybys nikdy neprosila za bratránka Karla. Nemá smysl prodlužovat život ničemům, když se nedostane ani na nepatrný zlomek poctivých, co by si to zaslouhovali víc.“

„Bratránek Karel si to nezaslouží,“ souhlasila Zdenka. „Ale věděla bych ve vsi o více lidech, za které bych bez výčitek svědomí prosit mohla.“

„Já taky,“ přihlásila se i Milča.

„Vždyť já taky,“ ujistil je. „A na některé se i dostane. Ale ať se na to díváte jak chcete, Země má miliardy lidí a my z nich přijmeme do klubu dlouhověkých Struldbrugů sotva desítky, rozhodně ne tisíce a ani náhodou miliony. Budeme je proto muset vybírat zodpovědně. Mezi námi, Milčo, tvé rodiče vezmeme jen kvůli tobě.“

„Tohle jsem vážně nečekala!“ odvětila zhnuseně Milča. „Myslela jsem, že náš návrat změní k lepšímu celý svět!“

„My tři na to nestačíme, budeme pouhou kapkou v moři,“ zchladil ji. „Můžeme přinést naději pár lidem, kteří by zemřeli dřív, než to na Zemi roztočí sivírové ze Zuznelai, ale ne víc.“

„Když budeš vybírat lidi po jednom, ostatní jim budou strašně závidět,“

řekla Milča vážně.

„Z toho vyplývá, že to ke všemu budeme muset dělat tajně,“ dodal. „A největší problémy na nás teprve čekají, až někomu dojde, že žijeme nějak příliš dlouho! Kdybyste četly Věc Makropulos, tam to Čapek jen nakousl – a to se jednalo jen o Elinu a tři-čtyři další. Není jednoduché žít tři sta let ve světě, kde je výjimečná už stovka!“

„Měli bychom si už teď ujasnit, co řekneme, až se nás všichni zeptají, kde jsme celou tu dobu byli,“ navrhla Zdenka. „Rodičům, ve škole... a nejspíš i policii...“

„Zase chceš lhát?“ zavrčel Pavel.

„Lhát nemusíme,“ namítla Zdenka. „Pravda je lepší, nemusíme si vymýšlet. Ale nemůžeš lidem vyslepičit všechno. Jestli před někým jen cekneme o dlouhověkosti, nikdy nebudeš mít klid. Budou za tebou posílat různé celebrity a politiky, mafiáni ti budou vyhrožovat zabitím rodičů, jen abys jim zařídil prodloužení života...“

„Budeme muset zamlčet dlouhověkost,“ řekl vážně Pavel. „To ostatní snad prozradit můžeme. Ačkoliv – ještě nevíme, co nám zdejší lidé dovolí. Uvidíme, jaké nám dají podmínky, než nás vrátí na Zemi. Jejich zákaz bych se neodvážil porušit. Ani pak to nebude snadné. Dlouhověkost musíš každých dvacet let obnovovat – to vás časem naučím, ale zpočátku to bude ležet na mně.“

„Ještě tohle!“ vzdychla si Zdenka. „Zdá se mi, že budeme muset držet spolu nejen teď a tady, ale i později na Zemi. A vlastně – především na Zemi!“

„Co ale máme podle tebe dělat teď a tady?“ zeptala se Milča vyčítavě.

„Měli bychom získat co nejvíc vědomostí,“ navrhl Pavel. „Ať se nevrátíme s úplně prázdnýma rukama. Navrhoval bych zrušit poznávací zájezdy a sjednat návštěvu sivírů na Scyneji. Největší výhra by pro nás byla, kdyby nás tam vzali do školy.“

„Do školy?“ vyskočila Milča. „Snad nechceš chodit do školy – i tady?“

„Byl bych pro,“ trval na svém. „Vynechat látku, která se vztahuje k Zuznelai a na Zemi by nám byla k ničemu, ale co nejvíc zvládnout vědy, které by se daly uplatnit i na Zemi.“

„Je vidět, že jsi opravdu vědátor,“ odfrkla si Zdenka.

„Ale myslíš jen na sebe!“ přizvukovala jí Milča.

„Nejen na sebe,“ namítl. „Není přece v lidských silách zvládnout všechno vědění světa. Ale vy dvě můžete zvládnout obory, na které nebudu stačit a uniknou mi. Co by se vám líbilo nejvíc?“

„Jdi mi k šípku se školou!“ zavrčela Milča. „Poslyš, nebyla návštěva Zurgipacy důležitější?“

„Byla,“ připustil. „Ale to byla náhoda.“

„Tak nechme náhodu působit dál,“ řekla Milča. „Já jsem pro pokračování zájezdu.“

„Já taky,“ přidala se k ní Zdenka.

„Vrátíme se na Zem úplně pitomí!“ varoval je.

„Ne víc než ostatní kluci a holky ve škole,“ řekla Zdenka. „Zatím jsme toho moc nezameškali. Přitom už máme aspoň dlouhověkost – sen lidí od starověkých alchymistů po dnešní docenty.“

„Máme – ale nevíme, jak funguje a umíme s ní zacházet jen omezeně,“ posteskl si Pavel.

„Aspoň to,“ řekla Zdenka. „A naučili nás zacházet i s vodními žábami!“

„Které nám na Zemi budou houby platné,“ dodal Pavel. „I kdyby se nám podařilo propašovat je tam, nedokážeme je udržovat – plnit krví, čistit... umíme je nanejvýš objednat u zdejších Seků v připraveném stavu, ale to je asi tak všechno.“

„Ale můžeme si jich užít tady,“ řekla Zdenka. „Nemůžeme chtít všechno, Pavloušku, ale můžeme se spokojit s tím, co jsme už dostali.“

„To je krátkozraké!“ namítal.

„Hele, Pavloviči, uvažuj trochu logicky,“ pokračovala Zdenka. „Nedělej si už iluze, že spasíš svět, samotnému ti musí být jasný, že je to marná práce. I kdybys tady nasál všechnu moudrost zdejšího světa, nebo dokonce všech zdejších světů, na Zemi budeš tintítka, cucák a nikdo ti neuvěří. Většina vynálezců beztak skončila jako žebráci!“

„To se uvidí!“ zavrčel. „Ale když tady budeme jen okukovat krásy světa, nebo dokonce všech zdejších světů, vrátíme se na Zem pitomí jako polena a skončíme taky jako žebráci, jen ještě dřív.“

„Když se vrátíme včas, myslím v dohledné době, školu na Zemi lehce doženeme,“ utěšovala ho Milča. „Ty jsi primus třídy, já ani Zdenka jsme taky nebyly nejhorší, učivo si snadno doplníme. A pak můžeme žít klíd’o, jako kdyby se nic nestalo. Jen nebudeš orákulem našeho světa.“

„Orákulem?“ ušklíbl se. „Tak jako tak budeme *jiní*, uvědomte si to. Čekají nás nebetyčné problémy, když ne hned, tak určitě už za takových dvacet – třicet let. Představte si samy sebe jako svěží, krásné, mladé a sexy – penzistky! Je vám jasné, do čeho se to nezadržitelně řítíme?“

„Jenže tyhle problémy nenastanou hned,“ zarazila ho Zdenka. „Až se vrátíme, budeme pořád jen obyčejní školáci. Vrátime se do školních lavic a život půjde dál. Samozřejmě budeme vědět, že jsme jiní, ale to budeme vědět jen my – a možná naši rodiče a případně i ti, komu prodloužíme život, ale ostatní ani ve snu nenapadne, co jsme zač. U Swifta měli ti Struldbrugové někde v obličeji černou skvrnu, takže ostatní hned věděli, co jsou zač. My ale flekatí nejsme a nebudeme, rozumíš? Chceme žít jako ostatní a budeme žít jako ostatní.“

„Než si někdo všimne, že na vážené a usedlé dámy, jak bude patrné z dokladů, vypadáte nějak neuvěřitelně mladě,“ namítl. „Kdybyste si vzaly normální kluky a nepřijal bych je mezi dlouhověké, přišli by na to jako první, ale pak by vám ze života udělali peklo, to si pište. Dobře, vezmeme je do klubu. Pak to ale udělají sousedi.“

„Na přemýšlení máme takových třicet let,“ vzdychla si Zdenka. „Do té doby budeme jakž takž normální. Co řekneme ve škole? Byli jsme v mimozemském světě – a co? Zase jsme se vrátili, na omluvenku by to mělo stačit. Co řekneme policii? To samé, byli jsme v mimozemském světě – no a co? Omluvíme se za zbytečné pátrání, tam byste nás prostě nenašli, není to vaše ani naše vina. Jak jsme se tam dostali? Nevíme, nerozumíme tomu. Co řekneme doma rodičům? Tam to bude určitě jiné, našim asi budeme muset říct víc, až jim nabídneme pět set let života. Jenže rodiče jsou tady od toho, aby nás pochopili, zvyknou si na to, stejně jako my. Co ještě?“

„Elina Makropulos to řešila tím, že se často stěhovala a přitom si měnila jméno,“ přidal Pavel svou trošku do mlýna. „Možná to není tak špatný nápad. Jenže Elina žila jako zpěvačka. Měla hlas jako zvon, stačilo aby někde zazpívala a svět jí ležel u nohou. My to budeme mít horší.“

„Ale na to všechno máme těch třicet let, než se to projeví!“ opakovala ještě naléhavěji Zdenka.

„No dobře,“ ustoupil. „Stejně budeme muset spoustu věcí projednat s Nokimchou, Já se jen tak nesmírím s tím, že skoro nic nevím. A taky počítám s tím, že nám návrat domů osladí nějakými podmínkami. Jako že

nebudeme o něčem mluvit a tak...“

„Ty si myslíš, že o tom bude rozhodovat ten tygr?“ znejistěla Zdenka.

„Rozhodovat budou samozřejmě chitžarové, ale Nokimcha s nimi bude jednat, takže nám to nejspíš sdělí on, pokud ne Gaňgóg,“ uvažoval Pavel. „Ale Nokimcha je zároveň sivír, neboli vědec, odborník přes biologii a jestli se chceme něco dozvědět, tak jediné od něho. Uvědomte si, že naši pozemští lékaři o nás *jiných* nevědí ani to nejmenší!“

„S doktory bude zřejmě problém,“ připustila Zdenka.

„Možná menší, než tušíte,“ usmál se Pavel.

„Jak nás budou léčit, když nebudou vědět, že jsme jiné?“ namítla Zdenka.

„S doktory si nelamte hlavinky,“ usmíval se dál Pavel. „Nebudete je asi potřebovat na většinu běžných nemocí, protože červ *ovrósje* nemoci prostě nepřipustí. Můžete potřebovat pomoc leda při rozsáhlejších úrazech – menší úrazy zvládne *ovrósje* taky lépe než doktoři. Jo – abych nezapomněl, vy dvě můžete potřebovat pomoc i u porodu, ten taky bude vyžadovat odborníky...“

„Říkáš, že je na to ostatní potřebovat nebudeme?“ zpozorněla Zdenka.

„Ne,“ ujistil obě. „Budete pořád mladé a zdravé. Konec s kontrolami, očkováním, s nemocemi a co mě nejvíc blaží, i se zubaři!“

„Vážně?“ zajásaly obě, nejvíc Milča.

„Jo,“ přikývl. „Na to jsem se ptal a Nokimcha mě ujistil, že to bude stejné jako u ostatních bytostí Zuznelai, které mají zuby. Nekazí se jim a když se některý zub přerazí při úrazu, brzy za něj vyroste náhradní. Jako kdyby byly všechny zuby mléčné. Pak už záleží na vás, jestli si viklavý zub necháte odborně vytrhnout při umrtvení, nebo počkáte, až vypadne sám. Vás to taky potěší, ne?“

„No Jéžiš!“ rozjasnila tvář Milča. „Už žádná vrtačka?“

„Nebude potřeba,“ opakoval.

„Ty jsi zlato!“ rozzářila se Milča. „Já tě miluju!“

„Ale no tak...“ odmítal nezaslouženou chválu. „Moje zásluha to není, jen jsem se zeptal. Měly byste se o ty problémy víc zajímat. Teď vás to naštěstí nebolí, ale časem... což se takhle Nokimchy zeptat na okolnosti s vašimi problémy? Já například informace o porodu vlastně nepotřebuji. Vás by to mělo zajímat víc, ne?“

„To máš pravdu,“ zvážněla Zdenka. „Zuby jsou nepříjemné, ale o

porodech se taky povídají celé strašidelné ságy! Hele, až příště Nokimcha přijde, přihraj ho nám dvěma!“

„Až přijde...“ vzdychl si. „Doufám, že to bude brzy! Ačkoliv nevím, jestli se na něho máme těšit, nebo se jeho příchodu obávat. Mohl by přinést i špatné zprávy.“

„Proč myslíš?“ zarazila se Zdenka.

„Kvůli Zemi,“ odpovětil.

Chitžará

Gežgové dětem zprostředkovali ještě dvě návštěvy zapomenutého města Zurgipacy, ale nic už tam nebylo tak zajímavé, jako chrám. Ta stavba byla něčím magická. Přitahovala je, takže každou návštěvu sice začali na jiném místě města, ale pokaždé ji skončili v chrámu. Gežgy přitahovala jako magnet, ale pozemské děti současně přitahovala i odpuzovala. Monumentální gotika se vyskytuje i na Zemi, ale ta zdejší...

Například střecha. Chrám byl jedinou stavbou ve městě se zachovalou střechou. Ostatní domy měly střechy a většinou i všechny stropy zřícené, v domech rostly prastaré stromy, neboť zde byla měkčí půda než na kamenných ulicích, jen chrám byl nedotčený. Pravda, část skleněných oken byla vysypaná, ale obdiv zasluhovaly skleněné tabulky, které se zachovaly. Na Zemi neexistuje sklo, které by přečkalo sto tisíc let. Tak dávno lidé ani netušili, jak je vyrábět a k čemu by jim mohlo být dobré. Tady byly v oknech sice jen zbytky, ale jejich stáří bralo dech.

Plechová střecha chrámu byla dalším divem světa. Ten plech očividně nerezivěl a vydržel sto tisíc let bez škrábnutí. To za tu dobu nikoho nenapadlo využít tak podivuhodný kov jinak?

A pak – ta spojitost zdejšího chrámu se Zemí!

Uvnitř pozemských gotických chrámů bývají lavice pro věřící. Jestli tu kdysi něco obdobného bylo, nezachovalo se to, obrovská chrámová loď s kamennou dlažbou byla úplně prázdná. Možná byly zdejší lavice použitelné i pro jiné účely a zdejší kočkolidé si je časem rozebrali. Na Zemi se na čele chrámů nacházejí oltáře, tady nebyly, ale po pravdě řečeno, byl by opravdu zázrak, aby přečkal takovou dobu i mobilní inventář.

Další drobný rozdíl proti pozemským chrámům představovaly dveře. Na Zemi bývají často z tvrdého okovaného dřeva, zdejší dveře byly celokovové a nebýt na podlaze navátá hlína, otevíraly by se zřejmě docela lehce. Až na hlavní vstupní dveře chrámu – ty byly ale jištěné nějakým skrytým pákovým mechanismem, který jim nedovolil otevřít se.

Pavel si tu záhadu obhlížel co nejpozorněji a jen litoval, že jeho mobilu došly baterie, takže si nic z toho nemohl vyfotografovat. To by byly snímky! Takhle ale mohl jen litovat.

Nešlo by získat snímky jinak? Gežgové to nevěděli. Zdejší kočkolidé

zřejmě necítili potřebu takové obrázky zachycovat. Jejich civilizace byla zkrátka jiná než naše.

Chystali se právě ukončit další návštěvy města Zurgipacy, beztak je zdrželo proti plánu, když znenadání přiletěl sivír Nokimcha.

„Prozatím se rozlučte!“ požádal je. „Poletíte výjimečně se mnou.“

„Kam?“ zajímal se Pavel.

„Na Scynej, do Puráje,“ řekl Nokimcha. „Chtějí s vámi mluvit nejvyšší chitžará Zuznelai.“

„To snad ne!“ ujelo panu Gaňgógovi. „Co že tak najednou?“

„Chitžará málokdy vysvětlují své záměry předem,“ řekl Nokimcha. „Dozvíte se to, jistě, ale až po uzavření případu, kdy chitžará skládají počty všem.“

„Nás při tom nevyžadují?“ zeptal se Gaňgóg.

„Ne, mám přivést jen ty tři,“ řekl stručně Nokimcha. „Stalo se něco důležitého. Sivírové ze Scyneje zřejmě objevili Zemi. Tedy – aspoň doufají, že to byla Země.“

„Hurá!“ vykřikl Pavel. Také tváře obou dívek se okamžitě rozjasnily.

„Moc nejásejte!“ zchladil je Nokimcha. „Průzkumníci se dostali do nebezpečného konfliktu s místními obyvateli. Na obou stranách zůstali mrtví a spojení se Zemí je opět ztracené. Chitžará si vás vyžádali, abyste jim vysvětlili některé okolnosti.“

„Potěš pámbu!“ vyhrkl Pavel a zvažněl. „To nevypadá dobře!“

„A co s tím můžeme udělat my?“ zeptala se také tak vážně Zdenka.

„Nevím,“ odvětil netrpělivě Nokimcha. „Seberte se a pojd'te, ať už jsme tam!“

„Vrátí se sem ještě?“ zeptal se ho Gaňgóg zamračeně.

„Nevím,“ odvětil tázaný. „Až podle toho, jak to dopadne.“

„No nazdar!“ zbledl Pavel.

Cestu na Scynej by za jiných okolností Pavel uvítal. Už předtím dívkám navrhoval, aby se tam zkusili seznámit s nejpokrokovější vědou Zuznelai, ale takhle to vypadalo úplně jinak. Huř.

Pavel se zkrátka obával výsledku.

Nokimchovi ochotně vyklopil všechno, co o Zemi věděl. Nic nezamlčoval, nic nepřikrášloval, prostě mu důvěřoval. Chitžará – to bylo

něco jiného. Pavel si je neuměl představit a co je neznámé, to obvykle budí větší obavy.

Neměl raději držet hubu? Nemusel přece prozradit všechno! Ted' už bylo pozdě honit bycha. Mohl si to vyčítat, ale napravit to už nešlo.

Cesta jim ubíhala rychle. Nejdéle jim trvala cesta džunglí na vozíku taženém dygyši u gežgů. Na skleněném nádraží nastoupili do kabinky, vzdáleně podobné autobusu či malému vláčku. Čekal je nejprve kus cesty po trati na vysoké estakádě a nakonec průjezd hvězdnou branou zlýtu.

Pavel seděl jako zařezaný. Hlavou se mu honily stovky myšlenek, od těch nejhorších, že by je mohli přece jen zavřít do nějaké klece, po nadějně, že přece za nic z toho nemohou a neměli by být nevinně trestáni.

Sivír Nokimcha byl po celou cestu velice vážný, ale dívkám ochotně vysvětloval vše, na co se ho ptaly. Dívky se konečně rozhoupaly a začaly se ho vyptávat místo zamlklého Pavla.

Na dlouhé dotazy a obsáhlé odpovědi ale nebyl čas. Kabinková doprava byla rychlá a průchod hvězdnou branou zlýtu ještě rychlejší. Najednou to bliklo a kolem nádraží se skokem setmělo. Byli ve světě Scynej, sídle nejvyspělejší vědy Zuznelai.

Chitžará měli sídlo nedaleko kosmického nádraží. Scynej se od ostatních světů odlišoval na první pohled. Na všech světech, které do této chvíle navštívili, panoval trvalý den bez střídání s nocí, jak to znali ze Země. Scynej se očividně nacházel v odlišné části vesmíru. Noc a den se zde střídaly a tím se Zemi podobal více než jiné.

Jenže podoba se Zemi tím ani zdaleka nekončila.

Vnitřek nádraží byl dokonale osvětlený, ale za skleněnými stěnami byla černá noc. Vystoupili z kabinky, která ihned odjela, a vyšli ze skleněné budovy. Ocitli se na břehu široké řeky nedaleko od mostu, spojujícího její břehy. Most od kosmického nádraží k velké osvětlené budově byl osvětlený, ale v tuto noční hodinu byl prázdný.

„Jůžišmarjá!“ zmohl se Pavel jen na povzdech, zatímco obě dívky se jen užasle dívaly.

„Tohle odněkud znám!“ zmohla se Zdenka na udivenou větu.

„Není to přesně ono,“ dokázal Pavel tu budovu určit přesněji. „Ale kdyby nahoře na té vysoké věži byly veliké hodiny, byl by to londýnský Big Ben. Tady ale ty hodiny chybí.“

„Prosím tě, proč by stavěli na Scyneji nějaký palác podle Londýna?“ divila se Milča.

„Jestli to nebude naopak! Co je to za dům?“ obrátil se Pavel na Nokimchu.

„To je Puráj, sídlo Chitžará,“ sdělil jim Nokimcha. „Je to nejstarší dosud používaná budova ve Zuznelai, postavená před více než půl milionem let a celou tu dobu pečlivě udržovaná v původní starobylé a nikdy nezměněné podobě. Nesmírně si jí vážíme, neboť právě tady Okchygové kdysi dávno náš spolek světů Zuznelai založili. V té silné věži je Supéryš, vysílač schopný obsáhnout všechny připojené světy ve všech vesmírech. Odtud se zajišťuje soulad Seků na všech světech a je to od začátku i středisko dorozumívání.“

„Vždyť je jedna taková stejná – nebo skoro stejná – stavba i na Zemi!“ vyhrkl Pavel.

„Na Zemi máte něco podobného?“ ožil Nokimchův zájem.

„Ano – jenže ta stavba na Zemi může mít nanejvýš pár století,“ řekl

Pavel. „Znamenalo by to, že Westminsterský palác v Londýně postavili podle Puráje.“

„Cechapú,“ vzdychl si Nokimcha.

Dům zvaný Puráj vypadal starobyle, že by dělal čest i starodávnému anglickému sídlu, ale to byl jen vnější dojem. Uvnitř byly věci, které se v Anglii – a vlastně na celé Zemi – rozhodně jen tak nevidí. Například dveře. Byly vysoké, na pohled dřevěné, ale neměly kliky. Však se také neotvíraly. Dalo se jimi projít buď tak, jak byly – přímo skrz dřevo, nebo mohly zmizet a procházelo se pak prázdnými dveřními rámy. Nokimcha nejprve dětem navrhl, aby si vyzkoušely projít dveřmi bez otevírání, ale pak je raději naučil nechat dveře na chvíli zmizet. I to byl zajímavý zážitek. Dveře byly vysoké a široké. Nokimcha dětem sdělil, že byly stavěné ještě podle Okchygů. Od těch dob nedosahovala jejich vzrůstu žádná rasa, ale původní dveře tady samozřejmě zůstaly.

Chodba za vchodovými dveřmi byla dlouhá, ale komise na děti čekala hned v krajní místnosti. Nokimcha uvedl trojici do strohé místnosti bez nábytku, kde je přivítala skupinka složená z různých bytostí. Některé druhy viděli už na Vjobůci, jiné byly pro ně nové. Nejodpornější dětem připadali hmyzoidní *dryazgu*, naopak roztomilí opičkovití *ezažno* se lidem podobali nejvíc. Děti ale věděly, že zdání klame. I ty nejroztomilejší opičky patří mezi Chitžará, koordinátory světů Zuznelai. Měly proto před nimi jak se patří respekt.

Hmyzoidé hned na počátku navrhli děti rozdělit, ale Milča s Zdenkou se toho tak vyděsily, že Nokimcha raději navrhl, aby trojlístek nedělili, že se budou společně cítit lépe.

Komise kupodivu souhlasila. Děti pochopily, že Nokimchu uznávají, pokud není on sám jejím členem. Rozhodně je to uklidnilo, nejvíc dívky. Pavel předem očekával tvrdý výslech, ale i on měl raději spolužačky na očích, aby věděl, že se jim nic zlého neděje.

Nic zlého se jim ale dít nemělo, i když na ně čekaly nepříjemné zážitky. „Podívejte se!“ vybídl děti Nokimcha.

V místnosti se náhle objevil obraz šedožluté zdi. Od ní se obraz rozšířil na všechny strany, až bylo zřejmé, že jde o jakousi uličku. Přímo ze zdi vyskočilo několik kočkoidních gežgů, dva hmyzí dryazgu a jeden

chapadloslon – vyslanci Zuznelai na Zemi.

V té chvíli se na konci uličky objevili dva lidé. Nebylo pochyb, byli to pozemšťané. Oblečení byli do šedožlutých maskovacích obleků, na hlavách měli přilby, na nohou těžké boty a v rukou zbraně. Jakmile vyslance Zuznelai spatřili, začali na ně cosi křičet, ale když nedostali odpověď, pozvedli zbraně a bez dalšího váhání začali střílet.

Zakrvácený chapadloslon proti nim ihned poslal cosi, co způsobilo zavlnění celé uličky. Zkroucená zeď ji úplně uzavřela, jenže z té stěny létaly střely dál.

„Zrcadla se ukázala jako neúčinná,“ komentoval to tiše Nokimcha.

Mezitím na zem padli tři gežgové, rovněž zasažení střelami. Jeden hmyzoidní dryazgu poslal do směru odkud létaly střely cosi blýskavého, co se vpilo do zkroucené stěny a zmizelo. Ulička se vzápětí otrásla a napřímila.

Na jejím konci ležely přes sebe dvě zčernalé a ohořelé kostry, vedle nich se na zemi válely přilby, zbytky výstroje a zbraní.

Zraněný chapadloslon několika chapadly zvedl ze země zakrvácené gežgy a otřesení vyslanci Zuznelai opět zmizeli ve stěně. Celé to trvalo jen pár vteřin. Pak obraz zmizel a kolem byla opět jen strohá místnost.

„Tři mrtví gežgové na naší straně a dva lidé na opačné straně,“ shrnul incident jeden hmyzoid z komise. „Nechápeme, co vaše vrahy přimělo zabíjet. Co byste nám k tomu řekli?“

Obě dívky se bezradně obrátily na Pavla a tomu nezbylo než pokusit se o odpověď. Upřímně řečeno, také nic nechápal, ale mimozemšťané od něho vysvětlení očekávali. Přimělo ho to usilovně se nad tím zamyslet.

„Nevím, co se tam vlastně stalo,“ řekl opatrně po chvíli zamyšlení. „Zkusím si představit sám sebe na místě těch dvou. Zodpovědně mohu prohlásit, že to byli vojáci. Kde tihle chodí po ulicích s odjištěnými zbraněmi, tam se obvykle něco děje. Nejspíš jste se nechtíc strefili zrovna do nějaké místní války.“

„Co vlastně na naše vyslance volali?“ zeptal se druhý hmyzoid.

„Nevím, nerozuměl jsem jim,“ odpověděl Pavel. „Na Zemi se používají desítky různých jazyků. Některé se navzájem podobají, jiné jsou naprosto odlišné, ale protože jsem jim nerozuměl ani slovo, mohu opět zodpovědně tvrdit, že nemluvili česky ani anglicky. Tyhle jazyky znám a rozuměl bych jim. Česky se mluví na poměrně malém území, ale anglicky se mluví mnohem častěji. Ani jedni, ani druzí to ale nebyli.“

„Klidně můžeme vynechat i ruštinu, té bych zase rozuměla já,“ přidala se Milča.

„Čínštině a japonštině sice nerozumíme, ale jako jazyky bychom je mohli také vyloučit,“ řekl Pavel. „Ti vojáci byli běloši, nepatřili ani k asiátům, ani k afričanům. Tím se trochu zmenšila oblast, kde by to mohlo být – jenže pořád zbývá tolik možností, že nemůžeme určit ani kde k tomu došlo, ani kdo byli ti lidé. Víme, že to byli vojáci. Ti málokdy uvažují, rychleji střílí. Když si představím, že najednou stáli proti několika černým kočkovitým panterům – na Zemi jsou to nebezpečné šelmy bez inteligence – a několika dalším bytostem, které nikdy předtím neviděli, tak prostě ztratili hlavu. A když ztratí hlavu ozbrojený voják, střílí. Jsou tak naučení. Nejprve střílet a teprve když jim zbude čas, tak snad... někdy... i uvažovat.“

„Takže ani nevíte, co křičeli?“ zeptal se pro jistotu Nokimcha.

„Nevíme,“ potvrdil Pavel. „Můžeme jen vyloučit, že by křičeli česky, rusky, čínsky, anglicky a japonsky. Zbývá něco kolem dvou set jazyků a nářečí, kterými se ve světě mluví.“

„To jste vyloučili příliš málo národů, které by za tím mohly být.“

„Naopak,“ namítl Pavel. „Čeština je poměrně málo rozšířený jazyk, ale ostatními vyloučenými jazyky mluví většina lidí na Zemi. Druhým příznakem, který se dá použít, je charakter místa, kde ke střetu došlo. Dlouhé, úzké ulice bez oken, bez zeleně a plné písku prakticky vylučují většinu severských zemí, zejména Evropy. Nemohlo k tomu dojít u nás v Čechách. Odhadoval bych, že se to stalo buď ve Středomoří, v Africe nebo na Středním Východě. I to je sice dost rozsáhlá oblast, nicméně proti celému našemu světu je již značně zúžená.“

„Zúžená možná je, ale doufali jsme, že se od vás dozvíme víc,“ zahučel nevrle hmyzoid. „Na neštěstí se nám nepodařilo objevit bránu, kterou jste přišli vy. Našli jsme jinou, podle všech známek mladší. Ta vaše zřejmě pocházela od Okchygů, ale ta mladší... je zkrátka mladší. Teoreticky ji mohli také postavit Okchygové, ale spíš se zdá, že je to dílo Cechapů. Budeme tedy pátrat dál a kdyby to tímto směrem nešlo, prorazíme na Zem jinudy.“

„A co my?“ vyhrkla Milča.

„Pravda, co vy tři?“ zopakoval po ní hmyzoid. „Obávám se, že vás na Zem vrátit nemůžeme. Po tomhle budete muset u nás ještě zůstat.“

„Zůstat – tady?“ vyjekla nesouhlasně Milča.

„Jak by se vám líbilo, kdybychom vás vystrčili na místě, kde nikomu nerozumíte ani slovo a kde by na vás na uvítanou začali střílet?“ připomněl dětem hmyzoid.

„To je asi pravda,“ zarazila se Milča. „Tam radši ne...“

„Tak si tady ještě počkejte, my budeme pokračovat v hledání,“ slíbil dětem hmyzoid.

Komise se obrátila a zmizela v nejbližších dveřích. Neotevíraly se – všichni procházeli skrz ně, jako kdyby tam nebyly.

„No – co se dá dělat?“ vzdychl si i Nokimcha. „Odletěli jste z Gežgay po ránu, tady je už noc, ale podle vašeho času máte zhruba poledne. Navrhl bych vám nevracet se na Gežgay, ale udělat si odbočku a podívat se jinam.“

„Kam?“ ožily obě dívky.

„Teď právě začíná den na Kramchi, tam byste si mohli vyjet na vodní výlet.“

„Príma!“ zajásal i Pavel.

Svět Kramchi byl dalším ze světů podobnějších Zemi, aspoň co se týkalo střídání dne a noci. A také tu občas pražilo slunce. Ani čisté blankytně modré moře na Kramchi s nádechem do zelena plně neodpovídalo tomu pojmu na jiných světech.

Na Kramchi žily, stejně jako na Šelkanu, dvě inteligentní rasy. Jednou byli opičkovití *ezažno*, druhou vodní *brije*. Tyto dvě rasy si svět upravily podle svých potřeb. *Brije* potřebovali pro svůj vývin mělká mořská pobřeží, *ezažno* zase úrodné nížiny. Obě rasy se proto shodly na rozebrání původních horských masívů k zasypání hlubokých moří, přičemž stejně jako Holanďané vytvořili nové umělé poloostrovy úrodné pevné země, proložené nepříliš širokými zálivy. Na straně vody byl domov *brije*, na pevné zemi hospodařily opičky *ezažno*.

V cestovním plánu, přichystaném Gaňgógem ještě na Vjobůci, byla návštěva obou civilizací na Kramchi až kdesi na třicátém místě. Jenže Nokimcha teď vyjednal dětem mimořádnou zábavu jako náhradu za nemilé vytržení na Scynej a nepříjemné chvíle u výslechu. Děti svěřil pohostinství dobráckého opičkovitého Zycechara a odjel s dobrým pocitem, že pro ně udělal něco hezkého.

Pavel, Zdenka a Milča se tedy těšili ze dne, stráveného úplně pod jejich vlastní režii.

Uspořádání pevnin a moří na Kramchi v podobě sítě poloostrovů, ostrovů a zálivů mělo jeden příznivý důsledek. Na zdejších mořích nebylo nikde ke břehu dál než dvacet kilometrů, lodě se tam prostě nemohly ztratit. Nejenže byl všude vidět břeh, uspořádání moří a souše prakticky vyloučilo nebezpečné bouře. Občas tam pršelo, ale většinou šlo jen o líně se převalující dešťové mraky bez ničivého větru. Pro případné turisty to byly zcela ideální podmínky a také jich mnoho návštěvníků využívalo. Což ještě podporovali opičkovití ezažno, kteří měli radost z každé cizí radosti – tento jev by dokázal udělat ráj i ze světů, které k tomu mají daleko, natož z Kramchi s jeho přímo rajskými přírodními podmínkami.

Vodní skútr vypadal křehce, ale unesl v pohodě všechny tři. Kovová konstrukce připomínala obdobné stroje, prohánějící se na vodních hladinách na Zemi, vnitřní uzavřené plováky zajišťovaly nepotopitelnost a Pavlovi udělaly největší radost dva klasické lodní šrouby, které plavidlo poháněly.

Jen Milče se zdál pořád příliš křehký.

„Vždyť na tom jezdí i dva plahégové najednou!“ ubezpečoval děti malý opičkovitý Zycechar.

Plahégové neboli chapadlosloni mají váhu nejméně dvou set kilo, to je dohromady čtyři sta a se třemi dětmi by skútr opravdu neměl mít problém.

První jízdu uskutečnil Pavel spolu se Zycecharem, který mu ukazoval, jak se skútr řídí, ale na další jízdu už měly jet děti bez doprovodu. V mořích Kramchi nebyli dravci, kteří by si troufali na kořist velikosti opičkovitých *ezažno*, pozemské děti měly být tedy také v bezpečí. Přesto si museli všichni tři povinně navléknout záchranné pásy – takové typické nafouknuté obruče. Jak vidět, stejný problém může přinášet stejná řešení nezávisle na tom, kde se vyskytne.

„Kdyby vám motor zaškytal a zhasl, požádejte Seka o *puchmých* – balení číslo tři,“ poučoval Pavla dobrácky Zycechar. „Tady na motoru je plošinka, na ní se *tykaptyl s puchmýchem* objeví. Pak už je třeba jen odšroubovat oba uzávěry a přelít tekutinu do nádrže. Nezapomeňte vrátit uzávěr na nádrž skútru a zrušit tykaptyl, dříve než nastartujete. Hlavně neházejte prázdné tykaptyl do vody, to by tady za chvíli v moři plavaly stovky prázdných obalů.“

„Bez obav,“ řekl vesele Pavel.

Sivír Nokimcha se mezitím vrátil na Scyneji – Chitžará pokračovali v rozvažování postupů po špatných zkušenostech s prvním kontaktem s pozemskou civilizací – ačkoliv právě v tomto případě se pozemská civilizace předvedla v tom nejhorším možném světle. Děti se měly za dobrého počasí, které na Kramchi vládlo, projet na skútru a až je to omrzí, vrátit se na nádraží. Nokimcha slíbil, že si je tam později vyzvedne a dopraví zpátky do Gežgay, kde je zase předá Gaňgógovi.

Pro děti bylo nejdůležitější, že v tom byl skoro celý den úplně bez dozoru.

Kdo by to nebral?

Před odjezdem jim Zycechara nabídl, aby se v hygienickém kvádru jeho domku převlékli.

„Bude tam horko, poříd'te si něco lehčího,“ pobídl je.

Pavel pustil dívky galantně napřed, ale dívky se vrátily oblečené jako na maškarádu. Obě měly kalhoty s dlouhými nohavicemi, každou jiné barvy – Zdenka levou červenou a pravou zelenou, Milča levou kanárkově žlutou a pravou ultramarín. K tomu měly dlouhé rukávy barevné jako nohavice, jen opačných barev – levá ruka jako pravá noha a naopak, navíc bohatě nabírané středověké kalhoty a třásně na rukávech i nohavicích.

„Co blbnete, holky?“ zaťukal si Pavel na čelo. „V tomhle se chcete celou dobu péct?“

„Budeme viditelné na dálku,“ opáčila Zdenka. „Třeba kdybysme spadly do vody.“

Pavel naopak vyšel z hygienického kvádru ve střízlivém obleku – měl bílé tričko s krátkými rukávy a krátké modré kalhoty.

„Námořníci věděli, jak se oblékat!“ prohlásil, ačkoliv mu chyběl typický námořnický límec.

Když všichni tři vyrazili na moře, Pavel se cítil jako starý mořský vlk. Proti dívkám měl navíc krátký řidičský kurs, ale držel se řídících pák jako větrem ošlehaný kapitán. Zakrátko jim Zycechar i jeho přístav zmizely za obzorem a skútr s nimi pádil po hladině. Pravda, nalevo i napravo viděly nízké pásy pevné země, ale před nimi a za nimi bylo až k obzoru jen moře. Chvíli pluli rychle, až skútr vytvářel na hladině krásně rovnou brázdu, pak Pavel zpomalil a zamířil vpravo, blíž k pevnině.

V té chvíli mu ale v hlavě vyvstalo jakési varování.

„Vpravo ne, tam jsou naše líhně...“ žádal ho kdosi neviditelný.

„Dobrá,“ odpověděl tomu hlasu Pavel a stočil kurs na opačnou stranu zálivu.

„Co je?“ zeptala se ho Zdenka.

Milča se už chvíli bavila spouštěním nohy do vody a vytvářením menších gejzírků, takže si změny kursu ani nevšimla.

„Vy jste to neslyšely?“ podivil se Pavel. „Někdo po mně chtěl vyhnout se pevnině, že jsou u ní líhně. Nejspíš to byli brije.“

„Proč jsi je ale slyšel jen ty?“ nedalo Zdenky.

„Asi protože řídím,“ pokrčil rameny. „Brije nám poslali krátké varování,

abychom je nerušili, ale není třeba, aby tím znepokojovali nás všechny.“

Pluli tedy přes záliv k protějšímu břehu, ale půl kilometru od něho uslyšel Pavel další podobné varování. Brije si zřejmě nepřáli, aby se zbytečně přibližovali k žádnému břehu.

„Kam tedy smíme?“ pokusil se jich Pavel zeptat.

„Středem k ostrovu,“ dostal stručnou odpověď.

„rozumím, středem k ostrovu,“ potvrdil Pavel a stočil skútr směrem k prostředku zálivu.

„Kam jedeme teď?“ zeptala se ho Milča, která si tentokrát změny kursu povšimla.

„Brije nám nabídli cestu na ostrov,“ informoval obě dívky Pavel.

„Ostrov?“ opakovala po něm Zdenka.

„Nejspíš ten kopec, co vidíme před námi,“ ujistil obě.

„To je zajímavé,“ řekla Zdenka. „Všechny pevniny jsou tu ploché. Tady na ostrově je ale kopec. A ještě ke všemu podivný. Připomíná hřbet dinosaura.“

„To je »usměrňující hřbet«,“ uplatnil Pavel vědomost nedávno získanou od Zycechara. „Bez nich by tu měla tornáda volnou cestu, tyhle hřbety je pasívně rozbíjejí. Proto je tu nechali.“

„Nádhera! Plujeme přímo k Ostrovu pokladů!“ napadlo nadšeně Milču.

„Uvidíme,“ usmál se Pavel.

Cestování se skútry mělo být naprosto bezpečné, ale právem se v Čechách říká, když Pánbůh dopustí, i motyka spustí. Pavel při přibližování k ostrovu přehlédl mělčinu, skútr na ni najel, ozvalo se křupnutí a skútr sebou smýkl stranou tak prudce, až se Zdenka neudržela a spadla do vody.

Naštěstí to bylo jen pár metrů od břehu a vody tam bylo sotva do pasu, takže se postavila na nohy a ke břehu se bez problémů dobrodila, zatímco skútr s Pavlem a Milčou se zastavil až když najel na břeh a zvedl před' do výšky.

Nebylo to úplně hladké přistání na Ostrově pokladů.

„Tak – to bychom měli,“ řekl Pavel ulehčeně, když se ohlédl a spatřil Zdenku brodit se mělkou vodou za nimi. „Půjdeme si to tady prohlédnout?“

„Doufám, že tu nenarazíme na kostry pirátů!“ zasmála se Zdenka, která mezitím vystoupila na písek a pokoušela se na sobě ždímat – přesněji jen

trochu vymačkat – mokré kalhoty.

„To těžko, tady žádné kostry nebudou,“ tvrdila Milča. „Sem určitě míří všichni návštěvníci.“

„Takže tu narazíme aspoň na nedávná tábořiště,“ dodala spokojeně Zdenka.

„Uvidíme!“ pokrčil rameny Pavel.

Zalomcoval skútre, jestli sedí pevně na břehu.

„Jdeme na procházku!“ navrhl aniž by očekával nesouhlas.

„Na výpravu!“ namítla Milča.

„Tak tedy na výpravu,“ ustoupil.

Vypravili se tedy na vrchol kopce ve tvaru dinosaurího hřbetu. Bylo to asi jediné místo, které se něčím odlišovalo od monotónního řídkého lesíka, pokrývajícího zbytek ostrůvku. Zdejší ostrůvek rozhodně nebyl ostrovem, jaký ve slavném díle popisoval Stevenson, byl mnohem menší. Trojlístek ovšem nepovažoval za možné být tady a nevylézt na vrchol. Šlapali tedy po mírném svahu vzhůru.

Vrcholek je přivítal nevýraznou travnatou loukou, odkud mohli obhlédnout celý ostrov. Shora byly vidět na většině plochy koruny stromů, jen písečné pláže a travnatý vrcholek byly holé.

Tím však všechna tajemství ostrova vyčerpali. Shora nebyl znát ani žádný potůček, ostrov byl pustý, nikdo tu nebydlel. Místní opičky ezažno ponechaly ostrov neosídlený. Nedalo se odhadnout, zda to bylo kvůli návštěvníkům, nebo kvůli odlehlosti ostrova. Opičky ezažno byly společenské, takže i to by mohl být důvod. V každém případě vypadal ostrov shora nejen pustě, ale i přehledně a nedalo se čekat, že by zde stál srub kapitána Flinta. Barevní ptáci tu poletovali, ale papoušek jednohého Silvera tu docela určitě nekřičel: »Samé dukáty!« A jestli tu někde byla zapomenutá tábořiště předchozích návštěv, nebyla přes koruny stromů vidět.

Nezbylo jim než obrátit se nazpátky.

A vrátit se na nádraží.

Hlavní rozdíl ve výstupu na kopec proti sestupu, pokud nejde o vyložení horolezecký terén, ale jen o poměrně mírné kopečky, je v tom, že při výstupu nahoru člověk nejvíce zaměstnává srdce a plíce. Nahoře lidé dýchají jako starodávná parní lokomotiva, srdce bije až v krku a slabší jedinci mají i

srdeční problémy. Při sestupu jsou naopak nejvíc namáhaná lýtka a chodidla.

U tak mladých dětí jako trojlístek se ve světě Kramchi nemohly žádné srdeční problémy ještě objevit – nahoře sice dýchali více než obvykle, ale nic mimořádného.

Sestup se ale ukázal horší, zejména pro Zdenku. Vydávat se na horské túry ve čvachtajících botách a mokrému oděvu se obecně příliš nedoporučuje. A Zdenka měla za sebou navíc koupel ve slané mořské vodě krátce před přistáním. Nahoru to ještě jakž takž šlo, ale při sestupu zjistila, že mokré boty, navíc se slanou vodou, se mohou nepříjemně rychle stát mokrým peklím.

Nahoru to ještě vydržela, ale při sestupu sykala mnohem víc a když konečně dosáhli pásma stromů, nevydržela a vyžádala si krátkou přestávku. Aby nemusela úplně přiznat barvu, maskovala svou žádost hladem a žízní.

Pro Pavla nebyl problém objednat obvyklý létající stoleček zgylot s jídly i nápoji. Místo židlí snesl kolem něho tři větší ohlazené kameny, na které se usadili.

Chvilku si vychutnávali svačinku, která mohla být podle času i obědem. Na Kramchi byl místním dodavatelem všeho samozřejmě Sek a i zde jim dodal specialitky vhodné pro pozemšťany, tak jak je na Vjobůci vybírali s paní Geneče. Hostina se proto vydařila, všichni si odpočinuli, pak nechal Pavel vypařit zbytky jídla i se zgylotem. Přitom pochopili, proč zde asi nenarazí na opuštěná tábořiště předchozích výprav – po nich také nezůstala žádná stopa kromě nepatrně přešetřených kamenů, jak na nich tu chvilku seděli.

„Nejhorší svah máme za sebou,“ povzbudil Pavel kamarádky. „Dál se to svažuje jen mírně, to už bude hračka.“

Odpočinek ale Zdenčiným nohám nepomohl. Sotva se na ně postavila, začala sykat bolestí.

„Ty už musíš mít v tom mokru nohy zapařené a na patách puchýře!“ ohodnotila to Milča.

„Nejspíš,“ sykla Zdenka. „Chtělo by to zout boty a pokračovat bosky. Jenže jak, když jsou boty součástí obleku? Zbavit se všeho, musela bych jít dál úplně nahá. Poslyš, Pavlíčku, neumíš vykouzlit přenosný hygienický kvádr?“

„Neumím,“ zklamal ji na celé čáře. „To jsem ještě nedělal, vždycky to

dělali jiní. Určitě to je jednoduché, jen vědět jak! Ale to právě nevím.“

„Měl by ses to už konečně naučit!“ rýpla si Milča.

„Kdybyste si ráno vzaly to co já, bylo by to jednodušší!“ vyčetl jim Pavel. „Já bych mohl obě boty zrušit nezávisle na obleku – a třeba i každou zvlášť.“

„Jenže my máme na sobě všechno vcelku!“ odsekla Zdenka. „Zout jen boty, to je u zdejšího oblečení problém. Tady jde buď všechno nebo nic!“

„Jenže si myslím, že ti nic jiného nezbude,“ odvětil Pavel pesimisticky. „S puchýři na nohou daleko nedojdeš. Máme ke skútru slabé dva kilometry, tráva je tu měkká, nikde žádné ostré kameny, bosky by to snad ještě šlo.“

„Dva kilometry – jenže nahá!“ vybuchla nesouhlasně Zdenka.

„No tak já půjdu napřed a nebudu se ohlížet,“ uvolil se Pavel. „Milča tě může podpírat a taky se můžeš za ni schovat, až budeme nasedat na skútr.“

„Ale nebudeš se ohlížet!“ ujišťovala se Zdenka.

„Slovo džentlmena, že se neohlédnu!“ slíbil. „Stačí ti to?“

Zdenku tím trochu upokojil, zatím se projevoval spíš jako džentlmen. Počkala, až se otočí, pak s povzdechem natrhla šaškovsky barevný oděv na černém místě u krku. Oděv se přímo na ní změnil v cosi podobného sušeným nudlím, které se šustivě sesypaly do trávy. Zdenka si ulehčeně poskočila, ale Milča ji při pohledu na její paty politovala.

„Co jsem ti říkala? Puchýře! A stržené a krvavé!“

„Tak pojd'te za mnou, ať už jsme zpátky u pana Zycechara!“ pobídl je Pavel. „Tam ti to někdo odborně ošetří. A kdyby se tam žádný doktor nenašel, Nokimcha ti to spraví určitě.“

„A to mě tam mají okukovat všichni zvědavci?“ lamentovala Zdenka.

„Proč?“ uklidňoval ji Pavel. „Jakmile přistaneme, vlítneš do hygienického kvádru a oblékneš se do plavek, aby ti nohy zůstaly holé. Pak už ti okukování při ošetřování vadit nebude!“

To bylo pro Zdenku přijatelné, takže se s tím spokojila. Vyrazili tedy směrem k vodnímu skútru zaparkovanému na mělčině. Zdenka si znatelně oddychla, bosky se jí šlo po měkké trávě dobře, jen se pořád držela u Milči, aby se případně za ni mohla postavit a skrýt. Pavel se naštěstí neohlížel, zato se čas od času ptal, jestli mu dívky stačí.

Kráčeli tedy dál – a Pavel už viděl moře a rozeznal na břehu vršek vodního skútru. Nečekané a nepříjemné zakončení výpravy snad už mělo

skončit. Sešoupne skútr na vodu, nasedne, počká, až se za něho posadí dívky – a pojedou. U pana Zycechara to skončí. Umiňoval si, že se musí přeptat, jak se objednává přenosný hygienický kvádr, jaké jim k pláži pokaždé přistavili lipóld'ové. Určitě to jde, jen vědět jak.

Došli až k písčité pláži a Pavel se opřel do vodního skútru, aby ho dotlačil na vodu. Dívky se chvíli jen dívaly, ale pak Zdenka přiběhla a opřela se do skútru také, Pavel na to očividně sám nestačil. Bodejt' by ne – tintítko! Konečně se plavidlo pohnulo a pomalu sjelo na vodu. Odtlačili ho ale dál, kde bylo vody aspoň nad kolena, museli přece počítat se zvýšením ponoru po nasednutí.

„Tak – a nasedáme!“ řekl Pavel vesele, když se skútr opět zahoupal na vodě.

Naskočil do sedla a začal schválně vyhlížet k obzoru, aby dal najevo, že se neohlíží. Dívky opatrně, ale rychle nasedly za něho, přičemž ho Milča ostražitě sledovala, aby se neohlédl.

„Sedíte?“ zeptal se jich. A když dostal kladnou odpověď, nastartoval motor. Skútr vyrazil jako závodní kůň, jenže začal zatáčet vlevo a Pavel před nárazem do břehu tak-tak stihl vypnout motor.

„Co je?“ vyjekla Zdenka.

„Nevím,“ odvětil zaraženě Pavel. „Kormidlo je rovně, ale zatáčí to. Hele, holky, sesedněte, já se na to podívám. Můžete si zatím lehnout na břicho na písek a opalovat se.“

Poslechly ho a odběhly stranou, kde se k sobě přitiskly na horkém písku pláže.

Pavel stáhl skútr na hlubší vodu a potopil se pod něj, aby zjistil příčinu zatáčení. Dlouho ale bádát nemusel. Levý lodní šroub úplně chyběl, takže skútr s pravým šroubem nutně zatáčel vlevo.

„Dopadli jsme jako křižník Bismarck po zásahu torpédem do kormidla!“ oznámil dívkám ne zrovna nadšeně. „Při tom prvním nárazu jsme utrhli levý lodní šroub. A na pravý šroub to zkrátka bude zatáčet, to je jasné.“

„Takže se nemůžeme vrátit?“ domýšlela to Zdenka.

„S tímhle poškozením ne,“ přisvědčil. „Točili bysme se pořád dokolečka jako pejsek Alík za svým vlastním ocáskem.“

„Spravit to nejde?“ sondovala Milča.

„A čím?“ opáčil. „Čím čarara, čím, čím, čím – holýma rukama?“

„A co takhle zrušit skútr a objednat si nový, nepoškozený?“ navrhla Zdenka.

„Jestli to umíš, objednej ho,“ pobídl ji Pavel. „Já to neumím. Objednával ho pan Zycechara.“

„Takže jsme vlastně na tomhle ostrově ztroskotali!“ zhodnotila to Milča.

„No, dalo by se to tak nazvat,“ připustil neochotně Pavel. „Zkrátka to vypadá, že tady budeme muset počkat na pomoc. Pan Zycechara přece ví, kam jsme se vypravili, a až se po nás začne shánět i pan Nokimcha, snad je napadne, že jsme tu uvízli.“

„A do té doby se tady máme opalovat?“ odfrkla nespokojeně Zdenka.

„Dobrý nápad!“ schválil jí to Pavel. „Ale mohl bych se podívat na místo, kde jsme prve škrtli o skálu. Mohl by tam být ten utržený lodní šroub. Kdyby šel nasadit na hřídel a něčím to zatlouci... vhodných oblázků je tu jistě dost...“

„Oprava hodinek kamenem, tím jsou Češi pověstní!“ řekla Zdenka.

„Češi jsou vůbec pověstní uměním improvizovat,“ souhlasil klidně Pavel. „Tak se tu zatím opalujte, jdu se tam mrknout.“

Nechaly ho, ať tedy jde. Nakonec – písek byl prohrátý, leželo se v něm dobře. Opalovat se... ale budiž, taky možnost!

„Vždyť i on teď musí být mokrá skrz naskrz!“ napadlo Milču.

„To jo, jenže teď už nikam nepůjdeme a puchýře mu tím pádem nehrozí,“ vzdychla si Zdenka. „Ostatně, být v mokřem může být v tom horku docela příjemné.“

V té chvíli ale Pavel zahalekal a rozběhl se zpátky. V ruce držel nějaký kus kovu.

„Mám ten šroub!“ volal na ně už z dálky.

Spěchal k nim, ale přitom si ulomenou součástku prohlížel. A čím déle ji obracel před očima, tím víc jeho dobrá nálada mizela a rozplývala se – jako kostka cukru v horkém čaji.

„Je to v pytli!“ prohlásil, když dorazil až k dívkám.

„Co se stalo?“ chtěly vědět obě.

„Myslel jsem, že ten šroub byl nasazený na hřídel a že jsme mohli utrhnout jen pár nýtů, ale on je s hřídelí z jednoho kusu,“ stěžoval si. „Takže se ulomila hřídel, to nespravíme ani náhodou! Leda mít tady autogen, jenže to už spíš získáme nový skútr.“

„Hele, pojd' se k nám zatím taky opalovat, promyslíme společně, co dál,“ navrhla Milča.

„Myslíš, že na něco přijdeme?“ namítl, ale dal si říci a přistál vedle nich na bříše. „Mám něco v plánu, ale třeba bude váš nápad lepší!“

„Tak to chceme slyšet hned a obě!“ řekla rychle Milča.

„Uvažoval jsem, že si vezmu umělé žábry a poplavu za *brije*, aby nám přivolali pomoc,“ řekl Pavel. „Určitě by nám pomohli.“

„S umělými žábry požádat *brije* o pomoc?“ zarazila se Zdenka. To vypadalo docela reálně.

„Jo, jsou přece někde poblíž, ne dál než dvacet kilometrů. To se s umělými žábry doplavat dá. Odsud je nezavoláme, jsou příliš daleko, než aby nás uslyšeli. Přesněji, oni by uslyšeli beztak jen naše mluvící čepice, ale ty mají dosah tak do sta metrů, ne dál.“

„Už jsi s těmi *brije* někdy mluvil?“ vyjekla Milča.

„Ano – požádali mě dvakrát zdvořile o změnu kursu a dvakrát jsem jim také vyhověl,“ odsekl. „A určitě nejsou tak škodolibí, aby nám v nouzi odepřeli pomoc!“

„A co kdybych si ty žábry vzala já a doplávala tam?“ napadlo Zdenku. „Plavu přece lépe než vy dva dohromady!“

„Ty bys tam nedoplávala!“ řekl Pavel přesvědčivě. „Plavat z nás jistě umíš nejlépe, ale víš, co mi o tobě řekl Nokimcha? Že když ses v masce hned napoprvé pozvracela, nebude to bez následků! Hlavně psychických, rozumíš? Teď si budeš muset na plavání se žábry a hlavně na masku zvykat pěkně pozvolna, jinak budeš zvracet znova a znova a s každým dalším zvracením to bude horší!“

„To že ti řekl?“ vyjela po něm Zdenka.

„Spíš by tam doplávala Milča,“ trval na svém Pavel. „Jenže ani jedna z vás se nedomluvíte s brijemi, protože jste s nimi ještě nikdy nekomunikovaly. Mě spíš poznají.“

„Ale i tak,“ nesouhlasila Zdenka. „Dvacet kilometrů je moc. Už po prvním kilometru bys zjistil, že je to nad tvoje síly. To radši počkáme tady.“

„Jak myslíš,“ řekl, požádal Seka o spacák a zalezl si dovnitř.

„Chcete taky každá spacák?“ nabídl jim v krátkém okamžiku velkorysosti. Do dneška jim je galantně připravoval a měl nejasné tušení, že je z nich jediný, kdo umí o spacák požádat. Pro jistotu jim je hned objednal,

bylo v nich i ve větru teplíčko.

„Hele, a nešlo by použít spacáky jako plováky?“ napadlo Milču.

„To ne, protože nejsou vodotěsné,“ řekl. „Nacucaly by se vodou...“

Najednou vyskočil, jako kdyby ho píchli.

„To je vončo, holky! My potřebujeme ten spacák jako vahadlo do katamaránu!“ rychle roztáhl vstupní otvor a povysunul se ven.

„Jak to myslíš?“ vyzvídala Zdenka.

„Tak si představte, že na skútr přiděláme do strany větev a na ni zavěsíme spacák s několika kameny,“ rozvíjel svoji vizi. „Samozřejmě se okamžitě nacucá vodou a za normálních okolností by svým odporem způsobil poměrně ostré zatačení. Tím by mohl vyrovnat sklon k zatačení, vyvolaný chybějícím šroubem. Když se to podaří vyvážit, zůstalo by jazýčkem vah kormidlo a dalo by se to nejen srovnat, ale i řídit.“

To ovšem vypadalo ještě reálněji než nápad plavat prosit o pomoc brije.

„Jak tam chceš přidělat tu větev?“ zeptala se ho Zdenka.

„Pan Zycechara mi řekl, jak požádat o kus námořnického lana, kdyby bylo třeba někde skútr uvázat,“ ujistil je. „Pro větev bych si došel do lesa. Mám sice nůž zlomený, ale při troše trpělivosti bych určitě nějakou větev upižlal!“

„Takže to zkusíš?“ zeptala se ho přímo Zdenka.

„Rozhodně by bylo lepší přijet vlastním přičiněním než čekat na záchranu,“ vzdychl si.

„Tak už běž!“ pobídla ho i Milča.

Pavel vyrazil do lesa. Najít vhodnou větev mu tam netrvalo dlouho. Trochu déle pižlal čerstvé dřevo zbytkem nože, ale i to po chvílce zvládl. S větví v ruce se vrátil ke skútru a rozvažoval, jak ji zaklínit a připevnit, aby byla vystrčená do strany. Sek mu naštěstí lano dodal a větev se dala zapřít a přivázat, aby trčela na pravoboku. Pak na ni dalším lanem zavěsil svůj spací pytel, zatížený dvěma valouny. Pytel se přesně podle jeho odhadu ihned nasákl vodou a začal působit jako brzda. Zkusil vyjet, ale spací pytel teď táhl víc než bylo třeba. Musel zastavit a přemístit místo zavěšení pytle blíž ke skútru, aby zkrátil páku. Pak už to bylo vyrovnané a zbytek se dal dorovnat kormidlem. Zkusil zamanévrovat a při tom se vrátil k pláži.

„Tak – nasedat, holky!“ obrátil se vesele na dívky.

Počkal, až nasednou za něho. Pak zrušil jejich spacáky, aby tu po nich na

písku nic nezůstalo.

„Držte se!“ poručil jim – a zapnul motor.

Vodní skútr se rozjel pomalu a váhavě, ale plul skoro rovně. Pavel zamířil zpátky prostředkem zálivu. Když trochu přidal plyn, spací pytel se vyhoupl nad hladinu, začal méně brzdit a plavidlo se začalo stáčet doleva, ale stačilo ubrat plyn a srovnat kurs kormidlem.

„Rychleji to zřejmě nepůjde,“ obrátil se dozadu.

„Hlavně že jedeme!“ vzdychla si ulehčeně Milča, sedící úplně vzadu.

„A víte co?“ napadlo ho. „Co dělají tvoje puchýře, Zdenko?“

Zdenka se rychle podívala na své paty.

„Jsou pryč!“ hlásila trochu udiveně, ale radostně. „Úplně zmizely, vůbec nic už na nohách nemám! Ani strupy, dokonce ani skvrnku! Tys to věděl? Jak tě napadlo se na ně ptát?“

„Jo, doufal jsem, že to tak bude,“ ujistil obě dívky. „Tak nějak mi to Nokimcha vykládal, teď se to už jen potvrdilo. Všechno se nám bude rychleji hojit, rozumíte?“

„Paráda!“ vzdychla si radostně Zdenka. „To bych brala!“

„Takže – všechno zase dobrý?“ obrátil se dozadu.

„Jo,“ ozvalo se za ním dvojhlasně.

Pohovor

Na přístavním molu je už netrpělivě vyhlíželi.

Kromě opičkovitého Zycechary už tam čekal i sivír Nokimcha a oba dva si viditelně oddychli, když podivně doplněný skútr spatřili připlouvat.

Pavel se samozřejmě hned po přistání zajímal o objednání přenosného hygienického kvádru, Nokimcha se zase divil, že to ještě neumí.

„Nešlo o to objednat jim skútr, ale měli se to naučit sami!“ vyčetl trochu panu Zycecharovi.

„Netušil jsem, že to nikdo z nich neumí,“ bránil se Zycechara.

„Jsou ze světa za okrajem Zuznelai,“ dodal Nokimcha. „Umí jen co se naučili v poslední době u nás – a jsou tady teprve krátce.“

„Ale věděli si rady!“ řekl pan Zycechara. „Šikulkové! Každý jiný by na jejich místě objednal nový skútr, oni dojeli i na takovém vraku!“

„Jsou zvyklí hledat řešení, ve kterých se nespolehají na Seka,“ přikývl Nokimcha. „Ale někdo je měl už dávno naučit takové základní věci, jako objednávky hygienického kvádru, domků i toho skútru. Ještě že jsi toho samečka naučil objednat si lano.“

„Řekl bych, že by přijeli, i kdyby to lano neměli,“ řekl přesvědčeně opičáček. „Místo lana by si mohli uříznout nějaké liány...“

„Kdyby měli vymýšlet všechno od počátku, trvalo by jim to příliš dlouho. Je třeba naučit je pořádně zacházet se Sekem, aby nemuseli tolik improvizovat.“

„Oni se chystají zůstat v Zuznelai?“ podivil se Zycechara. „V jejich světě jim ty znalosti přece nebudou k ničemu.“

„Nezůstanou tu,“ odmítl to Nokimcha. „Jen nevíme, kdy bude možné vrátit je do jejich světa aniž by je to zabilo. Do té doby musí zůstat tady.“

„Jak dlouho to ale může trvat?“

„To vážně nevím,“ povzdychl si šavlozubý hokr. „Ale můžeš mi věřit, snaží se nás víc, aby to netrvalo příliš dlouho. Už teď je v tom zapojena tisícovka nadšenců a vedou to Chitžará.“

„Aby se jim mezitím u nás nezalíbilo natolik, že by odmítli návrat,“ nadhodil opičáček.

„Taky by to šlo,“ přikývl tygr. „Jenže jsou tu jen tři, to je na zachování druhu málo. My jim můžeme jen trochu pomoci, ale vrátíme je domů.“

„A nešlo by umožnit jim pravidelnější návštěvy Zuznelai?“

„To nepůjde,“ řekl Nokimcha. „V jejich světě podle všech známek vládnou Cechapú.“

„Ti?“ zarazil se Zycechara. „Pak je teda lituji.“

„My taky,“ přikývl Nokimcha.

Místo aby je vrátil do péče rodiny pana Gaňgóga, ujal se pozemských dětí sivír Nokimcha sám a osobně. Ponechal je na Kramchi a začal je důsledně seznamovat se vším, co se jim mohlo hodit ohledně Seků. Brzy se soustředil především na Pavla, zatímco dívky svěřil opičkovitému panu Zycecharovi, který je seznamoval s jinými možnostmi Seka.

Od této chvíle nastalo trojlístku tužší učení než mezi laskavými gežgy. Šavlozubý hokr byl na Pavla mnohem přísnější než Zycechara na dívky, které si stěžovaly, že je učení příliš namáhavé. Na rozdíl od dívek si to ale Pavel pochvaloval.

„Místo verneovky »Dva roky prázdnin« tady máme úplně jinou verneovku – nejspíš »Zmatek nad zmatek«,“ stěžovala si Milča hned první večer před spaním.

„Kdyby nás gežgové naučili objednat si hygienický kvádr, nemuseli jsme si hrát na Ostrově pokladů na Adamity!“ namítal Pavel. „A kdyby mě pan Zycechara naučil objednat nový skútr, ani bychom tam neuvízli. Ve vědění je ohromná síla!“

„Na Zemi nám to bude k ničemu,“ opakovala Zdenka argument opičáčka Zycechary.

„Možná,“ připustil Pavel. „Ale proč to pan Nokimcha tak usilovně vyžaduje? Uvažujte, holky! Na Zemi by nám to bylo na nic – takže z toho vyplývá, že bychom se občas mohli vracet do světů Zuznelai. A tady to potřebovat budeme, rozumíte?“

„Jak – občas?“ zeptala se Milča.

„To ještě nevím, dokonce to ani netuším,“ pokrčil rameny. „Ale všimněte si, že to k tomu pomalu ale jistě spěje.“

„To by bylo dobré,“ souhlasila i Zdenka. „Ale proč učí něco jiného tebe a nás nechá učit panem Zycecharou něco úplně jiného?“

„Nejspíš očekává, že si to později na Zemi mezi sebou sdělíme,“ mínil Pavel.

Druhého dne se ale opět rozdělili a Pavel se na to zeptal sivíra Nokimchy.

„Máš pravdu,“ zamyslel se trochu Nokimcha. „Máte nárok na informace, které se vás týkají. Zdá se, že vás přece jen pošleme na Zem. Objevili jsme tam další zapomenutou hvězdnou bránu. Ne tu, kterou jste se dostali na Vjobůc, jinou. Naštěstí pro vás vedla do poměrně klidné oblasti, kde se pořád nestřílí, takže se tam naši průzkumníci mohli v klidu rozhlédnout. Tam bychom vás časem chtěli vysadit. Nebude to tam, kde jste doma, ale chceme vám co nejvíc pomoci.“

„Kam jste se dostali?“ zajímal se ihned Pavel.

„A řekne ti to něco?“ pochyboval Nokimcha. „Tvrdil jsi přece, že ve vašem kraji, kde to znáš, nejsou takové džungle, jaké jste navštívili na Gežgay. Jenže na místě, kde se naši průzkumníci objevili, se právě takové džungle nacházejí.“

„Můžeš mi ukázat nějaký obrázek z toho místa?“ nedal pokoj Pavel, až mu Nokimcha ukázal plastický obrázek jakési kamenné stavby v džungli.

Pavel si obrázek pozorně prohlédl. Byla na něm podivná stupňovitá kamenná stavba s velice strmými schodišti, zčásti již rozpadlými.

„Máš pravdu,“ řekl Pavel, když si obrázek prohlédl. „Tohle není od nás,

z Čech. Ale i my máme jakési představy o našem světě. Tento druh staveb se nejvíc podobá pyramidám Mayů nebo Inků, přesněji si to nepamatuji, ale aspoň kontinent určím. Tyhle stavby stojí ve Střední Americe.“

„Určitě?“ zeptal se pro jistotu Nokimcha.

„Právě tyhle americké pyramidy jsou charakteristické širokými strmými schodišti,“ trval na svém Pavel.

„Jak nebezpečné by pro vás tři bylo, kdybychom vás tam vysadili?“

Pavel se zamyslel.

„Úplně bezpečné to tam není,“ řekl po chvíli. „V té oblasti se sice zrovna teď válka nevede, ale střílí se tam také poměrně často. Nejhorší je, že bychom se tam asi nedomluvili. V těch místech se mluví buď místními indiánskými jazyky, nebo španělsky. Nic z toho ale neznáme.“

„Takže si vaše vracení na Zem ještě promyslíme,“ shrnul to tygr Nokimcha. „Ale něco je tam pro vás naopak příznivé. Na Zemi najdete Seka a bude vás poslouchat stejně jako zdejší.“

„Vy ho tam chcete postavit?“ nadskočil Pavel.

„Ne, už tam dávno je,“ ujistil ho Nokimcha. „Pravděpodobně ještě z dob starých Okchygů, to jsi přece odhadoval na deset milionů let. Je tam – a funguje. Zjistili to naši průzkumníci, které Sek poslechl. Poslechně tedy i vás.“

„To by bylo úžasné!“ kvitoval to Pavel. „A moc by nám to pomohlo!“

„Proto se teď přece učíte přikazovat mu, co by pro vás mohl udělat,“ řekl Nokimcha. „Ale tak jednoduché to nebude, jak si vy tři myslíte. Ještě musíme promyslet plno detailů. Zatím se učte všechno, co by se vám mohlo hodit.“

„Kde se ale na Zemi Sek nachází?“ zajímal se Pavel. „Já jen, že se na Zemi o něm mezi lidmi vůbec nic neví!“

„Kde se nachází, to nevíme ani my,“ usmál se trochu tygr Nokimcha. „Ale to je jen dobře. Pro nás je důležité, že tam je a že je pořád ještě funkční.“

„Ale poslyš, Nokimcho, nemohl by být mladší?“ napadlo náhle Pavla. „Víš, říkal jsi mi přece o tamté civilizaci, která možná zodpovídá za pozemské chrámy... Co kdyby to bylo jejich dílo?“

„Myslíš jistě Cechapú, že?“ zamračil se tygr. „Ne, ti to nebyli.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Cechapú měli jiné prostředky,“ řekl Nokimcha. „Už staří Okchygové se je pokoušeli odradit od dobývání osídlených světů. Nepohodli se s nimi a zařídili, že je Seky přestaly poslouchat. Jenže Cechapú si mezitím vyvinuli něco jiného, takže Seky nepotřebovali. Jestliže jsme na Zemi objevili funkční Sek, je to asi nejstarší tak dlouho nepoužívaný Sek vůbec. Naštěstí je funkční.“

„To se bude holkám jinak učit, když budou vědět, že se to všechno dá použít i na Zemi!“ řekl vesele Pavel.

„Dobrá, řekni jim to,“ svolil Nokimcha. „Ale nevzbuzuj v nich naději, že se vrátíte příliš brzy. Možná to ještě nějakou dobu potrvá. Musíme se na Zemi lépe zorientovat a možná tam ještě něco pozměníme. Přítomnost Cechapú není pro nás – ani pro vás – zrovna povzbuzující.“

„Neva!“ odvětil Pavel. „I tak budou nadšené!“

Pavel to samozřejmě nevydržel a hned u odpolední společné svačinky dívkám prozradil, že je na Zemi bude očekávat Sek, který by mohli využívat i po svém návratu.

„To by bylo bájo!“ líbilo se to Milče.

„Říkáš, že tam je už miliony let?“ nedůvěřovala tolik Zdenka. „Jak to, že ho lidi neobjevili?“

„Neobjevili ho ani Chitžará,“ odvětil Pavel. „Jen zjistili, že tam funguje a že je poslouchá. Až se vrátíme na Zem, měl by poslechnout i nás.“

„Deset milionů let na Zemi jen čekal?“ přidala se k údivu Milča. „Tomu říkám trpělivost!“

„Kam se na to hrabou Dva roky prázdnin!“ vzdychla si Zdenka. „A já se na ně tak těšila! Místo toho tady máme obtížnější školu než doma. Vsadím se, že se na Zemi děti nic takového neučí.“

„Hele, holky, důležité je, že nás bude na Zemi poslouchat. Umíte si to představit? Prostředek, schopný pohodlně uživit civilizaci lenoší, zatímco lidé se po milionech zabíjejí kvůli jakési pitomé mastné a páchnoucí kapalině... myslím tím ropu...“

Pak se ale opět rozdělili a Pavel následoval sivíra Nokimchu do místnosti v sousedním černém vajíčku, kterou používali jako výukovou místnost.

„Poslyš, Nokimcho, říkal jsi, že na Zemi najdeme nějaké Cechapú,“

zeptal se ho. „Co je to za divnou rasu? Rozuměj mi – vaši sivírové na Vjobůci tvrdili, že nás, lidi Země, neznají a dokonce že žádná taková rasa jako my v celém Zuznelai není. Já ale na Zemi nevím o žádných odlišných rozumných bytostech. Jak si mám ty Cechapů představit?“

„To je často problém i pro nás,“ vzdychl si tygr Nokimcha. „Cechapů totiž vlastní podobu buď vůbec nemají, nebo ji velice úspěšně skrývají. Víme jen, že vstupují do těl jiných rozumných tvorů, které vlastně v jejich tělech nahradí. Na Gežgay měli podobu gežgů, v jiných světech podobu místních obyvatel. Žijí mezi ostatními, vládnou jim, jenže obvykle k jejich škodě. U lipóldů měli na svědomí všechny války. Troufnu si proto tvrdit, že u vás na Zemi budou mít podobu vás lidí.“

„Myslíš, že nám na Zemi také vládnou k naší škodě?“ zeptal se Pavel vážně.

„Nikde ve vesmíru tomu nebylo jinak,“ odvětil Nokimcha. „Všude jen využívali nejednotnosti místních obyvatel a všude se stali jejich vládci. Stačí jich v každém světě málo, ale všude se dokáží vetřít mezi vládce, postupně tam nahradí místní obyvatele a vládnou jim. Pak už k vládě nepřipustí nikoho jiného než sebe.“

„Jak tomu mám rozumět – vstupují do těl jiných tvorů?“ zeptal se Pavel. „Znamená to, že jsou to paraziti, žijící v cizích tělech?“

„Tak jednoduché to není,“ vzdychl si Nokimcha. „Nežijí v cizích tělech jako cizorodí tvorové, využívající své hostitele – parazité. Prastaré záznamy je popisují jako poloprůhledné medúzy. Jenže tak se objevují jen když jejich tělo neočekávaně zahyne. Pak si z materiálu mrtvoly vytvoří jakési náhradní či záchranné rosolovité tělo a v něm se od původního těla odpoutají.“

„Ale kde se ty medúzy v těle nacházejí?“

„Jako medúzy se vyskytují jen mimo hostitele. To jsou ale bezbranní, neschopní života, brzy by zahynuli a jsou plně odkázaní na pomoc svých příbuzných. Jediné, co v tomto stavu ještě dokáží, je vsáknout se do mozku správného hostitele. Pak jakoby zmizí, stanou se jím samotným – gežgem, lipólděm nebo člověkem.“

„Chápu tedy správně, že se v těle člověka nedají běžnými prostředky objevit, je to tak?“

„Jde o to, co považuješ za »běžné prostředky«,“ usmál se Nokimcha. „Nemám sice úplnou představu o vašich lékařích, ale podle jejich výsledků

jste na poměrně nízké úrovni. Nedokážete si prodloužit délku vlastního života nad dvakrát padesát let, přičemž už druhá padesátka se mi jeví jako značně problematická – to nesvědčí o vašich velkých znalostech a schopnostech.“

„Dobře, dobře, to už vím – ale jak Cechapú odlišujete vy?“

„Obtížně,“ přiznal tygr. „Našimi čersíchy zjistíme rozpor mezi stavem jejich těla a dědičným vzorcem. Jenže oni se celkem pochopitelně zkoumání brání a dobrovolně nám nedovolí naše červy použít. A nedobrovolné použití je neetické. Je to opodstatněné jen ve zcela jistých případech, kdy jde o nepochybný zločin. Taková příležitost se ale často nenaskytne.“

„Jinak se zjistit nedají?“

„Určitě je to možné, jen nevíme jak,“ přikývl Nokimcha. „Víme, že sami mezi sebou se zcela bezpečně poznávají a snad se vycítí skrz určitou vrstvu hmoty – například skrz zeď. To je ale jejich největší tajemství, které si pečlivě střeží.“

„Takže když se vrátíme na Zem, Cechapú prostě mezi lidmi nepoznáme?“

„Nejspíš ne,“ přikývl Nokimcha. „Poznáváme je podle výsledků jejich činnosti – přednostně se nacházejí mezi vládnoucími vrstvami a ty špičkové, které vládou světu, mají obsazené všechny. Umíme zjistit jen jejich **bolvo** – neboli připravenost hostitele pro přijetí Cechapú. Nevstupují totiž do libovolného hostitele, musí je mít určitým způsobem připravené. Zejména nižší inteligence jim vadí. To se dá zjistit poměrně snadno, nepřipravený hostitel se našemu vyšetření nebrání, či aspoň ne tak urputně.“

„Jak si hostitele připravují?“ zajímal se Pavel.

„Určitým způsobem jim uspořádají mozek,“ ochotně odpovídal Nokimcha. „Změna se netýká rozložení mozkových částí, ale vnitřní struktury. Bytosti s úpravou mozku mívají vyšší inteligenci, což Cechapú potřebují. Mohou vstoupit i do neupraveného mozku, ale tam se jim nelíbí, dlouho tam nevydrží. Staré zápisy říkají, že pak nemohou využívat část své inteligence, zejména dlouhodobé paměti – jakoby zůstala ve stavu nepoužitelného rosolu. Přistoupí na to jen když jejich hostitel nečekaně zahyne a není poblíž nikdo s **bolvem**. Pak zkrátka obsadí první oběť, kterou mají po ruce, jenže hned začnou pátrat po vhodnějším objektu a jakmile jej najdou, přestěhují se tam a dočasného hostitele ponechají osudu.“

„To by snad mohlo být vysvobození, ne?“

„Není,“ odmítl to Nokimcha. „Když Cechapú vstoupí do mozku oběti, dokonale v něm zničí původní osobnost. Převezmou její vzpomínky, takže se chovají jako ona, ale její osobnost zlikvidují nenávratně a když Cechapú mozek přechodné oběti opustí, tělo bez osobnosti se chová jako nižší tvor – zvíře. Gežgové tomu stavu říkali *roztrhaná duše* a v dobách, kdy Cechapú na Gežgay vládli, tam takových ubožáků bloudily tisíce. Gežgové se sice o ně starali, ale nepomáhalo to.“

„...roztrhaná duše... to už jsem na Zemi zaslechl,“ přetřel si Pavel čelo. „Jen si moc nepamatuji podrobnosti... až na pocit, že to musí být něco hrozného...“

„Zřejmě jste podobný jev nazvali podobně jako gežgové,“ přikývl Nokimcha. „Znamenalo by to, že jsou na Zemi dodnes, ale to předpokládáme už dlouho. Prakticky od chvíle, kdy sis všiml shodných prvků jejich chrámu na Gežgay s podobnými stavbami na Zemi.“

„Proč si ale stavěli podobné stavby na Zemi i na Gežgay?“

„Ty stavby působí na všechny bytosti velebností a monumentálností, vyvolávají v nich stavy podřízenosti, pokory a odevzdanosti, kdy se nejlépe ovládají.“

„Pokory a odevzdanosti...“ opakoval zamyšleně Pavel. „Ano, to se říká. Ale monumentálních staveb je na Zemi víc, proč na lidi působí jen některé?“

„Je v tom jev zvaný psychorezonance,“ vysvětloval Nokimcha. „Rozměry staveb odpovídají na více místech vlnové délce mozkových vln při rychlosti zvuku. Takže stačí promluvit a odražený zvuk začne zpracovávat psychiku člověka – nebo gežga. Také hudba v takových stavbách působí díky mnohonásobným ozvěnám velebně, ale pocity pokory vyvolává teprve zpěv – přesněji zvuky vydávané lidmi. Hudba je účinná jen když je vyvolávaná lidmi přímo. Konzervovaná hudba takový účinek nemá, neboť jí chybí zpětná vazba. Účinnější může být i zvuk kroků, neboť jde o rytmus vyvolaný člověkem. Cechapú v takových stavbách vždy četli jednotvárným hlasem staré texty.“

„To bývá i u nás!“ připojil Pavel.

„Ano, je to cílené působení,“ přikývl Nokimcha. „Nejprve čtení textů a po krátké době, kdy to posluchače uvede do transu, následují slovní příkazy, vstupující díky transu přímo do podvědomí. Tam jsou ještě účinnější, neboť

nepodléhají rozumové kontrole. Jiným druhem působení je rytmus vyvolávaný lidmi – bubnování, pleskání a řinčení nástroji. I tyto zvuky působí psychorezonančně. Cechapú je používají všude, kde potřebují působit na lidi mimo upravené prostory chrámů. Musí je ale vyvolávat oni – jednoduchý zdroj rytmu na rezonanci nestačí.“

„To taky známe,“ připojil Pavel. „Od bubnování šamanů na různých shromážděních po velké bubny v čele válečně zaměřených pochodů.“

„Cechapú znají mnohem víc metod k ovládní podřízených bytostí,“ souhlasil tygr. „Ovládané bytosti je pak poslouchají i když je to proti jejich vlastnímu zájmu.“

„A Cechapú se mají jako prasata v žitě,“ povzdychl si Pavel. Musel ale Nokimchovi vysvětlit význam toho pozemského úsloví, kterému se tygr od srdce zasmál.

„Vystihuješ to dobře,“ zvažněl po chvíli. „Poslyš, Pavle, chtěl bych vás lépe vybavit, než vás pošleme domů. Budu to muset tak jako tak udělat s Milčou. Ta je totiž od Cechapú upravená, aby se mohla stát jejich hostitelem a já bych chtěl tuto úpravu neutralizovat. Doufám, že mi k tomu dá ona sama svolení, ale bylo by to jen k jejímu dobru.“

„Jak to?“ vyskočil Pavel. „A že nám nic neřekla!“

„Sama o tom neví,“ zastal se jí Nokimcha. „Ta úprava je dědičná a měli ji už její rodiče. Je to směs kladných i záporných prvků. Kladné prvky slouží Cechapům – například z lepšího rozvržení mozkové kapacity vyplývá i vyšší inteligence, záporné prvky lidi naopak poškozují, i když se je Cechapú snaží korigovat. Lidé s těmito úpravami jsou inteligentnější než průměr, ale mají různé nenormálnosti – od poruch rozmnožování po vyšší výskyt úplného rozpadu osobnosti. Podobá se to slabší formě **roztrhání duše**, ale i to postačí k vyřazení bytosti ze společnosti.“

„Milča mi ale připadá jako úplně normální holka,“ namítl Pavel.

„A v tomto věku ještě je,“ souhlasil Nokimcha. „Je podle všeho nadprůměrně inteligentní, ale to jsi i ty, jenže u tebe jde o inteligenci přirozenou. Což vposledku nerozhoduje, důležité by bylo, zda by se stala, až vyroste, hostitelem Cechapú, nebo aspoň jejich služebníci. Má po rodičích sklony k touze po moci – zatím se neprojevují, ale časem by převážily.“

„To abych se jí začal bát, že mě zotročí?“ usmál se Pavel trochu lehkomylně.

„Není to legrace,“ napomenul ho Nokimcha. „A i kdyby se nestala hostitelem a nezměnila by se v Cechapú, začaly by u ní v pozdějším věku převažovat záporné stránky.“

„Myslíš?“ váhal Pavel. „Jaké záporné stránky?“

„Například sklon k neobvyklým projevům rozmnožování – teď je ještě normální, ale později by určitě normální nebyla. Tak se to projevovalo u gežgů. U nich je rodina normálně velice stabilní, ale u upravených se rozpadaly s železnou pravidelností. Přestalo jim na nich záležet. Samice utíkaly za atraktivnějšími samci a mláďata vychovávaly v nenávisti k otcům. Samci u žádné rodiny dlouho nevydrželi, zakládali si nové a nové, pak samice opouštěli, často i s mláďaty. A Cechapú se snažili vnutit všem názor, že je to vlastně v nejlepším pořádku – opouštění rodin, neustálé střídání partnerů a jednorázové vztahy bez naděje na potomky, u původních gežgů nemyslitelné, vydávali bezostyšně za nezpochybnitelné právo každého. Rodina pro ně byla zkrátka přežitkem.“

„No, něco mi to připomíná,“ vzdychl si Pavel. „Ale tohle se děje spíš ve městech, na menších vesnicích zůstávají rodiny pohromadě. Například Milča má rodiče podle mého mínění normální.“

„Úplně normální nejsou,“ odmítl to tygr. „Kdyby nic jiného, snažili se přiblížit vládcům aspoň jejich podporou. Neříkal jsi, že byli komunisty? A není to příznak nenaplněné touhy po moci?“

„Ale teď už komunisty nejsou,“ namítl Pavel. „V poslední době se moc komunistů zhroutila, ti už nějakou dobu nevládnou. A oni od nich odešli... akorát že do jiné partaje.“

„Nevládnou? Tak to jen vypadá na první pohled zvenku,“ namítl Nokimcha. „Ve skutečnosti bývalí komunisté jen nepatrně změnili mimikry, ale pod novou maskou – nebo jak říkáš, pod novou partají – vládnou dál.“

„V dnešní vládě je přece spousta úplně nových lidí,“ namítl Pavel.

„To jen tak vypadá,“ usmál se smutně tygr. „Noví lidé, ale staří Cechapú. Oni si to i u gežgů občas mezi sebou předávali. Vždycky když jejich nenasytnost překročila míru a gežgové se bouřili, stali se novější, ještě neokoukaní Cechapú vůdci vzpoury a nahradili původní, již příliš nenáviděné vládce. Vzpoura skončila a gežgové se přestali bouřit, jenže všechno zůstalo při starém. Cechapú si nikdy vzájemně neškodili, ani když davy požadovaly smrt vládců.“

„Jak to pak ale dělali?“

„Přemístili své příbuzné z vládců do nových hostitelů,“ ušklíbl se Nokimcha. „Původní těla, jenže už bez duše, pak veřejně, často i s velkými ceremoniemi a za velké pozornosti davů usmrtili. Smrt nenáviděných darebáků gežgům zpravidla stačila, aniž by tušili, že darebáci pokračují v tělech nových, zdánlivě ještě nezkažených vůdců vzpour a povstání.“

„Sákryš, to mi něco připomíná!“ zavrčel Pavel. „Nejenže se noví vládci po popravách starých chovají úplně stejně, ale právě u nás se nedávno po bombastickém převratu chopili moci staří vládci jen trošku převlečení do nových kabátů...“

„Na Zemi to Cechapú dělají také? Jistě, to je prostě jejich styl...“

„Nepříjemné je, že ani vy nemáte spolehlivou metodu, jak je rozpoznat,“ vzdychl si Pavel. „Jak se máme proti nim postavit, když je ani nepoznáme?“

„Ale vy se proti nim nebudete stavět,“ opáčil tygr. „To nemůže být úkol pro tři jedince, navíc nedospělé! Vy se jim naopak musíte důsledně vyhýbat!“

„Ale proč?“ zamračil se Pavel.

„Protože tři děti nemohou proti Cechapú otevřeně vystoupit,“ zavrčel tygr. „To nemá naději na úspěch, oni jsou silnější, než si dokážete představit. Vy se vrátíte na Zem a budete se jim klidit s očí, kdykoliv na ně narazíte!“

„I když budeme vidět, jak špatně lidem vládnou?“ zarazil se Pavel ještě víc. „To máme někam zalézt do nory jako sysli a bezmocně pozorovat, jak se lidem kolem nás dějí křivdy?“

„Tři lidé svět zamořený Cechapú nevylepší,“ odvětil pevně tygr. „Nestačily by ani tři miliony. Rozhodně to nebude váš úkol, i kdybyste si ho sami uložili. A prosím tě, zatím to ještě neříkej svým kamarádkám. Ještě se může všechno změnit.“

Pavla to ale zklamalo.

„Takže nás vrátíte do světa, zamořeného nebezpečnými a zákeřnými Cechapú, abychom se po celý život před nimi jen skrývali?“ zeptal se zklamaně.

„To jistě ne,“ usmál se Nokimcha. „Ani to by nemělo smysl. Nebudete ale proti nim zbytečně vyvolávat vzpoury. Budete jen pomáhat svým krajanům, aby jim Cechapú tolik neškodili.“

„Ale jak, když se máme Cechapú vyhýbat?“ dorážel na tygra Pavel.

„Uvidíš, že to půjde,“ chlácholil ho Nokimcha, aniž by mu řekl podrobnosti.

Zřejmě se ještě mohly změnit.

Pod vlivem skutečné nebo jen zdánlivé tíhy získaných vědomostí šly dětské rozmíšky stranou a všichni večer po chvilce šeptání zalehli a usnuli.

Pavlovi se zdálo nefér tajit něco před holkami, ale pak si řekl, že holky toho před ním tají ještě víc, takže to vydržel a ani necekl. Raději pozorně poslouchal Zdenku, rozplývající se nad tím, co ji naučil *selojo* Arlaveul, zavalitý ještěr se šupinatou kůží, ale podle Zdenky odborník k pohledání. Jeho odborností byla syntéza potravin prostřednictvím Seka – a to se Zdence líbilo. Dosud tady v Zuznelai jedli, co jim navrhla paní Geneče a co bylo podle jejího odhadu pro lidi nejzdravější, ale to byly jen odhady. Pan Arlaveul to vzal vědecky a Zdenka tvrdila, že jeho výtvořby budou nejen zdravější, ale i chutnější než cokoliv, co kdy vymysleli gežgové.

„Jestli si smíme vzít na Zem, co pan Arlaveul vymyslel, to teda budou hostiny!“ tvrdila. „Teď to učí i mě, no jestli zvládnou setinu toho, budeme se mít královsky!“

Škoda, že se tak nerozpovídala i Milča. Pavel od Nokimchy věděl, že ani ona nemá špatného učitele. Praktického, ale příliš jednostranně zaměřeného opičkovitého Zycechara vystřídal obrovitý sivír Skyrumdod z druhu plahégů, neboli chapadloslonů. Pro Milču měl pochopení, ale svoji vědu do ní sypal jako trychtýřem.

Vyučování bylo vůbec nějak zhuštěné, ale Nokimcha Pavla seznámil i s mnoha principy, které lidé na Zemi ještě neobjevili. Ani nejničivější nukleární zbraně pozemské technické civilizace se nemohly rovnat prostředkům Okchygů – jenže ti je používali k tvoření a ne k ničení. Pavel se také naučil zacházet s ovladačem hvězdných bran isrykyšem a nejen to, naučil se hvězdné brány zlýtu pomocí Seka i vytvářet.

Na Zemi se to bude jistě úžasně hodit!

„Zdá se, že nám přece jen dovolí občas se na Zuznelai vracet,“ povzbuzoval spolužačky.

Mezitím ale došlo na Zemi k dalšímu incidentu. V pralesích poblíž pyramid starých Mayů se střetli průzkumníci Zuznelai s domorodými indiány, kteří jednoho gežga zasáhli šipkou z foukačky. Byla sice malá, ale

hrot měla napuštěný šípovým jedem kurare, takže gežga dopravili na Scynej na poslední chvíli – podařilo se jim ho zachránit, ale mnoho nechybělo a průzkum by měl další ztrátu.

Pavla opět přizvali jako poradce a ten se tentokrát domorodců zastal.

„Uvědomte si, že kočkovité šelmy velikosti gežgů jsou na Zemi velice nebezpečné a setkání s nimi lidé často nepřežijí. Člověk musí při setkání s pralesními dravci využít všech výhod, aby se sám nestal kořistí, takže se dá pochopit, že využije i výhody první rány.“

„Chceš tvrdit, že lidé považovali gežgy za nebezpečné šelmy?“ přeptal se ho pro jistotu sivír Nokimcha, který byl při výslechu.

„Na Zemi nežije žádná inteligentní kočkovitá šelma,“ tvrdil Pavel. „Jen dravci, gežgům trochu podobní. Lidé Země vás neznají a mohou se proto cítit ohrožení.“

„Nás to ale nutí uzavřít bránu zlýtu a hledat jinou cestu na Zem,“ posteskl si jiný sivír, technik od hvězdných bran.

„Počkejte si, až nás Nokimchova parta učitelů vyučí, pak nás pošlete na Zem a uvidíme!“ řekl Pavel. „Mám totiž nápad co uděláme!“

Jednání tím skončilo a s ním i průzkum Země. Vyučování se tím ale neurychlilo – už teď byla jeho intenzita na hranici únosnosti.

„Doufáte, že vás, lidi, nebude na Zemi nikdo napadat?“ zeptal se další chapadloslon.

„Doufáme,“ přikývl Pavel.

Sivír Nokimcha učil Pavla stejně intenzívně jako další dva učitelé jeho kamarádky, nicméně si s ním často i jen tak povídal. Pravda, i Nokimchovi se hodila kdejaká informace o Zemi, stejně jako Pavel prahl po informacích o bytostech Cechapů, kteří mají na Zemi vládnout, aniž by si toho lidé už po tisíce let všimli.

Samozřejmě nikoho na Zemi nenapadlo, že Britský Parlament s Westminsterským palácem je jen nedokonalá kopie řídicího centra Puráj, sídla Chitžará a faktického středu Zuznelai. Nebo že většina pozemských chrámů, klášterů a synagog je vědecky postavená tak, aby jejich vnitřek držel lidi v pokoře a poslušnosti psychorezonancí. O velebnosti chrámů a jejich zvláštní akustice lidé věděli, ale nikoho nenapadlo, že vůli k odporu láme i pouhá akustika. Vznik pokory a poslušnosti se přičítal řečnickému

umění kazatelů. Nikomu ani na mysl nepřišlo, že ji budí i zvuk vlastních kroků.

Abyste si něco takového uvědomili, musíte znát, jak se Cechapů chovali v Gežgay a že se tak chovají všude kam se dostali. Pravda, na Zemi mají absolutní moc. Nejen nad nešťastníky, kterým sebrali tělo a roztrhali duši, ale nad všemi. Ale – proč ji pořád ještě rozvíjejí?

Při jedné takové diskusní přestávce se Nokimcha Pavla zeptal:

„Měli byste vy tři chuť podstoupit ještě jeden, zato ještě složitější zásah do vaší dědičnosti?“

„Podle toho, co tím sledujete,“ řekl Pavel opatrně. „Doufám, že se nejedná o přípravu našich mozků k přijetí nějakého Cechapů!“

„To ne, to my neděláme,“ uklidňoval ho Nokimcha. „Ale genetický zásah, o který se jedná, je jednak poměrně nový, takže se zatím použil jen u pár tisíc dobrovolníků, ale bude i velice přínosný pro váš pobyt na Zemi.“

„V čem by byl tak přínosný?“ chtěl vědět Pavel.

„Zatím máte pořád u sebe dva naše předměty,“ začal tygr. „Mluvicí čapku ogmu, která snímá myšlenky z vaší hlavy, převádí je do univerzálního metajazyka a případně i vysílá, a náramek skelte k ovládnutí Seka, který prodlužuje dosah ogmu a umožňuje tak vaše spojení se Sekem. My oba tyto předměty nahradíme biotechnologií – byla by to sice úprava ve vaší hlavě, ale ne k přijetí Cechapů, nýbrž k vaší schopnosti ovládat Seka bez dalších podpůrných prostředků. Navíc získáte i isrykyš, ovladač hvězdných bran zlýtu, který bychom si jinak netroufli vám svěřit.“

„Máme takové pravidlo: když něco funguje, zbytečně do toho nešťouřej!“ namítl Pavel.

„Čepice i náramek mají jednu nevýhodu,“ namítal Nokimcha. „Když vám je někdo odebere, třeba i násilím, případně prostě zničí, zůstanete s holýma rukama, bez našich prostředků. Biologický orgán vám nikdo nedokáže vzít ani zničit.“

„Leda by nám ho vyřízl z těla,“ dodal trochu skepticky Pavel.

„Ani to by nestačilo,“ ujistil ho Nokimcha. „Vyříznutý orgán vám doroste, neboť červ *ovrósje* se podle uchovaného obrazu dědičnosti postará o nápravu.“

„I slepé střevo se u nás lidem docela běžně odstraňuje,“ připomněl mu Pavel.

„Ale jen při zánětu,“ dodal Nokimcha. „Normálně to nikoho ani nenapadne. A pak je tu ještě jedno nebezpečí, mnohem horší. Kdyby vám sebrali čepici ogmu a isrykyš, mohli by je prozkoumat. Lidem na Zemi by to nejspíš nic neřeklo, ale Cechapú jsou na vyšší úrovni. Kdyby vytvořili ogmu, isrykyš i náramek uměle, byli by na Zemi pány Seka i bran. A to by jim dalo nejen další moc nad lidmi, ale také přístup na naše světy. Biologický isrykyš vám můžeme svěřit, ten jim nic neřekne.“

„Dobře – dáte nám biologické ogmu, isrykyš i náramek,“ pokračoval Pavel. „Jenže co když to bude mít i nějaké nepříznivé vedlejší účinky?“

„O žádných nevím,“ řekl tygr. „Předpokládám proto, že mi dáš k této úpravě svolení.“

„Věřím ti, takže je máš,“ odvětil Pavel. „Jak to chceš udělat?“

„To si musím ještě pořádně připravit,“ odsunul to Nokimcha trochu do budoucnosti. „Jste tři, jistě to budete chtít všichni. Jenže jste každý jiný. A Milča potřebuje navíc neutralizovat úpravu od Cechapú, zděděnou po rodičích. A nakonec – budeš se muset sám naučit tyto úpravy genetiky dělat, protože jimi budeš na Zemi pomáhat alespoň vybraným lidem.“

„Já že bych měl lidi geneticky upravovat?“ zděsil se Pavel.

„Samozřejmě se to musíš nejprve naučit,“ ujistil ho tygr. „A to ještě chvíli potrvá. Musíš zvládnout naše červy, jejich vytváření, řízení i využívání. Tvé kamarádky získají zase jiné znalosti, ale genetiku bys mohl zvládnout ty. A uznej, byla by to na Zemi vaše největší výhoda!“

Pavel to uznal.

Vyučování pozemských dětí bylo nesmírně intenzivní, ale nemohlo se týkat úplně všeho, co by se jim hodilo. Není v silách jednoho člověka obsáhnout veškeré vědění lidstva, tím spíš to není v silách tří nezralých dětí, když jde navíc o vědění tisícovky spojených světů Zuznelai.

Učitelé se zaměřili na to, aby děti získaly co nejvíc praktických znalostí a zkušeností. Většina lidí na Zemi ostatně využívá pozemskou techniku i bez znalosti principů, na nichž funguje. Běžný řidič nákladáku také neví, co přesně se v motoru jeho auta děje. Potřebuje znát jen ovládací prvky a získat zkušenost, aby ho žádná běžná situace na silnici nepřekvapila a nezaskočila.

Průzkumníci objevili jen dvě prastaré brány, možná ještě z dob Okchygů. Obě ale byly mladší než brána, kterou děti přišly na Vjobuc. Chitžará pak

další zkoumání zastavili. Nechtěli zbytečně upoutávat pozornost Cechapů a ztížit tak pozici dětí, až se vrátí.

Nokimcha toho večera přišel za trojlístkem s návrhem na další genetickou změnu. Když jim vysvětlil důvody a výhody biologických orgánů, svolily s úpravou i obě dívky.

„Dostaneme tak nejen přímé ovládání Seka, ale i hvězdných bran,“ přesvědčoval je Pavel.

„Vždyť na Zemi o žádných branách nevíme?“

„To přece není pravda,“ odmítl to Pavel. „Víme o třech. Jedna je někde v Africe, nebo snad na Středním Východě, druhá v Jižní Americe v oblasti Mayské říše a třetí je u nás, v kráteru vyhaslé sopky Ančov. Ty první dvě nám můžou být ukradené, zato tu třetí nemusíme dlouho hledat. A stačí, když přímo u ní zjistíme její galaktickou adresu a je naše. Nehledě na to, že si můžeme na Zemi postavit i vlastní brány.“

„No – to by bylo dobré,“ soudila Zdenka. A ani Milča neprotestovala.

„Jak to ale provedete?“ zajímalo ji.

„Výměnou vašich červů *ovrósje* za jiné,“ vysvětlil jim Nokimcha.

„Doufám, že nás kvůli tomu nerozřezáte!“ lekla se Milča.

„Nejsme barbaři!“ usmál se tygr. „Aspoň si vyzkoušíte zničení dosavadních *ovrósje* a jejich náhradu novými. Časem to budete tak jako tak potřebovat, je to docela rutinní záležitost.“

„Zničení dosavadních *ovrósje*? A nebude to bolet?“ starala se Milča.

„Trochu to bolí, ale ne moc,“ ujistil ji Nokimcha. „Je to asi jako když se přejíte a začne vás bolet břicho, ale trvá to sotva minutu. To určitě snesete.“

„Ale jak se ten... *ovrósje*... ničí?“ chtěla vědět Zdenka.

„Koncentrovaným alkoholem,“ řekl Nokimcha.

„Vy nás svádíte k pití alkoholu?“ pozvedla obočí Zdenka. „A co kdyby nám to zachutnalo?“

„Pití alkoholu může mít různé důvody,“ řekl vážně Nokimcha. „Alkohol účinkuje i na mozek, kde často navozuje příjemné pocity. Proto ho vyhledávají i zvířata, nejčastěji v přírodně zkvašeném ovoci. Jenže i zvířatům může být nebezpečný – opilé zvíře se nedokáže zachránit před dravci. Pro vás tři to bude znamenat smrtelné nebezpečí. Koncentrovaný alkohol zničí červa *ovrósje* a kdybyste včas nedostali jiného, zemřeli byste. Když si to uvědomíte, ani vám to nezachutná. Je to tekutá smrt a pro vás

obzvláště, dobře si to zapamatujte.“

Pak jim objednal stoleček zgytot a tři sklenice s bezbarvou tekutinou.

„Vypijte to všechno,“ poručil jim. „Je to koncentrovaný alkohol. Jinak se mu vyhýbejte, je to jed, ale jednou za dvacet let to při výměně červa *ovrósje* snesete.“

„A ten náhradní... červ:“ starala se Milča.

„Ten dostanete až zítra,“ řekl vážně Nokimcha. „Nejprve musíte vystřízlivět, nejlépe to projde ve spánku. Tohle vypijte, lehněte si a spěte.“

„Tak tedy – vzhůru do bezvědomí a sbohem, rozume!“ uchopila Zdenka jednu sklenici.

„Ty to nějak znáš!“ odfrkla si Milča, ale také zvedla sklenici, i když trochu štitivě. „Naši by mi nikdy nic takového nedovolili. Až se to dozvědí...“

„Berte to jako nepříjemnou operaci,“ poradil jim Pavel.

Vypili pak každý svou sklenici, ačkoliv ne bez problémů. Milča a Pavel se tou nezvykle ostrou kapalinou zakuckali, jen Zdenka ji vypila klidně a v pohodě, jako kdyby něco takového nepila poprvé.

„A teď ležet!“ poručil jim Nokimcha. „Nová vajíčka dostanete až ráno.“

„A to máme tady úpět ožralí?“ řekla Zdenka se hraným zoufalstvím.

„Nemusíte úpět, hlavně už si lehněte! A dneska žádné řeči!“ poručil jim Nokimcha ostřeji, až obě dívky ulekaně zapadly do spacáků. Pavel je následoval jen trochu rozvážnějšími pohyby.

„Dobrou noc, Nokimcho!“ popřál klidně tygrovi.

„Dobrou noc i vám třem,“ odpovětil tygr.

Opici je nejlépe zaspát...

Yucatan

Původně poznávací cesta po světech Zuznelai se zvrhla v učení, proti kterému jsou pozemské univerzity nedělní procházkou sadem. Chyběl zde nejobávanější školní prvek – zkoušení a zkoušky, učitelé nedávali domácí úkoly, ale nahrazovali to tím, že se pokaždé přesvědčili, že děti skutečně látku pochopily a že si ji pamatují. Na Zemi nebývá zvykem ani to, že měl každý svého učitele.

Po večeři měli ale volno. Nebylo dlouhé, stačilo právě tak na návštěvu hygienického kvádru, převlečení do pyžama a na chvilku klábosení ve spacích pytlích před usnutím, ale za tu chvilku si obvykle stihli sdělit své dojmy z právě uplynulého dne. Pravda, obvykle byli tak utahaní, že diskuse dlouho netrvala a všichni tři únavou rychle usínali.

Ani pozemské školy ale netrvají věčně. Sivír Nokimcha si jednoho dne převzal od zbývajících dvou učitelů dívky a úplnému dětskému trojlístku sdělil, že se mají chystat k návratu na Zem.

„Nic si s sebou brát nebudete, všechno můžete získat od pozemského Seka – bude potěšený, že po tak dlouhé době může opět někomu sloužit,“ dával jim před cestou stručné pokyny. „Máte teď ještě nějaký návrh, co byste potřebovali?“

„Mám,“ přihlásil se Pavel. „Aspoň zpočátku se budeme pohybovat mezi neznámými lidmi, co nám nebudou rozumět. Já jen doufám, že občas padneme na někoho, kdo bude umět anglicky, je to velice rozšířená řeč a tou se snad domluvíme. Ale možná budeme potřebovat i něco, čím bychom tam mohli platit.“

„Platit?“ zarazil se Nokimcha.

Pavel mu tedy musel vysvětlit, co to slovo znamená.

„Já vím, vy žádné placení nepotřebujete, ale na Zemi je to rozšířené po celém světě,“ skončil.

„Čím bys chtěl ale platit?“ zeptal se ho Nokimcha.

„Prakticky je jediný druh platidla, použitelného po celém světě,“ řekl Pavel. „Je to kovový prvek žluté barvy – zlato. Nebude ho potřeba mnoho, ale bylo by užitečné mít ho.“

„Kov žluté barvy... to nebude problém,“ krátce zauvažoval tygr. „Jak hodně ho potřebuješ?“

„Nevím,“ odvětil Pavel. „Nejrozumnější by byl podle mě zlatý drátek stočený do spirály, tak na půlku dlaně. To by mělo pro většinu případů stačit. Jenže by bylo třeba, aby to pozemský Sek vytvářel kdykoliv na požádání. Stejně jako všechno, co budeme na Zemi potřebovat.“

„To není problém,“ kývl souhlasně Nokimcha.

Vytvořit požadovaný kotouček ze stočeného zlatého drátku nebyl problém pro nikoho, kdo se někdy zabýval syntézou nových věcí pro Seka. Zakrátko držel Pavel v ruce plochou spirálku zlatého drátku. Pohledem ji odhadl a spokojeně ji nechal vypařit.

„Teď jen, aby to uměl i Sek na Zemi,“ staral se.

„To bude umět, až se tam vrátíte,“ ujistil ho Nokimcha. „Při jakémkoli otevření zlýtu dojde ke zrychlenému vyrovnávání databází mezi jednotlivými Seky. Mezi Zuznelai a Zemí bylo v poslední době zlýtu otevřeno několikrát, takže se jistě vyrovnaly všechny rozdíly. Až otevřete bránu, doplní se i položka »zlatá spirálka« a hned ji můžete používat.“

„Takže holky – jde se domů!“ obrátil se Pavel vesele na kamarádky.

Ty z toho byly zčásti natěšené, ale zčásti to očekávaly s obavami. Doma je přece čekalo velice nepříjemné vysvětlování – kde se celou tu dobu toulaly? Pavel se na to díval optimisticky. Dostali se hříčkou osudu, ne vlastní vinou do vesmíru a mají na to důkazy. Co víc by po nich rodiče chtěli?

Jenže ani Miluščiny obavy z rozsekaného zadku nevypadaly úplně nereálně. I když... poslední dobou už všichni tři trénovali své nové telepatické schopnosti. Domlouvát se se Sekem přímo, bez prostřednictví náramku, bylo trochu jiné. Náramky i čepice zlikvidovali, ale teď se jim stávalo, že i mezi sebou občas bezděky použili telepatii místo řeči.

Ačkoliv se teď spolu radili, čím na Zemi začnou, bylo jim jasné, že to bude skok do neznáma. Hvězdná brána je někde v Americe. Kde vlastně byla říše Mayů, ke které patří pyramida z obrázků, přinesených průzkumníky Zuznelai? Tady narazili na vlastní neznalosti. Pavel tvrdil, že je to někde ve Střední Americe, Milča měla dojem, že by to mělo být v Jižní, Zdence to bylo fuk, protože tak jako tak viděla jen Atlantik, rozkládající se mezi starou říší Mayů a Čechami. Pomůže jim zlato dostat se na druhou stranu? Shodli se, že největším problémem budou chybějící pasy či jiné dokumenty. Až se tam poblíž pyramidy Mayů vynoří tři děti bez dospělých, co je tam čeká?

Pavel bezstarostně tvrdil, že je to fuk. Nevrátí se přece na Zem s holýma rukama, hlavně se musí udržet pohromadě. Na cestu si pořídili obleky zabarvené jako vojenské maskáče, aby nebyli v přírodní zeleni tak nápadní, ale chystali se na to především psychicky. Ještě si dopřáli poslední vydatnou snídani a pak se rozloučili. S Nokimchou, ale i s rodinou pana Gaňgoga, která za nimi při té příležitosti dorazila až na Kramchi.

„Držte se!“ přál jim při loučení pan Gaňgóg.

„A někdy se k nám přijďte podívat!“ nabízel jim Gychjo.

„Kdykoliv zavítáte na Vjobůc, budete našimi hosty,“ přidal Gešitchi.

„Hlavně ať se vám tam nic nestane!“ vzdychla si i paní Geneče.

„Zbytečně neriskujte!“ nabádal je i Nokimcha.

„Máme výcvik jako elitní průzkumníci,“ připomínal jim Pavel.

„Tak ukažte, že to nebylo marné!“ povzbudil ho ještě Nokimcha.

Pak se připravili poblíž hvězdné brány zlýtu, kterou měli projít jen tak, bez kabinky. Tak, jak se dostali ze Země na Vjobůc a jak se dostávali na cizí světy průzkumníci Zuznelai.

„Jak to kdysi říkal Caesar? Kostky jsou vrženy!“ zlehčoval to Pavel.

„Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil!“ podotkla Milča.

„A i když přeskočíš, nejprve se podívej, do čeho jsi dopadl,“ doplnil to Pavel.

„Jo, to sedí. Tak jedem, mládeži!“ pobídla je netrpělivě Zdenka.

„Pozor – teď!“ oznámil jim Nokimcha.

V té chvíli je objal bílý vír...

Pyramida před nimi byla obrovská. Pravda, děti ještě nikdy nebyly v Egyptě, pyramidy v Gíze jsou desetkrát vyšší, ale i tahle byla monumentální. Stranou se nacházely další stavby, ale pyramida mezi nimi nepřehlédnutelně vyčnívala.

„Co se podívat nahoru?“ navrhla Zdenka. „Když už jsme tady, bylo by smutné utéci a ani se tam nepokusit vyšplhat.“

„Průšvih v Ančově ti nestačil?“ obrátila se na ni pohoršeně Milča.

„Průšvih v Ančově se nebude opakovat,“ ujistil obě Pavel. „Dneska už hvězdné brány ovládat umíme a náhodné otevření nepřipadá v úvahu.“

„Pojďme se tam podívat!“ opakovala návrh Zdenka. „Uvažte, sem se možná už nikdy v životě nedostaneme! Když už jsme tu, přece takovou příležitost neprošvihneme!“

„Můžeme to zkusit,“ přidal se k ní shovívavě Pavel. „Hlavně ale musíme být spolu!“

Milča tedy přestala protestovat a všichni tři zamířili ke schodišti vpravo, neboť se jim zdálo zachovalejší a méně nebezpečné.

„Můžeš počítat schody,“ navrhla Zdenka Milče.

„Mělo by jich být jednadevadesát,“ řekl Pavel. „Někde jsem to četl. To číslo bylo pro Maye magické.“

„To zas není tak moc,“ prohlásila Zdenka.

Netušila, že schody na mayských stavbách jsou podstatně strmější a vyšší než schody obvyklé v Evropě. Až když stáli u paty širokého schodiště, teprve jim začalo docházet, že to nebude snadné, jak se to zdálo z dálky.

Zdenka ale měla pravdu. Když už byli tady, couvnout by byla zbabělost. Začali tedy stoupat po schodišti – tři schody na metr výšky, za chvíli se cítili jako na střeše a tiskli se ke schodům, aby nespadli. Ale přece jen se jim podařilo vystoupat až nahoru k chrámu. Chvíli obcházeli kolem něho po horním ochozu a kochali se exotickou panorámou. Dole pod nimi byly rozvaliny města starých Mayů, některé zbytky budov byly také docela impozantní.

Pak ale zjistili, že dole pod nimi na schodišti nastal docela čilý ruch. Nahoru k nim šplhalo po strmých schodech nejméně dvacet poměrně mladých lidí – ovšem starších než děti. Konečně i oni dosáhli vrcholu schodiště a dívali se značně udiveně na dětský trojlístek. Pak se jeden mladík odhodlal a oslovil je, jenže mu ke svému zklamání nerozuměli ani slovo.

„Do you speak English?“ zkusil to Pavel otázkou, zda mluví anglicky.

Mladík na to spustil hotový vodopád slov, bohužel opět v neznámém jazyce. Pavel na to mohl už jen pokrčit rameny.

„Vy jste Američané?“ oslovila je najednou ne právě nadšeně dívka, která dosud jen přihlížela.

„Ne, nejsme,“ ubezpečil ji Pavel.

„Ale mluvíte anglicky!“ vyčetla mu.

„Vy přece také,“ usmál se Pavel. „Ale angličtina není váš mateřský jazyk, nebo ano?“

„Já angličtinu studuji,“ opáčila suše. „Ale co vy?“

„To samé,“ odvětil Pavel. „Angličtinu znám ze školy.“

„Kdo tedy jste?“

„Češi,“ uspokojil její zvědavost.

„Muslimové?“ podívala se na něho s nenadálým odporem.

„To si nás zřejmě pletete s Čečnou,“ usmál se. „My jsme Češi, dříve Československo.“

„Aha... takže ne Rusko!“ viditelně se uvolnila.

„Ne, žijeme ve středu Evropy vedle Německa a Polska,“ zkusil jí to přiblížit.

„Ale co děláte tady?“ divila se.

„Co děláme?“ usmál se. „Právě jsme vylezli na tuhle pyramidu a teď se tu rozhlížíme.“

„To vidím... ale co děláte tady, na Yucatanu?“

„My jsme na Yucatanu?“ opakoval po ní. „Vidíte – já jsem věděl, že jsme ve Střední Americe, ale spíš u té Jižní. Není tady kolem nás nakonec Mexiko?“

„Si, Mechiko,“ odpověděla, i když zřejmě přešla do španělštiny.

„Si... to znamená yes?“

„Vy opravdu neumíte španělsky?“

„Opravdu neumíme,“ ujistil ji. „Mluvíme česky a angličtinu se učíme ve škole.“

Dívka s ním ale v té chvíli přestala mluvit, místo toho se rozpovídala s ostatními, jenže vedli svou diskusi ve španělštině, takže jim nebylo rozumět.

„A kde máte rodiče?“ obrátila se po chvílce opět na děti.

„Nejspíš doma v Čechách,“ řekl Pavel.

„To je ale divné, ne?“ řekla dívka. „Vás rodiče pustili samotné až do Mexika?“

„Nepustili,“ odpověděl Pavel. „Ale stala se taková mimořádná věc... zkrátka jsme tady a musíme se domů vrátit sami.“

„To ale nebude jednoduché,“ řekla dívka. „Máte aspoň v pořádku dokumenty?“

„Nemáme žádné dokumenty,“ přiznal Pavel. „Ale postačí nám, když se dostaneme k moři.“

„Někdo vás sem přivezl po moři a odveze vás zase zpátky?“ hádala.

„Tak nějak,“ neopravoval ji Pavel.

„Ale kde k moři?“ vyptávala se dál.

„Kdekoliv,“ ujistil ji.

„Nezdá se vám to krajně podivné?“

„Je to ještě podivnější než se to zdá,“ trochu se usmál.

„A máte aspoň peníze?“ zeptala se jich zřetelně dychtivěji.

„Ne, ale nepotřebujeme je,“ odpověděl.

„Takže cestou kradete? Nebo žebráte?“

„Nepotřebujeme ani krást, ani žebrat,“ ujistil ji.

„Ale jak jste se dostali sem?“ zeptala se. „Máte vůbec vstupenky?“

„Ne,“ odpověděl v tušení nepříjemností, neboť pochopil, že zdejší areál může být i zpoplatněný, jak je tomu na mnoha místech světa zvykem. „Ale slyšela jste někdy o zakřiveném prostoru?“

„Jak jste to říkal?“ zarazila se.

„Zakřivený prostor,“ odvětil. „Umožňuje dostat se tam, kam se člověk jinak nedostane. Jen to ještě není pořádně prověřené, takže se může stát, že se někde objevíte a nevíte, kde jste. Například v Mexiku, ačkoliv jsem si myslel, že jsme v Jižní Americe.“

„Tomu nerozumím,“ řekla trochu zmateně.

„Člověk nemůže znát všechno,“ řekl dobrácky. „Objevili jsme se zkrátka tady, zatím pořádně nevíme, kde jsme, ale nemusíte mít o nás obavy, domů už se nějak dostaneme.“

„Jestli vás při nějaké krádeži nesebere policie,“ řekla trochu přezíravě.

„Ale... nemusíte nás hned podezírat jako zloděje!“ napomenul ji. „Máme zkrátka všechno, co potřebujeme, nouzí netrpíme, takže krást prostě nebudeme.“

„To je přece nesmysl,“ vybuchla dívka. „Člověk nevydrží dlouho bez jídla a to si můžete buď koupit nebo ukrást, jiná možnost není!“

„Zapomínáte na žebráky,“ připomněl jí Pavel. „My ale ani nežebáme, ani nekrademe. Smím vás pozvat na menší hostinu?“

„Ale kam?“ zarazila se. „Vždyt’ jste řekl, že nemáte peníze!“

„Peníze nemáme,“ přikývl Pavel. „Ale můžeme si dát hostinu třeba tady.“

„Přímo na vršku pyramidy?“

„Jistě. Řekněte těm, co nám nerozumí, že všechny zveme!“

„To je přece nesmysl!“ odmítla jeho pozvání.

„Můžete se aspoň posadit? Třeba tady?“ ukázal jí na schody na okraji pyramidy. „Něco vám tady předvedeme.“

„Co mi tady chcete předvádět?“ naježila se.

„Posaďte se!“ poručil jí už nazlobeně.

Poslechla ho, ale ostražitě z něho nespustila oči. Najednou se jí nad koleno objevil vznášející se zglyot a na něm miska s jakýmsi jídlem. Stranou ležela bílá špachtlička a na druhé straně jakýsi plod velikosti grapefruitu švestkově modré barvy.

„Lžíci si musíte vytvarovat rukama,“ poučil ji Pavel. „Ochutnejte, jestli je to k jídlu. A jestli se to dá jíst, pozvěte za nás všechny, co jsou tady. Kdo se chce účastnit hostiny, ať se posadí na kraj schodů. Všechny obsloužíme.“

Mírně zkoprnělá dívka rýpla špachtličkou do misky a opatrně ochutnala.

„Dalo by se to jíst?“ zeptal se jí Pavel vyčkávavě.

Chvíli neodpovídala, jen první sousto převalovala v ústech. Nakonec je rozzlobeně vyplivla.

„Co je to za jed?“ vyštěkla úplně změněným hlasem, plným netajené nenávisti.

„Normální jídlo,“ usmál se Pavel, byť trochu nuceně. Ta podezíravost ho mrzela, ale nevěděl, co proti ní dělat. Poručil si raději stejné jídlo, posadil se vedle dívky, přizpůsobil si lžici a začal jíst, jakoby o nic nešlo.

„Já jen, abych vás přesvědčil, že opravdu nepotřebujeme ani peníze, ani žebrať, nebo dokonce krást,“ dodal, když spolkl první sousto. „Nikdo jiný si už s námi nedá?“

„Holky, ukažte jim, že to není otrávené a dejte si taky!“ požádal telepaticky spolužačky, aby to nikdo jiný neslyšel.

Okamžik nato už jedli všichni tři, jenže dívka se proti nim nepochopitelně zatvrdila.

„Chtěli jste nás otrávit? To jste se přepočítali!“ zasyčela. Pak začala mluvit španělsky a po její řeči se proti nim obrátili všichni návštěvníci vrcholku mayské pyramidy. Podle jejich odhodlaných obličejů bylo znát, že nejsou zrovna přátelsky naladěni.

„Holky, tohle vypadá špatně,“ řekl Pavel dívkám telepaticky. „Zdrháme! Naskočte každá na svůj zgylot, zvyšte vznášivou sílu, zdekujeme se!“

Byl to nouzový prostředek, který jim den před opuštěním Kramchi ukazoval Nokimcha. Malé zgyloty nemusely sloužit jen k servírování pokrmů, v případě nouze unesly i člověka. Spolužačky zbytečně neztrácely čas – ze tváří přibližujících se lidí šel opravdu strach. Také Pavel pohybem ruky nechal vypařit zbytky jídla a naskočil oběma nohama na svůj zgylot. Při tom ho převážil přes kraj schodiště a začal se řítit dolů jako z věže. Skokanské můstky lyžařů bývají větší a tenhle let končil vodorovně, ne obrovským skokem. Koutkem oka viděl obě kamarádky. Udělaly totéž a následovaly ho. Skupinu nevěřicně hledících turistů zanechali za sebou na vrcholu pyramidy.

Dva až tři metry nad zemí ještě přidal vznášivou sílu, aby se dráha letu zgylotu odpoutala od šikmé roviny schodiště a aby nenarazil do země. Srovnal výšku na půl metru nad trávnickem, podle slunce nabral směr k východu a svištěl od pyramidy, následován oběma spolužačkami.

Znenadání se před nimi vynořil vysoký plot. Historický areál byl zřejmě oplocený, aby mohli domorodci vybírat vstupné, ale pro naši trojici nepředstavoval žádný problém – všichni jen přidali vznášivou sílu a plot bezpečně přelétli.

Konečně zapadli do husté džungle. Pavel zvolnil a počkal, až ho Zdenka s Milčou dostihnou.

„To mě podržte!“ oslovil je opět telepaticky. „Proč se proti nám všichni tak naježili?“

„Nejspíš je ta ženská navedla,“ hádala Zdenka.

„Ale proč?“ nechápal to Pavel. „Co jsme jí udělali zlého?“

„Asi byla chyba, že jsme před ní použili mimozemské zgyloty,“ zamyslela se Milča.

„Ale proč by měly obyčejné vznášející se placky někoho naštvat?“ namítal Pavel. „Chápal bych, kdyby byli překvapení, no prosím. Ale proč ta zloba?“

„Dalo by se to pochopit,“ pokračovala Milča.

„Já to ale taky nechápu!“ přidala se k Pavlovi i Zdenka. „Pochopila bych, že nikdo z těch lidí ještě neviděl stoleček, vznášející se jen tak ve vzduchu. Ale mělo to podle mě vyvolat jen pochopitelnou lidskou zvědavost a ne takovou nenávist.“

„Ale mohlo,“ řekla Milča. „Mohlo, kdyby ta ženská byla Cechapú. Pak by hned pochopila, odkud zgyloty i všechno ostatní máme. A dál už si to snad umíte domyslet!“

Pavel leknutím málem spadl ze vznášející se plošinky.

„Tý brd'ó – máš asi pravdu!“ vydechl.

Byla by neuvěřitelná smůla, padnout na Cechapú hned první hodinu jejich pobytu na Zemi, jenže co čert nechtěl, nejspíš se to stalo.

Mohla to být opravdu neuvěřitelná náhoda, ale Milča projevila obavu, že Cechapú mohou být na Zemi tak rozšíření, že bude obtížnější se jim vyhnout než je vyhledat. To by bylo horší, než Pavel očekával, ale nebylo to nemožné. Potíž byla v tom, že děti posuzovaly svět z pohledu jejich vesnice, která na tom mohla být mnohem lépe než zbytek světa. Jistě budou na Zemi místa, o která Cechapú vůbec nestojí a tudíž tam nebudou – co by dělali na vesnici, nebo někde mezi poctivými pastevci či rybáři? Ale jinde, zejména

ve městech, mohou být naopak koncentrovanější. Podle Nokimchy mají mezi vládnoucími vrstvami naprostou převahu.

Jakže to říkal Nokimcha? Napravit svět, zamořený Cechapú, nemůže být úkol pro tři děti, na to by nestačily ani tři miliony dospělých.

Horší je, že je tím na sebe upozornili. Jak se ukázalo, dokáží podle potřeby poštvat na vetřelce dav. Jak to dělají, je otázka, ledaže by byli na vrcholu té pyramidy Cechapú všichni – to by ale byla příliš velká náhoda. Anebo že by tam už na vetřelce čekali? Ani to nemohli vyloučit. Průzkumníci Zuznelai tam nedávno byli a stáhli se až po incidentu s domorodými indiány.

Co teď? Nejlépe by bylo co nejdřív zmizet. Jde ale o to, jak. Zgyloty jim dopravní prostředek nahradí jen na krátké vzdálenosti, rozhodně ne na cestu přes Atlantik, ale i pak vzbuzují nežádoucí pozornost. A kromě toho, Cechapú mají po ruce všechno možné – od rychlých automobilů přes letadla a helikoptéry až po vysílačky a satelitní kamery. Uniknout jim bude obtížné. A Pavel té ženské neopatrně prozradil, že jsou z Čech! Tím jim usnadnil pátrání více než čím jiným! Zřejmě budou muset svůj pobyt na Zemi přehodnotit. Předpoklad, že někde najdou klidné místo, nemusí vyjít. Konec konců, už Milčini rodiče dávají tušit, že ani vesnice nejsou úplně mimo jejich zájem. A že je budou štvát, kdekoliv se usadí. Což je ještě znesnadněné jejich věkem a s tím spojenou závislostí na rodičích – přitom Milča nemůže ručit ani za ty svoje.

Mezitím vyjeli z lesa – či spíš z džungle, kde je neustále cosi ošlehávalo – velké listy, větve, liány – naštěstí je zgyloty uchránily alespoň útrap brodění v močálech, kterých tu bylo všude plno. Poloostrov Yucatan je poměrně plochý a vody je tu více než dost.

Vyjeli na jakousi silnici, mířila sice spíš na jihovýchod než na východ, ale Pavel navrhl držet se jí, než se dostanou do nějaké osady. Silnice byla přímá a provoz na ní nebyl hustý, nikdo si jich nepovšiml. Vznášeli se na svých zgylotech v úzkém pásu mezi asfaltovou vozovkou a vegetací, kde nepůsobili nijak nápadně. Protijedoucí vozidla je mījela pokaždé na příliš krátký okamžik, než aby si jich řidiči mohli všimnout a děti se držely v dostatečné vzdálenosti i od souběžně jedoucích aut a kamionů. Několik rychleji jedoucích osobních vozů je sice předjelo, ale nezdálo se, že by je jejich řidiči vnímali. Mnohem víc se museli soustředit na předjížděné

kamiony, než aby sledovali, co se děje po straně a navíc v protisměru.

Pak se ale před nimi za zatačkou objevila jakási osada. Nebyla velká, byla to spíš vesnice, ale vystavěná v moderním pravoúhlém systému. Pavel navrhl sesednout a pokračovat dál pěšky, dívky žádný protinávrh neměly, takže sestoupili ze zgylostů na okraj vozovky a nechali je zmizet. Tak minuli v klidu několik bočních ulic. Vesnice byla jako po vymření, na ulicích nikdo. Došli až do středu, kde bylo pár obchodů.

„Měli bychom se obléknout jako místní,“ navrhla Milča, když šli kolem obchodu s nápisem »Second hand«. „Ale nikde tu není žádné zlatnictví, kde bys mohl za zlato získat peníze.“

„Můžeme to zkusit přímo v obchodě,“ navrhl Pavel.

„Hlavní otázkou je, jestli tam bude někdo umět anglicky. Španělsky se nedomluvíme,“ dodala pochybovačně Milča.

Zkusili to tedy a vstoupili do krámků všichni tři. Zvonek nade dveřmi jim přivolal vysokého snědého chlapa, který si je se zájmem prohlížel. Pochopitelně – majitel obchodu s textilem okamžitě pochopil, že návštěvníci na sobě mají cosi podivného.

Bohužel se ukázalo, že obchodník neslyší na angličtinu a protože mu nerozuměli ani slovo, nezbylo jim než krámek zklamaně opustit.

Majitel za nimi vyšel až na ulici – zřejmě aby si jejich maskáče prohlédl na světle.

Nepomohl jim, ale aspoň neuškodil. Nu – aspoň to.

Když neuspěli u obchodníka, bylo jednodušší pokračovat na zgylostech. Sek je uměl vytvářet i na Zemi a jejich použití bylo jednoduché a pohodové. Zatačka před vesnicí nasměrovala silnici na východ, což se jim také hodilo. Zhruba po dvaceti kilometrech se před nimi objevilo větší městečko.

„Hele – cedule!“ ukázala Zdenka dopředu. „Takže nás vítá Valladolid?“

Další zastávka na jejich cestě?

Na náměstí, kam se dostali podle směrovky, objevili stánek s cestovními prospekty. Pavlovi se tu podařilo vyměnit jednu zlatou spirálku za turistickou mapu Yucatanu a okolí a další za orientační mapy světa, kde je zajímala především vzdálená Evropa. Z pohledu obchodníka to byl úžasný kšeft – zlato mělo několikanásobnou cenu než obyčejné papírové mapy, ale ty měly zase větší hodnotu pro Pavla a jeho spolužačky. Zjistili, že se

nacházejí ve východní části Yucatanu, pyramida, kde se na Zemi vynořili z hvězdné brány, se jmenuje Kukulkanův chrám v Chichén Itzá a k moři mají jen sto kilometrů přímé silnice s několika menšími zátáčkami. Plochá krajina Yucatanu naštěstí sváděla stavitele silnic k přímkám, protaženým nejkratším směrem.

Zjistili ale také, že z Valladolidu do Tulumu na pobřeží by se mohli dostat i autobusem a Pavel chtěl zlato uplatnit i v autobusovém nádraží. Prodavač v okénku naštěstí uměl anglicky, ale nechtěl mu lístky prodat. Požadované jízdenky dostal s nevrlym bručením až za pět zlatých spirálek. Dávali zdejším lidem úžasně vydělat a navíc jim nechávali vítězný pocit, jak snadno ty pitomé Amerikány berou na hůl. Netušili, že dětem na zlatu příliš nesejde.

Nasedli tedy do autobusu a sedli si až dozadu. Rozjel se s nimi a s dvacíti dalšími cestujícími svištěl po rovné silnici. Na vznášejících se plošinkách by tam byli nejspíš rychleji, ale museli by celých sto kilometrů stát, nechat se ošlehávat proudem větru a udržovat rovnováhu, zatímco autobus byl bezesporu pohodlnější a budili v něm i menší pozornost.

Pavel se během cesty zabýval snímáním obrazů map. Musel přece počítat i s jejich případným znehodnocením – vodou, roztrháním nebo i prostým odrbáním – v autobuse měl příležitost uchovat je trvanlivěji. Rozprostřel je postupně po servírovacím stolečku zgygotu a pořídil jejich obrazy. Sek je uložil do sdílené paměti, odkud by si je mohl vyzvednout každý jeho uživatel.

Autobus ale cestou zastavoval i v menších osadách a v menším městečku Francesco Uh May vyhlásil řidič čtvrt hodinovou přestávku.

„Podíváme se ven?“ navrhla Zdenka. „Nebudeme přece v tom horku sedět tady! Ostatně, když tu zůstaneme sedět jako jediní, budeme nápadní.“

Vystoupili tedy a šli si protáhnout nohy, jak to nazval Pavel. Nemohli chodit daleko, přestávka byla krátká, ale šli si aspoň prohlédnout pár blízkých obchůdků poblíž autobusové zastávky.

Jenže v té chvíli se ozvaly sirény a k autobusu přijelo smykem několik policejních motocyklů. Černé uniformované postavy seskákaly, vtrhly do jejich autobusu, ale brzy se vyhrnuly ven a začaly se rozhlížet po okolí.

„Hele – nejdou po nás?“ napadlo Milču.

Vypadalo to ale, že je tomu tak. Trojlístek okamžitě zapadl do další

boční ulice, ale byl příliš blízko od autobusu a každým okamžikem se někde mohl vynořit policejní motocykl. Neměli by si dělat iluzi o jejich akceschopnosti, ti chlapi se dokáží vysílačkami svolat v okamžiku!

„Zdrháme!“ zhodnotil to Pavel.

Vytvořili si každý svůj zgytot a nízko nad chodníkem se rozjeli dál od autobusové zastávky ve směru pryč z města. Přehledný pravoúhlý systém ulic jim to ale příliš neusnadňoval. Každá ulice se dala přehlédnout jediným pohledem po celé délce a trojlístek se proto pokusil kličkovat – blok od jedné křižovatky ke druhé na sever, další blok domů ulicí na východ. Navíc se museli vyhýbat těm ulicím, kde spatřili větší množství chodců. Ne že by je nemohli obletět, ale neměli by jistotu, kdo na ně přivolá policii a pomůže jí. Ta mladá dívka v Chichén Itzá ji zalarmovala v rekordně krátké době a dalo se čekat, že pátrání se rozroste ještě rychleji. Cechapú by mohli pochopit, že se jim právě zde pohybuje někdo, kdo nějak souvisí se společenstvím světů Zuznelai. A museli by být kromobyčejně tupí, aby v tom pro sebe nerozpoznali nebezpečí.

Mezitím vyjeli z městečka Francesco Uh May do polí a mohli zvednout letovou hladinu nad výšku pěstovaných plodin. Kukuřice se podobala známé plodině, pěstované i v Čechách, ale byly tu i neznámé plodiny. Aby je nezdržovaly, vznášeli se vysokou rychlostí těsně nad vrcholky rostlin. Při tom se rychle blížili k vyšší hradbě stromů, které by je mohly ukrýt i před helikoptéry. Zatím byla obloha čistá, ale podle rychlosti, s jakou po nich policie vyjela, se dalo čekat, že i to brzy bude.

Nebylo nakonec pátrání vyhlášené po někom jiném? Nemohla policie stíhat nějakého lumpa, unikajícího místní spravedlnosti?

To sice nemohli vědět, ale nebylo by příjemné přesvědčit se na vlastní kůži, že je ten poplach právě kvůli nim. Neměli doklady, neměli žádnou výmluvu, jak se tu mohli objevit. A kdyby je tady zavřeli do vězení, pes by po nich neštěkl. A co kdyby zdejší policisté při jejich zatýkání projevíli tak velkou horlivost, že by je rovnou zastřelili? Že byli nevinní jako lilie? A že byli ještě dětmi? Pokud by byli jejich protivníky Cechapú, neměli by se divit ničemu.

Pavel trochu zpomalil, za letu si nechal na své plošince zobrazit mapku a pokusil se vytyčit si nejvýhodnější směr útěku. Originál map zapomněli v autobuse, ale Sek jim poskytl dokonalý obraz a Pavlovi vyšlo, že má zamířit

k východu, kde je moře na dosah.

Zatímco Pavel studoval mapu, dívky se rozhlížely po obloze, kde by se mohli objevit další pronásledovatelé. Nebe bez nejmenšího mráčku by je naštěstí neskrylo a dívky by je odhalily na dálku, ale opatrnost byla plně na místě i zde.

Naštěstí měli k moři už jen slabých dvacet kilometrů a protože se už nezdržovali zatačkami, ale letěli nejkratší cestou, brzy se před nimi otevřela mořská hladina.

Karibik – dějiště pradávných mořských

dobrodružství, kraj pirátů a bukanýrů.

Silnici mezi městy Tulúm a Cancún přeletěli, jako by ji přejeli po neviditelném dálničním mostě. Teď už jim ani nezáleželo na tom, kdo z řidičů stovek aut je spatří a kdo je případně i nahlásí policii jako záhadu – tři děti, vznášející se bez viditelného letadla ve výšce a snášející se k čáře, kde vlny Karibiku čechraly písek pláží.

„Tak – a jedem!“ poručil Pavel.

I bez jeho povelu by dívky jednaly stejně. Seskočit ze vznášejícího se zgylotu na písek pláže, úklid a objednávka umělých žaber, připravených přímo pro ně harvéky. Hodit si je na záda, správně zapnout popruhy a přisát spojovací límeček ke krku, aby se napojil na krční tepnu.

A pak – rychle do vody!

„Doufám, že tu nejsou hned u břehu žraloci!“ vzdychla si Milča, než vběhla do vln.

„Kdyby byli – Bůh jim buď milostiv!“ odvětil Pavel, když jako poslední

vcházel do vln.

Pravda, Nokimcha je vybavil i některými prostředky pro vlastní obranu, ovšem s podmínkou, že je nepoužijí proti lidem a už vůbec ne svévolně. Kdyby je teď napadli žraloci, nestačili by se divit. Ačkoliv – možná ne. Žraloci jsou prý poměrně citliví na elektrické pole a napadnout trojici našich potápěčů by bylo horší než napadnout hejno elektrických rejnoků – a to si i žraloci rozmyslí.

Plavat přes celý Atlantik s umělými zábrami na zádech by byl ale podnik hodný japonských kamikaze, kteří se za svého císaře směle vrhali i do vlastní zkázy. Tihyany, nevelká plochá torpéda harvéků, by tu cestu jistě podstatně zkrátily, ale našim potápěčům stačilo doplavat jen tak daleko od břehu, aby hloubka přesáhla dva metry. Pak Pavel vyslal pozemskému Sekovi přání – a před nimi ležela na písčném dně skleněná ponorka harvéků.

„Nasedat!“ pobídl Pavel kamarádky.

Otevřený skleněný vchod je přivítal jako staré známé. Vpluli dovnitř, uzavřeli za sebou dveře a Pavel se hned hrnul k řízení.

„Tak – a jedeme!“ prohlásil vesele. „Teď bych chtěl vidět někoho, kdo se nás pokusí zadržet!“

Ponorka se plynule rozjela a brzy se řítila rychlostí závodního auta. Ano, teď by je dohonilo už jedině letadlo, jenže jak se vzdalovali od pobřeží, dostávali se do větší a větší hloubky. Sluneční světlo na Zemi proniká i u průzračné vody sotva do šedesáti metrů a vodorovně není vidět o nic dál. Speciální modrozelený laser prý projde až na několik kilometrů, ale ponorka harvéků měla jejich systém zobrazování a Pavel teď na čemsi, co by mohla být obrazovka, kdyby to nebylo plastické, viděl tvar mořského dna do několika kilometrů. Jako kdyby se vznášeli za bezmračného počasí nad krajinou v malém letadle – i když ponorka přece jen plula pomaleji, než jaká je rychlost velkých dopravních strojů.

Zakrátko minuli ostrůvek Isla Cozumel, který se jim postavil do cesty, ale který průlivem bezpečně obepluli, pak Pavel odklonil kurs mírně na jih. Po levé straně nechali Kajmanské ostrovy a podél podmořského hřbetu, jehož vrcholky tvoří těch několik Kajmanských ostrůvků, zamířili do úzkého průlivu mezi Kubou a Haiti.

Brzy se před nimi otevřel široký modrý Atlantik...

Tady už je Čechapů nemohli zastavit ani ohrozit. Byli mimo dolet letadel, schopných unést protiponorkové zbraně a ty by nestačily na skleněnou ponorku harvéků, která nebyla magnetická, nevydávala téměř žádné zvuky a nebylo nic, podle čeho by se dala zaměřit. Možná by ji zachytily nejmodernější zvukové sonary, jenže ty by mohly použít jen lodě vybavené ke zjišťování ponorek, které však neměly prostředky schopné je pronásledovat. Ponorka harvéků byla na Zemi králem moří – rychlejší než nejrychlejší torpéda, plula v hloubce u dna, kam se žádná pozemská ponorka nesmí odvážit a kde vodní tlak rozdrtí i torpéda a zasáhnout ji bylo vyloučeno. Nemuseli se obávat žádné pozemské zbraně – snad s výjimkou atomových, ale ty by musely být poměrně přesně zamířeny – ba ne, ani ty by na ně neměly vliv.

Nebýt slibu daného harvékům, zamířil by Pavel trochu severněji, ale takhle musel plout přímo na východ, než dorazí ke břehům Afriky. Tam někde se rozprostírají Kanárské ostrovy – místo jejich další krátké zastávky.

Sliby se přece musí plnit...

Delfíni

Moře jihozápadně od Kanárských ostrovů ukrývá skupinku osamělých podmořských kopců. Ostatně i samy Kanárské ostrovy jsou podobnými podmořskými kopci, jenže vyčnívají nad hladinu.

V hloubce pod úpatím jedné ze tří podmořských hor ležela nehybně na dně skleněná ponorka. Vycházelo z ní jasné světlo, osvětlující její nejbližší okolí, a v tom světle se vznášely tři postavičky s plochými batohy na zádech a s ploutvemi na nohou. Očividně sem nepatřily, vždyť v této hloubce hrozí rozdrčení i obrovským atomovým ponorkám. Světlo ve vodě neproniká daleko, sto metrů od ponorky byla úplná tma, kam prchali vyplašení podmořští živočichové – chobotnice, velcí krabi, ryby i hvězdice.

Mezi třemi postavičkami lidí se náhle objevil a vzápětí zmizel bílý kruhový vír. A pak tam vzplálo kolo namodrale bílého, jako měsíčního světla. Z toho přízračného kola se začali vynořovat tvorové s ploutvemi na nohou, ale také se silnýma čtyřprstýma rukama.

Harvékové ze světa Šelkan.

Privítali se s trojlístkem pozemských dětí jako se starými známými, ale na jednom místě se dlouho nezdržovali. Vybavení obrazy map rozjeli se v dalších skleněných ponorkách po světě.

Podmořská brána nezůstane zřejmě dlouho osamocená. Brzy jich bude víc, budou rozhozeny po všech světových mořích, jenže umístění na dně, v hloubce nedostupné pro potápěče, je utají před nežádoucími zraky lidí – a samozřejmě i Cechapů.

Harvékové dočasně ovládnou pozemské oceány. Mají v plánu kontaktovat delfíny a pokud to půjde, nabídnout jim útočiště v mořích světa, kde je nikdo nebude lovit.

Lidé si toho nejspíš dlouho nevšimnou. Menší poplach vznikne, až japonští velrybáři zjistí, že nikde v moři nemohou najít žádného kytovce pro »vědecký výzkum« v japonských restauracích. Až jinde na světě lovci kosatek a delfínů zjistí, že nemohou ulovit žádnou kořist a až záhadně zmizí i delfíni ze všech světových delfinárií. Zmizení delfínů, cvičených vojenskými experty, se nejspíš na veřejnost ani nedostane, mezi Cechapů však zaručeně vznikne poplach. Ti jediní si to mohou dát do správných souvislostí, ale bude už pozdě, než aby mohli něco zachránit. Delfíni a

ostatní kytovci mezitím z pozemských moří úplně a beze stop zmizí.

Na Zemi zůstane jen několik desítek podmořských hvězdných bran. Jsou téměř nezjistitelné i na souši, natož v místech, kam se člověk nedostane. Spící hvězdná brána vypadá jako obyčejný kámen, zpravidla je zalitá do okolní jednolitě skály – pokud se ta po tisíciletí zvětrávání nezačne rozpadat a nerozvolní se na menší kusy.

Až se ale jednoho dne otevrou...

Po krátkém přivítání s harvéky se s nimi děti opět rozloučily a opět nastoupily do ponorky. To už měly za sebou Atlantik, ale také dvacet hodin plavby a padaly únavou. Pavel navrhl odpočinek a obě zívající dívky okamžitě souhlasily.

Nepotřebovali ani spacáky. V oblecích s ploutvemi bylo teplo a žábry dohled nepotřebovaly. Prostě se všichni tři pohodlně natáhli a tentokrát výjimečně bez dlouhého povídání usnuli.

Jako první se vzbudila Milča, ale neodvažovala se spící kamarády budit. Objednala si u Seka snídani, která by se dala spořádat i pod vodou. Strava byla skoro normální, jen balení se podobalo kosmonautickému – mimozemský čaj v láhvi jako pro kojence, mixované vařené maso i s přílohami v plastické tubě. Milča se najedla, napila čaje a zbytky nechala zmizet i s obaly – jenže to už se vzbudila i Zdenka a krátce poté i Pavel.

„Tak co, holky, plujeme dál?“ usmál se na ně.

„Nejdřív se nasnídej!“ vnutila mu Milča tubu s jídlem a láhev čaje. Pavel je rychle spořádal, zvedl ponorku ode dna a zamířil plnou rychlostí podél břehů Afriky na sever, kde byla Evropa s jejich domovem. Ponorka zakrátko zanechala po pravé straně Gibraltarskou úžinu a mířila podél Španělska na sever. Nad ní plulo plno lodí, ale žádná si nevšimla stínu, proplouvajícího těsně nade dnem. Dokonce ani v Lamanšském průlivu, kde bylo již poměrně mělko a lodní provoz byl hustší, denní světlo až dolů nepronikalo a skleněné ponorky si nikdo nevšiml.

Pavel plul podle map, zakoupených v Yucatanu a zobrazených Sekem.

Byly to jen hrubé mapy, takže se mu v Evropě »podařilo« zabloudit. Měl v úmyslu vplout do Labe a pokračovat proti proudu až do Čech, jenže si spletl ústí Labe s ústím řeky Wesery – naštěstí si brzy všiml, že řeka teče jiným směrem než má a porovnáním s mapou přišel na svůj omyl. Vrátit se

bylo naštěstí ještě snadné a pak již se do ústí Labe střelil.

Cesta Labem je ale brzy donutila přestoupit. Ponorka harvéků byla přece jen příliš rozměrná, než aby mohla plout těsně nade dnem řeky a nevyčnívala. Až do Hamburku to ještě šlo, tam ostatně mohou i námořní lodě, ale když minuli přístav, koryto Labe se zúžilo a zejména bylo příliš mělké. Brzy museli zastavit a rozhodnout se, jak budou cestovat dál.

Pavel navrhl plout dál Labem, ale místo ponorky použít ploché tihyany – umělé tažné rejnoky harvéků. Bylo by to méně pohodlné, pomalejší, nicméně stále ještě dost rychlé. Dívky sice chvíli brblaly, ale pak souhlasily.

Ukázalo se, že je docela zajímavé plout v závěsu za těmi tažnými prostředky. Míhali se vodou jako velké ryby, rejnoci jim sami hledali hlubší vodu a cesta jim krásně ubíhala. Jediné, čeho se drželi, byl co nejsilnější proud – tím se bezděky vyhnuli přístavu Hamburk i některým slepým ramenům, kde voda stála. Hamburkem propluli, ani si nevšimli, že už jsou za ním – pochopitelně, pod vodou nemohli očekávat cedule oznamující počátek a konec města či vesnice.

Než se dostanete Labem do Čech, připravte se, že proplujete neuvěřitelným počtem malých i větších zátáček – a na několika místech narazíte i na jezy.

K prvnímu se dostali krátce po průjezdu Hamburkem, ve městě Geesthachtu. Nezbylo jim nic jiného než zrušit tažné tihyany, vyjít na břeh a zhruba tři sta metrů přeběhnout po suchu. Ukázalo se však, že za dlouhou dobu pobytu ve vodě – od pláže na Yucatanu byli pořád pod vodou – odvykli zemské tíži a těch pár set metrů by jim připadalo jako maratón, kdyby Milču nenapadlo přisednout z vody přímo na vznášecí stolečky zgyloty. Vzletěli na nábreží a přenesli se až nad jez, kde se všichni tři ulehčeně svezli zpátky do vody.

„Příští jez bude moje smrt!“ věštila chmurně Milča, když je už zase táhli umělí tažní rejnoci.

„Ale nebude,“ utěšovala ji Zdenka.

„Milča má ale pravdu,“ přidal se ke kamarádce Pavel. „Na příštím jezu vylezeme z vody a dál pofrčíme nad vodou. To už bude šero a nikdo si nás nevšimne.“

Jenže po dalších deseti kilometrech bez jezů Pavel navrhl vystoupit z

vody a pokračovat v letu vzduchem. Důvodem bylo, že v závěsu za rejnoky nedosahovali ani poloviční rychlosti klasického torpéda a cesta do Čech by jim trvala několik dní.

„Vezmeme si na to větší zgyloty než malé servírovací,“ navrhl. „Můžeme přece požádat Seka o větší, na kterých nemusíme stát, ale dá se na nich i ležet. Vleže nebudeme tolik vyčnívat nad hladinu a poletíme rozhodně rychleji než pod vodou.“

Rozhodnuto – uděláno. Zgyloty sice nebyly původně vymyšlené pro hromadnou přepravu, ale děti unesly a víc od nich vlastně nečekali. Cesta se tím nesrovnatelně urychlila, ačkoliv pro jistotu neustále sledovali řeku Labe i s jejími tisíci zákrutami. Kdyby sledovali nějakou dálnici, měli by jistě kratší trasu, ale také mnohem více svědků – takhle předjeli několik vlečných lodí a ještě víc jich potkali, jenže posádky lodí si jich sotva stačily všimnout a už jim zase mizeli ve večerním šeru – dost právě na to, aby si zkoprnělí lodníci protřeli oči, případně se zařekli, »že už tu flašku raději nechají na pokoji...« Pavel trval na tom, aby si nechali na zádech umělé žábry harvéků, tak aby případně mohli okamžitě zmizet pod vodou. Žaberní otvory se jim na suchu samy zatáhly, dýchat museli vlastními plícemi, šlo jen o pohotovost.

Překročení hranice do Čech nebylo provázené žádnou událostí hodnou zaznamenání, jen Pavel při kontrole mapy znenadání spolužačky upozornil, aby se dobře dívaly, že už jsou v Čechách a tedy skoro doma. Odbočit na správném místě už nebyl problém. Opustili Labe a pokračovali nad menší říčkou, dokud v dálce nespatrili známý vršek kostela. Kostely vždycky vyčnívaly nad okolní stavení vesnic přinejmenším o výšku věže, což znamenalo, že byly orientačními body i pro většinu cest. Jen řeka se vinula mimo, jak sama chtěla.

Byli tedy doma...

Návrat dávno ztracených dětí byl pochopitelně událostí, jaká se často nestává.

Poslední kilometry věnovali všichni tři domluvě, jak to udělají. Nakonec se dohodli, že Pavel nejprve doprovodí obě spolužačky domů – Milču jako první, pak i Zdenku a sám půjde domů až jako poslední, aby jim poskytl svědectví a případnou přímluvu. Milča se obávala rodičů nejvíc. Tvrdila, že

ji táta po návratu v první chvíli přehne přes koleno a příkladně napráská. Zdenka se rodičů nebála, ale přece jen nepohrdla doprovodem. Začali tedy u Milči.

Opustili říčku ještě před prvními domy. Nakrátko se zastavili a seskočili, aby si odpojili umělé žábry a zbavili se jich. Už je nebudou potřebovat, poslední úsek je v suchu. Slunce dávno zapadlo, ale ještě bylo trochu světlo, když – opět na svých zgylotech – plachtili mezi prvními domky. Nikoho venku nepotkali. Vesničané, pokud právě nevečeřeli, sledovali zřejmě televizi. Tak nepozorovaně vyjeli až na kopeček k domku Milčinych rodičů.

„Pojďte tam radši se mnou, ať naši nejprve trochu vychladnou, hlavně táta!“ obrátila se Milča s obavami na zbytek trojlístku. „Ať tolik neschytám!“

„Myslím, že tě vaši spíš umačkají radostí, že tě zase mají doma,“ ujišťovala kamarádku Zdenka.

„Neboj, my je zpracujeme,“ přisadil si i Pavel.

Konečně známý plot a na něm zvonek.

„Co je?“ ozval se z otevřeného okna rozmrzelý ženský hlas. „Snad nehoří?“

„Ahoj, mami!“ odpověděla trochu nejistě Milča. „Uvítáš mě, nebo vyženeš?“

„Proboha!“ ozvalo se z okna. „Miluno! Kde ses tak dlouho courala?“

Milčina maminka vyběhla z verandy a zůstala překvapením stát.

„Vy jste všichni tři?“ zeptala se, jako by nemohla uvěřit svým očím.

„Pozvete nás na chvíli dál?“ zeptal se drze Pavel. „Aby na to vysvětlování nebyla Milča tak sama. Nejspíš byste jí neuvěřili.“

„Ale – neměli byste taky spěchat domů?“ starala se Milčina maminka.

„Hodina nebo dvě nás nezabijí,“ tvrdil Pavel. „Byli jsme pryč mnohem déle.“

„To bych taky řekla!“ souhlasila trochu zaraženě. „Dobře, pojdte tedy dál!“

„Je doma táta?“ starala se Milča, zatímco vedla kamarády do kuchyně.

„Není,“ dostala ihned ráznou odpověď. „Táta od nás odešel.“

„Takže to splnil,“ vzdychla si Milča. „To neudělal dobře.“

„Udělal – neudělal, kde jste byli, všichni tři?“ uhodila na ně. „A co to máte na sobě za divnou maškarádu?“

„Byli jsme u mimozemšťanů, paní Ciprová,“ řekl Pavel vážně. „Máme na sobě mimozemské obleky, přinesli jsme si na Zem spoustu mimozemských darů a znalostí. Jak jsme se tam dostali a co jsme tam i při návratu na Zem zažili, to by bylo na týden povídání. Jen vám musím potvrdit, že jsme se do vesmíru nedostali úmyslně a náš návrat byl složitější, než si v této chvíli umíte představit.“

„Chceš mi tvrdit, že jste byli u nějakých... potvor ve vesmíru?“ mračila se.

„Ano, byli jsme ve vesmíru, dokonce na více světech,“ trval na svém Pavel. „Setkali jsme se s různými mimozemšťany. Někteří nás naučili žít pod vodou, jiní jiným znalostem. Také jsme byli v péči mimozemských biologů, kteří se o nás starali a pomohli nám zbavit se některých problémů, učili nás i jejich technici. Na závěr nám darovali dary, které vám mohou připadat jako zázračné, ale pro nás už jsou běžné.“

„Poslyš, a to ti mám věřit?“

„Budete muset,“ pokýval hlavou. „Máme pro to důkazy. Ale co by pro vás mělo být ze všeho nejdůležitější – mimozemšťané Miluši spravili několik dědičných defektů, takže je teď v naprostém pořádku a nehrozí jí žádné nemoci ani jiné problémy.“

„Jaké problémy?“ zahučela nepřátelsky Milčina matka.

„Hrozilo jí toho víc,“ řekl Pavel. „Nejhorší by byla rakovina, ale nebyl to jediný problém. Ani vám to nechci vyjmenovávat, ale nic z toho jí už nehrozí a je stokrát zdravější, než byla předtím.“

„A to vám mám věřit?“ opakovala Milčina matka. „Jinou výmluvu nemáte?“

„To není výmluva,“ odmítl to Pavel. „A jestli vám jako důkaz nestačí naše obleky...“

„Kdoví co je to za maškarádu!“ řekla Milčina matka přezíravě.

„...můžeme vám dát i jiné důkazy,“ dodal Pavel. „Milčo, připrav sobě a mamce večeři – my už půjdeme, čeká nás ještě pohovor u Sadových a já už se taky těším domů.“

„Slíbil jsi mi nějaké důkazy!“ zarazila ho nevrle paní Ciprová.

„Důkazem bude večeře, kterou vám teď vyčaruje vaše Miluška,“ usmál se Pavel. „Zkuste věřit aspoň vlastním očím! Kdyby vám ani to nestačilo, byla byste úplně ztracený případ.“

Milča se už nedala pobízet a objednala u Seka dvě mimozemské večeře. Zejména dva plody, očividně cizokrajné, které se náhle objevily na kuchyňském stole, způsobily, že sebou paní Ciprová trhla, jako kdyby si sáhla na živý elektrický drát. Dívala se na nenadále zhmotněnou večeři hodnou chvíli jako u vytržení.

„Co... co to bylo?“ vyjekla po chvíli.

„Zkuste věřit aspoň vlastním očím!“ opakoval Pavel. „Před vámi je mimozemský dar – Milča teď umí tak trochu čarovat. A přivítejte se už konečně, Milče se po domově opravdu moc stýskalo!“

„Chceš tvrdit, že Miluna umí čarovat? Takže je opravdu prokletá?“

„Naopak, paní Ciprová, naopak!“ usmál se trochu Pavel. „Prokletá byla předtím. Měla několik dědičných poškození, ale teď už je v pořádku. To čarování jen tak vypadá, ve skutečnosti Milča jen využívá mimozemské technologie, které vám ale tady nevysvětlím, protože jsou složitější, než si umíte představit. I na Zemi se říká, že je stále těžší odlišit pokročilejší technologie od černé magie – a což teprve mimozemské! Ty vám mohou opravdu připadat jako čarování!“

„Ale – ono se to tady objevilo... úplně z ničeho!“

„Úplně z ničeho to nebylo, ale jak říkám, je těžké to vysvětlovat,“ řekl Pavel. „Paní Ciprová, očekávám, že teď Milču přivítáte jak se patří na zázračně navracenou dceru. Můžete se těšit, že své dary použije pro své i pro vaše dobro. My dva za Milčou hned zítra přijdeme, ale teď se chceme i my přivítat s našimi, neviděli nás stejně dlouho.“

„Vy jste šli nejprve všichni jako procesí k nám?“

„Šli, protože se Milča obávala, jak se zachová její táta,“ zvažněl trochu Pavel. „Jistě ho znáte, mohl by Milče ublížit dříve než by se všechno vysvětlilo.“

„Takže vy dva jste přišli za ni orodovat?“

„Tak nějak,“ přikývl Pavel. „Já aspoň doufám, že nejhorší už jí nehrozí, takže se rozloučíme a ponecháme Milču, aby si s vámi popovídala. Zítra se zase sejdem. Bude ještě zapotřebí spousta vyjasňování, než se všechno vyřeší.“

„To tedy bude, s tím počítejte!“ řekla Milčina matka.

„Počítáme,“ přikývl Pavel. „Ale vyjasnit se to musí. My tři jsme nic neprovedli, za co by nás bylo nutné trestat. Dostali jsme se do vesmíru

nechtěně a udělali jsme všechno pro to, abychom se vrátili. Nemůžeme za to, že se nám to podařilo až teď. Takže Milču pěkně přivítejte, vrátila se vám zdravější a jestli se předtím dalo hovořit o prokletí, teď už je to pryč. Milča je samozřejmě ráda a vy byste měla být také, Milča je přece vaše dítě!“

„To záleží na tom, jestli mluvíte pravdu!“ odvětila Milčina máma podezíravě.

„Nemáme důvod lhát,“ řekl Pavel. „Důkazů vám ještě Milča podá víc, nemáme jen ten jeden, ale nemůžeme teď předvádět všechno, na to by nám nestačil ani týden. Mějte se tu tedy krásně a my půjdeme také domů – naši budou, doufejme, také příjemně překvapení.“

„To si ještě rozmyslím,“ nechtěla paní Ciprová jen tak ustoupit.

„Rozmyslete,“ přikývl Pavel. „Některé věci beztak budeme muset podniknout společně, třeba ve škole a tak...“

„Víte, že vás úředně prohlásili za mrtvé?“ vybuchla znenadání paní Ciprová.

„Nevíme, ale není to pravda, tak se to bude muset napravit,“ nedal se Pavel vyvést z klidu.

„To bude ještě kalvárie!“ lamentovala dál.

„Možná,“ připustil Pavel. „Ale my se nedáme.“

„To si tak věříte?“ rýpla si do jeho klidu.

„Věříme,“ odvětil vážně.

U Sadových nastala při návratu Zdenky úplně jiná situace. Zdenku rodiče div radostí neumačkali, Pavel ani nemusel v její prospěch zasahovat. Jediné, nad čím nevěřícně vrtěli hlavou, bylo tvrzení, že byli u mimozemšťanů – ale spíš by bylo divné, kdyby jim to uvěřili hned a bez důkazů. Naštěstí postačilo, když Zdenka rodičům vystrojila mimozemskou večeři – když se začala na stole objevovat, oběma rodičům obrazně řečeno spadla čelist a nezbylo jim nic jiného než uznat, že se dějí věci když už ne rovnou zázračné, tedy aspoň bez mimozemšťanů těžko vysvětlitelné.

„Sejdeme se zítra?“ mrkl Pavel na Zdenku.

„Jasan!“ mrkla i ona na něho.

Pavel se pak rozloučil se Sadovými a vyšel z jejich domu. Čekal ho nejdůležitější okamžik – setkání s mámou a tátou. Kamarádkám pomohl překonat nedůvěru jejich rodičů – i když u Milči ne obou, ale teď se měl

sám, bez přímlyvce setkat se svými.

Neobával se, jak ho přijmou. Věděl, že jim může věřit a oni snad uvěří jemu. Ale přece byl trochu napjatý, když zaklepal na dveře domova.

„Manžel se ještě nevrátil z města,“ ozvalo se za dveřmi. Matčin hlas byl unavený, ale nebylo v něm nic neobvyklého, po tak dlouhé době každý smutek přebolí. Dveře se ale otevřely, matka asi nechtěla návštěvu odbýt jen skrz dveře.

„To jsem já, mami!“ řekl Pavel – a vzápětí jí ležel v náruči.

„Pájínku, jsi to opravdu ty?“ líbala ho maminka. „Už jsme tě dávno obřečeli! Kde ses toulal?“

„Nebyl jsem vůbec na Zemi, mami,“ řekl Pavel vážně. „Byli jsme s Zdenkou Sadovou a s Milčou Ciprovou u mimozemšťanů. Vrátili jsme se dneska přes Ameriku, dřív to prostě nešlo.“

„Hlavně že ses mi vrátil!“ objímala ho máma a mačkala ho k sobě, jako by se bála, že jí zmizí a už ho nikdy neuvidí.

„Dělali jsme, co jsme mohli,“ ujišťoval ji Pavel. „Byli jsme na několika světech ve vesmíru, skamarádili jsme se s mimozemšťany různých druhů – byli tam kočky, tygři, kentauři, hroši, mořské panny, hmyzoidi, chapadlosloni... byli na nás většinou milí, jenže nás nedokázali vrátit domů hned. Proto jsme tam byli tak dlouho, ale při první příležitosti jsme spěchali domů, čestně, mami!“

„Hlavně že vás nesnědli!“ vzdychla si maminka.

„Čím je jaká civilizace vyspělejší, tím méně se v ní zabíjí,“ ujistil ji. „Měli jsme štěstí, dostali jsme se mezi ty vyspělé. Asi tomu nebudeš věřit, ale nejhorší svět ve vesmíru je Země. Jenom tady se lidé zabíjejí. Ve vesmíru nezabíjejí ani zvířata. Ani inteligentní tygři neloví zvěř, všichni se živí umělými potravinami. Což neznamená ty chemické hnusy, které u nás najdeš v obchodech. Uvidíš, co vám předvedu, až přijde táta!“

„Prohlásili vás tři za mrtvé,“ sdělovala mu máma, co už věděl od paní Ciprové.

„To se snad dá napravit,“ pokrčil rameny. „Jsme přece živí, ne?“

„To víš, když jste byli pět let z domu...“

Pavel ale při jejích slovech úplně zkoprněl.

„Pět let?“ opakoval po ní nevěřícně. „To snad ne, vždyť jsme tam nebyli ani rok...“

„Pět let jste byli pryč,“ ujistila ho matka.

Při těch slovech si ho trochu odtáhla od těla, aby si ho mohla lépe prohlédnout.

„Ale ty jsi skoro stejný, jako když jsi zmizel!“ řekla překvapeně.

Jenže to bylo překvapení i pro Pavla. Pravda, dny tam nijak pečlivě nepočítali a kromě toho by dny mohly trvat na každém světě jinou dobu než na Zemi. Ale i kdyby den trval třicet hodin místo čtyřiaadvaceti, takový rozdíl by snad vzniknout nemohl! Mělo to ale jiné vysvětlení, naštěstí to Pavlovi došlo skoro okamžitě. V těch vesmírech zřejmě pomaleji plynul čas. Jenže tím se to nezjednodušilo, naopak. Když se dostali na Vjobůc, bylo jim dvanáct – Zdenka byla nejstarší, Pavel zase nejmladší, ale rozdíl mezi nimi dělal jen pár měsíců, vždyť chodili do stejné školní třídy! Pokud tam ale byli rok a na Zemi zatím uplynulo pět let, bude to ještě větší problém. Jejich spolužáci mezitím mohli klidně i odmaturovat, zatímco oni zestárli jen o rok. To teprve začnou problémy!

„Byl jsem tam jenom rok,“ trval na svém. „Jestli tady uteklo pět let, je to jen další rozdíl mezi naším vesmírem a vesmírem Zuznelai. Možná to přinese ještě další problémy, ale nenaděláme s tím už nic, to je prostě skutečnost.“

„Jenže vaši spolužáci mezitím poctivě vychodili školu, někteří už dokonce maturovali, ale co vy tři?“ pochopila to i máma. „Vždyť jste tam úplně prošvihli školní docházku!“

„Možné to je,“ připustil Pavel. „Myslel jsem, že nás škola omluví, až se vrátíme. Počítal jsem i s tím, že nás nechají opakovat ročník, ale tohle je horší. Nevadí, spokojíme se s mimozemskými školami. My jsme tam totiž nelelkovali, mimozemšťané nás učili jejich vědu. Dnes umíme něco, o čem nemá nikdo na Zemi ani potuchy. Jen na to nemáme vysvědčení, takže nám to tady nemusí nikdo věřit. Ačkoliv – když o tom přemýšlím, my ani žádná vysvědčení potřebovat nebudeme.“

„Ale kdo vás bez vysvědčení zaměstná?“ vzdychla si maminka.

„Nikdo,“ usmál se Pavel. „Jenže to je právě ono! Cožpak se chceme nechat zaměstnat? Vždyť známe mimozemskou vědu! Nebudeme potřebovat žádné zaměstnání!“

„Ale co bys pak chtěl dělat?“ starala se maminka. „Flákače na podpoře?“

„Nebudu potřebovat žádnou podporu,“ odvětil Pavel. „Mimozemské

prostředky nám postačí k životu a když něco z našich znalostí využijeme, budeme užiteční i ostatním. Já teď znám genetiku. To neznamená, že bych měl sedět v nějaké laboratoři a bádat nad nesmrtelností chroustů. Umím uzdravovat nemocné i napravovat defekty v lidské dědičnosti. Na celém světě nikdo neumí to, co já. Od mimozemšťanů jsem nedostal žádné vysvědčení, ale znalosti, jaké mi mohou závidět všichni vědci světa. S tím se určitě neztratím!“

„Myslíš?“ pochybovala.

„To vím,“ ujistil ji. „Jen se teď musíme všichni tři vrátit mezi lidi. Tak aby nás lidé mezi sebe přijali a nekladli nám zbytečné překážky. Nejprve musíme dosáhnout odvolání prohlášení za mrtvé. Budeme to muset vyjednat i se školou – nejlepší by bylo, kdyby nám umožnili dokončit pozemské vzdělání, ale kdyby ne, obejdeme se i bez toho. Největší problém bude, že je nám teprve třináct let, ale podle data narození by nám mělo být papírově sedmnáct – no, i to se musí nějak vyřešit.“

„Co s tím chceš ale dělat?“

„To nevím, ale něco vymyslíme,“ mávl rukou. „Doufám, že nás v tom budete podporovat.“

„To víš, že ano – ačkoliv sama nevím jak!“ vzdychla si maminka.

„Musíte nám dosvědčit, že jsme ti, kdo předtím zmizeli,“ řekl. „Jen tak můžeme dosáhnout, aby nás lidi vzali zpátky mezi sebe. A to je vlastně jediné, v čem budeme potřebovat pomoc. Pak už si budeme vědět rady.“

„Budete si vědět rady?“ vzdychla si. „Jestli jsem to správně pochopila, zestárli jste tam jenom o rok, takže je vám dnes pořád teprve třináct! Vědět si rady ve třinácti, to chce hodně vytrvalosti!“

„My ji máme, mami,“ prohlásil vážně Pavel. „Máme vytrvalost i vědomosti. Nemusíš se o nás tři obávat. Když nám s tátou pomůžete vrátit se mezi lidi, ani vy na tom nebudete špatně. Jsem dnes genetik, umím léčit lidi, rakovina pro mě není žádný problém. My se ve světě neztratíme.“

„No – uvidíme,“ přijala to maminka.

Vejce na měkko

Opravdu nečekané překvapení, které doma čekalo Pavla, se nevyhnulo ani dívkám. Pomohl sice Milče vyrovnat se jakž takž s matkou, ale potíž nastala, když ráno Zdenčina matka chtěla, aby se dcera oblékla »normálně«, do pozemských šatů. Naštěstí po zmizení dcery nic nevyhodila, ale když Zdenka zjistila, že se do všeho s klidem oblékne, došlo i matce, že něco není v pořádku. Stačilo, aby si ji pak na světle trochu prohlédla. Ačkoliv mělo být Zdence papírově sedmnáct let, vypadala pořád na dvanáct až třináct. Při porovnání kalendáře to Zdence nakonec došlo, ale přesvědčit vlastní mámu, že je to vlastně normální, už nedokázala.

Také Milča se musela nějak vyrovnat se vzniklým časovým rozdílem. Její matka rozprodala její věci, jakmile Milču úředně prohlásili za mrtvou a co neprodala, věnovala charitě. Milče nezbylo než nosit mimozemské oblečení, jenže její mamince neušlo, že se za tu dobu, co byla z domu, příliš málo změnila. Při konfrontaci s kalendářem dostala Milča další šok, ze kterého se nedokázala jen tak vzpamatovat.

Všichni tři se nakonec sešli u Ciprů. Paní Ciprová zakázala Milče vycházet z domu, dokud se všechno nevyřeší, ale kamarády k ní po chvílce vyjednávání pustila. Samozřejmě přišel na přetřes i časový paradox, který dětem papírově ubral čtyři roky.

„Tím se pár věcí vyřešilo i bez našeho přispění,“ mínil Pavel. „Bod první – škola. Nedokončili jsme povinnou školní docházku, ale vzhledem k našemu papírovému věku nás už nikdo zpátky do školy nevezme.“

„Hurá!“ vykřikla Zdenka. „Tak přece dva roky prázdnin!“

„Jenže nás nikdo nevezme na vysokou,“ připomněl oběma Pavel. „Naši ji se mnou plánovali, což tedy padlo. Jde ale o to, jestli ji vůbec potřebujeme. Tvrdím, že naše mimozemské znalosti jsou na vyšší úrovni, než by nám mohla dát i univerzita. Takže vlastně žádné školy nepotřebujeme.“

„Jenže bez nich vás tři nikdo nezaměstná!“ připomněla mu Milčina matka s trochou jedovaté škodolibosti. „Leda někde u lopaty, ale na to vypadáte moc titěrně! Jednodušší to mají holky, vdají se a mají po starosti.“

„Moc bych vás prosil, abyste to za nás předčasně nerozhodovala?“ obrátil se k ní nakvašeně Pavel. „S našimi vědomostmi se můžeme osamostatnit. Takže bod druhý – volba povolání. Máme to na jedné straně

ztížené chybějícím pozemským vzděláním, na druhé straně usnadněné vzděláním mimozemským. Volba je tedy jednoduchá – budeme dělat, co umíme.“

„A co asi můžete umět?“ zeptala se ho Milčina matka jízlivě.

„Například já jsem mimozemský genetik,“ řekl klidně Pavel. „Mohu být lékařem. Nemám sice univerzitní diplom, ale umím léčit rakovinu a napravovat dědičné vady. V mnoha případech to může nahradit i léčení jiných odborníků – od internistů až po psychiatry.“

„Psychiatry?“ zarazila se Milčina matka.

„Některé dědičné poruchy mají vliv na psychiku,“ odpověděl klidně. „Napravením poruch dojde i k nápravě těchto problémů. Vás bych si vzal také na starost. Milča měla po vás několik dědičných defektů, jiné po svém otci. Ty co měla po vás, máte i vy a bylo by dobré je napravit.“

„To myslíte vážně?“ naježila se Milčina matka. „Vám bych nesvěřila k léčení ani čokla!“

„Nikoho nebudu léčit proti jeho vůli,“ řekl Pavel. „Nechcete-li, nechte tak. Ostatně, prozatím to u vás nehraje roli, takže se to dá odložit.“

„Já vás poslouchám a nestačím se divit!“ řekla Milčina matka rezolutně. „Víte co? Nechte už Milunu na pokoji a jděte si po svých. Já už to s Milunou vyřeším, vás k tomu nepotřebujeme!“

„Dobře, půjdeme,“ zvedl se klidně Pavel. „My už se s Milčou dokážeme domluvit.“

„To těžko, protože ji za vámi nepustím!“ prohlásila její matka. „A už se sypte!“

„Nemusíte ji pouštět, máme totiž telepatii,“ zasmál se Pavel, ale bez protestů se zvedl a spolu s Zdenkou vyšli z domku Ciprových.

Zdalo se, že Milčina matka poslední větě nerozuměla. Zato Milča se po kamarádech podívala vděčně – mohla očekávat, že ji nenechají ve štychu.

I když ji její vlastní matka zavřela v jejím pokojíku a zakázala jí jít ven. Odevzdaný povzdech ovšem Milče nepomohl.

Pavlův otec se vrátil až druhého dne odpoledne. Pochopitelně ho návrat syna překvapil, naštěstí stejně příjemně, jako předtím maminku.

Když si později rodina povídala o Pavlových dobrodružstvích ve vesmíru, Pavlův tatínek většinu času jen poslouchal. Vyprávěl hlavně Pavel,

měl přece nejvíc materiálu k vyprávění. Ale na závěr se k tomu přece jen vyjádřil.

„Říkáš, že chceš uplatnit své mimozemské zkušenosti na Zemi?“ začal otázkou. „Na tvém místě bych s tím tak nespěchal. Zejména když říkáš, že Zemi ovládají nějakí Cechapú. Někdy to opravdu vypadá, že na Zemi vládnou mimozemšťané... a podle toho, co o nich tvrdíš, by mohli být vážně nebezpeční.“

„Už na nás jedna ženská pošťvala policii,“ nezakrýval to Pavel. „Bylo to v Mexiku, když jsme se vynořili z hvězdné brány poblíž starodávné mayské pyramidy Kukulkanův chrám v Chichén Itzá. Policajti nás pak honili, ale unikli jsme jim.“

„No, jestli se chceš s Cechapú seznámit i tady v Čechách, udělej to přesně tak, jak chceš,“ řekl trochu pesimisticky otec. „Neříkal jsi, že i Milčini rodiče jsou jimi nějak poznamenáni?“

„Milče to ale Nokimcha napravil,“ ujistil ho Pavel. „A já jsem to nabídl i její mámě – jenže to odmítla, že by mi nesvěřila léčit ani čokla.“

„Milče to vesmířané možná napravili, ale její matce ne,“ upozornil ho otec. „A kdyby to bylo opravdu dílo Cechapú, pak jsou nám blíž, než se můžeš obávat.“

„Ty myslíš, že paní Ciprová je Cechapú?“ zarazil se Pavel a trochu zbledl.

„Nemusí být, ale jak jsi řekl, je k tomu připravená,“ připomenul mu otec. „Nemůžeš vědět, jestli je jen připravená, nebo zda už v ní nějaká ta medúza neseď.“

„Pak by na nás asi rychle pošťvala českou policii,“ zvažněl Pavel.

„Jak vlastně poznáš, že je v někom ta medúza?“ zeptala se maminka.

„Já to nepoznám,“ přiznal. „A nepoznali by to ani mimozemšťané. Nokimcha – ten šavlozubý genetik – by to snad zjistil až podle nějakých odchylek v genetice, ale mnohem spíš podle toho, jak by se bránila jakémukoliv vyšetření.“

„Můžeš to zkusit a Milča by ti mohla pomoci,“ navrhl mu táta. „I kdybys měl jenom blafovat, že to umíš, Cechapú by se prozradili právě tím odporem.“

„To zkusím co nejdřív,“ slíbil Pavel. „Já jen doufám, že Cechapú není. To by na nás uhodila hned, stejně jako ta mexická fúrie na Yucatanu.“

„Zkus to,“ podpořil ho táta. „Když nebude, tím lépe. Ale musíš si dávat větší pozor. Uvědom si, pokud Cechapů vládnou na celém světě, pak vládnou i v Čechách. Za Husáka bylo v Čechách přes milion komunistů. Kdyby byli všichni Cechapů, byla by to katastrofa, ale řekněme, že tomu tak není. Ale i kdyby byl Cechapů jen každý dvacátý, bylo by jich příliš mnoho. Většina komunistů otočila po pádu režimu kabáty a z mnoha se stali stejně přesvědčení antikomunisté, jako dřív bývali kovanými komunisty. Znamená to, jak asi tušíš, že nám vládnou dál, ale že jich je víc než dost, aby ti mohli překazit plány. Jakmile vystoupíš s tím, že tvoje znalosti nepochází ze Země, ale z vesmíru, máš je na krku natotata.“

Pavel chvíli zamračeně přemýšlel.

„Máš asi pravdu, tati,“ přiznal po chvilce kajícně. „Co bys mi tedy navrhoval?“

„Zapřít všechno, co se týká mimozemšťanů a vašeho pobytu ve vesmíru,“ řekl otec.

„Nechce se mi zahodit všechny vesmírné znalosti,“ namítal Pavel. „Mimozemšťané mi je dali, abych pomáhal lidem na Zemi. Jen mě varovali, abych se nezapletl s Cechapů. Podle nich proti nim nemáme vystupovat, neboť jsou silnější než si myslíme. Máme lidem pomáhat pokud možno skrytě. Jo – ale jak? Když nic nepřiznám, kdo mi uvěří?“

„Snad se dají najít i jiné cestičky,“ uvažoval táta.

„A pak – jestli se má všechno utajit, musíme s tím začít hned, než to holky rozkecají po celé vesnici,“ dodal Pavel rychle.

„To máš asi pravdu,“ přiznal táta. „Měl by ses teď hned sebrat a jít za nimi, aby mlčely. Ještě lepší by bylo, kdybys je dotáhl k nám, anebo zařídil setkání všech tří rodin. Měli bychom své kroky sjednotit, aby jeden nedělal to a druhý pravý opak.“

„Dobře, to zařídím,“ slíbil Pavel. „Takže mě teď chvilku nerušte, telepatím...“

Pak se na delší chvíli odmlčel a jen jeho zasněný pohled ukazoval, že není duchem přítomný, ale zabývá se něčím jiným.

„Mám to,“ procítl z toho transu po chvilce. „Sejdeme se za dvacet minut u Sadových. Přijde tam i paní Ciprová – Milča to s mámou měla nejtěžší, ale nakonec i ona uspěla.“

„V tom případě tam půjdeme všichni tři,“ rozhodl táta. „Musíme být

jednotní. Uvidíme, co je zač paní Ciprová. Je to přece bývalá komunistka – a bývalý komunista je jako bývalý černoš, to je spíš diagnóza.“

„Dobře, sejďme se tam všichni,“ souhlasil Pavel.

Setkání rodičů i navracených dětí proběhlo poměrně v klidu.

Milče se podařilo vnutit mámě kapsli od Pavla. Máma sice brblala, ale spolkla ji, čímž dětem dala na vědomí, že není Cechapů. Pavel se okamžitě ujal řízení červa, který se jí z kapsle v žaludku vykulil, ale jeho řízení mu nebránilo účastnit se diskuse. Netlačil ho totiž spěch a mohl klidně červa někde »zaparkovat« a až ve volné chvíli pobídnout k dalšímu putování.

Debata se vedla okolo společného postupu ohledně navracených dětí.

„Jistě nechceme našim dětem škodit,“ začal Pavlův tatínek. „Proto bychom měli všichni jednat shodně. Musíme pro ně získat občanské průkazy, všichni jejich vrstevníci je už dávno mají. Teprve pak budou moci normálně žít.“

„Ale co bude se školou?“ zeptala se paní Ciprová.

„Školu už zřejmě nedoženou,“ připustil pan Vejvoda. „S tím nic nenaděláme. Bude se to řešit jako u dlouhodobě nemocných dětí, to je standardní postup podle jakési vyhlášky.“

„Vysokou školu jim to ale neumožní, co?“ rýpla si paní Ciprová.

„Jestli jste o ní někdy uvažovali, bude to asi problém,“ souhlasil pan Vejvoda. „My už jsme se smířili s tím, že Pavel na vysokou nepůjde. Nemá úplné vzdělání – vlastně ani základní, dohonit se to nedá a ztrapňovat se žádostmi o nějaké výjimky nemá smysl.“

„A co teda budou dělat?“ zeptala se paní Ciprová. „To mi bude Miluna pořád viset na krku?“

„O tom se právě chceme poradit,“ chytil se toho Pavlův tatínek. „Jde totiž o to, že jim je podle evidence obyvatel sedmnáct let, mají mít už dávno občanské průkazy a příštím rokem by měli být plnoletí. Přitom vypadají na třináct a když přiznali, že se pohybovali v oblastech, kde jinak plyne čas, je jim po biologické stránce skutečně jen těch třináct. Co s tím uděláme?“

„Cože s tím uděláme?“ opakovala paní Ciprová. „Holce je napřesrok osmnáct, začne se o sebe starat sama. Z baráku ji nevyhodím, ale živit ji nebudu.“

„Příštím rokem jí bude biologicky teprve čtrnáct,“ připomněl jí pan

Vejvoda.

„Ale podle dokladů osmnáct, tak ať se snaží!“ trvala na svém paní Ciprová.

„Nevím, proč se k ní chcete zachovat tak macešsky,“ zahučel pan Vejvoda. „My se k našemu klukovi budeme chovat jinak. Přece to musíte cítit stejně jako my.“

„No právě! Vy chcete kluka živit ještě další čtyři roky? A proč?“ vyjela na něho.

„Protože mu je třináct, chápete?“ rozohnila se i paní Vejvodová.

„Vám se to řekne!“ bránila se paní Ciprová. „Zaměstnaní jste oba, já jsem sama a vydělávám málo. Na to nehledíte?“

„Nevšimla jste si, že vám Milča může obstarat veškeré jídlo?“ obrátila se na ni i paní Sadová. „Naše Zdenka nám dělá snídaně, obědy i večeře. Myslím, že při současných cenách potravin je to už dneska nezanedbatelný přínos, ne?“

„Já ty hnusný mimozemský blafy nesnáším, musím držet dietu!“ namítla paní Ciprová.

„Tak ti udělám něco dietního a českého, stačí říct!“ přidala se proti matce i Milča.

„Taky si myslím, že už dneska přínos našich dětí převáží výdaje,“ přidal se pan Vejvoda.

„Ale něco by dělat měly,“ trvala na svém paní Ciprová.

„Budeme,“ ujistil všechny Pavel. „Ale to budete muset Milču pustit z domova, protože doma, ať to vezmete jak chcete, vám Milča nic víc než to jídlo neudělá.“

„Ale kam bych ji měla pustit?“ namítala Milčina matka. „Kdo ji zaměstná?“

„Nejprve se jim musíme postarat o občanské průkazy,“ připomněl všem Pavlův tatínek. „Vidím to tak, že s nimi dojedeme do města na matriku a postavíme se za ně. Až pak uvidíme, jestli bude dělat potíže i škola, nebo to prostě vyšumí.“

„A co třeba pracák?“ zeptala se Milčina matka. „Nebude jim vadit, že Milča vypadá pořád tak dětsky? Ostatně – vaši fakani jsou zatím taky jen vyžlata!“

„Vždyť se tam nemusí registrovat a pracák si jich pak ani nevšimne!“

navrhl Pavlův otec.

„Ale kdo ji zaměstná, když nebude na pracáku?“ mračila se paní Ciprová.

„To bych ted' neřešil,“ navrhl Pavlův tatínek. „Nejprve občanky, všechno ostatní až potom.“

Nakonec se dohodli, že zítra odjedou do města na matriku a pokusí se zrušit prohlášení dětí za mrtvé. V jednom autě Vejvodovi s Milčou, v druhém Sadovi, kteří vezmou Milčinu maminku.

Aspoň na něčem se shodli.

Pavel ale nečekal na výsledek a svěřil se otci s podivným nápadem.

„Tati, měl bych velkou prosbu,“ řekl, sotva došli domů. „Nemohl bys na obecním nebo na katastrálním úřadě zjistit, komu patří pozemky »Na blatech«?“

„Nač to chceš vědět?“ zeptal se otec zvědavě.

„A nemohl bys ten močál koupit?“ nasadil tomu Pavel korunu.

„Nač by mi ale byl?“ zeptal se otec.

„Postavili bychom si tam dům,“ řekl Pavel vážně.

„Zbláznil ses?“ zarazil se otec. „Dům? Na bažině, dobré leda pro hnízdění kachen?“

„Ano, dům na bažině,“ odvětil Pavel. „Jen pro tebe dodám – mimozemský dům. Tomu nebude bažina vadit, naopak. V bažině se dá takový dům nejlépe ukrýt.“

„A ještě ho ukrývat!“ zavrtěl hlavou Pavlův táta. „Proč?“

„Jako útočiště před lidmi,“ řekl Pavel. „Nebo spíš – jako útočiště před **nežádoucími** lidmi.“

„Narážíš tím na Cechapú?“ pochopil konečně otec.

„Nejen na ně. Prostě bych chtěl místo, kam se můžeme schovat před celým světem. Můžeme postavit dům prakticky kdekoliv, ale bažina se hodí nejvíc. Nikdo se tam nebude zbytečně courat, nikdo to neobjeví.“

„Ale kolem té bažiny vede cesta na pole,“ namítl otec. „Ne že by po ní jezdil někdo jiný než sem tam nějaký traktor, ale přinejmenším traktorista ten dům uvidí a bude se mu pochopitelně divit. Pak to dá v hospodě k dobrému a za chvíli to ví celá vesnice.“

„To nech na nás, tati,“ řekl Pavel. „V bažině náš dům objeví jen ten, kdo

přijde na pouhý metr od vchodu, jinak neuvidí vůbec nic. Chci ale, aby tam nechodil nikdo, proto ji chci koupit. Výhodou bažiny je i to, že nejspíš patří obci a bude levná.“

„Zkusím to,“ slíbil táta.

Ale protože Pavel nechtěl čekat ani na zakoupení zvoleného pozemku, přemluvil otce, aby tam s ním rovnou zajel autem, že něco uvidí. Tím ho nalákal a skutečně tam hned oba jeli.

Pavel vystoupil z auta a nejprve bažinu po polní cestě ze tří stran obešel. Pak se zastavil, otci ukázal na střed vodní plochy – jenže v té chvíli se bažina znenadání zamlžila a když se mlha stejně rychle rozplynula, stálo uprostřed obrovské černé vejce, vysoké jako patrové stavení.

„To je náš nový dům,“ řekl Pavel.

Jenže pak se bažina zavlnila a dům zmizel. Jen cvičené oko by rozeznalo, že bažina není jako dřív. Kdo by měl v té chvíli v ruce fotografii pořízenou před půl hodinou vedle fotografie současné, mohl by si všimnout, že se dvě části bažiny roztáhly do stran a část mezi nimi i s podivným černým domem prostě překryly.

„A takhle zmizí,“ usmál se Pavel.

„Jenže když zmizel, co s ním?“ divil se otec.

„Nezmizel, jen se skryl za zrcadla,“ ujistil ho Pavel. „Není viditelný ani z letadel a ze satelitů. Objeví ho jen ten, kdo dojde po vodě až k němu.“

„Vždyť je tam bažina!“ namítl táta.

„Proto mám o ni zájem!“ ujistil ho Pavel. „Nezvaný návštěvník se tam neodváží. Nechceš se tam podívat?“

Před nimi se objevily dva zgyloty, nízké stolečky bez nohou, vznášející se nízko nad zemí. Pavel otci předvedl, jak se na zgylot nastupuje a při tom ho tam nenápadně vysadil.

„Teď jen udržuj rovnováhu, potáhnu tě,“ vzal ho za ruku a pomalu se rozjel do bažiny.

Otec se ho chytil až křečovitě, zejména když spatřil, jak oba zgyloty vjely na nehybnou vodní hladinu, ale když se nic nedělo, klouzali tiše nad černou vodou, uklidnil se. Nevykřikl překvapením ani když se uprostřed bažiny přímo před nimi znenadání objevilo obrovské černé vejce.

„Jdeme dovnitř,“ táhl Pavel otce – a zmizel v černé stěně vejce. Neozvalo se ani žbluňknutí, nic. Jeho ruka ale táhla otce dál, až ho, trochu se

vzpírajícího, protáhla skrz černou stěnu.

„Posad' se u nás,“ ukázal Pavel otci na dvě šedivé hroudy, zřejmě zastávající úlohu sedaček, neboť se na jednu z nich sám ihned posadil.

„Kdybys mi tvrdil, že umíš čarovat, věřil bych ti,“ vzdychl si otec. „Co se tady děje, to můj rozum nechápe. Jen ti věřím, že je za tím nějaká mimozemská čertovina.“

„A o to mi jde,“ řekl Pavel. „Co bys řekl tomu, kdybychom my tři – myslím mě, Zdenku a Milču – tady bydleli?“

„Vážně bys chtěl bydlet v bažině?“ podíval se na něho otec udiveně.

„A proč ne?“ usmál se syn. „My tři nikdy normální nebudeme, pochop, tati. Můžeme se snažit zuby nehty zařadit mezi normální lidi, ale i kdyby nám přiznali občanky, nejpozději za sto let všem dojde, že jsme jiní. A spíš dřív. Uvažuji radši, že se budeme držet stranou. Nemůžeme zalézt na sto let někam do brlohu, budeme mezi lidi chodit, ale nedělám si iluze, že by to byl normální život. Jsme jiní a budeme jiní.“

„Vždyť nemáš jistotu, že budete žít tak dlouho,“ namítal otec. „Co když je delší život možný jen tam, kde ubíhá jinak čas?“

„Ba ne,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Že tam jinak ubíhal čas, to je jedna věc. Ale že se nám třem zpomalilo stárnutí, to je druhá věc a ty dvě na sobě nezávisí.“

„To mi vážně rozum nebere,“ vrtěl hlavou otec. „A tohle všechno že znáš? Ty?“

„Znám toho víc, než tušíš,“ přikývl Pavel. „V téhle chvíli třeba řídím červa v žlučníku paní Ciprové. Snaží se tam rozpustit kamínek, který ji určitě ještě nedávno trápil.“

„O jakém červu to mluvíš?“ zděsil se otec.

„Mimozemská biologie používá červy, tak jako pozemská lékařská věda teploměr a stetoskop. Máme zkrátka jiné prostředky. Jenže červi jsou tisíckrát důkladnější. Nejen vyšetřují, ale i léčí.“

„Ale jak se dostali nějací červi do těla paní Ciprové?“

„Všiml sis, když jsme se sešli u Sadových, jak jí dala Milča takovou pilulku? Uvnitř byl můj červ, od té doby v ní cestuje a já ho telepaticky řídím. Znám už paní Ciprovou zevnitř, jak se dosud žádnému doktorovi nepodařilo. Dalšího červa jsem jí nasadil do slepého střeva, aby jí opravil tři genetické defekty. Až se mu to podaří a dokončí i regeneraci některých

chybějících tkání, bude paní Ciprová úplně normální.“

„To abych se tě začal bát!“ otrásl se otec. „Abys i mně nenasadil do těla nějaké svinstvo!“

„Chystám se k tomu,“ přikývl Pavel. „Jenže u tebe a u mámy to tak nespěchá.“

„Cože?“ zděsil se otec. „Opovaž se!“

„Ale tati!“ namítl Pavel. „Přece bys neodmítl vylepšení svého zdraví? To snad ne!“

„Jaké vylepšení?“ bránil se otec.

„Jednak vás prohledám, aby se ve vás neskrývala nějaká zákeřnost,“ začal Pavel. „Počínající rakovina, všelijaké nesrovnalosti – všechno napravím. Kromě toho vám chci nabídnout prodloužení života. To přece neodmítnete!“

„Jaké prodloužení života?“

„Nejméně na sto let,“ usmál se trochu Pavel. „Anebo ještě déle. Prakticky kolik si budete přát. Ačkoliv jeden krásný šavlozubý tygr Nokimcha tvrdí, že věčně se žít nedá a nás život po takových pěti stech letech omrzí, takže po dalším prodlužování ani nebudeme toužit.“

„Pět set let? To že dokážeš?“

„Ano, dokážu, tati,“ přikývl vážně Pavel. „Paní Ciprová na tom byla nejhůř, proto jsem začal u ní. Měla dědičné defekty, které po ní podědila i Milča. Tu dal do pořádku ještě Nokimcha, paní Ciprovou dám co nejdřív do pořádku já. A pak se vrhnu na tebe a mámu. Taky to potřebujete, kdyby nic jiného, chci vám prodloužit život. To přece nemůžete odmítnout!“

„Na pět set let?“ chystal se otec za hlavu.

„Klidně i na dýl, ale to bude záležet na vašem přání. Až vás opravdu omrzí život, můžete další prodloužení prostě odmítnout. Ale neříkej mi, že vás život omrzel už teď! Určitě se chcete ve zdraví dočkat aspoň vnoučat, ne?“

„Jakých vnoučat?“ nadskočil Pavlův otec. „Neříkej mi, že už je nějaké na cestě!“

„To sice není a ještě dlouho nebude, ale já přece nechci zůstat bez dětí. A plánuji si jich aspoň pět, raději víc než méně.“

„Neplánuješ si je trochu brzy?“

„Musím,“ odvětil vážně Pavel. „I moje děti budou *jiné* než ostatní.“

Některé mimozemské dary se zkrátka dědí.“

„Ještě ani nevíš, s kým bys je měl mít,“ řekl otec.

„To náhodou vím,“ odtušil Pavel. „Ve světě není přebytek děvčat, která se dožijí pěti set let.“

„Myslíš tím Zdenku nebo Milču?“

„Obě jsou *JINÉ*, rozumíš?“ usmál se Pavel.

„Ale kterou z nich by sis vybral?“

„Ty dvě také nemají moc velký výběr,“ podotkl Pavel. „Ve světě nenajdou nadbytek vhodných kluků se stejným dědičným vybavením, jako mají samy.“

„No počkej, ale můžeš si přece vzít jen jednu!“

„Pokud jde o oficiální svatbu, nejsem si jistý, jestli bude vůbec možná,“ ušklíbl se Pavel trpce. „Mám totiž podezření, že na příslušných místech budou Cechapú a ti se postarají, aby nic takového neprošlo.“

„Vážně si myslíš, že na vás ty bestie číhají na každém kroku?“

„Na každém kroku snad ne,“ vzdychl si Pavel. „Ale určitě bych je čekal v kostele a na všech úřadech. Nejsem si jistý ani matrikami. Jen doufám, že s těmi občankami proklouzneme, tady o nás snad ještě nikdo ani netuší.“

„Takže si myslíš, že bys s nějakou z těch dvou žil jen tak, na psí knížku?“ zamračil se otec.

„Nic jiného nám nezbude,“ řekl vážně syn. „Už protože jsme *jiní*, chápeš?“

„S tím na mě nechod’!“ zavrčel otec. „Nikdy nebudu věřit na vyvolené! Na jednotlivce, ani na celé národy. Kdo se sám prohlásí za vyvoleného, obvykle chystá nějaké darebáctví a chce ostatním vnutit názor, že je to tak správné. Zatím tomu tak vždycky bylo.“

„Vyvolení rozhodně nejsme,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Spíš poznamenání. Budeme to mít těžší a dary od mimozemšťanů to jen trochu zmírní.“

„Takže to ani nepovažuješ za výhodné?“

„Nějaké výhody to asi má,“ vzdychl si Pavel. „Ale vyvažují to nevýhody. Kdybychom to jen zapřeli, bylo by to jednodušší, ale slíbili jsme, že toho budeme využívat. Nejen pro sebe, ale i pro lidi kolem nás.“

„No proto!“

„Nevím, jestli bylo dobře, že jsme to řekli vám,“ vzdychl si Pavel. „Ale kdyby to neměli vědět ani rodiče, bylo by to ještě horší. Ačkoliv – paní

Ciprová se mi nezdá příliš důvěryhodná.“

„Je to snad Milčina máma, ne?“

„Je,“ vzdychl si. „Ale jak o vlastní dceři mluví? *Že jí bude viset na krku... ať se holka sama živí... z domu ji nevyhodí, ale žít ji nebude... no, vy jste proti ní zlatí!*“

„Bývalý komunista je jako bývalý černoch,“ podotkl táta. „Paní Ciprová je bývalá komunistka a kdo by od ní čekal něco jiného, buď komunisty nezná, nebo je nechce znát.“

„Paní Ciprová měla dědičnou zátěž od Cechapů,“ řekl Pavel. „Uvidíme, jak se bude chovat, až ji toho zbavím. Ačkoliv je možné, že už je na nápravu pozdě. Milča měla tutéž dědičnou zátěž a je to docela normální holka, ještě ji to nestačilo zkazit.“

„Komunisti byli dvojího druhu,“ řekl táta. „Část jich byli idealisté, kteří opravdu věřili, že jde o nápravu světa ke spravedlivější společnosti. Věřili tomu tak slepě, že za žádnou cenu ani nechtěli vidět, jak vrstva papalášů jejich ideál beztretně využívá a vlastně likviduje. Druhou – a podle mě početnější částí – byli právě ti papaláši. Těm strana zajišťovala koryta, šli by proto s kýmkoliv, kdo jim dá moc a také nejrychleji obraceli kabáty, když zjistili, že jim tu moc už nezajistí komunistická partaj, ale partaj s úplně opačnou ideologií.“

„Ba ne, komunisti byli trojího druhu,“ opravil ho Pavel. „Část jich byli idealisté, popsal jsi je výstižně, s tím souhlasím. Druhá, největší část, měla geneticky vložený defekt, aby byli připravení stát se nositeli Cechapů. Spolu s ním měli vložené sobectví a narušenou schopnost soucítění. To je zřejmě případ Milčiných rodičů. Třetí část jsou Cechapů, kteří ve skutečnosti vládli a pod hlavičkou jiných partají dnes vládnou dál. Partajní špičky byly zřejmě všechny Cechapů. Obklopení kordonem vyžírku si z idealistů dělali legraci. Pro ně to byli jen »užiteční idioti«.“

„No dobře, ale mluvil jsi také o kostelech. Jak jsi, proboha, na ně přišel? Kostely přece nemají s komunisty nic společného.“

„Mají,“ přikývl Pavel. „Církve mají s komunisty společné právě to, že měly dříve neomezenou moc, o kterou časem přišly. Ale v kostelech dodnes ovlivňují nezanedbatelné množství lidí, tak jako část komunistů zůstala věrná staré partaji. A když chceš vědět, jak jsem na ně přišel... ve světě Gežgay dodnes stojí jako památka na Cechapů nádherné gotické katedrály,

desetkrát starší než naše egyptské pyramidy. Ty naše jsou tedy podle nich – a stavěli je Cechapú.“

„Nemůže to být nějaká náhoda?“

„Náhodu neberu, tati,“ zavrtěl hlavou. „To žádná náhoda není. Nokimcha tvrdil, že ty stavby byly úmyslně spočítané tak, aby jejich akustika rezonovala s psychikou – na Gežgay byli kočkovití gežgové, ale účel těch katedrál byl stejný. Náhodu prostě neberu a kostely nepovažuji za neškodné. Už protože – na rozdíl od Gežgay – na Zemi dodnes slouží původnímu účelu. Když tam vstoupíš, pouhý odraz zvuku tvých kroků zní velebně a přes podvědomí vyvolává pokoru.“

„To je opravdu zajímavé,“ připustil Pavlův táta.

„Zajímavé – a nebezpečné,“ souhlasil Pavel. „Pokorným lidem se dobře vládne.“

„A doufáš, že vás před tím tenhle dům uchrání?“

„Aspoň na chvíli,“ vzdychl si Pavel.

Výprava do města na úřad bohužel dopadla podle Pavlových nejčernějších obav.

Úřednice na matrice nechtěla ani slyšet o možnosti zrušit prohlášení zmizelých dětí za mrtvé. Místo toho se začala vyptávat, jestli už to ví policie a když slyšela, že ona je první úřední osobou, na koho se obrátili, rezolutně prohlásila, že něco takového smí zadokumentovat pouze na výslovný příkaz Policie. Zkoprnělým rodičům navíc oznámila, že budou mít nebetyčné oplétačky z důvodu klamání úřadů, nevyloučila ani trestní oznámení za nesplnění rodičovské povinnosti zajistit dětem povinnou školní docházku a navíc poslala rodiče na finanční úřad pro potvrzení, že po zmizení děti odhlásili příslušné daňové úlevy.

Zakrátko stály všechny tři rodiny před úřadem jako zmoklé slepice, bez výsledku a bez elánu.

„Navrhuji nechat to plavat,“ řekl Pavel. „Nemá to smysl, občanský průkaz za to nestojí.“

„Spíš z toho kouká masťná pokuta, zvýšená ještě o odměnu exekutorů a nekřesťanské úroky,“ doplnil pesimisticky jeho otec.

„Ale bez občanky vás nikdo nezaměstná!“ bránila se paní Ciprová.

„No tak nezaměstná,“ pokrčil lehkomylně rameny Pavel. „Vždyť to

nepotřebujeme. Nač se dávat zaměstnávat, když můžeme samostatně podnikat?“

„Jenže k podnikání potřebuješ ještě víc potvrzení než k zaměstnání!“ varovala ho Ciprová.

„Nebudeme jediní, kdo bude podnikat načerno,“ mávl nad tím Pavel rukou.

„Jestli nebudete platit daně, koledujete si o kriminál!“ nedala se Ciprová.

„To se pokusíme vyřešit později,“ řekl Pavel. „Daně se beztak platí ze zisku – a když žádný zisk mít nebudeme, nebude z čeho daně platit. Když nebudeme platit zdravotní pojištění, hrozil by nám postih jen kdybychom někdy vyžadovali lékařskou pomoc, případně nemocenskou. Ani jedno, ani druhé nám nehrozí, protože budeme zdraví. No a sociální pojištění... nebudeme-li žádat o dávky ani o důchod, proč na ně platit?“

„Ale zákony říkají něco jiného,“ namítla upjatě Milčina matka.

„Říkají,“ přikývl Pavel. „Zákony se ale vztahují na občany a nám právě před chvílí občanství úředně upřeli. Nemůžeme tedy požadovat ochranu od státních institucí, ale nemáme ani povinnosti ke státu, který se nás veřejně zřekl. Státní orgány by nás mohly nanejvýš vyhostit, jenže pouze do rodné země – tedy opět jen do Čech. Myslím, že by to byl zajímavý oříšek pro právníky, jenže kde není žalobce, není soudce. Nejprve by nás musel někdo udat, pak zatknout a obžalovat. Udat nás ale může jen ten, kdo se s námi po našem návratu setkal nebo se ještě setká. Vy to snad nebudete, nikdo jiný nás na Zemi neviděl, anebo nás nedokáže určit. Co vy na to?“

„Když nebudete platit sociální pojištění, tak vlastně okradete o část důchodů i vlastní rodiče!“ připomněla jim Milčina matka.

„To bude problém,“ souhlasil Pavel. „Asi vám budeme muset důchody doplnit jinak – pokud budete vůbec o důchod v dohledné době žádat. Chceme vám totiž prodloužit mládí, takže byste měli o důchod požádat až za takových tři sta let – čtyři sta let – a kdoví, co se do té doby ještě stane!“

„Cože?“ vyhrkla Milčina matka. „Jít do penze až za čtyři sta let? To je nelidské!“

„Můžete odmítnout prodloužení mládí, místo toho požádat o důchod podle dnešních pravidel, ale já bych to nedělal. Pro mě bude prodloužení mládí zajímavější než nějaký žebrácký důchod, který vám ouřady milostivě přiznají,“ řekl Pavel.

„Mládí už mám stejně v háji!“ řekla Milčina matka. „A ještě abych živila línou holku, které se nechce pracovat?“

„Ale mami!“ vybuchla uraženě Milča. „To snad nemyslíš vážně!“

„Myslím to vážně!“ trvala na svém matka.

„Jestli to myslíte vážně, vyžehňte Milču z domu,“ navrhl nečekaně tvrdě Pavel. „Zapomeňte, že jste kdy měla dceru a vyřešíte to svým způsobem také. Papírově je mrtvá, v evidenci obyvatel není a bez papírů ji nikdo nezaměstná. Odmítněte i naši nabídku prodloužení mládí a až budete mít léta, požádejte o normální důchod. Milča vaši pomoc nepotřebuje, umí se o sebe postarat sama a jednou budete ráda, až vám bude ve stáří pomáhat. Mimochodem, žlučník už máte zdravý a můžete přestat dodržovat žlučníkovou dietu.“

Paní Ciprová zůstala ohromeně stát.

„Jak můžeš, proboha, tvrdit, že mám něco se žlučníkem?“

„Už nemáte,“ ujistil ji Pavel. „Říkám vám, můžete jíst co chcete, žlučník vás trápit nebude. Jestli mi nevěříte, dojděte si za svým doktorem, ať vás vyšetří. A příští měsíc vám znovu vyrostou všechny vytržené zuby. Nebude to úplně příjemné, ale mít zuby v pořádku stojí za trochu drobného nepohodlí, ne?“

„Jak to ale můžeš tvrdit?“ naléhala na něho dál.

„Víte, paní Ciprová, každé setkání s něčím mimozemským se těžko odlišuje od černé magie,“ usmál se Pavel. „To si jistě ověříte sama. Postupuje to pomalu, ale chvílku se pozorujte, uvidíte.“

„Já na žádnou magii nevěřím!“ odsekla.

„Nevěřte!“ povzbudil ji Pavel. „Já taky věřím jen na pravou mimozemskou vědu.“

„Takže, jestli to dobře chápu, jedeme domů s prázdnou?“ přerušila je paní Sadová.

„S prázdnou... tak bych to nenazval,“ podotkl zamyšleně pan Vejvoda. „Dozvěděli jsme se, na čem jsme. Je to sice málo, ale víc než nic.“

„Přesněji řečeno, trkli nás, že se nemáme spoléhat na náš současný systém,“ dodal Pavel.

„Jak – trkli?“ zeptal se ho nerozhodně táta.

„No – chytrému napověz...“ usmál se Pavel. „Říkal nám to už Nokimcha. Návratem na Zem se postavíme proti současnému systému.“

Možná jsme měli přejít do ilegality hned a zbytečně na sebe neupozorňovat, ale zatím se moc nestalo a to se snad dá ještě napravit. Takže se teď vrátíme do vsi a my tři se stáhneme do našeho nového domu, kde promyslíme, co a jak dál.“

„Do jakého domu?“ zarazila se paní Ciprová.

Ale ani ostatní dospělí – až na pana Vejvodu – neskrývali údiv nad Pavlovými slovy. Co mínil narážkou na nový dům? Vejvodovi, Sadovi i Ciprovi bydleli ve starších vesnických domcích, žádný nový dům ve vsi nebyl. O čem to Pavel mluví?

Milče s Zdenkou se naopak rozjasnily tváře. Pavel jim sice zatím dopředu nic neřekl, ale z jeho slov vyplynulo, že varianta vlastního domu vypadá přece jen nejreálněji.

Uvidíme!

Přechod dětí do ilegality nesly různé rodiny různě.

Nejlépe se s tím vyrovnali Vejvodovi. Pavlova maminka sice trochu vzlykala, ale nakonec sama uznala, že to tak může být nejlepší.

Mít syna, který prošel vesmírem, skamarádil se s mimozemšťany a teď se na rodné Zemi musí skrývat, bylo přece jen lepší než mít syna úředně mrtvého. Pan Vejvoda sice jako jediný věděl, kde se syn nachází, ale slíbil, že to neřekne ani vlastní ženě – přece jen by při nějakém vyšetřování bylo lepší všechno zapřít a když člověk nic neví, nemůže nic prozradit.

V horší situaci se nacházeli Sadovi. Ztracená a zázračně navracená dcera jim měla opět zmizet a nikdo neměl vědět, kde se nachází? Tušili, že by to mělo být někde poblíž vesnice, ale samotným jim vrtalo hlavou, kde. Znali přece vesnici jako své boty a věděli, že nikde žádný nový dům nestojí. Že by šlo o nějakou neznámou jeskyni? Poblíž vesnice byly známé dvě, ale v těch se bydlet nedalo, byly otevřené nepohodě a v zimě v nich často byl sníh navátý až dozadu – ba ne, tam bydlet by byl trest horší než vězení.

Zdenka stejně jako Pavel rodiče ubezpečovali, že je budou čas od času navštěvovat, ale už je neměli mít doma. Zdenka to trefně přirovnala k životu na internátu, nicméně to bylo opět odloučení, ačkoliv tentokrát více dobrovolné než to vesmírné předtím.

Větší obavy měla Zdenčina matka. Pustit dceru někam mimo dohled, mohlo by se jí něco stát. Holka je ještě mladá a nezkušená... jenže doted'

byla pět let bez dozoru rodičů v kdovíjakém cizím vesmíru a nic se nestalo, snad to s tou nezkušeností nebude zlé... Vypadala přece rozumnější, než by odpovídalo jejímu věku. Snad by se to už dalo snést...

Úplně jinak se však k tomu postavila Milčina matka. Už z jejích dosavadních reakcí se dalo čekat, že se s něčím takovým jen tak nevyrovná a to se také potvrdilo. Paní Ciprová postavila doma dceru před ultimatum. Když teď odejde do nějakého drogového doupěte, nemusí se už vracet, doma najde jen zamčené dveře.

„Jsi mi beztak jen na obtíž!“ vyčetla dceři.

„Nevěděla jsem, že mám takovou krkavčí mámu!“ vmetla jí při tom Milča, ale oči měla plné slziček. „Kdybych to předem věděla, nikdy bys mě už ani okem nespatriła!“

„Bylo by lepší, kdybys zůstala mrtvá!“ přiostrila to její máma.

„Jak myslíš,“ řekla skrz slzy Miluše. „Já tedy jdu, ale kdybys mě někdy přece jen chtěla vidět, zajdi si za panem Vejvodou. Pavel se občas doma ukáže, aby rodiče potěšil, takže by mi mohl nechat vědět, že ses rozmyslela.“

„Nebudu po tobě tesknit!“ odsekla matka.

„Budeš – až zjistíš, o co se připravíš!“ věštila jí dcera „My na tebe v dobrém a ty...“

„Myslíš, co říkal ten kluk, že mi zase vyrostou zuby? Legraci si ze mě dělat nemusel!“

„Jenže on už to začal skutečně zařizovat,“ odvětila Milča. „Spravil ti žlučník, prodloužil ti život nejméně o dvacet let a jestli ti řekl, že ti znovu vyrostou vytrhané zuby, můžeš mu věřit. Podle toho ostatně poznáš, že nekecal.“

„To bych se divila!“ zavrčela. „Nikdy jsem neslyšela, že by mohly druhé zuby vyrůst ještě jednou. Zuby jsou jen dvoje. První mléčné vypadají a narostou druhé, ale když vypadají i ty, nic už místo nich nevyroste.“

„Asi se budeš hodně divit, mami, ale připrav se na to, že ti třetí zuby narostou,“ sdělila matce.

„A i kdyby, bylo by to jedine díky prokletí!“ vyhrkla. „Táta měl pravdu! Jsme prokletá rodina. A ty skončíš ještě hůř než já!“

„Táta udělal velkou chybu, že utekl,“ řekla zachmuřeně Miluše. „Přišel o možnost prodloužení mládí. Ale to je jeho chyba.“

„Nesmysl!“ odsekla matka. „Šel si za svým, má se jistě dobře. Teď už má jistě další rodinu!“

„A taky vadnou,“ podotkla Milča. „Vždyť ani on není úplně v pořádku. Přinejmenším jednu dědičnou poruchu jsem měla po něm.“

„Patří mu to, syčákovi!“ odvětila pomstychtivě Milčina matka. „Beztak jsi po něm celá – sbal si pět švestek a zmiz mi z očí!“

„Nic si z domova brát nebudu,“ odvětila Milča vzdorně. „Zamkni si za mnou a můžeš nechat vyměnit zámky, já už se o sebe postarám. A měj se tady krásně!“

„Starej se o sebe! Sbohem!“

Dveře za Milčou práskly.

Milča si myslela, že se s mámou rozešla nejrychleji, ale když pak venku telepaticky zalovila po Pavlovi, dozvěděla se od něho jen, že má jít »Na blata«, kde jejich nový dům stojí.

„Ty jsi už něco postavil?“ podivila se.

„Jo,“ přikývl. „Klasické černé vejce za zrcadly. Až budeš u Blat, ozvi se mi, vyjdu ti naproti. Trefila bys dovnitř i podle světlušek, ale dopřej mi tu radost, toužím ti to ukázat!“

Naštěstí si včas uvědomila, že by ji už nikdo ze vsi neměl vidět, takže se nerozeběhla po cestě za vesnici, ale sjela na zgylotu k řece a dál pokračovala těsně nad hladinou. Naštěstí bylo zataženo, mrholilo a u řeky nikdo nebyl. Zakrátko vyjela z řeky a zamířila »Na blata«, při tom požádala Pavla o závěrečný doprovod.

Spatřila ho u polní cesty, kudy jezdili na pole místní zemědělci. Už tam na ni čekal.

„Vezmi si infračočky a zapni si na dálku ranvej,“ poradil jí.

Infračočky byly dvě drobné kontaktní čočky, nasazované přímo na oči. Na rozdíl od běžných pozemských kontaktních čoček tyhle převáděly neviditelné infračervené světlo na viditelné červené jiskření. V něm se po hladině močálu táhla ranvej – tři řady infračervených světlušek. Ke vchodu se mohli dostat buď přímo z polní cesty, nebo cestami zakřivenými do evolventy od řeky nebo přes louky od města.

„Najed’ na světlušky a drž směr,“ pokračoval Pavel. „Za poslední je zrcadlo, připrav se, vchod je už jen dva metry od té poslední.“

„Paráda!“ vzdychla si. „Hele, Pavlíčku, optik jsem z nás tři já, co se mi pleteš do řemesla?“

„Tohle nesneslo odklad,“ ujistil ji. „Ty bys zase v nouzi dokázala postavit vajíčko, ne?“

„Dobře – letíme tedy domů!“ řekla, ale hrdlo se jí trochu sevřelo.

To neviditelné černé vajíčko před nimi bude její domov, ale na rozdíl od Pavla i Zdenky o pravý domov zrovna dneska přišla...

Přistáli v předsíni, před nimi byl veliký pokoj. Obrovská okna ukazovala okolí domku, jako kdyby tu nebyla žádná zrcadla, skrývající jeho polohu. Tři čáry světlušek byly vidět i když si z očí vyjmula infračočky. Pavel to zřejmě vytvořil dokonale.

Nedaleko spatřili nad řekou plachtit na zgylotu Zdenku. Na rozdíl od nich měla na sobě klasické pozemské šaty, jen za ní sukně vlála. Blížila se, ale zřejmě měla na očích infračočky, protože letěla přesně podle světlušek. Opsala evolventu, než stejně jako oni zapadla do předsíně.

„Jsem tu poslední, co?“ zahlaholila. „Jak se ty bludičky vypnou?“

Pavel to oběma ukázal. Nemělo smysl nechávat je zapnuté zbytečně. Kdyby nad bažinou letěl vrtulník s termovizí, svítily by mu jako maják.

Také Zdenka si z očí vyňala infračočky a nechala je na dlani rozplynout, stejně jako před ní Pavel a Milča.

„Vítej na palubě!“ přivítal Pavel Zdenku. „Náš dům, zvaný Vejce, je vám k službám!“

„Takže začneme nejlépe poradou,“ navrhla věcně Zdenka. „Co teď a co potom?“

„Jsem pro,“ souhlasil Pavel. „Napřed povinnost, potom zábava. Rodičovskou náruč máme za sebou, teď to bude zodpovědnější.“

„No – o rodičovské náruči mi nepovídej!“ zatvářila se Milča, jako kdyby kousla do citrónu.

„Copak?“ chytil se toho Pavel. „Snad tě máma nakonec přece jen nevykopla?“

„Vykopla,“ přikývla Milča – ale v té chvíli už zase pro slzy neviděla.

Pavel ji vzal rychle do náruče, aby se mohla vybrečet. Zdenka se také přidala a aspoň kamarádku hladila po vlasech.

„Nic si z toho nedělej,“ těšila ji. „A nebreč, nejsi už malá holčička.“

„Kdybys neplácala!“ obrátila se k ní Milča, ale bylo znát, že už tak

nebrečí. „Ty bys nebulila, kdyby tě vaši vykopli?“

„Bulila,“ připustila Zdenka. „Máme holt lepší rodiče. Jenže rodiče si nevybereš.“

„My ti je nahradíme,“ těšil kamarádka Pavel.

„Máš zkrátka větší smůlu,“ zhodnotila to strážlivě Zdenka. „Tím víc musíme držet pohromadě my tři. Nebude to žádná psina. Cechapů už nejspíš po nás jedou!“

„Jenže někde na Yucatanu,“ přikývl Pavel. „Do Evropy jim to snad nějakou dobu potrvá. Do té doby tu budeme zabydlení a zamaskovaní.“

„A dáme si je k večeři,“ dodala pomstychtivě Zdenka.

„To se uvidí!“ dodala Milča.

Mít vlastní bydlení bývá nedostižný sen většiny mládeže. Vejce byl přitom značně neobvyklý dům. Neměl přípojky na elektřinu, plyn, vodovod ani na kanalizaci – a přitom splňoval nejpřísnější požadavky naší rozmařilé civilizace. Bylo v něm světlo i teplo, širokými okny svítilo dovnitř slunce a ačkoliv stál v ohavné černé bažině, uvnitř bylo čisto, nebyla v něm nouze o průzračně čistou vodu a hygienické kvádry v každém podlaží by byly snem všech pozemských architektů.

Navíc to byl snad jediný dům v Evropě, který se obešel bez peněz.

Ačkoliv – nebylo to úplně tak. Pan Vejvoda pozemek »Na blatech« od obce koupil, ačkoliv se paní starostka divila, k čemu mu bude. Močál byl odjakživa nejhorším obecním pozemkem. Nebyl k ničemu a obci patřil jen aby měl nějakého vlastníka. Za Marie Terezie byly pozemky při zakládání Druhého tereziánského katastru zmapované a vyměřené podle jednotlivých vlastníků. Ke kterým se nikdo nehlásil, byly připsány obci – všelijaké skály, bažiny, cesty, řeky a potoky. Byla jim připsaná nejhorší bonita a daně z nich byly proto nulové. Koupit takový pozemek bylo možné, ale obvykle se tak dělo spolu s obklopujícími poli, kdy by byl nepoužitelný pozemek obci nepřístupný, ale koupit neúrodná blata samostatně bylo hodně neobvyklé. Paní starostka nad tím jen vrtěla hlavou, nicméně smlouvu vyhotovila a pozemek panu Vejvodovi velice levně, spíš za symbolickou cenu prodala.

„Co s tím budete dělat?“ zeptala se ho.

„Jsem tady na vsi jediný, kdo nemá žádné polnosti,“ řekl jí pan Vejvoda omluvně. „Tak aspoň tohle, aby mi v hospodě pořád neříkali »Pavel

Bezzemek«!“

Paní starostka to pochopila. Místní sedláci byli pověstní jistým druhem furiantství, obvyklého u českých sedláků již od nepaměti. A pan Vejvoda byl ve vsi nový – takže »naplavenina«.

„Jak chcete,“ pokrčila rameny. „Na Blatech ale těžko zasejete pšenici. Ovšem na druhé straně vám nehrozí daně z nemovitostí, mějte si je tedy a ať vám slouží!“

Tím bylo všechno úředně vyřízené a nikdo se nedivil ani tomu, že se pan Vejvoda na pozemek nešel ani podívat. Byl přece bezcenný, co by tam také hledal...

Pavel však měl od té chvíle dům na místě, odkud by ho neměl kdo vyhazovat. Leda jeho táta, ale to nepřicházelo v úvahu. Trojlístek měl tedy nový domov Vejce na svém.

A co bylo nejlepší, až na pana Vejvodu nikdo o jejich novém úkrytu nevěděl. A pan Vejvoda se držel zásady, se kterou už jeho otec ukrýval před Němci zbraně – nemluvit, nezdržovat se poblíž a nedávat žádné vodítko ani svým nejbližším.

Jediným problémem mohla být zima, až bažiny Na blatech zamrznou a vznikne tam pro děti přírodní kluziště. Proti umělým kluzištím měl »Blaták« pro děti zvláštní kouzlo. Neměl pravidelný tvar, led tu tvořil mezi trsy rákosí bludiště různě klikatých cestiček, bažina měla i své dva ostrůvky, kolem kterých se v zimě pořádaly různé honičky a hry – na vodníky, na ovečky a vlky... Umístit dům tak, aby nenarušil ani přírodní zimní bludiště nebylo jednoduché a Pavel s tím musel počítat. Naštěstí jeden z ostrůvků pokrývalo kromě rákosí i trnité houští, takže sem s klidným svědomím postavil Vejce bez obav, že je v zimě objeví bruslící drobotina. O zbytek se postarala mimozemská zrcadla, maskující dům nejen ze břehů, ale i shora. Až když se někdo vejci přiblíží na pouhý metr, mohl by je spatřit, ale toho se Pavel příliš neobával.

V létě bylo Vejce naprosto nezjistitelné.

A léto teprve začínalo...

Jiní

Pověst o zázračných lécích se nejprve rozšířila po blízkém městě. Jako zázračné pilulky je ve škole nabízeli školáci ze vsi, ostatní školáci je kupovali pro své rodiče. Prodejní cena byla různá. Za jedinou pilulku požadovali dealeři dvě stě korun, ale cena se dala usmlouvat až na dvacku. Šířila se o nich pověst, že jedna jediná pilulka vyléčí všechny nemoci, dokonce se tvrdilo, že po ní narostou i třetí zuby namísto zkažených a vytrhaných.

Měly jen jednu vadu na kráse, na kterou dealeři výslovně a důrazně upozorňovali. Účinky se měly okamžitě ztratit, jakmile se nemocný opije. Jedno pivo by to zkazit nemělo, možná ani dvě. Ale pět dvanáctek ano a koncentrovanější alkohol – ani panáka!

Vedlejším, nicméně kladným výsledkem bylo, že přestali pít i dva nejvíce ve městě vyhlášení opilci. Nezletilý dealer Vít'a jim zpočátku nechtěl zázračnou pilulku prodat s výmluvou na jejich spíťarskou pověst, ale za dva tisíce korun se přece jen dal obměkčit. Nekřesťanskou cenu zdůvodnil tím, že mohl pilulku prodat někomu potřebnějšímu, kdo by si jí vážil – a očekávaným poškozením dobré pověsti, kterou si pilulky mezitím získaly.

„Ožerete se, pilulka ztratí sílu a ještě budete tvrdit, kdovíjaký je to šmejda!“ namítal.

„Hele, já piju, abych přehlušil bolest v játrech!“ tvrdil chlap. „Kdyby mě játra tak nebolely, nedám si ani panáka!“

„To je nesmysl!“ vrtěl hlavou Vít'a. „Chlastat, aby se ulevilo od bolesti v játrech, je blbost! Chlast přece játra ničí, takže to ještě zhoršuje!“

„Není to blbost!“ trval na svém chlap. „Mně chlast pomáhá. Játra nemám zničená od chlastu, podle doktorů mám rakovinu. A jestli je vaše pilulka opravdu zázračná, mohla by u mě získat tak ohromnou pověst, jako u nikoho jiného!“

Pilulku nakonec dostal s tím, že musí vydržet tak dlouho bez chlastu, jak to půjde. Chlapovi se ale už druhého dne ulevilo a zařekl se, že se na panáka ani nepodívá, dokud mu bude dobře. Pak už se mu špatně nedělalo, neměl dokonce ani abstinenční příznaky. Nakonec přemluvil i kamaráda, se kterým to dříve táhl, aby také zkusil pilulku.

Tím se stalo, že se dva největší ochlastové ve městě dali na abstinenci a

ještě rozhlašovali, že je to díky zázračným pilulkám.

Byla to vlastně nejlepší reklama.

A ani nebyla klamavá...

Pilulky vyráběl Pavel a jejich šíření mezi lidi si vzaly na starost obě dívky. Byl by to nesmírně obtížný úkol, kdyby je nenapadlo využít k tomu vesnických školáků. Bylo jich víc, ve městě, kam jezdili do školy, se lépe vyznali a nemuseli se skrývat. Milča s Zdenkou chtěly zprvu navázat kontakty s bývalými spolužáky, jenže ti už povinnou školní docházku ukončili a nebylo jisté, zda si s nimi vůbec porozumí. Navíc byla v jejich ročníku největší známá esa, vyhlášení darebové Bohouš s Hynkem, o jejichž ochotě pomáhat se dalo úspěšně pochybovat.

Milča měla naštěstí lepší nápad. Místo bývalých spolužáků navštívila oddělení pro mládež vesnické knihovny a naverbovala tam za dealery všechny čtenáře, které tam našla.

Mezi čtenáři knih najdete více slušných dětí než mezi tajnými kuřáky za stodolou. Smutné je, že je jich menšina, ale to nevadilo, naopak. Čím méně zasvěcenců, tím menší možnost prozrazení. Milča to pojala jako obrovské tajemství, zavázala je tajuplnou přísahou, aby ani vlastním rodičům nic neprozradili. Výjimkou měla být hrozba trestu, pak je měli odkázat na Milču, kterou najdou tady v knihovně. Dala jim i instrukce, jak zázračné pilulky prodávat. Pro zdravé lidi produktivního věku měla být za dvě stovky, pro lidi starší, nemocné a handicapované za dvacetikorunu, tedy méně než kolik stojí návštěva u lékaře. Nejvíc jim ale kladly na srdce, aby je prodávali jen potřebným.

„Naše pilulky jsou skutečně zázračné, ale pod jednou podmínkou – nikdo se už nesmí ožrat,“ poučovala Milča své dealery. „Na koho pilulka nezabere, zřejmě si ji sám zničil chlastem. Takovým nemá smysl dodávat další, když je ve městě plno potřebnějších.“

„Kolik ale ta pilulka opravdu stojí?“ zeptala se jí dvanáctiletá Věrka.

„Tržní cena by byla milion, možná i dva,“ zamračila se Milča.

„Tolik?“ podivili se všichni. „Proč ji tedy máme prodávat i za dvacku?“

„Za dvacku ji máte prodávat jen opravdu potřebným,“ řekla Milča.

„Stará babička obvykle na víc nemá a i ta dvacka je pro ni hodně. Hanba by nás přece musela fackovat, ždímat z ní víc.“

„U doktora beztak platí za každou návštěvu víc,“ připomněl jí Vít'a.

„Doktoři dnes nejsou dobrodinci, ale kšeftmani,“ odfrkla si. „Čest výjimkám, ale málokterým jde o pacienty, spíš o peníze, prestiž, kariéru... my nechceme kšefty, ale dobro pacientů.“

„A co kdybysme je takovým babkám dávali zadarmo a financovali to z těch, kdo platí víc?“

„Zadarmo by to taky nebylo dobré,“ řekla Milča. „To by si toho nevážily ani ty babky. Berte to tak, že pilulky tak jako tak prodáváte pod cenou, jenže účelem není vydělat miliony, ale pomoci potřebným lidem.“

„Ale co kdybysme je zdražili tajně?“ napadlo o rok staršího Vít'u. „Dalo by se přece na nich vydělat mnohem víc, ne? Co kdybych je začal prodávat za dva tisíce?“

„Pak bych si našla jiného prodavače,“ řekla Milča. „Podívej se, nám dáte za každou pilulku dvacku, zbytek vám necháváme. A když tvrdíte, že jste ji dali za dvacku někomu potřebnému, celá dvacka je pro vás. Máte z toho, kromě dobrého pocitu, že jste někomu pomohli, i peněžní ocenění. My z toho máme místo milionů jen dobrý pocit. Ty drobné, co nám dáváte, neodpovídají ceně. Pro nás je ale právě ten dobrý pocit důležitější než peníze.“

„Kolik ale ty pilulky opravdu stojí?“ naléhal dál Vít'a.

„Jsme na ně tři a dáváme do nich vlastní život,“ řekla vážně Milča. „Ale to dnes nepochopíte, leda později, až trochu zmoudříte.“

„Vždyť jsi stejně stará jako my,“ nesouhlasil Vít'a. „A vůbec, kam vlastně chodíš do školy, když nechodíš s námi?“

„Nejsem stará jako vy,“ zavrtěla hlavou Milča. „I když tak vypadám. Bude mi už osmnáct, ale protože do těch pilulek dáváme vlastní život, vypadáme mladší. Chápete už?“

„Ne,“ otrásla se Věrka.

„Vždyť říkám, že to dneska nepochopíte,“ usmála se smutně Milča. „Snad až budete větší... Ale protože nám je víc, máme už školy za sebou. Souhlasí to?“

„Skoro,“ řekl Vít'a. „Ale měla bys jít na vysokou, třeba na medicínu, ne?“

„My už jsme medicínu vystudovali,“ řekla vážně Milča. „I když... neobvyklou. Proto už těmi pilulkami léčíme lidi, jen jinak, než ostatní

lékaři.“

„Proč si ale nezařídíte normální soukromou ordinaci?“ navrhoval bezelstně Vít'a. „Dveře by se vám netrhly, měli byste tam pořád plno...“

„To my, bohužel, nemůžeme,“ vzdychla si Milča. „Jsme **Jiní** – i to možná časem pochopíte.“

„No, někdy mám z tebe divný pocit,“ rozumoval Vít'a. „Říkáš, že jste Jiní... Jednou jsem ti chtěl ještě něco říci, vyběhl jsem za tebou... ale ty jsi odletěla vzduchem! Kdybys aspoň seděla na koštěti, ale ty ne, jen tak...“

„Nevšiml sis, na čem stojím, ale jinak jsi viděl dobře!“ ocenila to Milča. „Máš pravdu, máme neobvyklé možnosti... ale teď upřímně – cítíš nás jako něco dobrého, nebo zlého?“

„To nevím,“ zarazil se Vít'a. „Nic zlého snad neděláte. Spíš to dobré. Ale tak to necítím.“

„To bude tím, že jsme **Jiní**, víš?“ řekla Milča tajuplným tónem a usmála se na něho.

„Vy přece musíte být hodní, když lidem pomáháte,“ usuzovala Věrka.

„A vy pomáháte nám,“ usmála se na ni Milča.

„Chtěla bych být taky dobrá,“ přála si Věrka.

„Snaž se a budeš,“ řekla Milča.

Problémem naopak nebylo pozemské oblečení dívek.

Ačkoliv mohli chodit v mimozemských oblecích vytvářených přímo na těle, obě dívky rychle přešly na klasické pozemské šaty. Zdenka si hned z první návštěvy domova přivezla do nového domu plný kufr šatstva. Odůvodnila to tím, že jí je máma vnutila, aby si je ještě užila, než z nich vyroste. Většina těch sukní, šatů, kabátků, blůziček, halenek i drobností byla jako nová, ačkoliv měla za sebou čtyři roky pietního uložení. Ted' se to ale všechno Zdence hodilo.

Milčina máma naopak dceřin šatník rozprodala nebo dala charitě a Milču z domova vyhodila v mimozemských šatech, tak jak se jí nečekaně vrátila.

Zdenka naštěstí nebyla lakomá. Napadlo ji požádat Seka, aby její šaty analyzoval, zapamatoval si jednotlivé kusy a na požádání je dodal. Tím je mohla převzít i Milča a mohly by chodit oblečené jako dvojčata – jiná věc je, že to nedělaly. Když se Milča oblékla do jedněch šatů, Zdenka si vzala jiné a nejraději beztak chodila v džínách. Maličkost, která jim šatník

nečekaně znásobila, byla i Sekova schopnost měnit na požádání barvy dodávaného oblečení. Červené šaty dodal na požádání i jako žluté, modré, zelené, puntíkové, případně pokryté vzorem jaguářího kožichu či podzimního listí. Mohl je i proporcionálně zvětšovat – rázem měly šatník, o jakém se nezdálo ani princeznám.

Pavel tvrdil, že to nechápe. Sám se stále oblékal do mimozemského, cítil se v tom příjemněji, nikde ho nic neškrtilo, na barevnost si nemohl stěžovat a i tepelné vlastnosti byly podle něho lepší.

Obě dívky svorně tvrdily, že pozemské šaty nejsou jednorázové a dají se použít i opakovaně. Což samy zpochybňovaly tím, že se oblékaly zásadně do nového a šaty likvidovaly hned po jednom nošení. Díky tomu ale nepotřebovaly pračku, nemluvě o otravném žehlení. Milča navíc tvrdila, že v pozemských šatech nejsou mezi lidmi tak nápadné. Což by byl důvod ze všech nejpádnější, kdyby tak nechodila i doma.

Pavel pozemské šaty nepotřeboval, neboť vycházel z nového domu-vajíčka nejméně ze všech. Ne že by se bál chodit mezi lidi, měl jenom důležitější práci. Najatí dealeři nezdůrazňovali vzácnost zázračných pilulek jen jako marketinkový trik. Obaly pilulek mu vytvářel Sek, ale živé tvory tvořit neuměl, takže vajíčka červů ovrósje ukládal do pilulek osobně Pavel. Uměl je pěstovat rychleji, než mu kdysi Nokimcha předváděl, ale málo platné, zvládal to jen v omezeném množství. Odhadoval, že bude v jeho silách zásobit nejbližší město a možná pár okolních vesnic, ale ne víc.

I to pro začátek stačilo. Jak říkal Nokimcha – nejsou na Zemi od toho, aby napravili všechny křivdy, které se kde stanou. A už vůbec ne aby se hrdinně pustili do konfliktu s Cechapú. Věděli ale, že je jen otázkou času, kdy na ty vetřelce narazí. A co hůř – kdy si jich Cechapú všimnou a postaví se proti nim. Vejce bylo možná dobrým úkrytem, ale ne věčným. Kdyby se někdo věnoval sledování dívek, mohl by je objevit. Bylo třeba poohlédnout se už teď po něčem lepším.

O hledání další vhodné základny se začala starat Zdenka. Zapojila do toho i rodiče, nadšené, že mohou pro dceru něco udělat a mít ji přitom více na očích.

Ani Pavlův otec pan Vejvoda nebyl proti, když ho přibrali do diskusí s poradním hlasem. Jen jemně odmítl, když mu roli pomocníka nabídl jako prvnímu.

„Dost na tom, co už o vás vím!“ varoval je. „Kdybyste nikoho jiného nesehnali, vezmu to, ale určitě bude lepší, když vám bude pomáhat někdo, kdo ví o vás co nejméně, nejlépe skoro nic.“

Zdenka nakonec přemluvila rodiče, aby jí pomohli. Pro ni to bylo velice výhodné. Jejich auto nebylo nápadné a oni sami jí poskytovali perfektní kamufláž. Byla přece jejich legitimní dcera! Aby je za poskytnutou pomoc odškodnila, Zdenka jim při každé své návštěvě něco pomocí Seka vytvořila. Dodávala jim vše co potřebovali – nemuseli kupovat drahý benzín ani potraviny. Čím méně za tyto položky utráceli, tím častěji mohli pořádat výlety po širokém okolí.

Jediné, čeho by si mohl někdo všimnout, kdyby je soustavně sledoval, byly cíle jejich výletů. Pravda, na každé cestě navštívili nějakou pamětihodnost, často to byl zachovalý osamělý hrad, jindy pouhou zříceninou. To však byl jen zástupný cíl. Zdenka při těchto příležitostech navštěvovala i méně útulná místa. Divoké, opuštěné strže, osamělé skály a místa, kterým by se člověk v noci – a leckdy i ve dne – raději co nejdál vyhnul.

Občas tam po ní zbylo něco, co tam předtím nebylo. Někdy to byly staré roubené chaloupky, shrbené stářím a zarostlé křovím a kopřivami, postavené přesně podle vzoru objeveného při jednom výletu, jindy zase jeskyně, které tam původně nebyly, se zarostlým vchodem, zahrazeným starou zrezivělou – ale přitom pevnou – kovanou mříží, vzbuzující dojem, že jeskyně má majitele, který se ale o ni nestará. Dalším vděčným objektem byly staré betonové pevnosti, rovněž pevně zamčené mřížemi i pancéřovými dveřmi, které zase vypadaly jako dodnes užívané armádou pro kdovíjaké tajné účely. Většina nových objektů byla navíc odstíněna mimozemskými zrcadly, takže se zjevila jen tomu, kdo zabloudil na dva metry od nich.

Trojlistek se musel jistit proti odhalení i proti nečekaným přepadením. Ačkoliv to zatím procházelo.

Pavlovo zkoumání možností Seka bylo v té době korunováno úspěchem, jaký ani neočekával.

Obyvatelé Zuznelai používali k dopravě na krátké vzdálenosti draky grikychy, případně jízdní zvířata tyhjo. Ne že by neměli jiné možnosti, spíš tak udržovali přátelství s těmito tvory.

Pavlovi se podařilo něco jiného. Objevil *něco*, co se ve světech za kráterem dlouho nepoužívalo, ale na Zemi – a zejména pro trojlístek – to mělo nevyčíslitelnou cenu.

V Sekově katalogu se to *něco* nazývalo *mesrini* a v doprovodném popisu byla zmínka o tom, že byly naposledy používány... na Gežgay při vyhánění Cechapů...

Jak symbolické!

Až na to, že vyhánění Cechapů se na Gežgay zúčastnilo deset milionů gežgů, o sprátelených bytostech nemluvě, zatímco na Zemi o nějakém vyhánění nemohla být ani řeč, neboť proti neznámé síle Cechapů stály jen tři děti, byť měly trochu lepší výbavu než zbytek lidstva...

Pro ně byly nehmotné *mesrini* darem z nebes. Šlo o létající silové bubliny, vytvářené Sekem, schopné unést nejen člověka, ale i těžší náklady a podle potřeby je i zneviditelnit. Tuto, původně jen volitelnou možnost, nastavil Pavel natrvalo. Vyvolání mesrini znamenalo v témže okamžiku zmizení ve viditelném světle. Mesrini byly nesrovnatelně pohodlnější, pohotovější a hlavně bezpečnější než dosavadní nouzové servírovací stolečky zgyloty – byl to rozdíl jako mezi jízdou automobilem proti jízdě na kole. Dalo se do nich nasednout už ve Vejci nebo i v budově. Pavel si je nejprve vyzkoušel sám, ale brzy nato o nich uspořádal přednášku i pro kamarádky.

Zgyloty jako létající prostředky ihned zmizely do zapomnění, vrátily se k původnímu využití servírovacích a jídelních stolečků a trojlístek od té doby létal jen v silových bublinách.

Potřebovali je – a čím dál víc...

Na dělbu práce si trojlístek brzy zvykl. Pavel vyráběl vajíčka ovrósje, plnil želatinové kapsle a ve volných chvílích se věnoval studiu možností Seka. Milča se starala o rozšiřování ovrósje mezi lidi a Zdenka cestovala s rodiči a vytvářela nové a nové zachytné body. Pavel i Zdenka ale uznávali, že to má Milča nejtěžší. Část pilulek dostala mezi lidi pomocí dětských pomocníků, části jich roznesla osobně. Vybrala si za cíl ty nejpotřebnější – pacienty v nemocnici a v hospici Milosrdných sester. Ti na tom byli ze všech nejhůř.

V nemocnici to měla zpočátku nejjednodušší – vydávala se za příbuznou pacientů, nejčastěji za vzdálenou neteř, což jí umožňovalo navštěvovat je

přímo na pokojích. Teprve tam přiznávala, že k návštěvě použila trik s neteří, jenže přitom pacientům a pacientkám nabízela pilulky navracející zdraví. Ty zpočátku nevynikaly důvěryhodností, jenže když se našlo několik nadšenců odhodlaných vyzkoušet je, nastal obrat. Pilulky totiž skutečně uzdravovaly. Měly sice omezení – pro mnohé lidi velmi nepříjemné – v podobě zákazu alkoholu, ale kdo by v nemocnici odolal nabídce uzdravení?

Bohužel se zanedlouho projevilo i přísloví o chození se džbánem pro vodu. Zdravotní sestry si podivných návštěv všimly a začaly se zajímat, co tady ta podivná »neteř« pohledává. Brzy zjistily, že její návštěvy souvisí s rekordně rychlým uzdravováním pacientů, kteří se brzy poté vraceli domů a nemocnici přestali přinášet potřebné body a poplatky.

Původně měla být hlavním motivem lékařů a zdravotníků pomoc trpícím. České zdravotnictví se však nedávno, tak jako jinde ve světě, nenápadně změnilo na kšeft s nemocemi a především – na tvorbu zisků. Ideálem již dávno není uzdravení pacientů, ale jejich co největší závislost na lécích. Přednost mají léky, které nemoc nevyléčí, ale jen ji udržují v jakž takž snesitelné míře, aby pacienta donutily platit za ně co nejvíc a pokud možno trvale.

Rychlé a dokonalé uzdravování pacientů proto lékaři i zdravotní sestry správně pochopili jako nepřátelský zásah do tvorby jejich zisků a zpočátku benevolentní zdravotní sestřičky začaly Milču bez milosti vyhazovat. Nejprve z pokojů, pak z chodeb, pro jistotu o ní informovaly vrátné na bráně a nakonec na ni posílaly ochranu, kdykoliv ji spatřily kdekoliv v nemocničním areálu.

Milča se totiž nedala tak snadno vyhodit. Podle hesla – vyhoďte mě dveřmi, vrátím se oknem – se k nemocným dostávala postupně čím dál tím krkolomnější cestou. Když ji vrátné nechtěly do nemocničního areálu pouštět hlavní branou, mesrini jí umožnili létat přes plot. Když ji začali lékaři i sestry nahánět po chodbách, volila stále častěji vstup do pokojů okny. Když jí chlap ze soukromé bezpečnostní služby začal vyhrožovat zbraní, náhle se před ním zavlhl vzduch a Milča jeho očím zmizela. Nadarmo neměla nejpodrobnější školení o optice a mimozemských zrcadlech!

Nemocnici se jí ale zruinovat nepodařilo. Zachránil ji internista MUDr Šimůnek, který se na nenadálé a nežádoucí zlepšování zdravotního stavu

pacientů zaměřil. Trpělivě na svém oddělení pacienty vyslechl a přitom zjistil, že všechny, co se tak podivně uzdravovali, nedávno navštívila neznámá dívka a nabídla jim jakési zázračné pilulky.

MUDr Šimůnek na zázračné pilulky nevěřil. Jenže ti pacienti se zlepšovali tak rychle, až to skutečně zavánělo zázrakem. Nebo účinnou látkou, která znásobila imunitní schopnosti organismu.

Závěr se nabízel sám. Nějaká špinavá konkurence si ve zdejší nemocnici bez souhlasu lékařů soukromě testuje velice účinný přípravek, který by podle výsledků mohl znamenat největší revoluci v lékařství od objevu penicilínu.

Co to ale znamená? Rychlé uzdravení většiny pokusných osob nahrávalo domněnce, že jde o průlom do současné lékařské vědy. Jestli se ten lék rozšíří, nemocnice se vyprázdní a zkrachují, prestiž lékařů se sníží, tisíce jich přijdou o zaměstnání. Těm špinavcům nejspíš nevadí ani nelegální pokusy na lidech, ostatně – tak tomu je při každém podobném farmaceutickém výzkumu.

Co s tím? Oznámit to na policii? Nelegální pokusy na lidech snad jsou dostatečným důvodem k zahájení trestního stíhání. Jenže – co když ne? Dneska je možné všechno. Dostat do rukou tu dívenku, která podle výpovědi pacientů mezi nimi roznášela své pilulky! Jenže všichni, od sester po ostrahu svorně vypovídali, že nebude lehké ji dopadnout. Zdá se, že si konkurence najala mladou cirkusačku, které nedělá problém přelézt plot, vyšplhat po hromosvodu do druhého patra a vlézt do místností oknem.

Pak ho ale napadlo, že mu sama dala nechtěně do rukou zbraň. Proč pacienty varovala před alkoholem? Protože alkohol účinky pilulky ruší? Pak je ale na tenhle konkurenční podraz snadná pomoc! Bude to mít jen nepatrnou nevýhodu. Léky pro pacienty musí zaplatit ze svého. Žádná zdravotní pojišťovna mu neuzná jako lék čistou vodku, podávanou hadičkou přímo do žaludku. Tak, aby nikdo z pacientů nepoznal, oč vlastně jde.

Pacienti naštěstí neměli o jeho nové léčebné metodě nejmenší tušení a nebránili se zavádění hadiček do krku. Doktor to přece označil za nezbytný lékařský zákrok! Nikomu ani nevadilo, že se pak cítili v povznesené náladě a později jako po opici.

Téměř nikdo si proto nevšiml, jak se mu po tomto zákroku opět přitížilo...

Nejvíce byl ovšem spokojený doktor Šimůnek. Zejména když zjistil, že se záhadné nežádoucí zlepšování zdravotního stavu u těchto pacientů zastavilo. Všichni se rychle vraceli k původnímu neutěšenému stavu.

Tak to ale bylo v pořádku!

Nemocnice bude zachráněná...

Hospic Milosrdných sester byl další velkou Milčinou akcí. K velkému štěstí klientů tam nebyl nikdo tak inteligentní, jako nemocniční doktor Šimůnek, aby jí to překazil.

Návštěvy však byly komplikovanější. Milosrdné sestry dodržovaly přísný řád a jen na dobré slovo ke svým klientům nikoho cizího nepouštěly, dokonce ani příbuzné. Návštěvní den byl pouze v sobotu a ke klientům směli jen členové jejich rodin, pokud nějaké měli, a to až po pečlivé kontrole dokladů a za ostražitě přítomnosti některé z ošetřovatelek.

Klienti se přitom vyhýbali i rozhovorům s nejbližšími příbuznými. Na otázky, jak se tady cítí, měli všichni jednu jedinou, zřejmě naučenou odpověď: „Zaplaťpámbu, dobře.“

Nikomu to nepřipadalo divné a kdo se přece něčemu divil, pak jen zbožnosti bývalých ateistů. Tady to ale jinak nešlo. Kdo porušil řád, dočkal se přísných trestů a modlitby k řádu patřily. Kdo se odmítl modlit, nedostal jídlo. I staří lidé nad hrobem se proto raději s nechutí učili povinné modlitby před jídlem, děkovné po jídle, ranní i večerní.

Aby se dostala dovnitř, musela Milča využít všech svých neobvyklých prostředků. Podařilo se jí využít nestřežené chvíle, kdy Milosrdné sestry odešly na společnou mši a u ležících klientů žádná nehlídala, našla si špatně zavřené okno a prosmýkla se dovnitř. V napodobenině oděvu řádových sester obešla všechny ležící a nabídla jim své »zázračné pilulky«.

Klienti nebyli zvyklí odporovat a ani její dětská postava, která sem očividně nepatřila, nikoho nevyprovokovala ani k údivu, natož k odporu. Sestry udržovaly v hospici kázeň a každé porušení příkazů trestaly. Umírající disciplinovaně spolykali pilulky, poslušně odříkali děkovné modlitbičky a zůstali ležet. V hospici se příliš mnoho aktivit neprojevuje. Milča je nenápadně opustila oknem, které si tentokrát otevřela zevnitř. Vzápětí zmizela.

Sestry se budou asi divit...

Prásk!

„Pane Holzman, to trestní oznámení myslíte opravdu vážně?“

Státní zástupce si předvolaného oznamovatele bedlivě prohlížel.

„Naprosto vážně, pane doktore. Vždyť je to hroznej šlendrián a podvod, klamání lidí! To by se mělo zarazit, čím dřív, tím líp!“

„Vás také podvedli?“

„Mě zrovna ne, já na nic takového neskočím, ale mě ten podvod čím dál víc ruinuje!“

„Jak vás to ruinuje, když nejste účastnou stranou?“

„Ti blázni všude rozhlašují, že jejich dryák, ta zázračná medicína, přestane účinkovat, když se někdo ožere, pardon, opije. Sám jsem se tomu zpočátku chechtal, až jsem se za břicho popadal, ale nevěřil byste, pane doktore, kolik lidí ve městě na to nalítlo a opravdu přestalo chlastat... pardon, pít. Dnes mi do hospody chodí sotva třetina štamgastů a i ti chodí jen na jedno, nejvejš na dvě piva a bojí se dát si vobyčejnýho panáka. Dokonce i když jim ho nabídnu zadarmo!“

„Bylo by snad záslužné, kdyby lidi přestali pít, nemyslíte?“

„Slyšel jsem, že některým to tak prospělo, že přestali obtěžovat i lékaře. Ale pochopte, pane doktore, já jako hostinský chci taky žít! Doktor dostane prachy i za pacienty, který má jen zapsaný, ale nechoděj k němu. Když budou všichni zdraví, bude mít doktor leháro, ale prachy se mu pohrnou tak jako tak. Já potřebuju i tu konzumaci, chápete?“

„Chápu,“ přikývl státní zástupce. „Pro vás by bylo nejlepší, kdyby všichni lidi ve městě lezli ožralí po čtyřech. Vy tady ale píšete, že jde o podvod, klamání důvěřivých občanů...“

„To se ví, pane doktore, copak to není klamání občanů tvrdit jim, že nesmějí pít, jinak budou nemocní až běda?“

„Ale něco takového přece tvrdí většina doktorů, ne?“

„No jo, ale tihle to tvrdí smrtelně vážně. Dyby nic jiného, prodávají lidem šmejd a vydávají to za zázračné léky. To je snad trestné, ne?“

„To právě trestné není, pane Holzman,“ pokýval hlavou právník. „Dneska si může dělat kdo chce co chce. Musel byste mít svědectví nějakého odborníka, který by ty léky analyzoval a potvrdil, že jsou neúčinné a že je to klamání zákazníků.“

„Ale vy jste přece oprávnění takový posudek někomu zadat, ne?“ divil se hospodský. „Máte snad své znalce!“

„Znalce máme, ale někdo je musí zaplatit,“ vysvětloval právník. „K tomu máme oprávnění, až když dojde ke hmatatelnému zločinu, například k vraždě. Ale nějaké laxní podezření ještě není důvod k uvolnění potřebných finančních prostředků, chápete?“

„Jo, jistě, chápu, já bych na toho znalce i přispěl...“

„Soukromé iniciativě samozřejmě bránit nemohu,“ přikývl právník. „Budete-li si přát, předám vám adresy znalců, kteří se v tom mohou angažovat – ale jednat musíte sám, soukromě, rozumíte?“

„To já budu, pane doktore,“ sliboval nadšeně hostinský. „Kdybyste ty grázlíky zavřeli, určitě by se mi to vyplatilo.“

„Počkejte... Vy ty pachatele znáte? Trestní oznámení ale podáváte na neznámého pachatele!“ vzhlédl opět státní zástupce od spisu.

„Osobně nikoho neznám, pane doktore,“ vrtěl hostinský hlavou. „Kdo by taky znal kdejaké školáky, zvláště když dojíždějí! Ale ti kluci a holky chodí do městské školy. Jednu dobu ty pilulky, představte si tu drzost, nabízeli po odpolednech i v mé hospodě! To se ví, že jsem je hnal, když jsem zjistil, co jsou zač! Jenže to nepomohlo. Lidi za nimi většinou sami chodí na autobusák.“

„Ale to jste měl napsat, že jde o nezletilé,“ pokáral právník hostinského. „To bude složitější případ, nezletilí by něco takového sami těžko vymysleli.“

„Taky si to myslím, pane doktore,“ přitakal horlivě hostinský. „Budou za tím zaručeně nějakí dospělí parchanti, co se nestydí využívat k tomu dětiček. Jestli chcete, abych to tak upravil...“

„Nechte to tady,“ zavrtěl právník hlavou. „Nač to zdržovat? Ale můžete to urychlit, když si na to seženete znalecký posudek.“

„To já zařídím, pane doktore, spolehněte se!“ kýval hostinský horlivě hlavou.

„Já to tedy předám Policii, aby se po tom podívala,“ ujistil hostinského státní zástupce.

„Čím dřív, tím líp!“ řekl hostinský.

Předvedení Víti Anděla na Policii a jeho dlouhý výslech, díky němuž mu

ujel školní autobus, nemohlo projít bez povšimnutí. Rodiče se od spolužáků dozvěděli, že Vítu odvedli policajti přímo ze třídy. Otec Vít Anděl tedy nastartoval auto a odjel si do města na Policii pro syna. Samozřejmě ho tam také zadrželi a oba pustili až v pozdních večerních hodinách.

Vít'a dostal od otce první výprask hned před služebnou Policie a další ho neminul doma při dalším výslechu, kdy se otec Anděl snažil zjistit, do čeho všeho se jeho syn zapletl.

„Vždyť jsem ty pilulky dával i vám!“ brečel Vít'an. „Mámě pomohla od žlučníku, co si na něj pořád stěžovala. A ty sám sis po ní taky pochvaloval, jak se cítíš mladší!“

„Žádnou pilulku jsem přece nepolykal!“ namítal zamračeně otec. „To bych si snad pamatoval, takovou sklerózu ještě nemám!“

„Měl jsi ji v kafi,“ ujistil ho syn. „Vždycky kafe vypiješ naráz, až když vystydne!“

„Tak tys mi je podstrčil?“ hřměl na něho otec. „Kdes je sebral? Neříkej, že ti je prodala nějaká úplně cizí holka v dětské knihovně!“

„Ale já ji fakt neznám!“ brečel Vít'a. „Přišla tam a chtěla, abysme jí pomohli a že si můžeme navíc vydělat nějaké peníze. Všichni jsme jí pak pomáhali!“

„Kdo – všichni?“

„Všichni, co jsme tam byli,“ vzlykal Vít'a. „Věrka, Růža Váňová, Ivan Váňa...“

„A všichni jste se na to dali?“

„Vždyť na tom není nic zlého!“ namítal Vít'a plačky. „Ty pilulky fakt pomáhají!“

„Asi nebudou tak nevinné, když tě za ně sebrali policajti!“ běsnil otec. „Jak ses s tou holkou scházel? Snad ne v knihovně!“

„Jo, v knihovně!“ tvrdil Vít'a. „V úterý a ve čtvrtek, když je otevřené dětské oddělení.“

„Takže zítra!“ řekl spokojeně otec. „Půjdeme tam spolu a já si s tou holkou, nebo jak jí říkáš, osobně promluví!“

„Nic špatného jsme nedělali!“ brečel dál Vít'a.

„To si povíme zítra!“ odsekl otec. „A teď budeš ještě půl hodiny klečet, aby sis pamatoval, že nemáš provozovat nekalé kšefty!“

„Už bys ho mohl nechat být!“ zastala se syna maminka.

„Jen ať si to pamatuje!“ odsekl otec.

„To jste vy?“ vytřeštil Vítův otec oči na Milču. Vítů mu ji ukázal, sotva vstoupila do dveří dětského oddělení vesnické knihovny. „Ale vás odněkud znám!“

„Známe se už dávno, pane Anděl,“ usmála se trochu nervózně Milča.

Vítův ustrašený pohled jí napověděl, že něco není v pořádku, ale řekla si, že by se ho měla zastat a rozhodla se raději jeho otci připomenout, odkud ji zná.

„Před čtyřmi lety jsme na cestě ze školy záhadně zmizeli, nepamatujete se na to?“

„Před čtyřmi lety?“ zůstal ohromeně stát. „Ale... tenkrát zmizeli tři školáci... dneska už byste musela být mnohem starší!“

„Nemusela,“ ujistila ho. „Nezestárla jsem a vůbec jsem se nezměnila. Proto jste mě také mohl poznat. Jistě si na mě vzpomenete!“

„Ty jsi... Ciprová... Miluše?“ rozpomínal se pan Adam a lapal po dechu.

„Tak vidíte, že si na mě pamatujete!“ usmála se trochu sebejistěji. „Spolužáci mezitím trochu odrostli, ale my tři, co jsme tenkrát zmizeli, jsme dlouho pobývali v místech, kde čas ubíhá pomaleji než na Zemi. Proto vypadám stejně jako tenkrát.“

„To snad není možné!“ vyhrkl.

„Vždyť mě vidíte na vlastní oči a dokonce jste mě poznal!“ ubezpečila ho se samozřejmostí.

Chvíli se na ni užasle díval, ale pak si vzpomněl, proč sem přišel.

„Proč ale dáváte dětem drogy, nebo co je to za svinstvo?“ vybuchl. „To je přece lumpárna, vy to nechápete?“

„Myslíte pilulky, co nám vaše děti pomáhají šířit mezi lidi?“ zamračila se. „Kde jste ale přišel na to, že to jsou drogy, nebo nějaké takové svinstvo?“

„Prodáváte je a využíváte děti jako dealerů!“ udeřil na ni přísně.

„Prodáváme je a využíváme děti, ale šíříme mezi lidmi život! To je přesný opak toho, co nám ve své nevědomosti přisuzujete!“ odrazila jeho nařčení.

„Kluk říkal, že to propašoval do kafe i mně!“ vyčetl jí. „A manželce to vnutil, že jí to pomůže na žlučník! Je něco takového vůbec přípustné?“

„A nepomohlo jí to?“ usmála se. „Jestli ji už žlučník nebolí, bylo by to

snad dobře, ne?“

„Žlučník ji nebolí díky lékům, které užívá, ne?“

„Ty léky můžete okamžitě vyhodit,“ ujistila ho. „Léky od lékařů jsou ve většině případů jedy, žádné už neberte. Ale syn vás měl ještě informovat, že účinky našich pilulek téměř okamžitě skončí ve chvíli, kdy se opijete. Přesněji – když se do žaludku dostane alkohol ve větší koncentraci, než odpovídá přírodnímu kvašení. To se u našich pilulek nesmí.“

„Nic mi neřekl,“ zavrčel pan Anděl. „Ale já beztak nepiju.“

„Nepijete, ale mohl byste se časem někde výjimečně napít, třeba při nějaké oslavě. Pak by se účinek našich pilulek okamžitě zrušil. Měl vám to říci.“

„Chcete mi snad tvrdit, že ty vaše šmejdy účinkují déle než den?“

„Dvacet let účinkují, pane Adam, dvacet let,“ řekla vážně. „Ale těch dvacet let nesmíte pít. Je velká chyba, že vám to syn včas neoznámil a nezdůraznil.“

„Taková nanic-pilulka že účinkuje celých dvacet let?“ zasmál se ironicky. „To je vtip?“

„Není,“ odvětila vážně. „Účinkuje, dokud ji někdo nezlikviduje koncentrovaným alkoholem. Pak je ale rázem konec.“

„Poslyš, ty...“ marně hledal příhodné oslovení. „Chceš mě vodit za nos?“

„Nemám k tomu důvod, pane Anděl.“

„Tak mě tady přestaň bulíkovat!“ vybuchl. „Takové pilulky přece neexistují!“

„Musím vás opravit,“ řekla. „Je jich zatím málo, nenajdete je nikde na světě kromě zdejší vsi a okolí, ale existují a mají ohromné výsledky. Všiml jste si, kdy byl ve městě poslední pohřeb?“

„Nejezdím tak často do města a o pohřby se už vůbec nestarám,“ odvětil trochu zaraženě.

„Neříkám, že žádné nebyly,“ pokračovala. „Ale je jich méně než jindy. Předtím visely co týden na vývěškách Pohřební služby tři nová parte. Poslední parte přibylo před čtrnácti dny a od té doby nic. V hospici, který jsem osobně navštívila před měsícem, neměli od té doby pohřeb žádný. Lidé, kteří by normálně dávno prošli krematoriem, žijí a vede se jim pořád lépe. Nemoci jako zázrakem mizí a po městě se mluví o starších lidech, kterým

rostou třetí zuby.“

„Chceš mi tady tvrdit, že je to vašimi pilulkami?“

„Ano, je to našimi pilulkami,“ řekla tak vážně, až ho tím vyvedla z míry.

„Proboha, jak to můžeš tvrdit?“ vyhrkl.

„Můžeme to tvrdit, protože víme, proč ty pilulky léčí,“ přikývla vážně.

„Ale Policie tvrdí, že je to podvod, navíc nedovolené podnikání, krácení daní a ještě asi pět dalších trestných činů!“

„Česká Policie má falešné informace,“ zasmála se Milča. „Podvod by to byl, kdybychom lidem neříkali pravdu. Jenže naše pilulky lidem skutečně pomáhají. Nedovolené podnikání... by to bylo, kdybychom z toho měli zisk. Spíš by to mohla být nedovolená charita, ale na ni, pokud vím, žádný paragraf není, dobročinnost ještě v Čechách trestná není. A krácení daní? Není-li zisk, nejsou ani daně. Prospěch na úrovni spropitného z toho měli jen naši malí prodavači.“

„Česká Policie ale tvrdí něco jiného,“ nepřijal to pan Anděl. „Včera nás tam vyslýchali až do večera! A chtěli vědět, od koho Vít'a ty podvodné pilulky má!“

„To jsi jim ale měl říci,“ obrátila se Milča na Vít'a vyčítavě. „To přece byla ta výjimka, kdy smíte mluvit! Měl jsi jim říci, že nás najdou ve zdejší knihovně. A kdyby nás tu nezastihli, ať nám nechají vzkaz, ale ať nešikanují školáky.“

„To jsem jim řekl, ale nevěřili mi. Pořád chtěli vědět, kde bydlíš!“ odpověděl kluk nejistě. „Já to ale nevím, nikdy jsi mi to neřekla.“

„To je v pořádku,“ přikývla. „Jediné místo, kde nás může někdo zastihnout, je v knihovně. Ve vsi nebydlíme a jediné sem chodíme pravidelně.“

„Poslyšte... ale to je opravdu divné. Proč vlastně nebydlíte u rodičů? Vždyť opravdu vypadáte jako školačka!“ zahučel pan Anděl.

„Vypadám,“ přikývla. „Ale podle data narození je mi už přes sedmnáct.“

„Ale to ještě nejste plnoletá!“ namítl pan Anděl.

„Plnoletí ještě nejsme,“ připustila. „A nebydlíme u rodičů, ale to je asi tak jediné, za co by nás mohl někdo šikanovat. Nic jiného proti nám nemají.“

„I když nám policajti tvrdili, že je to podvod nad slunce jasnější?“

„Podvod by to byl, kdyby pilulky neúčinkovaly,“ opakovala vytrvale Milča. „Jenže účinkují, takže to podvod není. V případě potřeby to

dokážeme a falešných nařčení se neobáváme.“

„Ani kdyby vás přímo tady v knihovně zatkli a zavřeli?“

„Samozřejmě bychom si na ně stěžovali,“ usmála se. „Nemají to ničím podložené a kdyby ani to nepomohlo... no, my se Policie neobáváme ani kdyby si chtěla hrát na gestapo nebo na bývalou Státní bezpečnost. Zatknout nás mohou, ale pustit nás nakonec musí.“

„Na vašem místě bych si tím nebyl tak jistý,“ zavrtěl pan Anděl hlavou. „Nebyli byste první ani jediní, kdo jim uvázl v drápech! Stačí podezření – a už sedíte. A budete sedět rok – dva, než se jim podaří nashromáždit důkazy a prokázat vám, co chtějí.“

„My si jistí jsme,“ nedala se vyvést z míry Milča. „Jsou na světě horší bestie než naše Policie. Jenže ty sedí mnohem dál a výš.“

„Obdivoval bych vaši jistotu, kdybyste opravdu věděla, do čeho se řítíte!“

„Obdivoval byste nás ještě víc, kdybyste věděl všechno,“ usmála se. „Podívejte, nechte syna na pokoji, za nic nemůže. Naopak zasluhuje pochvalu, mnoha lidem pomohl ke zdraví a některým nejspíš zachránil i život.“

„Opravdu si to myslíte?“

„Opravdu,“ ani nemrkla. „A Policii vyřídíte, že nás najdou nejlépe tady v knihovně v otevírací době pro děti. Vás obtěžují úplně zbytečně a bylo by dobré, aby se to vysvětlilo.“

„Ale... mě by snad ještě víc než Policii zajímalo, co náš kluk vyvádí!“

„Nic špatného nedělá ani nedělal,“ ujistila ho. „Jen šířil mezi lidi léky, které jim pomáhají. To není nic trestuhodného. A jestli si policajti myslí něco jiného... u nich je to profesní deformace. Jsou placení za to, aby vyhledávali nepravosti. Až si s nimi vyjasníme, že nejde o žádný podvod, měli by nás už nechat na pokoji.“

„A když ne?“ trval na své nedůvěře. „Poslyšte, ale i kdyby se to vyjasnilo, já už mu to zakážu. Nestojím o takové nepříjemnosti!“

„A co kdybych vás požádala, abyste ty pilulky šířil s námi?“ usmála se na něho mile.

Pan Anděl se nejprve nadechl, pak zaváhal, ale nakonec spustil bandurskou:

„Žábo drzá! Vážně si myslíš, že mě zatáhneš do nějaké levoty?“

„No vidíte!“ odvětila vítězně. „Tady je důvod, proč to musíme dělat se školáky! Vždyť i vy tomu říkáte »levota«! A to ve chvíli, kdy jsem vás ujistila, že to žádný podvod ani levota není!“

„To máš těžký!“ řekl pan Anděl. „Policie tvrdí, že to levota je, ty jsi proti. Čemu mám věřit? Prodavačů zázraků je dneska spousta a většina jsou darebáci. Jak ti mám věřit, že jsi jiná, když je to i proti zdravému rozumu?“

„Pane Adam, nemáte v okruhu svých příbuzných nebo známých někoho hodně nemocného?“ řekla rázně Milča. „Někoho, komu doktoři nemohou pomoci?“

„Bohužel, mám,“ zamračil se. „Sestřenice mi umírá na rakovinu.“

„Dám vám pro ni pilulku,“ navrhla mu. „Zadarmo, abyste viděl, že mi nejde o peníze. Uvidíte do týdne. Kdyby do dvou dnů zemřela, pak to znamená, že bylo opravdu pozdě. Jestli přežije ty dva dny, uzdraví se, to tvrdím já. Tak co? Zkusíte to?“

„Už se nedivím, proč vám lidi platili jako mourovatí!“ zavrčel pan Adam. „Tohle jsou přece ty nejsprostší útoky na lidské city, kdo by jim odolal?“

„Ne, to je nabídka důkazu,“ odvětila. „Nevíte, komu věřit? Nabízím vám tedy důkaz, ale ten byste neměl odmítnout. Kdo odmítne důkaz, může klidně tvrdit, že je Země placatá a nepřesvědčíte ho, ale u takových fanatiků je to beztak ztráta času.“

„Ale útoky na lidské city jsou nepřípustné!“

„Dobře, nechme lidské city stranou!“ ochladla opět Milča. „Dejte mi adresu, kde najdu vaši umírající sestřenici. Pro mě je to cizí žena, žádné city k ní nechovám, takže jí dám klidně pilulku, která ji zachrání a navíc jí přidá dvacet let života. Souhlasíte?“

„K ní se těžko dostanete,“ odfrkl si. „Je na onkologickém oddělení v nemocnici.“

„Pak se s ní asi brzy setkáte,“ odtušila Milča. „Onkologické oddělení místní nemocnice jsem navštívila před týdnem. Nikdo tam od té doby neumřel, takže už ani neumře. Budete se hodně divit, ale pacienti, nad kterými lékaři zlomili hůl, se uzdravují rychleji než ti, které se svými jedovatými léky pořád pokoušejí léčit. Ale brzy se uzdraví i oni. Naše pilulka je silnější než rakovina. Vyléčí všechny, pokud ji někdo nezničí alkoholem!“

„To je na ní právě nejméně věrohodné!“ namítl pan Anděl. „Na jedné straně tvrdíte, že si vaše pilulka poradí i s rakovinou a na druhé straně nesnese obyčejný alkohol?“

„Ten alkohol je ale jed,“ podotkla Milča. „Různé organizmy jsou na různé jedy různě citlivé. Třeba takový pes. Může beze škod sežrat i zkažené, úplně zelené maso, které by člověka bezpečně zabilo botulotoxinem, ale zabijete ho obyčejnou čokoládou, která jinak neublíží ani dítěti. Co je na tom nevěrohodného? My zkrátka předem zdůrazňujeme, že se *ovrósje* nesnáší s alkoholem a kdo se tím otráví, zničí všechno dobré, co *ovrósje* přináší.“

„Vy tedy tvrdíte, že se moje sestřenice uzdraví, ačkoliv jí lékaři nedávají žádnou naději? To byste dokázali zázraky!“

„Uvidíte!“ řekla. „A vzpomeňte si, až se s ní setkáte. Je to můj živoucí důkaz. A netrestejte syna, že nám v tomhle pomáhal. Zaslouhoval by pochvalu, ne trest.“

„Dobře, odložím to až po návštěvě sestřenice,“ rozhodl se otec Anděl. „Jedu za ní v sobotu.“

„Odložte – uvidíte!“ oddychla si Milča.

To to trvalo! pomyslela si...

Policejnímu komandu, maskovanému kuklami, které obklíčilo budovu obecního úřadu a pak vtrhlo do místností zdejší obecní knihovny, velel uniformovaný major.

O něčem to vypovídalo. Normálně by i na ozbrojené a nebezpečné zločince stačil jako velitel poručík. Tady ale bylo vidět, jakou váhu této akci Policie přisuzuje.

Úlovek byl ale hubený. V dětském oddělení obecní knihovny bylo skoro prázdko. U stolu za počítačem, kde se vyřizovaly zápůjčky, seděla jen knihovnice, starší dobrosrdečná černovlasá paní, proti sobě měla jednu jedinou návštěvnici, mladou dívku, se kterou si družně povídala.

Když zapraštěly dveře vyřážené beranidlem a do dětského oddělení s řevem vtrhlo maskované policejní komando, knihovnice na ně vykřikla památnou větu, vypůjčenou ze známé české knihy:

„Co blázníte, dyť jsou tady lidi!“

Na víc se nezmohla. Chlapi z komanda se na ni i na její návštěvnici vrhli, srazili je na podlahu a za stálého řevu „Policiééé! Vzdejte sééé!“ jim

zkroutili ruce a nasadili ocelová pouta. Jeden chlap vytrhl ze zásuvky napájecí šňůru počítače a odpojil i telefon, stojící na stole. Tiskárna počítače na to neuctivé chování reagovala slyšitelným zavrčením, ale chlap ji hbitě odpojil také.

„No to je teda vítězství!“ odplivla si knihovnice, když ji postavili na nohy. „Osm chlapů jako hory na jednu starou bábu a jednu malou holku! Že vás hanba nefackuje!“

Jako odpověď dostala okamžitě parádní facku od samotného majora Königa, velitele akce.

„Mlčet!“ zařval na ni. „Kde jsou ostatní?“

„Kdo – ostatní?“ odpověděla mu trochu otřeseně knihovnice. „Tady jsme na vesnici, v obecní knihovně! Snad si nemyslíte, že máme denně natřískáno? Lidi si poslední dobou odvykli číst a dnes máme navíc otevřeno jen pro děti, takže tady kromě mě žádného dospělého nenajdete.“

„Kde jsou ostatní, babo?“ přistrčil jí major k obličeji sevřenou pěst.

„Asi doma,“ odsekla mu. „Nevím, koho hledáte, ale podle mě jste se spletli! Tady je obecní knihovna, žádné drogové doupe!“

„To se uvidí! Půjďte s námi!“ rozhodl komisně major König.

Smečka hbitých maskovaných policistů rychle strkala obě zadržené ven ze dveří.

„A ke všemu jste nám vyrazili dveře!“ zhodnotila jejich práci kriticky knihovnice. „Nemohli jste je normálně otevřít za kliku? Vždyť nebyly zamčené – a teď se ani zamknout nedají!“

„To není vaše starost!“ vyštěkl na ni major.

„To je právě moje starost!“ odvětila hrdě knihovnice. „Já tu za to zodpovídám, víte?“

„My vám to tu pohlídáme!“ ujistil ji maskovaný policista zlomyslně.

„Jen aby!“ odvážíla se pochybovat. „Ale jestli se tu něco ztratí, bude to na vás!“

To už je ale strkali chodbou ven, kde čekala čtyři policejní auta, hlídaná dalšími maskovanými policisty. Ve tmě byly znát jen nápisy »Policie« na jejich zádech. Zatčené vstřčili do dvou aut, která odjela se zapnutými majáčky a houkačkami.

Akce se vydařila, byť s hubeným výsledkem. V policejní cele skončila jedna starší knihovnice a jedna nezletilá čtenářka. Část přepadového

komanda zůstala v knihovně, aby zatkla každého, kdo sem ještě přijde, jenže na konci výpůjční doby už přichází do knihovny málokdo.

Major König byl ale spokojený. Nezletilá čtenářka odpovídala popisu, získanému výsledkem dříve zadržených nezletilých prodavačů. Navíc se v rukou Policie ocitlo několik údajně zázračných pilulek, které se soudní znalec pokusí prozkoumat.

Ještě se ukáže, zda to bude stačit.

Pavel se o Milčině zatčení dozvěděl v okamžiku, kdy do knihovny vtrhli maskovaní policisté.

„Pavle, vtrhli sem nějací policajti a strašně řvou, co mám dělat?“ volala ho Milča telepaticky prostřednictvím Seka.

„V žádném případě se nebraň!“ poradil jí ihned. „Nech se sebrat, ale požádej Seka, ať občas zaznamená tvoji polohu, ať víme, kde jsi!“

„A co když nás zabijí?“ strachovala se.

„To těžko,“ chlácholil ji na dálku. „Spíš bych řekl, že se chtějí něco o nás dozvědět a kdyby ti ublížili, nic by se nedozvěděli!“

„Dobře, ale... nasadili mi železné náramky, strašně mě tlačí!“

„To je něco jiného,“ rozhodl Pavel. „Nech Seka, aby je nenápadně zrušil. On to dovede, tlačit tě přestanou a kdyby se po nich policajti sháněli, dělej na ně jen udivené obličej. Nedovedou si to vysvětlit a spíš si řeknou, že ti je jen zapomněli nasadit.“

Milča se tedy soustředila na příkaz anihilovat kovové náramky, ale včas ji napadlo vylepšit to. Nařídila Sekovi analyzovat je a zapamatovat si je, takže je nejprve zrušil, ale pak je opět vytvořil na podlaze policejního auta. Správně usoudila, že by brzy některému policistovi chyběly a když je tady najdou, spíš si pomyslí, že je v autě vytrousil.

Dovezli je do města na policejní stanici, kde je obě zavřeli do jedné cely. Jakmile za nimi zabouchly dveře, Milča se obrátila na paní knihovnici.

„Rozumíte tomu?“ zeptala se jí.

„To bude nějaký omyl,“ vrtěla hlavou stará paní. „Museli si splést adresu.“

„Ale kdo ve vsi by se zabýval něčím nedovoleným?“ namítala Milča.

„Jo, to já nevím,“ vzdychla si stará paní. „Dneska může kdekdo tajně pěstovat marihuanu, ani nejbližší sousedé si toho nevšimnou. Pak to někdo

udá, jenže splete adresu... ale v obecní knihovně to opravdu nedává smysl, tam bych nic takového nehledala.“

„Tam přece nic ani najít nemohli!“ namítala Milča.

„Co já vím...“ vzdychla si knihovnice. „U policajtů nikdy nevíš.“

„Přece se i oni musí řídit nějakými pravidly... třeba zákony, nebo něčím takovým...“

„Oni? Oni uznávají zákony jen když se jim hodí. Můžeš být nevinná jako lilie, přece ti něco přišijí, když budou chtít.“

„Ale proč?“

„Aby se ti nemuseli omlouvat,“ hádala knihovnice. „Když jde o prachy, jde stranou zdravý rozum, logika i slušnost. Když omylem seberou nevinného, měli by se mu omluvit, proto na něho raději narychlo ušijí nějakou boudu, jen aby nemuseli hradit škodu. Tak vznikají justiční omyly.“

„To tedy nevypadá dobře,“ zavrčela Milča.

„Ale co, zavřít nás mohou, pustit musí,“ vzdychla si knihovnice. „Doufám, že ses nezapletla do ničeho nedovoleného!“

„O ničem nevím,“ odvětila Milča, ačkoliv dobře věděla, že má hodně daleko do legality.

„Jenže máš výhodu,“ řekla knihovnice trpce. „Jsi mladá, nic ti přišít nemohou. Spíš to odnesu já. Jenže mi to až tak moc nevadí.“

„Ale to by nebylo spravedlivé!“ vzkypěla Milča.

„Od naší Policie spravedlnost nečekej!“ ujistila ji knihovnice. „Naši policajti jsou jako všude ve světě. Sebevědomí, domýšliví frajeři, ale než aby poctivě pátrali po skutečných vinících, raději si důkazy přizpůsobí na prvního obětního beránka.“

„To by ale dělat neměli!“ namítla Milča.

„Neměli, ale dělají to tak všude, proč by zrovna ti naši měli být výjimkou?“ pokývala hlavou knihovnice. „Všude to bývají mladí, nadějní borci, ale málokdy uvažují zodpovědně.“

„Co ale budeme dělat?“

„Nic,“ odvětila knihovnice. „Nic jsme neprovedly, počkáme, jak se to vyvine.“

„Ale co když se to vyvine špatně?“

„Tak si budeme říkat, že to mohlo skončit ještě hůř. Víš, my dvě jsme určitě poslední, kdo to může ovlivnit. Můžeme jen čekat.“

Milča seděla na tvrdé lavici a zdálo se, že přemýšlí. Ve skutečnosti hovořila na dálku s Pavlem, který seděl doma ve Vejci a cosi vymýšlel. A nejen vymýšlel, on už vytvářel cosi, co Sek nedokázal.

Sek přitom dokázal vytvořit skoro všechno – kromě života...

Právě to ale uměl nejlépe z dětského trojlístku Pavel. Ačkoliv by to možná dokázaly i dívky.

Možná jako jediní na světě...

Porada

Mimořádné pracovní porady se u ředitele nemocnice účastnili všichni primáři a odborní lékaři jednotlivých oddělení. Porada se netýkala mladých lékařů, ačkoliv jindy byli první, kdo se museli těch porad povinně účastnit.

Prvním bodem bylo hodnocení jednotlivých oddělení.

Většina primářů přišla na poradu v optimistické náladě. Jejich oddělení neměla problémy, stav pacientů byl více než uspokojivý, většina oddělení neměla naplněný plánovaný stav pacientů. Jako kdyby ve městě a okolí žili převážně jen zdraví lidé.

Ukázalo se však, že to není důvod k optimismu, ale ke zděšení.

Nejdůležitější příspěvek porady přednesl MUDr. Jan Šimůnek.

„Vážení kolegové!“ začal téměř slavnostním tónem. „Možná jste si ještě před chvilkou hrdě říkali, jak je v naší nemocnici všechno v nejlepším pořádku. Pacienti se pod vaším léčením rychle uzdravují, žádné komplikace poslední dobou nenastaly, zkrátka idylka.“

Přelétl očima po shromážděných. Vypadali spokojeně, kromě ředitele nemocnice, který již půl hodiny věděl, v čem je hlavní problém a který se jako jediný tvářil vážně, až ustaraně.

„Není to v pořádku!“ pokračoval tvrdě MUDr. Šimůnek k překvapení všech. „Naše nemocnice je poslední dobou terčem nevybíravého útoku, který má za cíl její likvidaci a s ní i nás, lékařů!“

Tahle věta přiměla všechny zpozornět. V pracovně by byl slyšet i pád špendlíku.

„Někdo neznámý – říkejme mu pro začátek firma »X« – začal v naší nemocnici a na našich pacientech testovat nějaký nový preparát,“ pokračoval Šimůnek. „Říkejme mu třeba preparát »Q«, ať to lépe vystihuje otazníky, které to pro nás přináší. Preparát »Q« má podle mého dosavadního, a uznávám, zatím jen značně povrchního zjištění, neobvyčné vlastnosti. Právě on podle všeho stojí za všemi případy neuvěřitelně rychlého uzdravování našich pacientů.“

„To by snad bylo pro nás jen výhodné, ne?“ namítl primář onkologického oddělení. „Upřímně řečeno, v uzdravení pacientů na mém oddělení nikdo seriózně nevěří, přesto jeho výsledky vypadají víc než nadějně. Věřili byste tomu, že se u nás v poslední době uzdravují všichni?“

„A vy si, pane kolego, myslíte, že je to vaše zásluha?“ obrátil se na něho MUDr Šimůnek.

„Ať je, nebo není, hlavně že se uzdravují!“ pokrčil rameny primář.

„Jenže oni by se uzdravovali i kdybyste je neléčil vůbec!“ vyčetl mu Šimůnek. „A možná lépe a rychleji, než když je léčíte!“

„To by snad bylo ještě lepší, ušetřili bychom za velice drahé preparáty!“ zasmál se sekundář.

„Jenže až to vejde ve známost, můžete si sbalit kufry a odejít!“ zaútočil Šimůnek. „Kdyby se pacoši uzdravovali i bez nás, budeme jen pátá kola u vozu! Pacoši se nám rozprchnou do domácího léčení a bez nich může vedení nemocnici akorát zavřít, rozumíte?“

Dosavadní blahosklonný úsměv lékařům postupně zamrzl na rtech. Ano, kdyby se pacienti sami od sebe uzdravovali, kdo by ještě potřeboval lékaře?

„Nebylo by dobré co nejdřív kontaktovat onu záhadnou firmu »X«?“ navrhl nesměle někdo z houfu lékařů. „Třeba by se s ní dalo vyjednávat.“

„Kontaktovat?“ ušklíbl se MUDr Šimůnek. „Můžete se o to pokusit, pane kolego, ale předem vám řeknu, s jakým výsledkem. Firma »X« o naši spolupráci nestojí. Potřebuje pouze naše pacienty, aby mohla své pokusy na lidech dokončit, ovšemže bez nás. Představte si na jejím místě sebe! Máte v rukou něco, co v medicíně způsobí revoluci tisíckrát větší než byl objev penicilínu. Pacienti se uzdravují přímo pod rukama – jak sami vidíte. Nejspíš byste udělali totéž, co ta firma. Nebo byste se chtěli o zisky dělit s partou žabařů, jako jsme my?“

„Nejsme žádní žabaři, pane kolego!“ ohradil se prudce primář urologie.

„To říkáte vy, pane kolego,“ obrátil se k němu doktor Šimůnek. „Ale teď se na sebe podívejte očima té firmy! Veškeré úspěchy za poslední dobu jsou evidentně její. My jsme jí dobří jen tím, že pro ni udržujeme na lůžkách kvalitní soubor pacientů, na kterých firma »X« přípravek »Q« testuje. Ta firma to nejspíš ví a pošklebuje se nám za zády, že jsme to ještě neodhalili. Takže jsme v jejích očích žabaři, pane kolego. Žabaři, nic víc!“

„Ale proč nás nepožádala o spolupráci!“ vyhrkl jiný doktor. „Mohla od nás získat i odborné posudky a poctivou dokumentaci...“

„...aby nám mohla vyplatit podíly ze svého pohádkového zisku?“ ušklíbl se doktor Šimůnek. „Považujete je za pitomce? Nás samozřejmě jen poškodí!“

To zabralo. Opravdu se zdálo, že se jedná o hodně nekalou činnost. Nemocnice jim poskytne zdarma pacienty, firma »X« na nich pohodlně svůj »přípravek Q« otestuje, ale k žádnému dělení na závěr nedojde a nemocnice nedostane nic. Pravda, neposkytla žádnou spolupráci – jen ty pacienty. Nejsou ale pacienti tak trochu majetkem nemocnice? Vždyť jsou pro ni důležitým materiálem, bez nich nemůže fungovat! A ten *materiál* jim někdo sprostě krade!

„To vypadá fakt sprostě!“ ulevil si kolega ortopéd. „Ale na druhou stranu, nejste jen trochu paranoidní, pane kolego? Tvrdit, že jeden přípravek »Q« zabírá tak širokopásmově, od interny až po ortopedii, je poněkud více odvážné, než aby to vypadalo pravděpodobně.“

„Jenže stav všech oddělení napovídá, že ten přípravek opravdu zabírá širokopásmově,“ tvrdil MUDr Šimůnek. „Stačilo by, aby opravdu hodně povzbudil imunitní systém a trochu regeneraci. Co se stane? Rakovina? Zmizí! Infekční nemoci a záněty všeho druhu? Zmizí! Rány se budou rychleji hojit, většina interních problémů zmizí jako kouzlem. Trochu divné je, že to léčí i infarkty, ale pan kolega kardiolog se už dlouho naivně diví, jak skvěle jeho metody zabírají, aniž tuší, že to vůbec není jeho zásluha.“

„To by ale byla opravdu revoluce v medicíně, srovnatelná s objevem penicilínu!“ vrtěl hlavou kolega kardiolog.

„Jistě – ale bez nás a vlastně – proti nám,“ shrnul doktor Šimůnek. „Jenže firma »X« má ve svém přípravku jedno slabé místo. A my toho můžeme – a vlastně musíme – využít.“

„Jaké slabé místo myslíte, pane kolego?“ zeptal se ho primář onkologie.

„Preparát »Q« nesnáší koncentrovaný alkohol, pane kolego,“ ujistil ho Šimůnek. „Cirkusačka, která ten přípravek po nemocnici roznášela, pacienty na to velice důrazně upozorňovala.“

„To je snad nesmysl,“ vrtěl hlavou primář onkologie. „Přípravek, který si poradí s rakovinou, aby nesnesl obyčejný líh? Vždyť je to kromě vody úplně nejobyčejnější rozpouštědlo.“

„Proč by ta holka pacienty odrazovala od pití alkoholu, kdyby tomu preparátu neškodil? No, mám to potvrzené i jinak. Když pacientovi vpravíte do žaludku čistý líh, účinky preparátu »Q« jako když utnou. Pokusně jsem to ověřil na všech pacientech svého oddělení. Samozřejmě není možné nařídít jim, aby líh vypili, tomu by se po těch varováních bránili a i kdyby ne, hned

by znali příčinu zhoršení svého zdravotního stavu. Tomu se dá zabránit, když jim líh do žaludku dostaneme sondou. Preparát »Q« okamžitě ztratí účinnost a my si konečně můžeme oddychnout.“

„To byly dost neetické pokusy, pane kolego,“ zavrtěl hlavou primář onkologie. „Vy jste těm lidem vlastně ublížil! To se přece nesnáší s lékařskou etikou!“

„Pane kolego, přerušil jsem jen nelegální pokusy na lidech, prováděné firmou »X« proti naší vůli. My se snažíme pacientům pomoci a ty pokusy jsou neetické od firmy »X«. Víte přece, že se některé léky s jinými nesnášejí! Vám nevadí, že se vám kdovíkdo míchá do léčení?“

„Prve jste ale tvrdil, že ten preparát skutečně pomáhá!“

„Pomáhá, ale přitom narušuje naši léčbu!“ odsekl MUDr Šimůnek. „Kromě toho potřebujeme, aby pokusy firmy »X« skončily krachem! Až firma »X« zjistí, že většina pacientů, léčených jejich preparátem, vůbec neprospívá, nejspíš tyhle marné a pokoutné pokusy zastaví a bude zkoumat, kde je chyba. Nejlepší by bylo, kdyby preparát »Q« úplně odpískala. Měli bychom po starostech!“

„Kdybych to udělal na svém oddělení, stoupla by mi ale mortalita,“ namítl onkolog.

„No tak stoupne!“ rozhodil rukama doktor Šimůnek. „Nestoupne snad nad předchozí úroveň, jen se to vrátí do stavu, jaký jste měl před těmi nezodpovědnými pokusy!“

„Nezlobte se, pane kolego, ale připadal bych si jako vrah,“ otrásl se onkolog.

„Jakýpak vrah?“ zaškaredil se Šimůnek. „Podívejte se, tady jde o to, aby na žádném oddělení nebyla úspěšnost preparátu stoprocentní! Kdyby se vyskytlo jediné oddělení, kde by se osvědčil, firma »X« by ho mohla uvést na trh čistě pro tento druh nemoci. Jak byste se díval na to, kdyby dala na trh stoprocentní lék proti rakovině?“

„Nejspíš bych si oddychl a pacienti také,“ odvětil trochu znechuceně onkolog.

„Jenže pak si můžete zabalit kufry a odebrat se na pracovní úřad,“ strašil ho doktor Šimůnek. „Jakmile se takový lék ocitne na trhu a dostane se k praktikům, žádná rakovina už se do nemocnice nedostane, vyléčí ji levou rukou kdejaký obvodák. A řediteli nezbude než vaše oddělení zavřít.“

„Upřímně řečeno, mohl bych už konečně do penze,“ vzdychl si onkolog. „Bezťak přesluhuju!“

„Jenže by to bylo od vás krajně nekolegiální!“ dotíral na něho Šimůnek. „Dobře víte, že právě vaše oddělení nemocnici nejvíc vydělává. V onkologii se točí těžké peníze, zisky jsou tu vysoké, je to zkrátka zlatý důl! To chcete zabít? Navíc by to zničilo i vývoj – protonová terapie, gama-nože, diagnostika... vždyť byste zabil i veškerý technický pokrok!“

„Ale pacienti by na tom byli o nějakých tisíc procent lépe,“ opáčil onkolog. „Jakýpak pokrok, když léčení zvládá sotva na třicet procent? A vy byste zabil metodu či preparát, který má úspěšnost stoprocentní? Vždyť by to byl zločin, zločin proti lidskosti!“

„Ale, ale, pane kolego, mírněte se!“ vyskočil doktor Šimůnek zle. „Tohle jsou moc silná slova, to by vás mohlo setsakra mrzet! Když nechápete, že se chystáte zaříznout husu, která snáší obrovská zlatá vejce, udělal byste nejlépe, kdybyste opravdu včas odešel do toho důchodu!“

„Poslyšte, pane kolego,“ zvýšil hlas i onkolog. „To co tady děláte vy, je navádění k trestnému činu, nejspíš k vraždě! S tím já nechci nic mít. Měl byste se zamyslet, co jste vlastně za člověka?“

„Snažím se právě zachránit naši nemocnici, jestli to pořád nechápete!“ vybuchl Šimůnek.

„Kdyby byla k její záchraně nutná i jediná vražda, bylo by lépe nechat ji padnout!“ odvětil pevně starý onkolog.

„Pane doktore, ale kolega Šimůnek má pravdu,“ vložil se mezi ně ředitel nemocnice. „Také se mi zdá správné překazit ty pochybné pokusy na lidech!“

„I za cenu několika vražd?“ obrátil se na něho onkolog.

„Ale proč to nazývat tak nechutnými slovy?“ řekl dobrácky ředitel. „Vždyť o žádné vraždy nepůjde! Jen se ukončí nelegální a nejspíš i životu nebezpečné pokusy na lidech.“

„Obávám se, že životu nebezpečné bude spíš to ukončení sebevíc nelegálních pokusů, pane řediteli,“ nedal se onkolog. „Kromě toho, mě samotného ten pokus začal velice zajímat. Kdyby byl úspěšný, byl by to opravdu převrat v medicíně!“

„No právě – a tomu je potřeba zabránit!“ přidal se ředitel k doktoru Šimůnkovi. „Podívejte se, vy máte na svém oddělení lidi ze dvou třetin tak

jako tak odepsané. Proč jich pár nenecháte v roli srovnávacích vzorků? Při zkoušení nových preparátů bere polovina pacientů testované léky, druhá půlka – kvůli srovnání – **placebo**, neboli obarvenou vodu. Ve srovnávací skupině občas někdo exne, ale to je přece normální oběť na oltář vědy! Tak se to přece dělalo, dělá a dělat bude!“

„Obávám se, že tohle je něco jiného,“ odvětil onkolog. „Ta firma »X«, pokud je tomu tak, jak kolega tvrdí, neprovádí srovnávání placebem. Zřejmě už má tyto testy za sebou a teď jí jde o test účinnosti. Když to pokazíme, donutíme firmu »X« přehodnotit testování a hledat neexistující chybu. Tím nezabijeme jen polovinu lidí na mém oddělení, ale další tisíce, kteří by měli naději na opravdu účinný lék.“

„Ale zachráníte naši nemocnici!“ řekl naléhavě ředitel.

„Víte, zprvu jsem jako všichni tady považoval jednání oné hypotetické firmy »X« za neetické a nekolegiální,“ vzdychl si starý onkolog. „Teď vidím, že se neeticky chystáme jednat my. Vím sice, že Hippokratova přísaha je mýtus, nicméně to, k čemu se domlouváte, je daleko nejen za hranicí etiky, ale i za hranicí zákonů. Právě lékaři by měli trvat na starém příkázání »Nezabiješ!«, více než ostatní lidé. Ode mě nic takového nechtějte!“

„No dobře,“ ustoupil ředitel nemocnice. „Vás přemlouvat nebudeme. Ale na vašem oddělení se jistě najde někdo mladší a perspektivnější, kdo se nebude zdráhat, když jde o zájem nemocnice a tedy i nás všech!“

„Já naopak doufám, že se na mém oddělení nikdo takový nenajde,“ odvětil rázně onkolog.

„Potom mi nezbývá nic jiného než dát vám výpověď!“ odvětil suše ředitel. „Nejlépe bude, když se na ní dohodneme. Ostatně dávno přesluhujete, takže jen odejdete do zaslouženého, i když opožděného důchodu.“

„Výpověď?“ zvýšil hlas onkolog. „Proč?“

„Třeba protože přesluhujete a je třeba uvolnit místo mladším a schopnějším,“ odvětil ředitel.

„Chcete říci »všeho schopnějším«?“ odvětil onkolog. „Jistě, jste ředitel a personální práce je vaší záležitostí. Ale já na dohodu neodejdu a výpovědní lhůta je půl roku. Má úcta!“

Zvedl se, vyšel z ředitelovy pracovny a na odchodu zavřel dveře se

silným prásknutím.

Zůstalo po něm dlouhé, trapné ticho. Primář onkologie byl všemi vážený a jeho výpověď byla příliš velké sousto, než aby to jen tak spolkli.

„Fajnovka!“ ulevil si přezíravě MUDr Šimůnek.

Nikdo se ale k němu nepřidal a ticho trvalo dál.

„Nevadí,“ řekl ředitel nemocnice už zase klidným hlasem. „Když bude potřeba, pár pacientů z jeho oddělení *vyšetříme* i bez něho. Vždyť o tom ani nemusí vědět!“

„Jenže on to tak nenechá,“ mračil se doktor Šimůnek v tušení potíží.

„Ale nic nezmůže,“ uklidňoval ho ředitel. „Všechna ostatní oddělení se, doufám, připojí! Jak to vlastně plánujete?“

„Nejlépe by bylo ukončit působení přípravku »Q« u všech pacientů všech oddělení,“ uklidnil se i doktor Šimůnek. „Jenže to by mohl být problém. Některý pacoš si může neobvyklého zákroku všimnout a dělat potíže. Podle mě stačí, když účinky preparátu zrušíme polovině až dvěma třetinám pacošů. I to by mohlo firmě »X« udělat pořádnou čáru přes rozpočet.“

„Nemohla by pak firma »X« na nás podat trestní oznámení?“ staral se jeden mladší lékař.

„Toho se bát nemusíme,“ ušklíbl se MUDr Šimůnek. „Nemá na nás žádné páky. Jsou to přece naši pacoši, jim do nich nic nebylo a není!“

„I kdyby nám pak některý pacient exnul?“

„Kdyby to udělala, bude to před soudem jasné,“ řekl MUDr Šimůnek. „Exitus způsobila nevhodná kombinace léků, způsobená testovaným preparátem firmy »X«. Doufám, že má ta firma dobré právníky, aby ji od tak pošetilého kroku odradili. Trumfy jsou totiž plně v našich rukou!“

„Taky doufám,“ oddychl si ředitel.

Moucha, sedící na stropě v rohu kanceláře, byla trochu neobvyklá.

Na mouchách bývají nápadné typické velké složené oči. Tahle měla na jejich místě dva malé černé válečky, až to vypadalo, jako by měla u očí divadelní kukátko. Od běžných masařek se lišila snad jen velice tichým letem, bez obvyklého bzučení. Seděla v rohu, odkud mohla obhlédnout celou kancelář, občas tiše oblétna velitelův stůl, pak se opět nenápadně stáhla stranou.

Když náčelník policejní stanice vstal a odešel do místnosti, kde měl vést

výslech, moucha se pustila stropu a nenápadně ho následovala těsně pod stropem a dva kroky za ním.

Výslechová místnost byla strohost sama. Za velkým kancelářským stolem seděl vyšetřovatel, na židli proti němu dívka.

Moucha se uvelebila na stropě nad stolem a prohlížela si lejstra ležící před vyšetřovatelem.

„Ahoj, Milčo!“ pocítila vyšetřovaná telepatické oslovení a poznala Pavla. „Neboj se, jsem tu s tebou. Zajímá mě, kdo na nás poštlal Policii, tak to, prosím tě, ještě chvílku vydrž. Snaž se trochu zdržovat výslech, ať si stihnu přečíst všechno, co mají na stole.“

„Kde jsi?“ zeptala se ho také telepaticky. Z pohledu vyšetřovatele se jen nepochopitelně, bez zjevné příčiny usmála, ačkoliv na ni předtím druhý vyšetřovatel v roli »zlého muže« pouštěl hrůzu.

„Ta moucha nad stolem, ale zbytečně se sem nedívej, ať si mě nevšimnou,“ upokojil ji Pavel.

„Ta s očima jako dalekohledy?“ ověřovala si, co jí nejvíc utkvělo v paměti, jenže už se zase, z pohledu vyšetřovatele zatvrzele, dívala do země.

„Jo,“ přisvědčil Pavel. „Vypěstoval jsem tři, ale stíhám řídit jen jednu, ostatní mám v záloze, kdyby mi některou plácli. Dívám se teď na tebe jejíma očima. Takže jsem tu s tebou, vydrž!“

„Hele, volá tě starej!“ zahlasil náčelník na vyšetřovatele. Znamenalo to, aby předal výslech a uklidil se stranou, aniž by dal najevo, že svého náčelníka zná.

„Pohlídáš mi ji?“ hodil hlavou k sedící dívence.

„Jen jdi!“ přikývl náčelník.

Zřejmě měl na rozdíl od svého kolegy roli »hodného táty«. Tak se obvykle vyšetřuje – hodný a zlý vyšetřovatel se střídají, dokud vyšetřovaný nekápne božskou.

»Zlý vyšetřovatel« odešel, »hodný« náčelník zaujal jeho místo za stolem. Letmým pohybem ruky sklonil lampu, aby mu lépe svítila na lejstra, jen tím současně pustil proud světla dívce do očí.

„Tak co ty, děvenko?“ zahlaholil bodře. „Tak mladá, a už tady? Co jsi provedla?“

„Nic,“ odvětila tiše, nevýrazně Milča.

„Nic to asi nebylo, když jsi tady,“ nepřijal to náčelník. „Tady nikdo

nesedí pro nic za nic.“

„Asi jsem výjimka,“ řekla trochu sarkasticky.

„Za co tě sem přivedli?“ zeptal se jí náčelník. „Promiň, já to nevím, normálně dělám jiné věci, tady sedím jen abys tu něco nevyváděla.“

Obvyklá finta, jak přimět vyšetřovaného ke sdílnosti, na Milču zřejmě neplatila.

„Nemám úmysl vyvádět,“ usmála se. „Kdybych ten úmysl měla, nestačili byste se divit. Ale vážně nevím, proč jsem tady. Řekla bych, že omylem. Vaše komando si nejspíš spletlo adresu.“

„To nebývá obvyklé!“ namítl. „My se tak často nemýlíme.“

„Opravdu by mě zajímalo, co hledalo policejní komando v dětském oddělení obecní knihovny večer, těsně před zavřením?“

„To já taky nevím,“ usmál se trochu shovívavě náčelník. „Nebyl jsem tam, ale muselo to být něco důležitého, přepadovky se nikdy nedělají bezdůvodně. Obvykle se takové doupe nějakou dobu sleduje, než se vybere!“

„To by mě taky zajímalo!“ vzdychla si. „Co důležitého tam mohli sledovat? Pochopila bych to u nelegální pěstírny konopí, ale v obecní knihovně? A ke všemu v dětské?“

„Co jste tam teda dělali?“ zeptal se jí zvědavě náčelník.

„Povídali jsme si,“ odvětila Milča. „Paní Bartošková rozpůjčovala nějaké knihy, děcka odešla domů a zbyly jsme tam jen my dvě. Tak jsme si před zavírací dobou z dlouhé chvíle povídaly.“

„A cos tam dělala ty?“ zeptal se. „Knihy sis zřejmě nepůjčovala!“

„Ne, ještě nemám přečtené ty minulé,“ souhlasila. „Jen tak jsme si povídaly.“

„O čem?“ vybafl na ni.

„Podívejte se, to není vůbec důležité!“ odmítla odpověď. „To se vás netýká.“

„Možná ne, ale třeba jo,“ namítl.

„Určitě ne,“ zavrtěla hlavou. „To byly jen takové řečičky...“

„Řečičky... řečičky... ale o čem?“ nedal se odbýt.

„Paní Bartošková mi vyprávěla, jak chodila ještě za svobodna se svým budoucím manželem,“ upřesnila to trochu Milča. „Vám by to zaručeně k ničemu nebylo, to byly jen takové řeči mezi námi děvčaty... to se chlapům vůbec neříká!“

„Za to byste tady neseděly,“ vrtěl hlavou nesouhlasně. „O ničem jiném jste se nebavily?“

„Nač?“ odvětila. „Bylo to zajímavější než televizní detektivka. Ale ne pro vás.“

„Třeba by mě to taky zajímalo...“

„Jak sbalit kluka?“ vyprskla smíchy. „Leda kdybyste byl homosexuál!“

„To nejsem, ale když to bylo zajímavější než televizní detektivka...“

„Zajímavější, ale ne pro vás!“ zase se uklidnila. „Takové věci se přece chlapům neříkají.“

„Nic jiného?“ prohlížel si ji zkoumavě. „Jenže tady v papírech je něco úplně jiného než pouhé řečičky mezi děvčaty! Máte tu... nějakou distribuci nelegálních drog, *extáze* či co to bylo...“

„Nesmysl,“ řekla. „S drogami jsme nikdy nic neměli.“

„Chvilku ho zdrž,“ požádal ji mezitím Pavel. „Potřebuji si přečíst, co tam má napsané!“

„Jakápak *extáze*?“ pokračovala tedy. „Co já vím, *extáze* je nějaký povzbuzující prostředek, co umožňuje tancovat celou noc a nepadnout přitom únavou.“

„Odkud je ale máte?“ vybafl na ni.

„A prosím vás, nač by nám byly?“ podívala se na něho útrpně. „Tady na vesnici se netančí jak je rok dlouhej a co já vím, ani ve městě se žádná diskotéka nekoná. Komu a k čemu by potom byla ta *extáze* – či co to mělo být? “

„Ale tady je napsané, že jste tu extázi prodávali jako nějaký lék, či co!“ ztvrdl hlas náčelníka. „Co vy na to?“

„Že je to normální pomluva,“ odvětila. „Žádné drogy nevyrábíme, neskladujeme, ani s nimi nekšeftujeme. Tuhle pomluvu si můžete klidně vyškrtnout, je to nesmysl.“

„Myslíš?“ řekl trochu uštěpačně. „A co je tohle?“

A položil před ni – tobolku s ovrósje...

Černá ruka

Kluk, který drze vstoupil do lékařského pokoje, kam nemají vstup pacienti ani návštěvy, se netvářil zrovna přívětivě.

„Potřebuji mluvit s doktorem Janem Šimůnkem,“ řekl beze slova pozdravu. „To jste vy?“

V lékařském pokoji byl jen jeden doktor a k nepozvané návštěvě vzhledl značně rozladěně.

„Tak za prvé – na dveře se klepe,“ sjel kluka. „Za druhé – sem nemá nikdo cizí co vstupovat a za třetí – doktora Šimůnka nezajímá hovor s nějakým cucákem, který se ani neumí chovat!“

„Ale jste to vy, že?“ opakoval kluk drze.

„A co je ti do toho?“ setřel ho opět doktor.

„Jen abych neublížil někomu nevinnému,“ prohlásil kluk – a namířil na doktora nebezpečně vyhlížející pistoli. „Zůstaňte sedět, ani se nehněte! Jinak máte kulku v žaludku!“

Doktor Šimůnek ztuhl. Tohle věru nečekal. Kanón v ruce toho kluka smrděl krchovem. Leda by to byla plastická maketa – jenže na ni to nevypadalo a kdyby ta hračka byla nedejbože pravá a on by se rozhodl ji tomu klukovi sebrat, byl by takový omyl asi jeho poslední.

„Poslyš, tohle není žádná hra!“ napomenul ho opatrně, bez předešlého zpupného tónu.

„To ani netvrdím,“ ušklíbl se kluk. „Vy si přece taky hrajete se smrtí. A taky to není hra!“

„Co tím chceš říct?“ zkusil doktor Šimůnek vyjednávat.

„Že jste vrah, pane doktore,“ řekl kluk bez mrknutí oka, ale nedětsky tvrdě. „Musím přiznat, váš cynismus je opravdu otřesný. Lehkomyslně zavraždit stovku lidí dovede kdejaký generál, ale u doktora je to něco úplně jiného. Lékaři by snad měli lidem pomáhat, ne?“

„To jistě!“ odvětil doktor. „Ale pořád nechápu, o čem vlastně mluvíš!“

„O vaší *alkoholové terapii*, pane doktore!“ objasnil mu kluk. „O tom, jak jste do lidí lil vodku trubičkami rovnou do žaludku. Pokud vím, dva už zemřeli, takže jste už dvojnásobný vrah! A brzy budete hromadný, protože další jsou na umření.“

„To je nesmysl!“ zbledl doktor. „Ti dva zemřeli přirozenou smrtí, na

nevléčitelnou nemoc! To je potvrzené pitevním protokolem, se mnou to přece nemůžeš spojovat!“

„Právě že mohu,“ odvětil kluk přísně. „Ti lidé byli na nejlepší cestě k uzdravení. Nalil jste do nich alkohol a tím jste je zabil. A vy to moc dobře víte, vy vrahu!“

„To je nesmysl!“ protestoval rychle doktor. „Alkohol je v žádném případě zabít nemohl!“

„Ale mohl, vy vrahu, a také je zabil!“ trval na svém kluk. „A nevstávejte, sed'te na zadku, nebo se mi utrhne ruka a máte v žaludku díru ráže devět... devítka udělá v těle děsnou paseku, umíte si to snad představit, ne?“

„To je neuvěřitelné a absurdní obvinění!“ bránil se lékař, ale raději se ve svém křesle přikrčil.

„Víte moc dobře, že to absurdní není,“ odvětil kluk. „Snad už jste pochopil, o čem mluvím, nebo to chcete ještě víc připomenout? Tak abyste věděl, pane doktore, já jsem vaše »firma X«. Ano, uzdravoval jsem ve vaší nemocnici pacienty! Žádným preparátem »Q«, ale pomocí *ovrósje* – o tom, bohužel, vy jako lékař nemáte páru. Pochopil jste jediné, že *ovrósje* představují revoluci v medicíně a pokusil jste se ji zastavit. Jenže za cenu několika mrtvol, které vás budou strašit do konce vašeho života! Vás – a vašeho šéfa, spolupachatele těch vražd. Oba ale trestu neujdete!“

„To je nesmysl!“ opakoval lékař, bledý jako stěna.

„Další váš zločin je znalecký posudek pro Českou Policii,“ pokračoval kluk. „Na ten se jistě také pamatujete, že? Měl jste tenkrát pravdu, pane doktore, považují vás za žabaře. Držel jste ve svých krvavých rukou *ovrósje* – tu revoluci v medicíně – ale co jste o ní napsal? *Obal z technické želatiny ukrývá bobulovitý plod neznámé exotické rostliny, obsahující vědecky dosud nepopsané alkaloidy, které mohou lidský organizmus krátkodobě podpořit, avšak dlouhodobé účinky jsou zanedbatelné...* Takové snůšce blábolů se podle vás říká znalecký posudek?“

„Žádný takový posudek jsem nepodával!“ bránil se zsinálý doktor.

„Tak proč je na něm vedle razítka České Policie i váš podpis?“ ušklíbl se kluk. „Ba ne, pane doktore, z toho se nevyllžete! Posuzoval jste jako soudní znalec něco, co dodnes nechápete!“

„A ty mi tady chceš tvrdit, že ta bobule je váš zázračný lék?“ vyhrkl doktor.

„To se rozumí, vy brouku Pytlíku!“ odvětil s gustem kluk. „Jakápak bobule exotické rostliny? Nepoznal jste vajíčko lidského symbionta *ovrósje*? Dokáže tak dobře vyladit činnost organismu, že si sám poradí nejen se všemi nemocemi, ale i s poraněními! To vajíčko může nahradit celou vaši prašivou nemocnici i se všemi posledními výkřiky techniky za miliony dolarů!“

„A to všechno snad děláš ty sám?“ řekl. „Dovol, abych se tomu zasmál!“

Pokusil se zachechtat, ale ze staženého hrdla dostal jen jakési zakašlání.

„Momentálně sám,“ přikývl kluk a pokračoval: „*Ovrósje* má jediné slabé místo – alkohol. Ten ho zabije a s ním jeho příznivé vlivy ustanou. To jediné jste pochopil – na to nepotřebujete žádnou genialitu, naši šířitelé to každému obzvlášť zdůrazňují, takže i největší opilci zanechávali pití, aby nepřišli o zdraví! A vy – ližete do lidí pokoutně, bez jejich vědomí alkohol, aby nemohli protestovat! A ti dva, co zemřeli, by žili, kdybyste jejich symbionty nezabil! Jste zkrátka travič! Ve středověku by vás po právu zašili do pytle s kameny a hodili do řeky!“

„Dnes ale není středověk!“ protestoval.

„Není středověk, ale traviči zůstali,“ pokračoval jedovatě kluk. „Jeden sedí přede mnou, že? Tak dál – podle vás obal z technické želatiny ukrývá bobuli... a opravdu jste neměl lepší nápad, než to rozložit chemicky? Kdybych stejně analyzoval já vás, konstatoval bych, že vaše tělo obsahuje asi tak na jeden hřebík železa, čímž se vaše cena z chemického hlediska blíží jedné koruně a není vás tedy žádná škoda. Větší frajer by zkusil jeho vnitřek podrobit rozboru DNA – a nestačil by se divit! DNA zárodku *ovrósje* nemá jednoduchou, ale trojitou šroubovici a neodpovídá žádnému organismu na Zemi, kde mají všechny šroubovici jednoduchou. Tahle DNA do sebe umí zahrnout jako vzorek až dvě úplné lidské DNA aniž by to její vlastní funkce ohrozilo nebo ovlivnilo. Jedna uložená DNA zastupuje vzor, druhá určuje specifické rysy. *Ovrósje* ovlivňuje lidský organismus, přitom obě DNA kombinuje a vyrovnává a tím uzdravuje. A vy se při posuzování spokojíte primitivním chemickým rozbořením... *Vědecky dosud nepopsané alkaloidy...* Vy žabaři, ubohý žabaři!“

„A co jsi ty, ty cucáku?“ opáčil uraženě doktor Šimůnek. „Já mám diplom Karlovy univerzity! A čím se můžeš pochlubit ty?“

„Jakou cenu má váš diplom, pane doktore?“ opáčil kluk. „Cenu popsaného papíru. Já umím tu trojitou šroubovici DNA podle potřeby měnit,

když chci stvořit tvora podle svých představ! Vážně jste si poslední dobou nevšiml ve své blízkosti veliké mouchy, většinou tiše sedící na stropě?“

„Nevšiml,“ odsekl doktor.

„Ale to jste měl, pane doktore,“ pokýval kluk hlavou soucitně. „Ta moucha z toho stropu četla všechno, co jste měl na stole. I vaše hlášení řediteli nemocnice o průběhu »asanace« a především jeho pochvalnou odpověď. A jak si pan ředitel liboval, že nejste žabaři, když se vám zdařilo hladce zlikvidovat stovku symbiontů – on to sice psal jinými slovy, ale bylo to počteníčko! Takže to věděl také a co víc, souhlasil s tím. Taky darebák!“

„Chceš snad tvrdit, že ta moucha měla inteligenci? To je přece směšné!“

„Ta moucha má větší inteligenci než většina špionážních letounů,“ opáčil kluk. „Letouny se samy nevyhýbají plácačkám. Ale nemá ji ani o moc větší. Na té mouše jsou důležité její oči, jako na špionážních letounech kamery. Místo radiového vysílače má telepatické schopnosti. Umí všechno, co vnímá, předat tomu, kdo ji řídí. Mně.“

„Chceš mi snad tvrdit, že tu mouchu řídíš?“

„Pane doktore, nejen řídím, ale jejíma očima i vidím. I rozepnutý knoflíček vzadu na vašem doktorském plášti. Sáhnete si tam, ať víte, že vám očima té mouchy vidím i zezadu za krk.“

Doktor sebou trhl, sáhl si za krk a zesinal ještě víc.

„Tak – co s vámi?“ vzdychl si kluk. „Vy a pan ředitel jste parta vrahů, všichni ostatní lékaři jsou vaši komplicové. Nejen vám v tom nebránili, ale pomáhali vám vraždit, takže pro ně taky moc pochopení nemám. Na slušného vypadá jen ten, kterému dal pan ředitel výpověď. Přiznám mu, že své pacienty před vámi zachránil, když je nečekaně poslal domů. To bylo to nejrozumnější, co mohl udělat, symbionti je už uzdraví. Jinak je vaše nemocnice odporné hnízdo lékařské mafie, která se nezastaví před vraždami... doufám, že váš odstrašující trest aspoň některé vrátí mezi slušné lidi...“

„Jaký trest?“ vydechl doktor.

„Za vaším ředitelem už jsem byl,“ řekl kluk. „Teď leží na jednotce intenzivní péče, kde se ho všichni snaží dostat ze šoku... Symbiont by to dokázal napravit, vy ne. Jenže ředitel je menší vrah, vraždění symbiontů nevymyslel, jen se k tomu ochotně propůjčil. Vy jste větší lump a vrah, neboť jste to vymyslel. Zasloužíte si tedy i přísnější trest.“

„Co tady plácáš o trestech?“ vybuchl doktor Šimůnek. „Jaké tresty? Nemáš nejmenší právo soudit a tím méně trestat! A když mě tady zastřelíš, budeš obyčejný sprostý vrah!“

„Vy mi tak budete mluvit o právu!“ odfrkl si Pavel. „Kdo dal právo vraždit vám? Nikdo! Jenže já vás vraždit nechci a nebudu. Tahle pistole sice není žádná maketa, ale není nabitá. Mám ji jen abych vzbudil respekt, ale nepotřebuji ji. Dívejte se!“

Položil pistoli na stůl. Doktor na okamžik rozvažoval, zda by po ní neměl skočit, ale uvědomil si, že je to nesmysl. Kdyby nebyla nabitá, nepomohla by mu. A kdyby nabitá byla, ten kluk k ní má blíž a při prudkém pohybu by měl větší šanci popadnout ji.

Vzápětí si mohl gratulovat, že zůstal nehybně sedět. Pistole začala jiskřit a odshora se rychle vypařovala. Během vteřiny se rozplynula do obláčku jiskřiček a i ty rychle uhasly. Stůl byl prázdný.

„Já vlastně žádnou zbraň nepotřebuji,“ opakoval kluk. „Ale kdybych vám řekl, že vás změním v obláček jisker, jako tu pistoli, vysmál byste se mi a nejspíš byste mě donutil, abych z vás skutečně ten obláček jisker udělal. Šlo by to, ale nemám to v úmyslu, stejně jako jsem nechtěl zabít vašeho ředitele. Jenže hromadní vrahové trest zasluhují. Ostatní lékaři... řekněme, že jejich oběti ještě žijí, takže to je ublížení na zdraví, výpověď to spraví. Ale dva mrtví na vašem oddělení neodpouštějí. Z toho se nevyllžete ani nevykoupíte. Takže poslyšte svůj ortel. Jako lékař jste zabil dva lidi, přijdete proto o pravou ruku. Uvažoval jsem, že byste mohl přijít i o oči, ostatně, ve středověku byste přišel o hrdlo, ale dnes není středověk, ruka postačí. Opakuji, symbiont by vám ji uzdravil, ale vy, nepřítel a vrah symbiontů, nemáte na jejich dobrodiní nárok. Invalidní důchod snad dostanete, takže hlady nezhebnete, ale bez pravé ruky budete jako lékař vyřízený.“

„Ty hajzle!“ vyhrkl doktor Šimůnek. „Chtěl bys mi snad useknout ruku? Vážně si myslíš, že ti ji sám někde položím na špalek? To se načekáš!“

„Žádné sekání ruky, pane doktore, nejsme ve středověku!“ usmál se kluk smutněji. „Upadne vám sama, přirozenou cestou, stejně jako vašemu řediteli. Jedna ruka za dvě vraždy, to vlastně není přísný trest. Za Karla IV sekali ruce i za krádež, tehdy byste přišel o hrdlo! Ale máte pravdu, dnes není středověk. U dnešních soudů a s příslušně drahým právníkem byste vyvázl s podmínkou, ale to by taky nebylo spravedlivé. Tohle spravedlivé

bude.“

„Cože?“ nadskočil doktor. „O jaké přirozené cestě to mluvíš?“

„Budete to mít napsané ve zdravotní dokumentaci,“ ujistil ho kluk. „Bude to stejně přirozené, jako dvě úmrtí na vašem oddělení. Nikdo se neodvážil ceknout, že to byly vraždy, i když to všichni věděli! Vaši kolegové vám do chorobopisu napíší »pokročilá gangréna«, nebo tak nějak, a nejspíš to vyřeší úplně zbytečnou amputací, nebude to ani vypadat jako trest. Jenže trest to bude, vy to budete vědět a bude vás to žrát až do smrti. Rozumíte? Proto jsem tady a proto vám to říkám. Abyste se pak nelitoval, abyste si nemyslel, že je to jen nespravedlivá rána krutého osudu! Lítost si nezasluhujete. Zavřete se ve své vile a v klidu a pokoji si užívejte invalidního důchodu, jistě nějaký dostanete. Jo – a ještě něco. Jestli bude kvůli vám Policie pronásledovat někoho nezúčastněného, třeba jako když pátrala po našich ovrósje, kdy zatkla i lidi, kteří s tím neměli nic společného, navštívím vás znovu a přijdete i o druhou ruku. I kdyby vás hlídalo pět bodyguardů! Stejně dopadnete, jestli si budete dál hrát na lékaře. Jako vrah nemáte nárok ani na titul, takže to »MUDr.« nebudete mít ani na vizitce na dveřích, přijdu si to zkontrolovat! S kariérou lékaře máte konec a pro vaše pacienty to bude velká úleva. Rozumíte?“

Kluk pokynul rukou. Moucha, dosud sedící na stropě za doktorem Šimůnkem, slétla šikmo dolů a přistála klukovi ve vlasech. Kluk se otočil ke dveřím... a v té chvíli doktorovi vstaly vlasy na hlavě. Jeho vetřelec a samozvaný soudce se rozplynul se a zmizel... jako ta pistole, jen bez jisker...

Dveře se pak naprázdno otevřely a zase zavřely.

Doktor Jan Šimůnek se na to chvíli nevěřícně díval, než jeho pozornost upoutalo nesnesitelné svědění pravé ruky. Svédila ho dlaň, hřbet ruky i všechny prsty jednotlivě.

Podíval se na ni – a vytřeštil oči.

Ruka od zápěstí ke konečkům prstů mu rychle sesychala a černala... Pak se mu od prsteníčku oddělil poslední, úplně zčernalý článek a dopadl na stůl. Žádná krev ale nevytekla... Krátce poté odpadlo i černé břicho palce a obnažilo holou bílou kost.

Doktor zavyl. Víc hrůzou než bolestí, ačkoliv ani to svědění nebylo příjemné. Pomalu sice ustávalo, jenže to nebylo dobré znamení. Ruku teď

necítil vůbec a černala rychle dál.

Vyskočil od stolu, vrhl se ke dveřím, vyběhl na prázdnou nemocniční chodbu a za řevu hrůzy utíkal na nedalekou jednotku intenzivní péče.

Snad tam touhle dobou někoho najde!

Vždyť tam teď ošetřují samotného ředitele nemocnice!

...a také mu nepomohou...

Služební místností se ozvalo tlumené zavržení.

Nadporučík Novák vzhlédl od obrazovky služebního kamerového systému a udiveně se ohlédl ke dveřím. Obrazovka mu ukazovala chodbu, kde by musel každého příchozího vidět. Byla však prázdná – a přece kdosi vstoupil.

Podivný návštěvník mohl mít ale sotva dvanáct, nanejvýš třináct let, zkrátka – obyčejný kluk.

To ještě netušil, jaké legendy by mu o něm mohli vyprávět nejen ředitel místní nemocnice, ale – a to zejména – doktor Šimůnek z interny. Jenže ti se na Policii ještě neobrátili a nadporučíka tak neměl kdo varovat. Teď mu nejvíc vrtalo hlavou, jak ten kluk dokázal projít kolem dvou kamer, aniž by se na nich byl i na krátký okamžik objevil? Vždyť je právě docela pozorně sledoval!

„Co je?“ vyštěkl nadporučík. „Co tu chceš?“

„Jdu se jen na něco zeptat,“ odvětil klidně kluk.

„Teď, skoro v noci?“ zvedl nadporučík obočí. „Tady není holubník, aby sem kdekdo chodil, jak ho napadne! Nemáš náhodou touhle dobou dávno spát?“

„Mám nepatrně posunutý denní režim,“ připustil klidně kluk. „Ale to je teď vedlejší, nemusíte si toho všímat. Přišel jsem se zeptat, kdy pustíte Miluši Ciprovou a paní Bartoškovou z knihovny?“

„A co je ti do toho?“ vybuchl nadporučík.

„Já jen, že obě sedí nevinně,“ řekl klidně kluk. „A už příliš dlouho, než aby to bylo únosné. Už měly být obě dávno doma.“

„Jak to můžeš tvrdit, skrčku?“ zamračil se nadporučík.

„Jednoduše,“ řekl kluk. „Zajímalo mě to a zjistil jsem velice důležité skutečnosti.“

„Jaké?“ vybafl na něho nadporučík.

„Například že soudní znalec pan doktor Šimůnek byl ve střetu zájmů, když vypracovával svůj posudek na předmět doličný – myslím tím na zázračné pilulky ovrósje.“

„Na jaké... orosje?“

„Ale... však je znáte,“ odvětil kluk ledabyle. „Takové tabletky... kvůli nim přece držíte pod zámkem Milču i se starou paní Bartoškovou, které nemají ani tušení, proč.“

„A co máš s nimi společného ty?“

„Já ty pilulky vyrábím,“ přiznal kluk bez mrknutí oka. „Jenže posudek doktora Šimůnka ve vašich spisech je lživý, rozumíte? Doktor Šimůnek měl soukromý zájem, aby pilulky zmizely. Proto se snažil vzbudit dojem, že jsou k ničemu. Doufám, že tu aspoň jednu pilulku ovrósje máte, že jste mu je nedali na zničení všechny! To bych vás pak opravdu litoval.“

„Poslyš...“ vyskočil nadporučík. „Ty mi tady klidně přiznáš, že jsi je vyráběl? A kde jsi na ně sehnal ty exotické plody?“

„Žádné exotické plody!“ zamračil se kluk. „Ty si vymyslel doktor Šimůnek, aby mohl jejich účinky zlehčovat a pomlouvat. Podstatou pilulek ovrósje je něco úplně jiného, ale to vám tady těžko vysvětlím, když to nepochopil ani soudní znalec MUDr Šimůnek.“

„Ani nemusíš!“ řekl nadporučík. „A co kdyby sis šel na chvíli sednout do cely hned vedle těch dvou? Mohl bys jim dělat společnost.“

„Vy dáváte do jedné cely ženské a chlapy?“ podivil se kluk. „To byste tady měli větší bordel, než jsem si myslel! Ale můj čas je příliš drahý, než abych vám dělal kašpara!“

„A co když tě požádám, abys přece jen do té cely šel?“ vstal konečně nadporučík, rozepnul pouzdro a vytáhl pistoli. „Tak – žádné hlouposti, ruce pěkně za hlavu a žádné prudké pohyby!“

„Měl byste být zdvořilejší,“ řekl zamračeně kluk.

Pistole v policistově ruce začala jiskřit. Závěr se vypařil jako kus ledu pod ostrým plamenem autogenu. Pružina vymrštila ze zásobníku náboje a rozhodila je po nadporučíkově stole.

„Tímhle mi nevyhrožujte,“ požádal ironicky kluk nadporučíka, zděšeně třešticího oči na torzo pistole ve své ruce. Držel jen pažbičku se spuštěm, které už nemělo co spouštět.

„Tak – já jen abyste si nemyslel, že se mnou můžete hovořit z pozice

síly,“ pokračoval, když si vychutnal policistovo zděšení. „Tu pistoli vám za chvíli obnovím, ale hrozit mi s ní nebudete.“

„Týýý... co to bylo?“ zaúpěl nadporučík.

„To taky nepochopíte,“ mávl rukou kluk. „Ale mám ještě něco. Brzy vám začne černat levá ruka a odpadávat z ní maso. Pak si vzpomeňte – jediný lék proti tomu je pilulka ovrósje! Máte je tu jako předměty doličné, vím to. Stačí jedna a pokud se neopijete, vydrží vám dvacet let. Chlast bych vám ale neradil, další už nedostanete. A pamatujte si – je ve vašem zájmu, aby zmizelo všechno, co se těch pilulek nějak týká! Především ty dvě nevinné oběti policejní zvůle, rozumíte mi?“

„O čem to plácáš?“ vybuchl nadporučík. „Vypadá to skoro jako vydírání!“

„To je skutečně vydírání, ale brzy zjistíte, jaké,“ řekl kluk. „A modlete se, abych neměl důvod podívat se sem ještě jednou! To už byste nedopadl tak dobře, jako dopadnete dneska.“

Pak se kolem něho zavlnil vzduch – a kluk zmizel. Nadporučík zůstal stát s otevřenou pusou. Než si uvědomil, že ho příšerně pálí ruka... Podíval se na ni – a krve by se v něm nadořezal.

Levačku měl úplně černou...

Tři skoro stejné případy otrásly nemocnicí.

Dva z nich nakonec vyřešili na chirurgii amputací nevysvětlitelně zčernalých rukou. Zachránit se nedaly, maso rychle odpadávalo od kostí a aby se podivná gangréna nešířila dál, dohodli se lékaři zachránit, co se dá. Řediteli nemocnice amputovali levou ruku nad zápěstím – protéza bude držet na předloktí a může pacientovi aspoň trochu pomáhat. Hůř dopadl doktor Šimůnek. Přišel o pravou ruku až nad loktem, takže mu z ní zbyl jen krátký pahýl. Oba byli prakticky vyřízeni. Krátce poté opustili nemocnici a požádali na sociálce o invalidní důchod.

Třetím případem byl nadporučík Novák z místního oddělení Policie, jenže ten se vyvíjel jinak. Pravda, zčernalá kůže mu z ruky také odpadávala v celých cárech, jenže pod ní byla nová, hebká a červená. Zachránilo ho to před amputací a konsilium lékařů se shodlo jen na překrytí průhlednou desinfekční mastí, aby byl lépe vidět další průběh, a k nasazení antibiotik, která u předešlých dvou případů žalostně selhala. K jejich údivu léčba

tentokrát pokračovala úspěšně a policista se mohl po pouhých čtrnácti dnech hospitalizace vrátit do služby – zcela zdravý.

Doktoři nad tím nevěřícně kroutili hlavami, ale vysvětlit to nedovedli. Proč tak dopadl jejich kolega i ředitel, ačkoliv byli přímo u pramene, kdežto policajt dovezený mnohem později vyvázl jen s trochou hrůzy? A vůbec – co to vlastně bylo za nemoc? Do chorobopisu všech tří zcela shodně napsali »gangréna«, ale co to bylo doopravdy?

Nadporučík Novák se ke své nemoci příliš nešířil. Samozřejmě v první chvíli prudce odmítl amputaci ruky, kterou mu navrhli odborníci, ale ne protože by věděl víc než oni – prostě se jen ve strachu snažil co nejvíc oddálit rozhodnutí a výjimečně mu to vyšlo. Příliš se nechlubil, že v návalu strachu spolykal všechny zázračné pilulky, uschovávané na služebně jako doličné předměty. Pavel mu sice řekl, že postačí i jedna, ale nadporučík pod dojmem nezadržitelně černající ruky spolykal jednu po druhé, dokud do policejní služebny nedorazila přivolaná záchranka. Když viděl nejistotu odborníků a jejich nelíčený údiv nad tím, jak se mu ruka uzdravuje i bez jejich snažení, teprve tehdy si sám sobě připustil, že by za uzdravením opravdu mohly být zázračné pilulky. V nemocnici viděl předchozí případy a nutno přiznat, pořádně jím otřásly. Když si ale dal dohromady, co o tom věděl, rozhodl se ponechat si to raději pro sebe.

Po návratu na služebnu čelil dalšímu problému. Z doličných předmětů k případu »Šaman« se ztratily zbývající zadržené pilulky. Nadporučík Novák nepřiznal, že je spotřeboval, rozhodující ale bylo, že zmizely. Vzorky, předané do nemocnice, zase zničil doktor při analýze, takže Policie kromě zpochybněného posudku MUDr Šimůnka proti zadrženým nic konkrétního neměla.

Nejhorší bylo, že tento klíčový svědek odmítl svědčit. Prohlásil, že si následkem onemocnění vůbec nic nepamatuje a dokonce vyjádřil pochyby, že ten posudek sám psal. Vyjádření jeho kolegů vyznělo v tom smyslu, že šok ze ztráty ruky skutečně mohl vést k amnézii, neboli ztrátě paměti, takže by bylo vhodné, aby posudek vypracoval někdo jiný. K tomu však chyběly doličné předměty a vyšetřování případu uvízlo na mrtvém bodě.

Ani major König z krajského oddělení vyšetřováním nepohnul, ačkoliv ihned přijel vypomoci podřízeným kolegům s případem. Během hospitalizace nadporučíka Nováka shromáždil všechny důkazy, ale se

zklamáním zjistil, že jsou fakticky k ničemu. Zatčená knihovnice soustavně popírala jakoukoliv spojitost se zázračnými pilulkami i se zadrženou nezletilou, a jak se zdálo, byla mimo podezření. Nezletilá byla podle ní dívka ze vsi, která si do knihovny chodila vypůjčovat knížky, jinou spojitost se mezi těmito dvěma nepodařilo prokázat.

Výslech zadržené nezletilé narazil jako do zdi na její zatvrzelé mlčení, na které měla právo. Od ní se tedy vyšetřovatelé nedozvěděli vůbec nic, ačkoliv odpovídala popisu dealerky pilulek, jak ji popsali ostatní nezletilci. Obě nakonec museli propustit na svobodu, neboť neexistoval důvod pro jejich zadržování. Navíc se na jejich stranu nečekaně postavil i nadporučík Novák, jakmile se vrátil do služby. Před majorem Königem navíc prohodil, že doktor Šimůnek zřejmě ten posudek psal pod vlivem nemoci, která nakonec vedla k jeho invaliditě.

Zadostiučiněním pro majora Königa bylo přednostní umístění nezletilé do dětského domova, aby byla i nadále pod dohledem. Podpořila to i její matka, která s tím trochu překvapivě souhlasila. Dokonce prohlásila, že s nezdárnou dcerou nechce nic mít. Jenže z dětského domova, kam policejní eskorta zadrženou převezla, přišla již druhého rána zpráva o jejím záhadném útěku. Zmizela v noci z uzamčené místnosti se zamřížovanými okny, aniž by došlo k porušení mříží a zámků na dveřích. Ani pod okny a kolem budovy místní policie nenašla žádné stopy a vedení dětského domova mohlo jen vyhlásit celostátní pátrání, což hned ráno učinilo.

Po uprchlé se však slehla zem. Domů pochopitelně nedorazila, to bylo první místo, kam ji šli hledat. Bezvýsledně. Záhadou bylo nejen jak se dostala ze zamčené místnosti, ale i jak odcestovala. Nikdo si jí nevšiml, nikdo ji ani okem nespátl. Policejní pes, nasazený na její stopu, vedl psovoda jen k zamřížovanému oknu, kudy ovšem utéci nemohla.

Ačkoliv s případem souviselo více záhad, než bylo zdrávo, nepodařilo se objasnit žádnou. Ani major König s tím nepohnul a po týdnů ve značně nevrlé náladě odejel. Při odjezdu si vymínil, aby ho okamžitě zavolali při jakékoliv další stopě, kdyby se přece jen objevila.

Záhady ale zůstaly záhadami...

Dalším problémem se stala městská nemocnice.

Začalo to onkologickým oddělením, které primář krátce před svým

odchodem do důchodu svévolně rozpustil a pacienty rozeslal do domácího ošetřování.

Stihl toho víc. Promluvil si se všemi sestrami a těm, které o to měly zájem, sjednal přemístění na lépe vybavené pracoviště do Prahy. Využil svých dřívějších známých, kteří mu ochotně vyhověli – proč ne, kvalifikované sestry z takového pracoviště se vždycky dobře umístí.

Na prázdném onkologickém oddělení zůstal mladý ambiciózní lékař, který v odchodu svého nadřízeného viděl vítanou příležitost zaujmout jeho místo. Přepočítal se. Nový, mladý a manažersky vzdělaný ředitel nemocnice onkologické oddělení operativně zrušil, neboť si spočítal, že nemá dost pacientů. Přesněji – neměl žádného a zbytečně platit plně obsazené oddělení nemělo smysl, zejména když další pacienti nepřicházeli. Jenže – a to se ukázalo jako ještě větší problém – pacientů ubývalo ve všech odděleních. Uzdravení odcházeli, ale nové pacienty by na prstech spočítal.

Manažersky vzdělaný ředitel se nakonec rozhodl ztrátovou nemocnici zavřít úplně. Propustil nejprve pomocný personál, pak i sestry a lékaře a veškeré zařízení prodal do sousedních nemocnic.

Na budovách se objevily obvyklé cedule „FOR SALE“.

Podobný problém měly ve městě i Milosrdné sestry. Hospic se jim rychle vyprázdnil, jenže ne přirozenou cestou, že by klienti umřeli. Naopak – odcházeli v plné síle zpátky k rodinám, ačkoliv to mnohdy působilo další nečekané problémy. S nimi vyschly i jejich příspěvky, zanechávali zde přece celé své důchody. Do čtvrt roku nezůstal Milosrdným sestrám žádný klient a noví nikde, takže byly náhle úplně zbytečné. Nejprve se obrátily na nadřízený řád s žádostí o finanční výpomoc a když ji nedostaly, pokusily se využít klášterní prostory k jinému druhu podnikání. Podařilo se jim sehnat si zakázky jako šičky, nejprve na šicích strojích z původního vybavení kláštera a postupně i na dalších zakoupených strojích. K nenáročnému životu jim to stačilo, nicméně některé postupně odcházely do sesterských hospiců patřících řádu v jiných městech.

Budovy kláštera se začaly vyliďňovat.

Nadporučík Novák díky podivnému onemocnění ruky pochopil, že zasahovat proti zázračným pilulkám, jejich výrobcům a distributorům není vůbec tak snadné a bezpečné, jak se zpočátku zdálo. Státní zástupce byl

jiného názoru, jenže na své naléhání dostával stereotypní odpovědi – pilulky se ve městě již delší dobu neobjevují a není tedy koho stíhat.

Byla to pravda, ale jen částečně.

Našemu trojlístku se podařilo pilulkami nasytit město i nejbližší vesnice a Pavel mohl konečně jejich výrobu omezit. Balil je teď do dárkových balíčků, které si lidé kupovali pro příbuzné, žijící příliš daleko od města.

To nic nezměnilo na skutečnosti, že mezitím ze šesti hospod čtyři zkrachovaly a zbývající se ze zoufalství změnilly v kavárny. Zkrachoval i hostinský Holzman, ačkoliv se upřímně snažil nalézt za doktora Šimůnka jiného znalce, který by »podvodný charakter zázračných pilulek« odhalil. Aféra ale zvolna vyšuměla do ztracena, jen spotřeba alkoholu ve městě i v okolních vesnicích šla ke dnu rychleji než torpédovaný parník.

Zdánlivě se ve městě nic nezměnilo. Jen lidé tolik nepili a byli očividně zdravější. Abstinence však výjimečně za zlepšování jejich zdraví nemohla – naopak. Lidé nepili, neboť se po pilulkách skutečně cítili lépe a nechtěli si to pokazit. Hostinští je marně přemlouvali, aby se na tu hnusnou pověru vykašlali a radši se řádně rozšoupli – ani do státní pokladny neplynulo z města a okolí tolik peněz v podobě spotřební daně za alkohol. Pivo se pilo mírně a spíš šlo na odbyt to nealkoholické, o tvrdý alkohol nebyl zájem žádný.

Pravda, někteří to nevydrželi a aspoň doma si nějakého toho panáka dali. Byli přece zdraví jako řípy a i ti, kterým pilulka nedávno pomohla od nepříjemné nemoci, se dnes necítili tak zle, aby se ještě omezovali. I ti, kdo v sobě červa ovrósje zabili, měli tak perfektně seřízený organizmus, aby se jim nemoci po několik let vyhýbaly.

Poznají to až za deset – dvacet let.

Což už možná bude pozdě...

Kázání

Někteří lidé pověsti o »zázračných« pilulkách neuvěřili a odmítli je. K tomu přispělo i kázání v kostelích, neboť faráři se výjimečně shodli na názoru, že účinek pilulek už z principu nesplňuje podmínky pro uznání zázraků, takže jde o nějaký, možná účinný, nicméně zcela obyčejný preparát. A samozřejmě o nich v tomto duchu kázali. Někteří zašli ještě dál a do kázání zahrnuli i podezření, že »zázračné pilulky« nejsou vůbec zázračné, ale pocházejí od temnější strany a bude proto lépe se jim pro jistotu vyhýbat. Jejich kázání některé lidi skutečně odradilo. Kromě farářů odmítly pilulky i Milosrdné sestry v klášteře, jenže tím o ně přišli i klienti tamějšího hospicu.

Když se o tom Milča od svých dětských prodavačů dozvěděla, doporučila jim změnit taktiku. Měli sami odmítat přízviska jako »zázračné«, »kouzelné« a trvat na tom, že jsou to jen účinné, ale přirozené přípravky, aby nedali příležitost k jejich veřejnému zatracení. Lidé měli pilulky požadovat sami a kdo je nechtěl, toho měli nechat být. Výjimkami byly nemocnice a hospic, kde je nabízela Milča, aby nezletilé prodavače nevystavila zbytečné šikaně. Sama byla sice také nezletilá, ale snesla víc než oni a měla proti nim i mnohem lepší možnosti, jak se šikany dospělých zbavit.

Pravda, na Pavlovu radu vydržela i pár dní věznění, aby zbytečně neohrožovala paní knihovnici Bartoškovou. Jakmile je ale oddělili a Milču převezli do dětského domova, ohledy ztratily smysl a Milča zmizela oknem – nejprve nechala vypařit část mříží, v mesrini proletěla ven a venku Sekovi poručila mříže obnovit. Zajistila tím dlouhotrvající fušku všem, kdo by se snažili na tuto »záhadu zamčeného pokoje« přijít.

Kdo mohl tušit, že Sek obnoví mříže tak dokonale, že to nikdo nepozná?

Pavla ale hnětlo, že někteří lidé ovrósje odmítli kvůli kázání v kostele. Když je odmítali skalní komunisté, nebo i ti bývalí s převlečenými kabáty, Pavel je nelitoval. Je to vaše přesvědčení? Dobrá, odmítněte. Chcete sloužit Cechapú? Budiž – nic vám proti vaší vůli vnucovat nebudeme. Ale litoval lidi, přesvědčené k odmítnutí kázáním v kostele. Ti to neměli ze své hlavy a nevěděli, proč to dělají. V kostele jim podstrčili falešný důvod k odmítnutí, proč by měli proto trpět?

Pavel nakonec navrhl dojít si za faráři nejbližších farností a pokusit se od nich vyzvědět, proč pořád lidem káží, aby ovrósje odmítali. Kvůli původní

pověsti »zázračných« pilulek? Byla to přece spíš lidová tvořivost než úmyslná reklama a když to napravili, ten důvod měl padnout!

Milča s Zdenkou mu to ale vymlouvaly. Kněží byli odedávna, tady i na Gežgay, nositeli a sluhy Cechapů. Měli by se jim vyhýbat a ne na sebe přitahovat pozornost.

„To bych uznal, kdyby byla i u nás církev nejmocnější jako na Gežgay,“ namítl Pavel. „Jenže na Zemi vliv církve už dlouho slábne. Neznamená to, že ji Cechapů přestali užívat jako prostředek k ovládání lidí? Dneska bych se spíš obával skutečných vládců – bankéřů a především politiků.“

„Nepodceňovala bych je,“ vrtěla hlavou pochybovačně Zdenka. „Možná Cechapů přešli na jiné nositele moci, ale nevěřím, že církve nadobro opustili. Asi se to nezdá, ale dodnes mají ve světě vliv i moc. Ostatně – jak je to v Čechách? Komunisté je od moci vytlačili, ale nezničili a když později komunisté převlékli kabáty, církev zvedla hlavu a její bohatství a tím pádem i vliv na lidi stouply. Spíš bych věřila, že v ní dodneška nějakí Cechapů zůstali.“

„Možná, ale kde?“ namítl Pavel. „Vyhnul bych se samozřejmě vyšším představitelům kléru, ti ten vliv pořád mají. V Čechách pár vyšších hodnostářů najdeš, ale nebude jich tolik. Pochybuji, že by byli v každém – i posledním – faráři. Ti dnes žijí skromně, jejich vliv se omezuje na pár farníků. To by mohlo být pod úroveň Cechapů, nemyslíte?“

„Já jsem proti,“ řekla rezolutně Zdenka. „Riziko tam je a stojí ti výsledek za to? Komunisty bys nelitoval a svíčkové báby ano?“

„Ty babky nikdy nikomu neublížily, v tom je ten zásadní rozdíl,“ namítl Pavel.

„Hele – proč ti vlastně stojí za námahu pár bigotních fanatiků, když ovrósje nedostanou ani miliony těch, kdo by si je určitě zasloužili víc?“

„Zásluhy nech stranou!“ odvětil. „Nedáváme přece ovrósje podle zásluh, to by nám vznikaly nové kasty a to přece nechceme. Dáváme je lidem v našem dosahu, ostatní by mělo jít stranou.“

„Komunisty také vynecháváš,“ připomněla mu Milča.

„Vynecháváme všechny, kdo se sami a svobodně rozhodnou,“ upřesnil to. „Jenže tihle chudáci se sami a svobodně nerozhodli. Přinejmenším dostali lživé informace. Jaká je to svoboda se lživými informacemi?“

„Nepřeháněj!“ odfrkla si nesouhlasně Zdenka. „Lidi lhali a lhát budou.“

To je jako kdybys tvrdil, že v Čechách žádná svoboda není a nikdy nebyla.“

„A byla?“ ušklíbl se. „Vždyť tady Cechapů vládnu tisíce let! Lidem lžou odedávna, určitě už od dob praotce Čecha! Lhali Germáni, lhali komunisté, někdy víc, jindy méně – ale že by to dneska bylo lepší? Tomu snad nevěří ani batolata ve školce!“

„To je fakt,“ vzdychla si Milča. „I kdyby lidé lhát přestali, Cechapů budou lhát dál.“

„Hele, holky, říkejte si co chcete, půjdu se podívat za nejbližším farářem a uvidíme,“ rozhodl se Pavel. „Jen si na sebe musím koupit něco obyčejného, v mimozemském bych byl moc nápadný.“

„Dám ti strakatou košili a džíny!“ nabídla mu Zdenka. „V tom jistě nápadný nebudeš!“

Okamžik přemýšlel, ale pak na její návrh přistoupil. Naštěstí se ukázalo, že její džíny natáhne bez problémů, košile byla také univerzální, zakrátko mohl vyrazit.

„Díky za nápad. Když se budu tvářit jako prodavač ovrósje, nebude nápadné ani když se budu o ně zajímat. Půjde přece o normální zdvořilostní návštěvu.“

„Hele – co kdybych tam poslala některého skutečného prodavače?“ napadlo Milču.

„Z toho by mohl farář vytáhnout nějaké informace o nás,“ namítl Pavel. „Já si dám pozor.“

„To víš – lhát se musí umět!“ broukla si Zdenka.

„Nechci lhát,“ namítl. „Jen o tom nebudu povídat.“

„Ale dávej na sebe pozor,“ napomenula ho Zdenka.

Pavel slíbil a vypravil se za farářem. V jejich vsi fara nebyla, ale Pavel věděl, odkud sem pan farář dojíždí. Nasedl do mesrini a vedlejšími silničkami se vydal na cestu.

Obě dívky se za ním starostlivě dívaly, ačkoliv jim zmizel z očí.

Jen tušily, kudy letí...

„Rád bych se vás, pane faráři, na něco zeptal,“ začal Pavel, když přišel za ním do sakristie.

Farář se po kázání převlékal a zjevně na něho neměl čas.

„Mám teď ještě jedno kázání v sousední vesnici,“ vymlouval se.

„To vám moc času nezabere,“ ujišťoval ho Pavel. „Je to vlastně maličkost.“

„Když je to maličkost, nemohla by počkat?“

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny Pavel. „Týká se to víry a vrtá mi to v hlavě už dlouho.“

„Týká se to víry?“ zpozorněl farář. „Potřebuješ něco vysvětlit? Poslyš, ty přece nechodíš na kázání, že ne? To bych si tě pamatoval. Věříš vůbec v Boha?“

„To se přece dneska považuje za soukromou věc každého,“ pokrčil Pavel rameny.

„V tom máš, bohužel, pravdu,“ povzdychl si farář. „To je ta bída dnešního světa. Kdekdo se považuje za osvíceného a málokdo opravdu upřímně věří.“

Mezitím se mu podařilo převléci, uložil mešní roucho do skříně a chystal se k odchodu.

„Mohl bych jet kousek s vámi,“ navrhl Pavel. „Beztak jedete k nám do vsi!“

„Nemám v autě pojištěná sedadla, nemohu brát stopaře,“ namítl farář.

„Já přece nejsem stopař,“ namítl Pavel. „A na vás snad dává pozor váš šéf, ne?“

Pokynul hlavou a podíval se směrem nahoru, aby nebylo pochyb o tom, jak to myslí.

„Tomu se říká »*Opovážlivé spoléhání na milost Boží*« a je to jeden z hříchů!“ odvětil farář, ale shovívavě se Pavlově důvěřivosti usmál. „Ale... pro jednu se snad nic nestane... Tak pojď...“

Pavel následoval faráře ven z kostela. Farař mu dal ve dveřích přednost, aby mohl zamknout vchod do sakristie, pak spolu obešli kostel, aby zamkl i hlavní dveře.

„Je nás na to málo,“ posteskl si. „Dřív byla fara v každé větší vesnici, dnes musíme obsloužit každý několik farností a fary zatím chátrají... Víra mnohých upadá...“

Nasedli každý z jedné strany a farář se pozvolna rozjel. Ulička od kostela byla úzká, kdyby tu něco potkali, měli by problém s vyhýbáním. Naštěstí sem auta zřejmě často nejezdila.

„Tak povídej, synku!“ vybídl Pavla.

„Pane faráři, setkal jste se někdy se zázrakem?“ začal Pavel.

Farář se na něho podíval trochu úkosem, ale protože se blížili ke křižovatce s hlavní silnicí, věnoval větší pozornost řízení. Až když se dostali z úzké uličky na hlavní, mohl Pavlovi odpovědět.

„Zázraky se děly a dějí,“ řekl nedbale. „Setkal ses snad s něčím, co si neumíš vysvětlit?“

„To ne,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Ale zázraky jsou závislé i na úrovni lidí. Ve středověku by za zázrak považovali i obyčejnou baterku, natož mluvící rádio, o televizi nemluvě.“

„Asi ano,“ připustil farář.

„Anebo by to považovali za dílo nečistých sil,“ doplnil Pavel.

„To možná taky.“

„Takže když se setkáme s nějakou dostatečně vyspělou technologií, kterou běžný člověk hned nepochopí, bude to také dílo nečistých sil? Co víme o principech, na jakých pracují mobily, počítače nebo digitální televize? To dnes znají jen odborníci a těch je na světě poměrně málo. Většina lidí se s tím setkává jen jako uživatelé.“

„Ano, ale obecně jsou principy těch přístrojů někde popsané a i běžným lidem dostupné,“ řekl nenuceně farář. „Koho to trápí, může si je najít buď v knihovně – dnes i na internetu – nebo si to dát vysvětlit od odborníků – není jich zase tak málo, aby to bylo úplně nedostupné.“

„No dobře...“ přijal Pavel i tento argument. „Ale jsou i jiné, méně známé věci... co třeba kovy s tvarovou pamětí? Ty zná ještě méně odborníků a když se s tím člověk setká, může si v první chvíli myslet, že jde o něco nadpřirozeného.“

„Dobře, ale i to je snad vysvětlitelné přirozenou cestou,“ namítl kněz.

„Jistěže je,“ přikývl Pavel. „Ale v tom případě by mě zajímalo, proč pořád v kostele kázete proti pilulkám *ovrósje*, když jde také jen o pouhou vyspělou technologii, jenže biologickou.“

Farář okamžitě ztuhl.

„Poslyš,“ obrátil se náhle s vážnou tváří na Pavla. „Kde ty ses s těmi pilulkami setkal?“

„Je jich přece plné městečko,“ ujistil ho Pavel. „Jsou vynikající, naši si je taky koupili, ale vy prý v kostele kázete, že v nich je něco nečistého. Proč? Anebo se jich mám taky bát?“

V autě se na chvíli rozhostilo ticho, rušené jen předemím motoru. Ujeli několik set metrů, než si farář rozmyslel odpověď.

„To je trochu složitější,“ řekl opatrně a zase se věnoval řízení, ačkoliv jeli po přehledné, rovné a v tuto dobu úplně prázdné silnici.

„Co je na těch pilulkách tak složitého?“ opáčil nespokojeně Pavel. „Nemáme poslední dobou plno nových *zázračných* léků? Taky jsem slyšel, že lidé pilulky ovrósje nazývali *zázračné*, jenže léků bylo, je a bude... já bych je s peklem rozhodně nespojoval. To považuji za úplnou pitomost.“

Jemné brumlání motoru bylo zase na několik set metrů jízdy jediné, co je obklopovalo.

„Že by byly ovrósje opravdu zázračné, to přece nikdo netvrdí,“ pokračoval tedy Pavel, když se kněz neměl k odpovědi. „Ale říkat jim naopak *d'ábelské*, to je snad hodně silné kafe, nemyslíte?“

„Je to trochu složitější,“ opakoval kněz. „Pravda, nazývat jakýkoliv lék zázračným je opravdu přehnané. Ale tyhle pilulky... sám bych si o nich názor udělat nedovedl, ale dostali jsme mimořádný přípis od České biskupské konference, která nám taková kázání doporučila. Opravdu nevím, jak k tomuto závěru dospěla, ale její doporučení bývají obvykle dobře podložená a ztotožnit se s nimi neshledávám jako chybu.“

„Takže je i vy považujete za d'ábelské?“ podíval se Pavel na kněze nevinně.

„Podle toho, co o nich napsala Česká biskupská konference, nemají ty pilulky přírodní původ. To ti ale těžko vysvětlím, je to příliš teologicky odborné, než abys to při svém dosavadním vzdělání pochopil,“ snažil se z toho nějak vyvléci.

„Jenže vy tím znepokojujete pár tisíc lidí, kteří si ty pilulky již vzali,“ upozornil ho Pavel.

„Pokud se tím budou znepokojovali – tím lépe!“ opáčil farář. „Víra upadá, bylo by jen dobré, kdyby ji nevěrci začali brát konečně vážně.“

„Jenže co až se ukáže, že *ovrósje* jsou jen další řada nových léků? Slyšel jsem, že na rozdíl od mnoha jiných jsou opravdu účinné – a vy nejenže víru neupevníte, ale naopak ji diskreditujete.“

„To mě také napadlo při čtení toho přípisu od Biskupské konference,“ přiznal kněz. „Ale tohle nebezpečí zřejmě nehrozí, naopak. V přípise stálo, že pilulky brzy způsobí několik nepřirozených úmrtí a pak bude naše kázání

podepřené i ze strany lékařů a jiných vědců.“

Řekl to tak přesvědčeným tónem, až to Pavla zarazilo. Jak se zdá, něco se chystá. A mohlo by to být drastické. *Několik nepřírozených úmrtí...* Cechapů se zřejmě nezastaví před ničím a holky měly pravdu, když církvi nedůvěřují. Ačkoliv – pravdu měl nejspíš i on, zdejší faráři jsou věrnými služebníky mocnějších a nebezpečnějších, nic víc.

Auto na kraji vesnice zpomalilo a odbočilo ke kostelu. Ležel stranou od hlavní silnice, cesta k němu byla úzká a setkat se tu s traktorem by znamenalo obtížné vyhýbání.

„Půjdeš se mnou na kázání?“ obrátil se farář na Pavla, když vystoupili. „Vyslechnout si slovo Boží ti nemůže v žádném případě uškodit.“

„Neuškodí,“ připustil Pavel. „Pokud to bude slovo Boží a ne České biskupské konference.“

„Česká biskupská konference váží svá slova tak, aby nebyla do větru,“ ujistil ho s převahou v hlase farář. „Jsou pak skoro jako skutečná slova Boží.“

„Uvidíme – uslyšíme,“ pokrčil rameny Pavel, ale aby kněze zbytečně nepopudil, následoval ho do kostela. U vrat už se tísnil hlouček věřících. Byli mezi nimi kromě starších i mladší, několik rodičů sem přivedlo i své děti. Na Pavla se zadívali trochu udiveně, ale nikdo neřekl ani slovo.

Farář odemkl kostel a vstoupil jako první. Připojil se k němu zdejší pomocník a doprovázel ho až do sakristie. Dva hoši mladší než Pavel, zřejmě ministranti, šli s nimi.

Pavel s nimi nešel. Byl však zvědavý, co bude v kázání a proto zamířil do kostelní lavice hned za místní věřící. Ti seděli vepředu, aby dobře slyšeli, většina kostela byla ale prázdná.

Uvidíme, pomyslel si.

Kázání proběhlo klidně, hlavním tématem byl svatý Prokop. Podle legend oral pole děblem, kterého světec zapráhl místo koně a popoháněl ho křížem. Farář vyzdvihl hlavně Prokopovu odvahu a sílu jeho víry, která mu dovolila využít děbla i proti jeho vůli k dobrému účelu, zatímco děbel ke svým nekalým cílům mnohem častěji »orá« naopak lidmi.

O pilulkách ovrósje nepadlo ani slovo, jen na konci kázání se farář obrátil k věřícím s výzvou k vytrvání ve víře a k trpělivosti, protože »Boží

mlýny melou možná pomalu, ale zato jistě« – Pavel neměl tušení, zda se to vztahuje k ovrósje nebo k něčemu jinému.

Po kázání se farář odešel přestrojit do sakristie, ale Pavel na něho nečekal a raději se připojil k odcházejícím věřícím. Hlavou se mu přitom honila farářova slova.

»...již brzy způsobí několik nepřírodných úmrtí a pak bude naše kázání podepřené i ze strany lékařů i jiných vědců...«

Bylo to varování před nějakou chystanou kulišárnou? Co to ale bude? A hlavně – nedalo by se tomu zabránit? *...několik nepřírodných úmrtí...* Jenže – jak to chtějí provést?

Zabít ovrósje je poměrně jednoduché, stačí k tomu panák vodky. Ovrósje přitom vytvoří pár vajíček, ale ty i se zbytky ovrósje téměř bez povšimnutí zmizí. To přece nemůže způsobit něčí smrt! Jenže – co když se chystá hromadná vražda a oběťmi mají být lidé s ovrósje? *Nepřírodní úmrtí...* Jak to chtějí ty bestie provést, aby podezření padlo na někoho jiného? A jak chtějí rozeznat, kdo má v sobě ovrósje a kdo ne? Leda – leda by tu hromadnou vraždu připravovali bez rozlišení mezi lidmi s ovrósje a bez nich. Ti druzí budou zkrátka *»vedlejšími oběťmi«*. V městě a nejbližších vesnicích má ovrósje většina lidí, takže by museli plošně vyvraždit celé městečko i s okolím. Gežgové tvrdili, že se Cechapú před hromadnými vraždami nikdy nezastavili, to by tomu odpovídalo. Jenže farářova výzva **k vytrvání ve víře a k trpělivosti** by potom byla jen nesmyslným plácnutím do vody.

Proč mu to ale prozrazoval? Že by se jen podřekl?

Farář je podle všeho pouhým pěšáčkem ve hře České biskupské konference. Sdělili mu jen to nejnutnější, sám na to nemá vliv, jen poslušně plní přípisy, možná i *»hlásí nahoru«*, co po něm chtějí vědět. Kdyby v něm byl Cechapú, byl by agresivní jako ta žena na Yucatanu. Jenže z jeho slov se zdá, že se o ovrósje zajímají i nebezpeční lidé. Pokud jsou ještě lidmi... Co s tím? Měli by zbystrit pozornost, ale co až ten úder přijde? Vždyť nemají ani tušení, co by to mělo být!

Pavel se bezděčně oddělil od hloučku věřících – či spíš, věřící se rozcházeli do domovů, až šel po ulici sám. Aniž by nad tím přemýšlel, krácel po silnici vedoucí k řece. Tam odbočí na polní cestu k Blatům... jenže náhle měl pocit, že nejde sám.

Prudce se otočil a spatřil jakýsi stín, snažící se přimknout k živému plotu u jednoho stavení. Někdo ho sledoval? Proč?

Pavel uvažoval jen krátce. Nejlépe bude vyjasnit si to na místě. Jak byl tím směrem otočený, vykročil rázně ke stínu, který se marně snažil vtisknout do křovin.

„Ahoj!“ pozdravil ho Pavel. „Chceš se mnou mluvit?“

Od živého plotu se odlepila postava kluka, který pochopil, že další skrývání nemá smysl, ale netvářil se příliš ochotně.

„S tebou ne,“ odvětil zamračeně. „Ale ty znáš Milču, vid’?“

„Znám,“ přikývl Pavel. „Co jí chceš?“

„Potřebuju s ní nutně mluvit,“ řekl kluk.

„Takže si myslíš, že tě k ní zavedu, co?“ řekl naplno Pavel.

„Jo,“ přisvědčil kluk lakonicky.

„A nebylo by lepší, kdybys šel přímo za ní?“ navrhl mu Pavel. „Proč se přede mnou skrýváš?“

„Protože mi vždycky zmizela, jen co vyšla z knihovny,“ řekl vyčítavě.

„No jo,“ vzdychl si Pavel. „To ona umí. Takže sis myslel, že tě k ní dovedu, když mě budeš zpovzdálí sledovat... Bud’ rád, že jsem si tě všiml, ještě než jsem taky zmizel – jako Milča.“

„Ty taky umíš mizet?“

„Samozřejmě,“ přikývl Pavel.

„A jak to děláte?“

„To je trochu složitější, než aby se to dalo popsat několika slovy, ale umíme to.“

„Vy tři jste vůbec takoví... divní...“ prohlásil kluk ne zrovna přátelským tónem.

„Jsme,“ souhlasil Pavel. „Jsme *Jiní*, víš?“

„Jiní... jiní... ale jak to, že zrovna vy?“

„To je na dlouhé povídání a kromě toho je to tajemství,“ odmítl mu Pavel vysvětlení. „Proč tě to zajímá? Chceš být také takový? Ujišťuji tě, není to vůbec tak jednoduché, jak se zdá.“

„Pan farář říkal, že jste upsali duši d’áblu!“ vyhrkl kluk. „Je to pravda? Já doufám, že ne!“

„Tohle že pan farář říkal?“ podíval se Pavel na kluka pozorněji. „On nás zná?“

„Asi ne, když tě nepoznal – ale minule tvrdil, že se vám máme vyhýbat,“ dodal kluk.

„Tak proč se nám nevyhýbáš?“ zamračil se Pavel.

„Protože na d'ábly nevěřím a už vůbec ne, že byste se jim upsali,“ řekl kluk. „A kromě toho jsem ty »d'ábelské« pilulky taky prodával a nic d'ábelského na nich nevypadalo.“

„Príma!“ usmál se trochu Pavel. „Já tyhle pomluvy taky neberu. Naštěstí nabeton vím, že jsme se nikomu neupsali, takže neuznávám ani další stížnosti. Klidně přiznám, že jsme *Jiní*, ale nemáme nic od d'áblů.“

„Taky jsem si to myslel,“ otrnulo trochu klukovi. „Ačkoliv jsem sám viděl, jak se Milča úplně zničehož nic rozplynula...“

„To se nerozplynula, jen se zneviditelnila,“ řekl Pavel. „Viděl jsi někdy v létě fatu morgánu?“

„Ty jsou snad jen na poušti,“ zarazil se kluk.

„Tam bývají častější, ale i u nás můžeš vidět menší fata morgány, zejména v letním horku na asfaltových silnicích. Vypadají jako kaluže vody, ve kterých se odráží obloha, ale když přijdeš blíž, rozplynou se a je tam jen černý asfalt.“

„To znám,“ rozjasnil se kluk.

„My umíme něco podobného,“ ujistil ho Pavel. „Dokážeme zkrátka lidem zmizet. Ale je to jen fata morgána, možná trošku dokonalejší, než bývá obvyklé, ale není v ní nic pekelného.“

„Taky bych to chtěl umět,“ zatoužil kluk.

„Není to ale jednoduché,“ opakoval Pavel. „Chceš si promluvit s Milčou? Já bych ti nestačil?“

„Radši bych mluvil s ní,“ trval na svém. „Dovedeš mě k ní?“

„Mohl bych... když jsi nám pomáhal s těmi pilulkami... ale mám jednu podmínku.“

„Všechno splním!“ vyhrkl kluk. „...teda, pokud to bude možné...“ dodal opatrněji.

„Moje podmínka je jednoduchá,“ řekl Pavel vážně. „Nikomu nic neřekneš, ani rodičům. Bude to ode dneška i tvoje tajemství, rozumíš? Jak se vlastně jmenuješ?“

„Kuba... Jakub Lipinský,“ řekl kluk opatrně.

„A kolik máš brášek?“ zeptal se ho Pavel.

„Jen sestru, Boženku,“ odpověděl. „Ale jsou jí teprve dva roky, je ještě malá.“

„Ale jistě už mluví a mohla by to prozradit, takže nic neřekneš ani jí, rozumíš?“

„Rozumím,“ přikývl. „Nikommu nic neřeknu! Na mou duši a na psí uši!“

„Dobře,“ přikývl Pavel spokojeně. „Beze mě by ses k Milče nikdy nedostal, ale teď mi podej ruku, něco uvidíš.“

Přitočil si kluka k sobě a požádal o mesrini. Pak kluka posadil na silové pole. Připadalo jim, že sedí na neviditelné pneumatice.

„Týýý brďo!“ povzdychl si Kuba nadšeně. „Vy vážně umíte čarovat?“

„To nebyly čáry, ale mesrini – to bych ti teď musel dlouho vysvětlovat,“ řekl Pavel. „Teď se dobře dívej! Mimochodem – oba jsme neviditelní a aspoň vidíš, proč bys nás nemohl tajně sledovat, přinejmenším ne pěšky.“

Klouzali rychlostí vlaštovky nejprve těsně nad silnicí, ale pak se vznesli výš, přenesli se přes kulturní dům, stojící v dolní části vsi a pokračovali cestou necestou přímo k Blatům.

„Kde vlastně bydlíte?“ vyzvídal Kuba. „Tímhle směrem je nejbližší vesnice pěkně daleko!“

„Na blatech máme ukrytý dům,“ dostal odpověď.

„Na blatech?“ opakoval Kuba nedůvěřivě. „Tam přece nic není!“

„Nebylo, ale je,“ ujistil ho Pavel. „Jenže to není vidět.“

Nalétávali směrem od vesnice, když se znenáhla na bažině objevila řada světélek, uspořádaná do podlouhlé křivky. Mesrini kleslo níž a zpomalilo, až na konci letěli krokem těsně nad hladinou.

„Postav se zase na nohy!“ vybídl Pavel Kubu.

Pod nimi byla znenadání černá plošina, ale když znenadání mesrini zmizelo, Pavel nezůstal stát. Vrhel se proti černé stěně a než se Kuba vzpamatoval, zmizel v ní. Z černé stěny trčela jen jeho ruka, jenže Kubu držela a táhla ho do té černi. Chlapec se vzepřel, jenže na plošince se neměl čeho zachytit, ztratil rovnováhu a proletěl stěnou, jen na poslední chvíli, když se ta černě blížila k jeho obličeji, spíš instinktivně než úmyslně zavřel oči.

„Hele, koho jsi nám to přivedl?“ uslyšel neznámý dívčí hlas.

Kuba otevřel co nejrychleji oči.

Milču poznal hned, ale tu druhou ne. Kromě Pavla tu byly dvě dívky,

oblečené do podivných kombinéz. Všichni tři ale zřejmě patřili k sobě, neboť dívky Pavla nadšeně vítaly.

„Máme návštěvu,“ obrátil se Pavel ke Kubovi.

„Toho neznám!“ zarazila se Zdenka.

„Ale znáš!“ usmála se Milča. „To je přece Kubík Lipinský, má tátu truhláře! Jenže když jsi ho viděla minule, byl to ještě předškoláček.“

„Ach jo – máš pravdu,“ vzdychla si Zdenka. „Já si na to pořád ne a ne zvyknout!“

„Tak se seznamte!“ vybídla je Milča.

Pavel si vedl průběžnou bilanci úspěchů a neúspěchů a pochopitelně v tom pokračoval i když trojlístku nastaly klidnější časy. Právě v té době začal zájem o pilulky klesat a Pavel usoudil, že je už většina lidí má. Pravda, rozdělili jich méně než kolik byl počet obyvatel města a sousedních vesnic, ale to se dalo vysvětlit tím, že je zdravé děti nepotřebovaly a i mezi dospělými se našlo dost těch, kdo se buď cítili zdraví, nebo jim naopak nevěřili a odmítli je.

Také dobrovolní distributoři z řad školáků ztráceli zvolna zájem. Pravda, někteří si na ovrósje ke kapesnému i slušně přivydělali, ale nabízení bylo stále obtížnější. Mezi lidmi bez ovrósje čím dál víc převažovali ti, kdo je odmítali z přesvědčení.

Kuba Lipinský dodržel tajemství, ale ve Vejci se objevil jen dvakrát a pak ztratil zájem. Pavel mu nabízel učení, ale s tím neuspěl – a jiná zábava ve Vejci nebyla.

Pavel měl konečně víc času, aby mohl opouštět bezpečí Vejce a podívat se do světa. S Milčou se zaměřili na zjišťování, kdo z lidí ve městečku a vesnicích *ovrósje* odmítli, nebo o ně přišli, když nezvládli dodržet prohibici. Většina z nich byli faráři a jeptišky, vrcholové politici a manažeři, nebo jako Milčina matka, bývalí i současní komunisté. Ti všichni ovrósje odmítli ze zásady. Pár starších lidí se ovrósje dokonce panicky bálo, zřejmě pod vlivem kázání, ve kterých faráři vyličili »zázračné pilulky« jako »nástroj ďábla«, kterému musí věrný křesťan za každou cenu odolat.

U ostatních bylo jednodušší vysvětlení, že je zatím nic netrápilo, takže pilulky nepotřebovali. Což se mohlo kdykoliv změnit a proto se Pavel pokusil získat na svou stranu i dva obvodní lékaře, které do podstaty ovrósje

částečně zasvětil. Oba se sice v první chvíli zděsili, že by měli podporovat nasazování cizopasníků do lidí, ale rozumnými důvody se dali přesvědčit. Nejvíce na ně zapůsobila dosavadní pověst »zázračných pilulek«, postavená na jejich nepopíratelně příznivých účincích. Oba již dříve některé pacienty s povzdechem odepsali a smířili se s jejich hospitalizací na onkologickém oddělení nemocnice, odkud se ale vrátili přímo kypící zdravím. Nemohli tím dostat důvěryhodnější vysvědčení o účincích onoho »parazita«. Přijali tedy bez výhrad pár desítek tobolek s ovrósje, aby je nabídli pacientům, až si přijdou stěžovat na nějakou nemoc.

Jen dva lékaři byli schopní smířit se s existencí ovrósje a dokonce pomáhat při jejich šíření mezi lidmi. Důležité pro ně bylo, že jim zdravotní pojišťovny platily i za pacienty, kteří bezprostřední pomoc nepotřebovali a byli u nich jen v evidenci. Neměli úspěch vždycky, ale za každý neúspěch mohl přiznaný nebo zapíraný alkohol.

Ostatní lékaři ovrósje odmítli. Někteří z pýchy (co mi bude takový cucák radit?), jiní protože jim Pavel nemohl nabídnout výsledky klinických zkoušek. Jenže tady šlo o světlou výjimku, kdy účinkuje i nevyzkoušený preparát.

I sebevíce vyhlášený lékař, který odmítne pomoc pro své pacienty s povýšeným odkazem na vlastní schopnosti, patří k lopatě, protože jim škodí. Ke škodě pacientů je takových lékařů většina, ale Pavel věděl, že mu stačí přesvědčit pár poctivců, kterým jde více o blaho pacientů než o prestiž. Prestiž těchto lékařů stoupala až díky úspěšně vyléčeným pacientům. Podle dohody s Pavlem příčinu svých úspěchů neprozrazovali, takže měli brzy pověst úžasných lékařských odborníků.

Lidé jim zkrátka dávali přednost sami.

Trojlístek se mohl stáhnout z veřejnosti do Vejce a sledovat, jak se jejich působení ve městě a v okolí vyvíjí.

Distribuce ovrósje v městečku a okolí úspěšně skončila a další kolo je čekalo až za dvacet let, což byla prozatím nepředstavitelně vzdálená doba. Bohužel nemohli čekat, že jim tolik času popřejí i Cechapů. Pavel se skoro divil, že je dosud nechali na pokoji. Nevyvozoval z toho ale, že by měli opravdu klid. Pořád se mu vracela farářova slova.

»Pilulky již brzy způsobí několik nepřírozených úmrtí a pak bude naše kázání podepřené i ze strany lékařů i jiných vědců...«

Nesměli to varování podceňovat, jenže neměli ani tušení, co proti nim Cechapů chystají. Pavel se však obával jednoho. Až to poznají, bude pozdě.

Zatím to vypadalo dobře.

Zatím...

Ovčí chřipka

Sek zajišťoval obyvatelům Vejce všechno co potřebovali, takže nebyli závislí na hospodářské ani politické situaci, jako většina lidí ve městě i ve vsích. Neměli hmotné starosti, nic si nedělali ze zdražování, netrápily je složenky. Předtím je od takových starostí chránili rodiče, nyní se o ně staral Sek, takže to ani nepocíťovali jako změnu. Naopak, Pavlovi a Zdenčini rodiče měli teď užitek ze svých dětí. Před nimi bylo zbytečné něco tajit, a proto jim jejich děti směly materiálně pomáhat.

Ne že by za ně něco platily, ale přece jen – při každé návštěvě doma naplnily ledničku, dodaly jim do sklepa výstavní brambory a když si rodina Sadových chtěla koupit televizor, Pavel navštívil s otcem ve městě prodejnu elektro, kde si nechali předvést několik přístrojů a i když si ten nejlepší nakonec nekoupili, měli zakrátko stejný typ Sadových i Vejvodovi. Sek si totiž označený přístroj za pár vteřin zapamatoval a pak jej dokázal kdykoliv podle potřeby vytvořit.

Každá drobnost přispěla do rodinných rozpočtů jen nepatrně, ale na druhé straně – jakékoliv ulehčení bylo v době všeobecného zdražování vítané.

Milča navrhla přibrat do party ještě Kubu. Beztak o nich věděl a třeba by šlo stejně pomáhat i rodině Lipinských.

Navštívila proto po delší době místní knihovnu, kde ji vřele přivítala nejen paní knihovnice Bartošková, ale krátce poté i Kuba Lipinský, který si tam přišel pro další knížky.

Milča si s ním pohovořila o možnosti využívání Seka, ale Kuba byl opatrnější.

„To by naši brzy zjistili,“ tvrdil. „A když to budou vědět naši, dozví se to při nejbližší zpovědi i pan farář. A nevěřím, že by si to nechal pro sebe. Jednou jsem mu při zpovědi přiznal, že jsem byl u sousedů na jablkách. Těch pár zdrávasů, co mi uložil za pokání, nic nebylo, ale naši to věděli hned ten den a dostal jsem doma laťkou.“

Drobná odlišnost ve způsobu trestání jen potvrzovala Kubova otce – truhláře.

„Mělo to snad být zpovědní tajemství, ne?“ zarazila se Milča.

„Mělo,“ přikývl Kuba. „Svatý Jan Nepomucký podle legendy zemřel, ale

zpovědní tajemství nevyzradil. Jenže to je legenda a kdoví, jak to tenkrát bylo.“

„Ty chodíš ke zpovědi?“ podívala se na něho Milča tázavě, ačkoliv to mohla tušit, když jeho rodiče chodili pravidelně do kostela a Kuba musel pokaždé s nimi.

„Jo,“ přikývl Kuba. „Ale teď už tam přiznávám jen prkotiny – jako že jsem zhřešil pohledem nebo myšlenkou... rozhodně bych nepřiznal, že jsem byl ve Vejci, to by byl určitě mazec. Naštěstí se pan farář spokojí tím, co mu povím. Vlk se nažere a koza zůstane celá...“

Milča se tedy vrátila do Vejce s nepořízenou.

„No, řekl bych, že Kubu přemlouvát nebudeme,“ shrnul to Pavel. „Ale měli bychom umožnit telepatii našim. Mohli by si přilepšovat sami, ale ještě vítanější by bylo spojení s nimi bez mobilu.“

„Ty to umíš?“ podivila se Zdenka. „Neříkal Nokimcha, že nám tyhle vědomosti nedají?“

„Říkal – ale pak mě to naučil,“ ujistil ji Pavel. „Nemám to dávat nikomu zbytečně, ale když dám našim i vašim jen telepatii, těžko toho Čechapů zneužijí.“

Dívky ovšem nebyly proti. Pavel se proto vypravil nejprve za svými rodiči, pak za Sadovými, aby všem čtyřem vytvořil potřebnou genetickou změnu. Až se projeví, naučí je oslovovat Seka.

Ale to už bude snadné.

Epidemii »ovčí chřipky« by Pavel normálně pustil jedním uchem tam a druhým ven, kdyby se v souvislosti s ní neobjevilo pár znepokojivých příznaků.

Jako u každé podobné »chřipky«, i tady se ihned objevila údajně jediná účinná vakcína. Divné bylo, že ačkoliv se »ovčí chřipka« objevila zatím jen v Německu, nabídla americká farmaceutická firma dosud nevyzkoušenou vakcínu nejprve České republice, kde se dosud nevyskytl žádný případ nakažení. Navíc začala v Českém Parlamentu silně lobovat za její povinné plošné uplatnění.

Ministr zdravotnictví pochopitelně nejprve váhal. Nabízená vakcína se mu zdála nejen značně předražená, ale i zbytečná – avizovaná epidemie ještě nepropukla a předchozí zkušenosti s jinými podobnými »epidemiemi«

říkaly, že předražené vakcíny jsou nejenže neúčinné, ale někdy i zdraví škodlivé. Ve Švédsku zemřelo při podobné »prasečí« chřipce více lidí na škodlivé vedlejší účinky vakcíny než na chřipku samotnou a i v Čechách odhalili případ, kdy podobná vakcína obsahovala živou infekci, takže by místo ochrany nemoc ještě šířila.

Pak ale přišla od mezinárodní zdravotnické organizace WHO nabídka velice výhodné půjčky, což ve spojení s masívní propagandou ministra zdravotnictví zlomilo. Povinné plošné očkování by nejspíš u lidí neprošlo, kdyby byla vakcína pojatá jako nadstandard, ale ministr nařídil zdravotním pojišťovnám její plné hrazení. Ve všech médiích se objevily na vakcínu reklamy s barvitým líčením, co všechno se stane těm, kdo její dobrodiní odmítne. Ministr se nechal manifestačně očkovat jako první, jenže příštího dne ulehl s vysokými horečkami, což propagační kampaň poněkud narušilo. Po zkušenostech s minulými vakcínami nebylo divu, že se odmítli dát očkovat i poslanci.

Podnikatel Maděra samozřejmě všude vykládal, že odpor k nové vakcíně je především dílem rudých sviní, které naše úsilí sabotují. Rozhodl se jít ostatním příkladem a protože se ve městečku spásonosná vakcína ještě neobjevila, využil své cesty do Prahy, aby se tam dal očkovat.

Následujícího dne ho ale, podobně jako ministra zdravotnictví, sklátily vysoké horečky. Jenže na rozdíl od ministra, ošetřovaného smečkou nejlepších lékařů, horečky pana Maděry neklesaly, ale stoupaly a třetí den ho dala rodina v kómatu odvézt záchrannou službou do nemocnice v sousedním městě, kde skončil na jednotce intenzivní péče.

„To je divné,“ komentoval to Pavel, když tuto novinku Milča z městečka přinesla.

„Proč?“ pokrčila rameny Zdenka. „Pan Maděra zřejmě neměl ovrósje. S nimi by se ho chřipka ani vakcína nedotkla.“

„Jenže Růža se chlubila, že mu ovrósje prodala,“ namítla Milča.

„Tak se holt napil a zabil symbionta,“ pokrčila rameny Zdenka. „Na to stačí jeden panák!“

„Uvidíme,“ řekl Pavel neurčitě. Vyvstala mu totiž opět ta farářova slova.

»Pilulky již brzy způsobí několik nepřírozených úmrtí a pak bude naše kázání podepřené i ze strany lékařů i jiných vědců...«

Ne, neměli to varování podceňovat. Kdyby to spolu souviselo, bylo by to

už druhé varování.

Nebo také poslední...

Pavel přišel o výzvědnou mouchu, když se velitel policejní stanice nadporučík Novák prudce ohnal plácačkou. Pavel mouchu navedl příliš blízko a její muší instinkty v tomto případě nestačily.

V té chvíli ale Pavel věděl svoje a mouchy ani neměl čas litovat.

Policejní stanice dostala trestní oznámení na neznámého pachatele, rozšiřujícího po městečku a okolí »nebezpečné a neschválené« drogy, vydávané za léky, ale ve skutečnosti ohrožující životy lidí, kteří je v nevědomosti použijí. Jejich první obětí byl podle oznámení podnikatel Maděra, ale další by mohly rychle následovat.

Nadporučík Novák však prošel smutnou zkušeností s gangrénou ruky, kterou mu zřejmě jeden z »nebezpečných a neschválených« léků v poslední chvíli zachránil od amputace. Trestní oznámení v něm proto vzbudilo značně smíšené pocity.

Co s tím? Zahájit ihned pátrání po pachatelích? To nebude snadné, i když by asi věděl, jakým směrem by se měl vydat. Ačkoliv – co vlastně ví? Může přijít za nadřízenými s podivnou historkou o neznámém klukovi, který mu nejprve přičaroval zčernání ruky, ale potom mu dal lék...to ne, to by asi neprošlo...

Jenže v nemocnici z toho byli všichni doktoři bezradní a sami se nestačili divit, jak se to samo a rychle zahojilo. Že by mu pomohly jejich léky? Když dva podobné a vlastně stejné případy krátce předtím skončily amputací, ačkoliv šlo o nesmírně prestižní pacienty – o kolegu lékaře a dokonce o ředitele nemocnice?

Nadporučík Novák si dobře uvědomoval, že to nebude obvyklý úkol. Ten kluk... vypadá jako nezletilý a nejspíš je, jenže... rozplynul se mu přímo před očima... jak má toho malého čaroděje stíhat? Cožpak se to dá nazvat jinak než čarování? Nejen s jeho rukou, ale i to potom...

To bude zase nevděčná práce!

Nejlepší by asi bylo postupovat jako dosud – »nebezpečné a neschválené« drogy, vydávané za léky, se ve městě poslední dobou neobjevily – a basta! Jenže nadporučík měl nepříjemné tušení, že to tentokrát tak snadno neprojde. Podnikatel Maděra, majitel největší místní

herny a známý frajer, je na tom zřejmě hodně zle, když v trestním oznámení stojí bez obalu »pokus o vraždu«. To jen tak za hlavu hodit nepůjde...

Co se dá dělat... někde začít musí, i když není čeho se chytit. Ačkoliv – nedávno vyšetřovali kluky, co ty »neschválené léky« prodávali, je to jediná stopa, třeba to někam povede...

Nadporučík si k sobě přitáhl klávesnici služebního počítače, aby se podíval, co vlastně o tom případě – pamatoval si ho pod krycím jménem »Šaman« – mají.

A ještě ta drzá moucha... Tu máš, potvoro!

Ty stopy byly dvě... nezletilý Vít Adam ty čertovy pilulky prodával a pár jich u něho našli, a potom jakási dívčina, kterou sbalili v místní knihovně. Ta by mohla vědět víc...

A sakra – tady je i hlášení, že zmizela z dětského domova... V noci, z uzamčené místnosti se zamřížovanými okny, bez porušení mříží a zámků na dveřích. Nikde nenašli žádné stopy, policejní pes dovedl psovoda k zamřížovanému oknu, kudy ale utéci nemohla. Vedení dětského domova po ní vyhlásilo celostátní pátrání, samozřejmě neúspěšné. Uprchlá domů nedorazila... záhada nad záhady.

Takže zbývá ten kluk, Vít Adam... nu což, podáme si ho, třeba kápne božskou...

Ačkoliv – jestli je přivede k tomu druhému, co umí lidem přičarovat gangrénu, mohl by být úspěch v pátrání zaplacený hodně draze...

To chce opatrnost...

Policejní auto, stojící před domem Adamů, nevěstilo nic dobrého. Nadporučík Novák naštěstí neprijel nikoho zatýkat.

„Potřebuji si jen promluvit s vaším synem,“ prohlásil, jako kdyby o nic nešlo.

„Co zase provedl?“ zeptal se otec Adam tónem, který pro Víťu nevěstil nic dobrého.

„On nic,“ zarazil ho policista. „Jde mi jen o jeho svědectví. Kde ho máte?“

„Někde lítá,“ odvětil otec Adam. „Vrátí se ale až večer.“

„A že ho necháte takhle lítat? Víte aspoň, kde lítá?“

„To opravdu nevím,“ řekl otec Adam. „Někde s kamarády. To víte, kluci!“

Hrají kolem vesnice nějaké hry... my jsme v jejich věku nebyli lepší. Má to ovšem s podmínkami. Nesmí mít ve škole špatné známky, nesmí vést podezřelé kšefty, musí mít hotové úkoly a musí být na večeri doma. Ale když tyhle podmínky plní, proč ho nenechat? Jen ať se vyřádí!“

„Jste si tak jistý, že už žádné podezřelé kšefty nevede?“

„Kdybych to zjistil, měl by s dosavadní volností utrum – a on to ví, takže žádné neprovozuje,“ odvětil pan Adam. „No – v první chvíli, když jste se tady objevil, jsem se trochu lekl, že se k tomu vrátil. Ale já si myslím, že by mu ty kšefty za případný trest nestály.“

„A do knihovny už nechodí?“ nadhodil nadporučík zvědavě.

„Chodí,“ odvětil pan Adam. „Ale je lepší, když čtení odložil na zimu. Ať se radši přes léto vydovádí na zdravém povětří!“

Nadporučík se vlastně dozvěděl, oč mu šlo. Ještě se staví v knihovně, i když se od knihovnice nejspíš nic nedozví... ta baba mu všechno zapře, major König ji bezohledným zásahem popudil...

„Poslyšte, nemám na práci jen jeho,“ pokusil se o dohodu s panem Adamem. „Nemohl byste zařídit, aby byl váš syn dostupnější? Nemohl by na mě tady počkat zítra kolem oběda?“

„Když mu řeknu, bude doma,“ přikývl pan Adam.

„Tak já se tady stavím zítra kolem oběda,“ ohlásit nadporučík svou zítřejší návštěvu.

„Budeme doma oba,“ slíbil otec Adam.

Když policista předem ohlásí, kdy přijde, pak asi nejde zatýkat. Přesto se Pavlovi nelíbilo, když se Vít'a večer v knihovně pochlubil, že má zítra po obědě zůstat doma kvůli svědectví. Čeho se to mohlo týkat? Jedině ovrósje – čeho jiného? Milča, která mu o tom z knihovny do Vejce telepaticky ještě za tepla referovala, se nabídla, že to s Vít'ou hned na místě vyřídí.

„Navrhni mu, aby policajtům řekl, kde mě najdou,“ požádal ji Pavel. „Třeba v jeskyňce pralidí nad řekou. Autem se tam snadno dostanou... docela by mě zajímalo, s čím tentokrát přišli...“

„A ty tam na ně budeš čekat?“

„Docela rád bych si s nimi rozumně popovídal,“ usmál se Pavel. „Oni se asi chtějí dozvědět co nejvíc o nás, já bych se naopak chtěl dozvědět něco od nich. Co na nás chystají a tak...“

„Poslyš – a neměla bych se do té jeskyně vypravit spíš já?“ nabídla se Milča. „Jednak už o mě vědí, byla jsem to já, kdo ovrósje v knihovně přiděloval... a navíc už mě znají...“

„Mám tři důvody, proč ne,“ opáčil ihned Pavel. „Jednak se potřebuji dozvědět, co se proti nám chystá a vím už, kterým směrem bych se měl ptát. Druhak – tebe sice znají, ale už tě jednou zabásli a mohli by si myslet, že tě klíd'o seberou i podruhé. Mě nejenže nezabásli, ale budou mít ze mě po předešlém setkání respekt, už jsem jim dost naznačil, aby mě nepodceňovali. A konečně za třetí, je strašně nerytířské posílat za sebe do nebezpečí holky, uznej!“

„No dobře,“ couvla. „Ale buď trošku opatrnější!“

„Neboj, budu,“ řekl s klidem, jako kdyby o nic nešlo.

I když to znělo zlověstně...

Jeskyňka, nazývaná po údajných pralidech, nebyla velká, ale kupodivu útulně zařízená.

Přes vchod visel závěs, zřejmě aby uvnitř byla snesitelná teplota. Uvnitř bylo několik docela pohodlných sedaček, na kamenném výčnělku stál tlumeně hrající radiopřijímač.

„Vejděte v dobrém!“ ozvalo se zevnitř, sotva se nadporučík Novák přiblížil. Znamenalo to, že jeho příchod, byť se odehrál co nejtišeji, neproběhl nepozorovaně.

Nadporučík rozhrnul závěs – a stanul jako přimražený.

Tvář kluka, do které se díval, nemohl zapomenout do nejdelší smrti. Ano, byl to on. Kluk, co umí lidem přičarovat gangrénu.

„Když už jste tady, posad'te se, prosím!“ vybídl policistu. „Kdo přichází v dobrém, je vítán.“

Vlastně – momentálně jsem přišel v dobrém, pomyslel si ulehčeně nadporučík. Takže mě vítá – ale čím by asi přivítal naše přepadové komando?

„Posad'te se,“ vybízel kluk policistu s úsměvem. „Vinnetou říkal, že muži mají při jednání sedět. A něco na tom je, vsedě se vždycky lépe jedná.“

Vinnetou! Kdo by neznal toho pacifistického náčelníka Apačů? Nadporučík Novák se usmál při vzpomínce, jak kdysi hltal všechny dostupné knihy a jak vymetal kina při každém filmu s tímto sympatickým

rudokožcem... Pravda, Vinnetou to říkal často, zejména v knihách...

Nadporučík se opatrně posadil na měkkou čalouněnou sedačku.

„Předpokládám, že jste tady služebně, ne ze soukromého zájmu,“ řekl kluk věcně. „Vzhledem k tomu, že už jsem něco z vašich spisů četl, nemusíme chodit kolem horké kaše a přejdeme raději k věci. Máte už zase za úkol zjistit, kde se ve zdejším kraji vzaly pilulky, zvané *ovrósje*, případně co je to zač, nemýlím se?“

„Ne...“ vyhrkl zkoprnělý nadporučík. „Vlastně ano... ale jak to víte?“

„Řekněme, že mám jistá tajemství,“ usmál se kluk. „Ani vy přece nesmíte vyzrazovat všechny vaše operativní prostředky...“

„Ale... vy nevíte, že odposlouchávání Policie je trestný čin?“ zamračil se nadporučík.

„To vám přece nesdělili telefonem, ale dopisem,“ upozornil ho kluk. „O odposlouchávání tedy nešlo. Nechme stranou, jak jsem se to dozvěděl – dobře víte, že jsem si to mohl přečíst v době, kdy to lejtro leželo na vašem stole, víte, že umím být v případě potřeby neviditelný. Je to jedno z mých tajemství, ale už jste to viděl a nebudu si hrát na Tajemný hrad v Karpatech.“

„Vy jste to tedy četl?“ vyhrkl ze sebe nadporučík.

„Jistě,“ přikývl kluk. „A jen díky tomu, že mě to zajímá, jsem ochotný vám ledacos objasnit.“

„Ty o těch pilulkách víš víc, že?“ Nadporučík se osmělil a přešel na tykání, vykat klukovi mu připadalo trochu nepřírozené.

„Už jsem vám řekl, vyrábím je,“ odvětil kluk. „Proto mě zajímá všechno, co se kolem nich děje. Ale rozčiluje mě, když je někdo označuje za smrtelné nebezpečí pro lidi, co je použili. Ostatně – vy sám jste nejméně jednu pilulku použil také, jinak byste byl dnes o ruku kratší.“

„Ty jsi mě ale tenkrát nakazil!“ vybuchl nadporučík.

„Nakazil – ale současně jsem vám dal prostředek, který vám nejen tu ruku zachránil, ale navíc vám v současné době prodlužuje život, což nejpozději do dvou set let pochopíte.“

„Cože?“ vyhrkl nadporučík. Na víc se v této chvíli nezmohl.

„Označit *ovrósje* za »smrtelně nebezpečné a neschválené drogy«, ohrožující životy lidí, to je hodně silná pomluva!“ ztvrdl klukovi dosavadní úsměv na tváři.

„Ale... pan Maděra je skutečně v nemocnici!“ namítl nadporučík. „A ve vážném stavu!“

„Jenže ne kvůli ovrósje, ale po očkování velice podezřelou vakcínou, která způsobila horečky i samotnému ministrovi zdravotnictví!“ odpálil ho kluk. „Kterého vola napadlo spojovat je s našimi ovrósje? Máte snad nějaké horečky vy sám? Z několika tisíc lidí, kteří ovrósje použili, má problémy jediný člověk – shodou okolností po podezřelé vakcíně. Kde je skutečná příčina a kdo tady mlží?“

„Nejspíš v nemocnici označil za příčinu ty pilulky,“ zkoušel to nadporučík.

„Pan Maděra nic neřekl, byl v kómatu!“ odvětil tvrdě kluk. „Kromě toho by ho ovrósje před horečkami ochránily. Pravděpodobnější je, že je před očkováním zrušil. Dobře víte, že na to stačí jeden jediný panák vodky!“

„V tom přípisu vlastně nic konkrétního nebylo,“ připustil nadporučík. „Jen že je třeba varovat lidi před neschválenými a nebezpečnými drogami, ohrožujícími životy lidí. Vlastně tam ani nebylo přímo napsané, že by mělo jít o ty pilulky.“

„Pak mi ale vysvětlíte, proč jdete zrovna po ovrósje?“ otázal se kluk.

Nadporučík na to chvíli neměl co říci. Vlastně – proč jde zrovna po těch pilulkách? Sám mohl dosvědčit, že mu zachránily ruku a neměl po nich sebemenší problémy.

„Když... ve zdejším kraji nic jiného nebylo,“ vykoktal po chvíli. „Nepěstuje se tu marihuana, nikdo tu nevaří pervitin, co jiného mohou ty nebezpečné drogy být? Jedině pilulky, nic jiného!“

„Potíže pana Maděry způsobilo ale očkování neověřenou vakcínou!“ řekl kluk. „To je pravá příčina! Pan Maděra naletěl na propagandu, že nás jediné vakcína ochrání před jakousi »ovčí chřipkou«! Vakcína přitom způsobila problémy už panu ministrovi, když sám na sobě demonstroval její neškodnost. Někdo hledá chyby tam, kde nejsou, aby zakryl pravý problém. Ve zdejším kraji jsou to pilulky ovrósje, jinde to je něco jiného, hlavně ať nikdo nepodezírá vládou protlačovanou vakcínou, na které se chce někdo napakovat. Jenže tak se to nesmí říkat, protože ti nahoře jsou svatí a za všech okolností pravdomluvní, že? Zajímalo by mě, kolik je zase za tou vakcínou úplatků?“

„Jenže nezávislí lékaři tvrdí, že za problémy pana Maděry stojí právě ty

pilulky!“

„Taky bych rád věděl, kolik úplatků ti »nezávislí« lékaři dostali!“ odvětil kluk. „Považujete je za nezávislé a nezaujaté? Oni vlastně ani úplatky nepotřebují! Pilulky ovrósje způsobily ve zdejším okolí v poslední době tak prudký pokles nemocnosti a úmrtnosti, že lidé přestali lékaře potřebovat! Klesly jim výdělky, brojit proti ovrósje je tedy v jejich soukromém zájmu! Jak je můžete považovat za nezávislé, když jsou přímo v klasickém střetu zájmů?“

„Zřejmě by bylo třeba dokázat, co se za tím skrývá,“ připustil nadporučík.

„To si taky myslím,“ přikývl smířlivě kluk. „Neříkejte, že za problémy s vadnou vakcínou může cokoliv jiného než právě ta nedostatečně prověřená vakcína. A kdykoliv uslyšíte, že horečky způsobila pilulka ovrósje, vzpomeňte si, že ji máte v sobě taky a žádné problémy vám nepůsobí!“

„Jenže u pana Maděry bylo oboje – pilulka i očkování!“ namítl nadporučík.

„Horečky pana ministra zdravotnictví způsobilo očkování. Žádnou pilulku v sobě neměl!“

„Zaručeně?“ zapochyboval nadporučík.

„Pilulky ovrósje najdete jen v městečku a v jeho nejbližším okolí,“ tvrdil kluk. „Víc jsme jich mezi lidmi nedostali. Praha je daleko, tam je těžko najdete.“

„Stojíš si za tím?“

„Někteří lidé prý kupovali ovrósje i pro své příbuzné,“ připustil kluk. „Ale že by je někdo dal samotnému ministrovi zdravotnictví? To není pravděpodobné. Jako lékař měl povinnost odmítat je, ne je podporovat!“

„To vypadá logicky,“ připustil nadporučík. „Jenže tu vakcínu chtějí v Parlamentu prohlasovat jako povinnou.“

„Vždyť říkám, že se na ní chce někdo pořádně napakovat!“ ušklíbl se kluk. „Farmaceutické firmy mají dlouhé prsty a na nějaký milion nekoukají, však si to na předražených lécích vynahradí!“

Na to neměl nadporučík co říci. Předražené léky jsou v Čechách problém přímo chronický.

„Jen tak mimochodem...“ zkusil změnit téma. „Kolik jste vydělali na těch pilulkách vy?“

„Za moc to nestálo,“ mávl rukou kluk. „Celkem asi pětadvacet tisíc, hluboce pod úrovní, kdy by se to už muselo danit. Zamýšlíme z toho částečně financovat školní výlet.“

„Jak to, že tak málo?“ zpozorněl nadporučík.

„Jednoduše,“ usmál se kluk. „Nedělali jsme to pro výdělek, ale aby byli lidi zdraví, nám přece na penězích nezáleží. Ovrósje navíc prodlužují věk, jenže to se teď ještě neprojevuje.“

„Vážně? Jak to můžeš tvrdit?“

„Nemám to ze sebe, mám to potvrzené odjinud,“ ujistil ho kluk. „Ale můžete mi snad věřit, že toho mám »*odjinud*« mnohem víc.“

„No dobře, ale – co teď s tím?“ vzdychl si policista.

„Ulehčím vám to,“ usmál se kluk. „V současné době žádné ovrósje neprodáváme. Ve městě ani v okolí. Vy sice víte, kdo za nimi stojí – totiž já – ale taky víte, že se nenechám šikanovat. Co vám tedy brání tvrdit, že se široko daleko vůbec nic neděje?“

„Vlastně nic,“ připustil nadporučík.

„Tak nic nedělejte a bude to!“

„Jenže – co pan Maděra?“ chytil se policista pověstného stébla. „Co když nedejbože zemře?“

„Tak bude mít vakcína v tomto kraji svou první oběť,“ řekl kluk. „Ale nemá smysl svádět to na něco jiného.“

„Vždyť tu vakcínu všichni tak vychvalují!“

„Nejvíce pan ministr, co?“ ušklíbl se kluk. „Co asi musel dostat, aby mu nevadily ani horečky, co po ní protrpěl?“

„Máš na svůj věk nějak moc rozumu,“ vzdychl si policista. „Nejsou snad všichni naši ministři zkorumpovaní!“

„Spíš bych se divil, kdyby nebyli,“ opáčil kluk. „Ostatně, jsem starší než vypadám. Ale to je úplně jiná historie. Teď jsem tady ve znamení ovrósje – a nesnesu, aby proti nim někdo lhal.“

„Budeš to mít ale těžké,“ věstil mu policista. „Já ti – dejme tomu – věřím. Ale určitě sis proti sobě poštvál spoustu velice vlivných lidí. A nejen lékařů.“

„Vím,“ přikývl Pavel vážně.

Mene tekel

Podnikatel pan Maděra po dvou dnech zemřel, aniž by se probral z kómatu.

Nadporučík Novák si vyžádal pro nejasné podezření na cizí zavinění svolení státního zástupce ke stíhání neznámého pachatele a když je obratem obdržel, vyžádal si soudní pitvu pana Maděry.

Brzy ráno mu ale přišel šokující nález z patologie. Nečekanou smrt podnikatele zavinil podle pitevního protokolu neznámý parazit, nekontrolovatelně rostoucí ve slepém střevu. Neznámý červ část střeva roztrhl a zamořil krev pacienta jedovatými výměšky, které by podle dobrozdání patologů způsobily tak jako tak smrt i bez poškození střeva. Příznaky otravy zamaskovaly, že šlo o poměrně jednoduše odstranitelné prasklé slepé střevo.

Nadporučík Novák ještě za svítání nasedl do služebního auta a vyrazil do vsi za Adamovými.

„Sežeňte mi syna, pokud možno teď hned!“ požádal stroze pana Adama.

„Co že tak najednou?“ zachmuřil se otec Adam v předtuše nějakých problémů, zejména když viděl policistovu vážnou tvář.

„Vyšetřuji vraždu,“ usadil ho nadporučík.

„Cože? Snad s tím nemá...“ vyjekl pan Adam.

„Váš syn ne,“ zarazil ho policista. „Ale potřebuji jeho svědectví a to hned!“

„To snad půjde, dneska ještě neodešel,“ řekl ulehčeně pan Adam a brzy se vrátil i se synem.

„Potřebuji se setkat s tím...“ vysypal na něho policista bez dlouhého úvodu.

„Myslíte Pavla?“ ubezpečoval se raději Vít'a.

„Jo, s tím,“ souhlasil nadporučík. Přitom si uvědomil jednu zásadní chybu – vždyť neznal ani pravé jméno toho kluka! A to s ním jednal už dvakrát a pokaždé ve velice závažných věcech!

„To není problém,“ odvětil klidně Vít'a. „V knihovně teď ještě bude Milču a ta ho sežene.“

„Pojeď tam se mnou!“ vyžádal si ho pro jistotu nadporučík.

Policejní auto dojelo se sirénou a majáčky ke knihovně. Milča trochu

zbledla, když je slyšela, ale vzpomatovala se. Kdyby musela nečekaně zmizet, mesrini má po ruce. Nadporučík se ale o ni nezajímal, ačkoliv na ni v první chvíli vytřeštil oči.

„Potřebuji mluvit s Pavlem!“ obořil se na ni.

„Je jako minule v jeskyňce nad řekou,“ odvětila s hraným klidem.

Nadporučík požádal Milču i Víťu, aby neopouštěli knihovnu, a vyřítil se ven. Milča by si mohla oddychnout, ale tím větší obavu měla o Pavla.

„Jen klid, už tam letím,“ uklidňoval ji. „Říkáš – vážnější? Uvidíme!“

K jeskyňce nevedla silnice. Nadporučík dojel autem po polní cestě jen asi sto metrů poblíž, dál vedla jen úzká pěšinka, kudy by neprojel ani motocykl, zejména v závěrečném klesání u řeky. Policista tentokrát běžel jako o závod a k závěsu před vchodem do jeskyňky dorazil udýchaný.

„Vejděte v dobrém!“ vyběhl ho hlas zevnitř, sotva se přiblížil.

Policista tentokrát odhrnul látkový závěs tak prudce, až konec odlétl stranou a zachytil se na křovinách nad vchodem do jeskyně. Vnitřek zaplavilo denní světlo, naštěstí po ránu slunce až do jeskyně nedosáhlo. I tak Pavla náhlý příliv světla trochu překvapil.

„Co se děje?“ zamračil se – už věděl, že se stalo něco nečekaného, ale nemaloval si to černě.

„Houstone, máme problém!“ neodpustil si policista známou narážku.

„Pan Maděra včera ráno zemřel. Aniž nabyl vědomí, takže se ho už na nic nezeptáme.“

„V tom případě by asi bylo dobré dozvědět se příčinu smrti a nařídít pitvu,“ mínil Pavel.

„To mě napadlo už včera,“ řekl úsečně policista. „Příčinou smrti byl podle protokolu neznámý parazit ve slepém střevě. Podle svědků byl vloni pan Maděra na dovolené na Kanárských ostrovech, tam mohl přijít k tomu parazitu, ale zajímá mě váš názor. Přinejmenším to vylučuje vliv vakcíny.“

Nemohl si ovšem nevšimnout, jak sebou Pavel trhl při zmínce o parazitu ve slepém střevě.

„Říkáte – parazit,“ opakoval po něm Pavel zamyšleně. „To je vážné. Zjistili při pitvě, jak mohl tu smrt způsobit?“

„Je tam napsáno, že roztrhl slepé střevo, ale kromě toho obsahoval tolik jedovatých sekretů, které posílal do krve, že by smrt nastala i kdyby k porušení střev nedošlo.“

„Roztrhl slepé střevo?“ ožil Pavel. „To byl tak veliký? To není možné, to bych chtěl vidět!“

„Prý mu tam nějakou dobu rostl,“ doplnil nadporučík. „Poslali mi z pitvy nějaké fotografie. Ale teď snad uznáš, že za to vakcína nemůže.“

„To není tak jisté,“ nesouhlasil s ním chlapec. „Můžete mi ty fotky ukázat? Pojedu s vámi na služebnu, když to bude nutné.“

„Ty si to vážně představuješ jako Hurvínek válku!“ vybuchl policista. „Nestačí, že ti předem prozrazuji věci, které by měly zůstat tajné?“

„Nestačí,“ odvětil Pavel, ani nehnul brvou. „Poslyšte, já vám také prozrazuji věci, které měly zůstat tajné. Takže jsme si kvit, nemyslíte? Jenže já mám teď obavy, že je to ještě horší než si vůbec umíte představit. Víte co? Pojděte blíž ke mně, nebudeme se zdržovat autem!“

Natáhl ruce a přitáhl si policistu k sobě. Nadporučík se trochu vzpíral, neboť neměl nejmenší tušení, co se po něm chce, ale ne tak důrazně, aby se nepodvolil. Pavel si ho přitáhl k sobě a otočil si ho, takže teď stáli vedle sebe.

V té chvíli oběma podjely nohy, jako kdyby se sklouzli po banánové slupce. Ale nedopadli na zadní část těla, místo toho se oba jen zhoupili na čemsi... proboha, co to je? pomyslel si nadporučík. Jako kdyby se posadili na neviditelnou nafukovací matraci, položenou na neviditelných židlích.

Jenže tím to neskončilo. To neviditelné nafukovací nic se znenadání s nimi pohnulo, poměrně zvolna s nimi vyjelo z jeskyně, jenže pak se nečekaně otočilo směrem k řece a místo pádu ze skály nabralo rychlost šikmo vzhůru. Jakoby seděli v neviditelném letadle, ale letadla se málokdy spokojí s výškou pouhých dvaceti až třiceti metrů nad vrcholky stromů. Korunami těch prvních dokonce proletěli, jen se větve zakývaly a vzápětí už se vznášeli vysoko nad řekou.

„Proboha!“ vyjekl policista. „Co je tohle?“

„To taky mělo ještě zůstat tajemstvím,“ odvětil klidně Pavel. „Mám zkrátka tenhle dopravní prostředek. Kromě toho, že létá, je navíc neviditelný, proto se za námi dole nikdo neohlíží.“

„Ale... neletíme nějak nízko?“ namítl nadporučík.

„Letadla tak nízko nelétají, aby při prosednutí neškrtnla o domy nebo stromy,“ vysvětloval mu Pavel jako školáčkovi. „I helikoptéry se drží dál od překážek. My se jich nebojíme, naše letadlo nemá křídla ani rotor a když

proletí korunou stromu, listí a menší větve si prostě odhrne stranou.“

„To je ale úžasné!“ roztál policista.

Let neviditelným letadlem představoval úžasný zážitek. Pod nimi se prudce zmítaly zákruty řeky. Letěli nad nimi rychlostí tryskáče, detaily terénu se pod nimi jen míhaly. Pak se zhoupli vzhůru, prosmýkli se nad střechami prvních domů města, těsně se vyhnuli kostelní věži a prudce se snesli před policejní strážnici.

„Stiskněte mi ruku, ať neupadnete!“ poručil Pavel policistovi.

To nafukovací nic pod nimi náhle zmizelo, oba dopadli na nohy, ale zatímco Pavel okamžitě vyrovnal rovnováhu, policista zakolísal a kdyby se Pavla nedržel, nejspíš by upadl.

„Ukažte mi ty obrázky!“ pokračoval Pavel, když oba pevně stáli oběma nohama na asfaltu chodníku pod nápisem „Policie“.

„Teda...“ lapal ještě policista po dechu, „máš vážně zajímavý dopravní prostředek...“

„Ty obrázky!“ opakoval naléhavěji Pavel.

„No dobře,“ souhlasil nadporučík. „Tajemství za tajemství. Pojd’!“

Zavedl ho do strážnice. Prošli kolem služby u vchodu, strážmistr zasalutoval nadřízenému, ale více se o oba nestaral. V kanceláři nadporučík zapnul služební počítač a chvíli čekal, až naběhne. Zručně pak prošel pár adresářů, až našel obrázky.

Pavel chvíli zíral na fotografii podivného červa, ležícího na bílém papíře.

„Toho jsem se bál,“ řekl po chvíli tiše. „To není samo sebou. Kde pana Maděru pitvali?“

„Až v okresní nemocnici,“ řekl stejně tak tiše nadporučík. „Zdejší už nefunguje.“

„Doprovodíte mě tam?“ zeptal se Pavel. „Vy se tam spíš vyznáte.“

„To přece nejde!“ vzepřel se nadporučík.

„Půjdu tam tedy sám,“ rozhodl se Pavel. „Počkejte tady na mě, k vašemu autu vás dovezu, až se vrátím.“

„Moment!“ zarazil ho policista. „Uvědomuješ si, že se chystáš překračovat zákony?“

„Jenže já musím,“ odvětil tvrdohlavě Pavel. „Vy si to zřejmě neuvědomujete, ale tady může jít opravdu o životy! A jestli začnou nějaké zákony ohrožovat lidské životy, půjdou zkrátka stranou, ohlížet se na ně

nebudu!“

„Tak to tě tam radši doprovodím!“ rozhodl se policista.

„Dobře, pojd'me tedy ven. Nebo ještě lépe – máte tu dvorek, ne?“

„Jistě – ale ze všech stran jsou domy!“ varoval ho nadporučík.

„To mi nevadí,“ ujistil ho Pavel.

Vyšli rychle na dvorek, kde Pavel opět otočil policistu tak, aby stáli vedle sebe. Policista už se nevzpíral, ani se nedivil, když jim cosi neviditelného podrazilo nohy a usadilo jen tak do vzduchu. Nehnul ani brvou, když skoro kolmo vystoupali nad střechy domů. Nahoře se ujal iniciativy a začal Pavlovi ukazovat směr. Zpočátku asi zbytečně, Pavel sám věděl, kterým směrem má letět, ale když se rychlostí tryskáče dostali na dohled sousední okresní nemocnice, ztratil jistotu a nechal se navádět.

„Že se za námi lidé dole ani neohlíží?“ divil se nadporučík.

„Jsme neviditelní,“ připomněl mu Pavel.

„Ale při rychlosti bitevních letadel musíme vydávat strašný řev!“

„A čím?“ podíval se na něho Pavel nevinně. „Nemáme ani turbínu, ani vrtuli. Proti nám i sova létá s větším rachotem!“

„Ale je to divné!“ trval na svém nadporučík.

„Na vysvětlování nemáme čas,“ odmítl Pavel. „Kam přistaneme?“

Nadporučík mu ukázal jednu z nemocničních budov a Pavel k ní zamířil.

„Podejte mi ruku,“ požádal policistu.

„Já už snad rovnováhu udržím!“ kasal se oslovený.

„Nejde o rovnováhu,“ odvětil klidně Pavel. „Jde o neviditelnost. Když se mě budete držet jako klíště, budeme tvořit jeden objekt a to se lépe zneviditelňuje než dva oddělené objekty.“

„To půjdeme... neviditelní?“ vytřeštil oči nadporučík.

„Jo,“ přikývl Pavel. „A taky neslyšitelní, pokud nebudeme hodně nahlas kýchat. Tak jdeme!“

Přistáli a i když nadporučík skutečně udržel rovnováhu, šli dál ruku v ruce až ke vchodu.

„Na nic nesahejte, otevírat budu já!“ varoval Pavel policistu.

Klika před nimi sama poklesla a dveře se samy proti nim otevřely.

„Jak to děláš?“ zašeptal policista udiveně.

„Silovým polem – tím samým, jako je z něj letadlo,“ ujistil ho hoch.

Prošli dveřmi do vstupní haly a pokračovali kolem vrátné, která ale

nehleděla na ně, spíš na otevřené dveře. Jistě – z jejího pohledu se otevřely úplně samy. Vrátná se zvedla ze židle a vyšla z kukaně, aby dveře zavřela, ale příchozím nevěnovala ani pohled.

„Ona nás fakt nevidí?“ ujistil se šepem nadporučík.

„Ne,“ přikývl stejně tiše Pavel. „Kam teď?“

Nadporučík ho vedl chodbou, pak po schodech a opět chodbou před honosné dveře s nápisem »Přednosta«.

„Ale tam nejspíš někdo bude,“ varoval chlapce.

„Nevadí,“ odtušil klidně Pavel.

Zlehka otevřel dveře, na vnitřní straně polstrované proti hluku. V místnosti byl přesně podle očekávání policisty přednosta patologie, starší muž v lékařském plášti, s šedými vlasy a bradkou. Seděl u stolu s očima na okulárech mikroskopu a cosi zkoumal.

„Vypadá důvěryhodně, zeptám se ho na to,“ navrhl Pavel. „Připravte se, zruším neviditelnost.“

Slabého prsknutí si všiml jen Pavel a policista, který nějaký projev očekával, ale přednostu za stolem to z bádání nevyrušilo.

„Dobrý den přeji!“ pozdravil slušně Pavel. „Smím se vás na něco zeptat?“

„Dobrý den!“ odpověděl lékař, ani nevzhlédl od okulárů. Jenže po vteřině mu došlo, že ho oslovil dětský hlas, který tady správně nemá do dělat. Vzhlédl od mikroskopu, ale jedním pohledem zaznamenal kromě cizího kluka i uniformovaného policistu. To ho ze zaujetí vytrhlo úplně.

„Sem se jen tak nevstupuje!“ prohlásil přísně.

„Máme k tomu vážný důvod,“ zastal se Pavla policista. „Jde o tu záhadnou smrt.“

„Máte ještě schovaného červa, který usmrtil pana Maděru?“ zeptal se Pavel.

„Nemám,“ odvětil lékař. „Přišel požadavek z kraje a musel jsem jim všechno poslat.“

„Nic vám tu nezůstalo?“ zesmutněl Pavel.

„To se ví, nějaké drobné vzorky jsme si ponechali,“ usmál se trochu vědec. „Nevyžádali si od nás úplně všechno.“

„Můžete mi něco z toho ukázat?“ ožil opět Pavel.

„Ale chlapečku, k čemu by ti to bylo?“ usmál se opět lékař, tentokrát

hodně shovívavě.

„Já se za toho kluka přimlouvám,“ přidal se policista.

„K čemu by mu to bylo?“ opakoval lékař.

„To uvidíte!“ sliboval Pavel. „Co vám tu zbylo?“

„Mám tu obzvlášť záhadný kousek toho červa,“ řekl vědec, zatímco popošel k dřevěné skříni a otevřel její dveře.

„Podíval jste se na jeho DNA?“ zeptal se Pavel.

„Na to tu nejsme vybavení,“ mávl rukou vědec.

„To byste totiž viděl věci!“ řekl Pavel.

„Myslíš?“ usmál se opět vědec se značnou shovívavostí k vývodům toho kluka. „Podívej se tedy! Tohle je koneček toho červa!“

Vyňal z krabičky skleněnou lahvičku, kde – zřejmě v lihu – plaval kus jakési neurčité tkáně.

„Mohu si to vyndat?“ zeptal se Pavel.

„Ale opatrně, nepoškod' to!“ nabádal ho vědec.

Pavel si vypůjčil z nástrojů na přednostově stole pinzetu a vylovil z lihu kus uložené tkáně. Na vzorek – k obrovskému údivu obou přihlížejících – nejprve plivl a pak si sáhl do úst, vytáhl odtud živého, pět centimetrů dlouhého, tenkého bílého červa a položil ho vedle tkáně. Červ se hned obrátil ke vzorku a zavrtal do něho svou přední část.

„Panebože!“ zalapal po dechu přednosta patologie. „Co to máš?“

Udělal pohyb, jako kdyby se chtěl podivného červa dotknout.

„Nesahejte na to,“ zarazil ho Pavel velitelsky. „Nechte ho analyzovat.“

„Analyzovat?“ záúpěl vědec. „Odkdy něco takového...“

„Právě to vidíte!“ přerušil Pavel rázně jeho lamentaci. „Počkejte chvíli!“

Miniscéna na stole netrvala dlouho. Pavel znenadání červa popadl a vsunul si jeho koneček do nosu. Červ se zavlnil jako had a zmizel v chlapcově nose.

„Prosím vás,“ obrátil se s nečekaně nedětskou vážností na lékaře. „Nemáte tu aspoň nepatrný vzorek krve pana Maděry? Potřeboval bych si ještě něco ověřit. Aspoň kapku, prosím... A tohle si můžete schovat, stačilo mi to...“

„Proboha, co to bylo?“ znejistěl lékař.

„Potřebuji aspoň nepatrný vzorek té nové vakcíny,“ prohlásil naléhavě

Pavel. „Bude jistě v té krvi. Nebo v jakémkoliv jiném vzorku.“

„Mám tu ještě vzorek jeho jater,“ odpověděl lékař trochu roztřeseným hlasem.

„Půjčte mi ho,“ požádal Pavel.

Situace se opakovala skoro jako v opakovaném televizním záznamu. Pavel si z úst opět vytáhl bílého červa, přistrčil ho ke vzorku a nechal ho »analyzovat«. Stejně jako předtím si potom červa vsunul do nosu, kam se červ rychle schoval jako do úkrytu.

„Děkuji vám velmi,“ vrátil pak Pavel zkoprnělému přednostovi patologie druhý vzorek. „Moc jste mi tím pomohl.“

„Prosím tě, chlapče,“ osmělil se lékař, „můžeš mi trochu objasnit, co jsi to právě dělal?“

„Analyzoval jsem oba vzorky,“ odvětil ochotně Pavel. „První byl z červa z těla pana Maděry. Z toho jsem se dozvěděl, že ho napadly obzvlášť agresivní bakterie, obsažené ve vakcíně, kterou pana Maděru očkovali. Dvě z nich, naštěstí již mrtvé, našel můj čersích ve vzorku jater.“

„Bakterie?“ lapal po dechu patolog. „Ty jsi je snad viděl?“

„Já ne,“ usmál se Pavel. „Ale můj čersích – to je ten červ. Zjistil je naprosto přesně.“

„Co to bylo za červy?“ zeptal se patolog. „Ty si je schováváš... v nose?“

„Je to nejvhodnější místo,“ odvětil Pavel, jakoby o nic nešlo. „Tam nijak nepřekáží. Mám jen jednoho, on se vždycky stáhne dozadu a pak vyleze ústy. Analyzuje pro mě, co je třeba.“

„Analyzuje?“ opakoval nedůvěřivě patolog. „A co vyzkoumal?“

„Je to horší než jsem si myslel,“ Pavlovy rysy náhle nedětsky ztvrdly. „Přišel jsem na pravou příčinu smrti pana Maděry. Měl jste pravdu, pane nadporučíku, byla to vražda. Jenže vražda velice důkladně promyšlená. Tak dokonale, že pravého vraha nemůžete odhalit.“

„Jak podle tebe pan Maděra zemřel?“ zeptal se nadporučík, zatímco lékař užasle poslouchal.

„Ta vakcína obsahovala živé bakterie,“ řekl Pavel. „Nebyly odolné proti bílým krvinkám, za běžných podmínek by je lidské tělo brzy vyhubilo, nejspíš za vzniku horeček, ale ty by nebyly nijak nebezpečné. Horší je, když tyhle bakterie narazí na ovrósje. Pak se změní ve vražedné stvůry, neboť změní ovrósje ve zdroj jedu. Ta vakcína je zkrátka vražedná zbraň, určená k

hubení lidí, kteří mají v sobě ovrósje. Přeneseně je to útok na nás, co ovrósje pěstujeme.“

„Co je to vlastně – ovrósje?“ zeptal se lékař.

„Červ, žijící ve slepém střevě,“ řekl Pavel a nevšímal si, jak nadporučík Novák bledne. „Mezi lidmi se dostává ve formě »zázračných pilulek«, léčí totiž nemoci, pomáhá při hojení ran a také – což se ani moc neví – prodlužuje lidský život. Nová vakcína je zaměřená proti těmto červům, ale odnese to i jejich nositel.“

„To chceš říci... že mám v břiše také takového červa?“ vyjekl nadporučík.

„Máte, stejně jako já,“ ujistil ho Pavel klidně. „Ovrósje normálně představuje dobrodiní. Jenže vakcína, bohužel prosazovaná vládou, může změnit dobrodiní ve smrt. Vina není na ovrósje, ale na vakcíně, která se jen tváří jako dobro. Ve skutečnosti je určena k vraždění.“

„Ale to by bylo strašné obvinění!“ skoro vykřikl lékař.

„Bylo,“ přikývl klidně Pavel. „Jenže – zkuste si položit otázku – odkud k nám nová vražedná vakcína přichází? To není český výmysl, ta vakcína přichází zvenčí. Tím je nebezpečnější.“

„Ale co »ovčí chřipka«?“ zeptal se patolog.

„To je jen obvyklá záminka,“ řekl Pavel. „Ta chřipka nevybočuje z řady jiných chřipek. Ptačí, prasečí... dnes ovčí... Všechny sloužily a slouží výhodnému obchodu výrobcům vakcín. Při každém falešném poplachu prodali vakcín za miliardy, ačkoliv o jejich účinnosti panovaly pochyby. Stávalo se dokonce, přinejmenším vím o Švédsku, že počty obětí na vedlejší efekty vakcín převýšily počet obětí samotné chřipky, ale kšeftům s podezřelými vakcínami to nikdy nezabránilo.“

„Ty tedy považuješ »ovčí chřipku« za pouhý humbuk?“ zeptal se ho lékař.

„Jistě,“ přikývl Pavel. „A nabízenou vakcínu za podvod, tentokrát to tvrdím s jistotou. Vakcína nemá pomáhat proti žádné chřipce, ale zabíjet. Jenže vina za smrt těch lidí má padnout na nás, co se zabýváme šířením ovrósje.“

„Co s tím ale budeme dělat?“ zeptal se bezradně nadporučík.

„Nedopustit očkování tou smrtící vakcínou,“ odvětil Pavel. „Kdo má v sobě ovrósje, žádnou vakcínu nepotřebuje, ovrósje ho chrání před většinou

nemocí.“

„Jenže vláda se chystá prohlašovat zákon o povinném očkování všech občanů!“ namítl rychle policista. „Nemůžeš se vyhnout očkování, to bys porušil zákon!“

„V takovém případě mám druhou, opravdu nouzovou možnost,“ řekl Pavel.

„Jakou?“ vyhrkl policista.

„Panáka vodky,“ odvětil Pavel. „Ten ovrósje zabije dřív. Když si před povinným očkováním dáte tvrdý alkohol, přijdete o dobrodiní ovrósje, ale nic víc se vám nestane.“

„Ale co děti? Ty přece alkohol pít nesmíš!“

„To bude asi největší problém,“ přiznal Pavel. „Ale kdyby jim šlo o život, kdyby měly být děti hromadně vražděné tou vakcínou, byl by alkohol určitě menší zlo.“

„To je příšerné!“ zahučel lékař. „Poslyš, hochu, jak ses vlastně k těmhle červům dostal?“

„To vám neřeknu, vy byste to jako tajemství neudržel a dal byste našim nepřátelům návod, jak nás zničit,“ řekl Pavel vážně.

„Koho – vás?“ zeptal se lékař.

„Nás, co se zabýváme ovrósje,“ usmál se Pavel. „Mělo to být dobrodiní lidstva, ale – jak jste se právě přesvědčili – někdo jim nepřeje a z nenávisti je schopen vraždit. Má přitom takový vliv, že může kdekoliv na světě zabíjet, koho se mu zachce.“

„Vždycky jsem si myslel, že se dá zabíjet jen zbraněmi, ale ne, že bude někdo zabíjet lékem!“ vzdychl si lékař.

„I lékem se dá vraždit!“ řekl trochu smutně Pavel. „Jak vidíte, krutě, nemilosrdně a na dálku. Vrahové své oběti nikdy ani okem nespátrí.“

„Potěš nás pámbu!“ ulevil si policista. „A co s tím chceš dělat ty?“

„Bud’ včas něco proti té vakcíně vymyslím, nebo... doporučíme lidem tu vodku,“ řekl Pavel.

„Aspoň to!“ řekl policista.

Pavel vrátil nadporučíka až k jeho opuštěnému autu. Z pracovny patologa zmizeli a ponechali tam vyděšeného lékaře jeho úvahám, kam se tenhle svět řítí, když někdo vymýšlí vraždící léky.

Policistovi se let neviditelným letadlem zalíbil a když s ním Pavel přistál na polní cestě vedle zamčeného auta, povzdychl si, že by takové letadlo Policie určitě také využila.

„To je mi jasné, ale dát to k obecnému použití nemůžeme,“ řekl Pavel. „Dost na tom, že jsme zkusili dát lidem červy ovrósje. Ty by přece znamenaly mnohem větší dobrodiní – a vidíte, ani to nám Cechapú nedovolí.“

„Kdo?“ zeptal se policista.

„My jim říkáme Cechapú,“ řekl Pavel. „Možná se sami nazývají jinak, ale tak se aspoň kdysi dávno jmenovali. Ti, kdo vymysleli tu prokletou vraždící vakcínu.“

To ještě nevěděl, že se mýlí a skutečnost je ještě horší...

„Co je to ale za stvůry, že neváhají vraždit lékem?“ ptal se nevěřicně policista.

„To je správné slovo – stvůry!“ vzdychl si Pavel. „Nejhorší na tom je, že je nikdo nerozezná od ostatních lidí. Můžeme tak jen usuzovat podle toho, jak se projevují. Už dnes se jim dají připsat miliony obětí, neboť vyprovokovali většinu válek v lidské historii.“

„Takže ti... Cechapú... jsou vlastně normální lidé?“

„Nejenže nejsou normální, ale nejsou to ani lidé. Lidských těl jenom využívají, aby se od nás vzhledově nelišili,“ řekl Pavel. „Ale to se dá těžko vysvětlovat. Postačí, když víte, že jsou posedlí mocí a že se té moci nehodlají vzdát ani kdyby měli vyvraždit miliony lidí.“

„Tak se přece chovají i lidé, ne?“

„Někteří,“ vzdychl si Pavel. „Cechapú jsou ale bestie nelidské, nic lidského v nich není. Lidé pod jejich vlivem se tak chovají, protože to vidí kolem sebe.“

„Někde jsem četl, že jen malé procento lidí je schopné zabíjet,“ začal nadporučík. „I na frontě, kde šlo všem o život, jen málokdo dokázal namířit zbraň na nepřátelského vojáka a cíleně ho zabít. Většina vojáků jen střílela víceméně naslepo směrem k nepříteli.“

„Ano, taky jsem to četl,“ přikývl Pavel.

„Jenže ta procenta se mění k horšímu,“ pokračoval policista. „V první světové válce zabíjelo mířeně jen pět procent vojáků, ostatní stříleli naslepo. Ve druhé světové už počet těch, kdo zabíjeli úmyslně, stoupl na ruské frontě

až na čtyřicet procent. Hlavní vinu prý mělo na jedné straně falešné vědomí nadřazenosti německé rasy a na druhé straně nenávist. Dnes to stouplo ještě víc. Američané se považují za tak absolutně nadřazené ostatním, že sto procent jejich vojáků zabíjí tak lehce, jako když hrají počítačové hry. Někteří si k tomu pouštějí do sluchátek hudbu a strílejí do rytmu – větší bestialitu nikdo ani nepamatuje. Na druhé straně pak vede nenávist až k sebevražedným útokům.“

„To je výsledek činnosti Cechapů,“ podotkl Pavel. „A jejich pomocníků, sami by tolik zla ani nezpůsobili.“

„No nazdar!“ vzdychl si policista. „Kam se ten svět žene?“

„Tam, kde ho chtějí mít Cechapů,“ přikývl Pavel.

„A vy... jste proti nim, že?“ podíval se na Pavla policista tázavě.

„Jsme,“ vzdychl si Pavel. „Jenže je nás žalostně málo. Cechapů současnému světu vládnou – mají najmocnější armády, nejbestiálnější zabijáky, patří jim všechny světové parlamenty a hlavně – mají peníze. Mezi lidmi se povídá, že světu vládne pár stovek najmocnějších rodin – není to pravda. Těch pár stovek rodin nejsou lidé, ale Cechapů.“

„No nazdar!“ opakoval policista. „Abych jim nakonec taky nesloužil!“

„Nejspíš sloužíte, ani si to neuvědomujete,“ přikývl Pavel.

„Ale – kdyby tomu tak bylo, proč bys mi to říkal?“ uvažoval policista. „Neměli bychom pak být vlastně nepřátelé?“

„Našimi nepřáteli nejsou lidé, ale Cechapů,“ odvětil Pavel. „A to vy nejste.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ zapochyboval nadporučík. „Co kdybych byl taky ten... Cechapů?“

„Kdyby byl ve vašem těle Cechapů, nevzal by si naši pilulku ovrósje,“ řekl Pavel. „Cechapů by raději přišel o lidské tělo – až by umíral, přešel by do jiného těla a tohle by klidně nechal shnít. Tím, že jste spolkl pilulku ovrósje, aby vám neupadla ruka, jste prokázal, že jste člověk.“

„Takže ti Cechapů... přecházejí z jednoho těla do dalšího?“ domýšlel se nadporučík.

„Ano,“ přikývl Pavel. „Cechapů jsou paraziti žijící v lidských tělech. Když jim doslouží jedno tělo, vezmou si bez velkých cavyků jiné. Tak žijí už tisíceletí a střídají lidská těla jako my ponožky.“

„A ti lidé, kterým ta těla původně patřila?“

„Pro ně tam nezbyvá místo,“ řekl Pavel. „Když Cechapú ovládnou lidské tělo, původní lidská osobnost se rozplyne. Neexistuje.“

„Ale co když pak Cechapú využitě tělo opouštějí?“

„Slyšel jste někdy pojem »roztrhaná duše«?“ obrátil se na něho Pavel vážně.

„Kdysi jsem to slyšel,“ otrásl se nadporučík. „Ale nevím, co si mám pod tím představit.“

„Název hodně vystihuje,“ řekl Pavel. „Takový člověk je už jen prázdná slupka. Žije, ačkoliv obvykle ne dlouho, ale nevnímá, nereaguje, pohybuje se jako vyšinutý robot. To už ani není člověk. Cechapú zatím »roztrhá další duši« a zaujme její místo v jiném těle, a tam žije klidně dál, dokud i to neopotřebuje. Ti paraziti tak žijí už po celá tisíciletí. V tělech dnešních papalášů jsou bestie, které kdysi řídily Inkvizici, případně bičovaly otroky v Egyptě.“

„Brrr!“ otrásl se nadporučík. „A jak bych poznal, kdyby se mě chystali ovládnout?“

„Cechapú to nedělají bez pomoci jiných,“ řekl Pavel. „Když umírá tělo, ve kterém se nachází Cechapú, jiní mu pomohou. Když ale není nablízku jiný Cechapú, vytvoří se vedle umírajícího těla poloprůhledná hromádka zeleného rosolu, podobná medúze. To je ale jen zárodek Cechapú. Sotva se plazí, ale když se dostane na znehybněné lidské tělo, vsákne se dovnitř, zničí původní osobnost a uhnízdí se místo ní. Cechapú to umí i bez medúzovité fáze, jenže to dělali u různých bytostí různě, takže ani nevím, jak to probíhá zrovna u nás lidí.“

„Oni to dělají i u jiných bytostí? U kterých? U delfínů?“

„To nebylo na Zemi,“ zavrčel Pavel. Lhát nechtěl, ale sám na sebe se za to prořeknutí zlobil. Jenže slovo ulítne a zpátky se vrátit nedá.

„Nebylo to na Zemi?“ zpozorněl policista. „Kde tedy?“

„Vám ještě nedošlo, že naše... řekněme neobvyklé prostředky... pocházejí od mimozemšťanů ze sousedního vesmíru?“ obrátil se Pavel na policistu. „Dobře, teď to víte. Byli jsme tam a přinesli si od nich na Zem nějaké dary. Ale také nás varovali, že na Zemi zřejmě vládnou Cechapú a ukázali nám i pár známek, které to potvrzují.“

„Takže mimozemšťané!“ přijal to nadporučík. „Nakonec – nepocházejí i Cechapú z nějakého cizího světa? Že o nich tak málo víme!“

„Ano, i Cechapů pocházejí z vesmíru,“ souhlasil Pavel. „Ale na Zemi se roztahují pár tisíciletí a ve vesmíru je považovali za vyhynulý druh. Jejich stopy na Zemi je dost nepříjemně zaskočily.“

„Pár tisíciletí? Vždyť o nich nikdo nic neví!“

„Neví,“ souhlasil Pavel. „Kdyby o nich lidé věděli, snad by proti nim i něco vymysleli, ale co můžete vymyslet proti bestiím, které neznáte? A oni si dávají setsakra pozor, aby zůstali neznámí!“

„No, řekl bych, že se jim to daří,“ připustil nadporučík. „Ale podle toho, co říkáš, bych se měl velice obávat o životy vás tří!“

„To víme,“ přikývl Pavel. „A dobře vám radím, s nikým neznámým nemluvte o tom, co jste právě slyšel. Nebo bych se velice obávat i o váš život!“

Nadporučík se zarazil. Sakra, pomyslel si, ten kluk má pravdu.

„Tak proto žijete tak... v tajnosti...!“ dodal, ačkoliv nečekal jinou než souhlasnou odpověď.

„To nám poradili mimozemšťané,“ přikývl Pavel. „Ano, skrýváme se na Zemi, jak to jde. Je to ale nutnost, Cechapů by nás velice rádi zlikvidovali. Už protože o nich víme.“

„A co kdybyste tyhle vědomosti o Cechapů mezi lidmi rozšířili? Třeba pomocí televize!“

„Myslíte si, že Cechapů tak důležitá média neovládají?“ ušklíbl se Pavel. „Ba ne, přijít s tím do televize, sesypali by se na nás jako vosy, ukřičeli by nás, že blbneme s nějakou konspirační teorií – a navíc by na naši stopu ihned nasadili nejlepší zabijáky, co se jich kde na Zemi najde... a mezi lidmi by se nedostala ani hláška...“

„Ale takhle je jen otázka času, kdy vás vypátrají!“ namítal policista.

„Jenže my ten čas účelně využijeme,“ ujistil ho Pavel. „Tou vakcínou nás zaskočili, ale pořád nás nesmetli a je teď na nás, co proti tomu podnikneme.“

„Ale co když tu vakcínu naši poslanci v Parlamentu přece jen prohlasují?“

„V nouzi můžeme udělat letákovou akci – rozsypeme po zdejších kraji letáky, ve kterých lidem varujeme a dáme jim návod, co dělat, kdyby byli nuceni strpět to povinné očkování. Jak říkám, stačí na to jeden panák vodky.“

„Ale co děti?“

„Červy ovrósje má v sobe jen pár dětí,“ řekl Pavel. „Děti doposud žádné »zázračné pilulky« nepotřebovaly – o výjimkách víme, naštěstí jich není mnoho a ty si ošetříme jinak, v nejvyšší nouzi i tím alkoholem, ale to jen v nejhorších případech. To snad ještě zvládneme!“

„Věřím, že se to dá zvládnout, ale nepříjde tím veškeré vaše snažení nazmar?“

„Snad ne,“ vzdychl si Pavel. „Uvědomte si, červi ovrósje už teď dokonale vyladili organizmy zdejších lidí. Nemoci zmizely, spousta lidí viditelně omládla a příznivý stav potrvá i když ovrósje dočasně zničíme. Až očkování pomine, nasadíme další várku ovrósje a věřím, že lidé nebudou tak nedůvěřiví, jako napoprvé.“

„Takže – stačí panák vodky a je po starosti?“ oddychl si nadporučík viditelně.

„Ano – ale jen kdyby náš vypečený Parlament skutečně ten nesmyslný zákon odhlasoval. Bez zákona postačí odmítnout očkování – a počítám s tím, že to ve zdejším kraji odmítnou všichni, tady jsou lidé zdraví a žádná chřipka tu nemá šanci.“

„Kéž by!“ vzdychl si policista.

Dotyk smrti

Neviditelný Pavel odletěl do Prahy, aby si o nově prosazovaném zákonu popovídal s některým z poslanců. Nebyl to vlastně takový problém. Nevěděl sice, kde je má hledat, ale když přistál kdesi na Malé Straně a zviditelnil se, nelišil se od ostatních dětí a nebudil ani žádnou pozornost dotazem na Poslaneckou sněmovnu. Dozvěděl se to už od prvního člověka a nebyl pak problém počkat si na poslance, když po skončeném jednání nasedali do automobilů a rozjížděli se na všechny strany.

Jeden automobil si zkrátka vybral a pak ho neviditelný ze vzduchu sledoval, dokud automobil nevjel do vrat zahrady přepychové vily. Počkal, až pan poslanec vystoupí a otevře vchodové dveře, pak se nad jeho hlavou protáhl dovnitř. Stejným stylem sledoval otlého poslance až do honosného pokoje, kde teprve přistál, zrušil mesrini a objevil se jeho očím.

„Dobrý den přeji!“ oslovil ho.

„Hergot, co tady máš co dělat, spratku?“ osopil se na něho oslovený.

„To je vedlejší!“ odvětil Pavel klidně. „Potřebuji si s vámi promluvit a mám k tomu velice dobré důvody! Věnujete mi laskavě trochu svého drahocenného času?“

Poslanec zkoprnl úžasem. To tedy byla drzost!

„Takovejch by bylo!“ odbyl kluka – přinejmenším v to doufal. „Co vůbec děláš v mé vile? Přišel jsi krást? Zavolám Policii!“

„Zkuste sáhnout pro telefon!“ varoval ho Pavel – a namířil na něho osvědčenou pistoli, aby si zajistil jeho respekt, tak jako předtím u nadporučíka.

Výhružný tón poslance zarazil. To nebylo samo sebou, ten kluk si počíná příliš jistě, kdoví co a hlavně kdo za ním stojí?

„Co si to dovoluješ, grázle?“ vybuchl poslanec, ale ztuhl. „Víš ty vůbec, kdo jsem?“

„Jistě,“ přikývl kluk. „Doporučil bych vám více zdvořilosti, i když jste poslanec. Možná na to nevypadám, ale mě jen tak nevyhodíte! Neposadíme se?“

Drze se rozvalil do pohodlného křesla u stolu a pokynul poslanci, aby usedl proti němu.

„Vo co teda de?“ zeptal se poslanec, když se opatrně posadil proti

mladému vetřelci. Mezi nimi teď byl stůl, takže se Pavel nemusel obávat, že po něm tlustý poslanec skočí a mohl si odložit na stůl pistoli. Měl ji i nadále na dosah, ale přestal jí aspoň mířit.

„Jde mi o povinné očkování jakousi vakcínou proti nejnovější chřipce, o kterém máte jednat,“ objasnil poslanci bez okolků důvod svého vpádu.

„Ale to jsme právě dneska prohlašovali!“ ujistil ho poslanec. „Ten zákon už je schválený, dokonce velkou většinou! Bude platit od pondělka!“

„Schválený?“ zamračil se Pavel. „I když to svinstvo málem zabilo ministra zdravotnictví? A už skutečně zabilo prvního člověka? To že jste schválili?“

„No jistě!“ opáčil poslanec. „Je to pro dobro lidu!“

„Jaképak *pro dobro lidu*, když ta vakcína vraždí!“

„To není pravda!“ řekl s převahou poslanec. „Posudky mnoha nezávislých lékařských kapacit potvrdily, že jediné tato účinná vakcína může zabránit hrozbě pandemie »ovčí chřipky«!“

„Jakápak pandemie?“ opáčil výhružně Pavel. „Vždyť se v Čechách, co já vím, neobjevil ještě ani jediný případ! Zato je tu více případů vedlejších efektů, horečky postihly i ministra a vakcína způsobila smrt člověka! To má být *pro dobro lidu*? Kdyby nešlo o tragédii, byli byste směšní!“

„To nemůžete posoudit, mladíku!“ odvětil upjatě poslanec.

„Posoudit to mohu – zato vy vůbec nevíte, co vlastně děláte!“ odsekl Pavel. „Takže jste to už velkou většinou prohlašovali? Jste zkrátka vrahové!“

„No dovolte!“ ohradil se poslanec.

„Jedna smrt vinou té vakcíny už v Čechách je,“ usadil ho Pavel. „Prohlašovali jste tedy smrt nevinných lidí. Kdybyste to ponechali na rozhodnutí každého jednotlivce, zemřeli by jen pitomci, kteří by naletěli na reklamu. Ale tohle – jste vrah, pane poslanče!“

„Tohle říkat nebudeš, drzoune!“ řekl ostře poslanec. Znenadání na Pavla namířil pistoli, kterou se mu podařilo nepozorovaně vytáhnout, a ke zvýšení výstražného účinku natáhl závěr.

Situace se obrátila. Pavlova pistole ležela na stole, ale než by na ni dosáhl, poslanec by stačil vystřelit třeba třikrát po sobě. Jenže v té chvíli se pistole v poslancově ruce rozsypala, závěr s hlavní zajiskřil a zmizel, pružina zásobníku vymrštila uvolněné náboje a rozhodila je po podlaze.

„Hele!“ řekl překvapeně Pavel. „Pan poslanec by chtěl střílet! Pan poslanec by chtěl vraždit! Že vy tuhle hračku nosíte i do Parlamentu, syčáku?“

V té chvíli se poslanec navzdory své otylosti s nečekanou kočičí mrštností natáhl a podařilo se mu zmocnit se Pavlovy pistole. Zdálo se, že svého mladého protivníka překvapil, protože ten se ani nepohnul, aby se tomu pokusil zabránit.

Jenže když poslanec stiskl spoušť, vůbec nic se nestalo – zbraň nebyla natažená. Poslanec ji ale hbitě natáhl – jenže závěr mu zůstal vzadu, ve zbrani vůbec nebyly náboje.

„Moje pistolka měla jen zastrašovat, ne zabíjet,“ poškleboval se kluk poslanci. „Navíc, jak se mi zdá, váš kanón má větší ráži, takže je vám vaše munice k ničemu!“

„I tak tě zabiju, hajzle!“ vykřikl poslanec. Vyskočil ze židle, zčerstva oběhl stůl a ve snaze popadnout svého mnohem slabšího soupeře po něm skočil.

Jenže Pavlovi se podařilo na poslední chvíli uhnout. Proti předpokladům obézního poslance mu neuhýbal do strany, kde bylo jedině volno, ale vyskočil svisle vzhůru a navíc znenadání zmizel.

Překvapený poslanec se pokusil sledovat ho očima, jenže jak tak po mizejícím chlapci obracel hlavu, dopadl na jeho křeslo pod neuvěřitelně nešikovným úhlem. Ozvalo se křupnutí – a poslanec se složil na parkety, kde zůstal nehybně ležet.

Pavel přistál metr a půl od něho – a s údivem sledoval, jak se poslanci z uší a nosu vyřinul průhledný světle zelený rosol. Úplně ho zamrazilo.

„Helemese! Tak ty jsi Cechapú!“ hvízdal si tlumeně. „To je mi ale překvápko!“

Zelenkavý rosol se po zemi volně neroztékal, ale postupně se zformoval do diskovité podoby. Pavlovi se zdálo, že ho nenávistně pozoruje, ale to byl jen dojem, rosol přece neměl oči. Tělo poslance zato leželo nehybně a jeho otevřené oči se zvolna kalily. Zřejmě si při nešikovném dopadu zlomil vaz – a jeho parazit z umírajícího těla prchal v očekávání, že mu někdo ze soukmenovců pomůže.

Znamená to ale, že další Cechapú budou poblíž! Pavlovi se roztráslы nohy, když si uvědomil, že se setkal s největším nebezpečím, které jim na

Zemi hrozilo. Vyvázl z toho setkání – ale s klikou!

Bleskově se rozhlédl, ale v místnosti naštěstí nikdo další nebyl. Měl by raději zmizet, než sem někdo přijde. Ale nejprve musí uklidit zbytky obou zbraní – mohly by napovědět, co se tu stalo. Dal proto příkaz Sekovi, aby všechny zbytky pistolí i rozházených nábojů anihiloval.

Zajiskřilo se – a všechny zbytky zmizely.

A co s tím rosolem na podlaze? Nechat tu zárodek Cechapú, aby mu ostatní opatřili nové tělo? Jednak při tom zabijí člověka, ale za druhé – tenhle přece ví, s kým se setkal, pamatoval by si ho! Navíc se mu zdálo, že se ten rosol pohnul. A opravdu! Vypučel z něho výhonek a stočil se k Pavlovi. Jako panožka u améby! uvědomil si. A teď se začal přelévat – a směrem k němu! Ten rosol nemá oči, ale možná jde po infračerveném světle, přemýšlel usilovně. Naštěstí je to příliš pomalé, dá se tomu uhnout, jenže – šlo to nepochybně po něm! A kdyby ho v uzavřené místnosti přemohl spánek, nebo kdyby ho něco znehybnilo, nakonec by to k němu asi dolezlo. Nebude lépe zničit to?

Příkaz k anihilaci ale Sek neprovedl, místo toho Pavlovi v hlavě vyskočila otázka.

„Opravdu chceš zničit živého tvora? Rozmysli si to!“

„Ano, chci!“ odpověděl pevně Sekovi myšlenkou. „Chce mě zabít!“

Sek zřejmě potvrzující příkaz přijal, neboť hromádka rosolu zajiskřila a vypařila se.

Sek tedy může i zabít. Upozorní na hrozící konflikt se svědomím, ale příkaz provede, pokud na něm člověk nebo jiná živá bytost trvá. Sek by se mohl stát vražednějším nástrojem než cokoliv jiného. Nebylo by od věci podívat se na to podrobněji, ale teď to počká, prvním úkolem bude dostat se z vily a zanechat přitom co nejméně stop. Někdo sem může každou chvíli vtrhnout – a pak by to tak lehce projít nemuselo! Mělo ho napadnout, že přinejmenším někteří poslanci jsou velká zvířata a mohou v nich tedy sedět i tihle paraziti!

Dobrá – vezme si z toho ponaučení pro příště! A měl by počítat, že si z dnešního dne vezmou ponaučení i jeho protivníci, příště budou ostražitější a podezíravější a nedají mu tolik šancí!

Raději se tu už nezdržovat ani vteřinu!

Dveře na chodbu otevřel pomocí silového pole, aby se nemusel dotknout

kliky rukou. Nesmí tu zůstat ani otisky prstů! Snad poslanec nemá sledovací kamery i ve svém přijímacím pokoji, ty by pořídily lahůdkové záznamy! Doufejme, že to s ostrahou nemyslí až tak do detailu!

Pavel prošel k zadním dveřím na zahradu. Byly zamčené, ale ze zámku trčel klíč. Pavel vytáhl z kapsy kapesník, klíč obalil látkou a otočil jím. Pak vyběhl opatrně do zahrady a požádal o mesrini.

Vznesl se kolmo vzhůru a zmizel.

Po návratu se Pavel musel vypovídat – a Zdenka s Milčou hltaly každé jeho slovo.

Likvidaci poslaneckého Cechapů považovaly za významné vítězství, ačkoliv je Pavel krotil. Podle něho se Cechapů zabil víceméně sám, zkrátka při nešťastném skoku špatně dopadl a zlomil si vaz. Likvidaci bezbranného rosolu pomocí Sekovy anihilace nepovažoval za nic hrdinského. Holky ale viděly zkázu obávaného nepřítele a Pavel byl u toho, tím byl v této chvíli nechtěným hrdinou.

Horší zprávou bylo, že poslanci již zákon o povinném plošném očkování »prohlasovali«. Lidé v tom viděli jasnou korupci, šuškal se i o podplacení poslanců farmaceutickou firmou, ale málokdo tušil skutečný důvod přijetí tohoto zákona.

Cechapů připravili proti ovrósje tvrdý protiúder. Jak je ale možné, že nějaké pitomé bakterie prorazily neprůstřelnou ochranu červů ovrósje? Nedalo by se proti nim něco podniknout?

Pavel pověřil holky sledováním stavu povinného očkování v okolí. Zapojili do toho i rodiče, aspoň se pocvičí v užívání telepatie. Zejména pan Vejvoda, který jezdil do práce do městečka, mohl jako první vyhlásit poplach, kdyby se v kraji objevily vakcíny. Pavel kladl tátovi na srdce, aby v tom případě nečekal na návrat domů a telepaticky mu to dal najevo hned, jak to zjistí.

„Telepatie je výhodnější než mobily,“ nabádal otce. „Jednak ji máš vždycky pohotově a za druhé je nenápadná, nikdo si ani nevšimne, když telepatíš.“

Sám se soustředil na analýzu. Průzkumný červ *čersích* měl ve své genetické paměti kompletní DNA získaných bakterií. Jeho pomocí se snažil zjistit, jak na ovrósje účinkují a případně, co by se proti nim dalo dělat. Čím

déle se však analýzou zabýval, tím vypadal zachmuřenější.

Ty bakterie byly po čertech dobře udělané! Zdá se, že tady narazil na práci přímo excelentních biologů-genetiků, kteří navíc museli mít velice dobrou představu o tom, co dělají a proti čemu tyhle bakterie vytvářejí. Dokonce se mu zdálo, že to museli zkoušet na vzorcích ovrósje. Vymyslet tak dokonale specializovanou živou hmotu, aby ovrósje nezabíjela, ale měnila je v biologickou továrnu na jedy a udělala z nich vraždící nástroje, to opravdu není snadné. Sám by to rozhodně nedovedl, jen mu bylo jasné, že na biologickém válečném poli budou Cechapů po čertech silní protivníci!

Tyto precizně vytvořené bakterie se ukázaly silnější i než obranné mechanismy ovrósje, takže mimozemským červům i s jejich trojitou šroubovicí DNA nedaly prakticky žádnou šanci. Ostatně, jak Pavel pomocí čersíchu rychle zjistil, DNA těchto bakterií byla dvojitá. To přece vylučovalo, aby vznikly šlechtěním pozemských bakterií – měly zkrátka také mimozemský původ. Možná nebyly tak složité jako ovrósje, ale tu jedinou funkci, kterou jim jejich tvůrci dali do vínku, zvládly zcela bezchybně – změnit ovrósje, původně lidem pomáhající, ve vraždící stroje.

Cechapů zřejmě nejsou žádní hej nebo počkej!

Čím déle nad tím Pavel uvažoval, tím víc mu to připadalo jako předem prohraný boj.

Cechapů žijí na Zemi možná desetitisíce let, jsou zde dokonale adaptovaní a jako parazité jsou mimořádně úspěšní. Za celou lidskou historii je lidé neodhalili, natož aby se proti nim pokusili něco podniknout. Dlouhověcí Cechapů mají nesrovnatelně vyšší zkušenosti, ve vzájemných střetnutích byli dosud vždy jasnými vítězi, lidé jsou pro ně jen něco jako dobytek. Jakou naději proti nim může mít trojice nezkušených dětí? Pravda, díky mimozemšťanům jsou o něco lépe vybavení než zbytek lidstva, ale mimozemšťané je důrazně varovali, aby se do žádných střetů nepouštěli, neboť proti tak silným protivníkům nemají naději.

Pavlův úspěch je spíš věcí šťastné náhody než něco, co by se dalo oslavovat. Nebylo to žádné oslnivé vítězství a když, tak Pyrrhovo! Naopak se dá po takové akci čekat tvrdá protiakce Cechapů. Tak jako kdysi odpověděli na Heydrichovu smrt Germáni. Bylo by smutné, aby pro jeden pochybný úspěch zahynula spousta nic netušících lidí! Heydrichiáda byla posledním srovnatelným případem, který vítězné mocnosti právem označily

za válečný zločin. Jenže to se týkalo poražených Germánů. Když tytéž zločiny páchají vítězové, nikdo na ně jako na zločince nehledí a zločinům eufemisticky říkají »vedlejší škody«.

Možná se měl více držet zpátky, jenže – první úder vedli Cechapů. Ti přece začali tu zákeřnou akci s vražednými bakteriemi! A jako ve většině globálních akcí by to odnesli nevinní lidé. Vraždící vakcínu Cechapů vymysleli bez jakéhokoliv provokování. Bezpochyby by to byl velice rafinovaně vymyšlený zločin – a za viníka masakru by navíc označili červy ovrósje a přeneseně ty, kdo je mezi lidmi rozšiřovali. Jak jen tomu zabránit?

Z toho pohledu byla ale Pavlova protiakce omluvitelná, včetně likvidace jednoho ze zloduchů. Na mrtvé je to jedna ku jedné – pan Maděra a Cechapů v těle poslance. Ale co z toho bude? Toho se Pavel začal oprávněně obávat. Přinejmenším se zdálo, že to odnesou ovrósje – budou je asi muset obětovat, podobně jako šachista někdy obětuje pěšce i jinou figuru. Jejich vliv se zpozdí o dobu, než je budou moci mezi lidmi opět rozšířit.

A kdyby šlo jen o zpoždění!

Pavel navštívil Zbynd'u Koťátka. Zamýšlel na jeho notebooku sestavit leták určený pro obyvatele městečka a okolních vesnic, který by je varoval před očkováním a dal jim nouzové řešení v podobě zničení ovrósje pomocí alkoholu.

Varování občanům!

Vláda s Parlamentem prosadily zločinné plošné očkování vakcínou, která bude lidi zabíjet!

Vakcína je úmyslně vytvořena tak, aby zabíjela přednostně lidi, kteří použili pilulky *ovrósje*. Tomu rafinovanému pokusu o hromadnou vraždu neumíme zabránit jinak než včasným přerušením jejich účinků. Tak jako jsme uživatele *ovrósje* před tvrdým alkoholem důrazně varovali, dnes jim musíme naopak s lítostí poradit, aby v sobě *ovrósje* ještě před očkováním smrti vakcínou tvrdým alkoholem sami zničili. Kdo to neudělá, tomu vakcína hrozí velice bolestivou smrtí.

Ovrósje zabijete množstvím alkoholu, odpovídajícím zhruba panák libovolného destilátu.

Dětem, kterým alkohol škodí, umožníme šetrnější způsob zničení *ovrósje*. Nebudeme mít ale dostatek času i na dospělé. Musíte si tedy pomoci sami.

Vakcína lidem i tak způsobí problémy. Demonstroval je na sobě i sárministr zdravotnictví – jenže on měl k dispozici nadstandardní lékařskou péč jakou většina z vás nedostane. S tím se ale nedá nic dělat – zodpovědnost z budoucí zdravotní problémy připište napůl farmaceutické firmě, která nelidskou vražednou vakcínu vyrábí, napůl našim zástupcům, kteří uzákonili.

Omlouváme se za špatné zprávy, ale na vyloučení hrozby nemáme do času. Můžeme vám doporučit jedinež jedovatý alkohol, v tomto případě v funkci protijedu.

Pokud to půjde, uděláme všechno pro to, abychom následky co nejví zmírnili.

Tvůrci ovrósje

S čerstvým výtiskem se vrátil do Vejce, aby vyslechl případné protinávrhy obou dívek.

Měly snad také nárok něco k tomu podotknout.

Mají-li ještě co...

Dívky k Pavlově letáku žádné připomínky neměly, jen mu vyčetly, že je příliš velký škarohlíd.

„Doufám, že to takhle nechceš roznášet mezi lidi!“ zlobila se Zdenka.

„Řekl bych, že to jinak nepůjde,“ vzdychl si a požádal Seka, aby si letáček zapamatoval.

„Tak aspoň počkej, až to bude nutné,“ požádala ho Zdenka.

„Musíme dát lidem aspoň chvilku času, aby si stihli opatřit alkohol,“ varoval je Pavel. „Mohlo by se klidně stát, že v místních hospodách nebude v kritické době k sehnání. Vezmete si na svědomí nešťastníky, co nic neseženou? Musíme dát lidem čas, aby si ho nakoupili.“

„Kdyby tohle slyšeli hospodští!“ vzdychla si Milča. „To by bylo jáсотu! Kdo nechlastá, není Čech! Hop! Hop! Hop!“

„Hele, a co tam píšeš o dětech? Ty znáš nějaký šetrnější způsob zničení ovrósje, než frťana?“ připomněla mu praktičtější Zdenka.

„Neznám,“ přiznal. „Zamýšlím smíchat alkohol s něčím neškodným, ale

tak hnusným, aby si spolknutí takového svinstva každý pamatoval jako něco ohavně nechutného.“

„Sadisto!“ zpražila ho Zdenka.

„No, já bych mu to spíš uznala,“ přidala se na jeho stranu Milča. „Aspoň nebude děcka zvykat na alkohol. Ale co my? Považuješ nás taky za děcka, nebo nám povolíš normální vodku?“

„Nám třem nehrozí očkování,“ upozornil je. „My si ovrósje klidně ponecháme, nás nemají na žádném seznamu.“

„Ach jo!“ vzdychla si Zdenka. „Už se mi jazýček blahem tetelil nad příležitostmi ochutnat zase něco zakázaného! A ono se nám to vyhne?“

„Hele, holky, konec srandy, situace je fakt vážná!“ odmítl Pavel v této chvíli žertovat.

„Víš co?“ řekla Zdenka. „Ty teď sedneš, vzbudíš své červy a budeš nad nimi tak dlouho bádát, až vymyslíš něco, co by tu vakcínu zneutralizovalo. Případně něco, co by v ovrósje povzbudilo proti těm bestiím bakteriálním imunitu.“

„To udělám,“ slíbil Pavel. „Teď, hned, okamžitě. Jenže nechtějte ode mne závazný slib, že se mi to podaří, notabene včas. V této chvíli se už určitě vakcína distribuuje v Čechách do nemocnic a že by se zdejšímu kraji vyhnula, tomu neuvěřím ani za zlatý prase! Právě naopak, vsadil bych se, že už ji mají ve všech sousedních nemocnicích dostatečné zásoby i s rezervou.“

„A co třeba strhnout na naši stranu doktory, co budou lidi očkovat?“ napadlo Milču. „Lékaři přece nesmí lidem vědomě škodit! Co by jim na to řekl Hippokrates?“

„Jestli máš na mysli Hippokratovu přísahu, tak jsi úplně vedle,“ odfrkl si Pavel. „To je stejná pohádka jako Asimovovy robotické zákony. Naopak – uvědomte si obě, že nejvíc dnešních robotů se zabývá vražděním – všechny ty robotické samonaváděcí systémy **První zákon robotiky** popírají. Podobně jsou dnes pro mnoho lékařů na prvním místě zákony fakturace a ne starobylá a už dávno zavržená Hippokratova přísaha!“

„No dobrá,“ ustoupila jako první Zdenka. „Takže my tě teď nebudeme zdržovat, ty si sedneš nad bádání a nevstaneš od toho, dokud nebudou ovrósje imunizované proti vakcíně Cechapú. Jasně?“

„To ti sice slíbím, ale jak říkám, ani Nokimcha by ti nemohl slíbit, že to stihne včas. A vůbec, co je dneska za den?“

Když se dozvěděl, že je teprve středa, trochu se uklidnil.

„Lidi musí mít čas nakoupit si ten alkohol,“ připomněl jim.

Načež se odebral do horního patra Vejce, aby měl klid na bádání.

„Koukám, že si s ním teď dlouho nic neužijeme,“ vzdychla si Zdenka.

„My teď budeme muset slídit, kdy to očkování začne,“ rozhodla Milča.

„Pavloušek teď nebude mít na nic čas. A má nejspíš nepříjemnou pravdu, že je to vážné.“

„To jsme ale všichni tři tak nějak předem čekali?“ pokrčila rameny Zdenka.

„Čekali jsme to, ale ne tak brzo!“ namítla Milča.

Tento nápis je údajně na jednom starém anglickém náhrobku. Což nic neříká o tom, zda pod tím náhrobkem leží mladík, dítě nebo stařec. Ano, všichni čekáme, že si pro nás přijde ta s kosou, ale všichni, mladí i staří, by to chtěli ještě odložit.

Na smrtku to ale neplatí...

Pavel prostřednictvím svého čersícha zkoumal zaznamenané DNA zákeřných bakterií dlouho do noci, ale k žádnému povzbuzujícímu výsledku se nedobral. Jediné kladné zjištění udělal vlastně už na patologii – agresivní bakterie, nečekaně snadno likvidující ovrósje, neměly vliv na čersíchy. Ještě že tak – kdyby tomu bylo jinak, přišel by Pavel o čersícha hned při prvním pokusu o analýzu vzorku z ovrósje pana Maděry. Čersích byl naštěstí odolnější a ukázalo se, že jeho pomocí může Pavel vražedné bakterie zkoumat do nejmenších podrobností.

Jenže DNA je neuvěřitelně složitá i když má jednoduchou spirálu, natož když ji má dvojitou. Pavel si přitom s úděsem uvědomoval, že ti, kdo tu bestii stvořili, dokázali rozluštit i trojitou spirálu ovrósje a sestavit dvojitou spirálu bakterií tak, aby ovrósje pozměnila k jinému účelu, než k jakému byly vytvořené ještě u sivírů.

Uprostřed noci to Pavel pro neúnosnou únavu přerušil a uložil se ke spánku. Výjimečně byl v horním patře Vejce sám – holky moudře usoudily, že by bylo od nich nezodpovědné rozptylovat ho, takže obě raději zůstaly dole. Byl jim za to docela vděčný.

Ráno bude moudřejší večera, řekl si omluvně, než zavřel oči – a skoro okamžitě usnul...

Kdyby tušil, kdo je autorem vražedné vakcíny, nejspíš by se mu ani usnout nepodařilo. Zatím to ale – ke svému štěstí – nevěděl... a únava také sehrála své...

Silné bušení na stěny Vejce ho probudilo jen částečně, ale hromové prásknutí ho vymrštilo na nohy. Vyskočil a rozhlížel se, co se děje.

Po schodech právě k němu do horního patra dobíhaly obě dívky.

„Pavle, dobývají se na nás nějakí černí zakuklenci!“ spustila na něho rychle Milča.

Pavel úsečným příkazem zrušil vnitřní maskovací účinky stěn, ale nezbylo mu nic jiného než Milčina slova potvrdit. Část konstrukce Vejce kolem vchodu byla pokroucená a ztratila průhlednost, zbytek Vejce na jeho příkaz zprůhledněl zevnitř úplně. Kolem Vejce bylo několik desítek černých postav s černými přílbami a s kuklami na obličejích a nad Vejcem kroužila bitevní helikoptéra, jejíž špičaté rakety na závěsech čekaly na odpálení. Kolem zničeného vchodu se zvolna rozplýval veliký oblak kouře – na dveřích zřejmě vybuchla nějaká silná nálož. Zakuklenci, číhající kolem Vejce, na její výbuch reagovali jásotem – do Vejce sice zvuky naplno nepronikaly, ale rozbitá konstrukce kolem dveří propouštěla alespoň slabý ohlas toho řevu.

Pavel letmo ohodnotil zničené dveře. Otvor, normálně chráněný černým silovým polem, teď byl přehrazený roztrhanými úlomky okolních stěn, takže byl stále neprůchodný, ačkoliv silové pole zmizelo. Dovnitř – ale ani ven – se tudy jen tak někdo nedostane. Jenže se dalo čekat, že zakuklenci použijí další nálož a vstup do Vejce si tak jako tak vynutí.

Nejhorší nebezpečí, které jim uvnitř hrozilo, představovaly střepiny a úlomky, které trhavina uvolní a rozhodí velkou silou dovnitř. Ještě že obě dívky napadlo vyběhnout k Pavlovi! Přece jen je neporušený strop i schodiště nahoře v patře trochu chránily.

Co teď? Obě dívky se tázavě dívaly na Pavla, jako by čekaly, že je ochrání.

„Takže nás objevili!“ ulevil si Pavel odevzdaně. „Dalo se to čekat. Proto přece máme záložní sídla! Které je nejbližší? Poletíme tam.“

„Nejprve se musíme dostat ven!“ připomněla mu Milča.

„Maličkost!“ mávl sebevědomě rukou. „Pojďte ke mně, holky, poletíme společnou mesrini!“

„Vchod je zatarasěný!“ připomněla mu netrpělivě Zdenka.

„No a co?“ odvětil Pavel. „Beztak Vejce nechám po našem odletu zmizet, na nějaké díře navíc nám snad nemusí záležet!“

První to pochopila Milča. Také ona přece nedávno zmizela z dětského domova, ačkoliv byly na všech oknech mříže! S tím rozdílem, že ona za sebou nechala mříže obnovit, kdežto Pavel chce Vejce úplně zničit.

„Tak jo!“ řekla rychle a postavila se vedle něho.

Zdenka se k nim přidala a Pavel požádal o létající mesrini. Pak teprve poručil Sekovi otevřít do stěny Vejce, odvrácené od hladově kroužící helikoptéry, otvor, kterým mesrini vyklouzlo ven.

Události pak následovaly ráz na ráz.

Dříve než černí zakuklenci vítězně doběhli k poškozenému Vejci, to jen zajiskřilo a naprosto neočekávaně se jim přímo před očima vypařilo. Bažina byla pustá, jen voda v místech, kde se před chvílí brodily černé postavy, zůstávala zakalená zvířeným bahnem.

„Našli jste nás – jásejte!“ ušklíbl se Pavel.

Neviditelné mesrini si nevšímal helikoptéry a od bažiny Na Blatech se rychle vzdalovalo.

„Jen by mě zajímalo, jak nás našli,“ podotkla trochu zamyšleně Milča.

„Někdo to prokecl,“ mávla rukou Zdenka.

„Jenže to pro nás nic moc neznamenal,“ uklidňoval je obě Pavel. „Říkal jsem přece, že se to v Čechách nedá věčně utajit! Proto jsi přece, Zdeni, stavěla další a další sídla! Nějaké teď obsadíme, to je toho! Ale rád bych viděl protažený čumák velitele té akce Na Blatech!“

„To teda jo!“ zasmála se Zdenka. „Ten se bude podobat psu – nejlépe kolii!“

„Jedna maličkost nám přece jen bude vadit,“ řekla Milča vážnějším tónem.

„Jaká?“ zeptal se jí Pavel.

„Budeme to mít dál k našim,“ dokončila větu.

„Neřekl bych,“ opáčil Pavel. „Pro mesrini je to jedno, kilometr nebo dva navíc nás nerozhází.“

„Akorát že to už nepůjde pěšky,“ vzdychla si Zdenka.

„Cožpak jsme poslední dobou chodili pěšky?“ připomněl jí Pavel.

„Ale viděli jsme z Vejce aspoň na věž kostela,“ vzdychla si Zdenka.

„No tak budeme mít jiný výhled,“ řekl bezstarostně Pavel.

„Ještě že nemáme žádná zavazadla,“ pochvalovala si Milča. „Všechno své si nosíme s sebou jako starý Diogénes.“

„Ještě že nemáme zavazadla,“ opakoval po ní Pavel zamyšleněji.

To už mesrini klesalo k pohádkové roubené dřevěné chaloupce, stojící na kraji lesa.

Jenže nedosedlo.

„Sakra – vidíte to?“ zpozorněl Pavel a ukázal dívkám na lesní houští, maskující chaloupku ze tří stran před očima nezvaných návštěvníků.

Houštím prosvítal nepravidelně skvrnitý maskovací nátěr nejméně dvou... ne, dokonce tří obrněných transportérů!

Číhaly tu na ně!

Štvanci

Největší výhodou mesrini, kromě nedostižné obratnosti, byla neviditelnost. V situaci, ve které se tři uprchlíci nacházeli, to byla výhoda přímo klíčová.

Pavlovi nedělalo potíží zarazit přistávací manévry ještě v bezpečné vzdálenosti od chaloupky, kde na ně očividně čekalo další přepadové komando, změnit směr a zamířit k jinému záložnímu sídlu. Zdenka mu určila další blízkou chaloupku, jenže Pavel už byl obezřetnější, přibližoval se opatrněji ze strany, takže si včas všiml dalších pandurů, mnohem pečlivěji zamaskovaných v nedalekém houští. Vlastně měli kliku, že u minulé chaloupky byly pandury zamaskované tak nedbale, že si jich všimli už z dálky. Tady měly maskování lepší, jenže už je tu víceméně čekali, což jim umožnilo vyhnout se další nastražené pasti.

„Tohle nevypadá dobře,“ zamračil se ale Pavel, když opět přerušoval klesání a zvedl směr letu do výšky. „Tady to přece nemohl nikdo prokecnout! Kdo o tomhle sídle věděl? Akorát tvoji rodiče, Zdenko! Jenže ty bych nepodezíral.“

„Já taky ne,“ opáčila Zdenka. „Za naše ručím krkem. Jak se o téhle chaloupce mohli dozvědět Cechapů, to ale taky vážně netuším.“

„Zřejmě jsme je podcenili,“ uvažoval Pavel. „Co bych dělal já na jejich místě, kdybych hledal v okolí některého města dobře ukrytou stavbu? Vzal bych letecké snímky z doby před třemi lety, položil bych přes ně ty současné a věnoval bych se všem rozdílům. Použil bych navíc katastrální mapy, kde je každý nově postavený barák zakreslený – a tyhle chaloupky tam nejsou, takže bych je asi taky objevil.“

„To by ale byla příšerná práce!“ otřásla se Zdenka.

„Pro jednoho člověka by to byla příšerná fuška,“ přikývl. „Jenže nemáme tušení, kolik tisíc lidí na to Cechapů najali. Mohl by jim to podstatně ulehčit i vhodný srovnávací program.“

„Vždyť ty chaloupky chrání neviditelnost!“ namítla Zdenka.

„Neviditelnost sice objekt zamaskuje, ale nemůže přesně vytvořit původní dojem,“ trval na svém Pavel. „V detailech se to nutně liší. Neviditelnost si z nejbližšího okolí vypůjčí, co má zobrazit na místě objektu, jenže něco potom vidíš dvojmo a něco zmizí. Tak se dalo objevit i Vejce – i

Blata se jistě lišila od stavu z doby před pár lety! Jak říkám – podcenili jsme je!“

„V tom případě můžeme rovnou vynechat všechny roubenky,“ uvažovala rozmrzele Zdenka. „Totéž se dá tvrdit o betonových pevnostech podle vzoru starého pohraničního opevnění. Naštěstí jsem nestavěla jen je. Můžeme zkusit nějakou jeskyni, ty se na leteckých snímcích neobjevují.“

„Neměli bychom nechat všechny prozrazené objekty vypařit?“ navrhla Milča.

„Proč?“ usmál se Pavel. „Chceš jim potvrdit, jak je správně odhalili? Naopak bychom jich pár mohli postavit u větších měst, bezdomovcům by se jistě hodily. Není tam přece nic, co by mohlo Čechapů na naši stopu přivést, jsou to jen prázdné, neškodné stavby na místech, kde by správně nic stát nemělo. Odlišuje je trochu neviditelnost, tu bych asi zrušil, ale to je asi tak všechno. Nechme je klidně na pokoji, ať je vojáci dál poctivě hlídají!“

„Takže nám zbývají jeskyně,“ zkrátila debatu Zdenka. „Máme jich ale jen pár, nečekala jsem, že mé kouzelné perníkové chaloupky někdo tak rychle odhalí.“

„Perníkové chaloupky?“ zasmála se tomu Milča.

„No jistě!“ odvětila Zdenka. „Nemůže mít dneska člověk sklon k pohádkové romantice? Spíš by mě ale zajímalo, jestli neobjevili i jeskyně.“

„Tak si rychle ně některou vzpomeň, ať neletíme jen tak pánu bohu do oken!“ vybídl ji Pavel.

„Jen klid, stačí změnit směr trošku doprava,“ vzdychla si Zdenka. „Není to už daleko.“

„Uvidíme, co nás tam čeká,“ dodala Milča.

Jeskyni, ke které dorazili, skutečně nikdo nehlídal.

Přistáli přímo před vchodem. Zdenka zrušila zrcadla, maskující vchod z větší dálky. Dohodli se, že bude lépe okolí vchodu vůbec nezkreslovat. Pavel překryl vchod silovým polem se strukturou okolní skály, aby nevídaným návštěvníkům nejen zmizel, ale nebyl pro ně ani prostupný.

„Tahle nora má jednu nevýhodu,“ zhodnotila ji kritickým pohledem Milča. „Až nás v ní přece jen objeví, budeme tam v pasti. Z Vejce se dalo uniknout vrchem, tohle žádný druhý východ nemá.“

„Nemá – tak nějaký uděláme!“ navrhl Pavel.

Sekovi naštěstí nedělalo potíže anihilovat cokoliv včetně tvrdé skály. Brzy měla jeskyně nový východ, rovněž překrytý silovým polem napodobujícím skálu, jenže ve výši téměř dvaceti metrů nad okolním terénem. Druhý vchod by mohli objevit jen horolezci a to jen podle toho, že by se jim do umělé skály nepodařilo zatlouci ani skobu.

„Druhý východ bys asi měla dodělat i k ostatním jeskyním,“ navrhl Pavel Zdenec. „Viděla jsi, jak to dělám, zvládneš to jistě taky. Oblet’ je, já musím pokračovat ve výzkumech.“

„Jak jsi s tím daleko?“ zeptala se ho věcně Milča.

„Jako na začátku,“ přiznal rozmrzele. „Ty bakterie vytvořil fakt génius. A musel je dělat podle nějakého vzorku ovrósje. Ještě že neměl v rukou i čersíchy, jinak jsme mohli být i bez nich.“

„Spíš bych se bála, že se budou šířit i jinak než jen vakcínou,“ zavrčela Milča. „Co bys dělal, kdyby se šířily třeba kapénkovou infekcí?“

„Aby se ty potvory mohly šířily vzduchem, musely by se v lidech množit,“ řekl Pavel. „Jenže pak by mohly způsobit tak nebezpečnou epidemii, že by počty mrtvých šplhaly k milionům. To by byla skutečná pandemie – jenže ta by v první řadě ohrožovala i jejich tvůrce.“

„Hele – bádej dál,“ pobídla ho Milča. „Ale nezapomínej se taky najíst!“

„Bez obav,“ usmál se. „Hlad mě vždycky donutí něco si dát, ani nemusím chodit daleko.“

„Jen aby!“ řekla Milča.

Zdenka se vrátila poměrně rychle. Nejenže obletěla všechny zbývající jeskyně, ale u všech se jí podařilo zamaskovat vchod i bez zrcadel a vytvořit nouzový východ nedostupný bez žebříku a lana. Navíc stihla obletět všechny zbývající chaloupky i bunkry, bohužel se znepokojujícím výsledkem.

Všechny objekty hlídali maskovaní ozbrojenci. Nerozpoznala, zda to jsou vojáci nebo policie, neměli na sobě žádné nápisy, čísla, ani jiné identifikátory. Prostě jen hlídali. Ale podle toho, jak se chovali podobní chlápkové u Vejce, nemohli od nich čekat přátelské jednání.

Kolem poledne nastal další nepříjemný obrat.

„Pavle, do vsi přijela nějaká přepadovka, samá policejní auta, mezi nimi pár velkých antonů,“ oslovil syna telepaticky pan Vejvoda s další jobovkou.

„Nevíš proč?“ zeptal se ho Pavel.

„Nevím,“ doplnil otec. „Půjdu se podívat, co se venku děje...“

Odmlčel se, ale krátce nato se ozval telepaticky znovu.

„Pavle, je to nějaká příšerná akce!“ hlásil udýchaně. „Vytáhli nás z domu a nacpali do antona. Chovají se přitom hodně neurvale. Nevíme proč, ale asi nás chtějí někam odvézt!“

To už stejnou zvěst věděla i Zdenka, které to rovněž telepaticky sdělili její rodiče. Krátce poté se sešli v jednom antonu s Vejdovými a brzy ohlásili, že s nimi policajti kamsi vyjeli.

„Díky za zprávu, podíváme se na to!“ uklidňoval rodiče Pavel, stejně jako Zdenka svoje.

„Co to má znamenat?“ zachmuřil se Pavel. „Naši přece nikdy nikomu nic zlého neudělali!“

„Za tím budou Cechapů!“ usuzovala Zdenka.

„To je fakt, ti by se na nic neohlíželi!“ ještě víc zvažněl Pavel. „Třeba nás chtějí vydírat.“

„Co s tím chceš ale dělat?“ visela mu Zdenka očima na rtech, ačkoliv dosud spolu neprohodili hlasem ani slovo. „Nepoletíme ta auta sledovat, ať víme, kam je odvezou?“

„Polet' se mnou!“ navrhl jí znenadání. „Tohle nemůžeme nechat jen tak!“

„A co Milča?“

„Vystačíme si dva!“ řekl Pavel. „Milče to můžeš sdělit, až poletíme!“

Popadl ji za ruku a otočil ji tak, aby mesrini vzniklo kolem obou. Jakmile vzniklo, rozletěl se úzkou chodbou, kde silové pole zachytávalo za drobné výčnělky jako nafouknutý pouťový balonek, protlačovaný betonovou kanalizační rourou.

Zdenka se už chystala vyslovit obavu, aby se pole o skálu nerozškráblo, ale mezitím stoupající chodba skončila a oba vylétli ze skály, aniž by za nimi zůstala díra.

Mesrini dokázalo v krátké době vyvinout rychlost tryskáče, aniž by řvalo na celé okolí, jak je u tryskáčů obvyklé. Zakrátko před nimi v dálce vyvstala věž známého kostela a brzy zpozorovali na silnici pod sebou uhánět směrem od vesnice velké policejní vozidlo.

„Oni jim ani nedali doprovod?“ odfrkl si Pavel. „Pak to bude jednodušší, než jsem si myslel.“

„Co chceš dělat?“ vyzvíдалa Zdenka.

„Hned uvidíš!“ ujistil ji.

Nalétl něco přes půl kilometru před obě auta a klesl až k silnici. Zdenka zpozorovala, jak se do asfaltu sama od sebe udělala díra, kam by se dal zasunout kmen vzrostlého smrku. Pak se v ní ale zablýsklo cosi stříbřitého, jenže Pavel nečekal, až si to Zdenka prohlédne a prudce se s mesrini vznesl.

Uprostřed silnice se oslnivě zablýsklo, do všech stran se v oblacích dýmu rozlétly kusy asfaltu a policajti začali usilovně brzdit, aby do toho dýmu nevjeli.

Neviditelný Pavel brzdícího antona bleskově přeletěl a za ním vložil do další díry v asfaltu druhý stříbrný válec. Tentokrát si ho Zdenka stihla prohlédnout lépe, ale víc než pár stabilizačních křidélek na horním konci ani teď rozeznat nestačila.

Druhá hromová exploze se ozvala za autem. Mezitím vítr odvanul první oblak dýmu trochu stranou a v silnici se skvěl kráter, kam by se vešel nejspíš i autobus.

„Čím to bylo?“ zeptala se rychle Zdenka.

„Vypůjčil jsem si je z helikoptéry, co oblétávala naše Vejce,“ vysvětlil jí ochotně. „Jak vidíš, jsou to pěkné pumelice, když bouchnou!“

První kráter přerušil silnici před policejním autem, druhý kráter zablokoval i ústupovou cestu. Terénní auto by snad mohlo sjet ze silnice a ustoupit přes pole, jenže anton by daleko neujel.

Z jeho kabiny vyskočili dva policisté v černých uniformách se samopaly v rukou a zmateně vyhlíželi, co se děje. Silnice byla úplně prázdná. Jednoho napadlo zalehnout do příkopu, ale druhý zůstal stát. Nikdo po nich nestřílel a široko daleko se nepohnula ani větev nejbližších stromů.

„Tohle nečekali!“ pochvaloval si Pavel, který mezitím sletěl s neviditelným mesrini níž, nad hlavy policistů. „Vědí, že jsme je přepadli, ale ještě jim nedošlo, že shora. Já je teď zpacifikuji, ty si řekni o mesrini, vezmi k sobě vaše a až je budeš mít, na nic nečekej a prchej. Já vezmu naše.“

Přiblížil se ještě víc. Náhle začaly policejní samopaly jiskřit a než se policisté vzpamatovali, drželi v rukou jen pažbičky. Bez samopalů byli vydáni na pospas – prakticky komukoliv.

Pavel přistál poblíž auta, zrušil mesrini a oba se objevili očím dokonale zkoprnělých policistů.

„Tak – a pěkně čelem k zemi a ruce za hlavu!“ poručil jim Pavel.

Oba ho kupodivu poslechli. Zdenka se tomu chtěla divit, jenže když pohlédla na Pavla, spatřila v jeho ruce hrozivě vyhlížející černý samopal. Proto měl takový respekt!

Pavel opatrně vykročil ke stojícímu antonu. Mohl se tam skrývat další ozbrojenec, ale když znenadání pokynul netrpělivě samopalem, vysoukal se z kabiny antona řidič a aniž by se stavěl na odpor, zalehl poslušně s rukama za hlavou do příkopu vedle ostatních.

Zdenka čekala, že se Pavel pokusí z policistů vymámit klíče, ale Pavel se tím nemínil zdržovat. Zadní dveře antona se samy otevřely a dovnitř vozidla zasvítilo polední slunce. Další dva policisté, oba rovněž beze zbraně, tam zvedali ruce nad hlavu, na Pavlův pokyn vystoupili z vozu a přidali se ke svým kolegům, ležícím v příkopu.

„Mami! Tati! Tady jsme!“ vykřikla Zdenka, když spatřila překvapené rodiče.

„Vylezte ven a pojd'te k nám!“ doplnila, když viděla, jak se nemají k útěku.

Konečně se zadržení vzpamatovali. Nejprve vyskočil pan Vejvoda, podal ruce paní Vejvodové a pomohl jí vystoupit, pak ještě pomohl Zdenčině mamince. Zdenčin otec vystoupil z auta jako poslední. Všichni měli ruce spoutané kovovými pouty.

„Mami, tati, pojd'te rychle ke mně!“ vyzývala je rychle Zdenka.

Poslechli ji a zamířili k dceři. Ta si je oba hbitě otočila, aby byli čelem po směru letu, načež i s nimi zmizela – a zamířila k novému úkrytu.

„A vy pojd'te ke mně!“ poručil Pavel svým rodičům. Jen k němu doběhli, z Pavlova samopalu se zajiskřilo a zmizel beze stopy, jenže to už Pavel popadl rodiče za ruce, otočil si je – a zmizel.

Ležící policisté se odvážili zvednout hlavy až po chvíli – jenže to už byl všude klid.

K jejich údivu nebyly v silnici před ani za autem ty obrovské jámy. Asfalt se zdál neporušený, jen v polích kolem se válely černé hroudy asfaltu, který tu byl – jaksí navíc.

Další překvapení na ně čekalo vedle antona. Ležely tam pečlivě srovnané – jejich samopaly.

Zadržení však v autě nebyli a dvě děti, které se účastnily přepadení, s nimi záhadně zmizely.

To snad není pravda! Kdo jim uvěří, co se tady odehrálo?

Dalším průšvihem – kromě toho, že zmizeli zadržení – však smrdělo, co všichni pochopili ve chvíli, kdy se chystali rozebrat si každý svůj samopal.

Všechny zbraně měly totéž výrobní číslo...

„To jste neměli dělat!“ domlouval pan Vejvoda synovi už během letu k jejich současné skrýši.

„Proč ne?“ zeptal se Pavel s jasně nesouhlasným tónem hlasu.

„Mohli jsme se bránit u soudu,“ odvětil otec a mnul si zápěstí, otlačená od pout – Pavel jim je sejmul hned po startu, ale oba měli ještě chvíli zápěstí zčervenalá. „Co jste tím únosem vyřešili? Teď budeme pro všechny soudy uprchlí podezřelí a máme u nich jen další vroubek!“

„Obávám se, že to byly hodně naivní naděje, tati!“ namítl Pavel. „Snad se nespoleháš na naše prohnilé soudy? Jestli jsou v pozadí Cechapů, neměli byste nejmenší naději. Soudy by vás spolkly jako malinu. Proč vás vlastně zatkli?“

„To nám neřekli,“ vzdychl si otec. „Jen nás s velkým řevem naložili a už jsme jeli.“

„Já se totiž obávám, že si nás Cechapů spojili dohromady,“ vzdychl si Pavel. „Říkal jsem vám přece, že po nás půjdou, ale doted' jsme doufali, že půjdou jen po nás a vás se to nedotkne. Takže jsme se zmýlili a jedete v tom s námi.“

„No jo – ale co teď s námi bude?“ vzdychal otec. „Máme se až do smrti skrývat? Dá rozum, po takovém útěku se domů vrátit nemůžeme. To nebude žádný život!“

„My už jsme se s tím smířili,“ utěšoval ho Pavel. „Zvyknete si s námi.“

„To těžko!“ vzdychl si otec. „Skrývání pro nás není.“

„Možná, ale uvědom si, tati, nikdy jste se nesetkali s takovými bestiemi, jako jsou Cechapů.“

„Říkáš, že jsou to mimozemšťani...“ zahučel otec. „Neměli by být vyspělejší než my lidé?“

„Nejspíš jsou,“ pokrčil rameny Pavel. „V genetice jsem se setkal jen s jedním jejich výtvozem, to je přímo excelentní práce! Jejich schopnost maskovat se v lidech je obdivuhodná – ani Nokimcha nám nedal návod, jak je rozpoznat. Ke všemu ovládané úspěšně využívají. Na Zemi mají k

dispozici veškeré technické vymoženosti lidstva. A není to málo! Uvědom si, dokázali by lidstvo nukleárními zbraněmi vyhladit i pětkrát.“

„Proč se tedy proti nim stavíte?“

„Oni se přece postavili proti nám, tati,“ řekl Pavel. „Vyspělost nepoznáš podle úrovně zbraní. Přišli jsme z vesmíru a přinesli jsme si pár mimozemských vymožeností. Takových, jaké by mohli dát lidem i oni, kdyby chtěli – zdraví, delší život... Jenže to se jim nehodí, nepotřebují zdravější lidi s delším životem. Potřebují vydělávat na lidech nemocných. První, co proti nám podnikli, je pokus o vyvraždění všech lidí, kteří od nás získali ovrósje.“

„Myslíš, že je to tak?“

„Obávám se toho,“ přikývl Pavel. „A podle toho, jaké úchvatné genetické dílo představuje ta jejich vražedná vakcína, tvrdím, že by ovrósje dokázali dát lidem i oni. Jenže oni nechtějí. Potřebují lidi nemocné – ti přece rádi platí za všechno možné – za léky i lékařskou péči, která vlastně neléčí, jen udržuje v jakž takž provozuschopném stavu. Řekl bych, že Cechapú řídí i pozemskou lékařskou vědu – a možná většinu pozemské vědy.“

„To by ale od nich nebylo k lidem zrovna laskavé!“

„Laskavost k lidem od nich nečekej,“ usmál se Pavel kysele. „Potřebují nás jen jako otroky. Vsadím se, že i starověké otrokářství byl jejich výmysl. Dnes se sice otroctví oficiálně nepraktikuje, ale neoficiální otroctví kvete ve všech zemích – a finanční otroctví není o mnoho lidštější.“

„Je to zkrátka bída!“ vzdychl si otec.

Mezitím přistáli u skalní stěny a Pavel s rodiči vletěl dovnitř. Zastavili se v předsínce, Pavel zrušil mesrini a vedl rodiče do hlavní místnosti, kde už na ně čekali ostatní - Zdenka s rodiči i Milča.

„Tak jsme dopadli!“ vítal pan Sadový souseda. „Jak sedláci u Chlumce!“

Pan Vejvoda s tím souhlasil – co mu zbývalo jiného?

Zdenka s Milčou ihned vytvořily další křesílka a usadily nově příchozí kolem kruhového stolku zgytot, vznášejícího se mezi nimi a pokrytého improvizovanou hostinou.

„Však vám tady s námi zle nebude!“ těšila Zdenka především svoji vyplašenou mámu.

„No – jak se tak koukám, nežijete si tu špatně,“ zhodnotil to pan Vejvoda. „Odkud to máte? To je všechno od toho... mimozemského Seka?“

Dívky nedávno rodičům vysvětlovaly, jak si mohou u Seka objednávat. Rodiče to potěšilo. Nejen tím, že si mohli sami pořídit spoustu věcí a ušetřit zejména za potraviny, ale především, že se jejich děti neživí loupežemi a podvody. Jen je nenapadlo, že by se v podobné situaci ocitli i oni.

A jak se zdálo – nadlouho.

Milča odletěla do vsi, zjistit, co se tam děje, zatímco Zdenka a Pavel se věnovali rodičům. Bude chvíli trvat, než se obě rodiny ve skalním domě aspoň trochu zabydlí. Trojlístek se brzy cítil jako doma i tady ve skále, ale dospělým nepřítomnost oken vadila. Pavel tvrdil, že potrvá pár dní, než si na nový domov zvyknou.

„Proboha, vždyť tu nic nemáte!“ spráskla ruce Zdenčina maminka, když ji Zdenka doprovázela po skalním »domě«.

„Však ani nic nepotřebujeme,“ ujistila ji Zdenka. „To nás naučili mimozemšťané – obejít se bez spousty cetek. Při cestování ze světa na svět jsme nikdy neměli žádná zavazadla a nikdy jsme je ani nepotřebovali. Jen Pavel schraňoval jako cennou památku svůj pozemský mobil – ačkoliv mu nebyl k ničemu, jen nám zkomplikoval návrat na Zem.“

„No dobře, ale teď jste přece zpátky, doma – na Zemi!“ namítala matka.

„Jenže my nic nepotřebujeme ani tady,“ usmála se na ni dcera. „Cokoliv potřebujeme, o to si prostě řekneme.“

„Nikde jsem tu neviděla televizi,“ postěžovala si matka.

„My se na ni nekoukáme,“ odvětila Zdenka. „Ale jestli se bez ní neobejdeš, pořídíme ti ji.“

„Ale kde tu vůbec máte kuchyň?“

„Na co?“ usmála se Zdenka. „My přece nevaříme! Když máme na něco chuť, požádáme o to a taky to hned sníme. Proto nemáme a nepotřebujeme sporák ani ledničku.“

„A mohli byste mi opatřit aspoň tu televizi?“

„To se rozumí!“ ujistila ji Zdenka.

A hned se do toho dala. Nejprve Sekovou pomocí vyhloubila do skály »televizní komnatu«, vybavenou pohodlnými křesly i pohovkami, kam umístila stejný model televizoru, jaký nedávno dostali Vejvodovi i Sadovi.

Menší problém byl, že televizor bez elektřiny nefungoval. Zdenka na to narazila vlastně poprvé. Do této chvíle elektřinu nepotřebovali.

Mimozemské osvětlení se zapínalo myšlenkou, ani ve Vejci, ani ve skále přívod nepotřebovalo. Televizor pozemské výroby však bez elektřiny odmítl ukazovat.

Zdenka na to pozvala Pavla, ale tentokrát nepochodila. Pavel už byl zase zahrabaný do výzkumů smrtící vakcíny a odkázal ji na později.

„Hele, tati,“ obrátila se tedy na otce a seznámila ho s problémem chybějící elektroinstalace ve skalním domě.

„To je zajímavé!“ podivil se. „Vždyť vám tady všude svítí světlo!“

„Jo, jenže to je mimozemské světlo, to nepotřebuje přívod elektřiny!“ ujistila ho.

„A vy tu vážně nic na elektřinu nemáte?“

„Zatím jsme nic takového nepotřebovali, ale pozemská televize nedá bez elektřiny ani ránu.“

„To asi bude problém,“ zamyslel se. „Viděl bych to na tři možnosti. První – zavést do jeskyně elektřinu. Tu asi můžeme rovnou škrtnout, to by nás prozradilo. Druhá – pořídit si malý přenosný generátor na benzín, dělají se takové. To by bylo lepší a pokud to dobře chápu, s benzínem by tady problémy nebyly. Třetí – televizor na baterie nebo do auta. Sehnat automobilový akumulátor by asi nebyl velký problém, menší problém by byl, kde ten akumulátor nabíjet.“

„To by problém nebyl,“ odvětila Zdenka. „Sek by si ho jistě pamatoval nabitý.“

„Teď jde tedy o to, všechno to sehnat, když tu nemáte peníze.“

„No jo – peníze...“ vzpomněla si Zdenka. „Měli jsme ve Vejci krabičku tisícikorun, jenže jsme ji tam při tom fofru nechali. Buď ji potom Sek nechal vypařit i s Vejcem, nebo zapadla do bažiny a už ji nikdo neuvidí, v nejhorším mohla plavat a pak ji ti zakuklenci sebrali. Vzal je čert, seženeme jiné. V nejhorším prodáme do několika různých bazarů televizory – jsou přece úplně nové. Nebo něco jiného, však už by se něco našlo.“

Tím se ale pořízení televizoru odložilo na kdoví kdy – a mezitím se staly jiné, horší události.

Rodinám Vejvodů a Sadových to nekončilo...

Z vesnice se znenadání ozvala Milča.

„Pavle, policajti ze statku Sadových vyvádějí dobytek a pobíjejí drůbež!“

ohlásila Pavlovi.

„V tom jim asi nezabráníme,“ odpověděl jí Pavel. „Dá se čekat, že se tam budou chovat jako dobyvatelé a rozkradou, co se dá.“

„Jenže oni otevřeli ve škole očkovací středisko a chystají se všechny lidi povinně očkovat!“ doplnila to Milča. „Co s tím budeme dělat? Říkal jsi...“

„To je tisíckrát horší!“ ujistil ho Pavel. „Už tam letím!“

Aby neztrácel čas, spojil se telepaticky s Zdenkou, ačkoliv byla jen o patro níž, a seznámil ji s plánem Cechapů na očkovací středisko.

„To by byla katastrofa!“ ujistil ji. „Tomu musíme zabránit! Poletíme tomu zabránit! Poletím tam hned, Milča už tam je. Ty se tady starej o rodiče.“

Krátce poté vyletěla ze skály neviditelná mesrini a zamířila k vesnici.

Už z dálky bylo vidět, jak policie na dvoře u Sadových vyhání krávy ze stáje. Na silnici je pak připravení ozbrojenci zastřelili a nakladač je házel na nákladní auto, kde už ležel zastřelený dobytek od sousedů. Pavel se tam zaletěl podívat. Mezi kravami leželi i psi a kočky, ve velkých pytlích byla zřejmě drůbež. Pytle s drůbeží se ještě zmítaly, bylo jasné, že se v nich drůbež dusí. Ozbrojencům zřejmě slepice nestály ani za náboje.

„Bestie!“ ulevil si Pavel. „No, ještě že to naši nevidí!“

Dlouho se tu však neochomýтали a Pavel raději zamířil ke škole.

Před školou bylo rušno. Policisté s megafony odesílali vesničany do školy, jiní se zbraněmi v rukou dohlíželi. Pavlovi to připomnělo obrázky z německých koncentračních táborů. Jestli je také organizovali Cechapů, byla by to podobnost ne zcela náhodná.

Pavel po dohodě s Milčou přistáli přímo vedle vchodu. Na okamžik se mihli zrakům vesničanů i policistů, když Pavel zrušil mesrini, ale opět zmizeli, když použili osobní zrcadla neviditelnosti. Kdo si jich všiml, nepatrně sebou trhl, jenže když oba zmizeli, dalo se to považovat za přelud, případně za halucinaci.

Vběhli dovnitř a mířili do třídy, kam kdysi chodili jako prvňáčci. Lavice byly ale naskládány podél stěn a uprostřed bylo pracoviště lékaře a administrátora, vybaveného notebookem, který měl očkované ověřovat a zapisovat. Zdálo se, že přišli na samém začátku, neboť mezi očkovanými bylo teprve pět dospělých vesničanů a tři děti. Ve třídě navíc dohlíželo dvanáct policistů se samopaly, připravenými k výstřelu. Hlídali ostrížími

zraky vesničany, ačkoliv ti se očkování nijak nezpěchovali.

„Vnuť těm naočkovaným vodku!“ nařídil Pavel Milče. „I dětem, na detaily není čas!“

Sám se zaměřil na lékaře, kterému znenadání v ruce zajiskřila injekční stříkačka a rozplynula se v nic, právě když se chystal vpíchnout vakcínu panu Lipinskému, prvnímu z Kubovy rodiny.

Lékař se v první chvíli zarazil a nevěřícně se díval na svoji ruku.

Bylo to neuvěřitelné a překvapivé, jenže lékař nad tím dlouho neuvažoval.

„Sestři!“ natáhl ruku ke zdravotní sestře. „Podejte mi další!“

Mladá zdravotní sestřička měla na stolečku na kovové míse připravených již několik dalších injekcí. Stranou měla otevřenou krabici plastikových stříkaček, menší s jehlami a velké balení ampulí s vakcínou. Tu plnila do připravených stříkaček a jak se zdálo, šlo jí to od ruky. Na lékařův příkaz pohotově podala další stříkačku, jenže i ta se, tentokrát v ruce sestřičky, znenadání vypařila.

„Co je to?“ vyjekla sestřička zděšeně – a ještě větší zděšení ji čekalo, když pohlédla na stůl, kde předtím měla připravené a vyrovnané naplněné injekční stříkačky. Byl prázdný, zmizely nejen předem přichystané injekce, ale i prázdné stříkačky, jehly i vakcíny.

„Ochranko, pozor! Jsou tu!“ otočil se lékař bez velkého vzrušení k ozbrojencům.

Ochranka však měla v té chvíli jiný problém. Namísto zbraní, připravených k výstřelu, drželi ozbrojenci jen pažbičky samopalů. Ve stejném okamžiku, kdy mizely připravené injekce, zajiskřily a zmizely i jejich zbraně.

„Chyťte je, sakra!“ zvolal lékař naléhavěji.

Odzbrojení ozbrojenci zaváhali. Ono se řekne – chyťte je – jenže koho? Nikdo neutíkal!

Lékař si ale kupodivu věděl rady i v takovém případě. Vyskočil ze židle, otočil se stranou ke kovové tlakové láhvi, otočil kohoutkem a jakmile se ozval sykot, vyrazil ze dveří třídy.

Pavel spatřil, jak z kohoutku tlakové láhve vyrazil zelenavý plyn. Nemusel ani vědět, co to je, bliklo mu hlavou, že doktor marně neprchá – a nechal Seka celou láhev i s obsahem anihilovat.

Zajiskřilo to – a láhev i s obsahem zmizela. Pavel se obával, že po anihilaci jednoho konce se plyn uvolní a vybuchne, ale Sek byl naštěstí rychlejší. Jakési množství zeleného plynu však již do okolního vzduchu uniklo a rychle se v něm začalo rozpouštět. Všude, kde zelený plyn zasáhl stojící vesničany, ozval se dusivý kašel.

„Všichni ven!“ vykřikl Pavel. „Je tu jedovatý plyn!“

Ve dveřích třídy nastal okamžitě nával, lidé se tam tlačili tak prudce, až ucpali dveře, ale Pavel měl nápad, jak jim pomoci. Telepaticky, pro ostatní neslyšně, oslovil Milču.

„Vyleť pravým oknem, já levým! Vytrhni okna i se skly, ať ten jed vyletí oknem!“

Sám se obalil mesrinim a poručil mu vyletět ven zavřeným oknem. Sklo a vyražené okenní příčky i rámy vylétly ven na silnici, následované stejným vodopádem skla a třísek z druhého okna.

V té chvíli vyběhl z hlavních dveří školy lékař. Když vedle něho začalo létat sklo s dřevěnými třískami, zarazil se, ale rychle se vzpamatoval a vytasil z kapsy pod lékařským pláštěm stříbřitě lesklou pistoli. Ale protože nikoho neviděl, střídavě mířil pistolí nervózně vlevo vpravo podle toho, odkud zrovna slyšel podezřelejší zvuky.

Netušil, že stojí šikmo pod neviditelným Pavlem.

Stříbřitě lesklá pistole v lékařově ruce zajiskřila a zmizela. Lékař se zděšeně podíval na svou ruku, jako by tomu nemohl uvěřit. Ale dlouho se tím nezabýval. Opět hrábl do kapsy pod pláštěm, tentokrát vytáhl rýhovaný granát, vytrhl pojistku a bez rozmýšlení vhodil smrtící hračku rozbitým oknem do školní třídy, plné lidí.

„Hajzle!“ ulevil si Pavel. Naštěstí se zajiskřilo a granát se rozplynul ještě ve vzduchu. Sek byl opět rychlejší.

„To si říkáš lékař?“ obořil se Pavel na zabijáckého lékaře.

Lékař ho neviděl, ani neslyšel, ale rychle zajel rukou do kapsy. Tentokrát vytáhl skleničku, kterou nečekaně udeřil o asfalt silnice. Ze skleničky se do všech stran rozstříkla olejovitá kapalina, před níž sám lékař hbitě uskočil.

Znič to! poručil Pavel Sekovi.

Střepy zajiskřily a zmizely i s rozstříknutou hnědou olejovitou kapalinou.

Co to bylo? To Pavel netušil, ale už toho měl dost. Ten chlap je zkrátka

nebezpečný šílenec maskovaný lékařským pláštěm. Horší je, že z obou stran silnice poklusem přibíhají další zakuklenci.

Znič ho! poručil Pavel Sekovi a ukázal myšlenkou na lékaře. Takový vrah nesmí uniknout!

Příkaz k anihilaci Sek neprovedl, místo toho Pavlovi v hlavě vyskočila otázka, jakou už zažil.

„Opravdu chceš zničit *dva* živé tvory? Rozmysli si to!“

Dva? podivil se Pavel v duchu, ale hned mu to došlo. Lékař je zřejmě Cechapů a Sek ho proto považuje za dva. U ženy by mohlo jít o těhotenství, ale chlap těhotný být nemůže.

„Ano, chci!“ odpověděl pevně Sekovi myšlenkou. „Jinak ti dva budou zabíjet!“

Sek přijal potvrzující příkaz – postava lékaře zajiskřila a zmizela.

„Jdu se vrátit do třídy,“ oznámil Pavel telepaticky neviditelné Milče. „Chci vědět, co to bylo za plyn, jestli to náhodou nebyl jed. Vrátím se tam pravým oknem.“

„Tys toho... tys ho zabil!“ zděsila se Milča.

„Vždyť to byl Cechapů!“ ospravedlňoval to Pavel.

„Ale v těle nevinného člověka!“ namítla s odporem v hlase.

„Ty přece víš, že po odchodu Cechapů zůstane jen tělo bez duše!“ osopil se na ní neobyčejně ostře. „Chceš snad zachraňovat tělo bez duše? To je nesmysl! A likvidace Cechapů byla v té chvíli mnohem důležitější!“

Jenže neměl čas na rozmýšlení. vletěl zpátky do třídy, kde v té chvíli dospělí vesničané, děti, policisté, administrátor a dokonce i zdravotní sestřička kašlali jako o závod. Také Pavel se rozkašlal, když vletěl do toho štiplavého, dusivého dýmu. Naštěstí průvan, způsobený vytlučenými okny, plyn rychle ředil a snižoval jeho účinky, ale i tak mohl v této chvíli říci, že všichni uvnitř byli neschopní jakékoliv rozumné činnosti včetně útěku. Kdyby Pavel s Milčou rázně nevymlátili okna, kdoví jak by to s lidmi uvnitř dopadlo.

Pavel jen letmo zkontroloval, zda uvnitř nezůstalo něco dalšího, co by ještě mohlo lidi ohrozit, ale když na nic nepřišel, stejnou cestou školní třídu opustil.

„Neměli bychom někoho vzít s sebou?“ navrhla mu telepaticky Milča, když prolétal rozbitým oknem ven.

„Ted' by to nebylo dobré,“ namítl Pavel. „Bude tu asi zmatek, ale každý, kdo záhadně zmizí, dopadne jako naši – už by se neměl kam vracet. Ted' se musíme postarat o záchranu lidí před tou vakcínou. Tady jsme to jen oddálili – naštěstí jsme přitom ulovili i jednoho Čechapú, ale oni se vrátí s větší silou a nakonec prosadí svou. A ve všech okolních vsích to nejsme schopní ohlídat. Vždyť i tady nám přímo pod rukama stačili oočkovat pár lidí!“

„Myslíš, že je ta vodka, co jsem jim vnutila, zachrání?“ zvažněla.

„Nevím – to zjistíme už během pár dní,“ vzdychl si Pavel. „Udělalí jsme všechno, co jsme udělat mohli, ale ted' se musíme zaměřit na zbytek lidí s ovrósje!“

„Myslíš tvoji letákovou akci?“

„Jo, přesně tu,“ přikývl.

Vyvolal si leták, vytištěný u Zbyndi Koťátka. Sek jej dodal obratem.

Chci sto těchto lístků! poručil mu myšlenkou a natáhl dlaň.

Vzápětí je už držel, jeden jako druhý.

„Řekni si také o stovku těch letáků, Sek je už zná, rozhodíme je po vesnici. Pak se rozdělíme a půjdeme je rozhodit po městečku a okolních vesnicích. Nemusíš s nimi šetřit, házej je po stovkách dokud nebudou všude. Nikdo je nesmí přehlédnout.“

„Poslyš – neměli bychom pro lidi někam připravit i vodku?“ napadlo ji.

„Můžeme to zkusit,“ přistoupil na to Pavel. „Ale to chce dodat do každého domu jednu láhev, nejlépe u zadních dveří, aby je nemohl nikdo posbírat a kšeftovat s nimi. Pak by se nemuselo dostat na potřebné.“

První balíček letáček oba mrskli rozbitými okny do třídy, odkud se stále ještě ozývalo kašláním přiotrávených, druhý rozhodili až ve výši sto metrů nad školou a přivolali tím na sebe pozornost zakuklenců v černém dole – někteří tam dole vytahovali mobilní telefony a kamsi vzrušeně volali, ale těch už si nevšímalí.

Byla to – jak jinak – hrubá chyba...

Rozdělili se, Milča zamířila k městečku a Pavel si vybral nejbližší vesnice.

Kromě letáček, rozhozených z výšky, je čekalo i mnohem pracnější rozmísťování lahví, aby lidé nemuseli protijed pracně shánět. Problém bude jistě s alkoholiky – panák vodky po abstinenci je nejkratší cestou k opětnému propadnutí alkoholu, ale smrtelná kombinace ovrósje s vakcínou

by byla neporovnatelně horší.

„Nebylo by jednodušší vyměnit vakcínu v těch ampulích za něco neškodnějšího?“ napadlo po chvílce Milču a hned tím Pavla telepaticky kontaktovala.

„Myslíš, aby ty potvory očkovaly lidi neškodnou vodičkou?“ odvětil Pavel. „Předně je otázka, kolik ampulí bychom přehlédli – ty by pak nerušeně vraždily. Druhá věc je, jak rychle by nám na to Cechapů přišli. Určitě by jim bylo divné, že se po té vakcíně nikomu neudělá špatně. Podívali by se na obsah ampulí – a nahradili by je další várkou. Ba ne, jednodušší v této chvíli bude zlikvidovat ovrósje! Ostatně – někdo je v sobě zlikviduje hned, jiný může čekat, až nebude mít jinou možnost.“

„Uvidíme, jestli se nám podařilo zachránit ty, kdo už injekci dostali,“ strachovala se Milča.

„Myslím si, že ano,“ uklidňoval ji Pavel. „Vzpomeň si – pan Maděra se dal očkovat v Praze, ale horečky ho zchvátily až den po příjezdu doma. Vražedné bakterie potřebují k proniknutí do krve nějaký čas, zatímco alkohol se k ovrósje dostane rychleji...“

„Snad máš pravdu,“ vzdychla si Milča.

Netušili, že oba v této chvíli Cechapů katastrofálně podcenili...

Byť ne v biologii...

Když v první chvíli Milča navrhovala připravit lidem na okno s letákem vodku, aby ji pracně nesháněli, ještě netušila, jak to bude příšerně pracné. Lidé by vodu sháněli každý pro sebe a pro svoji rodinu, zatímco oni dva měli rozmístit několik tisíc lahví. Naštěstí se nemuseli tahat s bednami lahví, o každou si řekli až na místě a Sek je celkem ochotně vytvářel – jenže ten postup! Vzlétnout, přeletět k sousednímu domu, zrušit mesrini, požádat Seka o láhev a letáček, dát je na okno, opět vyvolat mesrini, vzlétnout... a tak pořád dokolečka, přičemž přelet k sousednímu dvorku netrval déle než pár vteřin, takže nejvíc času strávili vytvářením a rušením mesrini. Rozhodit stovku letáků nad domy bylo proti tomu neporovnatelně kratší a Milča chvílemi litovala, že ji to vůbec napadlo.

Nicméně postupovala pomalu, ale jistě. Začala nad okrajovou čtvrtí s převahou malých domů a postupně se prokousávala ke středu města, kde bydlelo lidí méně, zato zde byly rozsáhlejší a vyšší domy s převahou

obchodů a úřadů.

Pavel oblétával okolní vesnice, kde domky, obklopené zahrádkami, stály od sebe dál, ovšem počet neobytných domů byl mnohem větší – kromě kostela, hospody, obchodu, obecního úřadu tu bylo nejvíc stodol a jiných zemědělských objektů. Přelétávání mezi domky trvalo zhruba stejně, ale vizuálně to rychleji odsýpalo. Zakrátko měl hotovou první vesnici, pak další.

Za obrovským šedozeleným letadlem se ohlédl, neboť přelétávalo nad krajem nezvykle nízko. Nad zdejším krajem létají nízko spíš ultralighty z městského letiště, dopravní letouny tu dodržují cestovní výšku kolem deseti kilometrů, kde skoro nejsou slyšet a člověk si jich všimne jedině když za sebou zanechávají dlouhé pásy kondenzačních čar.

Tohle ale letělo sotva v letové hladině sotva čtyř tisíc metrů, kde svými čtyřmi motory řvalo jako hejno kamionů s uraženými tlumiči výfuků. Prostě se nedalo přeslechnout ani přehlédnout.

Ve chvíli, kdy přelétalo jejich vesnici, se náhle od letadla cosi stříbrného oddělilo a rozvinul se nad tím padák. Pavla to zaujalo – co tam mohli shazovat? Další bednu zdravotnického materiálu, který jim prve zničil?

Náhle se prudce zablesklo, až si musel v bublině mesrini, ačkoliv i ta neočekávaně ztmavla, zaclonit oči. Nad vesnicí na okamžik zazářilo malé slunce a když po chvilce pohaslo, byla vesnice... proboha, vesnice tam už nebyla... Jen hořící peklo, kde hořelo snad i kamení.

„Ježíšmarjá, Milčo, vidíš to taky?“ zalovil v telepatii po Milče.

„Co to bylo, proboha?“ odpověděla mu zaraženě. „To snad není možný!“

„Rychle do vsi, ale fofr!“ pobídl kamarádku – a vyrazil nejvyšší rychlostí, jakou mu mesrini umožňovalo.

„Čoveče... oni je... oni je úplně smazali..!“ pocítil po chvilce Milčin zaražený údiv.

To už i on kroužil nad vesnicí – či spíš nad tím, co z ní zbylo.

Skoro všechny domy to odfouklo až po základy. Jen podle nich se dalo rozpoznat, kde která usedlost stála. Rozmetalo to i dominantu vesnice – věž kostela. Na okraji vesnice byly ve zbytcích spálených automobilů nějaké zčernalé kostry, ale ve vsi, zejména ve zbytcích školy – ani to.

„Panebože – oni je úplně všechny...“ vzlykla Milča. „Taková šílenost!“

Nebylo pochyb. Pavel ještě v dálce zaznamenal letoun, který na vesnici shodil tu stříbrnou věc na padáku a sám pomalu mizel za obzorem. Teď už

nebylo pochyb, byla to bomba. A to hodně velká bomba se strašlivými účinky.

Vesnice byla mrtvá.

Kroužili chvíli nad zničenou vesnicí ve stále se zvětšující spirále, chvíli ještě pátrali, zda se pod nimi nezachoval někdo živý, ale pak pochopili, že je to marné. Když to nepřežili ani ozbrojenci ve vozidlech na kraji vsi a budovy to rozmetalo, nemohl to přežít nikdo.

„Letíme zpátky do skály!“ navrhla Milča. „Chce se mi z toho zvracet!“

„Ještě musíme dokončit varování pro okolní obce a město,“ připomněl jí suše Pavel. „Nedávej už nikam vodku, jen rozhod' nad městem letáky a pak se vrať do skály a všem řekni, co se stalo.“

„A co ty?“

„Mám těch vesnic víc,“ připomněl jí. „I když budu jen rozhazovat letáky, potrvá mi to déle.“

Až teď mohly mesrini ukázat svou převahu v rychlosti, ale když Pavel rozhodil letáky i nad poslední osadou a vrátil se do sídla ve skále, Milča už tam vyprávěla, co viděla. Sama z toho byla celá bledá, jak ji to vzalo. Bylo ale proč.

Jsou zřejmě z vesnice jediní, kdo to přežil.

„Zajímalo by mě, jak ty potvory takové nesmyslné vraždění vysvětlí veřejnosti!“ vrtěl hlavou nechápavě pan Vejvoda.

„To uvidíme, tati!“ vzdychl si Pavel. „Vás zachránilo, že jsme vás vysvobodili a odvezli sem. Teď jste na tom vlastně z celé vesnice nejlépe – jste aspoň naživu!“

„Panebože, taková krutost!“ lamentovala i Zdenčina maminka, paní Sadová.

„Kdyby mě máma nevykopla z domu a nesouhlasila s tím, aby mě zavřeli do pašťáku, mohla tu být s námi,“ přidala se Milča. „Ale máma si zvolila horší cestu...“

Paní Ciprová předtím ochotně spolupracovala s Policií, když šlo o její vlastní dceru. Odměnou získala ohnivou smrt.

„Vždyť ta bomba zlikvidovala i jejich vlastní lidi!“ pozastavila se nad tím Milča. „Nepřežili ani jejich zdravotníci, ani ti zakuklenci v autech!“

„Pěkní zdravotníci!“ odfrkl si nesouhlasně Pavel. „Hlavní doktor byl

Cechapú a přijel do vsi, aby vraždil!“

„Jak to můžeš tvrdit?“ nechápala Milča. „Nemohl by se tak chovat i člověk bez Cechapú?“

„Mohl,“ připustil Pavel. „Když jsem ale pochopil, že si nachystal tolik vražedných prostředků, že to nemůže být náhoda, ale dobře připravený úmysl, přikázal jsem Sekovi, aby ho anihloval.“

„To jde?“ vyjekla i Zdenka nesouhlasně.

„Normálně ne,“ souhlasil Pavel. „Sek takový příkaz neposlechne, přesněji, neposlechne hned. Nejprve se zeptá, zda chceš opravdu ublížit živé bytosti. Proveďte to až když to potvrdíš. Sek může být strašný vražedný prostředek – anihiluje neuvěřitelně rychle, nezanechává nejmenší stopy, nic nedělá napůl a zabíjí spolehlivě. Už jsem přece jednoho poslaneckého Cechapú zničil! Dnes jsem mu nařídil zabít člověka, dokonce lékaře – kdyby se nechoval jako doktor Mengele, byl by to určitě neodpustitelný zločin a je na pováženou, že to Sek vůbec provedl. Aspoň že se zeptal – jenže u toho doktora mě varoval, že chci ublížit hned **dvěma** živým bytostem. Takže v těle toho chlapa byl ještě Cechapú – tím spíš jsem mu to potvrdil!“

„To se dá tak snadno poznat, že jde o Cechapú?“ podivila se Zdenka. „Jak to, že nás na něco tak jednoduchého neupozornil už Nokimcha?“

„Nejspíš to neznal,“ zastal se Pavel šavlozubého kamaráda. „Vzpomeň si, nikomu ve světech kolem Gežgay nikdy nepřišlo na mysl použít Seka k zákeřné vraždě! Mě to napadlo jen díky tomu, že Cechapú, který opustil poslanca, až příliš připomínal rozlitý odpad. Zaváhal jsem, když mě Sek upozornil, že je to živý tvor – naštěstí jsem si včas uvědomil, že Cechapú zabije dalšího člověka, když ho nechám, takže jsem to potvrdil. Je ale také možné, že pozemský Sek pochází od dávných Okchygů, kteří ho tu zanechali i s bránou v Ančově. Novější modely mohou mít i pojistky, aby u nich vraždit nešlo, nebo aspoň ne tímto způsobem.“

„Hele – gežgové Cechapú nezabíjeli? Jak to tedy dělali, že je vyhnali ze svého světa?“ zeptala se Milča. „Jak o nich mohli tvrdit, že vyhnuli?“

„To je právě ono!“ vzdychl si Pavel. „Gežgové Cechapú opravdu ze svých světů jen vyhnali. Nokimcha říkal, že je násilím deportovali na pustý svět. Nositelé Cechapú se nemohli rozmnožovat a když se tam později sivírové podívali, našli jen kostry nositelů. Vše ostatní zmizelo – Cechapú se prostě rozložili i s měkkými částmi těl svých nositelů.“

„No, teď jsme i my pěkně na syrovo poznali, co jsou Cechapů zač!“ zahučela Milča.

„Řekl bych, že Cechapů tam byl jen jeden – ten doktor,“ pokračoval Pavel. „Když jsem ho pak zlikvidoval, ozbrojenci to kamsi ohlásili mobilem – nebo vysílačkou, či co to měli. Netušili, že tím pro Cechapů ztratili cenu a ti je pro jistotu zpopelnili spolu s vesničany! Pro ně není chyba obětovat vlastní poskoky, jen aby měli jistotu! Jen nepočítali, že to zrovna my přežijeme. Mrzí mě, že jsme s sebou přece jen někoho nevzali. Mohli tu být s námi.“

Všichni čtyři rodiče se zaraženě podívali jeden na druhého. Pravda, ve skále se jim nelíbilo, ale jsou naživu. Nebýt tady, byli by mrtví.

„Nezemřeli tvou vinou!“ řekla ostře Zdenka. „Je to bez diskuze zločin Cechapů.“

„Tím víc mě zajímá, jak to ty bestie zdůvodní před veřejností!“ opakoval Pavlův otec.

„Něco si jistě najdou!“ ujišťoval ho Pavel. „Dosud vždycky své zločiny nějak zdůvodnili!“

„Ale jak?“ vybuchl Pavlův otec. „Cožpak mohou přiznat, že vyvraždili vesnici kvůli jednomu zabitému parazitovi?“

„Jestli o něčem nepochybuji, tati,“ řekl Pavel, „pak je to skutečnost, že se o existenci Cechapů nikdo nezmíní. Ani okrajově! Spíš budou tvrdit nějaký nesmysl, třeba že vesničané pokoutně stavěli z ukradených součástek atomovou bombu a chystali se vyhladit půl světa, nebo z kravského hnoje destilovali nervový plyn či jiné zbraně hromadného ničení!“

„To by snad bylo hodně uhozené zdůvodnění!“ namítl pan Sadový.

„Ale nebylo by první!“ dodal klidně Pavel. „Zbraně hromadného ničení jsou přece osvědčený strašák pro světovou veřejnost!“

„Když to vyhlásili o nějakém státu, věřit se tomu dalo. Ale jedna vesnice?“ namítl Zdenčin otec.

„Proč ne? Když dokázala vyrobit nervový plyn nějaká japonská sekta?“ opáčila jeho dcera.

„Tak na to jsem vážně zvědavý!“ opakoval pan Sadový.

„Mě spíš zajímá, co bude s námi,“ zahučel pan Vejvoda. „Když si uvědomím, že všechno bylo kvůli našim nedospělým dětem!“

„Od začátku jsme přece věděli, že budeme terčem nenávisti Cechapů,“

řekl Pavel. „Zpočátku jsme aspoň nakrátko doufali, že se podaří náš návrat do Čech ututlat, ale když jsme neprošli ani přes matrikářku, bylo nám jasné, že měl pravdu náš mimozemský přítel Nokimcha – že se budeme muset skrývat. Jen jsme netušili, že Cechapú kvůli nám klidně povraždí tolik lidí.“

„Udělalí jsme blbinu hned na začátku,“ vrčela tiše Zdenka. „Prozradili jsme se už v Yucatánu.“

„Nepomohlo by nám, kdybychom to tam utajili,“ nesouhlasil Pavel. „Uvědom si – čekali tam na nás, museli vědět o konfliktu s průzkumníky sivírů před námi. Já bych řekl, že jsme je tam zmátli – jak by mohli uhodnout, že překročíme Atlantik hluboko pod hladinou v ponorce harvéků? Vsadím se, že tam dlouho a pečlivě prohlíželi každou rybářskou bárku a pročesávali pralesy!“

„Ale vyhmátli nás v Čechách dost rychle!“ namítala Milča.

„To ano – protože jsme naseděli pěkně ve Vejci, ale upozorňovali jsme na sebe roznášením ovrósje mezi lidi – a to už jim snad muselo dojít!“ kontroval Pavel.

„Jestli by přece jen nebylo lepší sedět pěkně ve Vejci a neupozorňovat na sebe,“ dodala Milča.

„Ale k čemu by nám potom sivírové s Nokimchou v čele dávali všechny schopnosti?“ naježil se Pavel. „Zůstat zalezlí jako sysli v noře? Naopak, Nokimchu těšilo, když mě učil, jak mám na Zemi pomáhat lidem! Jen nás varovali, ať nelezeme na oči Cechapú, že jsou příliš silní a budou pro nás nebezpeční.“

„Což se potvrdilo,“ vzdychla si Zdenka. „Teď jde o to, co udělají Cechapú, až mezi lidi začneme znovu vypouštět ovrósje. Obávám se, aby nepoužili něco ještě silnějšího – a aby z Čech nezůstal ani kámen na kameni! Ona taková menší – anebo rovnou větší – atomovka může totéž udělat nejen s jednou vesnicí, ale s celými Čechami!“

„To už by snad bylo na světovou veřejnost trochu moc!“ vrtěl nevěřicně hlavou pan Sadový.

„Zrovna tak jsme si mysleli, že nebudou škodit nevinným,“ připomněla všem Zdenka.

„Stojí to za zamyšlení,“ připustil trochu váhavě Pavel. „Můžeme se pokusit takové nebezpečí vyloučit.“

„Ale jak bys to chtěl udělat?“ naléhala na něho Zdenka.

„Neomezit se na jediné místo,“ navrhl. „Mesrini nám umožní cestovat po celém světě. Když po sobě zanecháme viditelnou stopu v Americe, druhý den v Africe, v Evropě, v Austrálii a další až někde v Asii, nebudou Cechapů vědět, kam dřív skočit a na co se soustředit. Všechna města světa přece vyvraždit nemohou, to by bylo příliš. Mohli by jen naslepo plácet kolem sebe.“

„Myslíš rozšiřovat ovrósje po světě náhodně?“ Zdence se to zřejmě začalo líbit.

„Nejen ovrósje,“ rozšířil to Pavel. „To by byla jedna věc. Druhou by byla likvidace Cechapů.“

„Hele – a nešlo by to bez zabíjení?“ napadlo najednou Zdenku.

„Proboha – proč?“ vyjekla Milča. „Snad by ses s nimi nemazlila? Zabili mi dneska mámu – je mi fuk, že se ke mně nechovala zrovna krásně – ale i všechny lidi z vesnice! Zabít je – i to je málo!“

„Nejde mi o Cechapů, ale o Pavla,“ odvětila vážně Zdenka. „Víš, vadí mi i ty dvě vraždy, i když jde o ty bestie. Fakt bych nechtěla, aby v zabíjení pokračoval. Nebylo by lepší, když už je chceme zneškodnit – a já bych se k tomu přidala – pokusit se zaonačit to jako gežgové?“

„Myslíš – deportovat je na nějaký pustý svět?“ chopil se toho Pavel. „To má hned několik háčeků. Předně nemáme kam...“

„...a co požádat o pomoc sivíry?“ dodala Zdenka. „Co kdyby nám pro Cechapů vyhradili stejný svět, kam je kdysi stěhovali gežgové? Stačilo by nám přece znát jednotné jméno toho světa. Brány stavět umíme, isrykyš máme všichni tři přímo v hlavě. Podle mě jde hlavně o to, aby o tom sivírové věděli a nepřekvapilo je to. Proč se o tom neporadit s Nokimchou?“

„To můžeme,“ přiklonil by se k tomu i Pavel.

„To přece bylo kdysi dávno,“ zkusila jim připomenout Milča. „Uvědomte si, ten svět už může mít dávno jiné obyvatele a co když už žádný jiný volný svět nebude?“

„Za pokus to stojí,“ rozhodl Pavel. „Co kdybych se vypravil na Gežgay za Nokimchou?“

„Můžeme tam jít všichni!“ navrhla Zdenka.

„Všichni ne,“ zavrtěl Pavel hlavou. „Někdo by měl zůstat v Doupěti a postarat se o naše. Víte přece, že to ještě sami nezvládnou!“

„A taky by měl někdo sledovat, co Cechapů v tomhle kraji zamýšlejí,“

dodala Zdenka. „Měli tu připravené příliš vražedné prostředky.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Pavel. „To letadlo ani nepatřilo české armádě. Co bys udělala, kdybys zjistila, že připravují další nálet?“

„Letěla bych za ním a až by svrhlo bombu, nechala bych ji anihilovat,“ ujistila ho Zdenka. „Sek to dokáže okamžitě a přitom ji vlastně zneutralizuje. Pak bych tomu letadlu nechala anihilovat ocas a nechala ho spadnout – pokud možno někam, kde jeho dopad nezpůsobí velké neštěstí.“

„Výborně!“ přikývl Pavel. „Takže – odlétám za Nokimchou!“

„Počkej!“ zarazila ho Zdenka. „Uvědomuješ si, že bránu na Yucatánu budou hlídat víc než zlatý poklad ve Fort Knoxu?“

„To vím,“ usmál se Pavel. „Stejně jako druhou, o které vlastně ani nevíme, kde je. Zapomínáš ale na Ančov – a přitom je nejblíží!“

„Ančov...“ otřásla se Zdenka. „Jenže to je nějaká prastará brána, kdoví, jak funguje. Nevíme ani, jestli ji moderním isrykyšem zvládneš!“

„No tak to vyzkoušíme!“ usmál se Pavel. „Navíc se tak dozvíme *jednotné jméno Země*, jaké jí dali kdysi dávno Okchygové.“

„To už je dneska stejně zrušené,“ podotkla Milča.

„Myslíš?“ zpochybnil to Pavel.

„To brzy uvidíš!“ řekla Zdenka.

Pavla tedy čekala další cesta do vesmírů, mimo náruč rodné Země.

Taková cesta byla pro celé dosavadní lidstvo ve většině případů pouhým nesplnitelným snem. Několik kosmonautů se v poslední době od naší Země odpoutalo, ale nikdy se nedostali z dohledu déle než na pár minut, a to jen ti, kteří obléтали Měsíc nad jeho odvrácenou stranou. Trojice dětí, která objevila zapomenutou hvězdnou bránu ve vyhaslé sopce Ančově, navštívila za necelý rok více světů, než je na Zemi světadílů.

A Pavel se tam chystal po ještě delší době vrátit...

Tentokrát ne náhodou, ale vědomě.

G-E-I-A

Let k Ančovu byl otázkou několika minut, ačkoliv tam bylo z nového skalního domu – neboli z Doupěte, jak tomu začali říkat – dál než předtím z města i z vesnice. Neviditelné mesrini sklouzlo šikmo dolů ke známému skalnímu ostrohu, na jeho okraji se dotklo sopečných kamenů a zmizelo.

Pavel se zhluboka nadechl a myšlenkou – poprvé od návratu na Zem a poprvé bez dohledu mimozemšťanů – aktivoval nedalekou bránu.

A ačkoliv byl připravený skoro na všechno, od zklamání, kdyby se nic nestalo a brána by ho neposlechla, až po krkolomné kotrmelce jako poprvé, zachvátil ho opět vír a vzápětí ho vyplivl pod vysokými stromy, hned vedle skály, u níž se objevili tenkrát všichni tři. Nekutálel se ale, jako tehdy, stál pevně na nohou, i když je měl široce rozkročené, aby snadněji zachytil a udržel rovnováhu. Jen ho překvapilo, kde se objevil.

Byla to první, zatím jen drobná nesnáz. Pavel nastavil bránu v Ančově, aby ho přenesla přímo do mezihvězdného nádraží na Gežgay. Brána ho sice přenesla, ale tvrdohlavě ho nasměrovala místo do Gežgay do Vjobůce, jako kdyby neuměla přepínat do jiného cíle.

Co ale Pavel hodnotil kladně, kromě toho, že udržel rovnováhu, bylo, že se konečně dozvěděl jednotné jméno Země, určené kdysi Okchygy. A docela se zachvěl, když se mu v hlavě objevilo.

Jméno brány v Ančově bylo – »G-E-I-A-14«.

»Geia« – to je přece název Země! A velice známý! Tak ji nazývali už staří Řekové! Jak se ale zdá, to jméno je mnohem starší – Okchygové je dali Zemi již před deseti miliony let! Tehdy lidé na Zemi ještě ani nebyli! Jak se mohli to jméno vůbec dozvědět?

Zdálo se to přitažené za vlasy, než si Pavel uvědomil, že lidé to jméno nikdy nepotřebovali. Lidé přece do sousedních vesmírů necestovali. On byl přece první, kdo Ančovskou bránu – nejprve nevědomě a až dnes vědomě – aktivoval. To jméno mohly znát, používat a tedy i udržet jedině jiné bytosti. Pro ně to bylo klíčové slovo, bez něhož nemohli zdejší brány používat.

Cechapů! Ti jediní mohli jméno Geia uchovat! Jsou původem mnohem starší než lidé Země, o tom klíči jistě vědí, jinak by se na Zem nedostali. Mohlo jim občas uklouznout před nevědomými lidmi. Nejen za dob starých Řeků, ale i před ještě dávnějšími předky, pro které nepoužívané jméno nic

neznamenalo, takže je rychle zapomněli.

»Geia«, bohyně Země – v tomto případě část mezihvězdné adresy v systému hvězdných bran zlýtu. To se bude dobře pamatovat! Ted' jen se co nejrychleji dostat k Nokimchovi!

Naštěstí brána ve Vjobůci, kde se opět zdánlivě vynořil ze skály, uměla určit i jiný cíl a Pavel na druhý pokus přistál na známém mezihvězdném nádraží na Gežgay, kde mohl požádat o schůzku buď přímo Nokimchu, nebo v případě jeho nedostupnosti i jiného sívíra.

Zalovil telepatií, spojil se s místním Sekem a požádal ho o prodloužení spojení s Nokimchou, jehož totožnost si pořád pamatoval – jak by ji také mohl zapomenout?

Trvalo to ale skoro minutu, než se mu Nokimcha ozval.

„Kde jsi, malý příteli?“ ozvalo se mu v hlavě.

Pavel mu odpověděl, že právě postává na hvězdném nádraží na Gežgay. Současně ho požádal o schůzku a o několik rad.

„Na Gežgay to není to pravé,“ řekl Nokimcha. „Dokážeš se dostat na Bah-krukáč-158? Měli bychom tu lepší prostředí!“

„Zkusím to!“ souhlasil Pavel.

Mohl by zde už použít některou z volných kabinek, ale – nač se tím zdržovat – aktivoval hned nejbližší z několika bran a uložil jí jako cíl adresu od Nokimchy. Vzápětí stál na nádraží ve světě, kde převažovala žlutá a červená – svět Bah-krukáč. A jakmile se vynořil z brány, ocitl se přímo proti známému šavlozubému kamarádovi.

„Bud' zdrav, Nokimcho!“ pozdravil ho vesele.

Po bouřlivém přivítání – a zejména po přátelském poplácání po zádech, při kterém Pavel div duši nevypustil – a to se Nokimcha jistě krotil – se společně usadili venku před nádražím.

Byla tu plošina na kůlech, ovívaná větrem a stíněná stříškou ze zpeřených listů dvou velkých stromů, kde se dalo buď sedět u stolečků zgylotů, nebo polehávat na pohodlných pohovkách, jak je ve zdejším světě obvyklé. Pavel se Nokimchovi snadno přizpůsobil – ostatně, i na Zemi se prý staří Římané během hostin spojených s důležitým jednáním rozvalovali na lůžkách. Zdejší zvyky se od starořímských lišily především tím, že ležící neobsluhovali hbití otroci, ale Sek, který to dokázal lépe a rychleji, a pak

také tím, že se na Bah-krukéči nepilo víno ani jiný alkohol, který je nejenom metlou lidstva, ale především likviduje ovrósje. Nápoje byly sice součástí hostiny, ale odpovídaly spíš pozemským koktejlům a limonádám než pivu.

„Povídej – jak si vedete na Zemi?“ zeptal se Nokimcha nedočkavě.

„Máme tam problémy, jeden větší než druhý!“ přiznal Pavel.

„Tak mě už nenapínej!“ vyzval Pavla rychle. „Máte problémy? Sem s nimi!“

Pavel se zabral do vyprávění a Nokimcha poslouchal, jen se občas k chlapci natáhl, aby lépe slyšel – ačkoliv měl sluch šelmy a jistě slyšel stokrát ostřeji než člověk. Při některých okamžicích však zpozorněl ještě víc. Třeba když mu Pavel vyprávěl o svém prvním setkání s živými Cechapů – a když ho Sek odmítl zabít, neboť u živého tvora vyžadoval k příkazu i výslovné potvrzení. Podruhé se to projevilo u vraždychtivého lékaře, ve kterém Sek rozpoznal bytosti hned dvě.

„Sek zřejmě rozpozná Cechapů i když jsou sebelépe zamaskovaní,“ shrnul to Pavel nakonec. „To jste nevěděli, že?“

„Nevěděli...“ odušil tiše Nokimcha. „Přitom by to gežgům při vyhánění Cechapů z Gežgay dost pomohlo. Dokonce existují záznamy o tom, jak v mnoha případech deportovali nevinné, když si nebyli jistí, zda v nich Cechapů jsou nebo ne. Pravda, nevinní se deportaci příliš nebránili, někteří odcházeli víceméně dobrovolně, hlavně aby nevznikla nejistota, zda na Gežgay nezůstali Cechapů... Vědět to tenkrát přesně, jak říkáš, to by všechny nevinné zachránilo.“

„Vás asi nikdy nenapadlo přikázat Sekovi, aby někoho zabil,“ nadhodil Pavel. „Sek považuje za svou povinnost upozornit vás, že se chystáte ublížit živé bytosti. A v případě Cechapů rozpozná, že jde o bytosti dvě.“

„Ale jak to Sek rozpozná?“ vrtalo hlavou Nokimchovi.

„Nevím,“ pokrčil Pavel rameny. „Pochop, setkal jsem se s tím jen jednou, takže to víš z první ruky. Neměl jsem zatím příležitost odzkoušet to víckrát a případně to potvrdit.“

„To je samozřejmě velice důležitá informace,“ přikývl vážně Nokimcha. „Stejně jako když na vás Cechapů zaútočili tou vakcínou. Měl jsi nám přinést aspoň nepatrný vzorek, podíval bych se na ni a věřím si, že už bych přišel na nějaký protitah.“

„Mám ty bakterie s sebou v genetické paměti čersíchu,“ ujistil ho Pavel.

„Půjč mi ho!“ natáhl se k němu Nokimcha. „Podívám se na ně hned!“

Pavel mu tedy podal červa, kterého vytáhl ze své nosní skrýše. Nokimcha ho opatrně převzal, ale pak pokynul Pavlovi, aby klidně povídal dál.

Při vyličení úspěšného vybombardování vesnice ale i Nokimcha zvažněl.

„Jak mi to popisuješ, máte vy lidé hodně nebezpečné zbraně!“ zhodnotil to.

„Nerad bych se mýlil, ale řekl bych, že ty zbraně vymysleli Cechapú,“ pochyboval Pavel.

„Možné to je,“ nehádal se hokr. „Ale co vím o Cechapú, příliš to neodpovídá. Ti byli vždycky dobří jen ve dvou oborech – v biologii a v ovládání jiných.“

„Jo, to už jsem poznal,“ souhlasil Pavel. „Na jejich bakteriích bych si obrazně řečeno vylámal zuby. A že ovládat lidi dovedou, o tom taky nepochybuji.“

„Ale hodně by vám pomohlo využít Seka k jejich zjišťování! I kdybys musel pokaždé poručit Sekovi »Zabij tvora přede mnou«, aby ses to dozvěděl!“

„Naštěstí Sek nikomu bez potvrzení neublíží,“ přitakal Pavel. „Snad by se to dalo zjednodušit na dotaz, třeba »kolik bytostí je ve tvoru přede mnou«, ale stačilo by to i tak, jak to je.“

„Tak, jak to je, je to zahrávání si se životy,“ protestoval aspoň formálně Nokimcha.

„Kdyby to nešlo jinak... Vtip je v tom, že Sek sám nikoho nezabije,“ pokrčil rameny Pavel. „Nejprve se mě zeptá, jestli to opravdu chci. Když mu to nepotvrdím, nikomu nic neudělá. Já nechci zabíjet ani Cechapú. Nejraději bych to udělal jako staří gežgové, když Cechapú stěhovali na pustý svět. Proto jsem taky tady. Je ten svět ještě pustý? Nebo už ho od té doby někdo osídlil?“

„Je už dvacet tisíc let osídlený,“ zavrtěl hlavou Nokimcha. „Jmenuje se Bresliu a žijí na něm bresogové. Ale to nemusí vadit. Jestli si to správně pamatuji, máme i dnes několik volných světů. Staří Okchygové jich kdysi objevili spoustu. Na prozkoumaných zanechali hvězdné brány zlýtu, na některých i místní Seky – a nic víc, jen si je poznamenali do seznamu, který zmizel spolu s nimi. My jsme později některé znovuobjevili a osídlili. Nebyl by problém nabídnout vám pro deportaci Cechapú některý dosud neosídlený

svět.“

„Bylo by to potřeba,“ souhlasil Pavel. „Jak jinak bys je chtěl zpacifikovat? Vyjednávat s nimi? To nemá smysl, každý z nich, jakmile zjistí, že jsme přišli z vesmíru, na nás okamžitě zaútočí s jasně vražedným úmyslem – to už přece zažili i vaši průzkumníci.“

„Vyjednávat se s nimi kdysi pokoušeli i gežgové na Gežgay,“ přikývl Nokimcha. „A s úplně stejným výsledkem. Už tenkrát se s Cechapú nedalo vyjednávat. Nakonec – o čemsi hovoří i to, že se s nimi nepohodli ani Okchygové.“

„Už jsme na ně taky narazili,“ vzdychl si Pavel.

„Varoval jsem vás,“ pokýval hlavou Nokimcha. „Naštěstí jste to přežili. Ale povídej dál, tohle bylo smutné, nemáš aspoň něco veselejšího?“

„Dnes jsem opět aktivoval tu prastarou bránu v Ančově,“ pochlubil se Pavel. „Jenže je nějaká porouchaná. Odmítla mě přenést na Gežgay, ona snad umí jen jednu cílovou stanici – na Vjobůci.“

„To je v pořádku,“ odvětil Nokimcha. „Je to brána starých Okchygů, s moderními branami si nerozumí. Na Vjobůci je zřejmě také nějaká tak stará brána. Naštěstí se můžeš do brány v Ančově strefit odkudkoliv – nové brány se domluví se starými. Vyzkoušej si to!“

„Aspoň jsem se dozvěděl »jednotné jméno« naší Země!“ usmál se Pavel. „Zajímavé je, že to jméno je mezi lidmi známé. Jen jsme nevěděli, že »Geia« – název Země v řeči starých Řeků – je současně adresou zlýtu.“

Nokimcha se na Pavla podíval trochu zaraženě.

„Jaké jméno měla brána v Ančově?“ zeptal se Pavla.

„GEIA14,“ odvětil Pavel.

„Zajímavé,“ zabručel si Nokimcha. „Jméno ostatních bran na Zemi je jiné. Staří Okchygové ale vždycky dávali všem branám téhož světa jednotné jméno – proto se přece nazývá »jednotné«. To ale znamená, že Cechapú brány na vašem světě přejmenovali. Řekl bych, že to udělali schválně, aby Země zmizela ze seznamů starých Okchygů. Proč? Asi chtěli zmizet, skrýt se – a zřejmě se jim to podařilo. Napomohlo jim, že se staré seznamy Okchygů ztratily. Ale mám dojem, že v nich Země ani nebyla. A když, tak pod starým jménem »GEIA«, pod kterým nakonec zůstala jen jedna jediná brána – poničená a sopkou zasypaná GEIA14 – Ančov.“

„Ale museli to udělat nedávno,“ připomněl Pavel. „V jazyce starých

Řeků je jako jméno Země pořád ještě GEIA. Přejmenovat to museli až pak. A jaké nové jméno dali vlastně Zemi?“

„Dost neobvyklé,“ přikývl Nokimcha. „Objevili jsme u vás celkem dvanáct bran s tím novým jménem. Jmenují se JHV1 až JHV12 – takže se zdá, že Ančov, neboli GEIA14, je jediná původní brána starých Okchygů. Navíc nám neodpověděla na výzvu, jako ostatní.“

„Co je to ale za divné jméno, JHV?“ zamračil se Pavel. „Tak se přece Zemi neříká v žádném jazyce, co jsem kdy slyšel.“

„Bude to asi nějaký kód Cechapů,“ pokrčil rameny Nokimcha. „Vy jste přece také stavěli na Zemi brány pod úplně jiným jménem – tam to ale bylo nezbytné, aby se podvodní brány nepletly se suchozemskými.“

„To je tedy pěkný guláš!“ prohlásil Pavel.

„Naštěstí to nepovažuji za důležité,“ řekl Nokimcha. „Návrh odsunu Cechapů na pustý svět je závažnější. Víš co? Pojd’ se mnou přímo na Scynej, ať to chitžará přednostně projednají.“

„Vážně si myslíš, že to budou řešit přednostně?“

„Scynejové se neradi zdržují banalitami, ale tohle není banalita,“ řekl Nokimcha. „Scynejové se už dnes Cechapů na Zemi se vši vážností zabývají, takže k nim určitě nepůjdeme nevhod.“

„A myslíš, že by mohli rozhodnout i o přidělení světa pro ně?“

„To nikdo jiný ani nerozhodne,“ usmál se Nokimcha. „Ten svět v každém případě zůstane pod jejich správou, rozhodně ti ho nedají k volnému použití. Budou ho také muset upravit, aby se z něho Cechapů nerozlezli do dalších světů, ale se vši určitostí mohu tvrdit, že vám vyjdou vstříc. Cechapů se považují za hrozbu všude, kde se objeví.“

„Takže chitžará nebudou proti?“

„Proti čemu?“ usmál se Nokimcha. „Proti lidem Země určitě ne. Naopak být proti Cechapů je jejich povinnost, všichni se na ně spoléhají. Scynejové ručí za to, že průzkumem nových světů nezpůsobí žádné neštěstí na obydlených. A to si piš, že se budou snažit pomoci vám, jak to půjde.“

„Dobře, tak tedy vzhůru na Scynej!“

„Půjdeme hned teď,“ souhlasil hokr.

Audience u Scynejů proběhla v tak rychlém tempu, že se z toho Pavlovi točila hlava ještě na Zemi v Doupěti, kam se vrátil přímo ze Scyneje, sotva

se stihl rozloučit s Nokimchou.

„Bud’ opatrný, kamaráde!“ povzbudil ho šavlozubý. „Cechapú nejsou hlupáci.“

Ještě ho chtěl poplácat po zádech, ale zřejmě si včas vzpomněl, jak se Pavel tvářil při prvním poplácání, takže to raději svou chlupatou prackou jen naznačil.

Pavel se rozhodl vyzkoušet návrat branou v Ančově, která ležela mimo pozornost Cechapú. Nejspíš o ní ani nevěděli. Až kdyby se mu to nepodařilo, vrátil by se pomocí jejich brány – nejspíš na JHV10 v Yucatanu, kde by ho ale mohli Cechapú očekávat. Chtěl to vyřešit tím, že by se ihned po vynoření z brány obalil neviditelným mesrini a zmizel by jako duch, než by stačili něco udělat.

Brána GEIA14 ho však neodmítla a vynořil se na Zemi v polozatopeném kráteru Ančova, kde zůstal stát po kolena ve vodě. Zřejmě bylo po dešti, takže jezírko na dně mělo vyšší hladinu a bylo i rozsáhlejší než jindy. Pavel vyskočil z vody na kameny, poručil si *mesrini* a letěl nejkratší cestou do Doupěte, aby o výsledku jednání zpravil ostatní.

Pro pozemšťany bylo nejdůležitější, že jim chitžará požadovaný svět upraví a uvolní. Šlo o to, aby Cechapú nemohli hvězdnými branami uniknout na jiné světy, pak by nejspíš všechno začalo od začátku. Podle dobrozdání chitžará postačí najít a zrušit na tom světě všechny hvězdné brány zlýtu, zanechané tam Okchygy, a nahradit je nejnovějšími typy, které již nejsou starými typy isrykyšů ovladatelné. Nedávno – z hlediska říše Zuznelai – totiž vznikly nové typy hvězdných bran a chitžará tvrdili, že je Cechapú staršími ovladači isrykyš neaktivují. Biologický isrykyš by je měl ovládat bez problémů, takže by tam měli mít volný přístup jen Pavel a jeho dvě kamarádky. Cechapúm nebudou jejich isrykyše nic platné a připravený svět se pro ně změnil v past bez možnosti úniku. Jinak by je tam ale nemělo nic omezovat – ať si tam dělají, co je napadne. Zkrátka – ideální vyhnanství.

V současné době ale nebyl svět pro vyhnance připravený a chitžará doporučili pozemšťanům schovat se a nic nepodnikat. Pavel sice namítal, že bez ovrósje spousta lidí zbytečně zemře stářím, jenže chitžará mu klidně navrhli, aby v tom případě jimi zásobil lidi z nejbližšího okolí a s ostatními vyčkal, až jim Cechapú nebudou překážet.

„Nejhorší na tom je, že ani Nokimcha nepřišel na to, jak snížit nebezpečí

vražedné vakcíny,“ referoval rozmrzele ostatním. „Sám přiznal, že ty bakterie vytvořil genetický génius. Slíbil mi, že se jim věnuje širší tým a kdyby na něco přišel, objeví se v Ančově a dá nám vědět, co s tím.“

„A to bude... kdy?“ chtěla vědět Zdenka.

„On to neví, stejně jako já,“ odvětil Pavel. „Já bych teď mohl pokračovat ve výzkumech, ale taky vám neřeknu, jestli na něco přijdu – natož kdy!“

„Když na tom pohořel Nokimcha, můžeš s tím klidně přestat,“ mínila kysele Zdenka.

„Proč?“ nesouhlasil Pavel. „Myslíš, že na nic nepřijdu?“

„Víme, že si věříš a jsi optimista, ale...“

„Vždyť sivírové za padesát tisíc let nepřišli ani na tak jednoduchou věc, jako že Sek dokáže Cechapú rozeznat!“ odfrkl si. „Přitom to, jestli se dobře pamatuji, věděli. Jak to říkal Nokimcha? *»Už staří Okchygové se pokoušeli odradit Cechapú od dobývání osídlených světů. Nepohodli se s nimi a zařídili, že je Seky přestaly poslouchat. Jenže Cechapú si mezitím vyvinuli něco jiného, takže Seky nepotřebovali.«* Seky je tedy neposlechly už v dobách starých Okchygů, ale k tomu je přece musely už tenkrát rozpoznat! My jsme na to přišli hned při prvním setkání.“

„Doufáš, že bys mohl přijít i na záhadnou vakcínu?“ pochybovala Milča. „Vážně se považuješ za tak vynikajícího biologa a genetika, že si troufáš trumfnout sivíry ze Zuznelai – i Nokimchu?“

„Kdyby to záleželo na všimnutí si nějakého detailu, proč ne?“ odrazil ji Pavel. „Podívejte se, holky, sivírové nás fakticky odkázali k nečinnosti. Máme počkat, až pro Cechapú připraví vězeňský svět a do té doby máme zalézt do Doupěte jako jezevci do nory a moc na sebe neupozorňovat. Jenže já si myslím, že by to byla příšerná nuda. Co tady můžeme dělat? Opatříme rodičům rozptýlení u televize, já se budu věnovat vakcíně – ale co vy dvě? Že by vás bavilo čučet na telku, když víte, že ji pro poslušné ovečky připravují buď sami Cechapú, nebo jejich vysoce angažovaní poskoci?“

„No... zatímco jsi byl u Nokimchy na Scyneji, naši Milču i bez požehnání úřadů adoptovali,“ sdělila mu nepřiliš nadšeně Zdenka. „Zejména naše mamka ji přijala jako svoji novou dceru a vlastně moji ségru, takže jsme teď fakticky z jedné rodiny. Což by nevadilo, kdyby si tím sami nestanovili povinnost dohledu nad námi oběma. Zejména mravnostního, jak jistě chápeš.“

„No nic – to poučování jsme snesly,“ přidala se s pokrčením ramen Zdenka. „I tu adopci. Má to nakonec výhodu – kdyby něco, zůstane všechno v rodině...“

„Já si ale myslím, že nezůstaneme nečinně sedět v Doupěti,“ řekl Pavel vážně. „Sivírové mi sice navrhovali, ať si dáme pauzu, dokud nám nepředají ten vyhnanecký svět, ale já si myslím, že něco můžeme udělat i bez toho.“

„Co chceš dělat?“ podívala se na něho podezíravě Zdenka. „Dohodli jsme se snad, že nebudeme přivolávat katastrofu na celé Čechy!“

„Takže nám nezbývá než se podívat dál,“ souhlasil Pavel. „A Čechy vynecháme, aby ty bestie neměly záminky k protiakcím. Víme už, že by nebraly ohledy na nikoho.“

„Myslíš, že jinde ohledy brát budou?“ nevěřila tomu Milča. „Řekla bych, že budou mít ohledy jen ke svým, ale ne k lidem. Ty potvory mají obrovskou úctu k lidskému životu! Ovšem pouze pod podmínkou, aby v hlavě toho člověka trčel někdo z nich...“

„Pak musíme najít místo na světě s největší koncentrací Cechapů,“ řekl Pavel. „Tam si snad netroufnou plošně bombardovat, aby se sami nevystříleli.“

„Dobře, uvidíme,“ přidala se i Milča. „Ale než se zahrabeš do výzkumů, pokus se do Doupěte zavést telku. Ne že bych po ní toužila, ale všichni dospělí se bez ní cítí... tak nějak ošizeně...“

„Chápu,“ pokýval hlavou Pavel. „Má to jednu nevýhodu – nemáme peníze na nákupy.“

„A potřebuješ je?“ obrátila se na něho Milča.

„V Čechách odjakživa platilo – bez peněz do hospody nelez!“ usmál se.

„U hospod to platí,“ přikývla Milča. „Ale v prodejně s elektronikou si můžeš nechat předvést zboží, prohlédnout si je, někdy i vyzkoušet a pak je vrátit s tím, že si to ještě rozmyslíš. Už jste to tak přece dělali. Jde jen o to najít správný výrobek. Asi by to měl být televizor na baterie – a ty se snad dají analyzovat, ne?“

Pavel chvíli přemýšlel.

„A vy si obě myslíte, že já jsem nejvhodnější člověk, když jde o to, kdo by měl něco takového vybírat, že? A nechceš to zkusit sama, když to tak snadno navrhuješ?“

„Klidně,“ pokrčila rameny Milča. „Můžeš se aspoň věnovat vakcíně.“

„Takže jak se rozdělíme?“ pokusila se to shrnout Zdenka. „Pavel bude zkoumat vakcínu, Milča se pokusí navštívit nějaký obchod s elektronikou – já bych se v takovém případě podívala do světa, kde je nejvíc Cechapů.“

„To by mě taky zajímalo,“ přidal se Pavel.

„Ty budeš zkoumat vakcínu!“ určila mu Zdenka tónem, nepřipouštějícím odpor.

„Já to tedy беру,“ řekla Milča. „Jenže počítám s tím, že televizi seženu rychle, horší to bude s anténou, protože ve skále asi přenosná televize ukazovat nebude.“

„Jsou i přenosné antény,“ ujistil ji Pavel. „Drobný problém bude kabel, ale když seženeš telku, baterie a anténu, já už to nějak propojím.“

„Beru tě za slovo!“ přijala to Milča.

Milča navštívila nejprve prodejnu elektroniky ve městečku, ale protože tam nebyla spokojená s výběrem zboží, zaletěla si do Prahy, kde navštívila několik větších prodejen. Vrátila se v pohodě a Sek jí obratem vytvořil dva bateriové televizory. Jeden věnovala Sadovým a druhý Vejvodovým. Problémy se signálem vyřešila vtipně tím, že pomocí Seka vyhloubila těsně pod povrchem skály dvě nové »televizní místnosti«, kde přenosná anténa zachytila signál i skrz tenkou vrstvu skály.

Dospělí z obou rodin televizi samozřejmě uvítali a obě televizní místnosti obsadili prakticky natrvalo. Nejčastěji se shromáždili kolem jedné televize, aby mohli společně komentovat všechno, co viděli, ale občas se rodiny rozdělily, aby mohli sledovat různé programy. Jedním býval nejčastěji fotbal, kterému holdovali otcové rodin, zatímco ženy se dívaly na programy jiného žánru. Milča si získala za televizory obdiv obou rodin, jen Pavlovi jeho vlastní rodiče vyčetli, že se nechal v tomto směru »zahanbit holkou«. Nejvíc si do něho rýpl otec – nejspíš se Milčin úspěch dotkl jeho mužské ješitnosti.

„Kdybyste věděli, co dělám, nic takového by vás ani nenapadlo,“ odrazil výčitky rodičů Pavel, ale odmítl jim sdělit podrobnosti. Pan Vejvoda se proto při nejbližší příležitosti zeptal Milči, co tak důležitého jeho vlastní syn dělá, že se tím nechce ani pochlubit rodičům, Milča ho však ujistila, že Pavel opravdu dělá to nejodbornější, co zatím nevyřešili ani mimozemšťané.

„A on si na to troufá?“ pochyboval pan Vejvoda.

„Někdo na to přijít musí,“ vzdychla si Milča. „My dvě mu aspoň držíme palce.“

Po tomhle vysvětlení už otec Vejvoda přestal na syna hudebníkem, místo toho pocítil hrdost, že se syn pustil do problému, který nevyřešili ani mimozemšťané...

Po hrozném události panovala ve městě trvalá pohřební nálada. Oficiálnímu vysvětlení už nikdo nevěřil. Jakýpak *»rozhodný a důrazný zásah spojeneckých leteckých sil proti nejnebezpečnější teroristické základně v Čechách«*? Naši povedení »spojenci« bez milosti vygumovali ze zemského povrchu celou vesnici a nerozlišovali přitom dospělé od dětí! Co to bylo za »teroristy« – z mateřské školky? Vždyť je to do nebe volající zločin!

Televizní hlasatelé se však tvářili, jako kdyby těmto zprávám sami pevně věřili a neodvážili se pochybovat o jediném slově. Pochyby ostatních lidí zásadně označovali za »schvalování terorismu« a na každého pochybovače se ihned sesypali jako hejno sršňů. Na oficiálních stránkách cenzurovali internetové diskuse a jiné stránky, které jim nepatřily a kde se mihly jakékoliv nepohodlné názory, obvykle »neznámý hacker« velice rychle znemožnil.

Pokud to nebyli sami Čechapů, někdo ty lidi navedl, jak musí hovořit a co mají dělat.

A tak, ačkoliv se navenek podle oficiálních zpráv zdálo, že obyvatelstvo Čech *srdečně děkuje spojeneckým letcům za záchranu před terorismem*, v kraji sousedícím se zničenou vesnicí vládl smutek, ale ještě více zlost a bezmocný vztek na bezohledné zabijáky v uniformách »Air Force«. Ti – nejspíš ke svému štěstí – ani na krok neopouštěli prostory letecké základny.

V kraji byl klid a ticho – jako na hřbitově. Ale jen do chvíle, kdy lékařská auta přivezla do bývalé městské nemocnice první várku očkovací látky a obyvatelé městečka i okolních vesnic našli ve svých dopisních schránkách předvolání k povinnému očkování...

Čechapů tedy ještě neskončili.

Jak se dalo čekat, po obdržení pozvánek k povinnému očkování stoupla v kraji přímo skokově spotřeba tvrdého alkoholu. Lidé přece jen víc věřili tvůrcům ovrósje – i když podle všeobecného mínění vyvražděným – než

oficiální propagandě profesionálních mediálních lhářů a podle návodu utápěli před očkováním ovrósje v lihu.

Safety first – neboli – bezpečnost především.

Zdenku napadlo proti nebezpečnému očkování přece jen něco udělat. Za bílého dne, neviditelná očím ochranky, drze vlétla do areálu bývalé nemocnice, zmocnila se plné krabice ampulí s očkovací látkou a stejně nepozorovaně odletěla.

„To byl vynikající nápad!“ komentoval to Pavel. „Zrovna jsem si řekl, že na výzkum potřebuji větší množství té vakcíny než dosud a možná by se nějaký vzorek hodil i Nokimchovi!“

„Mám stokrát lepší nápad!“ opáčila Zdenka. „Dokážeš přimět Seka, aby vyrobil k nerozeznání podobné ampule, se stejným potištěním, jenže plné neškodné obarvené vody? Ta vakcína způsobí problémy i lidem, kteří v sobě ovrósje nemají, zatímco voda...“

„Ohromný nápad!“ nadskočil Pavel. „A kromě toho mohou existovat lidé, kteří si přítomnost ovrósje ve vlastním těle ani neuvědomují a nenapadne je použít alkohol. Ty by ta vakcína spolehlivě zabila. Hned to zařídím!“

Stáhl se do své pracovny a za chvíli přinesl Zdence krabici úplně stejných ampulí.

„Chceš-li je vyměnit – prosím, tady máš ty své neškodné!“ podal jí krabici. „Sek je vytvoří na požadavek »falešné vakcíny«.“

Zdenka to přivítala a neprodleně odletěla do bývalé nemocnice, kde přímo pod svícnem poctivě nahradila vražedné ampule neškodnými. Vyměnila všechny a spokojeně se vrátila do Doupěte.

„Jistota je jistota,“ pochvalovala si.

Nejzajímavější výlet si ale udělala následujícího dne Milča.

Ráno ohlásila, že se poletí podívat na jedno klíčové místo – a zmizela. Vrátila se až večer, když už byli všichni po večeři, jenže zamlklejší než dosud.

„Povídej – ségro – jak ses měla?“ oslovila ji Zdenka, když Milča konečně zasedla k večeři.

„Dneska to šlo,“ odvětila Milča suše.

„Tak povídej – kde jsi byla?“ dorážela na ni Zdenka.

„U Londýna,“ zahučela Milča a zakousla se do namazaného krajíce.

„Šla jsi hledat nějaké Cechapů?“ došlo Pavlovi.

„Jo,“ přikývla Milča. „Mimochodem, na jejich mrtvoly vedu osm ku dvěma.“

„Fí ha!“ komentovala to Zdenka jen citoslovcem.

„No – tak povídej!“ vybídl Milču Pavel. „Sdělená radost – dvojnásobná radost.“

„Jo – sdělená bolest – poloviční bolest,“ doplnila odevzdaně Milča.

„Tím chceš říct, že to moc veselé nebude?“ podíval se na ni Pavel pátravě.

„To posud’te sami!“ vzdychla si. „Tak tedy – vážení! Byla jsem na britském »Headquarters NATO«, podívat se, jaké mají plány.“

„Vážně?“ rozjasnila se Zdenka. „Tak to honem povídej!“

„Samozřejmě že o nás jednali, jen nevím, jestli se vám to bude líbit. Chtějí totiž na místě naší vesnice postavit vojenskou základnu pro své elitní průzkumníky. Podle nich je to dnes jednodušší, neboť nemusejí od vyvražděných lidí vykupovat pozemky a stěhovat původní obyvatele – no kdyby měli každou základnu na světě řešit takhle, to by byly všude jatka!“

„Řekla bych, že oni to tak dělají,“ podotkla Zdenka. „Všechny jejich základny předcházely ve světě děsné masakry.“

„Ale co by v Čechách měli jejich vojáci dělat?“ naježil se Pavel.

„No právě! Pátrat po mimozemských bestiích – vlastně po nás,“ ušklíbla se Milča. „Zpočátku chtějí pečlivě pročesat okolí základny, později by své působení rozšířili na celé Čechy. Česká vláda s tím samozřejmě vysloví souhlas a plnou podporu – aby ne, i nám přece vládnou Cechapů!“

„Já bych se jich tolik nebál,“ řekl Pavel. „Byla by příliš velká náhoda, aby je napadlo o’ukávat kdejakou skálu. Takových jsou v Čechách tisíce – a to by museli tušit, kde se schováváme!“

„Na lehkou váhu bych je nebrala,“ zavrčela Milča. „Nás těžko najdou, ale mezi lidmi mohou nadělat plno zla! Víme přece, jak se vojáci všude na světě chovají k domorodcům!“

„To bysme jim asi brzy znechutili,“ namítla Zdenka.

„Jenže to by považovali za potvrzení svých předpokladů a teror by ještě zvýšili,“ pokračovala neústupně Milča. „Vždyť to tak dělají všude! Nejprve zavedou teror a když se lidé začnou bránit, nazvou je teroristy a svůj teror ještě vystupňují.“

„To je fakt,“ připustil Pavel. „Přivolávat takovou pohromu na Čechy nechceme.“

„Asi jsem jim ty velkolepé plány na cizácké základny trochu pocuchala,“ pokračovala Milča. „Během jednání jsem zjistila, kdo v sále je Cechapů a kdo ne – a pak jsem všech osm nechala naráz anihilovat. Kdyby nic jiného, popřela jsem tím jejich předpoklad, že se mimozemské bestie – teda my – nacházejí jen v Čechách. To vám byl poprask! Pak už jsem na nic nečekala a zmizela.“

„Jenže tím jsi jen vystupňovala jejich snahu nás najít a zničit!“ připomněla jí Zdenka.

„To je možné, ale současně jsem jejich pozornost trochu rozostříla – nemají už v hledáčku jen Čechy, ale teď i Británii!“

„V tom by bylo dobré pokračovat,“ souhlasil Pavel. „Píchnout současně do více vosích hnízd, aby to neměli tak jednoduché. V Evropě by to mohlo být v Německu, možná by bylo dobré podívat se i do Moskvy, ale nejlepší by bylo jít ještě dál – třeba do Ameriky. Čechy bych naopak vynechal. Omezil bych se na rozšiřování ovrósje, ale nepodnikal bych žádné monstr-akce proti Cechapům.“

„Jenže když tady budeme šířit ovrósje, přitáhneme sem jejich pozornost ještě víc než zabitím dvaceti Cechapů,“ řekla pesimisticky Zdenka.

„Nemusíme to dělat tak okatě,“ couvl trochu Pavel. „Neprodával bych to veřejně všem, ale jen těm, koho si prověříme.“

„Potíž je, že Sek možná dokáže zjistit Cechapů, ale nedokáže rozpoznat jejich přísluhovače,“ namítla Milča. „Například moje máma – nebyla Cechapů, ale nebyla ani na naší straně. Takových je určitě všude plno. Jak jinak by se Cechapů tak rychle dozvěděli o naší akci s ovrósje?“

„Mohl jim to nahlásit i farář,“ zamyslel se Pavel.

„Nebo kdokoliv jiný,“ nesouhlasila Zdenka. „Nezdá se mi, že by to byl někdo ze vsi.“

„Myslíš – někdo z města?“ zeptal se opatrně Pavel.

„Jo,“ přikývla. „Třebas doktoři. Svěřoval jsi jim ovrósje, přitom právě ovrósje braly doktorům kšefty. Nedivila bych se, kdyby to některý z nich nabonzoval výš i se zasvěceným komentářem!“

„Dával jsem to jen praktikům,“ namítl Pavel. „Těm ovrósje kšefty nekazily. Praktik dostane peníze i za zdravého pacienta, takže by jim to mělo

být fuk.“

„Nepočítáš s profesní solidaritou,“ opáčila Zdenka. „Možná to zrovna těmhle kšefty nekazilo, ale ostatním ano – a doktoři drží při sobě, uvažuj, jak neochotně proti kolegům svědčí u soudů!“

„Takže nemůžeme vyloučit nikoho,“ vzdychl si odevzdaně Pavel.

„Nikoho nechci ani nebudu vylučovat, zato budu pokračovat ve spanilých jízdách po celém světě – jako husiti!“ navrhla Milča. „Ať to těm potvorám trošku osladíme!“

„To můžeme obě – jen Pavel bude dál bádát!“ vymínila si Zdenka.

„Řekla bych, že optik jsem tady jen já,“ připomněla se Milča. „Vylepšila jsem osobní zrcadla, aby nás lépe maskovala. Nejprve bych vás měla do nich zaučit.“

„Taky bych vám doplnil výzbroj,“ přidal se Pavel. „Dám vám špionážní mouchy! Dostanou se i tam, kam se člověk neprotáhne.“

„Beru!“ řekla Milča. „A zítra poletím přes Atlantik.“

„Počkej, Miluško!“ pokusil se ji zarazit Pavel. „To tam chceš letět sama? Neměly byste tam letět aspoň spolu? Víc hlav víc ví!“

„Na velitelství NATO jsem taky byla sama,“ připomněla mu. „Jeden člověk se snadno dostane i tam, kde by si dva už překáželi. A kdyby Zdenka v téže chvíli co já způsobila poprask na nějakém jiném kontinentě, bylo by to ještě lepší.“

„Má to jen jednu vadu,“ pokusil se je zchladit Pavel. „Kdo mi to nedávno vyčítal, že jsem už zabil dva Čechapů? A vy dvě se teď chystáte dělat totéž ve větším!“

„Jo, chystáme se,“ přikývla Milča. „Stejně jako se oni chystají zabíjet lidi – většinou úplně nevinné, ale na to se Čechapů neohlížejí. Neřekla bych ale, že je vyhubíme. Zůstane jich jistě dost, aby se ve vězeňském světě pěkně mačkali!“

„A to nám Nokimcha doporučoval, ať raději nic neděláme a moc na sebe neupozorňujeme!“ vzdychl si Pavel.

„Jemu se to řekne – šavlozubému!“ zavrčela Zdenka. „Ale na Zemi zatím lidi umírají a Čechapů se nesnesitelně roztahují.“

„Já bych řekl, že nám siviřové pomohou, jak jen budou moci,“ namítl Pavel. „A Nokimcha už pro nás udělal více než dost. Jen si představte, že by nás vrátili na Zem, hned jak jsme se objevili na Vjobůci! To by s námi měli

Cechapů snadnou práci!“

„Máš sice pravdu, ale měli by si pospíšet!“ nesouhlasila plně Zdenka.

„Zapomínáte ještě na jedno,“ řekl Pavel vážně. „Jak dlouho jsem byl na návštěvě u Nokimchy a u chitžará?“

„To přece víme – dva dny!“ vyhrkla bez přemýšlení Zdenka.

„Chyba!“ odvětil klidně Pavel. „Jen půl dne. Uvědomte si, ve světech Zuznelai ubíhá jinak čas. Ačkoliv mohou spěchat, jak chtějí, výsledky na Zemi dostaneme mnohem později, než kolik času tomu věnují oni. I kdyby to stihli za měsíc, tady to budou měsíce čtyři. Nespěchejte na ně, jsou to taky jen... no, lidi ne, ale nemají k nám daleko.“

„Takže jsme na Cechapů zase sami!“ vzdychla si Zdenka.

„Nevadí,“ odvětila Milča sveřepě. „Trochu to tady pročistíme, než se tady sivírové objeví.“

„Jo – ale opatrně, aby nás Cechapů nenašli a nezlikvidovali!“ varoval je Pavel.

„Dáme si pozor!“ odsekla Milča.

Rambové

Zatímco holky s klidem Angličana uznaly, že Nokimchovi a chitžará to nejspíš potrvá trochu déle, rodičům se v Doupěti brzy přestalo líbit. Sedět celý den u televize je možná pár dní zábavné, ale velice brzy se to přejí. Zejména u programů našich – to jest všech – českých televizí!

Venkovský člověk je zvyklý ráno vyskočit, postarat se o hospodářská i okrasná zvířata a pak teprve se sám nasnídat. V hospodářství je pořád co dělat a k televizi se na vsi dostanete nejdříve tak k večeru, kdy už je člověk tak utahaný, že usne ještě před koncem zpráv. Pan Vejvoda sice bydlel na vesnici, ale dojížděl do práce do města, takže to měl s dojížděním skoro totéž. Televizi proto nejvíc sledovaly ženy – a ty si vybíraly spíš zábavné než vážnější pořady.

Zprávy v českých médiích se ostatně dělí na tři druhy. Pravdivé, pravděpodobné – a ostatní.

Na pravdivé se můžete vždy a s důvěrou spolehnout – v českém rozhlasu a televizích je to ale pouze signál přesného času.

Pravděpodobné jsou zprávy, které se většinou skutečně staly nebo stanou. V našich médiích je to tradičně předpověď počasí. Jen občas nevyjdou – ale na počasí nebylo nikdy spolehnutí.

Zbývající zprávy bývají falešné. Buď úmyslně, nebo omylem, ale věří jim pouze ti, kdo jim sami chtějí věřit. I když – spousta lidí má inteligenci, že věří i politikům...

Když se venkovský člověk ocitne bez práce, je to pro něho pohroma. Pravda, může si od rána do večera pouštět televizi, ale brzy zjistí, že drtivá většina pořadů inteligenci ještě snižuje a dívat se non stop na televizi znamená v lepším případě pomalu, v horším případě rychleji – blbnout. Některé pořady jsou určeny vyloženě pro masochisty. Podle jakýchsi pofidérních *peoplemetrů* sice najdete diváky, sledující s napětím i reklamy a přímé přenosy z Parlamentu, ale z toho se dá usoudit, že se tyto přístroje vůbec nenacházejí na vesnicích. Tam lidé na takové nesmysly nemají čas. Peoplemetry se rozmisťují ve městech, kde diváci sledují bez velkého výběru všechno včetně reklam, což jsou paradoxně ty nejdůležitější pořady, neboť se platícím zákazníkům účtují podle sledovanosti. Ostatní pořady jsou pro majitele televizních společností jen nutné zlo, které sice přitáhne lidi k

obrazovkám, aby mohli sledovat dobře placené reklamy, ale neúčtují se, naopak se z nich platí horentní autorská práva. Však také reklamy často časově přesahují délku průvodního pořadu, který se jimi natáhne až na dvojnásobek.

Dvě vesnické rodiny, uvržené nepřízní osudu do Doupěte, se velice brzy začaly nudit. Ačkoliv Milča doufala, že rodiče zbaví nudy zavedením telky do Doupěte, musela sama uznat, že se mýlila. I sebenapínavější fotbalové přenosy se okoukají, zejména když televize vysílá fotbal jen když se někde hraje. I matky rodin brzy pochopily, že televizní pořady pro ženy jsou určeny pro úplně jiný druh žen. Ačkoliv se teď Milča v Doupěti často nezdržovala, nebylo jí příjemné potkávat rodiče kamarádů, bloudící skalními místnostmi jako těla bez duše.

„Tohle není žádný život!“ postěžoval si občas pan Vejvoda synovi, který se záviděníhodnou trpělivostí seděl u svého pracovního stolu a hrál si s jakýmsi červy. Pan Vejvoda jim nerozuměl, ale dal se přesvědčit, že jde o něco opravdu důležitého a že domnělé »hraní« s těmi nechutnými červy má ve skutečnosti význam života a smrti.

„Co bys teda chtěl, tati?“ zeptal se ho při jedné návštěvě Pavel, když vzhlédl od svých červů.

„Vrátit se,“ vzdychl si otec. „Vrátit se a najít si nějakou poctivou práci.“

„To nejde, tati,“ zavrtěl hlavou smutně Pavel. „Vesnici srovnali se zemí buldozery, pokáceli všechny stromy, postavili tam tři řady betonových baráků a všechno obehnali silnou betonovou zdí se žiletkovým ostnatým drátem, aby po posádce hrdlořezů nedejbože nikdo nehodil ani kamenem. Příštích dvě stě let tam ani tráva neporoste!“

„Já vím,“ vzdychl si otec. „Ale štve mě to, věř mi. Snad mě chápeš – tenhle lenošný život nás brzy všechny zabije.“

Pavel se nad tím zamyslel, ale i jemu trvalo pár dní, než dostal nápad.

„Poslyšte, měl bych pro vás návrh,“ oslovil dospělé, když právě znechuceně vstávali od zpráv. Přišel za nimi až do televizní místnosti, aby měli jeho nápad z první ruky. „Snad by se dalo zařídit, abyste se vrátili mezi lidi, ačkoliv – ne v naší vesnici.“

„Kde teda?“ ožil otec.

„Tady nikde,“ odvětil Pavel. „Muselo by to být dost daleko, aby vás nikdo nepoznal. A nebude asi možné, abyste se tam přestěhovali úplně

legálně.“

„Tomu nerozumím,“ posteskl si Pavlův otec.

„To je přece jednoduché,“ pokračoval Pavel. „Ať se přistěhujete, kam se přistěhujete, legálně nikde nebudete. Kdybyste se pokusili přehlásit z naší vesnice, měli byste hned na krku nejen Policii, ale i hrdlořezy, co teď v naší vesnici sídlí.“

„Aha,“ pochopil pan Vejvoda. „Museli bychom se přihlásit jako někdo jiný, že?“

„Ano,“ přikývl Pavel. „Jenže to v Čechách není tak jednoduché, tady je všechno velice pečlivě zdokumentované, tady se jen tak za někoho vydávat nemůžete.“

„No jo – ale jak tedy?“

„Učili jste se za mlada rusky?“ zeptal se zdánlivě nesouvisle Pavel.

„Trochu,“ připustil pan Vejvoda a pan Sadový mu jen přikyvoval.

„Podle mě bude potřeba, abyste do Čech přijeli z Ruska, nebo ještě lépe z Ukrajiny,“ rozvíjel Pavel svůj nápad. „Budete si hrát na Čechy, kteří prchají z Ukrajinské Volyně před šikanou místních úřadů. To vypadá pravděpodobně, Ukrajinci nemají v lásce cizince, zejména Rusy, kteří jim pořád připomínají Sovětský svaz, ale ani Češi to tam nemají snadné. Takže vám to naše úřady uvěří.“

„Dobře,“ přijal tu možnost Pavlův otec. „České úřady nám to uvěří, ale zkejsneme v nějakém utečeneckém táboře. To se mi taky nezdá.“

„Kdepak, nezkejsnete!“ ujišťoval ho Pavel. „Tam naše úřady drží jen chudáky, co z Ukrajiny nebo z jiné takové země utíkají před bídou v blahé naději, že je to u nás lepší. Kdo má dost peněz, ten v utečeneckém táboře nadlouho nezkejsne.“

„My ale peníze nemáme!“ připomněl mu pan Sadový. „Ze všech našich úspor zůstal jen prach a popel a to, co máme ve spořitelně, si taky vybrat nemůžeme.“

„Nemáte peníze, ale přijedete z Volyně s plným kufrem zlatých šperků,“ řekl Pavel. „Budete je vydávat za rodinný poklad, úspěšně zatajený před bolševiky i před současnou vládou Ukrajiny. Za šperky získáte české peníze – a jste za vodou. Koupíte si někde usedlost a můžete hospodařit. Jen budete muset zpočátku vkládat do řeči ruská slova a češtinu trochu lámat, jako by ji lámal nějaký Rus. Jak rychle ale češtinu »opět zvládnete«, to už ponechám

na vás.“

„Vypadá to slibně, jen mi teď řekni, kde seženeme ten kufr zlatých šperků!“ pobídl syna otec.

„To nechte na mně – nebo možná na Zdence, já ji tím pověřím.“

„Sám to zařizovat nebudeš? Nebude ti trochu...“

„...hanba mi nebude, červi jsou důležitější!“ odsekl trochu nedůtklivě Pavel. „Spíš uvažujte, kde byste se v Čechách usadili. Zapomeňte na všechny vesnice v okruhu aspoň sta kilometrů, tady v okolí by vás mohl někdo poznat. A taky zapomeňte na svá dosavadní jména, budete si je muset trochu porušit. Jako potomci Čechů se ale snadno »navrátíte mezi své« a pak už...“

„Jestli to vyjde...“ vzdychl si Pavlův tatínek. „Ale co když natrefíme na nějakého skutečného Čecha z Volyně? Nedávno se někteří do Čech vraceli!“

„Volyně – to jsou z velké části lesy,“ řekl Pavel. „Budete zkrátka tvrdit, že jste žili na samotě, kde jste se s ostatními nestýkali. Najdeme si místo na mapě, kde není široko daleko ani živáčka a kde jiného Čecha nepotkáte, takže budete moci vyloučit i setkání v některém městě.“

„No – vypadá to lákavě,“ přiznal pan Vejvoda. „Ale jak bys chtěl porušit naše jméno?“

„Co třeba – »Vojvódin«?“ navrhl Pavel. „Zkrátka přijedeš do Čech jako »gospódin Vojvódin«, zakoupíš si tu menší usedlost a pomaloučku se budeš »jako« vracet ke jménu Vejvoda. Budeš tvrdit, že se tak jmenovali tvoji předci a že se k němu jen vracíš. Máma se bude nazývat »Vojvódina«, ale jen po přechodnou dobu.“

„A jak bys porušil nás?“ zeptal se zvědavě pan Sadový.

„To je přece jasné – vy budete »gospódin Sadový«, vaše paní »Sadovája«,“ usmál se Pavel.

Na tom se dohodli a odpoledne, když se holky vrátily ze »spanilé jízdy«, jim to přednesli.

„No prima!“ chopila se toho Zdenka. „Tak to abych se vydala na Ukrajinu, protože jsem se jako jediná z nás tří učila nepovinnou ruštinu.“

„Ukrajnština ale není ruština!“ varoval ji Pavel.

„No tak budu vypadat spíš jako Ruska,“ mávla rukou Zdenka.

„Ale Ukrajinci Rusy zrovna nemilují!“ pokračoval Pavel.

„No... buď se ke mně budou chovat zdvořile, nebo jim zmizím – a hledejte si mě!“

„Jak myslíš, ale buď opatrnější!“ požadoval Pavel. „Cechapů budou i tam!“

Tak se nakonec shodli. Zdenka zítra poletí na Ukrajinu, zatímco Milča se vrátí do Ameriky. Ani jedna, ani druhá dnes neměly na svědomí žádného Cechapů.

„Nevěřila bych tomu, ale v Pentagonu jsem na žádného nenarazila,“ ujišťovala všechny. „Byli tam všude jen lidi. Pentagon vypadá spíš jako velký úřad než jako armádní velitelství.“

„To je možné,“ přikývl Pavel. „Když chceš najít skutečné armádní velitele, měla by ses spíš starat o podzemní velitelství v Cheyenne Mountain.“

„Podívám se tam hned zítra,“ slíbila Milča.

„Ale opatrně!“ varoval ji Pavel. „Pod zemí by to nebyla žádná legrace!“

„Uvidím!“ řekla Milča.

Následujícího dne se odehrálo několik událostí, které také trochu rozhýbaly klid Doupěte.

Zdenka se úspěšně vrátila z Ukrajiny. Večer předvedla, co všechno přivezla – aniž by to fyzicky skutečně vozila, protože její »úlovky« byly jen nové položky, které Sek analyzoval a dokázal by je podle potřeby vytvořit.

První úlovek zahrnoval několik ukrajinských pasů, patřících původně skutečným Volyňským Čechům. Zdenka totiž doletěla až do města Luck, kde se seznámila s několika pravými Volyňskými Čechy. Když se tam prohlásila za Češku, našlo se hned několik ochotných lidí, kteří ji nasměrovali do obchodu, kam chodí Volyňští Češi z blízkého okolí, skutečně tam na některé narazila a poměrně rychle se s nimi seznámila. Netušili, že jejich pasy, kterými dokazovali, že jsou skutečně národnosti české, dá Zdenka analyzovat Sekovi, aby je mohl kdykoliv vytvořit – a to nejen přesně stejné, ale i pozměněné. To se sice v právnické řeči nazývá »padělání veřejné listiny«, ale trojlístek dětí se na Zemi tak jako tak počítal mezi psance a o jeden ***zločin*** více nebo méně zřejmě nešlo.

Zejména když měli na svědomí již několik likvidovaných Cechapů, neboli v právnické řeči – »nepochybných a úkladných vražd«.

Další úspěch zaznamenala Zdenka v místním zlatnictví a starožitnictví, kam ji její noví známí zavedli a kde jí ze známosti dovolili prohlédnout si

několik skutečně starobylých šperků. Sledovali ji sice při prohlížení ostražitě, ale Zdenka působila poctivým dojmem, všechny prohlížené kousky jim pochválila, ale vrátila, takže návštěva starožitnictví dopadla pro všechny strany dobře – sice od nich nic nekoupila, ale nic nezmizelo a všichni byli spokojení.

Sehnat pevný kufr originál zdejší výroby byla proti tomu maličkost, zejména když šlo opět jen o prohlídku. Poté se Zdenka se svými novými přáteli srdečně rozloučila a se slibem, že se do města opět brzy vrátí – ten slib dokonce mínila dodržet – odešla. Údajně na nádraží na Naběrežnoj ulici, ale tam už nedošla – za prvním nárožím se zneviditelnila, vzlétla a rychlostí nadzvukové stíhačky zamířila domů. Cestou se krátce zastavila v dalším městě, ani nepátrala po jeho jméně. V místním zlatnictví prodala starobylý náramek, což zdůvodnila tím, že má velkou »nuždu v děngach«, tedy že nutně potřebuje peníze. Prodavač jí značně neochotně nabídl poměrně nízkou sumu, ale Zdenka na ni přistoupila – potřebovala ukrajinské peníze a ignorovala zlatníkovy podezíravé pohledy.

Tentokrát vzletěla hned po opuštění krámků – a dobře udělala, protože ke krámkům již mířilo s houkáním sirén policejní auto. Zlatník ji zřejmě považoval za zlodějku, která šperk ukradla a bylo jí proto jedno, za jakou cenu jej prodá, a dřív než vyšla ze dveří, stihl přivolat »milíciju«.

Milice ovšem Zdenku nechytila a ta už v pořádku doletěla až domů.

Akce s »návratem dvou volyňských rodin« mohla tedy začít, jen co Pavel pomocí Seka upraví pasy – vymění fotografie a přepíše jména a další národnosti.

Už aby to bylo!

Milča se vrátila z diverzní akce v Cheyenne Mountain v pořádku. Sice bez »zářezu na pažbě«, zato s mnoha zajímavými podrobnostmi. Podle ní bylo v podzemním velitelství tak málo Čechů, že se tomu až sama podivila. Většina osazenstva byli lidé. Pochopila by to jistě u vojáků a nižších důstojníků, ale nečekala, že ani vyšší velitelé nejsou Čechy.

Prakticky narazila jen na jednoho, jenže byl tak obklopený doprovodem, že by jeho nečekané zmizení asi vyvolalo poplach spojený s okamžitým hermetickým uzavřením podzemního komplexu, odkud by se pak těžko dostávala. Ponechala ho tedy naživu, zejména když viděla, že ho zde chápou jen jako velice vzácnou návštěvu, která tu nebývá často.

Vyplynulo z toho, že Cechapů všechno řídí odjinud a bude se muset zaměřit spíše na podobné kurýry, aby se dozvěděla víc. Nebyla však na tuto variantu připravená, takže ji odložila na jindy.

„Čekala jsem, že na tak exponovaném místě se to bude Cechapů jen hemžit, přitom tam byli jen poskoci – i když hodnosti od generálmajora výš,“ postěžovala si.

„Negativní informace – také informace,“ těšil ji Pavel. „Co mám říkat já, když mám těch negativních informací naprostou většinu – vlastně všechny, zatím jsem fakticky na nic nepřišel.“

„A nechceš toho nechat?“ navrhla mu bezelstně Milča. „Máme přece i spoustu jiné zábavy.“

„Nech mě,“ zavrčel Pavel. „Přece nepřiznám, že na to nestačím! Ještě mám spoustu možností, jak se dozvědět, co potřebuji, jenomže všechny dosavadní cesty byly falešné. Ale já na to přijdu!“

A jako by toho nebylo dost, zmínil se pan Vejvoda, že v dnešním přehledu zpráv se objevila krátká noticka o podivném pouštním lvu na Sinajském poloostrově, který ještě nebyl vědecky nikdy popsán, ale který se projevil jako kromobyčejný zabiják. Podle zpráv se staly jeho oběti za krátkou dobu již tisíce lidí a vyvraždil už dvě menší městečka. Snadno prý vnikal do domů, kde si nevybíral mezi muži, ženami a dětmi, ale brzy zabil i několik desítek lovců, kteří se vydali po jeho stopách.

Lev zabiják měl prý velice neobvyklé zabarvení. Měl kožich fialové barvy se žlutými pruhy, jako mají bengálští tygři, jenže podélnými namísto příčných.

„Cože?“ vyjekl Pavel, když jeho otec domluvil. „Zopakuj mi to!“

Otec mu bez reptání vyhověl.

„To musím vidět!“ vyskočil Pavel a hnál se do televizní místnosti, aby stihl poslední zprávy.

Dočkal se brzy. Obraz lva zabijáka, zachycený zřejmě mobilním telefonem, byl sice neostrý a navíc poměrně krátký, ale Pavel si jen protřel oči.

„Co je, Pájínku?“ zeptala se ho jeho matka, neboť si první všimla jeho rozrušení.

„To je snad jenom zlý sen!“ řekl Pavel tiše.

„Co se ti nezdá?“ zeptala se ho rychle matka se starostí v hlase.

„Ten lev...“ ukázal Pavel na televizní obrazovku, ačkoliv na ní byl jen komentátor, uvádějící další televizní šoty.

„Co je s ním?“ zeptala se ho matka.

„To není lev, ani tygr!“ odvětil Pavel. „To je přece – rambu!“

Jeho ani Zdenčiným rodičům to nic neříkalo, ale Milča i Zdenka okamžitě zbledly.

„Myslíš...? Snad ne...“ nedořekla Zdenka.

„Rambu ze Zuznelai!“ doplnil Pavel.

Jak se rambu ze Zuznelai dostali na Zem, mohli si snadno domyslet. Jistě ne bránou GEIA14 v Ančově – to by se objevili v Čechách a ne na Středním Východě. Mnohem pravděpodobnější se jevila některá z bran JHV1 až JHV12, spravované Cechapů. Nebylo to ale nic povzbuzujícího. Pavel to vystihl jako pozvání spřátelených bestií, zaměřené k exemplárnímu potrestání obyvatel Země.

Jak dlouho udržovali Cechapů kontakty s těmi bestiemi? Kdoví. Od samého počátku, nebo až z doby před padesáti tisíci lety, když je chitžará, řídící světy Zuznelai, vyhnali z Gežgay? Někdy tou dobou se chitžará rozešli i s ramby a givy. Přiznali jim, ať si vládnu podle svého, ačkoliv se jejich způsob života vylučoval se způsobem života jiných bytostí Zuznelai, omezili s nimi na minimum kontakty, ale nikdy je nezrušili úplně – jako s Cechapů, ponechanými na Bresliu k vyhynutí.

Jak se zdá, Cechapů na Bresliu nevyhynuli, jak se chitžará domnívali. Nevládli jen na Gežgay, ale i na Zemi a kdoví, zda už v té době tajně nespolupracovali s rambu. Buď jak buď na Zemi unikli pozornosti ostatních bytostí Zuznelai.

Rambu se ale na Zemi neobjevovali. Až dnes. Proč?

Intelligentní šelmy jsou lidským lovcům nesouměřitelnými protivníky. Ti očekávají střetnutí s nebezpečným zvířetem, ale pořád jen se zvířetem. Intelligentní predátor je pro ně přespríliš fatální překvapení, pro většinu lovců poslední. Někdo by měl ty lidi varovat, pomyslel si Pavel. Přece jen je něco jiného očekávat třeba i vychytralého tygra, a něco jiného vědět, že proti vám stojí intelligentní a nejspíš i ozbrojený tvor. Ale jak je varovat? Vypravit se tam a zkusit je přesvědčovat? Nesmysl.

Jenže – nechat to být znamená podílet se na smrti dalších tisíců nic

netušících lidí.

Samozřejmě bude hlavní vina ležet na rambech. Další v pořadí jsou Čechapů, kteří je na Zem vpustili – nemuselo by to být poprvé, jen se podobné události v lidské paměti nezachovaly, stačilo, aby rambu určitou oblast úplně vyvraždili. Nejsou svědkové – není zločin – není koho trestat.

Ti, kdo vědí, co je to zač, přece nemohou mlčet a jen z dálky sledovat ty masakry.

Ačkoliv – kdoví, jestli právě s tím Čechapů nepočítají? Vyslání rambu na Zem mohlo sloužit právě tomu, aby je vlákali do nějaké pasti.

Pavel cítil, že to sám těžko rozhodne. Nevěděl si rady – a vycítil, že ani kamarádky nejsou na tom o nic lépe. Tohle by chtělo radu zkušenějších!

„Půjdu se poradit s Nokimchou!“ prohlásil, ještě než skončily televizní zprávy.

Nikdo nebyl proti.

Ani dospělí.

Další cestu do Zuznelai Pavel odložil kvůli doprovodu rodičů na Ukrajinu. Cesty se účastnili všichni, takže nesměl chybět. Rodiče zatím získali od trojlístku téměř stejné schopnosti jako jejich děti – až na chybějící vědomosti. Naneštěstí nikdo ze tří dětí neměl schopnosti učitelů, kteří se jim věnovali na Zuznelai, zejména Nokimchy, který je navíc doprovázel téměř otcovskými sympatiemi. Výsledkem bylo, že rodiče zvládli jen běžné požadavky na Seka – používání hygienického kvádru *defoge*, požadování jídla, drobných předmětů, úklid odpadků a v poslední době i vytváření skalních chodeb a místností, ale nezvládli vědecké obory, na Zemi zatím neobvyklé. Zrcadla uměli použít jen k vytváření neviditelnosti v běžném terénu, ale ne kdekoliv – naštěstí ji měly mesrini odedávna dobře vyřešenou a byly neviditelné samočinně. Schopnost telepatie byla nejméně nápadná – pokud ji nepoužívali často, nikdo cizí o ní neměl tušení.

Na cestu na Ukrajinu se vypravili jako obvykle bez zavazadel ve třech mesrini. Pavel v první vezl oba otce rodin, Zdenka si vezla maminku a Milča doprovázela Pavlovu maminku. Plán na »návrat do Čech« vymyslela Zdenka a také na všechno dohlížela.

Než vstoupili jako běžní cestující do nádražní haly, přistáli stranou v městském parku, Zdenka oběhla tři starožitnictví a prodala v nich několik

šperků, aby získala platné peníze. Pak – s několika poloprázdnými kufry, ve kterých bylo jen nějaké šatstvo – si zakoupili jízdenky do Ostravy a rodiče nasedli do rychlíku, který je měl brzy dovézt zpátky – do nového domova.

Když se rychlík rozjel, sledovali jeho cestu z výšky několik prvních kilometrů, ale zakrátko je to omrzelo, takže zvýšili rychlost a zamířili do Doupěte. Sek umí prodloužit dosah telepatie a kdyby rodiče něco potřebovali, však by jim dali vědět.

Rodičům nastávalo nové období jejich života – a ta změna nebude snadná. Mají ji ulehčenou, nejsou úplně bez prostředků a děti jim jistě pomohou při každém nečekaném zádrhelu, ale začínat od začátku není nikdy jednoduché, zejména když ztráceli každodenní kontakt s dětmi a nezbylo jim nic než víra, že to nějak zvládnou.

Děti zůstaly samy. Trojlístek dorazí do Doupěte ještě dřív, než rodiče opustí území Ukrajiny – země, která jim dá novou identitu, aniž by tam o tom někdo věděl, ba co víc, aniž by to tušil.

Doufejme, že to projde – a aspoň rodiče budou moci začít nový, normální život. Časem by se mohli opět dát dohromady, bude-li to ještě možné.

Trojlístek měl tedy před sebou nějakou dobu bez dohledu. Ne že by jim do této chvíle rodiče řídili život, nebo se jim snažili rozmlouvat jejich aktivity v Čechách i ve světě, ale přece jen, než rodiče dorazí do Čech, může to trvat hodiny a možná i dny. Na prohlížení jízdních řádů neměli čas, takže nevěděli, jak dlouho budou na cestě. Dalších pár dní potrvá, než jim v Čechách vyřídí žádost o vystěhování. Do té doby nemělo smysl znervózňovat je dotazy, co se děje.

Tak si to dohodli, než rodiče posadili do vlaku a vrátili se zpátky do Doupěte.

Jenže nepočítali ani zdaleka se vším.

Do Doupěte dorazili v poklidném tempu a v pořádku, ale hned museli probrat a vyhodnotit, co všechno se dnes stalo. A Pavel se vytasil s tím, že nebude odkládat cestu do Zuznelai ani o minutu.

„Bude to pro chitžará pěkné překvápko!“ tvrdil. „Rambu na Zemi – to vypadá hůř než mohli doufat. Třeba je to donutí změnit strategii a taktiku.“

„Zatím jich je tu jen pár někde v Sinajské poušti!“ snažila se to Zdenka zlehčit.

„Nejsou tu z vlastního nápadu,“ připomněl jim Pavel. „Jestli za tím vězí Čechapů, mohou jim usnadnit dopravu po celém světě, například letecky. Nepodceňoval bych je!“

„Dobře, přednes jim to,“ souhlasila Milča. „Ostatně, už by i chitžará mohli něco vymyslet.“

„Běží jim pomaleji čas,“ připomněl jí Pavel.

„A nebylo by lepší navrhnout Nokimchovi, aby přiletěl na Zem?“ napadlo Zdenku. „Kdyby byl s námi v Doupěti, běžel by mu tady čas rychleji a třeba by i na tu vakcínu přišel dřív.“

„Navrhnu mu to,“ slíbil Pavel.

Tentokrát Pavel zamířil bez dohadování z Vjobůce přímo na Bah-krukáč-158, jenže Nokimchu tam nezastihl. Místo toho ho Nokimcha pozval do brány Scynej-1, nacházející se přímo u Puráje, sídla Chitžará, podobného Londýnskému Westminsterskému paláci.

Chitžará tam s přípravami pomoci Zemi již finišovali. Nokimcha Pavla uvedl do společnosti, shromážděné v nevelkém sále – jako kdyby čekali už jen na ně.

„Tady máme to mládě ze Země – Pavlíčka,“ představil jim svého chráněnce.

Pavel měl dojem, že aspoň některé z nich už viděl. Nejednali o Zemi, ještě když se všechny tři děti chystaly k návratu? Žádný chitžará nejevil ani náznak překvapení při spatření člověka.

Nokimcha mu pak zdvořile jednotlivě všechny představil, ale Pavlovi jejich jména nic neříkala. Jména ostatně nebyla tak důležitá jako to, co se vzápětí dozvěděl.

„Mládě nás přivedlo na jednu dávno zapomenutou, přitom nesmírně důležitou znalost,“ vzal si slovo veliký chapadloslon. „Nám už nezbylo než ji jen obnovit a přetvořit. Zásah do základních pravidel Seka byl sice obtížný, zato jsme i my získali nový informační prostředek – a lidem Země bude dvojnásobně užitečný.“

„Abys tomu rozuměl,“ vysvětloval hned Nokimcha Pavlovi. „Nové Sekovo pravidlo vám označí rozpoznané Čechapů i bez nebezpečného dotazu. Bude to vypadat tak, že se lidem s naší telepatií zobrazí nad hlavami nositelů Čechapů světle zelené svítící prstence. Vyvstanou však pouze v

jejich hlavách, ostatních lidí se to nedotkne, ale i tak umožní jejich bezpečné rozeznání.“

„Príma!“ přivítal to Pavel. „Budeme to potřebovat. Zejména když se na Zemi objevili rambové ve službách Cechapů a začali zabíjet lidi. Nemohl by Sek označovat i je?“

„Cože?“ zpozorněl chapadloslon. „Na Zemi že se objevili rambu? A nemohl ses zmýlit?“

„Viděl jsem jen krátký dokument nevalné kvality,“ odvětil Pavel. „Jenže rozpoznat rambu od pozemských tygrů není nijak obtížné. Na Zemi se sice vyskytují šelmy srovnatelné velikosti, ale od těchto tvorů se podstatně liší. Mají jiné zbarvení kůže a nezabíjejí tak rychle a v takovém množství. Obvykle zabíjejí jen pro obživu, zatímco Rambové na Zemi zabili tisíce lidí zřejmě jen pro zábavu. Tak se pozemské šelmy nechovají.“

„To je ovšem závažná informace,“ pokýval hlavou chapadloslon. „Rambu dostali čtyři světy, giva dva, ale jestli jim Cechapů umožní přístup na další světy – nejspíš pomocí zapomenutých bran starých Okchygů – budou nebezpeční nejen Zemi, ale i případným dalším civilizacím.“

„Skutečně se mi zdá, že se na Zem dostali s pomocí Cechapů,“ řekl Pavel. „Takže máme na krku hned dvě civilizace predátorů – to nevypadá dobře.“

„Na to se také podíváme,“ slíbil chapadloslon.

„Je naší povinností na to odpovědět,“ přidal se jiný hokr, Nokimchův krajan. „Nesmíme přece dopustit, aby se dědictví Okchygů stalo prokletím dalších civilizací. Mohly by se pak z přátelských změnit na nepřátelské.“

„Máme aspoň o čem dál jednat,“ obrátil se na ně souhlasně Nokimcha. „Ale teď se nemůžeme zastavit. Trvám na své inspekci.“

„Tu už jsme přece schválili,“ odvětil chapadloslon. „Následuj svého pozemského přítele na Zem a přines nám svědectví. Na Zemi se ale dlouho nezdržuj, od pozemských živočichů se všichni příliš odlišujeme a nechceme tam vyvolat paniku.“

„I na tom jsme se již dohodli,“ přitakal Nokimcha. „Změněné podmínky se týkají především vás – vy musíte vzít v úvahu přítomnost rambu na Zemi.“

„Ty se jim pochopitelně přizpůsobíš až na místě podle vlastního uvážení,“ doporučil mu jeho krajan hokr. „Vrať se co nejdřív, ať tvé

poznatky přispějí k našim přípravám!“

„To se rozumí samo sebou,“ přikývl Nokimcha.

Chitžará se s Pavlem i s Nokimchou obřadně rozloučili – a Pavel se šavlozubým kamarádem se obrátili k nádraží.

„Vezmeme to rovnou do Doupěte,“ navrhl Pavel. „Na Zem projdeme v Ančově, branou zlýtu GEIA14, já pak vytvořím mesrini a dovezu tě k nám.“

„Mesrini?“ usmál se Nokimcha. „Dobrá, nechám se tam dovézt.“

Pak oba vkročili do brány.

Inspekce

Dívky Nokimchu v doupěti uvítaly jako starého známého. Zdenka ho dokonce objala a dříve než stačil protestovat, dala mu na chlupatou tlamu pusu.

„To je váš zdejší pozdrav?“ zeptal se Nokimcha překvapeně, ale bylo vidět, že se usmívá.

„Ano,“ potvrdila mu Zdenka. A aby to stvrdila ještě víc, další pusu dala Pavlovi. V první chvíli se tomu chtěl bránit, jenže mu včas došlo, že by tím Zdenku shodil, takže její vřelé objetí opětoval.

Vysloužil si tím jedině další, stejně bouřlivé objetí od Milči, neboť nechtěla zůstat pozadu – ačkoliv na Nokimchu si přece jen netroufla. Šavlozubý ale i to pochopil s úsměvem.

Privítání tedy proběhlo, ale hned poté se Nokimcha věnoval »inspekci« Země.

Děti ho zavedly do »televizní místnosti«, kde mu zapnuly zprávy. Výskyt rambu byl pořád na prvním místě mezi senzacemi. Mezitím se ale objevilo několik dalších záznamů a Nokimcha získal možnost posoudit, zda si Pavel nevymýšlel, když je označil za rambu.

„Není pochyb, jsou to oni,“ konstatoval nevzrušeně Nokimcha. „Nemějte obavy, potvrdím to i na schůzce s chitžará. Asi by bylo dobré zjistit, kde všude jsou zlýtu, ovládané Cechapú.“

„To můžeme zjistit velice rychle,“ nabídla se Zdenka. „Prostě teď přeskočím na Vjobůc a odtud přímo do brány JHV1 a postupně i do dalších.“

„Nebude to tak snadné,“ varoval ji Nokimcha. „Cechapú budou své brány jistě hlídat. Mohou přece očekávat nějaký výsadek ze Zuznelai.“

„Jen ať si je hlídají!“ holedbala se Zdenka. „Mám nápad – vletím tam v neviditelném mesrini a hned za branou naberu směr vzhůru do oblohy – nevšimnou si mě, i kdyby brejlili přímo na mě!“

„Předpokládáš, že každá z těch bran vede na volné prostranství, odkud se dá startovat přímo vzhůru,“ namítal Nokimcha. „To víme jen o dvou – JHV1 a JHV10. Co bys ale dělala, kdyby byla brána hluboko pod zemí, odkud žádný přímý východ nevede?“

Tím jí trochu sebral vítr z plachet – kdyby byla jeho námitka opodstatněná, ocitla by se Zdenka ve velice nepříjemné pasti.

„Nemyslím si, že by někdo stavěl brány bezdůvodně,“ namítla trochu zaraženě. „Mají přece smysl jen když je k nim přístup a mohou tedy sloužit k dopravě, ne?“

„Toho je brána GEIA14 přímo klasickým příkladem!“ vzdychl si Pavel ironicky. „Nesloužila dopravě nějakých deset milionů let a přístup je tam tak krkolomný, že ho umožňuje teprve mesrini!“

„Brána GEIA14 je pozůstatek po průzkumnících Okchygů,“ odporovala. „Nesloužila miliony let dopravě jen díky zapomnění. Přístup je tam, pravda, trochu krkolomný, ale nebude to tím, že mezitím sopka Ančov svým výbuchem úplně změnila ráz krajiny? Očekávala bych, že okolí brány bylo v době její stavby příjemnější. Brána v Ančově je výjimka ve všech směrech, ostatní snad už tak výjimečné nebudou.“

„To je sice možné, ale co se stalo s Ančovem, mohlo se stát i s branami JHV,“ tvrdil Pavel. „Některé mohou být úplně zasypané, takže vedou rovnou do skály! Co kdybys tam vletěla nosem rovnou do skály?“

„Tak úplně bych s tebou nesouhlasil,“ vložil se do sporu Nokimcha. „Brána, která nemá před sebou volno, se na dotaz neohlásí a přenos neumožní, tu vlastnost mají už od Okchygů. Bezpečnost přenosů byla u nich na prvním místě. Brány JHV jsou zřejmě mladší než staré brány Okchygů, ale tu vlastnost musí mít také. Nevím, zda je Cechapů postavili sami, nebo si pár původních bran jenom přejmenovali – ale museli to udělat až v poslední době, řekněme v posledních padesáti tisíci letech, aby jim sloužily. Jinak by úpravy neměly smysl. Mohli je ale postavit v nějakém velkém stavebním souboru – například ve zdejším chrámu. Nebo takový chrám postavit až kolem brány. Což by bylo pochopitelné v případě, kdyby Cechapů hvězdné brány zléty stavět neuměli.“

„Měla bych lepší nápad,“ řekla Milča. „Pošleme tam za sebe neviditelné mesrini bez posádky s jednoduchým úkolem – po průchodu branou zanést její polohu do mapy světa, případně zjistit, zda není pod zemí – a pak se prostě rozplynout.“

„To by šlo,“ souhlasila Zdenka. „Jen bych to ještě maličko vylepšila. V mesrini by byla bomba, jaká spálila naši vesnici. Mesrini po průchodu branou ji buď umožní zanést do mapy světa, pak spořádaně s využitím neviditelnosti odletí, nebo zjistí, že je v podzemí a nechá bombu vybuchnout, čímž bránu buď úplně zničí, nebo ji aspoň vyřadí z provozu i

pro Cechapů.“

„Ta bomba byla příliš velká, než aby se vešla do mesrini,“ namítl hned Pavel. „Ale nemám nic proti použití neviditelné mesrini bez posádky. Ovšem jen ke zjištění polohy těch bran na Zemi.“

„To by asi šlo,“ schválil to Nokimcha. „Troufnete si na to sami, nebo vám mám pomoci?“

„Na tohle si troufnu i sám,“ přihlásil se Pavel. „Využil bych k tomu bránu na Vjobůci, kam nás posílá Ančovská. Jak jsem pochopil, ta už se dlouho nepoužívá, nebudu tam nikomu překážet.“

„Dobrá, budu se zatím zabývat jinými výzkumy Země,“ řekl Nokimcha.

„A nepotřebuješ naši pomoc?“ nabízela se hned Zdenka. „Kdyby nic jiného, určitě se na Zemi vyznáme lépe.“

„Kde budu potřebovat znalosti místních poměrů, obrátím se na vás,“ slíbil Nokimcha. „Ale já se teď potřebuji orientovat v místních biologických poměrech – a v tom mi, nezlobte se na mě, moc nepomůžete. A vzhledem k úrovni pozemské biologické vědy pochybuji, že by mi pomohl kdokoliv jiný. Naše věda je zřejmě dál.“

„A jinak ti pomoci nemůžeme?“ naléhala Zdenka.

„Budu potřebovat zajmout jednoho Cechapů živého,“ řekl Nokimcha. „Ale to si nechám až na konec, nejprve musím splnit ostatní úkoly. Jestli do té doby Pavel zmapuje zdejší brány, tím lépe.“

„Nás tedy nepotřebuješ?“ zatvářila se Zdenka trochu nešťastně.

„Bylo by smutné, abych byl při inspekci závislý na místních obyvatelích,“ usmál se trochu nuceně Nokimcha. „Ne, nebudu vás potřebovat. Ale slyšel jsem, že jste se zaměřili na Cechapů ve vyšších patrech zdejší společnosti, jenže místo zájmu je rovnou likvidujete. Nechte je dočasně na pokoji, máme s nimi jiné plány.“

„To pak nebudeme dělat vůbec nic!“ namítl trochu zklamaně Milča.

„Jestli chcete být užiteční, můžete zjišťovat, kde se Cechapů soustřeďují,“ navrhl Nokimcha. „To by mohlo být časem užitečné. Ale nelikvidujte je. Nemá cenu znepokojoval je. Nejspíš by na to reagovali zvýšenou pohotovostí a skrýváním. Už teď ví, že by vás neměli podceňovat, jen nemají správnou představu, jak hodně jste jim nebezpeční. Podle ovrósje by mohli vědět, že mají proti sobě celé Zuznelai, ale o něm mají představy zastaralé o padesát tisíc let.“

„Jak hodně se ty představy mohou lišit?“ zajímala se Zdenka.

„Před třiceti tisíci lety nastal v Zuznelai veliký pokrok v optice,“ řekl Nokimcha. „Dříve jsme neznali neviditelnost a já doufám, že ji zdejší Cechapú dosud neznají. Naneštěstí už jste jim poskytli několik vodítek. Vaše Vejce jim přinejmenším ukázalo, že něco takového existuje. Objevili i většinu vašich úkrytů chráněných neviditelností. Jen doufám, že nepochopili její principy, nicméně pouhá neviditelnost už před nimi na Zemi dlouhodobě nic neukryje.“

„Nenašli zatím žádné naše podzemní sídlo,“ ujistila ho Milča.

„Tam zřejmě stačily maskovací vlastnosti ochranného pole,“ připustil Nokimcha. „Nezměnili jste tvar skály, ve které jste se ukryli. Pavel už odhadl, jak mohli přijít na ostatní neviditelné objekty – například počítačovým porovnáváním leteckých snímků z různé doby. To je naštěstí nepoužitelné na skalní úkryty i na pohyblivé objekty a díky tomu zatím ještě nepřišli na neviditelné mesrini. Tím lépe – ale i nejlepší neviditelnost má slabiny. Ani Cechapú těch padesát tisíc let nezaháleli.“

„Dobře,“ spokojila se s tím Milča. „Takže dnes můžeme v neviditelnosti aspoň zjišťovat, kde a kolik Cechapú se právě teď nachází.“

„Využijete přitom nového Sekova pravidla jejich označování,“ řekl Nokimcha a popsal jim, jak se jim od nynějška budou jevit nositelé Cechapú.

„Prstence nad hlavami?“ ušklíbla se Zdenka. „Tak nějak si dřív lidé představovali svatozář!“

Musela to ovšem Nokimchovi vysvětlit, neboť to ještě neznal.

„Nejzajímavější je, jak přesně se střetli!“ podotkl, když skončila. „Když jsme o tom mezi námi chitžará jednali, padlo několik návrhů na způsob jejich označování. Nakonec jsme přijali to, čemu vy na Zemi říkáte »svatozář«... Přísahám ale, že jsme tuhle pozemskou podrobnost neznali!“

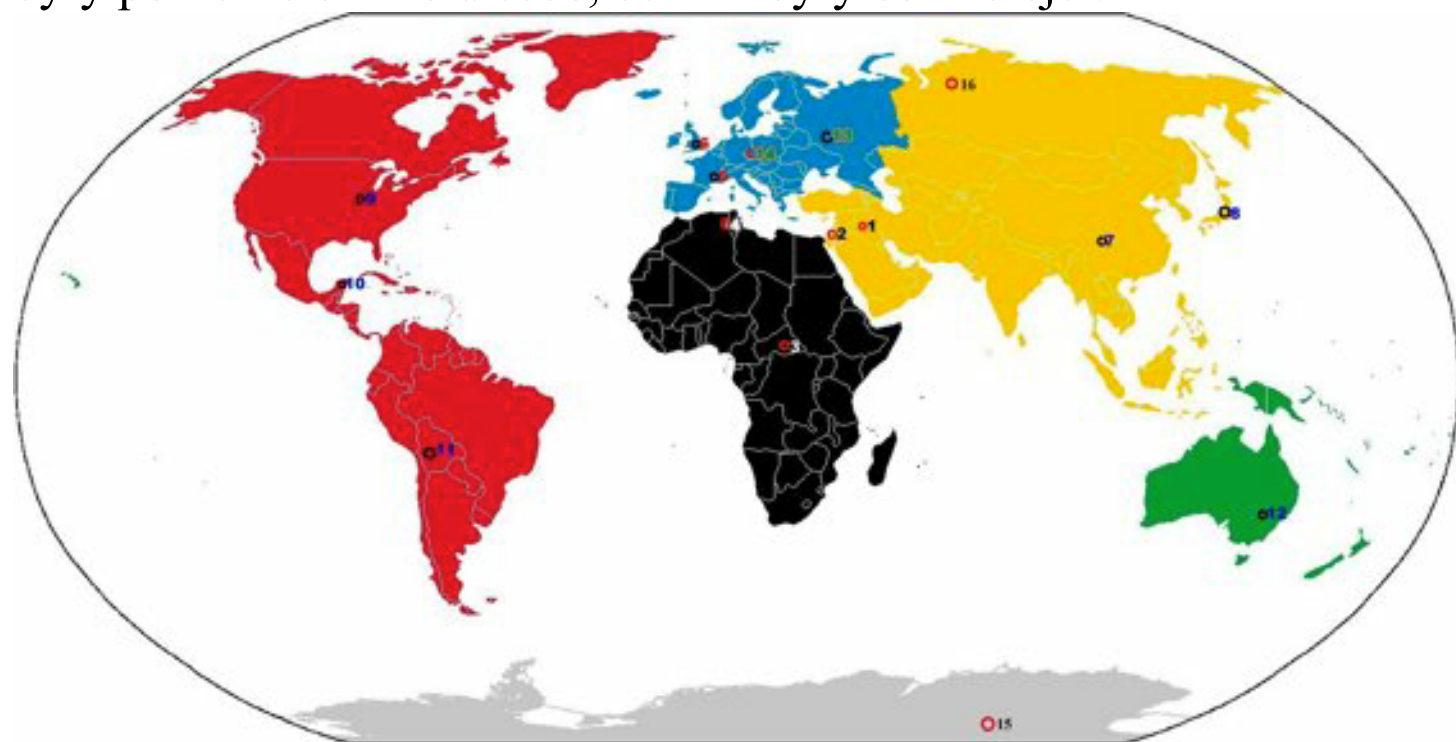
„Tahle věc je přitom z našeho lidského hlediska poměrně stará – nejméně tisíc let – a to je na naše poměry dlouhá doba,“ dodala Zdenka.

„Náhoda je zkrátka blbec!“ ukončila debatu Milča – jenže pak musela Nokimchovi vysvětlit i tohle pozemské úsloví.

Nokimcha se jen usmál.

Zatímco Nokimcha bádá, Pavlovi se podařilo již druhého dne zanést do map všechny hvězdné brány, používané Cechapú na Zemi. Bylo jich i s

Ančovem třináct a byly po světě rozložené dosti nesymetricky. Dvě z nich byly poměrně blízko u sebe, ostatní byly osamělejší.

1: Bagdad

2: Jerusaleml Burgundsko

3: Střední

Afrika

4: Kartágo

5:

Burgundsko

6: Anglie

7: Čína

8: Japonsko

9: USA

10: Yucatan (GEIA14)

11: Titicaca

12: Canberra Antarktis(GEIA07)

13:

(GEIA13)

14:

(GEIA14)

15:

(GEIA07)

16:

(GEIA15)

Kurs

Čech

Tungusk

Proč byly zlýtu po světě tak podivně rozhozené?

„Původně jich určitě bylo víc,“ uvažoval Nokimcha, když mu Pavel ukázal rozložení bran na mapě světa. „Staří Okchygové neponechávali nic náhodě. Na každém světě ponechávali více bran, aby aspoň některé přečkaly různé přírodní katastrofy. Většinou jich stavěli šestnáct, což se spojuje – ačkoliv možná mylně – s jejich čtyřprstými končetinami. Ale jestli na Zemi opravdu čekaly deset milionů let, pak není divu, že některé z nich už dávno zmizely. Ančov je výjimka i podle zkušeností Zuznelai. Aby se brána zachovala pod žhavou lávou, to se opravdu často nestávalo.“

„Zajímavé je, že se jmenuje GEIA14,“ připojil Pavel. „Ostatní jsou číslované pěkně po jedné do dvanácti. Předpokládám, že Cechapů původní brány Okchygů přečíslovali, ale i pak chybí ještě třináctka.“

„Třináctka, patnáctka a šestnáctka,“ dopočítala to Zdenka.

„To nevíš!“ namítl Pavel. „Třeba chyběla pětka, šestka a devítka, ale Cechapú je přečíslovali popořadě bez ohledu na původní číslování Okchygů. Klidně se pak mohlo stát, že by se u Ančova zachovala pětka, kterou Cechapú nenašli a tak dali číslo pět bráně ve Francii.“

„To už se asi nedozvíme,“ pokrčil rameny Nokimcha.

„Spíš bych řekl, že díky Cechapú vznikla kolem bran střediska prastarých lidských civilizací,“ dodal Pavel. „Nějak pěkně to vychází.“

„Neřekla bych!“ oponovala mu Milča. „Bylo nějaké středisko civilizace ve střední Africe?“

„Někde jsem četl, že ano,“ přikývl Pavel. „Pochopitelně brána sama nestačila, ke vzniku toho střediska byly nutné i jiné podmínky, ale dvojice bran je na středním Východě a trojice v Evropě.“

„Ančov nepočítej, tuhle bránu dodnes neobjevili,“ opravila ho Milča.

„No dobře, pak si spoj čtyřku, pětku a šestku, jsou taky na dosah od sebe.“

„Až na to, že čtyřka je v Africe,“ podotkla Milča.

„Kartágo bylo na pobřeží velice vlídného pásma Středozemního moře,“ nedal se Pavel.

„Tam zase nespadá Anglie,“ trumfovala ho Milča.

„Anglie patří mezi střediska civilizace až v poslední době, Kartágo ve starověku,“ usuzovala Zdenka. „Spojitost mezi nimi velká není.“

„Nehádejte se,“ usadil je klidně Nokimcha. „Země je tak hustě osídlená, že téměř každá brána souvisí s nějakým hustě osídleným místem. Důležité je, že všechny brány byly volné. Žádná nebyla obestavěna nějakým palácem nebo chrámem, takže je můžete používat i vy.“

„Jenže všech dvanáct Cechapú hlídají,“ řekl trochu zklamaně Pavel. „Všude byli poblíž vojáci nebo ozbrojení policisté. Když jsme se objevili na Yucatanu, tak tam ještě nehlídali.“

„Jak se to vezme,“ pokrčila rameny Zdenka. „Taky jsme odtud prchali s policií v zádech!“

„Ale nečíhali na nás už u zlýtu,“ připomněl jim Pavel. „Klidně jsme tam nejprve vylezli na vrcholek pyramidy – a až tam jsme potkali první Cechapú. Teda – pokud ta ženská byla opravdu Cechapú a ne jen jejich poskok.“

Zdenka jim zase přinesla své čerstvé dojmy z dnešní návštěvy Českého

Parlamentu. Nepoužila neviditelnost, prostě se přidala k jedné skupince obyčejných diváků a s nimi se dostala až na balkón.

„To vám byla přehlídka svatých!“ rozplývala se nadšením. „Ani neměli nad ostatními velkou převahu, ale dali se rozeznat už podle toho, jak hlasovali. Kdykoliv šlo o prasečinky, byli dojemně jednotní. Jenže s nimi vždycky hlasovali i někteří jejich kolegové bez svatozáře. Ti patolízalové jim i jinak úslužně ustupovali s cesty.“

„To jsem zvědavá, jak budou hlasovat, až to hnízdo svatých vybereme!“ odfrkla si Milča.

„Celé je to jen jedno velké divadlo!“ zavrčela Zdenka. „Vždycky když opravdu o něco jde, svatí si vyhlédnou pár vhodných poskoků a ti je následují jako uhranutí, i kdyby předtím byli proti nim.“

„Třeba je opravdu uhranou!“ napadlo Pavla.

„Právě to je dělá nebezpečné,“ ujistil je vážně Nokimcha. „Umí se přizpůsobit psychorytmům bytostí, na které se zaměří. Zatím jste měli štěstí. Naše úpravy vám psychorytmy pozměnily, aby útoky Cechapů, pokud k nim dojde, vyzněly naprázdno. Ale kdyby se někoho z vás zmocnili, kdyby se jim podařilo zjistit a vystihnout i vaše pozměněné psychorytmy, měli byste s nimi problémy.“

„Na jakou vzdálenost to působí?“ zeptala se rychle Zdenka.

„Oni to modulují do hlasu,“ řekl Nokimcha. „Ve správně postaveném chrámu se stanou pány všech, kdo se uvnitř vyskytují, ani na ně nemusí vidět. Kdyby lidem nařídili zabít se, poslechnou je, ačkoliv tím překonají i základní živočišný pud sebezáchovy.“

„A co když ten hlas přenesou na dálku třeba rádiem nebo televizí?“ napadlo Pavla.

„Pokud se s hlasem přenesou vnesená modulace, přenesou se i účinky,“ ujistil ho Nokimcha.

„To by vysvětlovalo, proč Hitler tak okouzloval své přívržence,“ ušklíbl se Pavel. „A dnešní vládcí jsou úplně totéž! Udělejte interview s nějakým papalášem a spousta lidí se začne rozplývat, jaký je to nóbl a důvěryhodný pán. Když pak čtete jeho projev jako čistý text, nestačíte se divit, jak strašné bláboly jim lidé žerou.“

„Ale jak to, že se spousta jiných lidí dokáže těm blábolům vzepřít?“ zajímala se Zdenka.

„Nikde nejsou úplně stejné bytosti,“ vysvětloval jí Nokimcha. „Kdo chce lidmi manipulovat, musí buď používat širokopásmovou psychorezonanci, nebo zmanipulovat určitou skupinu a ta už za něho zařídí zbytek.“

„Čili – co osobně neokecal Áda Hitler, to za něho dokončil Pepík Goebbels,“ dodal Pavel.

„Cechapů se umí spíš zaměřit na určité skupiny,“ řekl Nokimcha. „Širokopásmovou rezonancí zase prosluli rambu. Právě tím jsou nebezpeční. Ve vašich zprávách je jen pár záběrů, zachycujících tyto tvory. Přitom, jestli jsem to správně pochopil, má kdekdo na Zemi fotoaparát. Jenže kdo je na doslech a ocitne se v jejich vlivu, ztratí vlastní vůli. Lovci zahodí zbraně, přijdou k nim a nechají se bez odporu dobrovolně roztrhat. Rambu zbraně nepotřebují. Libují si v »přirozeném« zabíjení zuby, drápy, u menších tvorů, například u dětí, si vystačí s ranou těžké tlapy.“

„Takže by s námi také zametli?“ došlo Milče.

„Nejspíš,“ přikývl vážně Nokimcha. „A díky širokopásmové psychorezonanci byste proti nim neměli obranu ani v naší úpravě. Ještě že jste se s nimi nesetkali!“

„Já říkala, že je to past!“ řekla se zadostiučiněním Milča.

„To jsi nemohla vědět!“ usadil ji Pavel. „Fakt je, že to jako past vypadalo. Proto jsem se přece vydal do Zuznelai, abych o tom chitžará informoval. Ale musíme teď nestranně uznat, že jsme zase měli z pekla štěstí a kliku jako řemen!“

„Vy jste proti nim chtěli jít?“ zpozorněl Nokimcha.

„No – měli jsme takové cukání,“ přiznal Pavel. „Nechtělo se nám nechat je vraždit lidi, aniž by věděli, že proti nim nestojí pouhá zvěř, ale inteligentní bestie.“

„Ale o jejich pravé nebezpečnosti jste nic netušili, že?“ ověřoval si Nokimcha.

„Ne,“ hlesl tiše Pavel.

„Máte zřejmě štěstí,“ oddychl si Nokimcha. „Takže pro příště: dokud jste uzavřeni v silovém poli, tlumícím zvuky, například v mesrini, jste odolní i proti rambu. Ale neopovažujte se vystoupit a zrušit je – v blízkosti rambu by to byl váš konec. Ani já se neodvážím pohybovat se v té oblasti bez ochrany. Navíc se chraňte pohlédnout jim do očí! Z dálky to není nebezpečné, ale zblízka... oni mají svaly, vyvolávající chvění zornic – a

když to chvění rozpoznáte, rezonance nastane i vizuální cestou. Jako u některých hadů, hypnotizujících své oběti očima.“

„Potěš pámbu!“ vzdychla si Milča.

„Máte štěstí, že jste mě přivolali,“ shrnul to Nokimcha. „Byl nejvyšší čas! Proti Cechapú jsme vás imunizovali, ale rambu... rambu jsou úplně jiný kalibr.“

„Ještě že je Cechapú přitáhli jen na Střední Východ!“ oddychla si Milča.

„Kdyby je rozšířili po celém světě, to by byl teprve masakr!“

„Zdá se, že je chtěli opravdu využít jen aby vás vylákali,“ připustil Nokimcha. „Ale kdybyste na to nereagovali, mohli by je přitáhnout až sem, kde vás naposledy zaznamenali, nebo tam, kde jste se poprvé objevili.“

„To by odpovídalo,“ přikývl Pavel. „Poprvé se průzkumníci Zuznelai objevili v JHV1 – tedy v Bagdádu. Tam se také objevili i rambu. Podruhé nás zjistili u JHV10 na Yucatanu, ale nejvíc stop jsme zanechali v Čechách, kde vlastně ani žádné jejich brány nejsou.“

„Ale vylákali by vás i do toho Bagdádu, že?“ zeptal se Nokimcha.

„Asi ano,“ připustil Pavel. „Nechtěli jsme je nechat vraždit lidi. Jen jsme vám to chtěli nejprve oznámit. Jestli nás to zachránilo...“

„Tím lépe,“ řekl Nokimcha.

Nokimcha v Doupěti dlouho nezůstal. Neviditelné mesrini se mu natolik zalíbilo, že si nechal vysvětlit, jak se s ním zachází. Vyjádřil se, že je lepší než jeho osobní štít, který chtěl používat před příletem na Zem a gratuloval Pavlovi, jak skloubil prastarou, pozapomenutou možnost, poskytovanou kdysi dávno Sekem, s modernějšími zrcadly. Pavel samozřejmě vyzdvihl Milčín podíl na tom spojení a zeptal se, zda tohle mesrini nepřevězmou i na Zuznelai.

„Asi ne,“ řekl Nokimcha. „Mesrini se dříve používaly i u nás, ale pak je nahradila spolupráce s draky grikychy. Draci nejsou možná příliš inteligentní, ale vědomí užitečnosti je s jinými bytostmi významně spojuje a právě ta spolupráce vede ke všeobecné spokojenosti. Proto si myslím, že návrat k mesrini nebude na programu. Něco jiného je u průzkumníků, když se občas vypraví na neznámé světy. Kde se jim podaří navázat spojení s pradávnými Seky, tam to může být přínosné.“

„Jenže na Zemi draky grikychy nemáme,“ pokrčila rameny Zdenka.

„Ale možná by nebylo špatné je sem rozšířit,“ usmál se Nokimcha. „Na střední vzdálenosti je to výhodné. Jak jsem pochopil, na Zemi máte místo toho uhlovodíkové dopravní stroje, jenže jejich spotřeba rychle vyčerpává vaše zdroje uhlovodíků. Sek by to snad mohl kompenzovat, jenže služby grikychů a tyhjo, v nouzi i vašich koní vycházejí i pak dlouhodobě příznivěji.“

„Proč uvažuješ naše koně jen v nouzi?“ zeptala se ho uraženě Milča. „Na Zemi se používali ke všeobecné spokojenosti několik tisíc let!“

„Koně, jak jsem pochopil, nejsou dost inteligentní, aby se o sebe dokázali sami postarat,“ řekl Nokimcha. „Můžete je ponechat bez dozoru na pastvině, kde budou mít i nějaké přístřeší, ale těžko si je telepaticky přivoláte, nemluvě o problémech se sedly a s vozíky. Grikychové i tyhjo se o sebe starají bez dohledu lidí, na požádání přiletí či přiklušou a mají radost, jak jsou užiteční. Grikychové jsou navíc geneticky upravení pro zvýšení komfortu cestujících, mají v sobě i biologické převlékací žaludky. Takové tvory na Zemi ani nemáte!“

„No – dřív jsme něco podobného měli,“ zavzpomínal Pavel. „V Asii zajišťovali dopravu osob rikšové, lidé s vlastními vozíky. Jinde byli zase fiakristé, lidé s vlastními koňskými povozy.“

„Čím se lišili rikšové od fiakristů?“ zeptal se Nokimcha.

„Rikšové ty vozíky tahali sami, fiakry tahají koně a lidé se o ně starají,“ upřesnil to Pavel.

„A těm rikšům nevadilo, že dělají činnost, na kterou stačí bytosti s polointeligencí?“

„Lidé občas byli rádi, že mají vůbec nějakou práci,“ řekla Zdenka. „Bez práce hrozí lidem hlad, ten je vždycky horší.“

„Sek zajistí potravu všem – lidem i jiným bytostem,“ odpověděl Nokimcha. „Zamyslete se nad tím a možná zjistíte, že spolupráce inteligentních bytostí s polointeligentními může být výhodná pro obě strany.“

„Za těchto podmínek by se našli i lidé, kteří by se věnovali péči o koně a provozování fiakrů i jako hobby,“ připustil Pavel. „Některé lidi péče o koně vyloženě baví.“

„Kdybyste měli grikychy, nebyli by lidé při cestách po Zuznelai tak vyvedení z míry jako vy, když jste poprvé letěli s grikychem,“ připojil Nokimcha. „Všechno má své dobré i špatné stránky, jde o to, co převáží.“

„Dnes ovšem převažuje u mesrini výhoda neviditelnosti,“ vzdychla si Milča. „Ale časem by mohlo být zajímavé mít létající draky i na Zemi!“

„V každém případě jsou tady prvním problémem Cechapů a druhým rambu,“ řekl Nokimcha.

„Bohužel,“ vzdychla si Zdenka.

Objevení dalších rambu v okolí Dijonu ve Francii přišlo jako blesk z čistého nebe.

Úplné vyvraždění městečka Clémencey vyvolalo hromadný útěk obyvatel všech sousedících osad. Panika se nevyhnula ani městu Dijonu, světoznámě proslulému zejména Dijonskou hořčicí. Nikdo nečekal, že by se v lesích poblíž tak významného města mohli objevit tygři zabijáci. Až na trojici dětí ve vzdálených Čechách, která něco podobného ve shodě se svým šavlozubým přítelem očekávala už při výskytu podobné pohromy v poušti na Sinaji.

Francie do oblasti urychleně poslala jednotku výsadkářů, aby nebezpečné šelmy zneškodnili. S nimi se do oblasti vypravil i armádní reportér – vyslal však ve zprávě jen jednu fotografii, na níž bylo poměrně jasně zachycené pruhované tělo šelmy, stejné jako na Sinaji. Stejným mobilem poslal ještě krátkou reportáž, jak dvě šelmy zdecimovaly skupinu výsadkářů – a pak se odmlčel. Po chvíli se ozval poslední výsadkář a hlasem plným hrůzy ohlásil, že dvě šelmy všechny ostatní roztrhaly na kusy. Někteří prý sice začali střílet, ale palba pak podezřele rychle umlkla.

Také poslední výsadkář zmlkl uprostřed hlášení – a to už nikdo nepochyboval o příčině.

Po úplném vyvraždění výsadkářů bylo všem jasné, že na tyto šelmy nestačí ani zelené barety. Úprk lidí z blízkých městeček a vesnic ještě zesílil. Nad lesy poblíž mrtvého městečka Clémencey vzlétly tři francouzské bitevní vrtulníky, ale jeden z nich se po přeletu nad místem posledního boje elitních vojáků zahalil do oblaku kouře a zřítel se do lesa, kde následovala silná exploze.

»Na zabijácké šelmy nestačily ani bitevní vrtulníky!« hlásala zpráva i v České televizi. Byla to ničím nepodložená spekulace, nicméně zvyšovala tragický dojem z těchto událostí.

Milča, pověřená ten den sledováním televizních zpráv, přivolala na tuto

zprávu i Nokimchu.

„To už je drzost!“ prohlásil šavlozubý. „Vědí o možném kontaktu se Zuznelai, vědí o tom, že dohody mezi rambu a Zuznelai zakazují jejich výpady mimo vyhrazené světy, ale porušují je.“

„To snad patří k jejich principům, ne?“ usmál se trochu nuceně Pavel. „Gežgové na Vjobůci mi říkali, že právě rambu mají zásadu dělat si co chtějí a nedodržovat žádné dohody! Proč by si asi dělali hlavu z dohod se Zuznelai?“

„Ano, ale... bytosti Zuznelai jim pohrozily úplným vyhlazením, jestli opustí rezervaci,“ mračil se Nokimcha. „Rambu dostali čtyři světy, ačkoliv jen jeden byl jejich domovský. Tak velkorysý dar však dostali pod podmínkou, že si budou dělat co chtějí jen v těch čtyřech světech. Časem se rambu spojili s giva, kteří dostali do správy za podobných podmínek dva světy, ale to už byla jejich vnitřní věc, do toho spojení jim Zuznelai nemluvilo. Rambu dnes zjevně dostali pozvání od Cechapů. Mělo by váhu, kdyby Cechapů jednali za sebe, podobně jako giva. Cechapů si však přisvojili právo jednat i za lidi, kterým vládnou. To není ospravedlnění, ale přitěžující okolnost. Myslím, že pohár tím právě přetekl a chitžará Zuznelai se budou muset do zdejšího dění chtě nechtě zapojit.“

„Co tady chcete dělat?“ zeptal se opatrně Pavel. „Jen bych připomněl, že nemáme dobré zkušenosti se zásahy zvenčí. Na Zemi při každém vpádu zahyne příliš mnoho nevinných lidí.“

„Nevinných se ani nedotkneme,“ ujistil děti Nokimcha. „Ale rambu na Zemi porušili dohody se Zuznelai a někteří se už provinili i hromadnými vraždami. Ti si zaslouží trest.“

„Co s nimi ale chcete dělat, aby se to nedotklo i nevinných?“ zajímal se Pavel.

„Musí se to dotknout jen rambu a Cechapů,“ odpověděl zamyšleně Nokimcha. „Ale na to se budu muset vrátit do Zuznelai – jen doufám, že chitžará už stihli všechno připravit.“

„Takže už tady na Zemi končíš?“ opáčil trochu zklamaně Pavel.

„To ne – ještě jsem nezačal!“ ujistil ho Nokimcha. „Ale něco jsem mezitím stihl. Říkal jsi mi, že jste Seka naučili dělat i koncentrovaný alkohol, že?“

„Jo, vodku,“ odpověděl Pavel. „Ale to bylo z nutnosti. Byla to naše jediná

obrana proti vakcíně Cechapů. Lidé v sobě museli zničit ovrósje, dřív než z nich vakcína vytvoří smrtelné nebezpečí.“

„Ve vaší situaci to byla skutečně nejjednodušší a přitom poměrně účinná protiakce,“ schválil jim to. „Dám vám jiné, odolnější ovrósje. Ty staré ale budete muset nejprve zabít, takže – opravdu výjimečně – nějaký ten alkohol ted’ vypijete i vy tři.“

„Čím se liší ti noví?“ chtěl hned vědět Pavel.

„Mají odlišností víc,“ řekl Nokimcha. „Vyvinuli je dryazgu a nejsou ve světech Zuznelai ještě vyzkoušení ani rozšíření, jenže Sněm chitžará rozhodl, že je dostanete přednostně, aby vás Cechapů neohrožovali. Ta darebácká vakcína je nezmění, nezlikviduje je ani alkohol, ale nebude to nutné, nebudete je muset každých dvacet let vyměňovat. Podle dobrozdání dryazgu vydrží tisíc let, u lidí jsou tedy prakticky doživotně. Zabije je až vyschnutí po smrti nositele.“

„Takže – komu dáme nové ovrósje, o ty se už nebudeme muset starat?“ ověřoval si Pavel.

„Tak nějak – jenže Sněm chitžará má podmínku navíc,“ přikývl hokr. „Na nový druh ovrósje nebudou mít nárok násilníci – zločinci, zejména vrazi. Nač by takovým lidem bylo tisíc let života, kdyby je měli strávit v kriminále?“

„To ale nebude snadná podmínka,“ zamyslel se Pavel. „Vztahuje se to i na likvidaci Cechapů? Já jen, že naše soudy taky chrání víc darebáky než jejich oběti!“

„To nepřipadá v úvahu,“ usmál se hokr. „Všichni Cechapů na Zemi jsou vrazi, neboť zabíjejí inteligenci svých nositelů. Je správné použít při jejich zneškodňování i mírnější postupy než přímou likvidaci, ale kdekoliv by mírnější postup vedl ke škodám na nevinných, je i likvidace oprávněná. Sněmu jde spíš o to, aby ovrósje nedostávali lidé škodící, nebo dokonce zabíjející jiné lidi.“

„Jak to ale máme poznat?“ zeptal se Pavel.

„Tím se vy tři nebudete zatěžovat,“ řekl Nokimcha. „Pokud na takové lidi narazíte, nový druh jim prostě nedávejte. Kdo se ale projeví jako násilník později, přijde o ovrósje až dodatečně.“

„Jak ale bude možné sebrat je někomu dodatečně?“ starala se Zdenka.

„Bude to v pravomoci soudců – a Sek to dokáže udělat, aniž by si toho

zločinec vůbec všiml,“ řekl Nokimcha zachmuřeně. „Je to nová, dlouho vytvářená funkce, kterou zdejší Sek převezme při synchronizaci – a nejspíš už ji převzal. Podmínkou je rozsudek vynesený spravedlivým soudem.“

„To ještě neznáš naše prodejné soudce!“ varoval přítele Pavel.

„Nebudou to posuzovat současní soudci, služebníci Cechapú,“ zavrtěl hlavou Nokimcha. „Na Zemi se nejprve musí ustanovit skutečně spravedlivé soudy a bude s tím ještě hodně práce, než se to podaří stabilizovat. Možná na tom někteří zločinci získají pár let života navíc – možná i pár desítek let. Ale co na tom?“

„To vypadá dost zamotaně,“ mínil Pavel.

„Nejprve se budete muset zbavit Cechapú a rambu,“ řekl Nokimcha. „Pak teprve bude čas na ostatní. Budeme potřebovat stovky inspekcí a inspektorů, než se Země pozvedne k takové úrovni spravedlnosti, jak ji chápeme u nás. A teprve potom umožníme lidem cesty do Zuznelai – pokud si mezitím, už bez vlivu cizáků, nezvolíte sami cestu rambu a giva...“

„To snad ne!“ otrásl se svorně obě dívky.

„Je to pořád ještě otevřená možnost,“ řekl Nokimcha. „A žije u vás spousta lidí, kterým by to vyhovovalo, jak jsem si už všiml. Také by si mnozí rádi dělali, co sami chtějí. A není jich málo.“

„Takže už se na Zuznelai nepodíváme ani my?“ došlo Pavlovi.

„Vy tři budete už napořád výjimka,“ usmál se na ně Nokimcha. „Kdykoliv požádáte některou hvězdnou bránu o spojení se Zuznelai, otevře se vám. Ale jen vám třem. Pro ostatní budou hvězdné brány zlýtu ještě dlouho uzavřené.“

„A co Cechapú?“ staral se Pavel.

„Pro ně Sněm chitžará připravuje svět Hlimi, kam je pošleme,“ řekl Nokimcha. „Budou si tam žít podle svého – jenže bez lidí, na kterých by mohli parazitovat.“

„Říkal jsi, že nejsou schopni žít samostatně!“ připomněl mu Pavel. „Že bez nositele zahynou!“

„Na světě Hlimi, který jim chceme věnovat, je dost života, aby je uživil,“ řekl hokr. „Žije tam spousta hlodavců, podobných vašim myším, ale i druhy, jaké na Zemi nemáte. Některé dosahují až velikosti člověka a ti už snad budou schopní pojmout i Cechapú.“

„Takže z nich budou krysy!“ řekla nadšeně Zdenka. „To se k nim bude

hodit!“

„Důležité je, že ani obří krysy nesplňují podmínky, aby byly uznané za rozumné,“ pokračoval Nokimcha. „Parazitovat na zvířatech je pro nás ještě přijatelné, zejména když paraziti nemohou žít samostatně. Snad bychom přijali i parazitování na rozumných bytostech, kdyby je přitom neničili – to už se blíží symbióze, kterou uznáváme a sami využíváme – například u ovrósje.“

„Proč jste to neudělali už s Cechapú, vyhnanými z Gežgay?“ zajímala se Milča.

„Však jim to Sněm chitžará tenkrát nabídl,“ řekl hokr. „Cechapú v té době obývali i další svět, Geližefy. Cechapú z Gežgay se však s nimi nesnesli a odmítli se tam odstěhovat. Na Gežgay se pak chovali tak bezohledně a ničivě, že nutně následovalo vyhnání na pustý svět, kde mohli jen dožít. Krátce poté se Cechapú na Geližefy sami vyvraždili, takže jsme jejich druh považovali za vyhynulý – až do jejich zjištění na Zemi. Nechceme je úplně zničit, ale nechceme je ani nechat škodit jiným rozumným bytostem. Proto pro ně připravujeme svět krys Hlimi.“

„Co tam pro ně vlastně připravujete?“ zajímalo Zdenku.

„Bude tam Sek a několik hvězdných bran zlýtu,“ vypočítával hokr. „Jen jsme tyto prostředky museli upravit. Hvězdné brány zlýtu je nesmí poslechnout – aby se opět nemohli vynořit někde ve vesmíru a dál škodit. A Sek jim nesmí umožnit ani stavět jiné zlýtu, ani vytvářet zbraně, kterými by se mohli vyvraždit jako na Geližefy. Cechapú je hodně nesnášenlivý druh. Nemají-li koho ovládat a terorizovat, začnou se terorizovat i navzájem. Samostatná kapitola je jejich chování k ovládaným tvorům – všechny války na Zemi jsou jejich dílo, ačkoliv jim v tom pomáhali i mnozí lidé.“

„A jak je tam chcete stěhovat?“ zeptala se Zdenka. „Bez těch ovládaných lidí to přece nepůjde!“

„Ty už tak jako tak nezachráníme,“ řekl Nokimcha. „Ale znemožníme jim rozmnožování, aby nemohli využívat ani nevinná lidská mláďata. Až dožijí jejich současní nositelé, budou Cechapú donuceni využívat jiný druh – a nic jiného než obří krysy tam nebude.“

„Už aby to bylo!“ vzdychla si Zdenka.

„Nebude to tak jednoduché, jak si představuješ!“ zarazil ji Nokimcha.

„Já vím – je jich moc, bude problém je tam všechny naházet!“ vzdychla

si opět.

„Nejen to,“ řekl Nokimcha. „Nezapomeňte, Cechapú v současnosti ovládají celý svět. Kdyby naráz zmizeli, nastane na Zemi strašlivý chaos. Celá současná civilizace by se zhroutila, protože vy lidé ji bez nich neuřídíte. Je vás většina, ale Cechapú obsadili všechna řídicí místa a není, kdo by je zastoupil. Bude se to muset čistit pozvolna, abyste se naučili řídit svět sami.“

„Ale i tak bych to urychlila, jak jen to půjde!“ trvala na svém Zdenka. „Ještě by mohli, kdyby viděli, jak prohrávají, způsobit nějakou katastrofu úmyslně.“

„Uvidíme!“ zamračil se hokr. „Tak – a tady máte nové ovrósje – a Pavel podle nich už dokáže dělat další.“

Pavel opatrně požádal Seka o láhev vodky a když ji dostal, všichni členové trojlístku se jeden po druhém důkladně napili.

„Brrr!“ otrásla se Zdenka.

„Co na tom vlastně lidi mají?“ ošklíbla se i Milča.

„Měl jsem možná vymyslet něco, aby to bylo ještě hnusnější,“ řekl Pavel, když vypil svůj díl. „Tohle sice pálí v krku jako čert, ale pít se to dá. Mělo to ještě smrdět jako shnilé brambory a ani by mi nevadilo, kdyby to tak i chutnalo.“

„Nebudete to už potřebovat,“ ujistil je Nokimcha vážně.

„Aspoň že tak!“ přijal to Pavel.

Zbytek láhve nechali jako ostatní odpadky anihilovat a pak spolkli každý jedno vajíčko, které Pavel předtím ukryl do kapsle, aby nepůsobilo nechutně. Nemuseli tentokrát ani čekat, až pomínou účinky vodky, nové ovrósje měly být odolnější.

„A máme to za sebou!“ oddychli si všichni tři.

„A nejlépe uděláte, když to teď zaspíte!“ nahnal je Nokimcha do postelí.

Nebylo ještě tak pozdě, ale tentokrát ho všichni tři poslechli. Vodka prý navozuje po napití nějaké příjemné pocity a je tedy lepší zaspát je, aby člověka pro příště nesváděly.

Ráno se uvidí!

Bitva u Dijonu

Telepatický vzkaz pana Vejvody je zastihl uprostřed příprav na návrat Nokimchy do Zuznelai. Pan Vejvoda sdělil lakonicky synovi, že je všechno v nejlepším pořádku a že by je mohli navštívit v novém domově. Podařilo se jim znovu získat české občanství, zakoupili dvě sousedící usedlosti v nevelké vesnici na Vysočině a jako dostatečně bohatí opustili sběrný tábor pro utečence.

Zlato zkrátka dělá divy i v Čechách.

Všechny plány na dnešek šly tedy stranou a trojlístek přemluvil i Nokimchu, aby se s nimi vypravil za jejich rodiči. Adresu znali, šlo jen o rozhodnutí.

„Mohli by mě vidět,“ vymlouval se šavlozubý hokr.

„Neboj se, neleknou se tě,“ ujišťovala ho Zdenka. „Už jsme jim o tobě vyprávěli a aspoň nám to konečně všichni uvěří!“

Nokimcha se tedy uvolil letět tam s nimi. Objednali si větší mesrini, aby se tam vešli všichni, ale Pavel si neodpustil místo vpředu a řízení. Mesrini by se ostatně dalo řídit ze kteréhokoliv sedadla – ačkoliv i sám pojem »sedadlo« byl podmíněný – seděli na čemsi neviditelném a nehmotném, jen na omak měli dojem, že sedí na mastném nafukovacím lehátku.

Adresa jim moc neříkala. Pavel litoval, že si to nemohl předem vyhledat na internetu – internet v Doupěti neměli a i kdyby Pavel něco mobilního opatřil, okamžitě by to na ně navedlo Cechapů. Takhle letěli do neznáma a to nebylo povzbuzující.

Po hodině bloudění se Pavel dotázal otce na nějaké další orientační body, jenže se dozvěděl, že jsou tam úplně noví a ještě se v okolí nevyznají. Zakoupení usedlostí za ně udělala jakási agentura, předchozí majitelé je tam dovezli autem a po podepsání smlouvy a zaplacení je tam prostě nechali.

Pavel si naštěstí věděl rady. Na kraji nejbližšího města zanechal holky, aby se i s Nokimchou schovaly do neviditelného mesrini a počkaly na něho. Sám se vydal do městečka, kde v nevelkém zlatnictví vyměnil zlatý šperk za peníze a s těmi vyrazil do internetové kavárny na náměstí. Za půl hodiny byl zpátky u čekajících dívek s mapou v kapse a za další čtvrt hodinu už kroužili nad oběma označenými statky.

Pavel tátu vyzval, aby vyšli na dvůr a přivítali je. Pan Vejvoda s chotí

hned poslechli a krátce poté se přímo před nimi všichni čtyři zviditelnili.

Paní Vejvodová ale při spatření Nokimchy vykřikla hrůzou a chvíli trvalo, než se uklidnila. Pavel rodiče uklidňoval a snažil se je se svým mimozemským kamarádem seznámit, ale bylo znát, že jsou oba vyděšení. Ukázalo se, že se krátce předtím dívali na zprávy z Francie a Nokimchu si spletli s rambu.

„Ale rambové mají přece žluto-fialové žíhání, zatímco Nokimcha žluto-zrzavé!“ přesvědčoval rodiče Pavel. „Kromě toho má Nokimcha šest končetin – čtyři nohy a k nim dvě ruce, kdežto tamti zabijáci jen čtyři pracky. A Nokimcha je navíc oblečený!“

To byla pravda, Nokimchův oblek byl sice nevýrazné modré barvy, ale zakrýval větší část jeho těla i nohou, jen ruce, krk a hlavu měl v »přírodní« barvě.

„Ale ty zuby..!“ hleděla paní Vejvodová upřeně na výraznou ozdobu Nokimchova obličeje.

„Jeho předkové byli skutečně dravci,“ připustil Pavel. „I lidé mají přece špičáky a gorily také nahánějí menším tvorům hrůzu, nemyslíš?“

„Naše zuby nesnesou srovnání s těmi kly!“ namítla matka.

„A co takhle přestat porovnávat zuby a podívat se na něco jiného?“ vložila se mezi ně Zdenka. „Kolik válek jsme vedli za posledních tisíc let my lidé a kolik bylo přitom mrtvých? Podotýkám, že hokrové nevedli za posledních dvě stě tisíc let válku žádnou. Ne hokrové, my lidé jsme proti nim až neuvěřitelné bestie. Je skoro div, že se hokrové námi vůbec zabývají.“

„Ale ty bestie ve Francii...“ namítla nesměle Pavlova matka...

„To nejsou hokrové,“ odpálila ji Zdenka. „To jsou rambu, ti se hokrům podobají asi jako my gorilám, jen jsou ještě větší bestie než my. Ale plést si je s hokry? To není zrovna rozumné!“

„Proč se jich tak zastáváš?“ obrátila se na ni Pavlova matka.

„Kamarádíme s nimi prakticky od té doby, co jsme se dostali do vesmíru,“ řekla Zdenka.

„Kamarádíte? A nikdy jste se jich ani trošku nebáli?“

„Víte, paní Vejvodová, my jsme se tam nejprve setkali s gežgy,“ řekla Zdenka. „To jsou taky šelmy, jenže menší – asi jako my. A více se podobají kočkám, jenže byli oblečení. Oblečené kočky se tolik neleknete, ten oblek

přece uklidňuje. A když jsme poznali, že gežgové jsou docela přátelské kočičky, nerozházeli nás ani ti ostatní tvorové. Ve vesmíru je jich spousta druhů. Nebezpeční nám byli jen Cechapú, k nerozeznání podobní nám lidem. Tak co, koho se máme obávat? Lidé se musí naučit rozpoznávat nebezpečí jinak než podle zubů.“

Co se na to dalo odpovědět?

Zdenka se při té obraně k Nokimchovi lísala a on ji rukou objímal. Přední končetiny hokrů se více podobají lidským rukám, ačkoliv jsou chlupaté, teprve jejich střední končetiny jsou skutečné tygří tlapy. Jenže hokrové na středních nohou stojí, kdežto jejich ruce jsou na tygry až příliš jemné.

Soudit podle zubů je opravdu ošidné.

„To jsem zvědavá, co na Nokimchu řeknou naši,“ vzdychla si Zdenka. „Asi bych se k nim měla nejprve vypravit sama a trochu je zpracovat, než ho k nim pozvu.“

„Taky si to myslím,“ přikývl s pochopením Pavel.

„Tak víte co, holky? Jděte teď obě k Sadovým a připravte je na Nokimchu, přivedu ho tam, až mě tam zavoláte,“ navrhl Pavel.

„Zlatá telepatie,“ řekla Milča.

K rodičům zavítali jen na skok, spíš aby se s nimi viděli, ale nechtěli na ně svou přítomností přitahovat pozornost. Zpočátku jen sousedů, později ještě méně příjemných tvorů. Před večerem se s nimi raději rozloučili a vrátili se do Doupěte, kde se ovšem zakrátko rozloučili i s Nokimchou.

„Vrátím se brzy!“ sliboval jim.

„Víš aspoň o tom, že tady na Zemi ubíhá čas rychleji než u vás?“ zeptal se ho Pavel.

„Vím,“ přikývl. „Takových světů je víc. Známe ale i světy, kde čas běží ještě pomaleji. Možná to souvisí s geometrií vesmíru – světy poblíž galaktických center mají jiný čas než okrajové.“

Rozloučili se s ním a Nokimcha odletěl do večerního stmívání směrem k Ančovu.

Zůstali v Doupěti sami.

„Nebudeme pokračovat v akcích proti Cechapú i bez Nokimchy?“ navrhl Pavel.

„Myslím, že nám jasně naznačil, že máme počkat, až se vrátí,“ opáčila Milča. „Chitžará měli nejprve připravit ten svět – jakže mu říkal? Hlimi, že? Bez toho světa je stejně nemáme kam dávat. Zabíjení Cechapů by mohli zhodnotit jako zbytečné a mohli by mít i pravdu.“

„Nešel bych proti Cechapům, ale proti jejich spojencům rambům,“ zavrčel Pavel. „Sek sice proti anihilaci protestuje, ale nakonec ji provede. Vrahy beztak není kam přemísťovat a litovat je nebude. Každé zdržení přitom stojí desítky lidí životy!“

„Počkáme raději na Nokimchu,“ přidala se Zdenka k Milče. „Teď na noc na ně stejně nemůžeš jít, to by byla sebevražda. Takže nám teď nezbyvá než jít spát, ráno bývá moudřejší večera.“

Pro dnešek jim opravdu nezbylo než se odebrat na kutě, ale Pavel si umiňoval, že si zítra zaletí do Francie poohlédnout se po rambu. V mesrini bude přece aspoň trochu chráněný!

V Doupěti nebyly dveře, nahrazovaly je jen látkové závěsy. Když Zdenka skalní úkryty stavěla, dohodli se všichni tři na jejich uspořádání. Doupě se proto skládalo z několika místností, navzájem oddělených alespoň deseti metry skály a pospojovaných poměrně úzkými, klikatými chodbami, aby se v nich nedalo střílet, kdyby dovnitř pronikli ozbrojenci. Profil chodeb odpovídal průchozímu profilu běžných dveří, takže se rodiče v chodbě vyhnuli jen když se jeden z nich natočil bokem.

Pravda, trojlístek pořád ještě nedosahoval rozměrů dospělých, takže dokázali běžet klikatou chodbou i dva vedle sebe, ale rodiče si několikrát povzdechli nad zdejšími stísněnými prostorami – ačkoliv samotné místnosti už tak stísněné nebyly.

Pavel polepil stropy místností i chodeb svítidly ze Zuznelai, které Sek běžně dodával. Svítidla vypadala jako bílé gumové desky, lepila se na vhodné hladké plochy a svítla trochu nazelenalým světlem. Rozsvěcela se vždy když zaznamenala pohyb a v místnostech se ovládala i telepaticky.

Snídani si jako vždy uspořádali v dolní společné jídelně. Byl zde velký stůl, kolem něhož se předtím shromažďovali všichni a teď byl pro tři trochu velký. Zdenka navrhla k snídani mimozemské kakao – tak tomu aspoň říkali, ačkoliv se to pozemskému kakau vůbec nepodobalo, mělo kořenou vůni i chuť, aspoň že bylo sladké. K tomu si poručila dvě tvarohové buchty, na

rozdíl od Milči, která dávala přednost buchtám s mákem. Pavlovi objednály kakao a jednu buchtu tvarohovou, druhou makovou.

Pavel se přihrnul jako poslední.

„Poletím do Francie na ramby. Nejlepší bude, když na mě počkáte tady v Doupěti,“ oznámil dívkám, jen co se zakousl do buchty.

„Si se zbláznil?“ vyjekla Zdenka. „Poletíme s tebou!“

„Neblázni, Zdenko!“ domlouval jí dobrácky. „Čím víc by se nás kolem rambů motalo, tím větší pravděpodobnost, že si nás všimnou!“

„A to tady máme umírat strachy o tebe?“ namítla Zdenka.

„Proč?“ usmál se, ačkoliv trochu nuceně. „Máme přece telepatii. Postačí, když vás telepaticky čas od času ujistím, že jsem v pořádku. To obě vydržíte.“

„Opravdu chceš ramby zlikvidovat?“ nedůvěřovala mu Zdenka.

„Hele, holky, vždyť tam ty bestie vraždí lidi!“ trval na svém. „Nemůžeme čekat na Nokimchu, plno lidí to každý den odnese. V neviditelném mesrini mám nejlepší podmínky, že se mi to podaří. Ale nebylo by dobré motat se tam všichni. Naší největší výhodou je dneska neviditelnost a jak říkal Nokimcha, už jsme jim i tak dost naznačili.“

Dívkám nezbylo než souhlasit, ale ochota z nich zrovna nesálala.

Pavel po snídani zamířil do horní chodby vedoucí ven ze skály. Kamarádky šly s ním, ale jen k východu. Tam si Pavel vytvořil mesrini a vyletěl ven.

Strefit se do města, kde nikdy předtím nebyl, by byl skoro zázrak. Naštěstí Pavel zopakoval již jednou použitou fintu. V náhodně vybraném městečku, na které narazil při letu naslepo na západ, přistál ve vedlejší uličce, na náměstíčku našel internetovou kavárnu a za nevelký poplatek si vytiskl několik map. První – nejméně podrobná – zachycovala cestu z Čech až do francouzského Dijonu, další, podrobnější, zachycovaly okolí Dijonu a zejména blízké lesy, kde se měli ukrývat rambové. Pavel si vytiskl i letecký pohled a vyzbrojen mapami zamířil neslyšně, i když rychlostí proudové stíhačky, směrem k očekávaným mimozemským příšerám.

Les jihozápadně od města Dijonu měl být podle mapy přírodní rezervací »Réserve Naturelle Combe Lavaux – Jean Roland«, ale Pavel měl ve zdejším kraji jednu velkou nevýhodu – neuměl ani slovo francouzsky, nemohl se tedy nikoho na nic zeptat. Nezbyvalo mu než spolehnout se na mapy,

natištěné ještě v Čechách. Z výšky toho mnoho neviděl, musel se snést těsně nad koruny stromů.

K jeho podivení byly i lesní cesty, vedoucí skrz rezervaci, asfaltované. Sledoval jednu z nich, proraženou rovně jako podle pravítka, ale nikde nic neobjevil.

Až náhle – trochu stranou – spatřil zelený nákladní automobil. Stál zaparkovaný pod větvemi mohutného stromu, takže by přímo shora nebyl vůbec vidět. Vedle něho stál vojenský stan zbarvený do khaki a poblíž hlídalo několik vojáků.

Že by nějaká další výprava francouzské armády?

Jenže Pavla okamžitě udeřily do očí – zeleně svítící kruhy nad hlavami vojáků.

Svatozáře Cechapů!

A to se podívejme! Že by v sobě měli Cechapů i obyčejní vojáčky? Svatozáře prosvítaly skrz listí a navíc se pohybovaly, přímo na sebe přitahovaly jeho pozornost. Vlastně – nebýt jich, nevšiml by si tak rychle ani těch vojáků.

Pavel zůstal viset ve vzduchu zhruba deset metrů nad zemí a padesát metrů od vojáků. Pomalu se k nim začal přibližovat, metr po metru, aby je nevyplašil.

Brzy si všiml, že to nejsou obyčejní vojáčky. Ve francouzských hodnostech se nevyznal, takže to nemohl posoudit, ale vypadalo to na důstojníky. Ti tady nebudou pro nic za nic!

Než ale mohl odhadnout, proč tady vartují, rozuzlilo se mu to samo od sebe.

Z velkého vojenského stanu vyběhl veliký žluto-fialově žíhaný tygr. Rambu! A hned za ním další, stejně velký! Důstojníci na sebe začali křičet, jenže mesrini Pavla stínilo od zvuků, ostatně by ani francouzsky nerozuměl, ale nezdálo se, že by ti lidé křičeli hrůzou. Rambové si jich kupodivu nevšímali, spíš se mu zdálo, že se ohlížejí směrem k němu. Vidět ho přece nemohli... jenže postřehl, jak dychtivě nasávají čenichy vzduch a stále více pohlížejí přímo na něho.

No jo! Neviděli ho – ale vyčenichali! V lese je skoro bezvětrí, ale přece jen – stačí slabounký vánek, aby ho prozradil! Neviditelnost je sice dokonalá, ale pachy neodstíní! A on ani neví, kterým směrem vane vítr.

Jestli k nim – nebo naopak, ale zjevně spíš k nim.

Než se ale odhodlal k nějaké činnosti, první řada důstojníků zaklekla, pozvedla útočné pušky a začala naslepo pálit do lesa. Bez tlumičů to musel být strašný rachot, ale Pavel neslyšel výstřely ani svist kulek. Většina jich prolétla kolem mesrini, jiné se strefily – jenže mesrini není letadlo, není z plechu, který by se dal prostřelit, ale ze silového pole, schopného odolat nadzvukové rychlosti za letu a přitom aktivně tlumit i zvukové projevy při této rychlosti.

Uvnitř mesrini bylo ticho. Půl metru před sebou spatřil dvě – ne, tři, a dokonce čtyři kulky, jen tak visící ve vzduchu, jak je zbrzdilo silové pole. Vrtěly se jako roztočené káči, ale pak sklouzly po silovém poli a padaly podle zákonů gravitace dolů, ačkoliv díky rotaci pořád zachovávaly směr. Ne, kulky mu zjevně neublíží.

Jenže v té chvíli si uvědomil, že ti důstojníci dole míří opravdu až podezřele přesně. Rambu asi mají dobrý čich a navádějí Cechapů přímo na něho. Je jen otázkou času, kdy je napadne použít jiný druh zbraně.

Bud' jak bud', dva rambu – to je dobrý cíl!

Sek se sice Pavla raději zeptal, zda myslí svůj příkaz vážně, ale když mu ho Pavel potvrdil, obě šelmy se náhle propadly do země. Anihoval obě mimozemské bestie ve zlomku vteřiny, nestačily údivem ani zařvat. A nejspíš nic necítily, anihilace postupovala rychleji než vzruchy v nervech.

Pavel zvedl mesrini vzhůru, pryč z vějíře bzučících kulek. Cechapů usazení v důstojnících ale pálili stejným směrem dál, takže bylo zřejmé, že jim bez rambů chybí naváděč. Stříleli tam, kde byl ještě před chvílkou – teď ale už jen pánubohu do oken.

Takže hned dva rambu!

Pavel si trochu oddychl. Nebýt dohody s Nokimchou, byl by jistě anihoval i důstojníky, ale ti dnes nebyli jeho cílem. Dnes loví jen ramby.

Čtyři sta metrů nad skupinkou důstojníků, z nichž někteří si právě urychleně měnili vystřílené zásobníky za plné, ho napadlo pochlubit se dívkám.

„Tak holky!“ oslovil pomocí Seka obě najednou. „Právě jsem zlikvidoval dva ramby u města Dijonu. Ale zjistil jsem, že jsou ještě nebezpečnější, než si myslíme.“

„Neublížili ti?“ ozvala se mu na tu dálku starostlivě Milča.

„To ne – mesrini snese i přímý zásah ze samopalu, ale mohli by nás parádně zaskočit!“

„Jak?“ zeptala se ho stručně Zdenka.

„Vyčenichají nás!“ odvětil jí. „Mají neuvěřitelně jemný a přesný čich, mohli by v noci objevit Doupě a vtrhnout dovnitř. Budeme se muset lépe zabezpečit!“

„Takže už letíš domů?“ zeptala se ho Zdenka s ulehčením.

„Ještě ne, ještě se kolem porozhlédnu,“ odvětil. „Dva ramby jsem zneškodnil, ale může jich tu být ještě víc. A jak jsme očekávali – Cechapů s nimi otevřeně spolupracují!“

„Nebo oni s Cechapů,“ obrátila to Milča.

„Jo, přesně tak,“ souhlasil.

Křižoval několik hodin v nízké výšce nad rozložitými stromy přírodní rezervace u Dijonu, ale další rambu už neobjevil. Jen svatozáře Cechapů mu prosvítaly skrz stromy a označovaly je, ačkoliv je mezi listím neviděl. Uvědomoval si, jak je ten detail důležitý – Cechapů by viděl i ve tmě jeskyní a budov. Svatozáře přitom neosvětlovaly okolí a nemohly je varovat – byly přece pouhou projekcí v jeho vlastní hlavě.

To se bude hodit, pomyslel si, ale v této chvíli ho Cechapů zajímali jen okrajově. Nokimchovi přece slíbili, že je nebudou likvidovat a počkají, až pro ně sivírové připraví svět krys Hlimi. Rambu se to ale netýkalo a bylo správné zlikvidovat je, neboť hrozilo, že v krátké době zabijí mnoho lidí.

Že by si ale Cechapů pozvali na Zem poblíž Dijonu jen dva ramby? To uvidí, až se podívá na Sinaj, kde se rambu objevili jako první. Ani se nedivil, že rambu nejprve hladce vyřídili výsadkáře, ale s důstojníky francouzské armády si docela dobře rozuměli. Rozhodující rozdíl byl v tom, že ti druzí měli v hlavě parazity, kteří rambu na Zem pozvali. Jistě se s nimi předtím domluvili.

Nepříjemné bylo, že Cechapů mají přístup na jiné světy pomocí hvězdných bran zlýtu. Mohou tak nejen komunikovat se spřízněnými netvory, ale také by mohli uprchnout, kdyby jim na Zemi začala hořet půda pod nohama a ještě by mohli použít taktiku spálené země. Pavel ani na okamžik nepochyboval, že by se nerozpakovali použít jaderné zbraně a vyvraždit Zemi úplně. Bude to muset projednat s Nokimchou!

Zdálo se ale, že v lesích u Dijonu píchli do vosího hnízda. Cechapů se začali rojit jako vosy, od jihu přijela další auta – několik klasických osobních, ale také obrněné vozy s dalšími posilami. Některá auta zřejmě přivezla i nějakou techniku – Pavel si všiml dvou pojízdných radiolokátorů. To nebylo zdravé – neviditelnost platila jen ve viditelném spektru, možná širším než u lidí, ale přece jen, radar používá vlny úplně jiné délky, pro které neviditelnost nemusí platit.

Raději se zvedl a zamířil jinam. Ale do Doupěte se mu ještě nechtělo.

Nasměroval se proto zpátky do Čech, aby si opatřil další mapy. K jeho smůle ale internetovou kavárnu v prvním českém městečku neměli a proto, aby se zbytečně nezdržoval, zamířil rovnou do Plzně, kde doufal v úspěch. A skutečně se mu podařilo objevit podnik, kde kromě kávy nabízeli připojení k internetu a dokonce možnost za poplatek si i ledacos vytisknout. Chtěli sice za každou stránku nekřesťanské peníze, ale to Pavlovi nevadilo. V nouzi by si odskočil do nejbližšího zlatnictví, kde by zkusil prodat další zlatý šperk – díky Sekovi měl tuhle možnost pořád doširoka otevřenou. Na cestu si naštěstí vzal dostatek peněz a nemusel se starat o lichvářské podmínky internetového kavárníka. Kromě map si vytiskl i zprávy, kdekoliv se objevila sebemenší zmínka o »vraždících bestiích na Sinaji«. Potřeboval se k nim dostat co nejbliž a nechtěl je dlouho hledat. Podle prvních zpráv se zdálo, že se rambové objevili poblíž brány v Jeruzalémě, ale dlouho se poblíž nezdržovali, nikdo je tam nespatrił – až na Cechapů, kteří tu akci jistě pečlivě utajili. Kdyby je ale naložili na automobily, mohli by je odvézt na hranice Izraele s Egyptem, aby šířili děs a hrůzu u sousedů.

S dalšími mapami vyrazil skoro kolmo na původní směr výletu – a zamířil přes Rakousko na Jadran a dál kolem Řecka přes Krétu směrem na Sinaj.

Jenže tady byla opravdu jen poušť a slunce pražilo tak, že by se v jeho záři ztratily i svatozáře Cechapů, kdyby se tu nějakí nacházeli. Pavel si všiml i několika automobilových kolon, ale zblízka vždycky zjistil, že jde o běžné dopravní kamiony – ačkoliv každou skupinku doprovázely dva džípy plné vojáků, ale těm se nedivil, zdejší kraj nebyl stvořený k vycházkám bez ozbrojeného průvodu. Důležité bylo, že nikde neviděl rambu ani Cechapů, ačkoliv nad pouští kroužil celé hodiny.

Nakonec se opravdu cítil utahaný a kromě toho se slunce už nížilo k

obzoru. Další kroužení nemělo smysl – dole se začaly klást stíny a za chvíli nebude vidět vůbec nic. Možná by mu ve tmě zasvítily svatozáře Cechapů, ale po pravdě řečeno, už na ně neměl ani náladu.

Vzdal to a otočil se do Čech...

Vrátil se ze »spanilé jízdy« až za tmy jako hrdina. Bylo proč, likvidace obou rambů zachránila v okolí města Dijon možná i pár tisíc lidských životů. Pavel ale veškerou chválu odmítal. Předně – ramby likvidoval Sek, on k tomu dal jen příkaz. Za druhé – Cechapů si mohou kdykoliv pozvat jiné a teror může pokračovat s neztenčenou intenzitou, ne-li ještě hůř. A za třetí – poskytni jim nechtíc další podklady, aby si mohli udělat lepší představu, kdo proti nim stojí a jaké prostředky používá.

„Na druhé straně mám i kladné postřehy,“ končil svůj report dívkám v Doupěti. „Musíme se připravit, že nás mohou rambové vyčenichat. Stačilo by přitáhnout pár rambů do Čech, což mohou udělat kdykoliv, aniž bychom o tom věděli.“

„Mohli bychom vymyslet na zachycování pachů nějaké filtry,“ navrhla nesměle Milča.

„Možná – můžeš je začít vymýšlet,“ souhlasil Pavel. „Tak dál! Další, tentokrát kladný postřeh říká, že svatozář Cechapů je nejlépe viditelná za šera – pak je odhalí i pod listím, ale za slunečního žáru je nezřetelná. Třetí postřeh – silové pole mesrini je neprůstřelné a jeho posádka se nemusí bát běžných střelných zbraní. To je důležité, zvláště když se ukázalo, že jsou rambové schopni navádět střelbu i podle pachu. Poslední postřeh říká, že Cechapů s ramby spolupracují nejspíš na základě nějaké dohody. Škoda, že její obsah neznáme – ale nepříjemné je už to, že se spojili.“

„To bude Nokimcha koukat!“ věštila Zdenka.

„To asi bude, ale už aby tu byl,“ vzdychl si Pavel. „Události na Zemi se nějak rozběhly a bude těžké je zastavit. Doufám, že jsem jim aspoň trochu naboural plány. Jestli jsem zlikvidoval jedním rázem polovinu rambů na Zemi, nebudou si aspoň myslet, že si tady mohou beztrestně dělat cokoli je napadne a mohlo by je to i trošku odradit.“

„Taky si to myslíme!“ řekla Zdenka i za Milču.

„Jo – ale já dneska padnu a spím, jsem utahaný jako kotě,“ prohlásil Pavel.

Kupodivu to ani Zdenka a tím méně Milča nezpochybňovaly. Jen Zdenka trochu kysele podotkla, že by si měl dát zítra pohov, aby nebyl večer tak vyřízený.

To naštěstí bylo všechno a den skončil smírem. Pavel pro sebe vyhrál ničím nerušenou noc, neboť kamarádky se rozhodly dopřát mu zasloužený odpočinek. Samy se stáhly do jedné z dolních ložnic Doupěte, kde před spaním ještě dlouho diskutovaly.

Uvidíme zítra!

Druhého dne se Pavel brzy k ránu vypravil opět k Jeruzalému pátrat po prvních rambech, kteří se objevili na Zemi. Nejprve si odletěl pořídit další mapy a pak zamířil přímo k jihu. Na rozdíl od dopravních kolosů, brázdících zředěný vzduch deset kilometrů nad zemí, mesrini uháněl níž, sotva deset metrů nad vlnami moře. Občas míjel lodě – plachetnicím se štíhlými stožáry se vyhýbal, nízké tankery přeskakoval, ale jižně pod Krétou se pro jistotu vyhnul uctivým obloukem flotile šedivých vojenských lodí. Jednomu menšímu torpédoborci se přiblížil, ale když na velitelském můstku viděl to míhání svatozáří, raději se rychle vzdálil.

Cechapú nebyli jeho cílem, ale umiňoval si, že zrovna tihle budou jedním z prvních jeho cílů, až se vrátí Nokimcha a oznámí jim, že krysí svět Hlimi, určený pro ně, je připravený.

Mesrini se svou rychlostí nadzvukových interceptorů však nechal flotilu brzy za sebou a před Pavlem se objevily břehy Afriky. Podle map poznal, že má před sebou město Alexandrii, proto se ostře stočil doleva a zamířil nad deltu Nilu. Když nechal za sebou i Suezský průplav, zamířil k místům, kde nedávno řádili rambu. Bylo by dobré objevit je a zlikvidovat, i když se mohli po zmizení těch dvou u Dijonu stáhnout i mimo Zemi.

Křižování nad pouští však bylo únavnější, než si myslel. Pátrání začal poblíž vyvražděných osad, kde se nic ani nepohnulo – lidé se těmto místům zdaleka vyhýbali a liduprázdný okruh, odkud obyvatelé v panice uprchli, se nezmenšoval, spíš naopak.

Pavel nakonec krátce po poledni pátrání ukončil. Bude asi lepší počkat na Nokimchův návrat, pak to bude mnohem jednodušší. Nebude muset vynechávat Cechapú.

Otočil se a zamířil přes Kypr, Krétu a Jadran domů...

„Co že tak brzy?“ uvítaly ho kamarádky.

„Nic jsem nenašel,“ přiznal. „Myslím, že bude přece jen lepší počkat na Nokimchu.“

Dali si tedy menší svačinku.

Pak Zdenku napadlo spojit se telepaticky s rodiči, když už je nemohou navštívit osobně. Pomocí Seka to šlo jako mobilem, jen nedrželi u ucha přístroj a hlasy rodičů se jim ozývaly přímo v hlavě. Zdenka se rozhodla zavolat mámě, Pavlovi doporučila, aby taky začal od mámy a Milče, aby se necítila mimo, navrhla pohovořit si zatím s jejím tátou – má na to přece nárok, když už ji adoptovali. Pak si to s ní vymění, aby si užili všichni.

Během telepatické domluvy nastalo v Doupěti ticho. Všichni tři se pohodlně usadili, aby je nic nerušilo, a mlčeli – ačkoliv jim v hlavách zněly hlasy jejich nejbližších. Na Vysočině bylo stejné odpoledne jako tady, rodiče sice ještě cosi dokončovali, ale při první zmínce o telepatickém spojení s dětmi nechali práce a věnovali se hovoru. Pan Vejvoda byl zpočátku mimo, ale když se dozvěděl, kdo chce s nimi hovořit, trpělivě čekal, až Pavel domluví s matkou a zavolá i jeho.

Na Vysočině bylo zatím všechno v nejlepším pořádku. Sousedé se s novými přivandrovalci už seznámili, neboť Sadovi i Vejvodovi se byli ukázat v místní hospodě, kde oba otcové rodin zaplatili všem sousedům rundu na uvítání. Jen místo tvrdého alkoholu poručili sobě i všem likér s nižším podílem alkoholu.

„Sousedům se zdálo podivné, že jsme přicestovali z Ruska a nepijeme vodku,“ řekla Zdenčina maminka dceři jako pozoruhodnost. „Prohlásili jsme tedy, že v prostředí, kde se příliš chlastá, se dá odolat jen tak, že se člověk naučí říkat »Ne« – jenže odmítat pít jen s někým by byla urážka, takže se to pak musí dodržovat ze zásady u všech. V Rusku to jinak nejde a Ukrajina je to samé. Sousedí to uznali a všechno je v pohodě.“

„Na alkohol si musíte dávat pozor!“ varovala Zdenka rodiče.

„Neříkala jsi, že nám dáte nějakou novější odrůdu?“ zajímala se matka.

„Dáme, ale ne hned a do té doby se musíte alkoholu vyhýbat,“ ujistila ji dcera.

Rodiče se na druhé straně mohli pochlubit, jak se v novém místě uchytili. Zakoupením dvou sousedících usedlostí problémy neskončily. Usedlosti byly předtím pár let neobývané a pozvolna chátraly. Obě

potřebovaly přinejmenším nové střechy, aby dovnitř nezatékalo. Oběma rodinám se sice podařilo nové střechy zaplatit, ale pan Vejvoda rozvážně prohlásil, že budou muset s prodejem zlatých šperků šetřit pro nejnutnější případy – jinak by mohli brzy narazit na lidskou závist. Střechy byly proto poslední, co si za zlato pořídili. Z obou rodin tak založili malé družstvo, napůl si pořídili potřebný dobytek i starší traktůrek, aby nevzbuzovali pozornost, a tak skromně začínali hospodařit. Bylo to nutné už protože pan Vejvoda nebyl původem sedlák a neuměl by to. Rozhodování se proto ujal pan Sadový, který zemědělství rozuměl a ostatním proto práci přiděloval. Naštěstí spravedlivě – a sám dělal s nimi, nechoval se jako šafář. V družstvu si měli být rovni.

Trojlístek při dálkovém telepatickém spojení viditelně pookřál. Rodičům se zřejmě dařilo lépe – a nikdo už nezjistí jejich spojitost se všemi problémy, zejména těmi vzdálenými. Kdo by je mohl podezírat? Oni nestojí za nevysvětlitelným mizením rambů kdesi u Dijonu – zejména když oficiální kruhy ve Francii nesmějí přiznat, že sem ramby pozvali sami.

Už aby se vrátil Nokimcha!

Medvědí pomoc

V Doupěti to odpoledne hrozila nuda, ale Pavel měl nápad, jak ji zahnat. Navrhl kamarádkám krátkou návštěvu rodičů. Nebyla by to pouhá zdvořilostní návštěva, spojili by ji s výměnou ovrósje. Bude to sice vypadat podivně, když jim po tak dlouhé abstinenci nabídnou vodku, ale v tom případě se to dá nazvat součástí léčebného postupu, to přece musí projít.

Sami se dohodli, že budou dál alkohol odmítat, ačkoliv už k tomu nebudou mít tak závažný důvod jako u staršího druhu ovrósje. Pavel měl jiné vysvětlení, proč ani nezačínat.

„Všechny ty neřesti, jako alkohol, kouření a ostatní drogy, mají jedno společné,“ vysvětloval kamarádkám, když spolu letěli v jednom mesrini. „Hádejte – co?“

„Jsou to všechno drogy, jen některé společnost toleruje a jiné ne,“ hádala Zdenka.

„Společné mají, že tam člověk snadno spadne,“ dokončil Pavel. „Ani se nenaděje a je z něho závislák. Zato odnaučení je děsně těžké a pro spoustu lidí i nemožné. Někde jsem četl, že úspěšnost odnaučování je s bídou něco kolem procenta – a i to jen s pomocí psychiatra. Nejlepší způsob, jak se do ničeho nenamočit, je tedy vůbec nezačínat.“

„Neříkal Nokimcha něco o tom, že budeme proti alkoholu odolnější?“ nadhodila Milča.

„Jo, budeme,“ přikývl Pavel. „Možná nám nehrozí uchlastání, nepropijeme si játra, ale chlastat pět set let by mě opravdu nebavilo. Zkrátka si můžeme vybrat. Buďto abstinenci, nebo dlouhý život pod stolem. Můj dědeček chlastal jako Dán, takže zemřel ve čtyřiceti, ani jsem ho neviděl.“

„Ale tvoji rodiče nepatří mezi ochmelky,“ namítla Zdenka.

„Nepatří,“ přikývl. „Ale máma nepije, protože tvrdí, že má po dědečkovi slabou vůli, takže by určitě skončila jako on. A strašila mě, že je to dědičné, takže se ani já ze žádné závislosti nedostanu. Podle ní mám jedinou možnost – nikdy si s tím nezačínat.“

„No, třeba má pravdu,“ připustila Zdenka. „Táta zase říká, že Indiáni směli pít alkohol až když byli tak staří, že už nemohli mít děti.“

„Nějak mi nehraje, že je nakonec chlast z velké většiny vyhubil,“ nesouhlasila Milča.

„Protože Indiáni vůbec neznali alkohol v destilované podobě,“ vysvětloval Pavel. „Dokud pili jen přírodní zkvašené šťávy, zvládali to, ale whisky na ně byla moc silná.“

„Naši občas doma pili,“ přiznala Milča. „Jako duhy – pak na sebe strašně štěkali, táta občas praštil mámu pěstí, radši jsem se jim pokaždé klidila s očí, abych taky nějakou neslízla.“

„Však ti taky Nokimcha spravoval něco v dědičnosti,“ připomněl jí Pavel. „Kdyby ti přitom odstříhl i sklon k alkoholu, bylo by to jen dobře!“

„Takže bych řekla, že nám alkohol ani jiné drogy nehrozí,“ pokrčila rameny Zdenka. „Pokud ovšem smíme věřit Nokimchovi...“

„Někomu snad věřit musíme!“ zavrčel Pavel. „Tak pozor, už jsme skoro na místě, upozorněte naše, že jsme na dohled.“

Zdenka měla ze všech tří nejsilnější telepatickou vazbu na svoji mámu, takže to vzala jako svůj úkol. Dozvěděla se přitom, že rodiče právě oslavují narozeniny pana Vejvody, takže jsou všichni na návštěvě u Vejvodů.

„Tím lépe, nemusíme se aspoň dělit,“ řekl Pavel a navedl mesrini na dvorek nové chalupy Vejvodových, přímo ke dveřím do předsíně.

Dveře se v té chvíli otevřely – a Pavel raději zrušil mesrini, aby se mohli všichni přivítat.

Přece jen – doma je doma. I když je to úplně jiný domov než předtím.

Doma je tam, kde na člověka někdo čeká...

U rodičů se ale nesměli zdržovat dlouho. Jejich přítomnost by je mohla ohrožovat, jako už jednou. Proto se ještě před večerem rozloučili a odletěli neviditelným mesrini zpátky do Doupěte.

Tam je čekalo překvapení v podobě Nokimchy a dalšího inspektora ze Zuznelai, hmyzovitého dryazgu, kterého jim Nokimcha představil jménem Dužildáh. Přišli na Zem tentokrát jako oficiální vyslanci Zuznelai – pro trojlístek tedy nebyli jen vítanou přátelskou návštěvou, ale představiteli světů za kráterem.

Jednání bylo tentokrát oficiálnější než s Nokimchou, ale především kritičtější.

Pavel dostal od inspektora Dužildáha výtku za zabíjení Cechapů a v poslední době i rambu.

„Správné bylo počkat na konečné rozhodnutí chitžará,“ tvrdil Dužildáh.

„Do té doby jste se měli zdržet všech nevratných akcí, mezi něž zabíjení patří.“

„Podle vás tedy bylo správné nechat je zabíjet lidi po tisících?“ bránil se Pavel.

„Za jeden jediný den nemohli způsobit tolik škody,“ tvrdil Dužildáh. „Na ten jediný den jste snad mohli být zdrženlivější.“

„Dnes jsme se po celý den zdrželi jakýchkoliv akcí tohoto typu,“ odvětil Pavel. „Dva rambu jsme zabili již předtím. Oni přitom spáchali během jediného dne tisíce vražd. Víme, že i na Zuznelai je ochrana nevinných jediný uznávaný důvod k zabíjení rozumných bytostí. Proč to nechcete uznat i nám? To máme jen z dálky přihlížet k vraždění?“

„Museli jste přece vědět, že sem dnes přijdeme,“ namítal Dužildáh.

„To jsme nevěděli,“ nesouhlasil Pavel. „Věděli jsme, že sem přijdete, ale neměli jsme jistotu, kdy se tady objevíte.“

„Přišli jsme ihned, jakmile Nokimcha přinesl do Sněmu svoji zprávu. A to se stalo dnes ráno,“ tvrdil Dužildáh.

„Nejspíš jste zapomněli započítat časový posun mezi Zemí a Zuznelai,“ řekl Pavel. „Na Zemi uběhlo těch dnů více a Nokimcha musí potvrdit, že se předtím denně odehrály tisíce vražd. Museli jsme je zastavit – a zastavili jsme je zabitím dvou rambu. Cechapú jsme si v této době s ohledem na Nokimchovo doporučení nevšíмали, ačkoliv se i oni účastnili zabíjení lidí.“

„Jen dva rambu jste zabili?“ zarazil se Dužildáh.

„Jen dva,“ potvrdil mu to Pavel s přikývnutím. „Hromadné vrahy tisíců lidí.“

„O nepoměru času jsem se na Sněmu zmiňoval,“ dodal Nokimcha. „Na Zuznelai se nám zdá, že všechny kroky podnikáme neprodleně, ale na Zemi ubíhá čas rychleji, takže tu rambu skutečně mohli zabíjet víc, než se nám zdá možné. Zabití dvou rambu mohlo vraždění zastavit. Ani rambu nebudou podnikat vražedné nájezdy tam, kde i jim samotným hrozí smrt.“

„Dobře, šlo tedy o ochranu nevinných obětí,“ ustoupil Dužildáh. „Ale to by mělo vzhledem k nové situaci přestat.“

„Zabíjení rambu úplně přestane, až je ze Země odstraníme,“ odvětil Nokimcha. „Přišli jsme dát lidem Země nástroje, umožňující likvidaci protivníků bez zabíjení a věřím, že je přivítají, i když je spojíme s přísnějším zákazem zabíjení.“

„Říkal jsi, že bude možné přemísťovat Cechapů – a případně i rambu – někam, kde nebudou nikomu škodit,“ řekl Pavel trochu vyčítavě.

„Hlavně ať už zmizí ze Země!“ přidala Milča.

„Dočkáte se,“ uklidňoval je Nokimcha. „Dá se to zařídit i bez zabíjení. Ale nejprve budeme muset upravit zdejšího Seka. Podle příkazu Sněmu teď musíme zablokovat anihilaci inteligentních bytostí. Doposud to chránil pojistný dotaz, ale po potvrzení příkazu Sek anihilaci provedl. To musí přestat okamžitě, Sek nesmí vůbec nikdy zabíjet rozumné bytosti. Pár dní nám to potrvá a alespoň po tu dobu byste měli s akcemi proti Cechapům přestat úplně.“

„V posledních dnech jsem jich viděl spousty,“ řekl Pavel. „Nejenže pozvali na Zem rambu, ale podíleli se i na vraždách. Zabil jsem ale jen dva vraždící rambu. Cechapů jsem nechával na pokoji – ačkoliv mě to stálo hodně přemáhání. Jsou to podle našich měřítek zločinci, pozvali na Zem vrahy a spolupracovali s nimi. Nechávat je bez trestu taky není spravedlivé.“

„Dojde na ně,“ ujistil je Nokimcha klidně. „Počkáme tady s vámi, jak se to vyvine, ale máme daleko lepší způsoby jejich zneškodňování.“

„Na to jsem zvědavý,“ uklidnil se konečně Pavel.

„Uvidíš,“ ujistil ho Nokimcha.

K zajištění soukromí vytvořil Pavel ve skále vyslancům Zuznelai dvě nové místnosti. Musel přitom Dužildáhovi vysvětlit, proč to dělá. Dužildáh se tomu podívoval – podle něho by mělo stačit běžné černé vejce, zneviditelněné před okolním světem zrcadly.

„To na Cechapů neplatí,“ ujistil ho Pavel. „V černém vejci jsme bydleli zpočátku, ale když nás objevili a začali útočit, stěží jsme jim unikli.“

„Zrcadla by vás přece měla ochránit spolehlivě!“ nesouhlasil podezíravě Dužildáh.

„Zrcadla spolehlivě nechrání ani před rambu,“ řekl Pavel. „Zrcadla jim nezabránila vyčenichat mě i v mesrini. A Cechapů pak proti mně použili své zbraně poměrně přesně – mesrini mi naštěstí nepoškodili, to bych tady už nebyl.“

„To je podivné!“ mínil Dužildáh trochu zaraženě. „Že by přišli na něco, co neznáme?“

„Ani bych se tomu nedivil,“ povzdychl si Pavel. „Nokimcha říkal, že si

své hostitele geneticky upravují, aby zvýšili jejich inteligenci. Vývoj pozemské vědy pořád pokračuje a nejvíc to urychlují války, kdy se nevytvářejí užitečné věci, ale jen to, co se dá použít jako zbraně. Naštěstí na ledacos užitečného přijdou i sami lidé.“

„To odpovídá našim vědomostem o Cechapů,“ potřásl svou hmyzí hlavou Dužildáh. „Nikdy nic nevymysleli, co by se nedalo obratem ruky zneužít. Nedivil bych se tomu ani tady.“

„Už aby byli všichni na Hlimi!“ přála si Milča.

„Nebud'te tak netrpěliví!“ krotil je dobrácky Nokimcha. „Už jsem vás přece upozorňoval, že by se celá zdejší společnost zhroutila, kdyby zmizeli naráz a neměli byste za ně náhradu. Budeme to muset ještě společně promyslet.“

„Já bych nějaké pořadí už měl,“ hlásil se Pavel. „Nejprve bych zlikvidoval velitelství všech armád – tam se to Cechapů jen hemží, užiteční nejsou ani za mák a kdyby zmizeli, žádná škoda.“

„Počkej!“ zarazil ho Nokimcha. „Sněm chitžará rozhodl i o dalších změnách proti původnímu plánu. Počkej, až se s nimi seznámíte!“

„Jaké změny Sněm vymyslel?“ zajímal se Pavel.

„Například – gežgové nositele Cechapů před vyhnáním do světa Bresliu kastrovali, aby se nemohli rozmnožovat,“ řekl Dužildáh. „Jenže tím v konečném důsledku Cechapů vyhubili a Sněm se už chce další takové genocidě vyhnout.“

„Nokimcha nám přece vysvětloval, že na Hlimi žijí jakési hlodavé bytosti, které by se mohly stát náhradními nositeli Cechapů,“ namítal Pavel. „Až jim vymřou původní nositelé z bývalých lidí, budou tam mít Cechapů jiné.“

„Není to tak jednoduché,“ zarazil ho Dužildáh. „Hlodavci na Hlimi nejsou inteligentní.“

„Tím spíš by mohli Cechapů posloužit!“ neudržel se Pavel.

„Nemohou,“ řekl stroze Dužildáh. „Jestli se Cechapů převtělí do tamních hlodavců, přijdou úplně o inteligenci. Kdyby tam nic jiného nebylo, všichni Cechapů by postupně zdegenerovali až na nemyslicí bestie.“

„Když to jinak nepůjde... budou mít zkrátka smůlu,“ řekl Pavel bez slitování.

„To nejde!“ zarazil ho Dužildáh. „To je přece také genocida rasy – a té

chceme zabránit.“

„A co potom chcete dělat?“ zarazil se Pavel.

„Budete je tam muset posílat nevykastrované a pokud možno v tak příznivém poměru, aby se umožnilo rozmnožování nejen jim, ale i jejich nositelům,“ řekl Dužildáh.

Pavla to zarazilo a také dívky zůstaly stát, jako kdyby vedle nich uhodil blesk. Pavel by na to snad v první chvíli přikývl, jenže mu včas došlo, co by to znamenalo.

„Poslyšte,“ zavrtěl hlavou odmítavě. „To by přece vůbec nic nevyřešilo!“

„Jak to?“ namítl Dužildáh a Pavel poprvé zalitoval, že Dužildáhova hmyzí hlava, zformovaná vnější kostrou, nemůže vyjádřit žádné pocity. Opravdu by ho zajímalo, co si v té chvíli myslí.

„Tím byste ten problém jen přesunuli ze Země na Hlimi,“ pokračoval Pavel. „Cechapů přece ničí osobnosti tvorů, které obsadí. A vy byste jim, předhodili úplně bezbranné děti jejich nositelů!“

„To by snad byly jejich vlastní děti!“ namítl Dužildáh. „Do těch nám nic není!“

„To snad nemyslíte vážně!“ vybuchl Pavel. „To by platilo, kdyby se Cechapů rozmnožovali společně se svými nositeli a narozené děti by již byly obsazené novými Cechapů. Tak to ale není a nebude! Víte přece o obrovském rozdílu mezi dlouhověkostí Cechapů a krátkým životem lidí. Každý Cechapů vystřídá během svého života desítky hostitelů a často se stává, že mu hostitel zemře nečekaně. Pro tyto případy musí mít předem připravená vhodná náhradní těla, raději více než méně – a na Hlimi by znovu vznikla vrstva privilegovaných Cechapů a mnohem početnější vrstva lidí, při plném vědomí čekajících na zničení osobnosti, až některému Cechapů zestárne nebo zemře hostitel a bude potřebovat náhradu.“

„Takže se obáváš, že si Cechapů na Hlimi vytvoří jakýsi rezervoár lidí, ze kterého se budou dál zásobovat novými těly, kdykoliv budou nějaké potřebovat?“ zeptal se ho zaraženě Nokimcha.

„Přesně tak,“ odvětil Pavel. „Tak je to přece na Zemi dnes. Lidí bez Cechapů je většina, aby si parazité mohli vybrat, kdykoliv budou potřebovat další tělo. A ta masa lidí jim současně zajišťuje komfort, jaký sama nemá. Cechapů se daří skvěle, ani nepotřebují Seka – všechno jim dodají otroci, často i nadšeně a se zápalem, ačkoliv se jim samotným nevede ani ze setiny

tak dobře. Na Zemi je to ještě horší tím, že lidé netuší, že budou sloužit jako hostitelé – a přitom je Cechapů vymažou! A totéž se dá čekat i na Hlimi, jestliže tam umístíte Cechapů se schopností rozmnožování. Budou si vytvářet zásoby dětí, určených k roztrhání osobnosti.“

„S vlastními dětmi by snad tak zle nenakládali!“ namítl Dužildáh.

„Vážně si myslíte, že Cechapů budou mít s lidskými dětmi slitování?“ opáčil Pavel. „Budou to jejich děti? V jistém smyslu ano – byly by to děti jejich otroků-hostitelů, ale na ty se budou dívat jako na jiné otroky – jako na chodící potravu. Podle nás to bude náhrada jedné genocidy genocidou dalších nevinných obětí. Tohle jste vážně vymysleli?“

Mimozemšťané Nokimcha s Dužildáhem se na sebe tázavě podívali.

„Možná by to měl vědět Sněm,“ řekl po chvílce přemýšlení Nokimcha.

„Ale to nic nemění na našem zdejším poslání,“ namítl Dužildáh. „Především musíme zajistit, aby zdejší Sek nezabíjel rozumné bytosti – rambu i Cechapů. Pak zařídíme odsun Cechapů i rambu kam patří – Cechapů do Hlimi, rambu do jejich domovů. Rozhodně ale musí skončit neuvážené zabíjení! Rambu i Cechapů jsou přece také myslící bytosti!“

Pavel s Zdenkou a s Milčou se na sebe podívali. Pavel to otočil nečekaně, ale dívky to pochopily a cítily stejně. Pomyšlení, že těm zeleným rosolům předhodí tisíce dosud nenarozených miminek, bylo pro všechny příliš silné kafe.

„Seka zablokujeme,“ schválil postup kolegy Nokimcha. „Ale trvám na tom, abychom se před dalšími akcemi obrátili na Sněm. Argumenty pozemšťanů jsou nezvykle silné a nemůžeme je bez povšimnutí odmítnout.“

„Jenže tím se odsun zdrží!“ namítl Dužildáh. „A jak teď sami pozemšťané dokázali, Cechapů na Zemi spolu s rambu vraždí!“

„My ale také trváme na dalším projednání Sněmem!“ řekl Pavel až nečekaně pevně. „Možná Cechapů zabijí pár tisíc lidí, ale to, co navrhujete vy, by znamenalo peklo pro miliony nevinných na Hlimi. Nechceme takovou medvědí pomoc, která vlastně žádnou pomocí není a nemá tedy smysl!“

Nokimcha se zamračil – jen tvář Dužildáha zůstala nehybná, jak už je to u hmyzu obvyklé.

„Proč jste tedy přišli do Zuznelai pro pomoc, když ji teď najednou chcete odmítnout?“ zeptal se trojlístku s nehybným výrazem Dužildáh.

„Nepřišli jsme do Zuznelai pro pomoc,“ odvětil Pavel. „Do Zuznelai

jsme se dostali omylem, přenesla nás tam opuštěná zlýtu. Navíc jsme netušili, že bychom měli žádat o pomoc proti Cechapú – původně jsme chtěli jen návrat do našeho světa. Až na Gežgay jsme se dozvěděli, že se nacházejí i u nás i co jsou zač. Věděli jsme, že náš svět je nespravedlivý. Teď už víme, kdo za zločiny stojí a dá rozum, když jsme se to dozvěděli, chceme se jich zbavit. Vy ale chcete jednu nespravedlnost napravovat jinou, stejně hroznou nespravedlností – to přece nemůžete myslet vážně! Opakuji – to, co navrhuje není žádné řešení ani pomoc.“

„Opakuji, je to námět pro Sněm!“ řekl Nokimcha rozhodně směrem ke svému partákovi.

„Dobrá – ale nejprve vlož do Seka tvrdý zákaz zabíjení!“ požadoval Dužildáh. „Kolik času na to potřebuješ?“

„To je snadná záležitost, vím, kam se obrátit,“ řekl Nokimcha. „Stačí mi chvilka soustředění.“

„Proved’ to tedy – a vrátíme se informovat Sněm,“ ustoupil Dužildáh, ale poodstoupil stranou na znamení, že diskuse skončila a další argumenty se již nepřijímají.

„Počkejte tady,“ pokynul Nokimcha zamračeně dětem a vyšel z jídelny do komůrky.

Zřejmě potřeboval být sám a v klidu. Pavlovi se zdálo, že je pořád aspoň trochu na jejich straně, ale ani s ním se teď nedalo diskutovat.

V jídelně, kde zůstaly děti s Dužildáhem, zavládlo mrazivé ticho. Takový obrat nikdo nečekal. Nikdo ale nechtěl změnit názor bez přesvědčivého důvodu. Snad Nokimcha – jenže v této inspekci zjevně neměl hlavní slovo a musel respektovat i svého partáka.

Nokimcha se po chvilce vrátil a ohlásil, že je připraven k návratu do Zuznelai.

„A vy tady zatím nikoho nezabíjejte!“ napomenul děti. „Když na Zemi Cechapú nebo rambu zabijí pár tisíc lidí, bude to na vaši zodpovědnost – sami jste si ten odklad vyžádali.“

„Já jen doufám, že Sněm chitžará bude mít pochopení pro naše námitky!“ řekl Pavel.

„Sněm chitžará je vezme v úvahu,“ slíbil mu Nokimcha.

„Taky doufám,“ řekl Pavel.

„Tak jsme dopadli – jak sedláci u Chlumce!“ zhodnotila situaci Zdenka, když vyslanci Zuznelai odletěli v neviditelném mesrini směrem k Ančovu.

„Neměli bychom je raději poslechnout?“ zvažovala Milča. „Hlavně aby byli pryč Cechapů!“

„A umíš si představit, jaké peklo vznikne za pár století na Hlimi?“ vyjel po ní Pavel. „Kdo ví, jestli po sporech s Okchygy nevtrhli Cechapů na Zem i se svými nositeli – námi?“

„Vážně, Milčo, tohle si přece na svědomí nevezmeme,“ přidala se k němu i Zdenka.

„Ale co budeme dělat dál?“ starala se Milča.

„Počkáme, jak chitžará vyřeší jejich odsun na Hlimi,“ vzdychl si Pavel. „Podle mě jsou ohledy na Cechapů, aby tamní krysy nesnižovaly jejich inteligenci, přehnané. A každé částečné řešení bude špatné. Napadlo mě dát Cechapů čas geneticky zvýšit inteligenci a životnost hlodavců na Hlimi, aby jim vyhovovali, ale to by tentýž problém přesunulo na hlodavce. Cechapů by vytvořili svět podobný Zemi. Se stejnými pány-parazity, jen s jinými otroky. A potomci dnešních hlodavců by nám to za pár tisíc let vyčítali. A právem!“

„A co budeme dělat, když nám chitžará jejich způsob prostě vnutí?“ zeptala se Milča.

„Já bych řekl, že bychom měli být na Zemi pány my, lidé,“ uvažoval pomalu Pavel.

„Takže chceš o tom uspořádat všelidové referendum?“ zašklebila se Milča.

„To ne,“ nesouhlasil. „Toho by se chopili Cechapů a vsadím se, že by si prosadili zachování současného stavu. Jak se říká, kapři si sami rybník nevypustí. Uvědom si, jsou organizovaní, mají v rukou světové hospodářství a zejména média, takže dělat proti nim cokoli otevřeně nemá smysl.“

„Jenže kdo by o tom měl rozhodnout? My tři?“ znejistěla Milča. „Není nás na to nějak málo? Obávám se, že to silně přesahuje naše... naše kompetence...“

„Mohli bychom na rozhodování najít širší společnost lidí bez Cechapů,“ uvažoval Pavel. „Teď už je přece umíme rozpoznat a nepustíme je mezi nás. A když jim pořádně vysvětlíme, jak se věci mají, můžeme je třeba nechat hlasovat...“

„To nic nevyřeší,“ řekla bezbarvým hlasem Milča. „Moji rodiče také

Cechapů nebyli – aspoň doufám – jinak by mámu ze vsi před zkázou včas vytáhli. Ale kdybys je nechal hlasovat, hlasovali by svorně pro zachování současného stavu. Oni přece byli se vším srozumění, se vším už předem souhlasili... a takových znám...“

„To bude těžký!“ vzdychl si Pavel. „My víme, co je špatné a čemu se máme vyhnout. Chitžará na Zuznelai zase vědí, co nesmíme udělat, aby se snad nezpůsobila křivda parazitům. Ale problém je, že to asi bez ubližování nepůjde. Někdo to zkrátka odnese. My lidi – nebo Cechapů. Ať se na nás chitžará zlobí nebo ne, v tomhle musíme být na straně lidí.“

„Jo – ale co když oni přece jen prosadí svou?“ sýčkovala pořád Milča.

„V nejhorším bych byl pro postavit se jim s plnou rozhodností,“ řekl Pavel. „Nakonec – jde nám přece o všechny lidi světa. A to už stojí za trochu rozhodnosti.“

„Šlíš? Postavit se proti chitžará?“ vyjekla Milča.

„V nejhorším – i proti nim,“ potvrdil Pavel. „Musíme ukázat rozhodnost. Samosebou vím, že na odpor proti Zuznelai nemáme sílu. Můžeme mít ale vytrvalost. Nesouhlasíme, aby lidé – nebo jejich potomci, což je totéž v budoucím čase – sloužili jako kanonenfutr Cechapů. Když jim tak zarputile chtějí chitžará pomoci, ať jim nabídnou jiné hostitele! Když chce být Dužildáh šlechetný, ať jim nabídne své krajany dryazgu!“

„To bys po nich chtěl trochu moc, nemyslíš?“ vyjekla Milča.

„Oni to po nás chtít mohou?“ vybuchl opět Pavel. „Tak víš co? Jestli se tu objeví další rambu do doby, než se Nokimcha vrátí, zlikviduji je i bez Seka. Genocida to nebude, v jejich domovském světě jich zbude pořád ještě víc než dost a tady zlikviduji jen vrahy, těch škoda nebude.“

„Jak to ale chceš udělat?“ zajímala se Milča.

„Jednoduše,“ řekl. „Vypůjčím si na nejbližším vojenském letišti NATO jednu ostrou bombu, naložím ji do mesrini a hodím ji rambům na hlavy. Sek je odmítne zabít, ale neodmítne nám dát proti těm bestiím zbraň. Mesrini bude nedostižný neviditelný bombardér – ať mě kritizuje, kdo má lepší řešení naší situace!“

„Tím bys mohl ale zabít i spoustu lidí kolem,“ varovala ho věčně Zdenka.

„Pokud se tam budou nacházet, budou mít smůlu!“ řekl suše.

„Vrahu!“ řekla jen Zdenka.

„Odvolej to!“ otočil se k ní Pavel. „Odvolej to – ale hned!“

„Říkal jsi, že klidně zabiješ spoustu nevinných lidí kolem,“ připomněla mu. „Tomu se přece na Zemi říká válečný zločin, ne?“

„A byl by to zločin, kdyby kolem rambů byli nevinní lidé,“ přikývl, ale jen zdánlivě. „Jenže kdo se může nacházet v jejich blízkosti? Jedině vojáci – a to ještě sami oficíři Cechapů! Ti, kdo je na Zem pozvali a umožnili jim vraždit. Když je ta bomba sejme, bude to válečný zločin? Houbičky s octíčkem, milá Zdeninko! Fakt bych si k tomu měl vybrat největší kalibr, jaký mesrini unese! A koukej odvolat toho vraha, nebo tam poletíš se mnou s druhou bombou jako pojistka, kdybych se netrefil!“

„Ale co kdyby kolem sebe skutečně postavili nevinné lidi – třeba jako živý štít?“ zastala se Zdenky věčně Milča. „Hodil bys tu bombu, kdyby tam byly malé děti?“

„Jednak je to nenapadne,“ řekl už zase klidně Pavel. „A kdyby přece, zvolíme na místě jinou taktiku. Zatím to vypadá tak, že v jejich blízkosti jsou jen vyšší důstojníci a každý má kolem hlavy svatozář jako sbor svatých. Upřímně řečeno, chitžará to s tím označením Cechapů vůbec netrefili!“

„Hlavně jestli nám je bude Sek označovat jako dosud,“ starala se Milča. „Kdyby označování zrušili, pěkně by nás převezli!“

„To neudělají!“ ujistil je Pavel. „Vždyť jsme na to přišli my, že Sek umí Cechapů odlišit.“

„No ale – co by chitžará zabránilo nám to za neposlušnost trochu ztížit?“ ušklíbala se Milča.

„Stejně mám v úmyslu postavit je před hotovou věc,“ řekl Pavel.

„To ti neprojde,“ věstila mu Milča. „Chitžará nejsou pitomci, aby se nechali opít rohlíkem.“

„Rohlíkem ne... ale něco bych přece jen udělal,“ řekl Pavel zarputile. „Hele, holky – poletím se teď na něco podívat, zatím tady trochu uklid'te...“

„S sebou nás nevezmeš?“ vyskočila Zdenka.

„Ne,“ řekl suše.

„Tak nám aspoň řekni, kam se chceš vypravit!“ žádala Milča.

„Jo, to vám řeknu,“ ušklíbl se. „Jdu pozdravit Dalajlámu.“

„Ty víš, kde je?“ vyjekla Zdenka.

„Ne – ale vím, kde má sochu,“ odvětil, zvedl se a zamířil k hornímu východu z Doupěte.

„Kde to je?“ dorážela na něho Zdenka.

„Jezero Tengrinor, Lhasa, Tibet,“ posloužil jí upřesněním.

„Proboha – co tam je tak zajímavého?“ vyjekla Zdenka.

„Brána JHV-7,“ odvětil.

Vzdor

Pavel se vrátil jakoby nic a odmítl hovořit o tom, co v Tibetu viděl. Po návratu zhltnul půlnoční večeři a požádal dívky o klid do rána, načež padl na lůžko a usnul. Dívky tím velice zklamaly, ale nic jim nezbývalo než smířit se s tím a počkat na ráno, jak se věci vyvinou.

Jenže ráno se problém nevyřešil ani neobjasnil. Pavel ve spěchu zhltnul snídani, kterou mu dívky přinesly až do postele, načež vyskočil a zamířil opět ven z Doupěte.

„Vrátím se večer!“ řekl na půl úst, než nasedl do mesrini a zmizel jím.

„A nás tady nechá jako kůly v plotě!“ vzdychla si Milča.

„Co dělal v Tibetu?“ vrtalo hlavou Zdenka. „A co chystá teď?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Milča. „Ale měla bych nápad, co můžeme udělat my dvě.“

„Nápad?“ rozjasnila se Zdenka. „Sem s ním!“

„Vezmeme si civilní šaty a zaletíme si do nejbližšího většího města,“ popisovala jí svou ideu Milča. „Nějaké peníze snad ještě máme... zkrátka se usadíme do nejbližší internetové kavárničky, dáme si tam kapučínko a podíváme se po světě. Nejzajímavější bude pro nás Tibet, ale projedeme všechno, co by nás mohlo praštit přes oči. Chceš?“

„A co když po nás bude někdo požadovat občanku?“

„Tak jsme si je zapomněly doma, kdo by pořád tahal s sebou dokumenty!“

Rozhodnuto – uděláno. Zanechaly Pavlovi na stole v jídelně lísteček, aby je nehledal, oblékly se do nejlepších Zdenčiných šatů – každá v jiné barvě – a nasedly do jedné společné mesrini.

Internetová kavárna nebyla úplně prázdná, ale jeden počítač s připojením k internetu se tam našel. Dívky si jej pronajaly na dvě hodiny, obě si daly kávičku (ovrósje to jistě snesou) a sedly si k nejnovějším zprávám. Zdenka chtěla zadat heslo Tibet, ale nebylo to třeba, čerstvá zpráva z Tibetu na ně vyjukla hned na první stránce zpráv ze světa.

Podivné neštěstí v Tibetu!

„Co tam je?“ tlačila se Milča k monitoru.

„Počkej, netlač se, ať vidíme obě!“ napomenula ji kamarádka, ale to už si prohlížely ilustrační obrázek ke katastrofě, která se odehrála nedaleko

hlavního města Tibetu Lhasy.

Poblíž jezera Tengrinor se znenadání propadla země a objevila se úděsná propast o průměru téměř šedesáti metrů. Zvědavci, kteří se seběhli na jejím kraji, svorně tvrdili, že se na dno nedalo dohlédnout, jak bylo hluboké, svorně však tvrdili, že se z hloubky ozýval řev vody, zesílený jakoby obrovskou troubou. Vzápětí se s hromovým rachotem zřítila stěna, oddělující propast od sousedního jezera, jehož vody nakrátko vytvořily další řvoucí vodopád do zemského nitra. Přihlížející se pod dojmem katastrofy dali na zděšený útěk. Právě včas – i stěna propasti, na níž před chvílí stáli, se za dalšího rachotu zřítila do hlubiny.

Výsledkem byla ještě větší propast než zpočátku, kterou rychle plnila voda z říčky, vlévající se do jezera, až na tom místě zůstalo jen nové, neuvěřitelně hluboké jezírko, spojené poměrně úzkým průlivem s dosavadním jezerem Tengrimor.

Propast podle zpráv nenávratně a beze stop pohltila starodávnou kapličku s blíže neurčeným počtem tibetských mnichů, kteří se v ní v kritické době modlili.

„Myslíš – Pavloušek?“ mrkla Zdenka na Milču, když dočetla zprávu do konce.

„Nevím,“ odvětila neurčitě Milča. „Co ti mniši? To by Pavel neudělal! A jak, prosím tě?“

„Ale je to přesně tam, kde nám to včera ohlásil,“ upozornila ji Zdenka. „Tibet, Lhasa!“

„Dokonce mluvil o jakémsi jezeru,“ doplnila ji opatrně kamarádka.

„Umím si to představit i s těmi mnichy,“ pokračovala tvrdě Zdenka. „Stačilo by, aby měli kolem hlav svatozáře a Pavel by na ně nebral ohledy!“

„Blázníš?“ obrátila se na ni Milča. „Tibetští mniši přece nejsou katolíci!“

„No a?“ opáčila Zdenka. „Jsou také dost staré náboženství a donedávna v Tibetu vládli. Vládli, rozumíš? Všude přece vládnou Cechapú!“

„Nedávno – myslím z historického hlediska – je dobyla a obsadila Čína,“ namítla Milča.

„No a?“ opáčila opět Zdenka. „Státy přicházejí a odcházejí, Cechapú zůstávají. V Evropě také pominula moc církve, ale Cechapú ve špičkách vysokého kléru zůstali. Nevíme, kolik jich vládne dneska v Číně, ale mohli

zůstat i mezi mnichy!“

„Myslíš, že to mohl udělat on?“ nedůvěřovala tomu Milča.

„Je to v možnostech Seka? Řekla bych, že je,“ pokračovala Zdenka. „Něco tak úděsného může udělat jedině Sek, ale Pavel by mu k tomu mohl dát příkaz!“

„Proč by to ale dělal?“ namítala Milča, jenže pak se jí rozsvítilo. „Leda... leda by to souviselo s hvězdnou bránou JHV-7... o té přece taky mluvil?“

„Takhle se ale hvězdné brány neprojeví!“ zarazila se pro změnu Zdenka.

„To nebyl projev její činnosti,“ mračila se Milča náhlým poznáním.

„Tak co to mělo být?“

„Zdeni... Pavel tu bránu pomocí Seka zničil!“ vyhrkla Milča.

„Ale proč?“

„To se dá snadno uhodnout!“ řekla Milča. „Aby ji už nemohli použít Cechapů.“

„Vždyť jich mají na výběr... tuším dvanáct!“ namítla Zdenka.

„Už jen jedenáct,“ opravila ji Milča. „Moment – počkej! Jak se řekne propast anglicky?“

„Abyss,“ napověděla jí kamarádka a Milča to heslo rychle zadala do Googlu.

„Tady to máš!“ ukázala Zdence na první heslo, které se objevilo. „Brána JHV-2!“

„Katastrofa v Jeruzalémě!“ četla zděšeně Zdenka. „Chrámová hora, Zed' Nářků i mešita Al Aksá se dnes ráno propadly do obrovské propasti...“

„Pavloušek!“ dodala Milča.

Když se Pavel do večera nevrátil, Zdenka se o něho začala obávat. Pokusila se s ním spojit aspoň telepaticky, ale nevrle ji ujistil, že jim všechno vypovídá, až se vrátí.

„Mám toho moc, nerušte mě!“ odpálil ji.

Milča to tedy raději ani nezkoušela a obě šly spát. Jenže Pavel nebyl v Doupěti ani ráno a to už se o něho začaly strachovat obě.

„Pavlíčku, kde jsi?“ zkusila to s telepatíí pro změnu Milča.

„Už jsem v Japonsku, ale tady to asi bude drsnější,“ odpověděl jí.

„Co má být drsnější?“ chtěla hned vědět podrobnosti.

„Japonci neutíkají, když se jim roztřeše půda pod nohama,“ odpověděl Pavel. „Všude jinde se lidi rozprchli, ale Japonci jsou na zemětřesení příliš zvyklí.“

„Snad jim tam neděláš zemětřesení?“ zhrozila se.

„Jo, musím,“ přitakal. „Oni by jinak neutekli.“

„Jak to, proboha, děláš?“

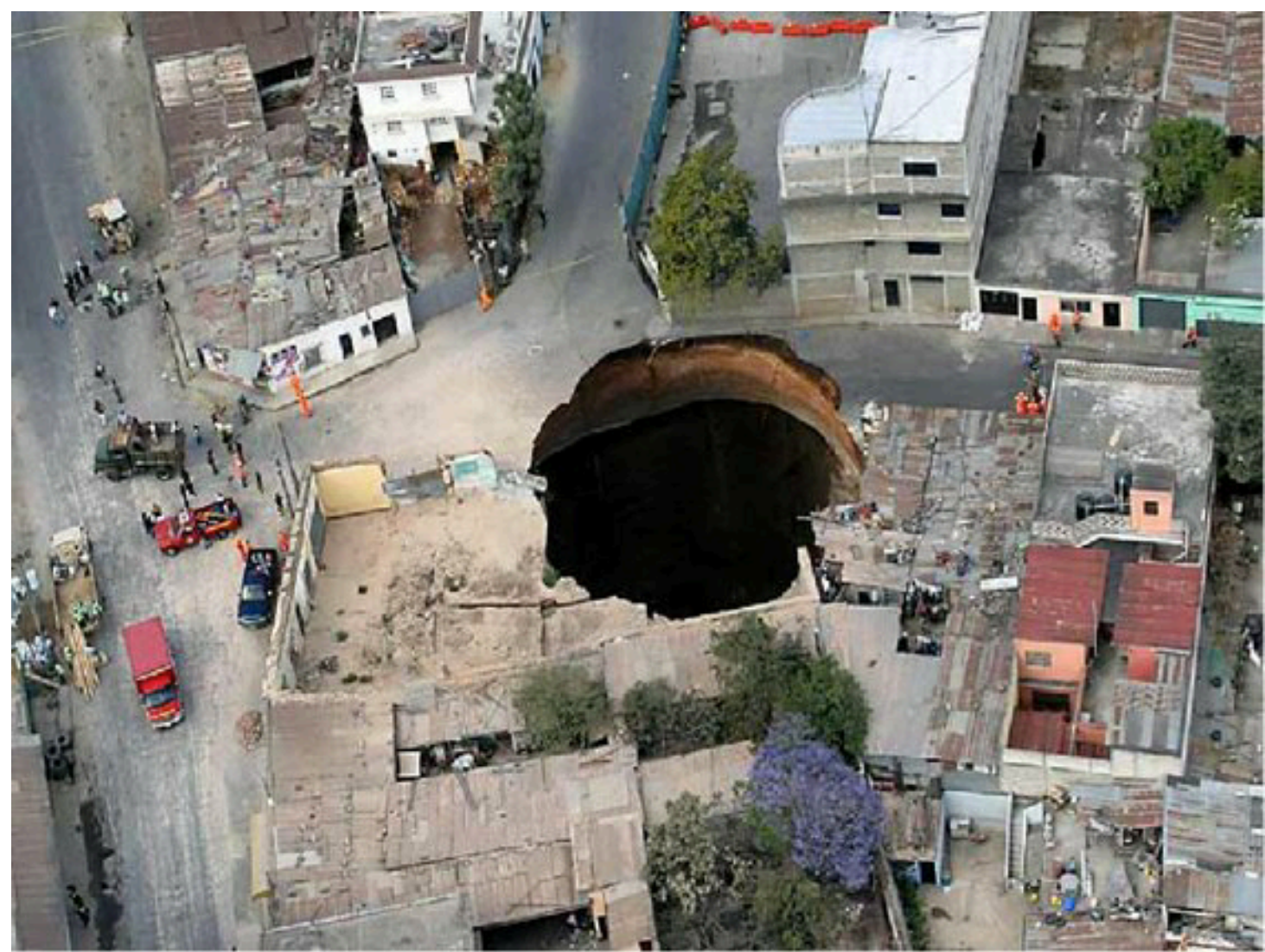
„Sek umí jinší věci!“ ujistil ji. „Hele, teď mě nech, ženu na ně tsunami, nerad bych, aby to někoho doopravdy zabilo...“

Pak přerušil telepatické spojení a zmizel jí.

„Tohle nebude nic malého!“ sdělila Milča Zdence. „Jenže Pavloušek nám nic neřekne, nemá na nás čas. Nepůjdeme se zase podívat na internet?“

Vyletěly tedy obě společně v jednom mesrini směrem k internetové kavárničce, kde už je znali od minula. Kromě internetu si objednaly i nějaké zákusky, takže se na ně majitel kavárničky díval jako na dobré zákaznice. Nedělaly žádný rozruch a spořádaně platily.

Jen si ale zapnuly prohlížeč, Milča udiveně hvízdla.

„No nazdar!“ řekla, když se před nimi rozvinuly světové zprávy.

Katastrofy se množily jako houby po dešti. Nejen ty daleko, v exotických krajích, jako je Jižní Amerika a střední Afrika. Nevyhnuly se ani Evropě. Podobné jevy se ve světě vyskytovaly už dříve, ale vždycky měly příchuť výjimečnosti a odehrávaly se spíše v exotických zemích. Nejbližší případ toho druhu se odehrál poblíž města Dijonu ve Francii, kde nedávno řádily podivné kočkovité šelmy. Dnes byla přímo uprostřed přírodní rezervace obrovská jáma, kam padala voda ze širokého okolí. Francouzská Gendarmerie ohraničila přilehlou oblast zákazem vstupu, dovnitř směli jen experti na podzemní jevy, ale žádný z nich nebyl schopný vysvětlit, jak se tu mohla znenadání objevit taková jáma. Podle šumění vody na dně nové propasti usoudili, že se zde pod zemí nacházela kaverna krasového původu, postupně se zvětšovala, až se její strop propadl. Dnes se ale vyskytlo v jediném dnu hned několik takových výjimečných jevů na více místech světa.

„Propast v lese u Leicesteru, Anglie – brána JHV-6,“ konstatovala Milča.

„Propadliště v přírodní rezervaci u Dijonu, Francie – brána JHV-5,“

našla další zprávu Zdenka.

„Zříceniny města Kartágo, Tunis – brána JHV-4,“ doplnila Milča.

„Nezapomeň na Chrámovou Horu v Jeruzalémě – brána JHV-2,“ připomněla jí Zdenka. „Úplně první byla přece Lhasa – brána JHV-7!“

„Laguna Warawarani, jezero Titicaca, Peru – brána JHV-11,“ vylovila další zprávu Milča. „Je mi to jasné. Pavloušek systematicky likviduje hvězdné brány pod správou Cechapů. Nejspíš počítá s tím, že o bráně GEIA-14 v Ančově nevědí, takže je chce odříznout od vesmírného spojení. To by se dalo pochopit – když jim odebere vstup do vesmíru, znemožní jim přísun dalších rambů. Ale jestli počítá s tím, že si to Cechapů nechají líbit, pak se podle mě plete. Tohle nebude šlápnutí do vosího hnízda, to bude protržený pytel plný jedovatých hadů. Jestli po nás Cechapů do této chvíle pátrali jen jako po obtížném hmyzu, po tomhle určitě pochopí, že nás musí najít, ať to stojí co stojí! Aby je nakonec nenapadlo použít proti nám něco hodně silného. Třeba atomové bomby. To by mohly být jatka!“

„Já Pavla chápu,“ řekla Zdenka. „Rambů bylo na Zemi víc než dost a zbavit Cechapů únikové cesty ze Země v případě jejich porážky je taky dobrý krok.“

„Ale mohl počkat na rozhodnutí Sněmu chitžará,“ zkritizovala to Milča. „A co když se jim nebude líbit, co udělal? Něco jiného by bylo, kdyby mu to schválili a ještě lépe, kdyby mu to sami navrhli. Spíš se bojím, že v tomhle příliš předběhl události. Víš přece, že Sněm chitžará na nás reaguje s časovým zpožděním.“

„Ať něco předběhl, nebo ne, zdá se mi to logické,“ vzdychla si Zdenka. „Měly bysme stát při něm, i kdyby měli chitžará řeči.“

„Jen aby to pomohlo,“ sýčkovala Milča.

„Co aby pomohlo?“ zeptala se Zdenka. „Pavlovo ničení zlýtu? Nebo to, že budeme stát při něm?“

„Oboje,“ řekla Milča. „Jestli Pavel zničí všechny brány kromě Ančova, bude mít Země už jen jedno jediné spojení se Zuznelai. Je nebezpečí, že nám Cechapů vypátrají a zničí Ančov a budeme od Zuznelai odstřiženi na věky věků!“

„Zapomínáš na dvě podvodní brány harvéků u Kanárských ostrovů a u Malajsie!“ připomněla jí Zdenka. „Kromě toho, Sek umí postavit hvězdné brány, kde mu to nařídíme. Cechapů neposlechne, takže by museli mít

nějaký jiný způsob jejich stavby. To ještě uvidíme – jestli brány JHV vznikly pouhým přejmenováním bran GEIA, byli by Cechapú nahraní – a to by bylo jen dobře. Zničení bran je podle mě velice důležitý tah. Nejenže ukončil působení rambů na Zemi, ale vzal těm parazitům i únikovou cestu na jiné světy. Moc bych se divila, kdyby to chitžará neocenili. A kdyby ne, musíme zkrátka aspoň my tři držet pohromadě.“

„To my budeme,“ přikývla Milča. „Já jen mám obavy, aby to stačilo. Zdá se mi, že se chitžará příliš starají, aby se nedejpámbu neubližovalo Cechapú. Přitom, co vím, gežgové si s nimi nechtěli špinit packy, proto je do vyhnanství poslali už jen vyhynout. Lipóld'ové se s nimi nepárali vůbec, ve svém světě Šelkan je bez velkých cavyků prostě vyvraždili. A teď budou dryazgu protestovat proti ubližování těm parazitům? Museli Cechapú vyrazet do dalších a dalších světů zotročovat jejich obyvatele? Nemohli se spokojit se světem, kde kdysi vznikli? Co se s ním vlastně stalo? Budeme se na to muset Nokimchy pořádně přeptat!“

„Mohlo se stát, že jejich původní svět zničila nějaká katastrofa,“ uvažovala Zdenka.

„Jo, katastrofa,“ přitakala Milča. „Ani bych se nedivila, kdyby tou katastrofou byla atomová válka, ve které se Cechapú z větší části vyvraždili a přežili ji jen dobyvatelé, kteří právě zotročovali okolní světy.“

„Budeme se muset zeptat,“ přijala Zdenka Milčinu myšlenku. „Už aby se Nokimcha vrátil!“

„Už aby se vrátil Pavlíček!“ přála si Milča. „Začínám mít o něho strach.“

„Taky začínám trnout, co všechno proti nám Cechapú soustředí!“ přiznala i Zdenka. „Musíme doufat, že ty bestie nejsou všemocné. Já pevně věřím, že nejsou!“

„Jenže náhoda je blbec!“ vzdychla si Milča.

„Tak mu aspoň držíme palce!“ navrhla Zdenka.

„Jen aby to pomohlo!“

Pavel se vrátil až třetího dne před večerem a dívky ho přivítaly tak nadšeně, jako asi vítá otec vracejícího se marnotratného syna.

„Tak povídej!“ objímala ho Zdenka bouřlivě.

„Jak tě to vlastně napadlo?“ přidala se Milča, když se vymanil i z její náruče.

„Teď si dám něco pořádného k večeři!“ odmítl vypovídat hladový. „Do teďka jsem se odbýval samými blafy – i když jsem při tom v Japonsku obohatil Sekovu kuchařku o pár specialit.“

Dosedl v jídelně za stůl a poručil si pořádnou večeři – českou svíčkovou na smetaně.

„Není nad maminčiny mňamky!“ řekl a pustil se do jídla.

Pravda, svíčkovou od maminky dával jako vzor do Sekovy kuchyně on sám.

Dívky si daly jen pár zákusků a kafičko kapučínko – které pro změnu ony zanesly do Sekovy kuchyně během svého pobytu v internetové kavárně.

„Abys věděl, v první chvíli jsme se my dvě o tebe pohádaly,“ začala Zdenka, když bylo jasné, že on s plnou pusou mluvit nemůže a nebude.

„Došlo nám, že systematicky ničíš hvězdné brány JHV,“ pokračovala Milča. „Shodly jsme se, že to nejspíš bude správné, jen se nám zdálo, že to děláš moc grandiózně, se zbytečnými efekty. Bylo při tom přece spousta obětí na životech – byly opravdu nutné?“

„Cechapů nelitujte a lidi tam nebyli,“ zamumlal Pavel s plnou pusou.

„Muselo ti dojít, že to neprojde jen tak,“ přidala Zdenka. „Jestli po nás Cechapů až dosud pátrali jen jako po obtížném hmyzu, teď určitě pochopili, že nás musí najít, ať to stojí co stojí!“

„Napadlo mě dokonce, aby proti nám nepoužili atomové bomby. Kdyby je naházeli na Čechy, nastala by děsná jatka!“ dokončila Milča.

„Jenže právě v Čechách poslední dobou nic nepodnikáme,“ namítl Pavel, jen v rychlosti spolkl kousek svíčkové co měl v puse. „A když budou Cechapů čenichat poblíž mých posledních akcí, nic zajímavého nenajdou.“

„Proto jsi to dělal s takovými příšernými efekty? Abys je odlákal od Čech?“ hádala Zdenka.

„Nepodnikal jsem žádné efekty čistě jen pro efekty,“ odmítl to Pavel. „Hvězdná brána je téměř nezničitelná a fakticky jedinou možností, jak ji vyřadit, je co nejdůkladněji ji pohřbít. Uvědomte si, brány zlýtu nejsou z běžné hmoty, ale z allohmoty. Fixují se na normální hmotu, ale tu můžete pod nimi roztavit i rozbít, zlýtu se to nedotkne. Možná by stačilo zalít brány asfaltem, betonem, nebo třeba lávou, ale to všechno se dá uvolnit, odtavit a třeba jen odvrtat a jakmile bude brána opět volná, začne fungovat, jako kdyby se nic nedělo. Ančov je nakonec krásnou ukázkou.“

„Tak co jsi tam vlastně vyváděl?“ chtěla vědět Zdenka.

„Pohřbil jsem je aspoň tak, aby nebyly dosažitelné,“ odpověděl. „Přikázal jsem Sekovi, aby pod nimi vytvořil válcovité dutiny. Začal v kilometrové hloubce a postupoval vzhůru. Kdykoliv se strop dutiny zřítil, Sek jámu vyčistil a pokračoval. Nakonec se do vzniklé propasti zřítilo všechno až na povrch. A protože je allohmota bran vázaná na skálu, skončila na dně i s ní. Pak na to Sek strhl stěny, zasypal to nějakým milionem tun skal, většinou to zalila i voda z nejbližšího vodního zdroje, zkrátka, uvolnit takto pohřbenou bránu je vysoce nad hranicemi lidských možností.“

„To ale těžko napravíme i my,“ hádala opatrně Milča.

„Těžko,“ přikývl Pavel. „Proto to ani napravovat nebudeme. Pro nás bude jednodušší postavit pár nových zlýtu.“

„Myslíš, že Cechapú nedovedou stavět brány zlýtu?“

„To uvidíme,“ pokrčil rameny. „Mimo jiné jsem se dozvěděl, jak se Seka zeptat na umístění všech hvězdných bran na Zemi.“

„A co ses dozvěděl?“ chytila se toho hned zvědavě Zdenka – a ani Milča nebyla méně zvědavá.

„Jednak – ani pohřbení bránu neukryje před Sekem,“ usmál se. „A jako vedlejší efekt jsem se dozvěděl umístění tří zbývajících bran.“

„Kde jsou?“ zajímaly se hned obě.

„Dvě jsou v Rusku,“ nenechal se pobízet. „GEIA13 je kdesi ve stepi u Kurska, GEIA15 je na Sibiři v Nižní Tungusce. Obě jsou neschopné provozu, nejspíš budou zasypané, ale snad by se ještě daly vyhrabat, kdyby nám na nich záleželo.“

„Nám na nich nezáleží?“ provokovala Zdenka.

„Momentálně ne,“ přitakal. „Nutně je nepotřebujeme – a buďme rádi, že o nich Cechapú nevědí a nebudou je vyhrabávat ani oni.“

„A kde je ta čtvrtá?“ chtěla vědět Milča.

„Ta je asi nejnedostupnější,“ ušklíbl se. „Brána GEIA07 leží pod ledem Antarktidy, zhruba v místech, kde mají Rusové stanici Vostok. Zajímalo by mě, proč ji umístili poblíž zlýtu, zasypané ledem. Třeba se i nefunkční brána projevuje nějakou magnetickou anomálií – možná se jich na to jednou zeptáme. Ale možná nám to dříve řekne Sek – v tom fofru jsem mu takové otázky nedával. Na to bude čas v nejbližších dnech.“

„GEIA07?“ podivila se Milča. „Sedmička je snad v Číně!“

„Jak se zdá, Cechapů čtyři brány Okchygů na Zemi neobjevili,“ uvažoval Pavel. „Spokojili se s dvanácti a přejmenovali je, aby vypadly z Okchygských adresářů. Podporuje to moji domněnku, že brány stavět nedovedou. Jen si je přejmenovali a pěkně popořadě přechíslovali. Původní čísla mají jen ty neobjevené a Antarktis je podle toho původní sedmička.“

„Naštěstí je číslování vodních bran jiné, takže se to neplete,“ vzdychla si Milča. „Budeme tedy pořád používat naši Čtrnáctku – Ančov?“

„Až vyženeme Cechapů, brány si doplníme,“ sliboval Pavel. „Obávám se, že z těch původních nebude použitelná ani jedna, takže začneme od jedničky.“

„A nestálo by za pokus ty neobjevené najít a podívat se, proč je nenašli Cechapů?“ navrhla Zdenka. „Co když jsou v pořádku, jenom nějak... zasypané?“

„O té antarktické bych řekl, že je hluboko pod ledem,“ tipl si Pavel. „Kursk a Tunguska... v těch bych se raději moc nešťoural. Ještě Cechapů ukážeme, že tam něco zajímavého je. Nechme je na později, až vyženeme ty parazity!“

Tak se nakonec dohodli. Zítra se dívky podívají na internet. V kavárně je už znali, považovali je asi za místní, nikomu zatím nebyly nápadné. Co na zničení hvězdných bran říká svět – přesněji Cechapů? Ti samozřejmě dobře vědí, co na těch místech bylo, dalo se očekávat, že budou zuřit – tím spíš, že viníka nechytili. Budou to ale prohlašovat za málo pravděpodobný přírodní jev?

A pak ještě zbývalo vyčkat, co na to řeknou chitžará.

Budou s tím souhlasit, nebo Pavla pořádně sprdnou?

To se teprve uvidí.

Mlávýdó

Pavel ten večer opět prohlásil, že je utahaný jako kotě, takže půjde brzy na kutě, což mu obě výjimečně uznaly. Ještě chvíli se pak dohadovaly o tom, co se právě od něho dozvěděly.

Bude Pavlova likvidace hvězdných bran úspěšná? Nebo najdou Cechapů způsob, jak pohřbené brány zpřístupnit? Vlastně by jim stačila jedna jediná! Pavel se sice dušoval, že důkladněji pohřbené být ani nemohly, ale – Cechapů nejsou pitomečci a není pro ně problém soustředit na to libovolně velkou armádu kopáčů, o technice nemluvě.

Další otázkou bylo, jak hodně je to popíchno, aby se ještě více snažili nebezpečný trojlístek najít a zlikvidovat. Bude jim stačit dosavadní neviditelná mesrini i maskování Doupěte?

Třetí – a podle Milči rozhodující – otázkou je, co na to řeknou chitžará. Zničení hvězdných bran by mohlo Zemi úplně odříznout od vesmíru. Chitžará si toho nebezpečí jsou jistě vědomi, asi Pavla nepochválí. Jenže co už se stalo, těžko se napraví. Pavel kamarádky utěšoval, že jsou schopni postavit hvězdné brány nové, neboť je to jedna z funkcí Seka, ale kdyby Cechapů jejich partu našli a zlikvidovali, zůstala by Země oddělená od Zuznelai trvale a o nějakém osvobození od parazitů by si lidé na Zemi nemohli ani zdát.

Někdy není dobré být nenahraditelní!

Ráno se tedy všichni tři vypravili do známé internetové kavárničky. Byla naštěstí poloprázdná a mohli by si pronajmout každý vlastní počítač, ale spokojili se se dvěma – když na jednom čekali na zobrazení, u druhého diskutovali.

Ze zpráv se ale zdálo, že Cechapů nechtějí lidstvu prozradit pravou skutečnost, zejména že došlo ke zničení hvězdných bran. Lidstvo o nich ostatně oficiálně nevědělo, takže se diskuse vedly jen o pravděpodobnosti či výjimečnosti neuvěřitelně podobných katastrof ve vzdálených místech světa, než aby se diskutovalo, oč tam vlastně šlo.

Cechapů ostatně světu ani nepřiznali všechny. Ve střední Africe ležela brána v pusté horské oblasti, všechny oběti tam patřily k Cechapů, takže se svět o této katastrofě ani nedozvěděl. V Jižní Americe u jezera Titicaca také nebyly žádné oběti na životech a zkáza brány byla doprovázená jen

nevelkým rozlitím jezera do nově otevřené propasti. Seběhlo se to navíc v noci a do rána se hladiny vyrovnaly natolik, že si nového, nepřiliš velkého zálivu povšimli jen místní, kteří se o tom zbytečně nešířili – bez srovnání s ostatními případy to ani nepůsobilo tak senzačně.

Celkově se dalo říci, že si obyvatelé Země odstřihnutí od vesmíru ani nevšimli. A protože ani netušili, co se stalo, nepřikládali tomu žádný význam. Nějaký sesuv půdy? Takových už bylo! Nic novějšího by nebylo?

Samotných Cechapů se to ale týkalo. Jistě si uvědomovali rozsah ztráty, která je postihla. Jak správně podotkla Milča, Pavel jim znemožnil únikovou cestu pro případ, kdyby jim začala na Zemi hořet koudel, nemluvě o odstřižení od spojenců rambu. Ti museli kypět vztekem, zejména když jistě dobře věděli, že nebezpečí přišlo z vesmíru. Jenže neměli na koho udeřit. Kde jsou vesmířané dnes?

Poprvé se jen mihli na Yucatanu – ale svědectví o nich bylo málo. Vyplývalo z nich, že už tam měli cosi neobvyklého – sjet z pyramidy na skateboardu kdekdo nedokáže, přeletět na prkně plot také nepatří mezi běžné dovednosti, ale po krátké policejní honičce zmizeli beze stopy, bezvýsledně po nich pátraly i všechny satelity. Po moři neodpluli a po zemi také ne. Záhada!

Pak se zdálo, že se usadili v Evropě. Zůstala po nich stopa v podobě mimozemských červů, prodlužujících život. S těmi se někteří Cechapů kdysi dávno setkali, v každém případě se červi včas dostali do rukou odborníka, který promptně vymyslel protitah v podobě očkování. Jenže i to selhalo – mimozemšťané pokus sami zrušili, když hrozilo nebezpečí, že lidem přinese místo pomoci smrt.

Nějakou dobu se zdálo, že letectvo USAF nezklamalo a vypálení hnízda mimozemšťanů bylo dostatečně účinné. Jenže teď se ukázalo, že to byl úder do prázdna. Mimozemšťané se mezitím na Zemi orientovali, objevili slabá místa vládců – a citelně zasáhli.

A přitom to zpočátku vypadalo tak snadné! Na Yucatánu měli mimozemšťané podobu tří dětí, takových rozjívených spratků, se kterými by si poradil možná i větší pes – ale u Dijonu se dva tygři rambu znenadání vypařili před zraky několika desítek svědků...

Za tím přece nemohli být ti tři spratci!

O čemsi svědčilo i zmizení vyšších kytovců z oceánů. Japonci to

zpozorovali jako první, ale vysvětlit si zmizení delfínů, kosatek, velryb a vorvaňů nedovedli. Bylo to ale dílo mimozemšťanů? Mořských kytovců bylo přece v souhrnu několik tisíc tun – a aby zmizeli bez povšimnutí satelitní techniky? I to o něčem vypovídalo.

Jejich poslední akce nicméně svědčila o jejich nesmírném sebevědomí. Zničit hvězdné brány znamenalo odříznout od vesmíru nejen Cechapú, ale i sebe. Je mimozemšťanů na Zemi tolik, aby se obešli bez případných posil? Jedině kdyby tu měli vlastní hvězdné brány!

Ano, ty teď bylo třeba objevit! Objevit – a zničit.

Search and destroy!

Další návštěva Nokimchy a tentokrát dalších dvou inspektorů následovala poměrně rychle – zejména když brali v úvahu časové zpoždění. Chitžará se tentokrát překonávali v rychlosti. Kromě starých známých Nokimchy a Dužildáha byl s nimi i jeden chapadloslon, který měl problémy projít chodbami Doupěte, stavěnými pro lidi. Přiletěli odpoledne, ale nechtěli se zdržovat dlouho.

„Mám pro vás dobrou zprávu!“ sdělil Nokimcha dětem, jakmile delegaci chitžará přivítaly.

„Už je Hlimi připravené?“ hádal Pavel.

„Svět pro Cechapú je připravený, ale nebude to Hlimi,“ řekl Nokimcha. „Sněm chitžará uznal váš důvod, že jim nemůžeme předhodit bezbranné bytosti z Hlimi jako hostitele a rozhodl odsunout Cechapú na Mlávydó, svět úplně bez inteligentních bytostí. Můžeme tedy hned začít s odsunem! Na Mlávydó jsou všechny brány zlýtu řízené výhradně prostřednictvím místního Seka, který Cechapú neposlechne. Jedna brána – MLAV-01 – je vestavěna do vysokého skalního převisu nad jezerem Ochalaxa, tam je můžete v nouzi prostě vhodit, pádem do hluboké vody jezera si neublíží. Cechapú ale nebudou mít odtud možnost návratu a nemohou na vás připravit u hvězdné brány nějakou past.“

„Budou tam mít i vlastního Seka?“ staral se Pavel.

Nokimcha okamžitě zvažněl.

„To se nám nepodařilo vyřešit,“ řekl trochu zklamaně. „Když se Cechapú dostali do sporů se starými Okchygy, ti jim zablokovali všechny Seky, které kde ve vesmírech postavili. Žádný Sek je proto neposlouchá, bez ohledu na

druh jejich hostitelů. Také na Mlávydó se nachází Sek z dávných dob – jenže pro Cechapů jako kdyby tam žádný nebyl.“

„Jak se tam tedy budou živit?“ zajímalo Pavla.

„Založíme jim tam zemědělskou protocivilizaci,“ řekl Nokimcha. „Budou tam mít od samého začátku obydlí – od osamocených domů, přes menší osady po městečka. Předáme jim ve funkčním stavu zemědělství i zárodky průmyslu, postačí, když v tom budou pokračovat. Při jejich inteligenci očekáváme, že se tam uживí. Přesto se jim chce Sněm chitžará věnovat i v dalších letech. Vytvoříme pro ně službu dohlížitelů, která zajistí, aby nevyhynuli.“

„Můžeme tedy začít?“ zeptal se Pavel nedočkavě.

„Můžete,“ přikývl Nokimcha. „Protože víme, že je vás málo, dáme vám ještě jednu pomůcku. Bude to **zyréch**, menší, neřiditelné mesrini, určené k přepravě nákladů do předem stanoveného cíle. Na Zemi to bude cesta do nejbližší brány zlýtu, skrz ni na Mlávydó a tam ještě pár kilometrů do nejbližšího městečka, kde zyréch přistane a rozplyne se. Zbývá vám určit, koho do zyréchu zavřete a kterou branou ho pošlete. Jen byste je neměli posílat branou GEIA-14, abyste si ji neprozradili.“

„To asi nebude možné,“ zarazil se Pavel. „Protože GEIA-14 je na Zemi poslední fungující brána. Já jsem ty ostatní navěky pohřbil.“

Nokimcha zůstal překvapením stát. Pavel mu tedy vysvětlil, jak brány JHV zlikvidoval, aby je nemohli Cechapů využít k přísunu dalších rambu i k případnému útěku ze Země, kdyby pochopili, že to na Zemi nevyhrají.

„Takže na Zemi funguje jen jedna poslední brána?“ ujišťoval se pomalu Nokimcha.

„Kdyby bylo třeba, postavíme další,“ utěšoval ho Pavel. „Vždyť jsme už nějaké brány zlýtu na Zemi postavili, i když v podvodní úpravě.“

Nokimcha chvíli mlčel a přemýšlel.

„I strategie Sněmu hovořila o nutnosti zničit brány, ovládané Cechapů,“ řekl po chvíli tišeji. „Jenže to mělo nastat až po první fázi, zatímco vy jste to udělali hned... Brány se nemusí likvidovat tak složitě, Sek to umí elegantněji a nenápadněji, ale i tohle by asi bylo účinné. No což, chápu vás, mělo to význam v zamezení dalšího vlivu rambu, ale... no, budeme o tom Sněm informovat.“

„Informuj,“ schválil mu to Pavel.

„Jistěže by bylo možné odnášet Cechapů i dvojitou bublinou mesrini,“ připustil Nokimcha. „Jenže byste je museli doprovázet až do cíle a to by vás příliš zdržovalo. Zyréchy je tam dopraví i bez dohledu, postačí určit jim objekt, který pak samy dopraví na určené místo.“

„Nebudete ale smět odsouvané kastrovat,“ přispěchal ihned s podmínkou dryazgu Dužildáh. „Ta podmínka Sněmu je prostě nepřekročitelná.“

„Bylo by to pro vás i nebezpečné,“ přidal se k němu omluvně Nokimcha. „I pro vás bude lepší udržovat od Cechapů při jakékoliv manipulaci dostatečný odstup.“

„Obáváš se, že by nás mohli ovládnout?“ podíval se na něho Pavel.

„Ano,“ přikývl Nokimcha. „Zkušenosti gežgů hovořily o tom, že pro jistotu vykastrovali i své odborníky, kteří se kastracemi Cechapů zabývali. Po ukončení akce je přestěhovali za odsunutými. Obětovali je, ale vyvarovali se nebezpečí, že by některý Cechapů i během kastrace bleskově ovládl tělo nejbližšího gežga a spolu s ním zůstal na Gežgay. Někteří Cechapů to dovedou opravdu velmi rychle a stačí jim k tomu málo. Nevím, koho byste chtěli v takovém případě obětovat vy.“

„To je problém,“ připustil Pavel. „Když je parazit bez hostitele neschopný života, měl by se aspoň k němu chovat slušně. Známe případy, kdy je symbióza prospěšná pro obě strany. Nejhezčím takovým příkladem jsou vaši noví ovrósje, žijící stejně dlouho, jako jejich hostitelé. Pravda, vztah lidí a červů je jednostranný, ale nemohli by se i Cechapů snažit o symbiózu namísto jednostranného usurpování a ničení svých hostitelů?“

„Potíž je, jak to s nimi chcete dohodnout,“ ušklíbl se Nokimcha. „Jak je známe, oni se necítí vázaní žádnými dohodami kromě dohod mezi nimi – ty se aspoň snaží plnit. Můžete s nimi uzavřít smlouvy jaké chcete, dodržují je jen dokud jsou výhodné pro ně. Když tomu tak není, bez mrknutí oka je poruší.“

„To je potom těžké,“ přikývl Pavel. „Pak by ale bylo potřeba dohlížet na ně, aby si z hostitelů nedělali otroky, jako až dosud všude. I když si myslím, že to je neřešitelné. Jsou to prostě parazité a ti si zkrátka soucit se svými hostiteli nemohou dovolit.“

„Myslím, že se tím bude Sněm ještě zabývat,“ přislíbil jim Nokimcha. „A teď se ještě musíte naučit zacházet se zyréchy. Je to velice jednoduché a může to do značné míry vyrovnat vaši početní nevýhodu.“

„Tak pojďme!“ souhlasil Pavel.

Zyréchy byly vskutku nádherná vymoženost.

Zařizoval je – jako skoro všechno – Sek. Nejprve bylo nutné určit cíl a chování zyréchu v cíli. Nokimcha trojlístku ukázal, jak se nastaví, aby si zyréch ve světě Mlávydó vyžádal pomoc místního Seka, který mu najde volné místo k přistání, tam opatrně přistál a rozplynul se. Výsledkem měla být doprava Cechapů na planinku nedaleko nově vytvořeného městečka – až bude městečko přeplněné, místní dohlížitelé určí Sekovi jiný cíl, ale pozemšťanů se to už nedotkne.

Mohli též určit nepovinné průletové body a chování zyréchů v nich. Proti původnímu záměru chitžará se průletové body zjednodušily na jedinou bránu GEIA-14, kterou si zyréchy otevrou samy, bez dalšího zásahu. Zbývalo už jen jediné – zyréch vytvořit, uzavřít v něm vyhlédnutého Cechapů a pokud k tomu dojde v budově nebo kdekoliv pod zemí, vyvést jej do volného prostoru. Tam už se začne chovat samočinně – nabere potřebnou výšku a směr na bránu GEIA-14 a vyhne se všemu, co by hrozilo kolizí – od letících ptáků po letadla. Navíc bude zyréch po celou dobu své existence pro lidské oči neviditelný. Jedná se ovšem o pouhou bublinu silového pole, vytvářenou Sekem, takže může být jeho poloha zvýrazněná pro toho, kdo zyréch vytvořil.

„Ještě bychom se rádi podívali na Mlávydó,“ požádal Pavel Nokimchu.

„Polet'me!“ vyzval je tedy Nokimcha.

Ančov byl naštěstí pro mesrini nedaleko a trojlístek s Nokimchou tam tedy zamířili. Mesrini je doneslo k osamělému kráteru, prolétlo bublinou brány a před jejich očima se otevřela úchvatná krajina světa Mlávydó.

Brána je kupodivu vyhodila ve výšce a když se ohlédli, spatřili proč. Za nimi se strměl vysoký skalní štít se zasněženým vrcholkem a téměř kolmými stěnami. Brána byla někde v té stěně, ale jak je u bran obvyklé, nebylo nikde znát, kde se nachází. Až sem přiletí Cechapů, nedokáží určit, kde se ta brána nachází, ale ani kdyby to věděli, nepomohlo by jim to – brána se jim neotevře. Pod skalou bylo hluboké horské jezero – přímo pochoutka pro romantické povahy.

Krajinka pod velehorou byla na první pohled úrodnou nížinou. Dohlížitelé ze Zuznelai ji už předem rozdělili na obdělaná políčka. S pomocí

Seka to nebylo ani příliš obtížné, Sek jistě zastoupil zemědělské stroje a největší prací bylo vysázení utěšených sadů, plných statisíců keřů a stromků.

„Tohle se podobá spíš ráji než vyhnanství!“ komentovala to Zdenka.

„To aby si Cechapů na to vyhnanství nestěžovali!“ vysvětloval jim Nokimcha.

„Ti by si na něco měli stěžovat!“ odfrkl si nesouhlasně Pavel. „Gežgové je nechali vyhynout, lipóld'ové je rovnou vyvraždili, tady dostanou hotový zemský ráj a ještě aby si stěžovali?“

„Kdyby se tu cítili ublíženě, jen by je to povzbuzovalo k dalšímu škodění světům Zuznelai,“ vysvětloval to dobrácky Nokimcha. „Nejlepší by bylo, kdyby se tu opravdu cítili jako v ráji. Neměli by aspoň důvod ke vzpouře.“

„Ti?“ podíval se Pavel na Nokimchu nevěřícně. „Těm přece ani ty sám nevěříš!“

„Já ne – ale většina Sněmu byla jiného názoru,“ podotkl tišším hlasem Nokimcha.

„No – uvidíme!“ ukončil to Pavel, aby nedošlo k větším sporům. „Tohle by jim opravdu mělo stačit. Jak vypadají zdejší městečka?“

Přeletěli tedy nad jedno z nich. Městečko sestávalo z několika řad klasických černých vajíček. Všechna měla otevřené dveře, jako by vítala nové obyvatele.

„Budou v nich umět bydlet?“ starala se Milča.

„V každém domě je knížka s návodem,“ ujistil ji Nokimcha. „Jsou obrázkové, takže je jedno, jakou řečí nově příchozí hovoří. Při troše intelligence – kterou u nich předpokládáme – není problém zvládnout všechno během odpoledne.“

„Dobrá – jak je to se zemědělstvím?“ staral se dál Pavel.

„Předpokládáme, že se tomu bude věnovat jen část obyvatel,“ řekl Nokimcha. „Jsou zde malá zemědělská centra – kopie prehistorických center gežgů z doby před Sekem, u nich to bylo poměrně nedávno a je to nejlépe zdokumentované. Gežgům tohle uspořádání vyhovovalo, proč by to nemělo vyhovovat zdejším? Někdo se tomu zkrátka věnuje, mají to tu připravené i s obrázkovými návody.“

„To si myslíte, že budou Cechapů pracovat v zemědělství?“

„Jistě! Snad mezi nimi bude dost takových, kteří se tomu věnují už na Zemi, ne?“

„No – to bude možná problém,“ zavěštil si Pavel. „Oni totiž nejsou zvyklí pracovat. Na Zemi se prací nezabývají, nechávají ji obyčejným lidem, sami ze zabývají jen penězi a vládnutím.“

„Tak se to někteří z nich naučí,“ ut'al další hrozící spor Nokimcha. „Připravili jsme tu pro ně zásoby trvanlivých potravin na několik let, ale nejsou nekonečné a nakonec jim nezbude nic jiného než věnovat se zemědělství. Však oni to pochopí!“

„Uvidíme!“ vzdychl si Pavel.

Před návratem do Doupěte se chtěl Nokimcha podívat, jak si všichni tři povedou při využívání zyréchů. Proto se nevraceli rovnou, ale vzali to oklikou. Pavel navrhl zaletět do Dijonu, kde možná ještě budou Cechapú, kteří využívali k teroru lidí dovezených rambu. Nokimcha souhlasil, takže se před nimi brzy objevilo město Dijon a za ním přírodní rezervace s úplně novým, téměř kruhovým jezírkem. Do Pavlovy jámy se mezitím stáhla ze širokého okolí voda a proměnila jámu, na jejímž dně snad ještě spočívala brána JHV-05, v hluboké jezírko. Přírodní rezervace byla dosud nepřístupná veřejnosti, obepínaly ji policejní pásy a v pravidelných odstupech zde hlídkovaly vojenské patroly. Nad lesem kroužily tři helikoptéry, ale nic z toho Nokimchovi ani dětem nezabránilo přenést se nad stromy až k novému jezírku.

„Jak se tak koukám, Cechapú se nám mezitím rozprchli,“ vzdychl si Pavel, když chvíli létali nad lesem. Dole spatřili nějaké policisty, ale nikdo z nich neměl svatozář.

„A co by tady ještě dělali?“ odfrkla si Zdenka. „Dávno sedí v pohodlí doma. Tady beztak nikdo nic nového neobjeví.“

„Dobrá, podíváme se na vojáky,“ navrhl Pavel.

Najít vojenská kasárna nebyl problém, ale když nad nimi opatrně a zvolna kroužili, nespatriili ani náznak svatozáře. Už se smrákalo, takže by z oken jistě zřetelně svítily.

„Tak nevím,“ obrátil se Pavel nerozhodně na Nokimchu. „V kasárnách jsou jen obyčejní lidé. Zdá se, že Cechapú na ně nedohlízejí nepřetržitě, ale – jak říkala Zdenka, dávno sedí v pohodlí doma. Asi by to chtělo přiletět sem dopoledne. A totéž můžeme čekat na radnici, kde teď najdeme nejvyšší vrátné a ochranu.“

„Zkusme to v centru města,“ navrhla Zdenka. „Mohli by být v barech a podobných podnicích.“

Nalétli na střed města – a tam byli úspěšnější. Brzy objevili luxusní bar, kde se to Cechapů jen hemžilo a takových podniků bylo v centru města plno.

„Vezmeme někoho namátkově,“ navrhl Pavel. „Počítám s tím, že se brzy rozprchnou.“

„Proč myslíš?“ zeptala se ho Zdenka.

„Znáš snad tu matematickou úlohu: na větvích křoví poskakuje dvacet vrabců, jednoho z nich zastřelíš – kolik jich tam zůstane?“ usmál se Pavel.

„Jo – žádný, všichni uletí!“ zavrčela Zdenka.

„Omyl – zůstane tam ten zastřelený!“ trumfla ji Milča. „Podle mě to nejvíc záleží na tom, kdy vznikne poplach. Co takhle sebrat někoho na chodbě? Nebo před záchodem?“

Nemuseli ani dovnitř, před blízký bar právě přijížděl otevřený mercedes, řízený džentlmenem se svatozáří. Pavel počkal, až zaparkuje a vystoupí – a pak ho bleskově zabalil do modravě svítící bubliny, která se vzápětí vznesla vzhůru a odfrčela na východ.

„To to šlo hladce!“ hvízdla si obdivně Zdenka. „Ani té bubliny si nikdo nevšiml!“

„Tu vidíme jen my,“ upozornil ji Pavel. „Takže – poplach nevznikl, pokračujeme!“

Chvíli se věnovali přijíždějícím automobilům, ale přijelo jich jen pár a dva z nich měly řidiče, kteří nesvítili. Naštěstí nevěnovali pozornost svým pánům, kteří krátce po vystoupení zmizeli, ani nedošli na půl cesty ke vchodu do kasína.

„Zkusíme to uvnitř!“ navrhl Pavel a Nokimcha jen přikývl.

Vlétli dovnitř honosným vchodem, právě když livrejovaný vrátný uctivě otevíral velké dveře nějakému váženému svatému, vycházejícímu ven. Pavel na okamžik zaváhal, zda ho nemá rovnou také sebrat, ale pak se rozhodl, že to bude uvnitř zajímavější a tohohle proto nechal jít. Zajímavější to opravdu bylo uvnitř.

Nokimcha přitom dětem předvedl ukázkou doplňkového nastavení zyréchu, a nastavil mu cestu schodištěm nahoru do patra, pak na otevřený balkon a odlet z balkonu. Potom spolu slétli dolů, kde Pavel začal brát na chodbě jednoho svatého po druhém. Nikdo z nich ani nemukl, ostatně

průhledná bublina, co je obalila a podrazila jim nohy, udusila i každý zvuk. Podivnější bylo, že si jejich mizení nevšimli ostatní lidé na chodbě. Občas tu procházeli livrejovaní lokajové nebo číšníci, či co to bylo. Patřili zřejmě jako inventář k baru a hleděli si jen svého.

Bylo tu také několik lehce oděných dam, doprovázených pány se svatozáří, které Pavel nechal na pokoji, aby dámy nekřičely.

„Zajímaví svatí!“ odfrkla si Zdenka. „A ty ženské – nejsou to spíš nějaké... trochu lehčí...?“

„Nejspíš jsou,“ přikývl Pavel. „Tady to začíná být mládeži nepřístupné, ale dokud nás nikdo nevyhazuje, zkusíme to dál.“

Velký sál byl plný. Stálo tu několik ruletových stolů, obležených lidmi, většinou se svatozáří, ale i bez ní. Byly tu muži i ženy, jen u mužů svatozáře výrazně převažovaly. Pavel vlétl s bublinou mesrini opatrně dovnitř a zastavil se nad jedním ruletovým stolem uprostřed sálu. Když se zvolna otáčel, přehlédl všechny lidi v sále.

„Budu je brát od krajů,“ upozornil Nokimchu i dívky. „Aby si jich hned nevšimli.“

Postavy se svatozáří, postávající a posedávající v šeru u stěn, byly jistě vhodnějšími terči než rozjaření svatí, obklopení dámami u hracích a ruletových stolů. Občas někdo bez velkého rozruchu zmizel, jenže jak se říká – tak dlouho se chodí se džbánem...

Několik žen náhle začalo ječet. V bublině mesrini bylo ticho, ale podle obličejů křičících žen se dalo soudit na stále se zvyšující poprask. Vetřelci v neviditelné bublině si ani nevšimli, která žena s křikem začala, ale přidávaly se další a další. Pavel nejspíš některé sbalil partnera, ta si všimla jak mizí a spustila křik.

To samozřejmě znamenalo, že teď už nikdo poplachu nezabrání, ale Pavla to nezastavilo. Bral jednoho chlapa po druhém a nestaral se, jak a kudy budou mizet, jen aby jich pobral co nejvíc.

To už si záhady všimlo tolik lidí, že některé napadlo vyběhnout z baru ven. Na ulici ale bylo jejich lapání a odesílání ještě snadnější – než se rozprchli do okolních domů. Pavla nezastavila ani většina primitivních skrýší, kam někteří zalézali, svatoušky vybíral i z různých výklenků, jednoho dokonce vytáhl ze zaparkovaného auta – snad chtěl odjet, jenže nemohl nastartovat.

Konečně byla ulice prázdná – několik zmateně pobíhajících postav Pavel nepočítal, neměly nad hlavou svatozář, takže ho nezajímal. Cechapů ale zmizeli všichni. Někteří se stačili ukrýt do okolních domů, ale pětadvacet jich Zdenka napočítala mizet v neviditelných bublinách.

„Pro začátek to postačí,“ zhodnotil to Nokimcha.

Obrátili se tedy zpět do Čech a zakrátko byli zpátky v Doupěti.

„Jen jsem si všiml, že jsi bral pouze samce,“ připomněl Pavlovi Nokimcha. „Přitom tam byly od Cechapů i samice, které jsi vynechával. Já jen, abyste nezapomněli na určitou vyváženost pohlaví.“

„Tak za první – žen Cechapů bylo podstatně méně,“ hájil se Pavel. „Domnívám se, že jich tak jako tak bude ve výsledku menší díl. Ale za druhé, zpočátku bych tam posílal výhradně chlapy, aby to na Mlávýdó pro ostatní trochu připravili. Ženské bych jim tam přidal až později.“

„A pamatuj na požadavek, aby se tam mohli rozmnožovat!“ přidal se Dužildáh.

„Nějaké ženy jim tam pošleme,“ slíbil trochu nerudně Pavel. „Vy nezapomeňte připomenout Sněmu, aby se hodně zamysleli nad tím, co jsme vám zdůrazňovali. Jestli vznikne stejně otrokářská společnost jako na Zemi i na Mlávýdó, budete ji mít na svědomí vy!“

„My si nemyslíme, že by něco takového mohlo vzniknout,“ namítl Dužildáh.

„My si to myslíme a obáváme se toho,“ odsekl Pavel. „Jen to pěkně Sněmu přednese a hodně zdůrazněte, že to, co požadují, považujeme za chybné.“

„Chcete snad kritizovat rozhodnutí Sněmu?“ zděsil se Dužildáh.

„Považuji to za chybné,“ opakoval jednoznačně Pavel. „Doufám, že se nad tím ještě všichni zamyslí. My tu chybu vidíme jasně a divíme se, že vy ne.“

„To je divné!“ zavrtěl hlavou chapadloslon. „Mlád'ata vidí jasně chybu, jakou Sněm chitžará ne a ne spatřit!“

„Přednesu to tam ještě jednou,“ ujistil děti Nokimcha.

Inspektoři se pak rozloučili a odletěli s tím, že půjdou zkontrolovat, jak si odsunutí Cechapů povedou v novém světě.

„Kdy se vrátíte?“ zeptal se jich Pavel.

„Kdyby bylo všechno v pořádku – nevrátíme se sem,“ řekl Nokimcha.

„Na vás pořád dohlížet nebudeme. Kdyby něco vážlo, přišli bychom, ale nikdo neočekává, že by to bylo nutné. Zatím si tu vedete bez velkých ztrát. Kdybyste něco potřebovali vy, znáte přece cestu do Zuznelai!“

„Možná by bylo dobré, kdybyste bránu ve Vjobůci trochu hlídali,“ navrhl Pavel. „Kdyby se Cechapů podařilo z Mlávydó uprchnout, objevili by bránu GEIA-14 na Ančově, kam by je přenesla brána z Mlávydó. Pak by se ale mohli pokusit proniknout do světů Zuznelai – a Ančov umí pořád adresovat jen tu jednu starší bránu na Vjobůci. Aby vás tam nepřekvapili!“

„Dáme si pozor,“ ujistil ho Dužildáh.

„Díky za starost,“ přidal se chapadloslon.

„Uvidíme,“ řekl i Nokimcha.

Když inspektoři odletěli, vrhla se Zdenka na Pavla jako fúrie:

„Takže ses přece jen rozhodl předhodit Cechapům na Mlávydó všechna narozená miminka?“

„To jsem si teda fakt o tobě nemyslela,“ přidala se k ní i Milča.

„Hele, holky, chtěly byste proti sobě popudit Sněm chitžará?“ hájil se Pavel.

„To jistě ne, ale měl jsi ukázat trochu víc rozhodnosti!“ opáčila Milča.

„Ukázal jsem!“ tvrdil Pavel. „Jenže mě ignorovali! Neslyšely jste to? Jak to ten chapadloslon řekl? *Mlád'ata vidí jasně chybu, jakou Sněm chitžará ne a ne spatřit!* Prostě nás neberou vážně! Možná jsme děti, ale všichni tři jsme si jasně uvědomili, jaké peklo se z toho může vylíhnout! Jak to, že to slavnému Sněmu chitžará nedošlo?“

„Podle mě jsme ale udělali chybu, když jsme na tu podmínku přistoupili, i když jsi ji trochu zpochybnil,“ trvala na svém Milča.

„Já jsem na tu podmínku nepřistoupil,“ zavrčel Pavel. „Naopak – hned jsem si začal vytvářet zadní dvířka. Nepochopily jste to? Tak za první – upozornil jsem je, že žen Cechapů bude podstatně méně než mužů – a většina vládců jsou, navzdory řečem o rovnoprávnosti žen, pořád ještě chlapi.“

„Ale i tam v té herně byly i nějaké ženské se svatozáří!“ připomněla mu Zdenka.

„Takže za druhé, vyhradil jsem si, že tam zpočátku budeme posílat výhradně chlapy, aby to na Mlávydó pro ženské trochu připravili. S tím, že

tam ženské přidáme až později.“

„Jenže tím jsi přece fakticky přistoupil na jejich podmínku, nechápeš?“ vyjela na něho Zdenka.

„Možná to vypadá, jako kdybych jen získával čas, ale není tomu tak,“ hájil se Pavel. „Zatím nebude nápadné, když jim tam budeme posílat samé chlapy. Později bych k nim přidal pár *starých čarodějnic* – víte přece, že se tak říká starým, ošklivým ženským, horším než váleční jestřábi. Právě ty vždycky nejvíc agitují pro další války a když zastávají důležitá místa, vzpomeňte si na ministryně zahraničí největších velmocí, mají i dost viny na všech mrtvých v posledních válkách! Nevíte, jak uvítaly davy Angličanů smrt jedné z nich, bývalé premiérky Margarety baronky Thatcherové, zvané »Železná lady«? Lidé na ulicích jásali a zpívali k tomu sborově píseň »Čarodějnice je mrtvá!«“

„Tu bych jim klidně dala taky, možná je takových víc – jenže nejde o ně, jde o jejich případné děti!“ zdůraznila Zdenka. „Ty budou tak jako tak nevinné!“

„A vy si opravdu myslíte, že ty staré, uštěkané čarodějnice, co pořád podněcují k válce, budou mít ještě nějaké děti?“ ušklíbl se Pavel. „Vždyť takové staré baby už ani děti mít nemohou!“

Tím jim připomněl něco, co sice obě teoreticky znaly, ale zatím jim to ani nepřišlo na mysl, zatímco on s tím zřejmě najisto počítal.

„Jenže když jim chitžará dají na Mlávydó ovrósje, mohou je omladit!“ namítla nesměle Zdenka.

„Omladit je pomocí ovrósje mohou,“ připustil Pavel. „Ale nevrátí jim schopnost mít děti. Ta se neztrácí s věkem, ale s vyčerpáním vaječníků, jestli to nevíte!“

Dívky se zarazily ještě víc. Pavel měl zřejmě pravdu a podezíraly ho tedy neprávem.

„To ale předpokládáš, že na ten podraz chitžará neprijdou,“ napadl Milču první zádrhel.

„Jistěže na to přijdou,“ mávl rukou Pavel. „Jenže my tím získáme další čas. Samo sebou tam nesmíme poslat žádnou ženskou v plodném věku, jinak spustíme tragédii, ale na to postačí vyhnout se mladším ročníkům. Nemyslím, že to bude těžké, těch mladých ženských s Cechapú nebude tolik. Rozumějte – formálně splníme podmínky a pošleme do Mlávydó i ženské,

jenže tam naházíme jen staré škatule, které jim nebudou na nic.“

„To je možná hezké, jenže inspektoři nakonec přijdou za námi a budou dodržování podmínek tvrdě vymáhat,“ řekla skepticky Milča. „Tím je neoblafneš!“

„To už ale zbudou na Zemi ze všech Cechapů jen samé mladé ženské – a my jim je zkrátka nedáme a basta!“ skončil Pavel popis svého plánu.

„Tak se ti budou množit na Zemi,“ namítla Zdenka.

„Nebudou,“ řekl Pavel tak mrazivě, až to oběma došlo.

„Ty bys je... ty bys je všechny zabil?“ zajíkla se Zdenka.

„A vy byste mi to vyčítaly?“ obrátil to Pavel přísně.

„Jenže pak sem opět přijdou inspektoři ze Zuznelai, budou se dožadovat dodržování dohod...“ opakovala Milča. „Donutí tě poslat tam všechny mladší ženské Cechapů!“

„Nedonutí!“ ut'al ji Pavel.

„Tak sem přijdou a vezmou je tam sami!“ sýčkovala Zdenka.

„A proč myslíte, že jsem tak pečlivě na Zemi pohřbil všechny hvězdné brány?“ zeptal se jich Pavel. „Zůstala nám jedna jediná – stačí na ni nasypat pár stovek tun hlíny, aby definitivně vysadila a odmítla nás spojit se Zuznelai?“

„Poslyš...“ ohromilo to až teď Milče. „To myslíš vážně? Snad se nechceš od Zuznelai úplně a definitivně odtrhnout?“

„Jistěže nechci,“ pokrčil rameny. „Na rozdíl od ostatních bran, které vyhrabat nepůjdou, bude Ančov jen pod několika stovkami tun hlíny. Až pak zlikvidujeme poslední zbytky Cechapů na Zemi – a doufám, že už vám došlo, že to jinak nepůjde – počkáme pár let a pak buď slavně vyhrabeme bránu GEIA-14, nebo nařídím Sekovi postavit šestnáct nových.“

Pavlův plán obě zaskočil. Ale čím déle o něm přemýšlely, tím víc jim docházelo, že je to možná jediná cesta, jak zabránit vzniku další děsivé otrokářské společnosti. Mlávýdó je sice úplně jiný svět než Země, ale cítili by na tom všichni spoluvinu.

„Teda – až na to vraždění žen by to bylo geniální,“ vydechla konečně Milča. „Jenže ty ženské jsou beztak likvidované a Cechapů v nich by nám nemělo být líto!“

„Geniální by to bylo bez vraždění,“ zahučel Pavel. „Ale jak vidíte, do génia mám ještě hodně daleko. Vymyslel jsem to takhle a podle mě je to

nejen reálné, ale i jediné možné. Můžete vymýšlet lepší řešení, třeba vás nějaké napadne.“

„Já ale žádné lepší řešení nevidím,“ přiznala Milča.

„Já taky ne,“ připojila se zaraženě i Zdenka.

„Tak začneme s odsunem,“ přikývl.

Rozdělili si pole působnosti. Zdenka se chtěla věnovat Cechapú ve velkých světových městech, kde očekávala bohaté žně. Milča tvrdila, že hlavním nástrojem Cechapú bude Organizace spojených národů a zamluvila si ji vyčistit. Hned potom si zamlouvala Brusel jako sídlo Evropské unie. Pavel se chtěl podívat na armády největších velmocí.

Domluvili si také přilétat na noc do Doupěte, aby si sdělili zkušenosti, úspěchy i neúspěchy. A protože už byla noc, všichni tři se rychle uložili ke spánku.

Ráno vyrazí na lov Cechapú. Podle dnešní zkušenosti se zdálo, že to bude snadné. Nesměli ale nepřítele podceňovat, kdo ví, co na ně ty potvory ještě vymyslí.

A co oni ještě vymyslí na ně.

Odsun takřka divoký

Po ránu si všichni navzájem sdělili, kam dnes každý poletí. Pavel trochu bručel, že by nebylo od věci letět spolu, ale uznal, že bude naopak lépe, když se nesoustředí na jeden cíl, ale zasáhnou Cechapů současně na více místech, jak to žádala Milča.

Vyrazil do Středozemního moře, kde se podle světových agentur schylovalo k další válce, Milča zamířila do sídla OSN v New Yorku a Zdenka si vybrala cestu do Paříže.

„Jako malá jsem se tam vždycky chtěla podívat!“ dodala zasněně. „Sladká Francie, božská Riviéra, Paříž, Montmartre, Eiffelovka, Moulin Rouge!“

„Hele – neletíš tam svádět mladé Pařížany, ale pátrat po Cechapů!“ napomenula ji Milča.

„To se dá přece spojit!“ odsekla Zdenka. „Co kdybych si zasedla na mladičky? Takový mladík se svatozáří – ten ale bude překvapený, až poletí do pekla!“

„To, co jsme na Mlávdydó viděli, připomínalo spíš ráj na Zemi!“ zavrčel Pavel. „Dávej si na ně pozor, ať se nespleteš a nepošleš tam fešnou mladici v kalhotech, aby se tam stala pramáti otroků!“

„To mě tedy hodně podceňuješ!“ opáčila Zdenka.

Měli tedy před sebou den, kdy se poprvé ukáže, co tahle trojka dokáže.

Pavel zamířil na jih. Přiletěl nejprve k Jadranu a podél jeho pobřeží zamířil na jihovýchod, než se mu pobřeží Řecka stočilo vlevo. Opustil tedy pevninu a pokračoval nad mořem na jihovýchod, až narazil na pobřeží – očekával, že to bude Afrika a nemýlil se. Pak postupoval na východ tak dlouho, až před sebou na pobřeží spatřil velké město. Měla to být Alexandrie – a byl tedy v Egyptě.

Moře je ale příliš rozsáhlé, než aby se dalo přehlédnout a Pavel proto vyletěl výš, aby se po té obrovské ploše rozhlédl. Konečně spatřil nějaké lodě – z té výšky viděl jen bílé stopy za loděmi, ale nepochyboval, že to budou válečné lodě – civilní se už pár dní této oblasti vyhýbaly.

Zamířil tedy šikmo dolů – ale když spatřil první loď, vzdychl si zklamáním. Byl to jen tanker, mířící směrem k Evropě, nejspíš proplul Suezským průplavem. No, hoši mají odvalu, pomyslel si, ale současně byl

trochu zklamaný, neboť na lodi nebyla ani jedna svatozář, tanker tedy řídili lidé. Ted' bych ale potřeboval, aby mi Sek pomáhal hledat, pomyslel si.

Jenže věděl, že to nebude tak jednoduché, jak se to řekne.

Sek byl podle všeho velice dokonalý. Už jen to, že vydržel na Zemi v provozuschopném stavu deset milionů let! Úžasné bylo jeho řízení telepatickými myšlenkami. Který pozemský robot něco takového dokáže? Nemluvě o jeho dalších schopnostech – dokázal anihilovat i vytvářet hmotu, tedy něco, o čem se pozemským vědcům a technikům nezdá ani ve snu, vytvářel bubliny ze silového pole, nahrazující auta, letadla i helikoptéry, dodával jim na dálku energii – a měl jí zřejmě přebytek, když na obydlených světech plnil současně a bez zaváhání příkazy statisíců obyvatel.

Měl ale i nevýhody. Na Zemi se často mluví o umělé inteligenci – jenže pozemské počítače k ní mají pořád neuvěřitelně daleko a ani Sek jí zřejmě neoplýval. Jeho ovládání bylo nemotorné skoro jako u současných pozemských počítačů – Windowsů, Unixů i Linuxů, navíc chyběl důležitý prostředek komunikace – obrazovka. Pavel si připadal skoro jako v počátcích DOSu, kdy se příkazy zadávaly formou textu na příkazové řádce, jen tady šlo místo řádky o telepatické věty.

Klasickým způsobem zadávání příkazů byla u Seka klíčová slova s parametry. Klíčová slova nebyla česky, ale v jakémsi prajazyce – češtinu mohli použít jen v parametrech a to jen tam, kde ji sami použili jako názvu. Příkazu »Udělej svíčkovou« nerozuměl a museli si zvyknout, že příkaz k vytváření čehokoliv musí začínat klíčovým slovem »Fejch« s významem »Vytvoř«, teprve další parametr mohl být česky, pak ale šlo o určení položky ze »Sekovy kuchařky«. Některé parametry si naštěstí Sek umí odečíst z mysli zadavatele, například směr pohledu určí místo, kde se má předmět vytvořit. Příprava oběda začíná pohledem na jídelní stůl, doprovázeným telepatickým příkazem »Fejch svíčková« – výsledkem je porcelánový talíř s velkou porcí svíčkové, se šesti knedlíky a vynikající omáčkou, vše ve správné teplotě, přesně tak, jako ji Pavlova maminka uvařila a Pavel do »Sekovy kuchařky« uložil.

Problém byl, stejně jako u uživatelů pozemských počítačů, že trojlístek ovládal jen nepatrnou část použitelných klíčových slov a nemohl proto využívat všechny Sekovy schopnosti a možnosti. Děti neznaly prajazyk a uměly jen co od mimozemšťanů v rychlosti pochytily. Podobná situace je

ale i u pozemské výpočetní technikym tam jsou také spousty nedokumentovaných funkcí a zadních dvířek, ke kterým chybí popisy. Všechny schopnosti Seků ostatně neznali v Zuznelai ani odborníci. Nebyl to jejich výtvar a Okchygů se zeptat nemohli. Pavel teprve neměl šanci. Připomínal uživatele Windowsů, který dostane počítač bez dokumentace. Ne že by to vůbec nešlo jakž takž provozovat, ale o efektivitě se mluvit nedá.

Nebude Pavlův úmysl zablokovat spojení se Zuznelai nakonec znamenat, že se lidstvo nikdy nedozví, jaké možnosti jim Sek přináší? Nebudou to pozdější generace Pavlovi trpce vyčítat?

Neveselé úvahy ale jeho rozhodnutím neotřáslly. Otrokářství na Mlávydó by bylo větší zlo.

Když Nokimcha zablokoval Sekovi schopnost anihilovat živé tvory, Pavlovi nezbylo než mlčet a zvyknout si, že tuto možnost nemá. Na druhé straně v Zuznelai připravili zyréchy – stačilo podívat se na budoucí oběť a pomyslet si příkaz »Ichdam« – v té chvíli oběť oblila neviditelná bublina a než se vzpamatovala, svištěla v kilometrové výšce k Ančovu. Pavel mohl jen upřesnit, kudy bubliny poletí, aby zbytečně nebloudily v budovách. Z jeho hlediska to bylo perfektní, jenže neměl tušení, jak to ve skutečnosti probíhá a jak by se to případně dalo pozměnit. Ještě že donutil Nokimchu, aby na místě nastavil směr na bránu Ančov a zajistil si její spolupráci!

Označení Cechapů svatozáří bylo vynikající, ale bylo zřetelné až zblízka. Mimoszemšťanům se zde povedlo kouzlo nechtěného – podle pozemské mytologie má být svatozář nad hlavami svatých, tedy lidí mimořádně poctivých a ctnostných. Cechapů byli parazité, zločinci a padouši nejhoršího zrna a svatozář měla tedy přesně opačný efekt.

Ted' by se mi hodilo označování Cechapů i na dálku, uvažoval Pavel. Stačila by malá šipčička, směřující k nejbližším Cechapům, podle které by se dalo letět, dokud se neobjeví svatozáře. Jenže to by snad dokázali sivírové – ale ne on. Bude to muset předložit Nokimchovi, dokud to jde.

Kroužil podél pobřeží skoro dvacet minut, než konečně pod sebou objevil hledanou skupinku vojenských lodí. Naletěl na nejbližší a zaměřil se na svatozáře, prosvítající skrz ocelové pláty, takže měl brzy přehled o jejich nositelích. Podle očekávání se soustředili na velitelských můstcích lodí, ale někteří byli v podpalubí – nejspíš v kajutách důstojníků. Pochopitelně – kdo slouží v noci, bude pak ve dne spát...

Přiblížil se k první lodi. Neměl potuchy, co je to za typ, jen viděl, jak se paluba ježí hlavněmi všech možných kanónů – od klasických dělových věží po lehké protiletadlové flaky. Kromě nich tu byly otočné nosiče malých i větších raket, připravených k odpálení, vzadu u přistávacího terče stály připravené dvě helikoptéry. Celkově loď působila značně nebezpečně.

Pavel opatrně obletěl velitelský můstek. Lidi v něm chránily silné ochranné pláty a pancéřová skla, vzduchotěsné dveře se otevíraly jen když někdo přicházel a odcházel. Teď u nich nebyl žádný velký provoz. Někteří velitelé mířili svými dalekohledy k pevnině, možná něco vyhlíželi.

Pavel se chtěl dostat dovnitř velitelského můstku, ale tušil, že to dveřmi nepůjde. Nechtěl ale čekat, až jimi někdo projde... každý námořník ostatně za sebou pancéřové dveře pečlivě zavřel, tudy se nedalo nepozorovaně proklouznout.

Nezbude než ožet nenápadnost, vzít to hrubou silou a spoléhat spíš na překvapení a rychlost.

Naletěl na boční stěnu a poručil Sekovi anihilovat do ní otvor velikosti vrat do garáže. Toho si musel všimnout každý a během následujících vteřin vypukla na velitelském můstku panika, ještě víc přiživovaná nepochopitelným rychlým mizením velících důstojníků. Pavel nezaváhal, odesílal je do Mlávydó s kadencí rychlopalného kanónu a jen litoval, že klíčové slovo »ichdam« je dvojslabičné – jednoslabičný příkaz by jistě zdržoval méně.

V jednom okamžiku se však zarazil. Mezi veliteli zahlédl dlouhé vlasy – a při bližším pohledu pochopil, že je mezi nimi i důstojnice. Svatozář ji ale neomylně určovala jako Cechapú.

Co teď? Být to nějaká stará čarodějnice, neváhal by ji odeslat s ostatními, ale tohle byla ještě poměrně mladá, pohledná ženská, tu tam přece poslat nesmí! Co s ní? Jednou možností bylo nechat ji být. Dohodl se přece s dívkami, že si mladší ženy nechají až na konec. Jenže tohle byla důstojnice invazní armády, patřila k válečným jestřábům! Kdoví, kolik lidských životů už má na svědomí? Tu přece nemůže nechat na pokoji, aby tím nepřímo zavinil spoustu mrtvých!

Ačkoliv ji nespouštěl z očí, neztrácel zatím čas a odesílal do Mlávydó další a další Cechapú z velitelského můstku.

Najednou ho ale napadlo řešení.

Nemusí ji přece odnášet pomocí zyréchů, aby ji dopravily do Mlávydó. Může použít dvojitou bublinu mesrini. Bude ji sice muset doprovázet až k cíli, vytvoření dvojité bubliny mesrini je navíc nebezpečné, neboť bude na okamžik viditelný, ale – snad to stojí za pokus.

Odeslal z velitelského můstku posledního důstojníka, teď už mu zbývala jen důstojnice.

Vlétl s mesrini dovnitř velitelského můstku – silové pole vyvrátilo dvě kožená otočná sedadla připevněná k podlaze – a pak mesrini zrušil. Nejkritičtější byla chvíle, kdy se před očima zbývajících důstojníků objevil

on – mladíček, ale pro ně vetřelec. Někteří důstojníci drželi díky předchozí panice v rukou zbraně, snad budou dost překvapení, aby je nepoužili.

K provedení plánu mu naštěstí stačily dva skoky směrem k důstojnici.

Nikdo po něm nevystřelil – a už ani nevystřelí, neboť jim vzápětí zmizel dírou v boční stěně velitelského můstku i s důstojnicí, obalení neviditelnou bublinou dvojité mesrini.

V té chvíli ho spatřila – pro vnější lidi byli neviditelní oba, ale jeden druhého viděli. Oficírka ale neztrácela čas, rychle vytasila služební pistoli, namířila ji na něho a před hlavní zbraně se rychle po sobě objevilo sedm záblesků výstřelů. Kulky se však zabrzdily o silové pole oddělující obě části dvojbubliny, takže jediné, čeho ta fúrie dosáhla, byl dusivý oblak spáleného střelného prachu v její polovině. Pavel viděl, jak se rozkašlala a začala se dusit, ale nelitoval ji – sedm horkých kulek, ještě se vrtících, než spadly do dolní části bubliny, mu veškerou lítost sebraly. Ta ženská ho nepochybně chtěla zastřelit a nebýt silového pole mesrini, prostřílela by ho jako řešeto!

Mezitím společně vylétli z velitelského můstku a byli už pár desítek metrů od lodi, když Pavel prudce změnil směr kolmo dolů. Voda se před nimi rozevřela, vysoko vystříkla a poskytla tak lidem na lodi pohled na poslední stopu po jejich velitelce. Mesrini zatím rychle klesalo do hlubin. Kolem byla průzračná voda Středozemního moře, ryby se již dávno rozprchly před loděmi, ale jak klesali do hlubin, denní světlo rychle sláblo. Sto metrů pod hladinou byla už tma jako v pytli, aspoň nebude nic vidět. Důstojnice měla oblečenou nafouklou záchrannou vestu, proto museli jít ještě hlouběji. V takové hloubce tlak vody vzduch v záchranné vestě stiskne a znemožní jí rychlé vynoření.

Pavel nečekal, až se pod nimi objeví mořské dno. Náhle zrušil přední část mesrini a nabral směr vzhůru. Zmenšená mesrini nechala za sebou drobné vířící bublinky vzduchu, uvolněné ze své přední části, a rychle stoupala, až se vynořila v gejzíru vody, označujícím místo, kde opustila vody Středozemního moře. V tom krátkém okamžiku se snad mohl objevit i očím udivených námořníků – ale neviditelná zrcadla se změně prostředí ihned přizpůsobila a Pavel opět zmizel.

Vznesl se do výšky a zamířil zpátky k torpédoborci. Zůstalo v něm přece ještě pár důstojníků, odpočívajících po noční šichtě. Pavel doufal, že je ostatní námořníci poplachem vzbudí a odhadl to správně. Vybíhali z

podpalubí a klusem spěchali na velitelský můstek, kde všichni jeden po druhém zmizeli, aby následovali své spolubojovníky do Mlávydó.

Důstojnice se už nevynořila. Tři sta metrů je příliš vražedná hlubina, než aby jí dovolila přežít bez zásoby vzduchu v dýchacím přístroji. Ten tlak by ji měl rozdrtit – aspoň by se dlouho netrápila. Záchranná vesta ji časem vynese na hladinu, jenže příliš daleko za lodí a příliš pozdě na záchranu.

Pavel ji nelitoval. Na lítost neměl náladu. Vystřílela na něho plný zásobník služební pistole, jak se ho snažila zabít, takže vlastně zemřela v boji, jak se na důstojnici sluší.

Ryby už se o ni postarají...

Jiskřičky poplachu mezitím přeskočily na ostatní lodě flotily, moment překvapení byl ten tam, ale Pavla to od dalších nájezdů neodradilo. Bral je popořadě, bleskově je zbavil velitelského sboru a zanechával za sebou poškozená plavidla s otevřenými velitelskými můstky. Experti budou mít asi hodně trvanlivou fušku, jak vysvětlit, co se tu dělo. Už samotné otevření velitelských můstků pro ně bude záhadou. Sek otevíral ocelové pláty řízenou anihilací, okraje zanechával odříznuté hladce jako břitvou, ani barva od nich neodprýskla, natož aby byly opálené a otavené jako po autogenu. Pavel se před zraky lidí mihl jen na okamžik na první lodi, než unesl důstojnici, jinde ho nikdo nespatrił. Ani lidé na prvním můstku ho neviděli déle než na dvě vteřiny. Nedělal si iluzi, že by to považovali za halucinaci, počítal s tím, že budou mluvit a u očekávaných výsledků řeknou všechno. Utěšoval se, že by to tak jako tak brzy prasklo – jen ať se protišpionážní experti snaží!

Bilanci dne mohl považovat za úspěšnou. Odeslal do Mlávydó více než dvě stovky důstojníků a jednu důstojnici pohřbil zaživa v hlubinách. Netrvalo mu to déle než tři hodiny, měl tedy ještě čas porozhlédnout po okolí, ale po dvou hodinách kroužení po spirálách se dostal až na dohled ostrova Kypru aniž by spatřil jiné lodě než civilní – a na nich Cechapů nebyli.

Napadlo ho ale podívat se jinam. Zamířil severozápadně, přibližně směrem do Čech, ale když se dostal nad pevninu, začal klikatě lavírovat jako se plazí had, až objevil větší město. Netušil jeho jméno, ale to nerozhodovalo. Z výšky snadno objevil administrativní střed a zakroužil nad ním.

Ojedinělými svatozářemi, které pod ním občas probleskly, se nezdržoval. Chtěl jich mít víc pohromadě a brzy objevil budovu, kde jich bylo nejvíc. Odhadoval, že to je městský magistrát, ale nebylo tomu tak, pod ním byla nějaká banka. Když klesal podél průčelí, zjistil, že Cechapů nejsou v přízemí, ale v patře, kam se běžný klient nikdy nedostane. Zřejmě to nebyli zákazníci, ale majitelé – a právě měli nějakou poradu či konferenci.

Co teď? Vstoupit hlavním vchodem, musel by obejít ochranku a i kdyby byl neviditelný, mohl narazit na zavřené dveře. Ty by ho sice nezastavily, ale jejich násilné otevření by vyvolalo poplach a Cechapů by se stihli rozprchnout. Ba ne, lépe bude uplatnit stejnou taktiku jako u válečných lodí na moři. Udeřit jako blesk, aby nestačili reagovat.

Nasměroval mesrini přímo do obrovských oken – a aniž by se zdržoval otevíráním, prorazil je a vletěl do místnosti. Ano, byla tu nějaká porada, kolem velkého stolu sedělo kromě obyčejných lidí asi dvacet Cechapů – měli zde jasnou většinu. Pavel pohledem zkontroloval, zda mezi nimi nejsou ženy. Bohužel, byly tu dvě, jedna stará, druhá mnohem mladší. Sice to také nebyl žádný zajíček, ale do Mlávydó ji poslat nemohl. Moře ale bylo příliš daleko, tady nemůže uplatnit stejnou metodu jako u důstojnice. Nu což, první tam poletí chlapi.

Začal ode dveří a Cechapů jeden po druhém od stolu mizeli. Samozřejmě vznikla panika, ale konferenční místnost měla jediný východ a právě před ním mizeli Cechapů nejjistěji, což zbývající pochopili a pokoušeli se stáhnout do koutů místnosti, jenže to jim nebylo nic platné, nepomohlo jim ani, když se schovávali za obyčejné lidi. Zyréchy si lidí nevšímaly. Stačilo označit Cechapů, aby ho bublina obklopila, i když přitom musela pár lidí odstrčit stranou.

Na závěr Pavlovi zbyla mladší bankéřka. Tu starší, šedovlasou a shrbenou bankéřskou babu, odeslal do Mlávydó ve chvíli, kdy se vrhla ke dveřím v naději, že se jí podaří uniknout – ovšemže se přepočítala. Mladší bankéřka se s ostatními stáhla do kouta, takže zbyla jako poslední.

Co s ní? Pavel chvíli rozvažoval, zda ji nemá nechat být, ale včas si připomněl dlouhověkost Cechapů. To, co před ním vypadá jako mladá ženská v plné kráse, není nevinná žena, má to v hlavě statisíciletý zelený rosol. Nechat ji na pokoji? Tím by poskytl ostatním Cechapů návod, jak oddálit odesílání do Mlávydó – nejspíš by následovalo hromadné opouštění

hlav starších pánů a stěhování starých Cechapů do mladých dívek, což by bylo spojené s likvidací jejich osobností – ne, tohle ne! Není jiná možnost než použít dvojitou bublinu a zlikvidovat ji. Sek anihilaci neumožní? Nevadí, je přece více jiných smrtí, jedna horší než druhá!

Pavel nalétl k mladé bankéřce, zrušil mesrini a poručil vytvořit dvojitě, zahrnující nejen jeho, ale i bankéřku do druhé části bubliny. Až teď ho spatřila, otočila se k němu a snažila se ho uchopit rukama za krk, což se jí ovšem nepodařilo a brzy pochopila, že jí nepomůže ani psychorezonance. Pavel byl neoblomný. Otočil se a vyletěl se svou zajatkyní rozbitým oknem ven. Zanechali za sebou několik zkoprnělých bankéřů a jejich pomocníků, kteří nemohli pochopit ani co se stalo, ani proč se to nedotklo jich samotných. Pavel hned za oknem obrátil směr letu kolmo vzhůru, vystoupal vysoko nad budovu – a když se pohledem dolů přesvědčil, že je vozovka před bankou prázdná, zrušil přední část bubliny mesrini. Na víc nečekal a rozletěl se pryč. Nebyl zvědavý ani na zoufalý křik padající bankéřky, ani na to, co z ní zůstane po dopadu na asfalt.

Dvě mladší ženy – a Cechapů! Možná jich nebude tak málo, jak si zpočátku představovali.

Uvidíme, s čím přiletí holky.

U večere si začali sdělovat své zážitky a zkušenosti.

Pavel přiznal dvě zabité ženy, ale moc pochopení se nedočkal.

„Neslíbili jsme si, že si ženy necháme na konec?“ zlobila se Zdenka a Milča jí přizvukovala.

„Vy jste nějaké nechaly na pokoji?“ zeptal se jich Pavel.

„No samo!“ opáčila Milča. „Tam jich bylo! Budova OSN v New Yorku byla úplně přeplněná Cechapů. Musela jsem si na každém patře vytvořit dostatečně velké okno, aby zyréchy nebloudily. A pak to šlo – ráz na ráz! Ženské jsem nechávala na pokoji, přijdou na řadu taky, ale až nakonec.“

„Jenže mě napadlo, že tím dáme Cechapů návod, jak se vyhnout odsunu,“ řekl Pavel rozvážně, neboť si to mezitím stačil promyslet. „Až si všimnou, že necháváme ženské na pokoji, začnou se úmyslně do nich rychle stěhovat. Jenže je přitom vygumují – a to snad nechceme!“

Dívky se zarazily. To opravdu nikdo nechtěl – ale jak to Pavel popisoval, vypadalo to až příliš uskutečnitelně. Cechapů jsou bestie, lidského života si

neváží a naznačit jim, že by zrovna tohle pro ně bylo výhodné, moc by se nerozpakovali to dělat.

„Takže jsi jich pár zlikvidoval?“ zeptala se Milča už klidněji – zřejmě se s tím smířila.

Pavel jim tedy popsal, jak důstojníci předhodil rybám.

„To musela být příšerná smrt!“ otřásla se Zdenka. „A říkáš, že v té hloubce byla tma?“

„Ani nejpalcivější sluneční světlo nepronikne do větší hloubky, než asi do šedesáti metrů,“ vysvětloval jim. „Už ve sto metrech byla tma jako v pytli. Ale nedělejte si starosti, že by se trápila, než se utopila. V té hloubce ji musel tlak vody okamžitě rozdrtit, jakmile jsem zrušil bublinu.“

„Tobě to nic neudělalo?“ sondovala Zdenka, ačkoliv musela vědět, že je v pořádku, když seděl u stolu jakoby nic.

„Mesrini to vydrží,“ ujišťoval je Pavel. „Druhou jsem poslal do Mlávydó, ale to byla příšerně stará baba, ta jim tam rod nezaloží.“

„A ta druhá zabitá?“ chtěla vědět Milča.

„Vynesl jsem ji naopak sto metrů do výšky a pustil ji na asfalt,“ řekl. „Předpokládám, že toho z ní moc nezbylo, určitě se rozpleskla jako žába. Ale na to jsem nebyl zvědavý, radši jsem odletěl.“

„Tak to příště pořádně prozkoumej,“ poručila mu Milča. „Tu ženskou jsi nejspíš zabil, takový pád těžko někdo přežije, ale – jsi si tak jistý, že to v ní zabilo i Cechapú?“

Pavel se zarazil. Pravda, s tím nepočítal. Člověk takový pád nepřežije, ale může totéž tvrdit i o tom rosolu? Zvlášť když se tvoří až po smrti hostitele – bude tam sice ležet v tratolišti krve, ale až tam doběhnou záchranáři, vsákne se do prvního, kdo se k němu skloní...

„Máš asi pravdu,“ zahučel. „Tohle musíme lépe rozvážit. Z toho hlediska je lepší topit je jako kořata v moři.“

„Jsi si jistý, že se ta tvoje důstojnice nevsákla i do ryb?“ přisadila si i Zdenka.

„Ještě že harvékové odstěhovali ze Země delfíny a ostatní kytovce!“ vzdychl si Pavel. „Tresky jim nepomohou, do tak malých mozečků se snad ani nevejdou, žraloci a jiné paryby taky ne.“

„A co kdyby ano?“ sýčkovala Zdenka.

„Budeme muset požádat Nokimchu, aby nám vytvořili něco na

vyhledávání Cechapů na větší vzdálenost,“ povzdychl si Pavel. „Abychom je zjistili i na dně moří.“

„Teď by ti byl dobrý – a přitom chystáš úplné odtržení od Zuznelai?“ vyčetla mu Milča.

„Jednak s tím odtržením tolik nespěchám,“ opáčil, „nechci Zemi od Zuznelai odtrhnout trvale, ale jen než vyřešíme, jak jim znemožnit další otroky. A možná k tomu odtržení ani nedojde, kdyby Sněm chitžará uznal naše důvody, proč nechceme, aby se na Mlávýdó rozmnožovali. Když tady na Zemi všechny Cechapů ženského rodu zničíme, můžeme tvrdit, že jako hostitele ani nepoužívali mladé ženy. Jde jim přece především o moc, ne? U chlapů na věku tolik nesejde, ale ženských je ve vládnoucích partajích velice málo. Některé církve vůbec nepouštěly ženy k vládnutí, vzpomeňte si třeba na kněžský celibát!“

„Zlikvidoval jsi už tři!“ připomněla mu Milča.

„Jen tři na takové množství?“ pokrčil rameny. „Jen musíme zajistit, jak na ně, když nám Sek neumožňuje anihilaci. Ta byla podle mě nejrychlejší a nejčistší.“

„Inspektoři po nás zkrátka požadují humánnost!“ vzdychla si Zdenka. „Tu ostatně požadujeme i my po nich, jen v úplně jiné podobě.“

„Řekl bych, že nemáme na výběr,“ vrčel nesouhlasně Pavel. „Nedáme jim tam přece lidi jako potravu!“

„No – kdyby to nešlo jinak...“ uvažovala Zdenka. „Země by se takhle mohla zbavovat vrahounů a jiné pakáže, samozřejmě jen mužského rodu. Těch by snad taková škoda nebyla.“

„Nevím, ale zdá se mi, že to s nimi nejlépe svedli lipóld’ové,“ zavrčel Pavel. „Prostě je nikam neodsouvali, ale rovnou je pobili. Co byste řekli na rozsáhlou podzemní nádrž, plnou silné kyseliny, uprostřed by trčel vysoký nerezový sloup, nahore zaoblený a naolejovaný a na jeho vršek bych dal přistávací místo zyréchů. A můžeme je tam posílat rychlostí kulometu – i tak budeme mít práci na delší dobu, je jich zřejmě víc než jsme my i chitžará ze Zuznelai čekali.“

„To by ale byla příšerná smrt!“ otrásla se Milča.

„Nevím, jak příšerná je smrt lidí ve válkách, které tyhle bestie už tisíce let vedou,“ řekl Pavel. „Mají ony soucit s lidmi, které zabíjejí? Litují lidi, kterým kradou těla a likvidují jejich duše?“

„Nejhorší na tom je,“ mínila Milča, „že ani Cechapú nemohou jednat jinak. Jsou to paraziti, bez hostitelů nemohou žít, ničí je, aby sami přežili. To znamená, že je nesmí litovat. My můžeme litovat zvířata, chovaná na maso, kdo to myslí vážně, stane se vegetariánem, ale Cechapú jinak žít nemohou! Proto si vypěstovali to systematické pohrdání lidmi! Proto se považují za Vyvolené – jako Němci si rovnou říkali Nadlidé! Proto zásadně nedodržují smlouvy s *podřadnými*, leda když jsou výhodné i pro ně, proto pro sebe důrazně požadují dodržování Ženevských dohod, ale zajatce bestiálně zabíjejí, protivníky nazývají teroristy, aby se k nim nemuseli chovat aspoň trochu lidsky, ale teroristické způsoby používají nejvíc sami, zabíjejí i nevinné děti... jenže podle mě to všechno vyplývá z jejich podstaty! To se ani nedá změnit!“

„Uznávám to,“ řekl Pavel. „Jenže my jsme pro ně ten dobytek. Uznávám, že oni nemají jinou cestu, ale my také ne! Buď se jich zbavíme, nebo budeme žít věčně jako dobytek! A nepomůžeme si ani obětováním části naší populace na Mlávydó! Když tam posíláme současné Cechapú, neposíláme tam s nimi naše lidi, ti pohlcení beztak neexistují. Ale kdybychom jim tam umožnili rozmnožování, obětovali bychom jim ještě nenarozená miminka. A to přece nesmíme! Takže trvám na tom, že ani my nesmíme mít soucit se svými vrahy! Odeslané do Mlávydó zabijeme jen o něco později, až jim zestárnou hostitelská těla. Pro ně to nebude přirozená smrt, když jsou zvyklí na tisíciletý život se střídáním hostitelů! Když je zabijeme rovnou, není v tom velký rozdíl. Ale raději příšernou smrt pro parazity než ještě příšernější smrt pro děti!“

„Jenže bytosti Zuznelai to vidí jinak!“ vzdychla si Milča.

„Jinak to vidí jen ti, kdo jim nikdy nesloužili jako dobytek!“ řekl tvrdě Pavel. „Chapadlosloni nebo dryazgu to nepochopí, ale gežgové nebo lipóldi by nás pochopit mohli. Nokimcha nás možná také chápe, ale podřizuje se dryazgům. Schválně jim navrhnou, aby poskytli Cechapům vlastní těla! Uvidíme, zda ještě zůstanou humánní, až půjde o ně!“

„Půjdeš tedy do Zuznelai?“ zeptala se ho Zdenka.

„Zatím ne,“ zavrtěl hlavou. „Ještě bych vyzkoušel tu kyselinu.“

„Takže vraždit?“ ušklíbla se Zdenka. „To chceš vlastně postavit obrovskou továrnu na smrt!“

„Pokud běžné zabíjení nestačí, musíme přejít na účinnější způsoby

likvidace!“ odsekl. „Když zabití hostitelského těla nestačí, musíme zajistit, aby to nepřežil ani ten rosol.“

„Ty bys byl strašný hlídač v koncentráku!“ řekla suše Milča. „Někdy mě z tebe mrazí!“

„Mě taky!“ přidala se Zdenka.

„Můžeme tedy udělat něco jiného,“ navrhl znechuceně Pavel, zklamany odporem kamarádek.

„Jiného? Sem s tím!“ ožily obě dívky.

„Můžeme to vzdát,“ řekl Pavel stejně suše, jako předtím Milča. „Zůstaneme sedět v Doupěti, přestaneme vycházet, aby si nás nikdo nevšiml, budeme si žít jak prasata v žitě a na lidi se zkrátka úplně vykašleme. Cechapů ať vládnou na Zemi dál! Nemůžeme přece omezovat jejich práva!“

Kamarádky tím ohromil tak, že na okamžik zůstaly jako ledové sochy. Tohle vážně nečekaly.

„Jo – abych nezapomněl,“ doplnil po chvíli. „Odsunutým na Mlávydó přidáme na chov přesně podle požadavku dryazgů pár stovek mladých žen a dívek – ať se pěkně rozmnožují a opanují další světy! A možná bychom se jim ještě měli omluvit za *excesy při našem divokém odsunu*. Snad pak budou *inspektoři* ze Zuznelai spokojení...“

V doupěti zavládlo trapné ticho.

Počet odsunutých Cechapů rychle narůstal.

Pavel hodlal skutečně postavit popravčí nádrž. Vybral si k tomu hornatý kraj na Sicílii, kde se občas také najdou různé jeskyně. Žádnou ale nevyužil – místní lidé by se po ní mohli shánět – ale začal by vyhloubením hluboké studny do holé skály. Základní šachtu by shora přikrylo silové pole, napodobující materiál okolní skály, takže by se terén nezměnil – a další stavba měla pokračovat jen pod zemí. Šachta by se rozšiřovala do hruškovitého tvaru a asi po třiceti metrech končila obrovskou nádrží z nerezové oceli, naplněnou silnou kyselinou, aby pád do ní žádný tvor nepřežil. Silové pole nahoře by člověka uneslo bez problémů, ale při vypnutí by nádrž změnilo v past, podobnou pastem některých hmyzožravých rostlin.

Milča to nazvala »Továrnou na smrt«, ale Pavel trval na názvu »Popraviště Mistretta«, podle nejbližšího nic netušícího městečka.

Milča na to podotkla, že to jednou bude ostuda lidstva, ale Pavel ji

okřikl.

„Ostuda by to byla, kdyby se to dalo řešit jinak,“ řekl. „Jestli to bude něčí ostuda, pak sivírů ze Zuznelai! Ti vědci nás do toho natlačili, místo aby se nás snažili trochu lépe pochopit! Posílat je do Mlávydó prostě nesmíme!“

„Ale stejně mi to připadá hrozné!“ trvala na svém Milča. „A vůbec – proč je zabíjet, dokud to opravdu není nutné? Nebylo by lepší, když už děláš tak krásné podzemní prostory, postavit pro ně podzemní vězení, odkud by tak jako tak nemohly utéci?“

„Ale co chceš s nimi dělat?“ namítal Pavel. „Kdo je tam bude hlídat?“

„Když uděláš podzemní vězení tak dokonalé, aby se odtud prostě nedalo utéci, nemusí je tam hlídat nikdo,“ odvětila Milča. „Mohl bys tam snad zařídit i přívod vody, Sek jim tam občas doplní nějaké jídlo – i kdyby to měly být jen konzervy, nebo nějaké balíčky, občas zlikviduje obsah nádrže na odpad, občas je zkontrolujeme, ale mohlo by to jít i bez trvalého dozoru...“

„Milča má pravdu,“ přidala se k ní i Zdenka. „Pro mě za mě to můžeš zařídit tak, aby se to dalo zaplavit vodou, ale kdyby to šlo bez vraždění, bylo by to určitě lepší.“

„Jistě – nejsme jako oni,“ řekl Pavel. „Problém věznice Mistretta je, že je tam nemůžeme držet tisíc let. Jednou se to přece musí rozhodnout!“

„Proč by tam měly být tisíc let?“ podotkla Milča. „Stačí, aby trochu zestárly. Staré a neplodné báby už můžeme bez problémů odesílat na Mlávydó. Chce to jen trochu trpělivosti.“

„Jak myslíte, holky,“ vzdal to Pavel. „Předělám to na vězení, klidně jim tam zařídím i dodávku šampaňského a kaviáru, abychom je nešíkanovali obyčejnou vodou, ale až tam propukne ponorková nemoc a začnou se vzájemně škrtit, rozhánět je nebudu!“

„Udělej to tak!“ udělala Zdenka rukama gesto »prosím, prosím...«.

„Jak chcete,“ ustoupil Pavel.

Pak se věnoval úpravě zyréchů. Přidal přepínání cílů, podobné přepínání orientačních bodů v budovách. Místo cesty do Mlávydó za branou Ančov vybral jako cíl otvor se silovým polem, kam nedobrovolného pasažéra dopraví, projde krátce otevřeným padacím otvorem, opatrně dosedne na dlaždičky – a rozplyne se. Dál ať si tam ty ženské dělají co se jim zlíbí, škodit lidem už nebudou.

A půjde to bez zabíjení...

Místo akcí proti Cechapů se Pavel dva dny věnoval stavbě vězení, zatímco dívky pokračovaly v odesílání Cechapů do Mlávydó. Výjimečně vynechávaly mladší ženy, ale aby to Cechapů nedalo návod ke stěhování do mladých žen, ponechávaly na místě namátkou i nějaké chlapy.

Po dvou dnech pozval Pavel kamarádky na kolaudaci. Několikapatrový vězeňský komplex, vyhloubený ve skále, obsahoval desítky tisíc místností, od malých cel až po společné jídelny a další vybavení. Nikde nebyly mříže, ale ani okna. Jediný přístup byl středem klenby nad hlavní halou, kolem níž byly paprskovitě orientované chodby se stovkami cel. Stěny nebyly omítnuté, ale nebylo to nutné, stejně jako u podlah. Sek pracoval matematicky přesně, beze spár a nerovností. Všude se blýskala naleštěná žula, vzniklá přesnou anihilací zdejší skály. Kobky byly zařízené sice spartánsky, ale na věznici až přepychově. Pavel předpokládal, že se sem Cechapů dostanou bez osobních věcí, tak jak je sem odešlou, proto jim v každé cele ve skříňkách připravil nutné osobní potřeby. Jak se tu zařídí, to už ponechal na nich. Ve věznici nebude žádný dozorce ani dohled.

Výborně vyřešil Pavel otázku jídla.

Sek poslechl jen lidi s telepatii, ale Cechapů ani telepatie nepomohla, podle příkazu Okchygů je odedávna ignoroval. Jedinou možností bylo svěřit objednávání různých životních potřeb někomu, koho Sek nerozpozná jako Cechapů. Anebo – něčemu.

Aby trojlístek nemusel obsluhovat zajatkyně v Mistrettě osobně, vymyslel Pavel řídicí panely, podobné pozemským tabletům. V každé cele byly připevněné na stěně, pod každým byl stoleček, na kterém se žádaná věc objevila. Jejich ovládání bylo jednoduché. Dotyková obrazovka umožňovala zobrazit několik set předem připravených položek, rozdělených do skupin. Jednou skupinou bylo jídlo a voda, další skupinou oděvy, boty a oděvní součástky. Zajatkyně mohly využívat jen položek předem vložených do seznamu a vybraných tak, aby jim nemohly napomoci k útěku – rozhodně zde nebyla skupina »Náradí« a už vůbec ne položky jako »pilník« nebo »žebřík«. Jediným dostupným náradím byly nůžky na nehty v sekci »Drogerie«. Panely byly i ve společných jídelnách v centrální části věznice, kde se mohly zajatkyně scházet. Společné jídlo bylo ale jejich jediné

ulehčení.

Milča měla připomínku, že by někde měla být tabule, kam by vězeňkyně psaly své požadavky na další, méně obvyklé předměty, určitě nějaké budou mít. Nejspíš nebudou všechny splnitelné, ale na brýle nebo léky by nárok uplatňovat mohly. Pavel jí to obratem splnil, ačkoliv musel nástěnku nejprve převést do požadavku srozumitelného i pro Seka.

„A můžeme pokračovat v deratizaci!“ oddychl si, když obě s tímto pojetím věznice souhlasily. „Od nynějška odesíláme chlapy příkazem »ichdam« do Mlávydó, u žen si zapamatujte, že příkaz »ichdam-žen« má za cíl věznici Mistretta. Je to sice tříslabičné, ale nebudeme to snad potřebovat příliš často a je to rychlejší než změna cíle samostatným příkazem. Aspoň ten parametr je podle mě dobře zapamatovatelný.“

„A nemohl bys to celé zaměnit za něco lidského?“ udělala Zdenka prosebný obličej.

„Nemohl,“ řekl s omluvným tónem Pavel. „První klíčové slovo určili ještě sivírové, to změnit neumím. Podařilo se mi jen přidat co nejkratší parametr. Nechtějte ode mě nemožné!“

„Nech ho,“ zastala se ho i Milča. „Bud' ráda, že zrušil tu Továrnu na smrt!“

„Sek stavěl rychle,“ ujistil je. „Stačilo vytvořit vzorovou buňku s kusem chodby a poručit mu, aby ji tisíckrát zopakoval – sekal je potom jako Baťa cvičky.“

„To je dobře,“ spokojila se s tím Milča. „Aspoň tu hanbu lidstva nikdo neuvidí.“

„Hanbu lidstva?“ zavrčel Pavel. „Je snad hanba lidstva vymanit se z otroctví těch bestíí?“

„Vymanit ano. Ale ne stejnými metodami. Nejsme jako oni!“ oponovala mu Milča.

„Jo, budeme je pokorně prosit, aby laskavě odešli sami,“ řekl Pavel jízlivě.

„Ale no ták!“ mračila se Zdenka. „Už zase ta ironie?“

„Tak tolik nerejpejte!“ požádal je Pavel.

„To rejpání vedlo k přeměně Továrny na smrt ve věznici,“ řekla Milča. „Je to sice taky hodně represivní zařízení, ale nemusí být spojované s vraždami. Zejména když tam nebudou žádní sadisté, aby vězně a vězeňkyně

týrali.“

„No dobrá,“ přikývl. „Takže nám zbyl jen poslední, ale možná největší problém.“

„Jaký?“ chtěla hned vědět Zdenka.

„Sivírové,“ napověděl jim.

Vyřazení Organizace spojených národů nepřineslo světu žádné problémy. Organizace prolezlá Čechapů beztak mír ve světě už dávno nehájila a její rozpad neměl žádné nepříznivé následky. Ani likvidace velitelů vojenských jednotek nepřinesla lidem problémy, spíš naopak. Invazní flotily sice zůstaly i přes drobná poškození bojeschopné, ale bez velitelů nebyly akceschopné. Vrchní velitelství se rozhodlo nahradit je čerstvými silami, jenže i ty byly bez velitelů dřív než dorazily na místo.

Největší problémy však způsobila světu Zdenka.

Vyčištění Elysejského paláce od francouzské vlády se příliš neprojevalo. Katastrofa nastala, když vybrala budovy s největší koncentrací Čechapů – pařížské banky. Zde se ukázalo, co měl na mysli Nokimcha, když je upozorňoval na nebezpečí zhroucení společnosti, kdyby Čechapů zmizeli naráz a bez náhrady. Banky sice ještě pár dní setrvačností fungovaly, ale nejvyšší vedení jim citelně chybělo. Po týdnu už některé nebyly schopné provozu, pak ale nastal dominový efekt a celý peněžní systém Francie se rázem sesypal jako domeček z karet.

Podniky bez financí krachovaly jeden po druhém a krize se přelévала i do sousedních zemí.

Věznice Mistretta se plnila pomalu. Ve velitelském sboru byly ženy bílými vranami, i mezi bankéři byly výjimkami. Nejvíc jich do Mistretty poslala Milča, když se zaměřila na administrativu Spojených států. Ale i tam byla převaha starých, které mohla s klidným svědomím posílat rovnou do Mlávýdó, aniž by hrozilo, že se tam zúčastní rozmnožování.

Další problém, na který Pavel náhodou přišel, byl v tom, že některé Američanky měly u sebe satelitní identifikátory, které by mohly předat jejich polohu a vyvolat pokusy o jejich osvobození. Běžně je měli u sebe armádní piloti, aby je v případě havárie či sestřelení rychle našlo záchranné komando, ale neomezovaly se jen na armádu. Věznici Mistretta izolovalo vchodové maskovací pole, jenže to se při přiletu všech přírůstků na okamžik

otevíralo. V té chvíli se signál identifikátorů mohl dostat z podzemí ven a kdyby byl v tom směru satelit, vyvolal by poplach. Čím častěji vstupní ochranné pole otevírali, tím víc zvyšovali pravděpodobnost odhalení ze satelitů.

Pavel to zkusil vyřešit zdvojením polí. Druhé umístil o dvacet metrů níž na dolní okraj šachty a nastavil je, aby se oba vchody neotevíraly současně, ale zásadně střídavě, aby se signál satelitních identifikátorů nemohl z podzemí dostat.

Po zhroucení Francie se ale trojlístek přece jen trochu zarazil.

„Nokimcha nás varoval,“ pokrčil rameny Pavel, když se o tom začali bavit. „Můžeme si ještě vybrat. Buď necháme Cechapů na pokoji, nebo riskujeme rozpad světového hospodářství.“

„Anebo nebudeme postupovat tak hrrr,“ doplnila ho Milča. „Politické organizace asi můžeme likvidovat aniž by to lidem uškodilo, ale u hospodářských si musíme dávat větší pozor. Deratizace jedné banky svět nepoloží, ale nesmí se to stát u všech bank v jednom státě naráz.“

„A vůbec – navrhuji pustit si každý večer televizi a podívat se, co jsme za ten den způsobili,“ navrhla Zdenka.

Televize bylo jediné spojení Doupěte s okolním světem. Nesledovali ji od rána do večera jako jejich rodiče, ale občas si chtěli zkontrolovat, jaký poprask ve světě způsobili.

Brzy ale narazili na problém s objektivitou zpráv. Málo platné, Cechapů ovládali i televizi, ta pak jako všechny důležité organizace sloužila jejich zájmům. Všichni redaktori nebyli Cechapů, ale ti »nezamoření« si museli dávat pozor, aby se svým chlebodárcům zavděčili, jinak by brzy skončili. A podle toho zprávy vypadaly. České televizní stanice jsou bez ohledu na majitele odjakživa známé podlézavostí k vládnoucím režimům. Ani media v jiných zemích na tom nebývají lépe, ale ta česká jsou v tom směru nejproslulejší.

„Měla by ses na ně podívat,“ navrhl Pavel Zdence. „Zajímalo by mě, kolik redaktorů tam zbude po deratizaci.“

„Ale co kdyby se ukázalo, že televize potom nebude schopná vysílat?“ starala se.

„Toho se neboj,“ ujišťoval ji Pavel. „Televizních stanic je víc, když se některá sesype, ostatní ji rychle a rády nahradí.“

„To si nepomůžeme. Všechny jsou nejspíš prolezlé Cechapů,“ odhadovala to ne bezdůvodně.

„Než obrazíš všechny, ty první se vzpamatují,“ tvrdil Pavel. „Samozřejmě se do nich natáhnou další slizouni, ale postupem času jich bude ubývat a snad se vzpamatují i ti ostatní.“

„Dobrá, zkusím to,“ slíbila Zdenka.

„Já ale budu pokračovat v New Yorku,“ řekla Milča. „Je jich tam tolik, že bude ještě dlouho trvat, než je vysbírám.“

„Já se taky budu dál věnovat armádám,“ řekl Pavel. „Tam je slizounů dost a jsou soustředění ve štábech, kde se dají brát šmahem, zůstanou tam jen kuchaři.“

„Co ale budeme dělat s Francií?“ zeptala se Zdenka.

„Vracet tam Cechapů nebudeme,“ řekl Pavel. „Budeme muset nechat Francii vzpamatovat se. I s rizikem, že se tam natáhnou Cechapů z okolních zemí. Zatím se můžeš věnovat organizacím, které nejsou pro chod hospodářství nutné, třeba televizím, kde další průšvih nehrozí.“

„Dobře, zítra půjdu vysmýčit televizní společnosti,“ slíbila Zdenka. „Doufám, že se tam setkám i s nějakými známými osobnostmi.“

„Jen abys nebyla překvapená,“ věštila Milča.

„Myslíš?“ zarazila se Zdenka.

„Budeš se divit!“ opakovala Milča.

Toho večera se trojlístek sešel v Doupěti jako vždycky, ale Zdenka vypadala zamlkle.

„Co ti přelítlo přes nos?“ zeptala se jí Milča, neboť si toho všimla jako první.

„Dneska jsem poslala do Mlávydó jen osmadvacet Cechapů,“ řekla Zdenka. „Přitom jsem jich viděla několik stovek, ale nemohla jsem se odhodlat...“

„Aha!“ došlo Milče. „Neříkala jsem ti to?“

„Tys to tušila?“ obrátila se na ni Zdenka vyčítavě.

„Předpokládala jsem to,“ přikývla klidně Milča. „Ale povídej! Jak jsi dopadla?“

„Jak říkám, děsně,“ přiznala Zdenka. „Víš, byla jsem připravená, že mezi známými televizními osobnostmi budou i nějací Cechapů, ale tohle – tohle

jsem fakt nečekala...”

„Smím hádat?“ zeptala se Milča, ale nečekala na svolení. „Byli Cechapů všichni?“

„Jak jsi to uhodla?“ vybuchla Zdenka. „Mě by to ve snu nenapadlo! Moji nejoblíbenější herci – všichni se svatozáří! A všechny herečky! I ty, co jsem obdivovala a zbožňovala už jako pětiletá! Jak je tohle možný?“

„Zbyl by v té televizi vůbec někdo?“ starala se Milča.

„Jo – pár techniků, uklízečky, všimla jsem si i pár známých tváří bez svatozáře...” úpěla Zdenka. „Jenže bez Cechapů se Česká televize položí během půlhodiny! Radši jsem je tam nechala, až jak se o nich poradíme!“

„Jak se o nich poradíme?“ vzdychla si Milča. „Musíme deratizovat i televize, i kdyby se měly položit všechny! I jedna jediná výjimka by nás mohla v budoucnu šeredně mrzet!“

„Víš, Zdeni, tohle jsme tušili,“ přidal se dobrácky i Pavel. „Víme, že pozemská média slouží slizounům všechna, proč by zrovna ta česká měla být výjimkou? A že jsou tam Cechapů všichni? Spíš se divím, že jsi tam viděla pár známých tváří bez svatozáře! Uvědom si – je to dobře placené, prestižní povolání, navíc umožňuje ovlivňovat miliony podlidí – opravdu se budu divit, když tam objevíme pár obyčejných lidí bez svatozáře. A to bych se ještě vsadil, že budou mít aspoň dědičnou dispozici k přijetí dalších slizáků. Jsou přece všichni nadprůměrně inteligentní a že mají vlohy pro herectví? To se dá předpokládat. Vsadím se, že v Hollywoodu nebudou normální ani uklízečky!“

„Jenže já jsem si známé herce do Mlávydó poslat netroufla!“ vzlykla Zdenka. „Vždycky jsem je jako malá holka na obrazovce obdivovala, věřila jim každé slovo...”

„Já vím,“ přikývl Pavel. „To mi ukazoval už můj táta. Hercům lidi věřili, i když přemlouvali bábu, aby dala hlas darebákům, kteří ji vzápětí okradou! Věřili jim, když vynášeli do nebe darebáky a zloděje! Věřili jim, že pravda je lživá a lež je nezpochybnitelnou pravdou, věřili jim, že samotné pochybování o jejich lžích je projevem mdlého rozumu! Ani se nedivím, že jsou Cechapů všichni!“

„No jo, ale co s nimi?“ ptala se Zdenka kamarádů nerozhodně.

„Co chceme dělat s Cechapů?“ ušklíbl se Pavel. „Necháme je lhát lidem dál?“

„Uvědom si konečně, že jsou tak dobří herci, protože v tom mají tisíciletou praxi!“ přidala se Milča. „Odedávna mě fascinovala Čapkova kniha »Věc Makropulos« o zpěvačce, která se zpěvem zabývala tři sta let, až v něm dosáhla nedostižného mistrovství, ale jinak byla prázdná a bezduchá. Když o tom uvažuji zpětně, podařilo se mu některé umělce neobyčejně krásně vystihnout!“

„Zřejmě znal nějaké osobně,“ dodal suše Pavel. „Pokud nebyl slizoun i on sám...“

„Čapek?“ vybuchla Milča a v očích se jí zajiskřilo. „To snad nemyslíš vážně!“

„Nabeton to nevím,“ pokrčil rameny. „Ale i on přece patřil k umělcům.“

„To je urážka mrtvého génia!“ prohlásila sveřepě Milča.

„Génus – to opravdu Čapek byl,“ připustil Pavel.

„A jako mrtvý se nemůže bránit!“ dodala Milča ještě rezolutněji.

„Pokud je opravdu mrtvý,“ odvážil se Pavel pochybovat. „Rozuměj, nesnažím se tvrdit, že tělo jeho hostitele tenkrát nezemřelo. Něco do jeho hrobu dát museli, otázkou je, kde a v jakém těle jeho duch – vlastně jeho slizoun – pobývá dnes, kolik hostitelů mezitím vystřídal a jejich majitele vycucel jako chobotnice.“

„Cyniku!“ zpražila ho Milča.

„Jen to domýšlím dál než ty,“ vrátil jí to. „A neomezují se jen na herce, baviče a moderátory.“

„Navrhla bych smýšlet aspoň o mrtvých jako o výjimkách,“ vložila se do sporu Zdenka. „Jinak nám hrozí totální zhnusení. Jedno české přísloví říká: O mrtvých jen dobré!“

„Navrhuji věnovat tichou vzpomínku vycucnutým obětem, které nedobrovolně poskytly svá vlastní těla těm vampýrům,“ doplnil ji Pavel. „A budou jich za ty tisíce let miliony, ne-li miliardy!“

„O mrtvých jen dobré!“ přidala se k Zdence Milča. „Teď jde o ty živé. Přinejmenším musíme uznat, že Čechapů pozdvihli úroveň pozemské civilizace na současnou úroveň. Bez nich by lidé na Zemi, oblečení v hrubě vydělaných kůžích, možná dodnes lovili mamuty!“

„O tom by se dalo úspěšně pochybovat,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Bez těch slizáků by se Země podobala spíš světům Zuznelai. Každá válka posunula svět zpátky, o něco blíže k době kamenné.“

„O vliv válek na pokrok se vedou spory,“ souhlasila Milča. „Jenže je nikdo nerozsoudí. Bez Cechapů by byl svět jiný – to ještě беру. Možná i lepší. Ale jeho technickou úrovní bych si vůbec jistá nebyla. Třeba by lidi pořád ještě orali koňmi, dobyt看 a ohnutým hákem.“

„Koňmi a dobyt看 – možná,“ připustil Pavel. „Ale pluh vynalezli bratraci Veverkovi a to byli docela určitě Češi. Zrovna tak bych si troufl hádat, že i Josef Božek byl Čech jako poleno.“

„Češi?“ zapochybovala Milča. „Jak si můžeš být jistý, že Veverkovi a Božek nebyli Cechapů, když z toho podezíráš i Čapka?“

„Je tu jedna maličkost, ovšem podle mě výrazná,“ řekl Pavel. „Ta maličkost úspěšně popírá, že by Veverkovi a Božek byli Cechapů. Podle mě je to určuje jako pravé Čechy a bratři Čapkové se právě v tom od nich nejvíc liší.“

„Výrazná maličkost?“ zarazila se Milča. „V čem byli zrovna tihle tak odlišní?“

„Nezbohatli na tom,“ řekl Pavel.

Na Čapkovi se nakonec neshodli, ale na dalším postupu ano.

„Asi je dobře, že jsi televizi vynechala,“ ustoupil trochu Pavel. „Budeme ji muset deratizovat opatrněji. Ne že bych herce a herky litoval, ale nesmíme Cechapů upozorňovat na Čechy. Jsem pro, zaměřit se na televize v sousedních zemích, nejlépe v Německu, deratizovat Hollywood a když pak vybereme i Čechy, vznikne už jen slabý odvar poprasku, jaký vznikne třeba v Hollywoodu.“

„Deratizovat Hollywood!“ zaúpěla Zdenka. „Myslíš tím všechny moje známé herce a herečky?“

„Komu bude kolem hlavy něco zářit, ten patří do ráje zvaného Mlávydó,“ trval na svém Pavel. „Lidé bez svatozáře ať klidně zůstanou. Jestli zmizí všechny známé tváře, bude to tím, že slizouni lidem jejich těla i tváře ukradli. Holky, já mám dost práce s vojenskými základnami, dohodněte se, která začnete v Hollywoodu a která v Německu!“

„No potěš koště!“ vzdychla si Zdenka.

„Beru si Hollywood,“ zamluvila si Milča.

„Dobře, já se podívám po Německu,“ uvolila se Zdenka.

Ráno vyletěli všichni za svými cíli a večer si měli zase o čem povídat. O

Pavlovy aktivity nebyl zájem, vojenské základny se pro dívky nelišily od španělské vesnice, zato poprask, jaký se zvedl na obou stranách Atlantiku, stál za to.

Zdenka zdecimovala dvě veřejnoprávní a jednu soukromou televizní společnost, přičemž poslala do Mlávydó i do Mistretty skoro tisícovku Cechapů. Veřejnoprávní televize se poté zmohly jen na vysílání omluvného textu, že se z technických důvodů nevysílá, soukromé televize přestaly vysílat bez omluvy – tam už nezbyl nikdo. Zbývající televize se těšily ze ztráty největších konkurentů, ale Zdenka jim věstila, že pýcha předchází pád. Chystá se na ně totiž hned zítra – a pak se ukáže!

Zato Milča zjistila, že Hollywood je příliš velký moloch, než aby se dal deratizovat za pouhý den. Odeslala skoro dvojnásobek Cechapů než Zdenka, ale přitom se nedostala ani do poloviny areálu. Do Mlávydó poslala přes dvacet velice známých herců a do Mistretty padesátku stejně oblíbených hereček, jenže při obrovském rozsahu areálu neměla tušení, jaký díl má už za sebou.

Trojlístek si výjimečně pustil i zprávy České televize. Přístroj nepoužívali od odchodu rodičů, ale zprávy je velice zklamaly. Z Německa ani z Hollywoodu se žádná zpráva neobjevila, jakoby se tam vůbec nic nestalo.

„Bud’ se tím Němci ani Američani nechlubí, anebo to cenzurovali naši,“ pokrčil rameny Pavel, když zprávy skončily.

„Dobrá,“ zavrčela Zdenka. „Uvidíme zítra! Hele, Pavle, nechceš nám s tím trošku píchnout? Pro jednu se snad můžeš vykašlat na vojáky, ne?“

„Na rozdíl od vás si myslím, že právě zpacifikování vojáků je důležitější než likvidace herců a hereček,“ namítl. „Herci po sobě nestřílejí, kdežto vojáci... Krom toho si myslím, že se vaše snaha i tak projeví dřív. O problémech armád bude ještě hodně dlouho ticho po pěšině.“

Následujícího dne proto pokračovali, kde začali. Milča deratizovala další část Hollywoodu, přitom letmo zkontrolovala vyčištěnou část a poslala do Mlávydó i tři manažery, kteří se pokoušeli pokračovat v ochromeném natáčení. Zdenka si zasedla na tři menší televizní studia v Berlíně, při tom rozprášila správní radu jakéhosi podniku, nechala ale na pokoji budovu nedaleké banky, kde se to svatozářemi také jen hemžilo – s bankami se muselo opatrně. Pavel zatím dokončil očistu jednoho řetězce vojenských

základen a přeskočil přes menší moře na další.

Jenže když večer s napětím sledovali zpravodajství České televize, dočkali se jenom dalšího zklamání.

Ze Země zmizelo přes dvacet tisíc lidí. A nebyl to ledaskdo, v Hollywoodu šlo o celosvětově známé tváře, popularita německých herců, moderátorů a bavičů byla přinejmenším v Německu srovnatelná. Přesto po nich neštěkl pes. Světová média mlčela a česká neměla ze světa co přebírat, takže mlčela také.

„Myslím, že se teď vrhnu do Prahy,“ podotkla večer Zdenka, když zprávy končily nic neříkající kolotoč nepodstatných drbů. „Když nevznikl poprask v Německu, nevznikne ani v Praze.“

„Taky jsem čekala víc,“ přidala se Milča. „Ale u Hollywoodu se to spíš dalo čekat, přerušené filmování se nemusí v médiích objevit hned a kdoví zda vůbec. Podívám se teď v New Yorku na televizní společnosti, třeba bude ohlas větší.“

„A občas byste měly navštívit nějakou banku,“ popíchl je Pavel.

„Ty jsme se snad rozhodli vynechávat, ne?“ podivila se jeho požadavku Milča.

„Vynechávat ne,“ tvrdil Pavel. „Jen jsme je nechtěli úplně vyřazovat. Ale když z banky zmizí třetina slizáků, zbývající dvě třetiny je přece v provozu udrží, ne?“

„Dalo by se o tom uvažovat,“ přistoupila na to Milča.

„Já budu pokračovat v deratizaci vojáků,“ pokračoval Pavel. „Ty smím klidně brát dočista, na hospodářství se to neprojeví. Tím spíš, když základny nepatří místním.“

„Mě by zajímalo, kdy se to projeví ve světových médiích,“ vzdychla si Zdenka. „Jak dlouho to chtějí zatloukat. Zatím nepřiznali ani tu Francii, ačkoliv se jim tam položila půlka hospodářství.“

„Ale teď už se, jak jsem slyšel, Francie vzpamatovala,“ podotkl Pavel.

„No – tak napůl,“ uvedla to Zdenka na pravou míru. „Nejdřív se zřejmě vzpamatovaly podniky se zahraniční účastí, domácí až po nich, váhavěji a ne naplno. Ale většina už zase jede.“

„To asi myslel Nokimcha, když mluvil o náhradě Cechapú,“ řekl Pavel. „Nesmíme je odstranit naráz, ale postupně, aby to za ně stačili převzít lidé.“

„Dobře, pojedeme dál,“ souhlasila Milča. „Počítáte někdo, kolik jich je v

Mlávydó? Posčítat osazenstvo Mistretty nebude problém, jde o ty, co pošleme mimo Zem!“

„Bez obav,“ ujistil ji Pavel. „Sek je počítá za nás. Myslím, že nesejde na tom, kolik jsme jich už zneškodnili, ale kolik jich ještě zbývá. A v tom pořád ještě přehled nemáme.“

„Už trochu chápu, proč sivírové tvrdili, že to není úkol pro tři lidi,“ usmál se Pavel. „Tohle by bylo bez označování Cechapů a bez zyréchů opravdu nad naše síly.“

„A co takhle?“

„Takhle si začínám věřit,“ přikývl Pavel.

„Ale co kdyby jich bylo víc než milion?“ napadlo Milču. „Doted’ jsme jich odstranili šest tisíc, to by z milionu bylo méně než procento!“

„Máme na to dost času,“ ujišťoval ji Pavel. „Navíc počítej s tím, že se to bude s přibývajícím časem ještě zpomalovat. Později se jich nikde nenajde tolik pohromadě, jako dneska. Budou se před námi schovávat, zalézat jednotlivě do děr a do různých protiatomových bunkrů. Ale už to nevidím tak černě, jako zpočátku sivírové ze Zuznelai.“

„Kéž by!“ přála si opravdu upřímně Zdenka.

Milča jen přikývla.

Alea iacta est

Na další večerní setkání se Pavel dostavil opožděně, když už byly holky unavené jako kořata a chtělo se jim spát. Dokonce ho na dálku oslovily telepatií, kdeže se courá.

„Hrál jsem si na Japonce!“ odpověděl jim z dálky také telepaticky.

„Cože jsi to prováděl?“ nechápala ani Milča.

„Přepadl jsem bez vyhlášení války přístav Pearl Harbor,“ vysvětlil jim to hned. „Byla v něm spousta slizounů a mezi nimi i spousta mladých důstojnic, musel jsem dávat pozor, abych některou omylem neposlal do Mlávydó. Beztak mám dojem, že jsem naopak poslal do Věznice Mistretta pár chlapů – u několika důstojníků jsem si nebyl jistý, jestli jsou to chlapi nebo mužatky, raději jsem je v té rychlosti poslal do Mistretty.“

„No, jestli to jsou chlapi, tam teda budou mít výběr!“ zhodnotila to Zdenka.

„Je to menší problém než udělat chybu naopak,“ ospravedlňoval se. „Ale teď už letím domů.“

„Kde se nacházíš?“ starala se Milča. „Já jen, jestli máme na tebe čekat s večeří!“

„Klidně počkejte, беру to rychlostí družic po oběžné dráze, jsem už nad Tureckem!“ ujistil je a skutečně byl za pár minut v Doupěti, kde ho obě ulehčeně přivítaly.

„Už jsme se začaly strachovat, aby se ti něco nestalo,“ řekla Milča.

„A co by se mi mělo stát?“ usmál se.

Rychle všichni tři zasedli k opožděné večeři a jako obvykle si při ní vyprávěli, co kdo zažil. Dnes se výjimečně těšil nejvíc pozornosti Pavel. Přepadení Pearl Harboru, to zní přece jen zajímavě! Ale ve skutečnosti to nebylo tak dramatické. Na opačné straně světa bylo časně ráno, všichni se tam teprve probouzeli. Pavel dorazil na místo s prvními záblesky světla, rychle zhodnotil situaci a začal se nejprve věnovat budovám, které odhadl jako štáb. Zřejmě správně, Čechapů tu bylo jako nikde jinde a když je začal posílat do Mlávydó, většina místností se vyprázdnila úplně, takže neměl kdo ztropit poplach, ačkoliv zlikvidoval přes pět tisíc štábních důstojníků.

Po deratizaci štábu se věnoval lodím v přístavu. Začal třemi ponorkami, které by se nejspíš při poplachu potopily. Nezdržoval se pancéřovými

dveřmi, vzal to hrubou silou, dělal si do velitelských věží pohodlné vchody a pustil se do velících důstojníků. Tentokrát nečekal, až všichni opustí lůžka, ale rovnou přeletěl na další. Ponorky s otvory ve věžích už se beztak potopit nemohly a jakmile měl všechny vyřazené, věnoval se hladinovým lodím.

Na rozdíl od Japonců žádnou z lodí nepotopil a neublížil žádnému vojáčkovi. Ani slizounům nezkřivil vlas na hlavě – jen je velkou rychlostí odesílal přes Čechy do cizího světa, kde je brzy uvítají jejich stejně postižení krajané. Pár set jich skončilo i ve věznici Mistretta – ve štábech bylo víc žen než na lodích. Od fiaska ve válce proti Iráku, kde čistě ženská posádka jedné válečné lodi hanebně selhala, se ženy dostávaly spíše do štábů než k bojovým jednotkám.

Rozdíl proti přepadení Japonskem ale nespočíval ve vyřazení Pacifického loďstva bez použití hrubé síly a bez spousty obětí. Pravda, ponorky byly po Pavlově zásahu nebojeschopné, ale škody na budovách i na lodích se daly odbýt mávnutím rukou. Největším rozdílem bylo, že Cechapů neměli komu vypovědět válku. A to netušili, že celé Pacifické loďstvo vyřadil jeden nedospělý kluk – to by jejich sebevědomí pokořilo ještě víc.

„Ještě obletím všechny základny, jestli na ně Cechapů nedoplnili důstojníky,“ uvažoval Pavel. „Pak bych se vrhl na generální štáby. To bude ještě horší, protože o hlavních štábech Ruska a Číny prakticky nic nevíme.“

„Nechtěl jsi vycvičit Seka, aby ti ukazoval Cechapů i na dálku?“ připomněla mu Milča.

„Chtěl, ale to bude fuška,“ přiznal. „Co vy dvě? Jak pokračujete?“

Ted' byla řada na dívkách, aby se pochlubily. Milča přerušila zasedání amerického Kongresu, odkud odeslala všechny Cechapů – do Mlávydó i do Mistretty. V Kongresu po jejím nájezdu zbyla jen nepatrná hrstka nic nechápajících kongresmanů.

Zdenka se zase věnovala Londýnu, kde zdecimovala místní bankéře. V každé bance ponechala třetinu Cechapů, zbytek deratizovala. Londýnské banky se nepoložily, ale zachvátila je pochopitelná panika. Někteří Cechapů se rozhodli opustit chvatně Anglii, ale Zdenku napadlo navštívit také letiště Heathrow a odeslala odtud většinu pasažérů, čekajících na odlety letadel.

„Řekla bych, že jsem dala britskému bankovníctví pořádnou t'afku,“ zhodnotila si to sama. „Ale ne takovou jako ne Francii, takže se Anglie snad nepoloží.“

„Neměla ses taky podívat do Parlamentu?“ navrhla jí Milča.

„Parlament nezasedal,“ řekla Zdenka. „A nebavilo by mě honit je každého zvlášť. Počkám si, až se všichni sejdou, pak by to mohlo jít nejlépe.“

„To máš pravdu,“ uznala Milča. „Nejlépe to jde, když se k něčemu sejdou, jako v americkém Kapitolu. Jak jsem pochopila, chtěli tam zrovna řešit stav vojenských základen. Teď budou mít spíš starosti s předčasnými volbami. Těch pár siroteků jim nic nevyřeší. Je jich příliš málo, než aby byli usnášeníschopní.“

„Chtělo by to podívat se i na druhou stranu, do Moskvy a Peking,“ uvažovala Milča. „Aby americké jestřáby nenapadlo, že za tím jsou Rusové nebo Číňani.“

„Hele, Pájínku, nedáš se do toho Seka?“ obrátila se Zdenka opět na Pavla. „Svatozáře Cechapů sice fungují skvěle, ale jen na blízko. Opravdu by to chtělo nějaké dálkové ukazovátko!“

„Napadlo mě, jak to urychlit,“ odvětil. „Zítra se vypravím za Nokimchou. Určitě to zmákně rychleji než já i ve zpomaleném čase.“

„Na to bych byla opatrnější,“ řekla Milča. „Určitě tě skřípnou, že do Mlávýdó posíláme málo samic a i těch pár, co už tam jsou, jsou pro ně bezcenné.“

„To ještě ukecám,“ holedbal se. „Ale mám dojem, že dnešní šichta byla delší, já aspoň padnu za vlast, jen uvidím postel.“

„Tak jdeme!“ přidala se k Pavlovi Milča. „Já už bych taky potřebovala pár sirek, abych si jimi podepřela víčka, jinak usnu ve stoje.“

„Ráno snad bude moudřejší večera,“ dodal Pavel.

„Jen aby!“ rýpla si Milča.

Ráno se ale Pavel za Nokimchou nevypravil, protože Nokimcha naopak přiletěl za trojlístkem do Doupěte. Tentokrát byl bez společníků. Našla ho v jídelně Zdenka, když tam přišla na snídani.

„Snad tu na nás nečekáš?“ vytřeštila oči na šavlozubého hokra, sedícího v pohodlném křesle, stavěném na jeho rozměry. Pochopitelně – zdejší Sek uměl všechno, co potřebovaly i jiné bytosti na všech světech Zuznelai.

„Čekám,“ přikývl. „Asi máte nějak posunutý čas, že ještě spíte, ale venku je už světlo.“

„Máme,“ přiznala. „Pohybujeme se teď na vzdálených místech Země, abychom na zdejší kraj nepřitahovali nežádoucí pozornost.“

„Přece jen se těch Cechapů trochu obáváte, že?“ naznačil.

„To se ví,“ přikývla. „Nejde o nás, my se jich nebojíme. Ale oni, když nemohou škodit nám, snaží se škodit aspoň lidem kolem nás. Vyhubili celou osadu, kde jsme zpočátku bydleli.“

„Nemohli jste proti tomu nic dělat?“ zvažněl okamžitě Nokimcha.

„Měli jsme obavy, že chtějí ublížit našim rodičům, proto jsme je raději odnesli do Doupěte,“ osvětlovala mu, co se stalo ve vsi. „Jenže Cechapů krátce poté zničili celou vesnici, kde už jsme my ani naši rodiče nebyli, takže to odnesli úplně nevinní lidé, co s námi neměli nic společného.“

Mezitím přišel Pavel a hned se s Nokimchou přivítal. Zřejmě to probudilo i Milču, takže byli brzy všichni pohromadě.

„S čím jsi přišel?“ zajímal se Pavel. „Nebo ses k nám vypravil jen tak?“

„Taky by to bylo možné,“ přikývl Nokimcha. „Ale jsem tady služebně.“

„A co že sám?“ zeptal se Pavel.

„Nejsem tu na Inspekci, ani jako vyslanec Zuznelai,“ upřesnil jim důvod své návštěvy.

„Vyslanec?“ usmál se Pavel. „Potřebovali bychom poradit s některými problémy. Chtěl jsem se dokonce kvůli tomu podívat za vámi do Zuznelai, ale nespěchalo to, takže jsem se k tomu zatím neodhodlal. Chtěl jsem počkat, až toho bude víc, abych za vámi nechodil s kdejakou drobností.“

„Máte nějaké problémy?“ chytil se toho Nokimcha. „Sem s nimi!“

„Potřebovali bychom pozměnit indikaci Cechapů,“ požádal ho Pavel. „Je sice vynikající i tak, jak je, ale bylo by dobré, aby zobrazovala i Cechapů mimo dohled.“

Chvíli mu vysvětloval svoji představu, jak by to podle jeho mínění mělo fungovat. Nokimcha ho poslouchal pozorně, ale pak ho trochu zklamal.

„Indikaci Cechapů jsem nedělal, takže nevím, jak ji opravit,“ řekl. „Budu to muset přednést těm, kdo se tím zabývali.“

„No dobře,“ přijal to Pavel, i když trochu zklamaně.

„Ale i bez toho jste, jak už víme, nezaháleli,“ posunul Nokimcha téma zase trochu jinam. „Jen se nám zdá, že do Mlávýdó posíláte samé samce, bez samic.“

„Tak to není,“ namítl Pavel. „Pár samic – tedy žen – jsme tam už poslali.“

Mezi Cechapú je jich ale málo. Všichni chtějí vládnout a ženy se jim k tomu zřejmě nehodí. Kromě toho, jejich ženským se ani nechce rodit děti.“

„Na Zuznelai byla kvůli vám dlouhá a bouřlivá debata,“ sdělil jim hokr. „Způsobili jste ji vaší žádostí, abychom Cechapú zabránili v rozmnožování. Musím přiznat, vaše důvody mi připadaly poměrně pádné, nicméně nás, co jsme je chápali, byla menšina. Rozhodli to nakonec dryazgu.“

„Ach jo – takže chitžará ze Zuznelai pořád trvají na svém?“ vzdychl si Pavel zklamaně.

„Ano – a mám vám připomenout, abyste tam posílali více samic,“ řekl Nokimcha. „Samci na Mlávydó teď mezi sebou příliš často bojují a někteří siviřové za tím vidí právě nedostatek samic.“

Obě dívky zůstaly stát, jako kdyby vedle nich udeřil blesk. Takže chitžará trvají na svém!

Jen Pavel se vzpamatoval o něco dřív.

„Řekl bych, že nemají pravdu,“ zavrtěl hlavou. „Všichni Cechapú jsou zvyklí vládnout, každý měl kolem sebe spoustu lidských služebníků, či polo-otroků. Tam je nemají, proto se někteří snaží ovládnout aspoň ty druhé. Naopak si myslím, že by se o samice poprali ještě více.“

„Největší problém tam je, když někoho zabijí a nemají pro něho náhradní tělo,“ pokračoval Nokimcha. „Pak totiž ten postižený zemře definitivně.“

„To přece víme,“ přikývl Pavel. „Poslyš, Nokimcho, zkus přednést na Sněmu chitžará návrh, aby ti, kdo hlasovali za práva Cechapú, jim teď poskytl nějaká vlastní mlád'ata. Nemusí to přece zůstat jen na nás lidech!“

Nokimcha na okamžik strnul. Něco takového rozhodně nečekal. Naopak obě dívky pohlédly na Pavla se zábleskem naděje. Ano, tak to přece předtím všichni tři diskutovali. Pavel to teď navrhl oficiálně. Budou teď muset na tom trvat – a všichni tři.

„Poslyš – to myslíš vážně?“ zakabonil se. „Ty bys chtěl, aby jim ostatní dávali... svá mlád'ata? To je přece neslýchané!“

„Neslýchané? Vždyť to po nás chcete také!“ odrazil ho tvrdě Pavel.

„Ale my chceme, abyste jim dali jen jejich vlastní ženy, ne jiné! Chápeš?“

„Jenže oni vlastní ženy nemají. Chápeš?“ útočil dál Pavel. „Chceš, abychom jim poskytl jen další těla lidí! Poskytněte jim tedy i vy vaše mlád'ata!“

„To nemůže nikdo schválit!“ namítl ihned Nokimcha.

„Jak to?“ opáčil Pavel. „Schválila to většina Sněmu! Hlasovali pro další poskytování mláďat pro Cechapú, ať jim tedy dají svoje! Mláďata jako mláďata!“

„Opravdu trváš na takové... absurditě?“ mračil se Nokimcha čím dál víc.

„Já?“ sehrál Pavel údiv. „Já jsem od začátku proti! Ale ti, kdo pro tuhle absurditu hlasovali, ať si ji sami vychutnají – ale na svých dětech, ne na lidských!“

„Přednést to tam mohu,“ připustil váhavě Nokimcha, „Ale je předem jasné, jak to dopadne.“

„Pak ale trvám na tom, aby se nerozlišovalo mezi dětmi lidí a ostatními!“ trval na svém Pavel.

„To asi nikdo neschválí,“ vrtěl hlavou Nokimcha.

„Víš, Nokimcho, je to vlastně úžasný test spravedlnosti,“ řekl Pavel. „Tady se ukáže, jestli jste i vy spravedliví! A řeknu ti jen jedno – jestli schválíte otroctví pro lidi Země, potom nejste lepší než rambu, giva a Cechapú!“

„To jsou ale strašná slova, malý příteli!“ zavrčel Nokimcha už trochu rozzlobeně.

„Strašná, uznávám,“ řekl Pavel, bledý jako stěna. „Strašná, ale pravdivá. Chcete, abychom vás nazývali přátelé, ale odhlasujete pro lidské děti otroctví a smrt – to je absurdita ze všech největší!“

„I když ty děti budou děti Cechapú?“ namítal ještě.

„Ty děti nebudou Cechapú,“ odvětil tvrdě Pavel. „Geneticky to budou lidé a ty to víš nejlépe. Už jsem to řekl jednou – pokud to dopustíte, přesune se problém otroctví ze Země na Mlávydó – ale taková pomoc nemá žádný smysl. Přednes to Sněmu, Nokimcho.“

„Přednesu,“ slíbil. „Ale – takový odpor jsem nečekal.“

„Ale čekal!“ usmál se trochu smutně Pavel. „Vždyť už nás trochu znáš!“

„Myslel jsem si to,“ připustil hokr. „Už jste to přece jednou řekli. Ale i tak jste mě překvapili. Takový odpor nečekal nikdo.“

„Co může Sněm chitžará postavit proti našemu požadavku?“ pokrčil rameny Pavel. „My to tak cítíme jako naplnění spravedlnosti, vy ne?“

„Chitžará by mohli nařídit úplné vypnutí Seka na Zemi,“ uvažoval Nokimcha. „Nechcete-li naši pomoc, nemějte ji.“

„To byste ale šli proti odkazu Okchygů,“ upozornil ho Pavel. „Ti přece nabízeli výhody Seků všem bytostem – kromě Cechapů, které zřejmě považovali za tak odporné, že si to nezasluhují. Vy jim ale dáváte svět Mlávydó i se Sekem – nevím, co by na to řekli Okchygové, ale řekl bych, že by s tím nesouhlasili.“

„Okchygové už dávno vyhynuli,“ připomněl mu Nokimcha.

„To víme,“ přikývl Pavel. „Ale nebyli by z chitžará nadšení!“

„A nejsi... příliš zaujatý?“ zeptal se Nokimcha opět mírněji.

„Jsem,“ souhlasil Pavel. „Ale zaujatý pro spravedlnost. Vyříd’ to Sněmu!“

„Kdybych to řekl takhle, bylo by to ještě nepřijatelnější,“ vrtěl hlavou Nokimcha. „Osočit Sněm chitžará z nespravedlnosti, to je opravdu troufalé a neslýchané!“

„Možná by sis to měl promyslet nejprve sám,“ navrhl mu Pavel. „Někde o samotě, aby tě nic neovlivňovalo, jen sám pro sebe. Co je spravedlivé a co ne. Až pak zajdi na Sněm.“

„Zkusím to,“ slíbil tygr.

Nokimcha odletěl branou GEIA-14-Ančov a Pavel se obrátil na dívky.

„Strašně mě zklamal,“ posteskl si.

„Nás taky,“ přidala se Milča.

„Já bych řekla, že on sám by pro nás měl pochopení, ale ostatní...“ vzdychla si Zdenka.

„...hlavně ti hmyzoidi,“ dokončil Pavel. „No dobře, tak si to promyslíme.“

„Co na tom chceš promýšlet?“ zašklebila se Zdenka. „Je to přece jasné. Obrazně řečeno, položili nám nůž na krk. Když neustoupíme s těmi... *samicemi*..., vypnou Seka a budeme stát proti Cechapům s holýma rukama – to nevypadá nadějně. Takže nám nezbude, než odeslat do Mlávydó i obyvatelky Mistretty... jenže se mi chce zvracet, když si představím, jak se bankéři perou o malá mimina...“

„Jenže když jim nevyhovíme, budeme tady brzy všichni jako jehňata před bandou řezníků,“ připomněla oběma Milča. „A o ta mimina se budou prát bankéři tady. Vlastně – nebudou, tady mají kandidátů tolik, že si mohou vybírat.“

„Takže máme na výběr ze dvou zel,“ shrnula to Milča. „Jenže – ať se na to koukám, jak chci, roztržka se Zuznelai mi připadá jako to hodně větší zlo.“

„Až na to, že nás jednou proklejí otroci na Mlávydó,“ dodala Zdenka. „Jenže – to nastane až kdoví kdy, pokračování teroru Cechapů na Zemi je nám bližší.“

„Myslím, že máme na výběr ze tří zel,“ řekl Pavel. „Ty první dvě znáte. Třetí zlo je roztržka se Sněmem chitžará, ale bez vypnutí Seka.“

„To jako čekáš, že oni ustoupí?“ vrtěla nevěřícně hlavou Milča.

„Ne,“ připustil. „Ale my také ne.“

„Pak nám ale vypnou Seka!“ řekla Milča.

„Nemusí,“ nesouhlasil s ní. „Vypnuli by ho, kdybychom oznámili, že jsme se postavili proti jejich ultimatu. Takže postačí, když budeme mlčet.“

„Jenže pak nás navštíví jejich inspektoři – a Seka stejně vypnou. Víš přece, že to dokáží a pak nebudeme mít nejmenší naději,“ opakovala Milča.

„Tak se postaráme, aby nás nenavštívili,“ řekl odhodlaně Pavel. „A je to poměrně jednoduché. Zrušíme všechny podvodní brány – zrovna je nikdo nepoužívá, ani si toho nevšimnou – a zasypeme hlínou i kráter Ančova, aby se brána nedala otevřít.“

„Poslyš...“ rozšířily se oči Zdence. „Ty bys to hnal až tak daleko?“

„Je to třetí možné zlo,“ pokrčil rameny. „Je to taky zlo, ale podle mě pro nás nejpříjemnější.“

„Dobře, ale co budeme dělat potom?“ chtěla vědět Milča. „Pak tam přece nemůžeme Cechapů odesílat, co s nimi budeme dělat?“

„Hádej – můžeš třikrát!“ ušklíbl se Pavel.

„Ty je chceš – zabíjet?“ zpytavě se na něho podívala Zdenka a Milča se k ní přidala.

„Jsou dvě možnosti. Nechat je být – nebo se jich zbavit,“ pokračoval zdánlivě klidně Pavel. „Kdyby nám na Zuznelai pomohli s jejich umístěním ve světě Mlávydó, využili bychom toho. Ale dodávat jim další těla odmítáme – a už jsme si snad vyjasnili, že to považujeme za vraždy – takže je přece tak jako tak odsuzujeme k smrti! Jde jen o to, bude-li to přirozená smrt stářím, nebo okamžitá, násilná smrt. Genocidou se to dá nazvat v každém případě, takže bych použil anglického přísloví – když už má člověk viset za jehně, tak radši za krávu.“

„Takže zabíjet chceš,“ shrnula to Milča.

„Byla by ještě jedna možnost, co s nimi,“ uvažoval Pavel dál. „Odstěhovat je na Mlávydó, ale místo dodávání nových a nových hostitelů – tedy dalších a dalších vražd – jim pomoci prodloužit život do nekonečna, jako to měli Okchygové. Jenže nesmrtelnost zatím nikoho nenapadla a postoj Sněmu chitžará nám ji fakticky znemožňuje. Takže – ať se vám to líbí nebo nelíbí, jsem pro rychlou genocidu. Chitžará ze Zuznelai nás nutí vybrat si rychlejší variantu – jsem tedy pro ni.“

„To je ale příšerné!“ otrásla se Zdenka.

„Je,“ souhlasil Pavel smutně. „Zatím máme před sebou jen tři cesty. Všechny jsou zlé, liší se jen trochu. První dvě znamenají, že nás budou Cechapú vraždit dál, jenže pod odborným dohledem inspektorů ze Zuznelai. Třetí cesta je, že jim to začneme oplácet. My přitom můžeme každého toho slizáka zabít jen jednou, přitom každý z nich už na Zemi zabíjel tisíckrát a chtějí v tom pokračovat. Není to tedy »oko za oko, zub za zub«, jen zneškodnění hromadných vrahů. Ať se to komu líbí, nebo ne, třetí cesta je podle mě nejspravedlivější.“

„Ale je... je strašná!“ vzdychla si Milča.

„Je,“ přikývl. „Tak se, holky, rozhodněte. Můžete přijmout jednu z těch tří. Kterou si zvolíte?“

„My taky?“ zaúpěla Zdenka.

„Ano, všichni tři,“ řekl Pavel trošku tvrdším tónem. „Jedeme v tom společně, jinak to nejde.“

„Je to trošku tvrdé,“ řekla zvolna Milča. „Ale máš pravdu. Jsem pro třetí cestu.“

„No – já vás v tom nenechám,“ vzdychla i Zdenka.

„Takže – jako Tři mušketýři – Jeden za všechny...“ začal Pavel

„Všichni za jednoho!“ dokončili všichni tři unisono.

„A kostky jsou vrženy,“ dodal Pavel. „Jak to řekl kdysi Caesar.“

„Alea iacta est...“

Hlava hydry

Nokimcha se vrátil do Zuznelai a trojlístek opět zůstal na Zemi sám. Jenže teď to bylo jinak, než na počátku. To za sebou cítili podporu všech bytostí Zuznelai a dodávalo jim to sílu. Teď teprve v tom byli úplně sami.

Pavel hned po rozhodnutí odletěl směrem ke Kanárským ostrovům. Postupně obletěl všechny podmořské brány – a zničil je. Stejným způsobem, jako suchozemské, jen s tím rozdílem, že náhlé otevření kilometrové propasti znamenalo na souši nanejvýš prudký závan větru, ale nic víc. Když se totéž odehraje kilometr pod hladinou, vznikne nepříjemně ničivá vlna tsunami.

Osm krátce po sobě následujících podmořských otřesů – a také osm tsunami, které zaměstnalo zpravodajství většiny světových médií. První vlna se obořila na jižní pobřeží Kanárských ostrovů, kde smetla značnou část letovisek. Další katastrofy potom následovaly po celém světě s nepatrným odstupem – řádově šlo o hodiny. Komentátoři to nazvali »mořská škytavka«, ale málokomu při tom došlo, že nemusí jít o čistě přírodní jev.

Pavel zkontroloval, zda není na Zemi víc podvodních bran. On sám vytvořil první, sedm jich tedy postavili harvékové. Sek mu ale potvrdil, že podmořské bytosti jich víc nepotřebovaly.

Na celém světě zůstala jedna jediná hvězdná brána, skrývající se ve špinavém, napůl zasutém kráteru dávno vyhaslé sopky. GEIA-14-Ančov. Neustále skrz ni prolétávaly karavany neviditelných bublin, obsahujících pokaždé jedno lidské tělo se zeleným rosolem v hlavě – Cechapú.

Trojlístek se rozhodl odeslat jich na Mlávydó co nejvíc, dříve než dojde k očekávané roztržce s inspektory Zuznelai.

Nejhorší bylo, že pořád neměli správnou představu o počtech svých protivníků, ani o jejich rozložení ve společnosti.

Milča se věnovala Severní Americe, Zdenka Evropě a Pavel se přesunul do Ruska. Získal sice přehled o vojenských silách Cechapú ve světě, zbavil je nejhorších velitelů, ale to nic neubralo na jejich síle. Rozkazy mohli plnit i velitelé – lidé. Nejspíš schopní stejných krutostí jako jejich páni.

Nicméně se zdálo, že hlavní akceschopnost vojsk ležela na velitelích Cechapú a bez nich byla značně otřesená. Pavel se proto rozhodl obrátit se jinam. Zdálo se mu, že není správné ponechávat ostatní velmoci v klidu a

akceschopné, když deratizuje základny té největší ve světě a Milča ji deptá na místě. Chvilí se rozhodoval mezi Moskvou a Pekingem, ale rozhodl se pro Moskvu. Přece jen se tam dalo očekávat více Cechapů než mezi Číňany.

Samozřejmě tam našel podobný obraz jako Milča v Americe a Zdenka v Evropě.

Rusové měli v Ruské Dumě nepatrnou menšinu, drtivou většinu křesel obsazovali Cechapů. Byli sice v lidských tělech, ale ne v ruských – praví Rusové jim zřejmě příliš nevyhovovali. Většina členů Ruské Dumy byli proto cizinci, ačkoliv se do Ruska v mnoha případech přistěhovali už jejich předci. Pavel je hned při první návštěvě tvrdě zdecimoval a pak se zaměřil na vládu, kterou také jak se patří probral, takže ze zasedání odešly jen zapisovatelky.

No – odešly není to pravé slovo. Rozprchly se s křikem po celé budově, když ministři jeden po druhém znenadání zprůhledněli a zmizeli.

Obkroužil i starodávný ruský Kreml, ale »sklizeň« tam byla nečekaně slabá. Nějaké Cechapů sice našel a také odeslal do Mlávydó, ale podle všeho tam nenašel žádné velké ryby.

Rozhodl se obrátit na místní lidi, ale ani u nich příliš nepochodil. Snesl se stranou na ulici mezi budovami, zrušil mesrini, aby se zviditelnil, a oslovil několik chodců. Jenže na český dotaz: „Kde je prezident?“ odpověď sice dostal, ale nerozuměl jí. Zkusil si zapamatovat jejich odpovědi, aby se mohl večer obrátit na Milču, která se podle vlastního mínění pyšnila znalostí ruštiny, ale teď mu nezbylo než to vzdát. Aspoň si trochu zchladil žáhu na bankéřích. Objevit banku nebyl problém, Cechapů v ní bylo plno, nejen bankéřů, ale i zákazníků, takže úroda zde vhodně doplnila předešlou, ačkoliv podle dohody ponechal na místě třetinu bankéřů, aby banka hned nepadla.

Povzbuzen úspěchem rozhodl se pro návrat domů, jenomže když přelétal jedno z měst, spatřil dole banku a v ní plejádu svatozáří. Neodolal, změnil směr šikmo dolů, pohledem zhodnotil situaci a krátce poté spustil kulomet zyréchů směrem do Mlávydó. Při té příležitosti očistil mimo banky i magistrát – i tam měli Cechapů nadpoloviční většinu, ale mohl je odesílat bez výjimek, takže byla na počty výtěžnost vyšší – magistrát může po doplňovacích volbách fungovat bez parazitů.

Pro jistotu se zastavil u další budovy, kde také zpozoroval větší množství svatozáří. Kupodivu to nebyl finanční ani vládní podnik, ale ke svému

velkému údivu pochopil, že je to dětské zařízení, podle všeho sirotčinec. Co v něm ale dělají ti parazité? Nepochopil to, ale pro jistotu začal všechny jednoho po druhém odesílat do Mlávydó.

Vrtalo mu ale hlavou, co na sirotčinci mají? Že by se tak starali o lidské děti? To jim přece vůbec nebylo podobné!

Došlo mu to až ve chvíli, když odeslal šéfku tohoto zařízení. Rusky, pravda, neuměl, ale uměl anglicky. A šéfka měla v kanceláři tolik anglických lejster a plakátů, že neodolal, vystoupil ze svého mesrini a pár si jich vzal. Z plakátů pochopil, že se sirotčinec zabývá vývozem dětí k adopci kamsi do anglofonních zemí – nejspíš do Spojených států. Proč? To netušil, ale nevsadil by ani zlámanou grešli na možnost, že by jim šlo opravdu o péči o malé lidské děti.

V sirotčinci naštěstí zůstalo i pár lidských ošetřovatelek, snad se o děti postarají, ale tak ho to zaujalo, že se už nezdržoval a spěchal to do Doupěte projednat s dívkami.

Třeba některá bude vědět víc.

Toho večera se Pavel s Milčou sešli v Doupěti neobvykle brzy. Také Milču zaujaly materiály, co Pavel přinesl z Ruska.

Milča nejprve Pavlovi objasnila, kde měl hledat prezidenta.

„Vždyť ti říkali, že je na »dáče«, to znamená na chatě,“ objasňovala mu.

„No jo – kdo má vědět, co to znamená »dáče«?“ brblal Pavel.

„Asi bychom se měli vyměnit,“ navrhla mu. „Já se přece jen v Rusku lépe dorozumím a tobě by zase nevadila angličtina, co?“

„Můžeme to zkusit,“ přistoupil na to ochotně. „Ale o prezidenta nejde, toho bych si nakonec vyčíhal, víc mi teď jde o ten sirotčinec.“

Probírali se tedy materiály, sebrané v kanceláři ředitelky. Plakáty i lejstra.

Anglické prospekty cestovních kanceláří jim moc neřekly, ale Milča nakonec objevila jakési ruské lejstro, nad kterým si úžasem hvízdla.

„Co to máš?“ zajímal se i Pavel.

„Děsně zajímavé! Přímo úděsně!“ komentovala to Milča, ale četla si to dál jen pro sebe.

„No tak povídej!“ naléhal na ni netrpělivě.

„Počkej, až to dočtu,“ odbyla ho, ani se po něm neohlédla.

Nezbylo mu než trpělivě počkat. Konečně k němu vzhlédla.

„Příšerná organizace!“ řekla znechuceně. „Dá se přirovnat snad jen k lidožroutům!“

„Když mi neřekneš, oč jde...“ začal vyčítavě, ale nenechala ho dokončit větu.

„Tak poslyš!“ začala. „Ten sirotčinec shromažďuje děti – sirotky, ale i děti odebrané rodičům. Některé tam byly údajně kvůli týrání, ale většinu za vymyšlené a banální důvody – může být důvod k odebrání dětí, že jim rodiče nezajistili dostatečnou životní úroveň? V Rusku je sbírají a převážejí nejčastěji do Spojených států, ale podle potřeby i jinam. A teď se podrž! Děti, které shledají jako »vhodné«, slouží jako náhrady za zestárlá těla Cechapů. Ale ostatní, pro Cechapů »nedostačující«, tam vozí jen kvůli orgánům pro transplantace.“

„Vypadalo to přece, že je vozí z Ruska k adopci!“ zarazil se.

„Jo, tak to před světem maskují,“ přikývla. „Oni je skutečně dávají do pěstounských rodin, ale ty jsou placené jen aby děti držely v kondici, než někde vznikne požadavek na jejich orgány. Potom pěstounům řeknou, že jejich péče skončila a děti budou adoptované natrvalo, seberou jim je a když mají zájem, dostanou za ně jiné. Točí se v tom spousta peněz a všichni jsou spokojeni – až na děti, rozřezané na náhradní díly, po kterých neštěkne ani pes. I kdyby po nich někdo pátral, stopy končí u dočasných pěstounů, neboť zákon nedovoluje sdělovat jejich adoptivní rodiče. Pěstouni ale rádi potvrdí, jak dobře s těmi dětmi zacházeli a jak se jim v nových rodinách jistě královsky vede...“

„Darebáci!“ vyhrkl Pavel.

„Ty »vhodné« nečeká nic lepšího,“ podotkla Milča. „Ovšem oficiálně se jim vede ještě lépe. Stanou se z nich totiž další Cechapů.“

„Cožpak nemají mezi sebou dost vlastních dětí?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Milča. „Možná je opravdu nemají. Nejspíš jsou ženy Cechapů líné rodit děti, ještě by jim jich nakonec bylo líto. Jednodušší je nechat si je dovézt, adoptovat a později šmik šmik – přestěhovat se do mladého, zdravého tělíčka!“

„Věděli jsme, že to jsou bestie,“ vzdychl si Pavel. „Věděli jsme, že své hostitele zabíjejí, ale netušili jsme, že to provozují takhle organizovaně a ve velkém...“

„Dalo se to ale čekat,“ řekla Milča. „Nakonec – já bych pro ně byla také »vhodná«, nemyslíš? Mě si přece taky připravovali.“

„Udělal by z tebe nějakou nóbl manažerku nebo snad majitelku akcií... jenže bys to už nebyla ty... a ode mě bys pak dostala nanejvýš játra, co?“

„To určitě ne,“ podívala se na něho. „Tady píší, že Cechapů transplantované orgány zásadně nevyužívají. Je s nimi plno problémů a obtíží, člověk musí brát do konce života spoustu léků proti nesnášenlivosti orgánů a při obyčejné rýmě je jednou nohou v hrobě, to není nic záviděníhodného. V případě zdravotních potíží se raději přestěhují do mladých, zdravých těl. Transplantace jsou proto určené pro obyčejné smrtelníky, i když jen pro ty, kdo si je mohou dovolit – jsou totiž příšerně předražené a lékaři na nich vydělávají těžké prachy.“

„A nestačí jim mrtvoly z nehod, takže kvůli prachům dovážejí malé děti z Ruska!“ doplnil ji se zřetelným odporem. „Lidožrouti! Poslyš, to by pro nás mělo mít nejvyšší přednost!“

„Víš co?“ vzdychla si. „Vyměníme se. Poletím zítra do Ruska, ty do Ameriky, porozhlédneme se tam. Když něco v Rusku zjistím, sdělím ti to telepaticky a podíváš se, kam ty nešťastné děti mizí. Bude tam nejspíš druhá hlava téhle hydry – obě by si zasluhovaly useknout.“

„Hydra – to je to správné slovo!“ řekl Pavel.

„Jenže tahle hydra má hlav miliony,“ vzdychla si Milča. „A dokud je všechny neusekneme, budou na světě zbytečně umírat děti...“

„Bude se to časem snižovat,“ tvrdil optimisticky. „Jedeme jako fretky, když denně odsuneme na Mlávydó tisícovku Cechapů, musí jich nutně ubývat rychleji než kolik jich přibývá.“

„Nevím,“ pokrčila Milča nerozhodně rameny. „Četla jsem, že i kdyby Číňané pochodovali do moře čtyřstupem, ještě by jich přibývalo.“

„Číňané možná,“ připustil Pavel. „Cechapů musí být nesrovnatelně méně. Řekl bych, že je na světě tak deset – dvacet milionů různých papalášů – bankéřů, politiků, mocipánů a jejich nejbližších služebníků. Ale ne víc. To by se dalo vyřešit i odsunem. Samozřejmě podle toho, kolik času nám ještě nechají chitžará ze Zuznelai. Čím později na nás vletí, tím lépe pro ty Cechapů, kteří skončí na Mlávydó – v tom napůl ráji...“

„Sám jsi řekl, že se časem bude jejich koncentrace snižovat a počty odsunutých budou nutně klesat,“ připomněla mu.

„Ale souběžně s tím se bude snižovat jejich vliv, schopnost ukrývat se i jejich nebezpečnost,“ uvedl druhou stranu téže mince.

„Kéž by,“ vzdychla si.

Diskuse o hydře nebyla povzbuzující, ale nutná. A zdaleka to nebylo všechno.

„Mám docela zajímavé postřehy,“ přihlásila se Zdenka, jakmile dorazila do Doupěte.

„Povídej!“ vybídla ji Milča. „My ti pak řekneme, na co jsme přišli.“

„Objevila jsem zajímavou bandu,“ pokračovala Zdenka. „Navenek je to bezpečnostní agentura, zabývající se strážením různých objektů, ale část těch chlápků se zabývá únosy malých dětí. Posílají je do Ameriky a představte si to – prý jako zásobárnu náhradních orgánů pro transplantace! Vedou to samozřejmě Cechapů, jinak bych si jich nejspíš ani nevšimla. To je, co?“

Seznámili ji tedy s Pavlovými poznatky z Ruska, kde skoro totéž provozovali Cechapů legálně pod záminkou adopcí.

„Tak to máme už třetí kanál, kterým putují děti do Ameriky,“ řekla skoro spokojeně Zdenka.

„Třetí?“ podívala se na ni Milča. „Snad druhý, ne?“

„Třetí,“ trvala na svém Zdenka. „Jednou cestou jsou sirotčince, jenže ty jim už dávno nestačí, až na sirotčince v zemích jako Irák, kde ve válce vyvraždili miliony rodičů. Druhou cestou jsou soudní odebrání dětí lidem, kteří se proti soudcům nemohou účinně bránit. Třetí cestou jsou nevypátrané únosy dětí z lépe postavených rodin. Celé je to dokonale organizovaný zločin. Dostala se mi do ruky anglicky psaná zpráva, že v Itálii soudci z rodin bezdůvodně odebírají pětatřicet tisíc dětí ročně pro soukromé firmy. Cechapů to mají úžasně propracované. V Itálii jim patří soukromé organizace a církevní dětské ústavy, oficiálně nazývané dětské domovy, kam dočasně dávají násilně odebírané děti a navíc tam směřují i státní peníze.“

„Takže je to někde i státem podporované?“ vrtěla hlavou Milča.

„Ta zpráva tvrdí, že všichni účastníci »trhu s dětmi« mají od státu roční příjem dva miliony eur!“ ujistila ji Zdenka. „Každý dětský domov dostává na každé dítě státní peníze. Pisatel té zprávy se rozčiluje, že soukromé podnikání diktuje, kolik dětí musí být odebráno, »trh s dětmi« vyžaduje stále

více odebírání, zkorumpované soudy bezohledně uplatňují proti postiženým rodinám i vyloženě totalitní nástroje. Příbuzným odebrané děti nedají, to se nevyplatí, není z toho zisk... Nejstrašnější je, že se to děje za účasti vládních struktur, sociálních služeb a soudních institucí, které by něčemu takovému vlastně měly bránit.“

„Bodejť by ne, když Cechapů ty vládní struktury ovládají!“ dodala Milča.

„Mimochodem, v Evropě si nás konečně všimla i média,“ doplnila ještě Zdenka. „Podle většiny komentátorů je policie, zejména Interpol, již na stopě nebezpečné organizaci banditů pocházejících z východních zemí. Podle zatím zjištěných indicií se zabývá únosy nejproduktivnějších lidí ze zemí Evropy, nejvíce z Francie, kde tyto únosy způsobily bankovní kolaps. Některá média v souvislosti s tím ve vší vážnosti uvažují i obnovení trestu smrti do právních systémů, kde už tento trest zrušili.“

„Což jako vždycky dopadne jedině na nevinné,“ podotkl Pavel.

„Trochu mě blaží, že nás tři považují za rozsáhlou organizaci,“ ušklíbla se Zdenka. „Podle toho ale jejich indicie ukazují jinam než na nás. Z toho bude jen veliké plácnutí do vody.“

„Plácnutí do vody to nebude,“ uvažovala zamyšleně Milča. „Cechapů zřejmě něco chystají.“

„Jenže je vidět, že nemají ani tušení, kdo proti nim stojí,“ opáčila Zdenka. „Ta chystaná opatření proti nějaké neexistující organizaci prostě musí selhat! Už protože žádná neexistuje!“

„Nevíš, proti komu to ve skutečnosti je,“ sýčkoval i Pavel. „Taková opatření prostě musí mít výsledky, kdyby je měli vycucat z prstů. Protiteroristické zákony se také nakonec změnily v osekání svobod samotných Američanů. Spíš se mi zdá, že jim jde především o tresty smrti, které pak začnou ve velkém používat proti nevinným – jako za Francouzské revoluce, která kdysi začala nádherným heslem *Svoboda-rovnost-bratrství* a nakonec proslula především – gilotinou.“

„Taky si to myslím,“ souhlasila Milča. „Proti nám trest smrti nepotřebují. Kdyby nás objevili, nebudou váhat použít i superbombu, jako už jednou, když uvěřili, že jsme ve vsi. Nejhorší zločiny páchají bez soudu – nač by potom měli bezpilotní letadla, superbomby a zejména války z vylhaných a nesmyslných příčin?“

„Nám je jasné, že to všechno je zástěrka,“ pokýval hlavou Pavel. „Taky je nám jasné, že po nás pátrají elitní jednotky a policisté celého světa. Nás by ale měl nejvíc zajímat osud dětí, určených k rozřezání na orgány, případně na nové hostitele.“

„Proti tomu musíme něco udělat,“ souhlasila Milča. „S ubývajícím množstvím Cechapů snad poklesne poptávka po hostitelských tělech, jenže trh s dětmi na orgány k transplantacím asi zůstane a mohl by se ještě rozrůst. Místo Cechapů to vezmou do rukou jejich komplicové – dnes jim sice jen příčinlivě pomáhají, ale vychovali si jich dost a pokud s tím někdo něco neudělá, krvavé miliony se v těch špinavých kšeftech jen tak točit nepřestanou.“

„Jak to bylo v ruské zprávě?“ obrátil se Pavel na Milču. „O poměru hostitelů k orgánům?“

„Čtvrtina »košer dětí« je určená pro Cechapů, tři čtvrtiny dětí k rozřezání,“ odvětila.

„Dokud kradli děti jen pro Cechapů, bylo jich určitě také víc než dost,“ uvažoval. „Ale teprve transplantace z toho udělaly opravdu příšerného molocha.“

„Molocha...“ vzdychla si Milča. „Moloch bylo jakési starověké božstvo, požírající obětované děti. Zřejmě to Cechapů provozovali už tenkrát. Dnes to ale přesáhlo všechny meze!“

„No právě!“ přidala se Zdenka. „Jenže když odstraníme Cechapů, zůstanou tam jen hajzlíci bez svatozáře, které od normálních lidí nerozeznáme a rozplést to bude úplně nad lidské síly.“

„Takže bych to viděl jako náš hlavní úkol,“ vyvodil z toho Pavel. „Rozhlašují sice o nás, že jsme banditi, ale máme proti ostatním lidem pár výhod. Rozeznáme Cechapů i na dálku, zatím tak do kilometru, ale Nokimcha slíbil, že uloží sivírům zvýšení dosahu a pak už se před námi nikam neschovají. Za druhé máme neviditelné mesrini a zyréchy, k přesným zásahům tisíckrát výhodnější než tupé drony. Z naší strany nedochází k tolika omylům a ke škodám na nevinných – až na těch osm set mrtvých, smetených vlnami tsunami, když jsem boural podmořské hvězdné brány, ovšem ty přičítám inspektorům ze Zuznelai, kteří nás k tomu dohnali. Za třetí jsme jen tři, což zcela vylučuje vypátrání té obrovské organizace, předpokládané Interpolem. Pokud neprijdou s něčím novým, jsme prostě

nepostižitelní.“

„S čím novým by mohli přijít?“ zavrtěla hlavou Zdenka.

„Jsme sice neviditelní očima, ale rambu na nás u Dijonu naváděli přesnou palbu jen čichem,“ připomněl jí. „Neviditelnost není absolutní ve všech směrech. Stopy zůstávají i za letadly a loděmi. Některé viditelné, jiné ne, ale daly by se zvýraznit elektronicky. Zatím to ještě nikoho nenapadlo, ale vyloučit to nemůžeme.“

„Neříkal jsi ale, že mesrini odolá i střelám?“ opáčila Zdenka.

„Klasickým střelám z ručních zbraní,“ upřesnil. „Nejspíš nás neochrání před lasery ani před termickými náložemi. Nechtěl bych být v mesrini poblíž výbuchu bomby, která sežehla naši vesnici. Nejsem si jistý, jestli nás průhledný stroj ochrání před sálavým žářem, který zabíjí v okamžiku, ani co s námi může udělat laser, i kdyby se střelil naslepo a náhodou.“

„Jakési riziko tu zkrátka je,“ přidala se Milča. „Což neznamena, že zalezeme jako syslové do Doupěte a necháme to plavat. Spíš mě zajímá, co uděláme s těmi dětmi. Skoro bych byla pro řešení házet do Mlávydó nejen pravé Cechapú, ale i jejich mužské komplice. Nejspíš je tam použijí jako vítaný zdroj mladších těl, ale kdo chce d'áblům sloužit, ať jim slouží – až do hořkého konce.“

„Jenže v sirotčincích jsou spíš řádové sestry,“ připomněl jí. „Většina jich tam je, aby se o děti staraly a nejspíš ani nevědí, čemu to vlastně slouží.“

„Těm bych snad ještě uvěřila, že se staraly o děti,“ pokrčila rameny Milča. „Ale kdyby ne... prázdná věznice Mistretta má kapacitu několika desítek tisíc míst. Můžeme tam odsunout všechny, které o pravém účelu sirotčinců věděly. Ať tam zpytují svědomí – mají-li nějaké.“

„Jsem pro,“ neodporovala Zdenka.

„Já taky,“ přikývl Pavel.

Výslech

Pavel odhalil ve Spojených státech mateřskou organizaci, zajišťující naoko »adopce dětí«, ale ve skutečnosti dodávající oběti oběma Molochům – Cechapů a lékařské transplantační mafii.

Přispěla k tomu nejvíc Milča, která znovu vtrhla do ruského sirotčince, ačkoliv se to tam jen hemžilo policisty a detektivy. Ty nejdůležitější – Cechapů – poslala rovnou do Mlávýdó. Zdálo se, že i oni přikládali událostem v sirotčinci mimořádný význam, když se akce účastnili osobně. Další ale nechala na pokoji. Pracovali teď sice pro Cechapů, ale nebyli přímo v jejich službách a nejspíš to byli normální policisté.

Navzdory jejich hemžení, zesílené nenadálým zmizením jejich velitelů, po kterém zbývající vyšší policejní důstojníci zoufale volali pro posily, vtrhla i se svým mesrini přímo až do ředitelské kanceláře, kde pobrala co mohla a – už opět neviditelná – kancelář opustila.

Byl to opravdu kapitální úlovek.

Milča zůstala neviditelná viset nad městem a věnovala získaným dokumentům pozornost, jaká jim asi právem náležela. Nejdůležitější byla adresa ústředí. Blok domů nacházející se mezi Elm street a Whalley Avenue, New Haven, Connecticut, Spojené státy americké, s pobočkou Univerzita Yale, New Haven. Tam směřovaly děti z Ruska – údajně do lepšího života v pozemském ráji.

Pavel samozřejmě neváhal ani okamžik a zamířil do Connecticutu, aby to hnízdo Cechapů na místě prověřil a vyčistil, zatímco Milča se věnovala dalším podobným sirotčincům v Rusku, jejichž adresy se objevily v dalších, tentokrát rusky psaných dokumentech. Do večera stačila »deratizovat« celkem tři, ale pak dostala nápad, pro který musela získat i Pavla.

„Máš toho hodně?“ obrátila se na něho telepaticky.

„Neuvěřitelně mnoho,“ dostala obratem jeho odpověď. „Měla jsi pravdu, je to hlava Molocha. Prakticky celé město mi svítí svatozářemi, nejvíc v Elm street a v univerzitě Yale, tam ani uklízečky nejsou normální lidé. Řekl bych, že se Univerzita Yale zhrouť v okamžiku, až ji vyberu.“

„Už jsi s tím začal?“ zeptala se ho rychle.

„Zatím si to jen mapuji, abych začal tam, kde to bude nejvhodnější.“

„Mám lepší nápad,“ telepatila rychle. „Nech je na pokoji, ať je

nevyplašíš, a přilet' za mnou do Mistretty. Chci tam poslat šéfky dalšího sirotčince a chtěla bych je vyslechnout, ale potřebovala bych, abys mě jistil.“

„Slibuješ si od toho hodně?“ zpozorněl – pochopil, že Milča zřejmě vymyslela něco nového.

„Více než ze suchých dokumentů,“ odvětila. „Ty bestie toho vědí zatraceně mnoho a jestli se od nich dozvíme desetinu jejich znalostí, bude to největší bomba od samého počátku.“

Pavel po krátkém zamyšlení souhlasil a obrátil se vzhůru nad stratosféru, kde se mohla mesrini rozletět rychlostí družic. Milča mezitím vyčistila sirotčinec, ale pět nejvyšších žen včetně ředitelky nasměrovala po delší době opět do Mistretty.

Tam se také zakrátko setkala s Pavlem. Čekal na ni nedaleko vchodu, oblečený jako turista, na zemi měl i batoh a tvářil se jako při krátkém odpočinku na výletě v horách. Přehlédnout ho jen tak nemohla, oranžový batoh na šedohnědé skále přímo svítil. Přistála tedy vedle něho a vyloupila se z neviditelné bubliny mesrini.

„Tak povídej!“ vyzval ji stručně.

„Poslala jsem tam pět nejvyšších ženských Cechapů,“ ukázala palcem dolů, kde se pod skálou nacházel Pavlův vězeňský komplex zvaný Věznice Mistretta. „Pět Cechapů má ale příliš velkou sílu, než abych si na ně troufla sama, ačkoliv chci ty baby vyslýchat po jedné. Mohly by se pokusit zpracovat mě pomocí hypnózy, jak nás varoval Nokimcha. My tři máme být odolnější, ty ses už přece s nimi taky setkal, ale nechci jim dát ani tu nejmenší šanci.“

„Dobře, budeme na ně dva,“ přikývl. „Jen se obávám, že se od nich nedozvíš vůbec nic.“

„Proč myslíš?“ podívala se na něho nejistě – jeho postřehy byly často podložené fakty.

„Na všechny otázky budou zarytě mlčet,“ doplnil. „Nemysli si, že Cechapů nevědí, co by jim bylo opravdu nebezpečné.“

„Ani když budou sedět na elektrickém křesle?“ vynesla další kartu.

„Kde máš jaké elektrické křeslo?“ ušklíbl se.

„Z jedné americké věznice,“ odvětila klidně. „Připadalo mi správné nařídit Sekovi, aby si to svinstvo zapamatoval, přinejmenším pro výstrahu

budoucím pokolením.“

„Dobře, ale... v Mistrettě není zdroj elektřiny,“ připomněl jí.

„Však je tam nehodláme popravovat,“ opáčila. „Samozřejmě jsem nechala Seka zapamatovat si těch svinstev víc. Na elektrické křeslo můžeme přidělat taser – elektrický obušek, schopný úplně člověka ochromit. Nezabije, ale ránu dá pořádnou.“

„Jenže mám obavu, že navzdory taseru budou všichni Cechapů na tom křesle jen sedět a hrdě mlčet. Nemyslím si, že by je mučení zlomilo, to nejsou slabí lidé, ani když jsou to ženské!“

„Nepřeceňuj je!“ napomenula ho. „Součástí elektrického křesla je čepička, do které je vsazená jedna elektroda, aby způsobila rychlou smrt mozku. Takže jim nebude podezřelé, když jim na hlavy nasadíme čepičku. Proud v ní nebude, zato to bude čepička ogmu, která nám bude předávat přímo jejich myšlenky. O tomhle nevědí. Mohou hrdě mlčet, ale myšlenky si uhlídat nedokáží. Uznávám, bude to na ně podraz, ale proti jejich podrazům úplně nevinný.“

„Čepice ogmu ale určitě vypadají jinak než čepičky u elektrického křesla!“ namítl.

„Nebude problém požádat Seka, aby nám dodal ogmu, kterou od pravé nikdo nerozezná.“

„No – mohlo by to mít úspěch,“ připustil Pavel. „Jen by bylo potřeba oddělit je, aby na nás nevběhlo všech pět najednou.“

„Neříkej, že nejsi schopný vysvětlit Sekovi, aby vytvořil nějaké mříže!“ popíchla ho.

„Vysvětlím,“ přikývl. „Tak na to půjdeme, ne?“

„Mám na ně ještě tohle!“ namířila na Pavla velkou lesklou černou pistoli.

„Obešel bych se raději bez toho,“ zamračil se. „A nikdy nemiř na člověka, nebo se něco stane, ani se nestačíš leknout!“

Sám sice pistoli občas používal a mířil i na člověka, jenže v ní nikdy neměl náboje.

„Z tohohle se střílet nedá,“ uklidňovala ho. „To je jen plastová atrapa. Ale je věrně udělaná, aby se dala použít jako hrozba.“

„Dobrá, to беру,“ řekl smířlivěji. „Tak pojď ke mně blíž, poletíme tam spolu.“

Silové pole je propustilo – kolem neviditelného mesrini se zdánlivě pevná skála rozestoupila, takže neměli pocit, jakoby se propadali do pevné skály, spíš jakoby klesali v kabině výtahu. Ocitli se v osvětlené centrální hale, z níž se paprskovitě rozbíhaly chodby ověncené hroznem nevelkých kobek. Všechny byly prázdné, jen z jedné prosvítalo k jednotnému nažloutlému osvětlení ještě další světle zelené světlo několika svatozáří. Prosvítaly z jedné cely, kde se všech pět žen pokusilo ukrýt.

„Drží se pohromadě,“ povzdychla si Milča. „Je to pochopitelné, ale pro nás to výhodné není, budeme je muset od sebe odtrhnout.“

„Však ono to půjde!“ řekl Pavel a s taserem v ruce zamířil k cele.

„Poslyš – budeš schopný namířit tohle na ženskou a stisknout spoušť?“ zeptala se ho ztišeným hlasem Milča s pohledem na černý taser v jeho ruce. „Tohle není neškodná plastová atrapa!“

„Když si řekneš, že je to jakýsi odporný zelený sliz, který nějaké nešťastné ženské ukradl tělo, dokážeš ji třeba i utopit,“ odvětil stejně tiše, zatímco zvolna kráčeli směrem ke svatozářím.

Měl to podložené přinejmenším jednou utopenou námořní důstojnicí.

V té chvíli ale z cely vyběhly tři ženy – dvě mladé a jedna starší. Jenže než urazily polovinu vzdálenosti k Pavlovi a Milče, dvakrát se rychle po sobě zablesklo a dvě mladší, běžící vepředu, se bezvládně složily na hladkou, lesklou žulovou podlahu. Třetí, již trochu starší dáma, se při prvním záblesku leknutím zastavila.

„Pajd'om!“ vybědla ji Milča rusky a namířenou pistolí jí pokynula, aby šla před nimi.

Se zbraněmi se nežertuje. Starší dáma zřejmě ještě zlomek vteřiny zvažovala, co si proti těm dvěma může či nemůže troufnout, ale včas vyhodnotila, že pistole je příliš závažný argument, než aby proti němu mohla uplatnit cokoliv méně závažného. Nehrála si proto na kamikaze, ale sklopila hlavu, překročila bezvládná těla kolegyně a zvolna vykročila směrem k hlavní hale.

Pavel věřil, že si Milča se zajatkyní poradí, otočil se a chvíli se domlouval se Sekem. Za ním se objevila nová mříž a přehradila chodbu, aby se nemuseli obávat, že je některá překvapí zezadu.

„Kuda měňa ved'óte?“ zeptala se žena, když ji dovedli do hlavní haly.

„Snačalanam štó-to skážetě,“ sdělila jí Milča.

„Ničevó vam ně skažu!“ odvětila hrdě žena.

„Éto váš vybór!“ podotkla klidně Milča.

Vedli ji k jedné ze společných koupelen, ale přede dveřmi Milča ženu ochromila nečekaným elektrickým výbojem taseru. Nenechala ji ale dopadnout na zem a spolu s Pavlem ji opatrně dovlekli k elektrickému křeslu, připravenému hned za dveřmi. Starali se zejména, aby se vlastními hlavami co nejméně přibližovali k její hlavě – přímý kontakt by mohl být katastrofický. Jak říkali gežgové, když je hostitel ochromený nebo i umírá, Čechapú jsou nejnebezpečnější.

Museli teď počkat, až se jejich oběť probere. Pavel mezitím nakoukl do chodby, ale tam už se obě před chvílí omráčené ženy vzpamatovaly a ukryly v některé z dalších prázdných kobek.

...jen se schovávejte! pomyslel si.

Jejich zajatkyně byla sice starší, ale ze šoku se vzpamatovala poměrně rychle.

„To jste si dovolili moc!“ zasyčela na Milču s Pavlem rusky, když otevřela oči a pohlédla na ně.

„Éto ničevó,“ odvětila jí Milča rovněž rusky. „Búdět chůže!“

...zaplatíte to nejhorší možnou smrtí! pomyslela si žena... co je zas tohle?

Až teď si všimla, že sedí připoutaná v elektrickém křesle. Zalomcovala marně rukama, ale bez výsledku. Nemusela ani mluvit nahlas. Milča by jí rusky rozuměla, ale díky telepatickému přenosu myšlenek jí rozuměl i Pavel. Čepice ogmu na hlavě ženy byla teď nastavená na jednosměrný přenos a Milča s Pavlem se předem dohodli nedat ani mrknutím oka najevo, že rozuměli i tomu, co ta baba neřekne nahlas, ale jen si to pomyslí.

„Sedíte pohodlně?“ setrvala proto Milča u ruštiny. „Zbytečně sebou neškubejte, nemá to cenu. Tohle elektrické křeslo je kvalitní dovoz přímo z Ameriky, tohle zboží není nikdy embargované.“

„Chcete mě snad popravit?“ vyhrkla žena rusky.

„Po pročtení dokumentů z vašeho stolu mám dojem, že by to bylo spravedlivé,“ pokračovala Milča pořád rusky. „Ale to bude záviset na vaší ochotě odpovídat.“

...to se načekáte! pomyslela si žena, ale nahlas neřekla nic.

„Víte, my to z někoho z vás nakonec vytáhneme,“ pokračovala Milča

rusky po chvilce ticha, když se zajatkyně neměla k odpovědi. „Něco jsme se dozvěděli už z dokumentů, které jste měla na svém pracovním stole.“

...tak proto mi ty lejstra chyběly, pomyslela si ředitelka... proto jsem je marně hledala...

„Vy ty děti neposíláte k adopcím, že?“ pokračovala Milča, aniž by dala něco najevo. „Posíláte je až na nepatrné výjimky na smrt... vy sama ovšem žádné děti nemáte, co?“

...nic vám není do toho, kam ty haranty posíláme, pomyslela si ředitelka... a už vůbec nic vám není do toho, že žádné nemám... to tak – tahat se v nepohodlí s nějakými prcky v břiše, i pak, až se vyklubou! ať je vyrábějí lidé! beztak přibývají, i když si těch prcků bereme víc než potřebujeme...

„Samozřejmě nám nemusíte odpovídat, paní,“ změnila Milča tón do nejvýhrůžnějšího, jakého byla schopná, jako by byla rozzlobená jejím mlčením. „Chcete mlčet? Mlčte si – ale pak nečekejte, že se k vám budeme chovat lidsky. Dobře víme, že nejste člověk, natož žena. To tělo vám nepatřilo, ukradla jste je. Nepočítejte už nikdy s tím, že by se pro vás našlo jiné, až se vám tohle rozpadne.“

...no jo, tihle asi něco vědí, pomyslela si ředitelka, ale nahlas ani nekvikla, jen se na Milču dál posupně dívala, ...příliš mnoho vědí, než aby zůstali naživu, až je dopadneme, uvažovala... teď ještě jak se jim dostat z drápů...

„Víme už také, co máme dělat s tím zeleným rosolem, co z vás vyteče, když do vás pustíme proud,“ pokračovala Milča rusky jízlivě. „Normálního člověka dávka ze samopalů nebo elektrické křeslo spolehlivě zabije. Z vás ještě zůstane rosol, který se musí opatrně nabrat lopatou a vhodit do kyseliny nebo do rozpálené pece, jinak se reinkarnujete a ještě přitom někoho připravíte o jeho tělo. Jste zkrátka příliš nebezpeční parazité.“

...příliš mnoho vědí, přemýšlela ředitelka jako v kruhu... vědí dokonce, jak nás zabít... naštěstí tu nikde žádnou pec ani kyselinu nemají...

Milča chvíli mlčela.

...dává mi čas na rozmyšlenou, pomyslela si ředitelka, asi doufají, že budu rozvažovat, jestli hrdinně mlčet, nebo přece jen promluvit... marná snaha! beztak mi za to nic nenabízí, takhle aspoň získávám čas... volám ale o pomoc už dost dlouho, jak to, že nás ještě nenašli?

„Jak myslíte,“ řekla Milča klidně. „Ve srovnání s jinými způsoby zabíjení je elektrické křeslo rychlé a snad i milosrdné, i když se na něm chvíli kroutíte jako naklovnuté housenky. Naproti tomu v kyselině se rozpouštíte úplně klidně. Ten váš rosol vůbec nic necítí, že?“

...že by už opravdu někoho našeho zabili? zarazila se ředitelka... to by bylo ještě horší, ale tím víc důvodů, aby všechny tyhle nicky v bolestech zemřely! upálit je málo, to chce hodit je do bazénu s kyselinou, jak to dělá Lucifer, aby jí tam bylo málo a dalo se v ní dlouho stát, než úplně rozežere nohy a než do ní upadnou...

„Podívejte se, když nebudete mluvit, dozvíme se to taky,“ pokračovala klidně Milča. „Možná o něco později, ale dozvíme se to. Teď by nás zajímalo, co všechno se v Americe s těmi dětmi děje. Víme, že je posíláte do New Havenu v Connecticutu, ale jsou zdravé, takže se nedostanou do tamní dětské nemocnice, že? Anebo – jen jako materiál k transplantacím?“

...kde to v těch ležstrech bylo? pomyslela si ředitelka vztekle... kolikrát jim opakujeme, aby to tam nepsali! ...Rusko nejsou Státy, aby to prošlo, když to dostane do rukou policie, omoní jsou míň ovlivnění než slavná FBI, nemluvě o těchhle, ti zřejmě ani k omonům nepatří...

„My si tam samozřejmě dojdeme,“ pokračovala Milča. „Ale přece jen – New Haven je velké město, vyznat se tam není snadné. Už víme, že je tam několik univerzit, všechny pod vaším vlivem, ale nejvíc vás je v univerzitě Yale. Tam to bude zřejmě nejzajímavější.“

...Yale, nejprestižnější univerzita na světě, myslela si ředitelka vztekle... také jsem tam prošla zasvěcením... Yale zasvětila stovky našich nejvýznamnějších, prezidenty Tafta, Forda, oba Bushe, Clintona i s Clintonovou, Johna Kerryho, desítky umělců a přímo spršky nositelů Nobelových cen... samozřejmě díky našim ve výboru Nobelovy ceny, umíme si zařídit prestiž, aby se nám nicky jen hrnuly a bylo z čeho vybírat. Skull and Bones, lebka s hnáty... i tohle tělo mi tam kdysi zasvětili... a ta husička se přímo třásla, aby už to měla za sebou a mohla se stát héřečkou... tam mě to ale nikdy netáhlo, já byla spíš na chlapečky... takže žádná héřečka, ale uznávaná a trojctihodná milosrdná představená, to bylo pro mě to pravé...

„Víme už, že je v Yale mnoho vašich,“ řekla Milča, jako kdyby to dávno věděla, jen si na to právě vzpomněla. „Slyšela jsem plno různých pověstí,

prý se tam odehrávají nějaké satanské reje...”

...Skull and Bones mají tuhle pověst, pomyslela si ředitelka, satanské reje... skoro se strefila... a kdyby jen to... právě tam se nejvíce zasvěcuje, přitom nikdo neví, co to ve skutečnosti znamená, další zájemci se jen hrnou, nedočkaví jako hladová prasata na jatkách, kde se místo žrádla potkají s řeznickým nožem, ale to už nikomu nesdělí, stejně jako ti pitomečci v Yale...

„Poslyšte, když tam ty děti posíláte, musíte přece o tom něco vědět!“ změnila Milča nečekaně směr hovoru. „Vy určitě nejste ctihodná padesátiletá ředitelka ruského sirotčince! To byste nebyla, co jste. Vy jste starší, že? Tisíce let – nebo i déle? Vy o tom musíte vědět víc!“

...to si teda piš, husičko! ušklíbla se v duchu ředitelka – ačkoliv navenek zaujala lhostejný, znuděný výraz obličeje... víš hodně a přitom nic, myslela si dál... já tady na tomhle prašivém světě pamatuji dinosaury, když jsme se sem prvně dostali... jenže dinosauři nám nevyhovovali, přesunuli jsme se raději jinam, pár desítek tisíc let jsme celkem slušně vegetovali v kočičích tělech, ty kočky nebyly špatné, jenže byly až moc chytré a nakonec se proti nám postavily, od té doby jsme tady... museli jsme si vyvinout lepší druh než zdejší pitomé opice Neandrtálské, stihli jsme to jen částečně, naštěstí to stačilo...

„Když nechcete vypovídat, mlčte si,“ ustoupila zdánlivě Milča úmyslně rozladěným hlasem. „My to vaše hnízdo v Yale už brzy vybereme a dozvíme se přímo na místě, co nám tajíte.“

...to se vám nepovede, pomyslela si ředitelka, nebudete mít důkazy, prasata opouštějí jatka jen rozporcovaná v balíčcích masa, ale zasvěcenci z Yale odcházejí plní nadšení, jako když tam přišli, nikdo si stěžovat nebude, všichni budou svorně tvrdit, že zasvěcení je úžasný, ale jinak neškodný ceremoniál... i když tam přijde nicka a odejde našinec... nebylo to vždycky tak snadné a pohodové, dříve jsme museli brát nickám děti násilím, dnes se nám hrnou samy...

„Nechcete odpovídat, neodpovídejte,“ řekla Milča, jako když to právě vzdala. „Víte aspoň, proč vám říkáme Cechapú?“

...Cechapú... Cechapú... tak nám říkaly ty kočky... zarazila se žena, zbledla, ale nahlas neřekla ani slovo, ani si nepovzdychla.

„Možná to nevíte,“ pokračovala Milča, aby nedala najevo, že jí

rozuměla.

Chvilku počkala, ale když se ředitelka ani teď nepohnula, pokračovala.

„Cechapů vám říkali gežgové na Gežgay,“ řekla. „Jsou to lidé vzhledem příbuzní kočkám, ale mnohem inteligentnější než naše kočkovité šelmy. Tihle kočkovití lidé měli s vámi nesmírně špatné zkušenosti, ale na druhou stranu získali spoustu znalostí, jak jít proti vám. Podělili se o ně s námi a díky tomu teď vlastně sedíte na elektrickém křesle.“

...děvko! uvažovala zuřivě ředitelka... zkušenosti koček? těch koček, které naše zabíjely jako na běžícím pásu, od kterých se jen menší části našich podařilo uniknout a nikdo ani neví, co se stalo s většinou, co tam zůstala?

„Ty kočky vás z Gežgay vypakovaly velice důkladně,“ pokračovala Milča. „Některým zřejmě k naší škodě nezabránily odejít na Zem, ale většinu vás odsunuly na svět Bresliu, kde nebyli žádní tvorové vhodní jako hostitelé.“

...povraždili je! došlo ředitelce, odepřeli jim základní životní prostředí – hostitele! ...od nich se to dalo čekat, ne nadarmo považujeme i zdejší kočky za falešné!

„Byla to pro odsunuté jakási možnost přežití,“ nedala se Milča ovlivnit. „Kentauři lipóld'ové je na rozdíl od gežgů prostě vyhubili a žádnou další šanci jim nedali.“

...lipóld'ové! ten inteligentní dobytek! to vysvětluje, proč se od nich nikdo nevrátil, zmateně létalo hlavou ředitelce.

„Po odsunu Cechapů se gežgové soustředili na prodloužení svého uměle zkracovaného života a dosáhli v tom směru velké pokroky,“ nedala se Milča zastavit. „Kdyby Cechapů na Bresliu udělali totéž a prodloužili životy svým tehdejším hostitelům, mohli tam pohodlně přežít. Ukázalo se, že to bylo nad jejich schopnosti a jakmile tam jejich hostitelé pomřeli, vyhynuli s nimi i Cechapů.“

...bodejt', prodlužovat život není záležitost jedné generace, zkracování je výhodnější, generace se pak rychleji obměňují a zkušenosti si špatně předávají, kdyby měly ty kočky život ještě kratší, asi by se nedokázaly proti nám sjednotit, rychlejší střídání těl je výhodné, jen vyžaduje nepřerušovaný přísun nových nicek... ale když je kočky izolovaly na pustém světě bez hostitelů, tak je zabily a ten zločin volá po pomstě...

Myšlenky ředitelce vířily hlavou jako vosy. Pavel mlčel a jen se snažil zapamatovat si toho co nejvíc, nejraději všechno, ačkoliv toho bylo příliš mnoho.

„Slyšeli jsme, že přestupu toho vašeho slizu do nových těl říkáte »zasvěcování«,“ pokračovala Milča klidně jakoby nic. „Možná to tak zvenku vypadá, člověk po zasvěcení zná rázem, co předtím ani netušil, jenže ve skutečnosti tomu tak není. Gežgové nám tvrdili, že vy převezmete vědomosti hostitele, takže se pak můžete tvářit i chovat jako on, ale ve skutečnosti ho úplně vygumujete. Tyhle loupeže těl proto musí přestat. Na Gežgay to vyřešili už dávno, na Zemi to čeká na nás...“

...to víš, naivko, že s tím přestaneme, když nás o to pěkně žádáš, myslela si ředitelka ironicky, chcete, abychom všechno dali vám, nickám, nežijete ani sto let a chtěli byste s námi jednat na rovné úrovni, to je přece **chucpe**, nám se nikdy nemůžete rovnat a z toho vyplývá, že vás nikdy nebudeme brát jako rovnocenné, natož abyste doufali, že přijmeme vaše uhozené rady, vlastně diktát... musíme vás zdeptat tak, abyste nám z vděčnosti sami přinášeli své děti...

„My, stejně jako gežgové, chceme vaše krádeže lidských těl zastavit,“ pokračovala Milča, až ji Pavel chtě nechtě obdivoval, že ještě nevybuchla, když jako on vnímá zvrácené myšlení ředitelky, shromažďující děti v sirotčinci jako na jatkách prasata na porážku...

„...nehodláme vás vyvraždit, ale dáváme vám novou šanci ve světě Mlávýdó. Přesunuli jsme tam i lékařské vymoženosti, abyste mohli životy svých hostitelů prodloužit a nepotřebovali už další, ale i vy se musíte trochu snažit,“ mlela Milča, ačkoliv už věděla, že to pro Cechapú nebude žádná milost. Nemohla ale prozradit, že oba čtou její myšlenky, to by tahle potvora mohla začít v duchu odříkávat nějaké nic neříkající mantry a nic víc už by se od ní nedozvěděli...

...krávo pitomá, naivní, myslela si ředitelka, tomu říkáš šance? vypadá to na nějakou husičku, ne víc než šestnáctiletou, ten kluk je taky ubohá nicka, ale chtěli by mě poučovat, taková do nebe volající drzost! ...kdyby seděli na elektrickém křesle oni, dávno by se posrali strachy, jenže teď jsou nahoře oni a chtějí mi snad rozdávat rozumy, co ti mohou mít za zkušenosti, no jistě, od těch koček, ale i tak se nám nemohou rovnat co by se za nehet vešlo, jenže od těch koček zřejmě mají nějaké neznámé prostředky, my také

máme účinné a vražedné zbraně, jenže tihle se nám jasně a otevřeně nepostaví, používají metody zdejších teroristů, splývají s davem a jen občas udeří, zjistit, kde jsou, nevydrželi by proti našim skvělým armádám ani minutu, partyzáni vždycky byli těžší oříšek než armády, i zdejší nicky se občas něco naučí, tím pádnější důvod vypátrat je a zničit, než se rozlezou po celém světě...

„Tu šanci ale nemusíte dostat všichni,“ změnila opět tón Milča. „Koho odešleme do Mlávydó při nějaké větší akci, kdy vás bereme po stovkách, může mluvit o štěstí. Když se ale od vás chceme něco důležitého dozvědět, nebudeme váhat použít proti vám i násilí.“

...zkus to, budeš toho brzy litovat! pomyslela si vztekle ředitelka... proč se mi, sakra, nepodívá zpříma do očí? nejspíš něco vědí i o hypnóze. Proto se mi vyhýbají pohledem, ale aspoň na okamžik by mohla... nebo on... ba ne, vědí to moc dobře... už aby nás tady naši objevili a poslali záchranné komando, čekání na elektrickém křesle je příliš depresivní a navíc by mohli své hrozby splnit... kyselinu ani pec tu sice nemají, ale to nic neznamená, stačilo by přinést plastický kýbl do poloviny plný sírovky, no zatím tu nic nemají, ale ďábel sám ví...

„Víte, my toho o vás víme už teď dost,“ pokračovala Milča. „Například že máte u sebe nějaký mobil, který se sám od sebe pokouší vysílat. Tím se neutěšujte, zdejší podzemní vězení je vlastně obrovská Faradayova klec, žádný signál sem ani odsud nepronikne!“

...je to v háji, prolétlo hlavou ředitelce, utěšujeme se marně... asi nám nezbyvá než s úsměvem a hrdě zemřít... ale já nechci... jenže oni vědí jak na nás a nebudou váhat plnit vyhrůžky... Lucifer měl pravdu, měli jsme odpálit všechny naše bomby a změnit tu prašivou kouli v jedno radioaktivní peklo, jenže... hned zpočátku nám zničili hvězdné brány, asi to neudělali kvůli našemu spojení s rambu, ale znemožnili nám tím i únikovou cestu na Negettu...

„Tak co, ctihodná představená?“ přestala ji Milča deptat a přešla do vyčkávání. „Budete mlčet jako hrob, nebo se s námi přece jen začnete bavit? Víte například, kolik nás tady na Zemi je, co vás teď tvrdě deptáme? Uvěříte mi, že jsme sem z Gežgay přišli jen tři?“

...tři? Ředitelka sirotčince poprvé vytřeštila oči. ...jen tři? to není možné, vždyť Lucifer tvrdil, že zmizelo už přes třicet tisíc našich, a on má

určitě přesné zprávy, je naprostý nesmysl, aby pouhé tři nicky stihly napáchat takovou paseku... to je určitě podraz, blafují, aby nás ohromili, ačkoliv... být jich opravdu tak málo, vysvětlovalo by to, proč je nikdo nemůže najít... tahle stavba, to vězení, je příliš rozsáhlé než aby se dalo někde tajně postavit, naši by to objevili ze satelitů... ledaže by bylo opravdu pod zemí, ale pak by ji museli objevit během stavby, to přece musí být na povrchu znát...

„Vám už můžeme říci všechno, vy už to nikomu neřeknete,“ pokračovala Milča. „Ale vám to vlastně k ničemu nebude... odsud už se nevrátíte...“

...děvko prodejná, nestoudná! vztekala se v duchu ředitelka, aniž na okamžik změnila znuděný výraz obličeje... až tě naši dopadnou, budeš se smažit v pomalém ohni... nebo poskakovat v bazénu s kyselinou, kde ti bude odpadávat maso od kostí... na to bych se chtěla dívat, i když to vypadá, že zrovna já mám smůlu... na Lucifera a jeho nejbližší se nedostanete, i kdyby vás byl milion, natož jestli jste jen tři... tři zoufalci ve službách mimozemských koček... beztak vás zadává, chamradi bez kouska cti...

„A přitom by stačilo málo,“ snažila se to Milča zakončit drobet smířlivěji, ačkoliv smířlivost mezi nimi a Cechapů nepřicházela v úvahu. „Stačilo by, kdybyste nám něco málo řekla o Luciferovi a jeho nejbližších...“

...oni vědí o Luciferovi! zděsila se ředitelka – a tentokrát se to zděšení promítlo až do jejího dosud netečného výrazu obličeje. ...odkud to mohou vědět? ...nebo jen tak hádají? ...Lucifer je mezi nickami známé jméno, naštěstí už dávno považované za postavu z pohádek... co o něm tyhle nicky mohou vědět? ...zřejmě to za pohádku nepovažují, to by s tím nevyrukovaly v tak vážné situaci...

„Lucifer je v každé pohádce kníže pekel,“ promluvila konečně poněkud zadrhnutým hrdlem. „Je to pouhá mýtická postava, nic skutečného.“

„Ale jděte!“ usmála se na ni Milča. „Určitě by pro vás bylo výhodné, kdybychom ho i nadále považovali za mýtickou postavu, ale my už dávno víme, že ta pohádkovost je jen krycí legenda. Tak co, povíte nám o něm víc, nebo si to budeme zjišťovat pracněji? Vy sama o něm musíte něco vědět, nesnažte se nám to zatajovat. Máme lepší zdroje informací, než tušíte!“

...trhněte si nohou, chamradi... pomyslela si ředitelka a nasupeně se podívala na oba. ...můžete si mě rozpustit v kyselině, spálit nebo usušit, ale

nás nikdy nezničíte, jsme prakticky nesmrtelní, jen potřebujeme střídat hostitele, ale my si je najdeme, i kdyby Lucifer nařídil odpálit všechny atomové nálože naráz... v nejhorším můžeme využít rambu, to jsou pořádné bestie, v nich by se nám jistě žilo lépe než v těchhle nickách...

„Nebudete se tedy s námi o Luciferovi bavit?“ zkusila ji Milča přivést na jiné myšlenky.

...tos' uhodla, děvko mrňavá! pomyslela si baba škodolibě. ...víte o něm, dobrá, je to přece jen známé jméno, ale nikdy ho nenajdete, skrývá se před vámi už dlouhé desítky tisíciletí, to není nicka jako my, stačilo by, aby se vám ukázal a padnete hlavami do prachu... škoda, že je jediný, Okchygy se nám nikdy nepodařilo ovládnout, až na jednu jedinou výjimku... zajímalo by mě, kdo z našich to vykecal, co všechno musely ty nicky udělat, aby ho zlomily, ale ode mě se nic nedozví... ať se mnou dělají cokoliv, nic jim nepovím, nedostali ze mě nic ani Kartaginci, ani Římané – a ti měli mučení propracované dokonaleji, vy jste proti nim s vaším vlídným výslechem žabaři...

„No, jak myslíte,“ pokrčila Milča rameny. „Zřejmě považujete vlídné jednání za slabost, jenže se trošku mýlíte. Pavle – je tvoje!“

Pavel uvolnil západky a elektrické křeslo otevřelo svá klepeta. Ředitelka se mohla narovnat, ale neztrácela čas, rozhlédla se a skočila přímo kočičím skokem po Milče.

Jenže nedoskočila. Netušila, že ji Pavel nepropouští z elektrického křesla, aby jí dal volnost, ale že čeká na její první krok od popravčího nástroje, který mu umožní obalit ji bublinou zyréchu.

Ředitelka ruského sirotčince se rozplynula – a zmizela.

„Bude se hodně divit...“ řekl Pavel a zamával jí jen tak do vzduchu s vědomím, že ho ještě pár vteřin z průhledné bubliny vidí, i když on ji už ne. „Ale co, aspoň se trochu proletí.“

„Kam jsi ji poslal?“

„Malé kolečko kolem Afriky,“ usmál se. „Egypt, Somálsko, pak na jih Kapské město, Mys Dobré naděje, ústí řeky Kongo, Kanárské ostrovy a zpět. Celkem zhruba dvaadvacet tisíc kilometrů. Při podzvukové rychlosti zyréchu to je okruh na čtyřadvacet hodin, do té doby máme od ní pokoj.“

„Vezmeme sem další?“ zeptala se ho Milča.

„Jistě,“ přikývl. „Ale chápeš, co jsme se od ní dozvěděli? Hlavní osobou

je tu zřejmě Lucifer, bývalý Okchyg, změněný v Cechapú! To je přece obrovská bomba! Co nám na to řeknou sivírové ze Zuznelai, až jim to sdělíme?“

„Budou překvapeni,“ přikývla. „Určitě ne méně než my. Kdoví, jestli je to přece jen nezlomí, aby nás brali víc vážně. Ale teď bych se soustředila na další babu, máme ještě čtyři.“

„Jdeme na ně,“ přikývl.

Lucifer

Dnes podruhé oko mé Satana spatří.
Je krásný – byť s úsměvem krysím.
Vždyť jemu dnes s hlasem i duše má patří,
když... na větvi... visím ...
(Karel Kryl)

Toho odpoledne vyslechli ještě jednu ženu z ruského sirotčince. Vypadala mladší než jejich šéfka, ale to bylo jen zdání, měla jen mladší tělo, její zelený sliz na Zemi jistě pamatoval dinosaury. Jediné, čím se od své šéfky lišila, byla pozice v hierarchii. Ačkoliv byli všichni Cechapú starší než pozemské pyramidy – někteří byli u jejich stavby – mezi sebou dodržovali jakési, pro pozemšťany nepochopitelné rozvrstvení. Někteří byli zřejmě na nižší úrovni a ty kasty si s sebou táhli přes věky.

Druhá žena z ruského sirotčince, kterou Pavel oddělil od zbývajících a spolu ji pod namířenou pistolí dovedli k elektrickému křeslu, vypadala nanejvýš na čtyřicet a jejímu tělu nejspíš právě tolik bylo, ale tím se nesměli nechat zmást, stejně jako oděvem jakési řádové milosrdné sestry. Uvnitř té docela pohledné ženské přece vězel prastarý zelený sliz, který na ně hleděl zavile a s neskrývaným pohrdáním. Imponovat mu nemohli, vždyť jim i do dospělosti něco chybělo a bylo to na nich znát.

Jediné, nač se mohli spolehnout, bylo vědomí, že jim Cechapú vědomě nic neřeknou. Hrozba smrti neúčinkuje na bytosti, které ve svém nesmírně dlouhém životě snad už stotísíckrát zemřely. Hrozili jim sice smrtí konečnou a definitivní, po níž už pro ně žádná reinkarnace nebude, braly to na vědomí s bezmocným vztekem a s myšlenkami na co nejkrutější tresty, ale nic to neubralo na jejich odhodlání vydržet libovolně kruté mučení. I to už někteří z nich zřejmě podstoupili – ředitelka padla do rukou rozběsněnému davu v Kartágu, její podřízená podle vlastních myšlenek jednou nepřežila velice rafinované čínské mučení – naštěstí pro ni ji tenkrát jiní Cechapú včas přenesli do nového těla. Dělali to tak vždycky, mezi sebou si nikdy neškodili.

Což ovšem neplatilo o podřadných bytostech, za které na Zemi považovali především lidi.

„Dávno už víme, že se vždycky přeléváte do dalších těl, když váš hostitel

zemře,“ snažila se Milča její myšlení nasměrovat tak, aby se něco nového dozvěděli. „Vystřídala jste jistě spoustu těl, než jste – asi doufáte, že jen dočasně – zakotvila v tomhle. Muselo to být zajímavé, že?“

...to si piš, ty kryso, blýskalo to v hlavě ženy na elektrickém křesle. ... přede mnou se nedávno třásly miliony takových jako jsi ty, i když potom nebylo snadné uniknout do bezpečí z obleženého bunkru Kancléřství. Zůstalo tam po mně jen předešlé, trochu ohořelé tělo, na kterém si pár nicek řádně smlslo – my ale říkáme, nic není mrtvější než včerejší noviny a tělo minulé nicky...

„Mezi lidmi občas dosahujete i významných postavení,“ pokračovala Milča, jako kdyby její odpověď nevnímala. „Není vlastně divu, máte obrovské životní zkušenosti, umíte lidi hypnotizovat – to jste jistě taky používala, že?“

...tak proto se oba tak vyhýbají pohlédnout mi do očí! došlo jí s trochou zklamání, že bude asi obtížné tu schopnost uplatnit i dnes. ...tak vy o tom víte! ti před vámi byli úplně jako ovce, přišli mi vnucovat vlastní názory a odcházeli s mými... na vás to zřejmě neuplatním... a na taková jehňata asi neuplatním ani své dnešní přednosti v sexu... co by tak ještě na vás zabralo?

„Na nás hypnóza neplatí,“ usmála se na ni Milča mile. „Jsme proti ní odolnější, ale pro jistotu si na vás dáváme pozor, víme co dokážete. Ale odpoutat se od elektrického křesla je nad vaše síly. Beztak si myslíme, že i tohle křeslo je váš rafinovaný vynález, koho jiného by to napadlo?“

...víc našich vynálezů už po světě šíří hrůzu mezi vámi nickami, pomyslela si pomstychtivě, i když tu pomstu mohla spřádat jen v duchu. ... vymysleli jsme většinu smrtících vynálezů... ...pokud jsme je sem nepřenesli z jiných světů... některé jsme nesměli použít, dokud to neumožnila technická úroveň těch nicek... na elektrické křeslo je nutná elektřina, takže Ugemun mohl její užívání zavést v těle Edisona až když k tomu byla zralá doba – sám pak to elektrické křeslo prosadil... těšil se na tu paseku a nelibě nesl, že ho Charodug v těle váženého lékaře, ctihodného doktora Gilotina ve Francii předběhl s mechanickou sekerou... ta od té doby sekala jedna báseň... a mohla být na tomto světě daleko dřív, kdyby se proti ní nepostavil sám Lucifer... věstil, že tyhle mechanické popravčí stroje způsobí strašlivou vlnu poprav a jako vždy měl pravdu, proto také jeho slovo všechny přebije... je na něm znát, že má z nás nejbystřejší mozek a navíc

nestřídá těla, takže hromadí své zkušenosti bez přerušování a má na to tři hlavy, takže to má beze ztrát a až příliš často vidí, co ani my nevidíme – o nickách nemluvě...

„Slyšeli jsme, že vám vládne jakýsi Lucifer,“ nakousla Milča jiné téma.

..a sakra, kdo jim to řekl? pomyslela si vztekle jeptiška na elektrickém křesle.

„Lucifer je postava z pohádek,“ zavrčela poprvé nahlas.

„Postava z pohádek?“ opakovala po ní Milča. „Zajímavé! Jste už druhá, kdo nám tu tvrdí, že se jedná o čistě mýtickou postavu z pohádek. Jenže čtyři jiní nám tvrdili, že je to setsakra skutečný netvor, před kterým se všichni třesou strachy... nebo aspoň lidé, když ho spatří... a není to člověk, ale jakási úplně cizí bytost...“

...kdo to prokecl? vztekala se aspoň v duchu jeptiška. ...to se ví, Lucifer není žádná nicka, má z nás největší inteligenci, škoda že se nám nepodařilo uchvátit víc Okchygů, jenže ti byli rozpálení do běla, když zjistili, co Lucifer provedl s jedním z nich, však také hned potom všude zablokovali ty své supertvůrce Seky, dokud jim nevrátíme jeho tělo... ale Lucifer se nedal, tvrdil, že by nám je brzy zablokovali tak jako tak, už tenkrát nás nesnášeli... a Lucifer nás bohatě odškodnil vědomostmi, sebranými Okchygovi i s jeho tělem... a tvrdil, že po něm už ani jiné tělo než Okchygů nemůže mít, protože by se jeho nově získaná inteligence do jiné hlavy ani nevešla... k jeho štěstí se ukázalo, že těla Okchygů jsou nesmrtelná, takže on jediný je od té doby nestřídá...

„Vy přece nejste člověk, natož žena,“ vendlouvala se jí Milča. „Neříkejte, že jste se narodila až tady na Zemi a nedávno, musíte být starší, nepamatujete nakonec na Zemi i dinosaury? Nesnažte se nám tady nabulíkovat, že jste v životě neviděla Lucifera! Možná jste ho neviděla v tomto těle, on se prý lidem nerad ukazuje, ale v některém předešlém životě jste ho musela vidět! Jak na vás působil? Vy nejste člověk, nemusela jste před ním padat hlavou do prachu, jako tehdejší lidé...“

...to si piš, že pamatuji i dinosaury, pomyslela si žena s převahou. ... však jsem pár století jako dinosaur žila, všichni se mě tenkrát báli, zuby jsem měla jako dýky, jenže byl problém s rozdělením inteligence do dvou mozků, v hlavě a v zádech, bylo to takové... dnes se říká schizoidní... zkrátka to nebylo to pravé... bylo velké ulehčení stát se veleknězem koček

ve světě kočkovitých, byly takové... mnohem pružnější a chytřejší... spoustu těl jsem u nich vystřídala, než se proti nám vzbouřily... to nám na Zemi nehrozí, zdejší nicky nejsou tak inteligentní, aby se spojily dohromady... jistěže jsem Lucifera vídala už tenkrát denně, byla jsem nejvyšším veleknězem jeho chrámu, občas se kočkám ukazoval, upevňovalo to bázeň a ochotu k obětem, nosily nám pak samy svá koťata k usmíření, ale pak se to zvrstlo, kočky se vzbouřily... zpočátku to vypadalo dost neškodně, s holými prackami proti našim zbraním, ale Lucifer už tenkrát tvrdil, že o svět koček nezadržitelně přijdeme a musíme si včas najít jiné hostitele... a měl pravdu, jako vždycky...

„O Luciferovi jsme dlouho nevěděli,“ řekla Milča. „Zpočátku byl náš příchod chaotický, hned při prvním vstupu se naši vyslanci setkali s nečekaným odporem, ale pak se nám podařilo počáteční nástrahy překonat a od té doby jsme tady pevně uchycení. O vašem Luciferovi jsme se dozvěděli víceméně náhodou při výslechu jednoho vašeho chyceného vojáka. Tvrdil, že se účastnil satanských rejů v New Havenu a v univerzitě Yale viděl samotného Lucifera. To jsme mu ještě neuvěřili, pro nás byl Lucifer opravdu jen postavou z pohádek, ale další nám to nejen potvrdili, ale i upřesnili.“

Milča si teď trochu vymýšlela. Nemohla jí přece přiznat, že většinu těch informací zná přímo z jejích myšlenek, to by si na ně ta potvora začala dávat pozor, ale přišlo jí jako dobrý nápad svést to na »neznámého vojína«, který promluvil. Vojáků zmizely do Mlávydó tisíce, takže ani tam nikdo nevypátrá, kdo »zpíval«.

...taky jsem ho viděla v Yale, ale trvale tam nežije, pomyslela si žena v bílém. ...objevuje se málokdy, sotva jednou za rok, spíš za pět let, nikdo vlastně neví, kdy a kde bude příště, vždycky se někde zjeví, udělá dojem na nicky, aby šly ochotněji k zasvěcování, pak se ztratí, nikdo neví kam...

„Zajímalo nás taky, jak vlastně střídáte těla,“ zkoušela to Milča zase jinudy. „Vlastně by vám mohlo být jedno, jestli máte po další výměně mužské nebo ženské tělo, když už vám nevadí, jaký živočišný druh jste, kočky nebo lidé, že?“

...nám je to fuk, vašeho rozmnožování se beztak neúčastníme, vložila do myšlenky co nejvíc pohrdání. ...mužské nebo ženské tělo, oboje přináší příjemné pocity, ale nejvýhodnější je, když při tom nevznikají další fakani... k příjemným pocitům se dá dojít i mezi dvěma chlapy nebo pro mě za mě

mezi ženskými. O haranty ať se starají nicky! Když potřebujeme budít dojem spořádané rodiny, děcka si koupíme na trhu jako cokoliv jiného... no, někdy se to nepovede, ale chlapům je to vždycky jedno a dneska není potrat problém ani pro ženskou, a kdyby to nevyšlo, umíme se po dobu mučení i porodu stáhnout, bolest cítí jen tělo, ale my ne, proto nás žádné mučení nezlomí, nanejvýš se může stát, že to tělo hostitele nevydrží, pak dostaneme jiné a jedeme dál...

„Poslyšte, proč je vás vlastně tolik chlapů a tak málo žen?“ začala Milča zas odjinud, když na předchozí otázku nedostala odpověď. „Vy byste to vlastně mohla vědět nejlépe, jaký je pro vás rozdíl mezi mužskými a ženskými těly?“

...pravda, u koček jsme používali jen samčí pohlaví, ale jak řekl Lucifer, byla to chyba, samice koček se pak dokázaly zorganizovat, proto máme tady na tomhle světě povinné kvóty na ženská těla a každý musí aspoň jednou za čas prožít život jako žena, jenže je s tím spojená spousta rizik, nejvíc od nechtěné výroby potomků, beztak to nejsou naši potomci, ale zase jen nicky... no, někdy se hodí vytvářet rodové tradice, případně panovnické rody, ale pak ať se o potomky raději starají nicky, ne my, samice pod naší kontrolou jsou nejčastěji řádové sestry, ty mají aspoň pokoj od chlapů, lesby si nakonec také užijí své, ale Lucifer požaduje, aby část manželských svazků byla čistě mezi námi, zejména u panovnických rodů, aby do nich nicky neviděly, a tam je to někdy problém... proto jsou takové svazky častější ve vyspělých zemích, kde potrat není žádný problém ani riziko, to se rozumí, mezi barbary žijí jen naši chlapi... ...a dneska už ani nevádí, když si panovník vezme za ženu nicku, aspoň to vypadá přirozeněji i s následníky...

„Ani na tohle nechcete odpovídat?“ zkusila to Milča zase jinak. „To přece nejsou tak důležité věci, aby vám to vadilo? Teď jste ženou, ale určitě jste byla v minulých životech mužem, jistě si to ještě pamatujete a můžete to srovnávat.“

...to víš, ty nicko, tobě to budu přednášet... pomyslela si jeptiška pohrdavě. ...koukej si nabalit chlapa, ať máš co nejvíc harantů, jednou je třeba použijeme... a jestli nám padneš do spárů dřív než je stihneš porodit, tak už je ani neporodíš... někdy se to ani nedá stihnout, když jsem měla naposledy těla chlapů, nestihla jsem skoro nic, na druhé straně jsem pár let vládla největší velmocí Evropy, to také nebylo marné, třáslý se přede mnou

miliony nicek, jenže Lucifer mi nepovolil zapojit do války pár neobvyklých zbraní, ty by to jistě otočily... to se ví, při tom nezbyl čas na freje... ostatně mi pak sám Lucifer pomohl uniknout z pasti, ruským vojákům se nedalo věřit...

...člověče, Pavlíčku, my jsme v téhle ženské padli na reinkarnovaného Hitlera! upozornila Milča telepaticky Pavla, ačkoliv už to určitě věděl také. ...tu bych nikdy neodesílala do Mlávydó, co si ji někde tady ponechat natrvalo? Něco takového se nám jen tak nepodaří!

...jsem pro, svolil Pavel. ...ani ve snu by mě nenapadlo, že budeme mluvit s nebožtíkem Ádou. Nevadí, že je to teď ženská, ostatně, od té doby musela mít ještě nejméně jedno tělo... hádal bych, že mu tenkrát na konci války nabídli nějakého fanatického mladíčka z Hitlerjugend, s tím se mohl v pohodě dostat z obklíčeného Berlína, takový mladíček tenkrát nikoho nezajímal, až na Cechapú, kteří by mu samozřejmě pomáhali. Odhadl bych, že mu tehdy bylo šestnáct, v závěru války rukovali do Wehrmachtu i takoví. Připočti si padesát let života v jeho těle a jako šestašedesátník plus minus deset let dostal tělo této Rusky, tehdy jistě nezkušené mladé husičky. V hierarchii to byl asi pokles, ale tomu bych se nedivil, nevíme jaký cyklus měli předtím a co si plánovali dál...

...ale víš... velekněz u gežgů je pro nás jen taková perlička, i když padesát tisíc let stará, asi by to víc zajímalo gežgy, ale Adolf Hitler – to je pro nás pojem!

...pro nás ano, přikývl. ...nedivil bych se, kdyby nám časem padla do rukou i taková zvučná jména jako Napoleon, případně římský císař Nero... možná si ho tu necháme, ale budeme ho muset někam uklidit, aby neovlivňoval ty zbývající...

...když pro tebe mříže nejsou problém, jaký problém by byl zazdít ho za stěnu, i kdyby byla ze silového pole, maskovaného jako skála? navrhla mu bez jediného slova nahlas.

...zkusím to, slíbil.

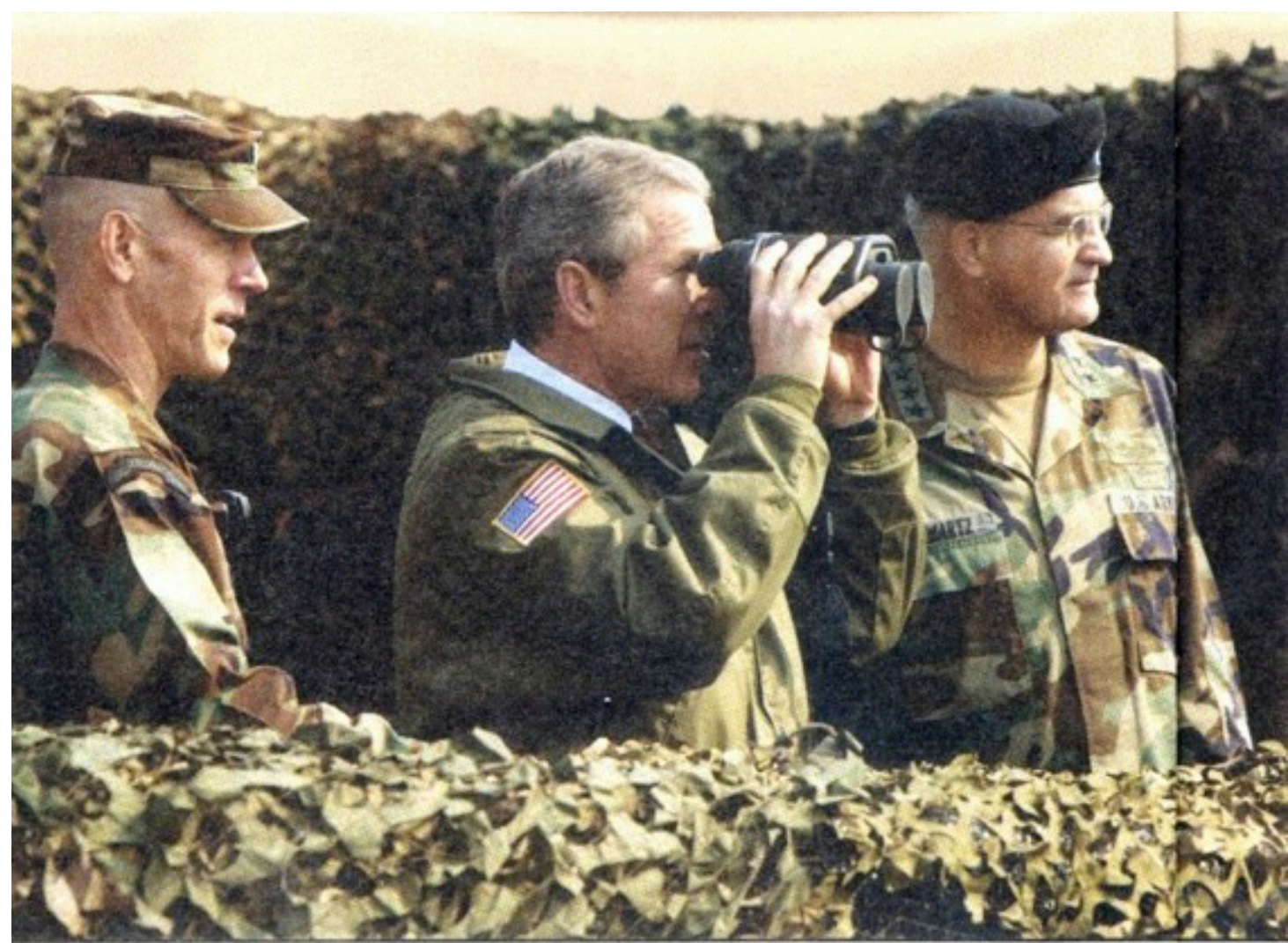
Univerzita Yale v New Havenu je skutečně celosvětově proslulá. Nejen tradičním soupeřením s Harvardskou, ale také neméně známou sektou Skull and Bones neboli Lebka s Hnáty. Jejimi členy byla v průběhu času i spousta budoucích amerických prezidentů. Ve světě už nebylo tak známo, co to

vlastně znamená a co se skrývá za »zasvěcovacími obřady«.

Pavel s Milčou to už věděli, ale byli mezi tak zvanými »nickami« jen ojedinělými výjimkami. Cechapů to naopak dobře znali všichni, pro ně bylo »zasvěcování« běžné i vícekrát za století, ale pro »nicky« se pod tím pojmem pořád skrývalo čiré tajemno.

Málokterý potentát má odvahu veřejně přiznat, jako diktátor Bocassa, že své politické soupeře prostě sežral. Na Bocassu prasklo, že to nemyslel v žertu, byl skutečně lidožroutem a své oponenty si osobně naporcoval a schovával si jejich těla v ledničce. Svět se nad tím otřásl, jako kdyby ostatní, ať už diktátoři, panovníci, bankéři, advokáti, exekutoři, nebo i všemi milovaní herci a zpěváci byli lepší. Vyvolení se živili lidským masem všichni. I když jen přeneseně, mizeli při tom původní lidé.

V sousedství univerzity Yale jsou obrovské prestižní nemocnice. Jedna z nich je dětská, tam podle všeho končily děti, používané jako zdroj orgánů pro transplantace. Do ostatních, určených pro dospělé, přicházely postarší celebrity, aby tu bezbolestně, v nádheře a přepychu zemřely a zakrátko pokračovaly v životě nějakých naivek, ochotných jim při »zasvěcení« odevzdat nejen svá mladá těla, ale i dosavadní vzpomínky. Navenek vše probíhalo v nejlepším pořádku, nikdo se nad ničím nepozastavoval. »Zasvěcení« se zpravidla opět brzy vyšvihli mezi celebrity, což se přičítalo skvělé úrovni prestižní univerzity a přispělo k zájmu dalších naivek studovat a vyrovnat se svým slavným předchůdcům, netušíce, že jdou na »smrt vlastní duše«.

DAVID J. PHILLIPS/CONTACT PRESS IMAGES

Univerzita Yale měla dlouhodobě vypěstovanou skvělou pověst, kterou nemohlo poškodit ani když její někteří prominentní absolventi předváděli inteligenci značně nízkou. Nádherně to ukazoval americký film Forrest Gump, mylně chápaný jako nadsázka. Případ mentálně retardovaného hlupáčka, který bez problémů absolvoval prestižní univerzitu, nebyl přece ojedinělý.

Milča uvažovala, čím to může být? Buďto byli méně inteligentní jedinci i mezi Cechapů, nebo se jim nevyvedli hostitelé. Co z toho bylo pravděpodobnější? Gežgové tvrdili, že Cechapů se s kdejakým hostitelem nespokojí a když musí vzít zavděk méně inteligentním, jejich intelligence poklesne, ale část zeleného slizu se přitom nevstřebá a když se »přelijí« do vyhovujícího hostitele, intelligence se jim obnoví. Proto berou ty méně vhodné jen z nouze a nakrátko.

Ano, ale mírně retardovaný Cechapů může vzít zavděk i nedostatečně inteligentním mozkiem a nemusí cítit potřebu změny k lepšímu. Ostatní ho nechají vegetovat, dokonce mu umožní i vysoce prestižní životní dráhu – i o americkém prezidentu Bushovi se tvrdilo, že mnoho důvtipu nepobral,

ačkoliv bez problémů vystudoval v Yale. Nakonec – i loutky mají v politice místo, rozhodnutí za ně dělají jiní v pozadí a retardí se pak snaží svým chytřejším kolegům aspoň co nejméně překážet.

Být v pozadí sice není tak prestižní, ale může to být mnohem výhodnější. Za dob mušketýrů nebyl ve Francii hlavní osobou král Ludvík XIII, ba ani královna, ale poměrně nenápadný kardinál Armand-Jean du Plessis de Richelieu, vévoda z Richelieu. To on byl hlavní politik Francie! Posílil sice královu moc, ale oslabil přitom francouzskou šlechtu a udělal z Francie centralizovaný stát. Založil Francouzskou akademii a byl mecenášem vědy a umění, zatímco král – jistě také Čechapů – se jen vyžíval v plesech a radovánkách. Richelieu to určitě nedělal pro dobro »nicek« kolem sebe, to spíš Čechapů potřebovali silnou Francii, ale něco za ním bylo vidět.

Zato Hitler se jako Vůdce Němců neosvědčil. Rozmáchl se k dobytí celého světa, tím popudil drtivou většinu ostatních Čechapů, kteří pak proti němu vrhli příliš velkou sílu. Byl ale Čechapů i Stalin na opačné straně fronty? Vypadalo to tak – ostatní Čechapů by nějaké »nicce« proti svému kolegovi nepomohli. Hlavním výsledkem války bylo prudké snížení počtů »nicek«, ať na bojištích, nebo v koncentračních táborech a při bombardování. Čechapů »své kolegy« zásadně neničili – vždy přežili všechny útrapy i válečná nebezpečí, i když se někdy zdálo, že zahynuli nebo byli spravedlivě potrestáni. Poprava se vždy týkala jen hostitelů, nikdy ne jejich parazitů. Ti se včas »přestěhovali« do náhradních těl, uklidili se jinam a vesele páchali další zločiny ve jménu svých krajanů, tak jako Hitlerova reinkarnace v ruském sirotčinci, kde se poslední dobou věnovala získávání těl pro své přestárlé kolegy – a navíc vydělávání peněz nemravným prodejem dětských orgánů.

„Nebylo by zajímavé dovědět se, kdo z Čechapů byl ve svém minulém životě nějak známou nebo zajímavou osobností?“ nadhodila Milča. „Rozhovor s Hitlerem – to je přece něco!“

„Já to ani netoužím vědět,“ vzdychl si Pavel. „Jen počkej, až se konečně vrhneme i na Čechy, kolik známých a zajímavých tváří ještě obrečíš, jak ti jich bude líto!“

„Ale Zdenka bude koukat!“ neodpustila si.

„Bude,“ přikývl.

Po výsledku ženské reinkarnace Hitlera se Pavel s Milčou vrátili do Doupěte, kde seznámili se svými výsledky i Zdenku. Také ona měla zajímavé zprávy, ale proti výsledkům ve věznici Mistretta to byly víceméně podružnosti.

Právě se dohadovali na dalším postupu, když do Doupěte nečekaně dorazila další inspekce ze Zuznelai. Byli v ní jen Nokimcha a dryazgu Dužildáh, ale přišli se vši vážností vymáhat dodržování podmínek, daných trojlístku Sněmem chitžará.

„Nedodržujete požadavky Sněmu!“ obořil se na ně Dužildáh. „Ještě jste do Mlávydó neposlali ani jednu samici schopnou reprodukce! I když jsme těm poslaným dodali ovrósje a podařilo se nám vzhledově je omladit, jejich reprodukční schopnosti se neobnovily. Musíte tam poslat i mladší, ještě nevypotřebované samice!“

„Máme pozměňovací návrh,“ uvítal je Pavel klidně. „Když na to Sněm chitžará přistoupí, není nutné posílat tam samice. Připomínám, že trváme na tom, že reprodukce Cechapú na Mlávydó bude znamenat rozšíření otroctví ze Země na další svět a to považujeme za nepřípustné a nespravedlivé!“

„Jaký pozměňovací návrh?“ vskočil mu do řeči Nokimcha a zřejmě tím zabránil Dužildáhovi, aby trojlístek setřel ještě víc.

Pavel mu tedy přednesl nápad s prodloužením života Cechapú až do nesmrtelnosti, což by pro ně znamenalo možnost rozloučit se když už ne s parazitickým způsobem života, tak aspoň s dalším vražděním lidí.

„To ale není žádné trvalé řešení!“ namítl Dužildáh. „Nesmrtelnost v jednom těle není vhodná. To zkusili už Okchygové – a vyhyňuli!“

„Jeden z Cechapú má tělo Okchyga,“ oznámil jim horkou novinku Pavel. „Říkají mu Lucifer, žije už statisíce, možná i miliony let a je v tom těle spokojený. Proč by se nemohli ostatní spokojit s těly, která už mají?“

„Cechapú v těle Okchyga?“ zbystřil pozornost Nokimcha. „O tom jsme nikdy neslyšeli! To by byl možná poslední žijící Okchyg! Kde ho máte? Jak vypadá?“

„To ještě nevíme,“ přiznal Pavel. „Ukřývá se někde na Zemi, ani sami Cechapú o něm nevědí, jen jim občas pomáhá a radí. Údajně má díky převzaté inteligenci Okchyga nejvyšší inteligenci ze všech. Ale v jednom nemáte pravdu. Není to poslední žijící Okchyg, jen Cechapú v jeho těle.“

„Toho bychom rádi viděli,“ přiznal Nokimcha.

„Ale nejprve musíte začít plnit své závazky ohledně Cechapů!“ přerušil ho Dužildáh.

„Jaké závazky?“ zarazil ho Pavel. „O žádných nevím! Zatím jste nám položili podmínky, my jsme na ně do této chvíle nepřistoupili a teď jsme vám podali návrh, jak to vyřešit i bez reprodukce hostitelů a tedy bez dalších vražd lidí. S tím byste se měli spokojit.“

„Víte dobře, že jsme tím podmínili další spolupráci!“ trval na svém Dužildáh. „A zahrnuje to především činnost Seka na Zemi!“

„Tím ale překračujete nejen hranici nevměšování, ale i spravedlnosti!“ napadl ho Pavel.

...proboha, Pájínku! krot' se! vyzvala ho neslyšně, telepaticky Zdenka.

...umožníme jim tedy krást mimina? odsekl jí také jen v duchu.

...no to ne... zajíkla se.

...tak mě nech! poradil jí.

„To už přesahuje meze!“ vybuchl Dužildáh. „Slíbili jsme, že vám vypneme Seka!“

„Tím nám úplně znemožníte splnit vaše podmínky!“ upozornil ho Pavel klidně, ačkoliv jeho bledá tvář prozrazovala, že klid už dlouho jen hraje.

„Můžeme Seka vypnout jen částečně,“ odsekl dryazgu Dužildáh. „Necháme vám jen zyréchy a až pošlete do Mlávydó dostatečný počet samic v reprodukčním věku, můžeme uvolnit zbytek jeho schopností. Nokimcho, můžeš začít!“

V tom okamžiku však Dužildáh zmizel. Nokimcha vyskočil ze svého křesílka, udiveně se po něm rozhlížel, ale pak se obrátil na Pavla.

„Co se tu děje?“ udeřil na něho přísně.

„Nic víc než to, že ultimatum Sněmu chitžará odmítáme!“ odvětil pevně Pavel. „Ne my, ale vy jste přesáhli hranici spravedlnosti – a ty to dobře víš, Nokimcho! Prosíme tě – vrať se do Zuznelai a zkus tam přece jen vyjednat náš návrh s nesmrtelností Cechapů. Není to ideální návrh, víme, ale je tisíckrát spravedlivější než to, co po nás vyžadujete vy.“

„Přimluv se za nás!“ přidala se k němu i Zdenka. „Pěkně tě prosíme!“

„Kde je Dužildáh?“ opáčil přísně Nokimcha.

„Teď už nejspíš proletěl branou Ančov do Mlávydó,“ ujistil ho Pavel. „Zabalil jsem ho jako Cechapů do zyréchu, ale na Mlávydó ho místní Sek poslechne a nenechá ho ve štychu.“

„Dobrá, přednesu to hned Sněmu,“ zklidnil se trochu Nokimcha. „Ale nejprve musím vykonat požadavek vypnutí Seka...“

Nedořekl. Znenadání zmizel. Pavel i jeho zabalil do zyréchu a odeslal do Mlávydó. Stačilo mu k tomu jedno jediné klíčové slovo.

„Letím k Ančovu!“ oznámil vytřeštěně hledícím dívkám.

Pak zmizel i on.

Dívky zůstaly v Doupěti a Milča Zdence navrhla, aby si daly kapučínko, dokud Nokimcha Seka nevypne. Ale ukázalo se, že si na to vzpomněla pozdě.

Sek na kapučínko vůbec nereagoval. Prostě se před dívkami neobjevilo.

„Tak – a máme po žížalkách!“ vzdychla si nespokojeně Milča. „Ale vybrali jsme si to sami, teď už nemá cenu brečet nad rozlitém mlíkem.“

„Co s námi ale bude?“ otázala se jí vyplašeně Zdenka. „Bez Seka jsme úplně vyřazení!“

„Máme ještě nějaké vědomosti ze Zuznelai,“ řekla Milča nerozhodně. „Ty nám vzít nemohli!“

„Jo – ale bez Seka nepostavíš ani zrcadlo,“ upozornila ji Zdenka. „Co je ti platné vědět, jak se zachází se všemi vymoženostmi Zuznelai, když tady budeme bez nich?“

„Ten hmyzák nám slíbil ponechat aspoň zyréchy,“ připomněla jí Milča.

„Ty nám budou co platné!“ zavrčela Zdenka. „Mohli bysme posílat slizouny do Mlávydó, jenže se sami nehneme z Čech, protože nám vypnuli mesrini.“

„Vypnuli?“ opáčila Milča – a na vteřinu zmizela, aby se opět objevila. „Zdá se mi, že mesrini ještě nevypnuli. No – aspoň to, bez nich by to asi opravdu nešlo.“

Pak spolu s Zdenkou vyzkoušely, co se dalo. Měly střídavý úspěch – něco fungovalo, něco ne.

„Zdá se mi, že zmizelo všechno, co bylo novější než zyréchy,“ shrnula ten průzkum Milča.

„Kdyby to bylo tak!“ vzdychla si Zdenka.

„Takže to teď závisí od toho, s čím se vrátí Pavel,“ pokračovala Milča. „Zablokování Ančova je podle jeho plánu poměrně snadné, postačí na kráter shodit pár tun hlíny, ale nevím, jestli mu to Sek ještě dovolí, nebo jestli to už

odmítne.“

Chvíli čekaly, z dlouhé chvíle popíjely místo kapučínka mimozemský *lavechug*, nápoj trochu podobný kyselému mléku, který se jim podařilo objednat.

Pak se vedle nich zavlnil vzduch a Pavel stál u stolečku zgylotu, vznášejícího se před nimi.

„Konečně!“ vrhla se k němu Zdenka. „Už jsme měly o tebe strach!“

„Proč?“ usmál se na ně trochu nervózně.

„Myslely jsme, že ti to Nokimcha překazil,“ řekla Milča.

„Nestihl to,“ odpověděl Pavel. „V zyréchu nemohl téměř nic dělat a když jsem zjistil, že proletěl Ančovem, zavalil jsem kráter kamením a hlínou. Pak jsem to ještě trochu naaranžoval, aby to bylo co možná podobné původnímu tvaru kráteru, zejména při pohledu shora. Jinak by mohli slizáci přes družice zjistit, že tu byla brána GEIA-14.“

„Obávám se, že Nokimcha něco stihl i v zyréchu,“ přerušila ho Milča. „Nedaří se objednávat položky, vložené do seznamu v poslední době.“

Pavlovi se to nezdálo, takže ho požádala, aby jim objednal kapučíno. Teprve když se přesvědčil, že je to nemožné, zvažněl i on.

„Zajímavé je, že mi to dovolilo zapamatovat si pár tun hlíny a kamení z boku Ančova a poslat všechno do kráteru, když byl v té chvíli Nokimcha prokazatelně v Mlávydó,“ podívoval se.

„Zřejmě se mu něco přece jen podařilo povypínat, ale ne všechno,“ shrnula to Milča.

„Důležité je jedno,“ řekl Pavel. „Tím jsme se odpojili od Zuznelai. Záleží na nás, jak dlouho nám potrvá zbavit se slizounů. Pokud vím, minule se sivírům podařilo získat přístup na Zem jenom díky branám, které tu byly v chodu. Nepodařilo se jim ani uvést do provozu Ančov, ačkoliv byl v té době schopný odeslat nás aspoň do Vjobůce.“

„Jak ale mohli přijít na brány, přejmenované na tak nesmyslná jména?“ starala se Milča.

„Jo – a co zbývající brány GEIA?“ přidala Zdenka. „Co když se jim podaří zprovoznit třeba tu v Antarktidě?“

„Tu těžko,“ usmál se smutně Pavel. „Ta bude důkladně zamrzlá pod vrstvou ledu. Ale asi bych se měl podívat na ty dvě brány v Rusku. Jestli jsou zasypané jen trošku, mohli by je snadno odkrýt – a třeba i naši slizouni!“

Oni by asi nenavazovali přátelské vztahy se Zuznelai, ale stačilo by jim získat cestu do Negetty, aby mohli zničit Zem a zmizet.“

„Dobře, podívej se na to,“ schválila mu to Milča. „Ale co teď budeme dělat s Cechapú, když je nemůžeme odesílat do Mlávýdó?“

„Mistrettu jsem už postavil jako vězení,“ řekl Pavel. „Měnit ji nebudu. Ale nechci stavět žádné popraviště. Postačí nastavit cílový bod pro zyréchy dvacet metrů nad střed kráteru Etny, případně i jiné činné sopky.“

„Házel bys je do kráteru sopky?“ otřásla se Zdenka. „Do žhavé lávy?“

„Bylo by to přirozenější než pro ně stavět speciální popraviště,“ souhlasil. „Sopka by se hned postarala i o kremaci a pohřeb.“

„Cyniku!“ zpražila ho Milča.

„Jak myslíš,“ zvažněl. „V tom případě ti dopřeji čest poslat do Etny prvního. Dohodli jsme se přece, že od této chvíle nemůžeme žádného ponechat naživu. Tak si na to koukejte zvykat! Obě!“

Milča jen naprázdno polkla.

Zdenka tiše přikývla.

Bylo dobře, že většinu známých filmových tváří buď neznali, nebo je zapomněli. Bylo dobře, že se v Doupěti nedívali na televizi – s výjimkou některých zpráv. Bylo dobře, že se nedali strhnout ke sledování amerických filmů. Možná by jim bylo některých známých filmových tváří líto, když se chystali vyčistit od Cechapú i Hollywood.

Debaty o tom se v Doupěti účastnili všichni tři.

„Já bych se herci a herečkami nezdržovala,“ prohlásila Zdenka. „Co vás žene zrovna proti nim? Nebylo by lepší nechat si je na závěr? V Americe je přece spousta důležitějších Cechapú!“

„Taky bych přednostně likvidovala univerzity,“ přikývla Milča. „Skoro denně se tam mladým naivním lidem trhá duše z těla a nahrazuje zeleným rosolem. Na druhé straně musíme brát v úvahu, kde je Cechapú nejvíc? V New Havenu je to celkem jasné – nejvíc jich je v univerzitách, následují nemocnice. Yale je vlastně taková líheň Cechapú, reinkarnace tam probíhají denně jako na běžícím pásu a nadšení mladí lidé se mění v nestvůry bez lidské duše. To se v Hollywoodu neděje. Proč je jich tam tedy tolik?“

„To sice nevíme, ale každá koncentrace těch nestvůr je podezřelá,“ řekl Pavel. „V každém případě jsem nejprve pro likvidaci amerických univerzit.“

Ne že by mi záleželo na zničení americké vzdělanosti, ale jaké je to vzdělávání, nalévat do mladých hlav nějaký starodávný rosol? Vždyť ten ani nepotřebuje školu, jen další a další lidské oběti. Ale i každé jiné velké soustředění Cechapů je pro nás podezřelé, takže bych se podíval i na ten Hollywood. Nebude to marné.“

Do New Havenu a především do univerzity Yale se vypravili všichni tři. Zdenka se soustředila na dětskou nemocnici, většina Cechapů tam byla jako lékaři. Že by se starali o děti »nicek«? Kdeže, tady se především vydělávaly těžké peníze! Však se sem dostávaly jen děti z bohatších vrstev, pro děti chudáků tam nebylo místo – leda jako dárců.

Jenže jak tvrdil zejména Pavel, transplantace nemoci prakticky vůbec neřeší. Nejdůležitější na nich jsou zaplacené taxi. Transplantace jsou náročné jak na dobře placené lékaře, tak na předražený materiál a léky. Na transplantacích se vydělává – a dobře vydělává. Nehledě na to, že se při tom dají vykázat těžké sumy za potřebné orgány – získané s nepatrnými náklady z dětí z opačné polokoule.

Když Ruská vláda zakázala vývoz dětí »k adopcím« za hranice Ruska, spustily organizace pro práva dětí proti tomuto zákazu obrovskou kampaň, jako kdyby jim šlo pouze o blaho ruských dětí. Ve skutečnosti – ale co chcete od organizací, založených a sponzorovaných milionáři, kde zastávají všechna vedoucí místa Cechapů, mnohdy v tělech »soucitných« žen? Rusko tlak neustálo – nejspíš i díky Cechapům v Ruské Dumě. Však také z Dumy zůstalo po Pavlově nájezdu jen nepatrné torzo!

Každá transplantace má vlastně dvě oběti. První zemře dárce, zejména když je nedobrovolný a dovezený do dětské nemocnice načerno. Získané peníze se rozdělí mezi lékaře, kteří transplantaci provedou, svůj díl dostanou i ti, kdo sem orgány – bohužel i s dětmi – dovezou.

Druhou obětí bývá zpravidla příjemce. Ačkoliv lékaři svorně tvrdí, že bez transplantace jejich oběti nutně zemřou a transplantace jim přidají aspoň pár let navíc, obvykle jde opravdu jen o pár let. Po celou tu dobu musí oběti užívat koňské dávky léků, potlačujících imunitu, jinak následuje rychlý konec, neboť tělo cizí orgán zcela zákonitě odvrhne. Léky potlačující imunitu naopak přivolávají rakovinu, takže většina transplantací skončí na onkologii. Ale po celou tu dobu pobírají lékaři a také farmaceutické firmy – samozřejmě vlastněné Cechapů – těžké peníze, které rodiče postižených dětí

ochotně platí – i když s krvácejícím srdcem, zejména když vidí neúčinnost těchto postupů.

Samotných Cechapů se to obvykle týká jen na straně příjemců peněz. Tudy proudí stamiliony do jejich kapes, ze zdravotnictví plynou ve vyspělých zemích větší zisky než ze zbrojního průmyslu – v méně vyspělých zemích je tomu obvykle naopak. Sami Cechapů buď děti nemají, nebo je mají adoptované – při tom si pochopitelně vybírají zdravé, aby s nimi neměli finanční zátěž. Z »nicek« je ale třeba odčerpat peníze, aby si nemohly zas tak moc vyskakovat, že?

Zdenku ale zarazilo, že úplná »deratizace« transplantačního centra Dětské nemocnice by zřejmě odsoudila k smrti všechny malé pacienty, neboť by na místě nezůstal žádný lékař, zdravotní sestra a jen nepatrná část uklízeček. Proč tu byly i pomocné síly Cechapů? Zdenku napadlo, že by si tu pravé lidské ženy nejspíš brzy všimly nepravostí, které se zde provozují, kdežto Cechapů drží spolu a jistě si nebudou vzájemně dělat problémy – i když za cenu vyšších podílů na výnosu loupeží orgánů...

„Co s tím?“ volala o radu Pavlovi.

„Udělej to jako když sanujeme banky,“ poradil jí Pavel, když si nejprve nechal vylíčit situaci. „Nech tam třetinu Cechapů, ať se ten systém hned nezhroutí. Počkej pár týdnů, až si tam pozvou na výpomoc obyčejné lékaře a ti až se trochu orientují a zapracují, pak můžeš deratizaci dokončit.“

Zdenka si to vzala k srdci a začala decimovat Dětskou nemocnici Yale, zatímco Pavel s Milčou se zaměřili na hlavní kampus univerzity.

Hned zpočátku pochopili, že se tu něco děje. Univerzita vypadala, jako kdyby se chystala na nějakou slavnost, všude hloučky diskutujících a slavnostně oblečených studentů.

„Zkusím zjistit, co se tu děje,“ navrhl Pavel Milče.

„Jak to chceš zjistit?“ optala se trochu skepticky.

„Jednoduše,“ odvětil. „Zruším někde stranou v koutku mesrini, obléknu se podobně jako oni a půjdu se mezi ně zamíchat. Tak se snad něco dozvím.“

„Ale dávej si pozor, aby tě neodhalili,“ varovala ho Milča.

„Uvidíme,“ řekl Pavel a slétl s mesrini níž, aby se podíval po vhodném zákoutí.

Nic vhodného však neviděl, budovy byly strohé a park mezi nimi příliš

přehledný. Nakonec se mu podařilo vlétnout do jakéhosi vchodu a tam se také objevil.

Vyšel ze vchodu a zkusil se připojit k hloučku studentů, ale ti se na něho podívali podezřívavě, očividně ho mezi sebe nebrali. Vyhnul se jim a pokračoval dál, ale ani u dalšího hloučku neuspěl. Navíc cítil, že je podezřelý už tím, že je osamocený, bez kamarádů. Studenti sice nebyli Cechapů, ale přátelsky se na něho netvářili. Každá skupina se zdála uzavřená.

Obešel tedy i třetí hlouček, který ho také nepřijal, a zamířil tam, kde se studentů sešlo víc.

Pochopil, že jediná šance, jak se mezi ně vplést, bude vklínit se mezi dvě takové party, aby ho jedni považovali za příslušníka druhé a naopak. Naštěstí se mu podařilo objevit hlouček, očividně složený ze tří part. Vmísil se mezi ně a pak už s nimi postupoval volnou chůzí směrem k velkému vchodu do jakési starší budovy, kam zřejmě všichni mířili. Žádná parta ho ale nehodlala přijmout za svého, bylo zřejmé, že se tady členové part dobře znají a cizince mezi sebe nepustí. A sám byl příliš osamělý, zatímco tady nikdo sám nešel.

Naštěstí si všiml jiné skutečnosti. Výjimkou byly páry. Když šel student se studentkou, nikdo se nepozastavoval nad tím, že nepatří k žádné partě.

„Milčo, zkus se objevit a přidej se ke mně,“ požádal Milču. „Můžeme si hrát na páreček, to je tu obvyklé. Jinak tu mají ustálené party a jeden člověk je tu příliš nápadný.“

Musel ještě chvíli vydržet poblíž dalších part, ale za chvíli spatřil, jak se Milča zezadu rychle blíží a rozhlíží se po něm. Přivolał ji k sobě a za okamžik už si ji vedl kolem pasu, stejně jako jiné podobné párečky. Milča využila okamžiku a když viděla, jak se dvojice nedaleko od nich za chůze vášnivě líbá, přitáhla si Pavla k sobě a než se nadál, líbala ho, ať se ostatní dívají nebo ne.

„Hele, jako kamufláž je to dobrý, ale raději víc sleduj okolí,“ napomenul ji s úsměvem, neboť si všiml, že Milča při tom zavírá oči a přestává vnímat, co se kolem nich děje.

„Tady to snad ještě nevadí,“ podotkla Milča.

Navenek mlčeli, ale teď už to nevadilo. Jako zamilovaný párek zde nápadní nebyli a sunuli se ve stále houstnoucím davu k rozlehlému vchodu.

„Co se tady chystá?“ zeptala se ho telepaticky, aby je neprozradil neobvyklý přízvuk

„Nevím,“ přiznal. „I kdyby to nebylo nic pro nás, určitě to bude zajímavé.“

„Nevypadá to na nic všedního,“ podotkla. „Všichni jsou ve svátečním.“

„Může to být třeba vyhlášení školního poháru nebo něco takového.“

Postupně vcházeli do vchodu a chodbou do velké tmavé haly. Chyběly tam židle, všichni stáli a postupně se rovnali podél čelního zábradlí, oddělujícího prostor haly od prostorného pódia. Pavel s Milčou se zprvu dostali za hodně vysoké studenty, nejspíš basketbalisty, takže na pódium neviděli, ale postupným sunutím do strany se jim podařilo protlačit se za skupinu nižších studentek asijského typu, nejspíš Číňanek. Pavel i Milča si také všimli několika dospělých. Stáli podél stěn a zřejmě tu plnili pořadatelské funkce, protože usměrňovali davy, aby se správně směstnaly.

Přicházeli ale další a další a hala začínala být těsná. Konečně se za posledními zavřely dveře, v hale zhasla světla a rozsvítilo se jen osvětlení pódia – krvavě červené, tmavé světlo. Na pódium vystoupil chlap ve středověkém obleku, zřejmě vysoký univerzitní hodnostář, s obvyklou zelenou svatozáří nad hlavou.

„Vítám studenty na setkání s velice vzácnou návštěvou!“ oznámil slavnostním tónem. „Zavítá mezi nás po dlouhé době Jeho Veličenstvo – Vládce Světa. Poklekněte všichni a vzdejte mu úctu!“

„A sakra!“ ulevil si Pavel, ale jen v duchu. „Miládko, musíme se chovat

jako ostatní, ale kdyby nás přece odhalili, odletíme v mesrini, rozumíš?“

„Bez obav,“ odpověděla mu také tak.

Protože ale všichni kolem poklekali, přizpůsobili se jim a také si klekli. Přitom nespouštěli oči z pódia, kde se seřadilo několik zřejmě vážených mužů vedení univerzity ve slavnostních talárech, připomínajících středověké. Podle svatozáří byli všichni Cechapů.

„To je tak trochu nesmysl,“ upozornil Pavel Milču. „Hrají si na středověkou tradici, ale tu tady nemají. Ve středověku tady byli jen Indiáni a ti univerzity nestavěli.“

„Mlč a dívej se!“ pokárala ho, aby nekritizoval a koukal co děje.

V té chvíli totiž na pódium zvolna vystoupila postava, vysoká přes tři metry – podle její chůze bylo jasné, že má hodně přes metrák. Nebyla tlustá, byla ohromná. Pavel se už už chtěl telepaticky Milči posměšně zeptat, kdepak toho čahouna sehnali, když se náhle zarazil jako přibitý.

Ta postava – měla čtyři ruce.

A kdyby jen čtyři ruce! Vzápětí si povšiml, že má i tři obličeje! Na ramenou neměla běžný lidský krk, ale mohutnou býčí šíjí, nesoucí obrovskou hlavu se třemi obličeji – jeden směřoval dopředu a dva do stran. Každý pár jeho očí se díval jiným směrem a při pohledu do nich zažil Pavel nakrátko pocit, že mu něco ostrého bolestivě vrtá do hlavy, takže oči rychle odvrátil.

„Okchyg!“ sdělil Milče telepaticky. „To je jistě Okchyg! A říkají mu Lucifer!“

„Jestli je pravda, co nám říkali, bude to poslední Okchyg ve vesmíru!“ odvětila rovněž telepaticky Milča. „Vlastně jen jeho tělo, uvnitř je přece Cechapů!“

„Kdyby se nám podařilo zajmout ho, to by chitžará ze Zuznelai teprve koukali!“ napadlo Pavla. „Zkusím ho zabalit do zyréchu a odeslat ho aspoň do Mistréty!“

„Ale opatrně!“ dodala Milča.

V té chvíli nejspíš postavu čtyřrukého obra oblila bublina neviditelného silového pole, jenže vzápětí kolem něho zazářila bílá aura, lehce to prsklo a aura zmizela.

„Vetřelci! Jsou tady, mezi námi!“ vykřikl trojhlavý netvor hromovým hlasem. „Zabijte je!“

Skoro současně se kolem něho zablýsklo, zelený oheň vzplál a uhasl – a netvor zmizel.

V hale vypukla panika.

Dav studentů se nezadržitelně valil ven, Pavel a Milča s nimi. Klást odpor nemělo smysl, jen se proto snažili, aby je od sebe neodtrhli. Dav neposlouchal ani starší poradatele Cechapů, vytlačil je do chodby a vynesl až před budovu, kde se teprve začal rozptylovat.

Pavel využil prvního okamžiku, kdy bylo kolem nich trochu volněji, požádal Seka o bublinu mesrini a spolu s Milčou se vznesl kolmo vzhůru. Několik nejbližších studentů si zřejmě všimlo, že vedle nich dva zmizeli a v davu vznikla díra, ale oba vetřelci už jejich poděšený křik neslyšeli.

Pavel neztrácel čas a přímo z davu rychle vyzobal všechny starší muže se svatozářemi, které dav mladých studentů vynesl z haly, což paniku ještě zvýšilo. Neposílal je do Mlávydó, ale do jícnu Etny, kde je konečně čekalo pravé, spravedlivé peklo. Pak už se nezdržoval a zamířil šikmo vzhůru do stratosféry a ještě výš, na oběžnou dráhu – a domů.

„Mám dojem, že to Lucifera neodneslo,“ řekla Milča opatrně.

„To nebyl dojem,“ zavrčel Pavel. „Zyréchu by ho zvukově izolovalo, ani by nekvikl, takhle se zdá, že zyréch něčím zničil. Všimla sis taky té bílé záře kolem něho?“

„Zelené,“ opravila ho.

„Tu nemyslím,“ odmítl její postřeh. „Nejprve to zazářilo bíle – a přitom

se zřejmě rozpadla bublina zyréchu. Až pak se blýsklo zeleně a při tom zeleném světle nám zmizel ze sálu. Řekl bych, že zelený záblesk souvisí s jeho zmizením. Zyréch ani mesrini to není – asi má něco jiného.“

„Takže neúspěch!“ shrnula to.

„Jo, zyréch na něj nestačil,“ přikývl Pavel. „Možná je to dobře. Nevím, co bychom si s ním počali v Mistrettě, když má prostředky, aby mohl zmizet tak náhle jako tady. Dvakrát škoda, že se to nedozvědí v Zuznelai, tohle by byly pro Nokimchu nesmírně důležité zprávy.“

„Co s tím chceš ale dělat?“

„Ted’? Nic. Lucifera necháme na pokoji. Až kdyby se nám podařilo zbavit se Cechapú, mohli bychom ho nabídnout inspektorům Sněmu chitžará. Třeba jako nabídku usmíření.“

„Až se zbavíme Cechapú?“ vzdychla si. „Ale to bude ještě nějakou dobu trvat!“

„Bude,“ připustil. „Začínám si gratulovat, že nám unikl.“

„Proč?“ nechápala hned.

„Lucifer dokáže naše prostředky neutralizovat,“ vysvětlil jí. „Je příliš silný, než abychom ho my tři přemohli. Tomu se budeme muset pokud možno vyhýbat.“

„Nevidíš to ale trochu černě?“

„Ani si to nemyslím,“ odvětil. „Uvědom si, situace nečekaně nabrala blbý obrat. Doted’ o nás vědělo pár Cechapú, když nebudu počítat ty, co jsme odeslali mimo Zem. Ostatní jen něco nejasně tušili. Ted’ o nás mají jistotu – a zejména Lucifer. A navíc úspěšně odvrátil zyréch, chápeš? Kdyby tu obranu rozšířil mezi Cechapú, ani si neškrtneme! To je to nejhorší, oč tu běží!“

„Myslíš?“ znejistěla. „No – asi máš pravdu, je to pro nás nepříjemné.“

To už letěli vysoko nad atmosférou nad Atlantikem. Terminátor – neboli rozhraní mezi dnem a nocí – byl ještě daleko za Evropou, přiletí tedy domů nedlouho po poledni. Tak brzy se v poslední době nevraceli.

Pavel zavolal telepaticky Zdenku. Byla v Evropě a dokonce se potulovala po Čechách, ale letěli rychlostí družic nad stratosférou, takže přistáli v Doupěti dříve než ona. Když se ale dozvěděla, co zažili, zůstala jako opařená.

„Vy jste tedy viděli Okchyga?“ měla oči navrch hlavy. „Jaký byl?“

„Viděli jsme jen Cechapú, který si dává říkat Lucifer, v těle ukradeném jednomu Okchygovi,“ uvedla to na pravou míru Milča. „Právě se chystal verbovat studenty k »zasvěcování«, jistě už víš, co to znamená. Překazili jsme mu to, ale zyréch na něho nestačil, takže nám zmizel.“

Pak ještě přehledně shrnula, co to znamená.

Lucifer tedy není postava z pohádek, ale Cechapú v těle Okchyga. Je nesmrtelný, nestřídá těla a má zřejmě možnosti, řadovým Cechapú nedostupné. Rozhodně na něho nestačí zyréch a nejspíš má i jiné zbraně. Nepoužívá dopravní prostředky, má cosi vlastního, takže může zmizet, kdykoliv to potřebuje. Naopak dobrou zprávou je, že Lucifer sice unikl, ale Pavel ostatní Cechapú bez odporu odeslal do Etny. Nic je nechránilo, což by se mohlo změnit, kdyby Lucifer dal své prostředky všem.

Naštěstí se Lucifer skrývá i před Cechapú. Ani oni nevědí, kde má na Zemi trvalé sídlo. Navíc se nikomu neukazuje často, spíš jen výjimečně. Ti, kdo o jeho sídle vědí, pochopitelně mlčí. V Yale se chystal verbovat zájemce o »zasvěcení«, což mu překazili, ale na »zasvěcování« to nebude mít vliv. Studenti jsou už dávno zpracovaní, takže se na odevzdání vlastních těl těm parazitům dokonce těší. Můžeme je litovat, ale to je asi tak všechno, bude to pokračovat, dokud nevyčistí Yale a okolí od posledních Cechapú. Jenže až Yale vyčistí, univerzita se s nejvyšší pravděpodobností zhroutí. Budoucnost studentů je tak jako tak nejistá. Je otázka, zda je to na jiných amerických univerzitách lepší, ostatně se dá stejně pochybovat i o Evropě.

A konečně poslední perlička – ve věznici Mistretta je zavřená reinkarnace samotného Adolfa Hitlera. Má dnes tělo ženy a ponechali si ji jako kuriozitu, i když reinkarnací známých historických osobností je určitě víc. Prakticky všichni darebáci z předlouhé historie lidstva mají dnes nová těla. Současné zákony je proto považují za nevinné.

„Je to paradox!“ řekla na závěr Milča. „Většina Američanů jsou přece křesťané, aspoň se tím všude chlubí a ohánějí. Že jim najednou samotný Lucifer nevadí? Vždyť vypadá jako pravý netvor z pekla a nejspíš se tím ani neskrývá, když je přichází osobně verbovat za členy Skull and Bones. Všichni tedy vědí, že budou sloužit d'áblům – a přitom ta hala byla narvaná!“

„Vědí, komu budou sloužit, ale slib bohatství a moci je příliš lákavý,“ pokýval hlavou Pavel. „Ostatně si myslím, že většina se hlásí k ateizmu.“

„Možná k ateizmu, ale přitom věří, že právě oni jsou Vyvolení,“ dodala Milča. „Já si to ještě pamatuji, naši mi to denně vtloukali do hlavy. Božínku, jak já jsem ráda, že jsem se od nich dostala! A přitom tak nějak cítím, že bych nakonec byla stejně Vyvolená jako oni!“

„Však ti Nokimcha v dědičnosti něco spravoval,“ připomněl jí Pavel.

„Jenže mám nejasné obavy, že nebýt cesty do Zuznelai, vyvolenosti bych nakonec propadla!“

„V tom případě buď ráda, že jsi tam šla s námi!“ přisadila si Zdenka. „A kdo tenkrát ten výlet vymyslel? Ukažme si na něho prstem!“

„Zásluhy ti neberu,“ přijala to Milča. „Byl to dobrý nápad. Ačkoliv jsi netušila, jak dopadne.“

„Nejde mi z hlavy Lucifer,“ pokusil se Pavel obrátit směr debaty jinam. V univerzitní hale na Yale se mu podařilo pořídit několik obrázků toho tvora – byly teď v Sekově paměti, ale daly se podle přání vyvolat a třeba i zvětšit, navzdory tamnímu nepřírozenému rudému příšeří.

„Že jsou v Zuznelai tvorové s větším počtem končetin, než je na Zemi běžné, to už víme,“ řekl. „Stačí podívat se na Nokimchu. Jeho čtyři nohy jsou ale bez diskuze tygří, dostat jeho tlapou by byla příšerná valcha. Teprve jako třetí pár má skoro lidské ruce, ačkoliv i od nich to plácnutí stojí za to. Ale šest končetin nemají jen hokrové! Kentauří podobu má víc obyvatel Zuznelai. Řekl bych, že je to v Zuznelai nejrozšířenější. A to nemluvím o chapadloslonech plahég a hmyzoidech dryazgu, ti nemají ani páteř. Ale Okchygové to měli přece jen neobvykle. Všichni šestinozí, co jsme poznali, mají čtyři nohy a dvě ruce, jen Okchygové dvě nohy a čtyři téměř lidské ruce. Lucifer má sice nohy silné skoro jako sloní, ale při jeho váze se není čemu divit.“

„Řekla bych, že ho na Zemi vidělo víc lidí, než jen Cechapú,“ podotkla Milča. „V první chvíli mi těma svýma rukama připomínal starou indickou bohyni Kálí, ta byla taky samá ruka a jen dvě nohy, jenže ty tři hlavy mi k ní nepatřily.“

„Na Okchygech je nejvíc unikátní vícehlavost,“ souhlasil Pavel. „A řekl bych, že se Lucifer ukazoval našim prapředkům častěji než jiným. Slované měli vícehlavé bohy hned dva – Triglava a Svetovida – ten měl dokonce obličeje čtyři.“

„Z toho pohledu pořád ještě nemáme na Indy,“ nesouhlasila Milča. „Kdo

znáte Rámajánam? Tam má hlavní padouch Rávana deset hlav a dvacet rukou! Zábavné je, když to Indové hrají jako divadlo. Představitel Rávany má na hlavě čepici a na ní je připevněných devět dalších hlav, vypadá to až směšně. I vícehlavých rákšasů mají Indové v mytologii víc, většinou padouchů k pohledání.“

„Já znám mimo vícehlavých draků a starořecké Hydry jen trojhlavého pekelného psa Kerbera, člověka se třemi hlavami jsem nikdy neviděla ani na obrázku,“ přiznala Zdenka.

„Zřejmě nečteš českou literaturu,“ rýpla si do ní Milča. „Neslyšela jsi o české knize »Bianka Braselli, dáma se dvěma hlavami«?“

„Tu jsem četla,“ přikývla Zdenka. „Ale nebylo to v té knize nafalšované zrcadlem?“

„Bud’ jak bud’, staří slovanští bohové Triglav a Svetovid mohli pocházet z Lucifera,“ pokusil se to uzavřít Pavel.

„Nemohli,“ nesouhlasila Milča. „Neměli čtyři ruce.“

„To závisí na tom, co si případný svědek zapamatoval,“ mínil Pavel. „Přiznám se, že jsem si nejprve všiml jeho rukou, příliš mi připomínal postavu ředitele čarodějné školy ze Saxany, ale jiný náš předek mohl Lucifera vidět s rukama ukrytýma v plášti, takže ho naopak praštily do očí jeho tři obličeje – a Triglav byl na světě...“

„Nebo Svetovid,“ podotkla Milča. „Nakonec – vůbec jsme Lucifera neviděli zezadu. Co když má čtvrtý obličej i zezadu?“

„Tři nebo čtyři, to už je fuk,“ mávl rukou Pavel. „Je to pro nás setsakra těžký oříšek a nejspíš ho budeme muset nechat sivírům ze Zuznelai, až vyřídíme slizouny.“

„Jestli se s námi Zuznelai budou bavit!“ podotkla Milča.

„To uvidíme, ale teď ho musíme nechat na pokoji,“ uzavřel to Pavel.

„Dobře,“ přikývla Zdenka. „Uznávám, je to rozumné.“

„Ještě že se aspoň nehádáme,“ kvitoval to spokojeně Pavel. „Hlavně si musíme dát pozor, aby nás teď někdo neobjevil! To by Země zůstala navždy oddělená od Zuznelai, Cechapů jejími pány a vládci a nikdo už by lidem nepomohl.“

Dívky mlčely. Mlčení – souhlas.

Protiúder

Pavel se rozhodl udělat inventuru a zjistit, co všechno Nokimcha stihl vypnout. Zdenka s Milčou se rozhodly pro bližší cíl, pokud možno někde v Evropě. Vylétly severozápadním směrem a chvíli hledaly město s největší koncentrací svatozáří, slétly dolů a pustily se do »deratizace«. Tentokrát už neposílaly Cechapů do Mlávydó, ale do žhavého jícnu Etny, kam je Pavel nasměroval.

Nad tím, že to celý svět může chápat jako terorismus, raději nepřemýšlely. Všechna média už předtím odsuzovala únosy jako odporný terorismus, ačkoliv se v Mlávydó nikomu nezkřivil vlas na hlavě, ale teprve teď to začala být drsná pravda. Zyréchy dopravovaly unášené nad kráter se žhavou lávou, kde se rozplývaly a nedobrovolní pasažéři padali do žhavého kotle, odkud nebylo úniku.

Vybrané město svatozářemi přímo přetévalo a brzy překročily tisícovku odeslaných. Nejvíce jich našly podle očekávání v bankách, od bankéřů, makléřů a jiných zaměstnanců až po zákazníky. Podle dřívější dohody nechávaly v bankách třetinu personálu, aby se nezhroutilo celé hospodářství, ale na zákazníky se ochrana nevztahovala – bylo jich tam požehnaně a úlovky byly vysoké.

Kupodivu nejméně Cechapů bylo ve čtvrtích s nevěstinci. Majitelé tam nebyli, zisky si zřejmě nechávali posílat na svá konta a na řízení svých podniků měli zjednané obyčejné lidi. Zdenka se těšila, jak všechny pasáky, bordelmamá i řadové »pracovnice« vybilí, ale ouvej, Cechapů tam byli jen jako zákazníci a i to byly spíš výjimky.

Největší žně je ale čekaly v mohutné budově kruhového půdorysu, kde se svatozáře jen hemžily. Navíc to nebyla banka a nevztahovalo se na ni tedy »třetinové hájení«. Dívky vtrhly dovnitř při jednání jakéhosi kongresu. Nejprve zpracovaly kongresový sál a pak začaly likvidovat tisíce zaměstnanců po blízkých chodbách i kancelářích.

„Můžeme klidně vybrat všechny, kvůli nim se nic nezhroutí,“ nadhodila bezstarostně Zdenka.

„Naopak, Zdeni, naopak,“ vzdychla si Milča. „Uvědomuješ si vůbec, do čeho jsme se my dvě právě teď pustily?“

„Banka to není!“ prohlásila s určitostí Zdenka.

„Není,“ souhlasila Milča a odeslala do Etny rychle po sobě skupinu poradců či snad asistentů, přicházejících proti nim chodbou. Jen to zablikalo, jak rychle zmizeli a ani ti, co přišli na řadu až na konec, se nestačili ani pořádně polekat.

„Kdyby ses ještě před naší cestou skrz Ančov do Zuznelai zajímala o veřejné problémy, asi bys věděla, že právě likvidujeme hlavu Evropské unie!“

„My že likvidujeme Evropskou unii?“ zarazila se Zdenka. „No, jestli je to tak, zvýšila bych ještě rychlost, aby nám žádný ptáček neuletěl!“

„Jsem pro,“ přikývla Milča.

U společné večeře se pokusili uspořádat dnešní poznatky.

Dívky téměř úplně vyprázdnily obrovskou budovu Evropské Unie – jako by té hydře usekly hlavu. Ta instituce, beze zbytku řízená Cechapú, se z toho úderu těžko vzpamatuje, ačkoliv jich dost zůstalo v dalších budovách a v jiných městech. Kdyby dívky vyčistily i Štrasburk, nezbylo by z ní snad vůbec nic. Poslance i nevolené komisaře, kterým většina států pod hrubým nátlakem svěřila pravomoci diktátorů, v Čechách nikdo litovat nebude – až na pár českých Cechapú a podržtašků.

Pavel v té době ověřil, co všechno zmizelo z nabídek Seka. Ke spokojenosti měl daleko, ale když se ho večer dívky zeptaly, jak na tom jsou, zahučel, že to mohlo být horší. Nokimcha se chtěl zřejmě vyhnout poškození zyréchů a mesrini, takže stačil smazat jen odlišnosti pozemského Seka od ostatních. Tahle ztráta ale tolik nevadila. Pavla po pravdě nejvíc našťvalo, že z kuchařky zmizely všechny české speciality, ale to se dalo napravit, časem si tam doplní jiné. Zmizely i drobnosti, jako zlaté šperky, které prodávali, když potřebovali pozemské peníze. Ale bez nich se obejdu. Mohl ale potvrdit, že je Sek poslouchá skoro jako předtím. Příkaz Sněmu chitžará tedy provést nestihl. A teď, když se Země od Zuznelai odtrhla, to už vůbec nepřípadá v úvahu.

Sek tu tedy zůstal – a bude jim sloužit dál.

Ráno se chystali vypravit na další »úklid« opět společně.

Ráno si nejprve uspořádali snídani v televizní místnosti a spojili ji tak se sledováním ranních zpráv, než se opět vydají na další »deratizaci«.

Najednou nejprve Zdenka a pak Milča vyskočily a zděšeně sledovaly záběry na televizoru. Pavel se k nim přidal jen o málo později, jakmile mu došlo, oč vlastně jde.

Na obrazovce se střídaly otřesné záběry ze záchranné operace – na vrcholku Etny.

V pozemské historii se několikrát stalo, že se velkým davům lidí – a nejčastěji šlo o vojska – postavila do cesty zákeřná překážka, nejčastěji příliš velká jáma či chybějící most. Několik případů historie popisuje i s podrobnostmi. Například při neslavném ústupu conquistadorů z obleženého

Tenochtitlánu museli prchající vojáci přejít přes Tlacopanskou hráz, kde Indiáni strhli několik mostů. Zadní řady, v té chvíli zoufale odrážející útočící indiány, se ale tlačily na přední – až vojáci začali padat do vody. Nejprve po desítkách, pak po stovkách, až se prostor pod mostem vyplnil utopenými a rozmačkanými těly. Další vojáci po nich přešli k druhému strženému mostu a tento horror se ještě několikrát opakoval.

Byla to nejhorší porážka conquistadorů na americké pevnině, i když to říši Inků nezachránilo.

Podobná situace potkala mnohem později Napoleonovo vojsko v Rusku. Do historie to vešlo pod heslem »Přechod Běreziny«. Tam sice most byl a část Francouzů se přes něj v pořádku dostala, jenže pak ruské kanóny spustily drtivou palbu přímo na most, až se zřítil. Tisíce Francouzů čekala smrt v ledových vlnách Běreziny, Napoleon přišel o všechno dělostřelectvo, jeho kanóny ukořistili Rusové a jakž takž spořádaný ústup se od Běreziny změnil v bezhlavý útěk. Napoleon pak ujížděl jako první a o své vojáky se nestaral.

Žhavá láva jícnu Etny pohltila tisíce Cechapů, než se na ní vytvořila vrstva ohořelých těl. Pak se dvěma mladým atletickým mužům podařilo přeběhnout po mrtvolách a umírajících až k okraji, vylézt z kráteru a utíkat pro pomoc. Obyvatelé nejbližších stavení jim obětavě ošetřili popáleniny, pak přivolali požárníky, záchranáře, Carabinieri a výprava záchranářů, posílená helikoptérou, začala lovit z lávy hořící oběti i ty, kdo měli více štěstí a dopadli místo do žhavé lávy na těla před nimi.

A shora stále padala další zmítající se a křičící těla, objevující se jakoby jen tak ze vzduchu...

Príval obětí skončil až večer. Po svazích Etny hučely tam i zpět kolony armádních i civilních terénních automobilů, dopravující popálené do nemocnic v Catanii, Syrakusách a některé vozily až do vzdálené Messiny. Ti nejpopálenější umírali již během přepravy – ale pak si bez velkých výčitek brali těla svých záchranářů. Čekat od Cechapů vděčnost je přece projev slaboduchosti...

„Něco se nepovedlo,“ řekla Zdenka po chvilce do ticha před televizorem, když sestřih krátkých, ale výmluvných záběrů skončil.

„Tohle nám tedy nevyšlo,“ přidala se Milča. „Kapacita Etny na to zřejmě nestačí.“

„Daly by se využít i jiné sopky,“ podotkl Pavel. „Nedávno začala sopčit Kilauea na Havaji, asi by se našly i další, ale podzemní nerezová nádrž s kyselinou mi připadá spolehlivější. Vylepšil bych ji o páry chloroformu, který by je rychle omámil. Ani by se pak nesnažili uniknout.“

„Je to příšerné, hnusné vraždění,“ otrásla se Zdenka.

„Je,“ souhlasila Milča. „Ale uvědom si, že všichni – rozumíš? Všichni ti ubožáčci mají za ty tisíce let, co nám vládnou, na svědomí stovky a nejspíš tisíce vražd. Už jenom kolika lidem sebrali tělo a roztrhali duši! A to nemluvím o válkách, kde zabíjeli po milionech úplně bez potřeby!“

„Dokud jsme je posílali do Mlávydó, posílali jsme je také na smrt,“ dodal Pavel. „Pravda, byla by to smrt stářím, v posteli a při pečlivém ošetřování, tak jak velice často umírají hromadní vrahové na Zemi, když poklidně zestárnou a neskončí na šibenici. Na Mlávydó by ale nedostali další těla, takže by i tam konečně zemřeli – jako na Zemi umírají miliardy obyčejných lidí.“

„Já vím – tohle je rychlejší, ale i mnohem bolestivější,“ připustila Zdenka. „Proč zrovna my tři musíme dělat práci kata Mydláře?“

„Protože jsme jediní, kdo ji na Zemi dělat musí,“ řekl Pavel. „A protože to nikdo jiný za nás neudělá, zůstává to zkrátka na nás. Můžeme to vylepšit jen chloroformem, aby nic necítily.“

„Tak tedy – udělej raději to podzemní popraviště!“ ustoupila Zdenka. „Ať aspoň tolik nekřičí!“

„To budou i tak,“ ujistil ji. „Jakmile poznají, že je s nimi zle, budou křičet. Strach ze smrti má každý živý tvor, proč by zrovna tihle měli být výjimkou?“

„Jak to říkala ta Ruska – ten reinkarnovaný Hitler?“ nadhodila Milča. „Vždyť se mohou po dobu mučení i porodu stáhnout, bolest cítí jen tělo, ale oni ne, proto je žádné mučení nezlomí! Proč v té lávě všichni tak řvali?“

„Protože vycítily smrt,“ řekl Pavel. „Protože pochopily, že tahle smrt bude definitivní, že jim už nikdo nenabídne nové, mladé tělo, aby se mohli reinkarnovat, jako kdyby o nic nešlo.“

„Takových definitivních smrtí přece museli zažít miliony!“

„Ale tahle byla jejich,“ dodal.

Toho rána na další deratizaci nevyrazili.

Pavel je vzal na výlet do Afriky, kde hodlal najít vhodné místo pro podzemní popraviště. Mělo být dost velké, aby se jen tak nezahltilo. Stavba popraviště nebyla nic příjemného, ale byli teď – obrazně řečeno – v postavení pěšáka v zákopech, který se připravuje na ohlášený zítřejší bodákový útok nepřítele. Pečlivě zkontroluje a nabije pušku, připraví si granáty a doufá, že snad zítřek nějak přežije. Samozřejmě ví, že bude muset střílet – jinak bude zastřelen.

Po delším kroužení nad písečnými pláněmi Sahary objevil Pavel pro tento účel vhodné místo. Nacházelo se mezi Alžírem a Libyí, hluboko v poušti, široko daleko nebyla žádná oáza a v okolí se nenacházely viditelné cesty. Vyvýšená skalnatá plošina nebyla pokrytá pískem, vítr stačil všechn odfoukat. Pavel si vybral rovnou plošinu, založil svislou vstupní šachtu a po jejím prohloubení do šedesáti metrů nechal dole vytvořit velkou podzemní nádrž, vyloženou nerezavějící hmotou.

„Budeme tomu říkat »Konečná stanice«,“ navrhl Pavel. „Na rozdíl od Sicílie je odsud nejbližší oáza příliš daleko, než aby tomu mohla dát jméno.“

„Nepříjemně mi to připomíná jakési »Konečné řešení...«“ odfrkla si Zdenka.

„Ano, bude to tak jako tak »konečné řešení«,“ přikývl. „Jde jen o to, jak dopadneme my lidé! Naši slizouni mají pořád obrovskou technickou převahu.“

Prolétli šachtou dolů a prohlédli si obrovskou podzemní prostor. Teď ještě byla prázdná, ale až ji Sek naplní, nepovede se tu nikomu dobře. Až se všichni otrásli při té představě.

„Co já vím, neexistuje kapacita, která by se nedala přeplnit,“ řekla opatrně Zdenka.

„Podle objemu se sem vejde sto osmdesát tisíc tun vody,“ spočítal to Pavel rychle. „Když bude polovina z toho kyselina, nezahltí to ani milion. A tolik Cechapů ani nepředpokládám.“

„A co kdyby jich bylo ještě víc?“ zeptala se Zdenka.

„Kdyby jich mělo být tolik, klidně se sem potom podívám,“ ujistil ji. „Sek odmítá anihilovat živé bytosti, ale zbytky rozpuštěné v kyselině rozhodně živé nebudou. Takže je nahradí původním množstvím kyseliny – a pojedeme dál...“

„Říkal jsi také něco o omámení chloroformem,“ připomněla mu Milča

jeho dřívější nápad.

„To nebude problém,“ řekl. „Beztak musím zabránit, aby se kyselina vypařovala do okolí. Dala by se pak zjistit třeba spektrální analýzou z družic. V šachtě musí být kaskáda vrat ze silových polí, umožňující postupné propadávání Cechapů až dolů, ale zabráňující úniku par zevnitř. To může Sek řešit průběžně a samostatně, stejně jako řeší výměnu vzduchu ve věznici Mistretta. Uprostřed může být vrstva s vysokou koncentrací chloroformu nebo jiné látky a při průchodu touto vrstvou se hostitelé Cechapů nadýchají natolik, že ztratí vědomí – a pak už nic neucítí.“

„No – aspoň že tak,“ vzdychla si Milča. „Připadá mi to úděsně morbidní.“

„Je to morbidní,“ souhlasil. „Ale nemáme jinou cestu. Je to válka mezi námi a Cechapů a ve válce se nepřátelé nevítají květinami.“

Pavel ještě chvíli komunikoval se Sekem, než prohlásil, že to tak může fungovat.

„Vyzkoušíš to?“ zeptala se Milča.

„Můžeme,“ přistoupil na to.

Nabrali tedy kurs severně až severovýchodně, až narazili na město na pobřeží Středozemního moře. Pavel nad ním jen krátce zakroužil, pak se snesl dolů. Budova pod nimi byla od ulic oddělená na všech stranách vysokou zdí s ostnatými dráty a hlídali ji ozbrojenci, to ale nebyla pro neviditelné mesrini žádná překážka. Snegli se níž a okny spatřili uvnitř desítky Cechapů.

„Tak – zkouška začíná!“ řekl Pavel.

Neviditelné mesrini se postupně opřelo do oken, až sklo létalo do místností. Ven naopak místo skla postupně vylétlo pár desítek dobře oblečených pánů – při pohledu zvenčí to tak nevypadalo, vysypaná skla zvenčí vidět byla, ale neviditelných létajících pánů si nemohl nikdo všimnout.

„Poletíme se tam podívat?“ navrhl Zdenka, ale tón jejího hlasu prozrazoval, že se na to nijak moc netěší a raději by se vrátila domů.

„Co bys tam viděla?“ zavrtěl hlavou Pavel. „Raději bych si udělal výlet k některé zničené hvězdné bráně. Poblíž bran JHV-1 a JHV-2 bych očekával větší koncentraci Cechapů. Vzpomeňte si, jak tam stříleli po průzkumnících Zuznelai!“

„Dobře, polet'me tam,“ souhlasila Milča.

Mesrini se vzneslo strměji než airbusy a zamířilo na východ. Vedl je Pavel – jako jediný věděl, kam chce letět, Zdenka s Milčou se jen kochaly pohledem z průhledného letadla na moře písku dole. Pavel seděl mezi nimi, ale ani on neměl moc práce. Mesrini vlastně řídil Sek, on mu určil cíl a teď už jen čekal a případně doplňoval požadavky.

Pod mesrini se rychle pohybovala Sahara, nad nimi byla úplně černá obloha a jen díky moři světlého písku dole nebyly vidět hvězdy. Obvyklá letová výška dopravních letadel ležela hluboko pod nimi, mesrini běžně létalo v trojnásobné výšce, kam se nakrátko odváží jen přepadové stíhačky. Vzduch tu byl pro letadla příliš řídký, ale na druhé straně příliš hustý, než aby se tu udržely družice. Shořely by tu i meteority, nemuseli se tedy bát žádné srážky. Jestli je někde ve vzdušném prostoru u Země volné místo, pak je to tady.

Rychlost letu mesrini samozřejmě odpovídala možnostem okolního prostředí. Zředěný vzduch nekladl téměř žádný odpor. Tření o silové pole nepřipadalo v úvahu a jediný odpor vznikal ztrátami při kompresi a následné expanzi vzduchu, uhýbajícího před rychle letícím vřetenem mesrini. To se však nemohlo projevit ani znatelným odporem, ani hlukem, natož ohřevem, který jinak konstruktéry letadel při těchto rychlostech značně sužuje. Uvnitř mesrini byl tlak a teplota odpovídající místu startu a požadavkům pasažérů, a také ticho, ačkoliv svištělo pětinasobnou rychlostí, než je rychlost nejmodernějších přepadových stíhaček.

„Ale přece nejsme úplně neviditelní,“ prohlásila Zdenka, když ji napadlo ohlédnout se dozadu.

Za letícím mesrini se objevovala mlžná stopa, jaká bývá za letadly letícími ve velké výšce.

„No jo,“ zavrčel Pavel, jako kdyby to zavínil. „Stlačování a rozpínání vzduchu kolem nás není úplně adiabatické, něco představují ztráty, které nám Sek během letu dodává. V okolním vzduchu se pak tvoří kondenzační jádra a na nich vzniká mlha. Lidé dole vidí jen tu bílou čáru, jenže ta začíná více než kilometr za námi a po dalším kilometru se rozplyne.“

„Sestřelit nás podle ní nemůžou?“ starala se Zdenka.

„To rozhodně ne,“ usmál se. „Mesrini není magnetické, nezanechává za

sebou tepelnou stopu, o kterou by se zachytilo infračervené navádění. Radar nás také nevidí a je nesmysl orientovat se jen podle kondenzačního pruhu, který začíná až kilometr za námi. Strefit by nás mohli, kdyby naslepo pálili kilometr před jeho začátek, jenže běžné protiletadlové kanóny nemají takový dostřel, takže by potřebovali něco úplně nového, dosud nepoužívaného. A toho bych se nebál.“

„Ale co kdyby to někdo prokoukl a poslal na nás třeba raketu, zamířenou kilometr před čáru a naprogramovanou tak, aby vybuchla tam, co její dráha zkříží budoucí dráhu čáry?“ kombinovala trochu provokačně Milča. „Chápu, že to těžko někdo stihne, ale co kdyby ten problém řešil osobně sám Lucifer? Ten by snad byl něčeho takového inteligenčně schopný, ne?“

„To ovšem do svého dotazu vkládáš tak neznámou veličinu, jakou je Lucifer,“ pokrčil rameny Pavel. „Co o jeho schopnostech víme? Prakticky nic, jen že ho Cechapů uznávají za svého šéfa.“

„Uvažujme tedy tu horší možnost, ne?“ navrhla Milča.

„Jenže pod námi je Sahara,“ podotkl. „Tady není, kdo by nás viděl a ani Lucifer o nás nemá nejmenší tušení.“

Neměl to říkat, neboť se před nimi objevila městečka kolem mohutné řeky a v dáli se třpytilo moře. Přelétávali nad Egyptem a za Rudým mořem byl už Sinaj.

„Tady by nás ale mohli vidět,“ komentovala to Zdenka.

„Tak ať nás vidí!“ pokrčil rameny lehkomylně.

Přeletěli moře a svištěli dál nad pouští. Náhle se dosud klidný let změnil. Mesrini se pod nimi zakymácelo, až se obě dívky chytily Pavla, pak se prosedlo a jeho let se začal podobat pádu.

„Co je to?“ vykřikla Milča.

„Nevím,“ zavrčel Pavel a snažil se rychle navázat telepatický kontakt se Sekem. Když se mu to podařilo, nařídil mu stabilizovat let. Mesrini se opět srovnalo, ale rychlost dál viditelně klesala. Zakrátko se ploužili rychlostí obyčejných přepadových stíhaček, i bílá čára za nimi zmizela – při nižší rychlosti nestačily ztráty při kompresi a expanzi vzduchu vytvářet potřebná kondenzační jádra, na nichž by se neviditelná vzdušná vodní pára měnila ve viditelnou mlhu.

„Mapu!“ poručil si rychle Pavel.

Vyvstal před ním trochu neobvyklý globus, bez barevného ztvárnění

výšek a s jednotvárnější barevností. Tak by vypadala Země při pohledu z vesmíru, kdyby na ní chyběly mraky. Pavel se hbitě zaměřil na okolí svítící bílé tečky, znázorňující letící mesrini.

„Sakra, tady přece nic neobvyklého není!“ zuřil. „Zdejší oblast nezná, co jsou sopky, většinou je pod námi holá poušť... leda by...“

Mesrini na jeho příkaz opsalo ostrou zatačku a změnilo směr. Výšku zatím drželo a zdálo se, že opět zrychluje.

„Co děláš?“ zeptala se Pavla Milča.

„Pokouším se obletět oblast turbulencí,“ pokoušel se ji v zamyšlení odbýt.

„Mesrini taky podléhá turbulencím?“ podivila se.

„Právě jsme z jedné vylétli,“ ujišťoval ji.

Mesrini opět začalo zatačet, už ne tak ostře. Dole se opět vinula řeka, krajina kolem ní byla plná zeleně, ale dál od vody byla zase jen poušť.

„Z téhle výšky jsou i pyramidy jako krtince, ale letíme nad Egyptem a ta řeka je Nil,“ oznámil svým spolucestujícím.

„Tady turbulence nebudou?“ obávala se Zdenka.

„Tady ne,“ řekl s jistotou v hlase. „Ty se podle mě vyskytují jen v okolí starých hvězdných bran typu JHV. Obávám se, že budou všechny obklopené těmi... turbulencemi... Popadlo nás to totiž na dohled od zničené brány JHV-2 – Jeruzalém.“

„Myslíš, že je někde tady poblíž... Lucifer?“ napadlo konečně Milču.

„Byla by to jedna z možností,“ pokrčil rameny. „Nemuselo by to souviset s ním – ale mohlo. Ale obávám se něčeho jiného. Je v bytostném zájmu Cechapů obnovit hvězdné brány. Vlastně by jim stačila jedna...“

„K čemu by jim byla?“ zavrtěla hlavou Zdenka. „Myslíš, kvůli rambům?“

„Vůbec ne,“ odvětil. „Víte přece, co jsme se dozvěděli od té Rusky... té abatyše, co jsme ji tak trápili na elektrickém křesle... uvažovala, že jen přerušení spojení s okolními vesmíry – a zejména únikové cesty na svět Negetta – zabránily Luciferovi odpálit na Zemi atomové bomby. Poslyšte, co když se Cechapů pod jeho vedením snaží hvězdnou bránu JHV-2 vyzdvihnout a uvést do provozu?“

„Jak by ji mohli vyzvednout z takové hloubky, když je nehmotná?“ pochybovala Zdenka.

„Vyzvedli by ji i s odpovídajícím kusem skály,“ odvětil Pavel. „Brána sama je nehmotná, ale s hmotou interaguje, jinak by se propadla do středu Země. Řekl bych, že každá se při pádu zaryla hluboko do podkladní skály. Naštěstí jsem si jistý, že žádnou bránu nevyzvednou.“

„Obdivuji tvůj klid a optimismus,“ zahučela Zdenka.

„Mám k němu důvod,“ usmál se na obě šelmovsky.

„Tak sem s ním!“ vyzvaly ho obě.

„Pamatujete, když jsem Nokimchovi hlásil, jak jsem všechny hvězdné brány kromě Ančova poddoloval a svrhl do umělých propastí? Nokimcha se mi tenkrát zmínil, že Sek umí hvězdné brány ničit mnohem efektivněji, ale jinak souhlasil, že by i moje řešení mohlo stačit.“

„Jo, na to si vzpomínám,“ řekla Zdenka, zatímco Milča jen poslouchala.

„No – a já jsem pak požádal Nokimchu, aby i ty potopené brány zničil pomocí Seka tak, aby je už nikdo nikdy nevykopal,“ usmíval se Pavel. „A Nokimcha mě poslechl, jen říkal, že si Cechapú budou i nadále myslet, že tam v hloubce jsou, jen je nedokáží vyzvednout.“

„Takže oni se snaží...“ otevřela Zdenka oči úžasem.

„...vyzvednout pouhé kusy skály,“ doplnil Pavel.

„To by byl konec obav!“ rozjasnila se Zdenka a obě nadskočily radostí.

„Nebude,“ zarazil jejich nadšení Pavel. „Nezapomínejme, že Lucifer má vědomosti starých Okchygů! Mohl by vědět, jak se taková brána vytváří i bez Seka.“

„Myslíš, že by postavil novou bránu, aby mohli opustit Zemi a prásknout za sebou atomovými dveřmi?“ došlo Milče. „Což o to, Cechapú i Lucifer by toho schopní byli, ale... má to jednu chybu. Kdyby začali příliš hromadně prchat ze Země, všimli bychom si toho a mohli bychom jim tu bránu včas vyřadit, dříve než utečou.“

„Uvažuješ příliš lidsky,“ odfrkl si Pavel.

„Ty myslíš, že Cechapú uvažují jinak?“ pochybovala Milča.

„Jo,“ přikývl. „Zkus se zamyslet, jak to dokážeš nej cyničtěji.“

„Ale Cechapú přece drží při sobě!“ namítla Zdenka.

„Cechapú možná,“ připustil Pavel. „Na Zemi ale už byli vojevůdci, kteří z prohrané bitvy ujeli jako první – třeba Napoleon od Moskvy. A co když je Lucifer také takový Napoleon? Ani všichni kapitáni nejsou tak čestní a zásadoví, aby opouštěli potápějící se loď jako poslední! Neslyšela jsi nikdy

jméno kapitána Francesca Schettina?“

„To ale předpokládáš, že práce na obnově hvězdné brány vede Lucifer!“
řekla Milča.

„A proč ne?“ odvětil Pavel. „Hádám, že řadoví Cechapů nedisponují prostředky, schopnými ovlivnit let mesrini. A dobře víš, že Lucifer je jiná třída.“

„V biologii!“ připomněla mu Zdenka.

„Tam bude extra třída,“ souhlasil Pavel. „Ale vzpomeň si, jak nám nevysvětlitelně zmizel ze sálu univerzity Yale! V biologii je jistě nejlepší, ale ani v ostatních oborech nemusí být nýmand! Ani bych se nedivil, že dokáže přibrzdit i mesrini! Jakoby nám chtěl bránit v leteckém průzkumu...“

„Hele, neměli bysme se radši vrátit?“ napadlo Zdenku. „Tohle nevypadá dobře!“

„Vždyť už letíme Středozezemním mořem a míříme domů,“ přikývl.

„Myslíš, že nás sledují i v této chvíli?“ nadskočila Milča.

„Nevylučuji to,“ přikývl. „Normálně bych trval na tom, že si nic neříkající nebeské čáry nikdo nevšimne, ale u brány JHV-2 jsme zřejmě nakopli vosí hnízdo.“

„...čili – přitáhneme je za sebou,“ dokončila kysele Zdenka.

„Toho se nebojím,“ usmál se. „Jenom směr jim nic neřekne.“

„A co kdyby si tu čáru protáhli a nechali si ji protnout s nějakou dřívější?“ napadlo Milču.

„Proto neletíme nejkratší cestou domů, ale trochu stranou, abychom jim neukázali tou čarou na náš domov v Čechách. Teď míříme nad Alpy, ale na závěr zakličkujeme v nižší výšce, kde se ty čáry netvoří, aby ztratili směr. Horší je, jestli se opravdu snaží postavit si další bránu.“

„A kdyby se jim podařilo uvést ji do chodu, můžeme se dočkat i pěkně ohnivého kolotoče!“ vzdychla si Milča.

„Podívám se na to,“ slíbil oběma Pavel. „Ale dneska už ne. A poletím tam sám, jednomístné mesrini je mnohem hbitější a ovladatelnější.“

„Takže teď letíme domů!“ přikývla Milča.

K Doupěti přiletěli až za tmy, ale jeho okolí nemohli v první chvíli poznat.

Vypadalo to, jako kdyby tam řádilo tornádo. Les kolem byl široko daleko vykácený, pahýly stromů ležely jeden přes druhý, navíc byly zčernalé, ohořelé a stoupaly z nich proužky dýmu. Skála, s Doupětem byla rozvalená, Doupě samo bylo zavalené. Ke všemu je Sek varoval, aby neopouštěli mesrini, neboť kolem je »nebezpečné světlo«. Zdenka s Milčou to v první chvíli nechápaly, vždyť už bylo všude večerní šero, ale Pavel to v té chvíli pochopil. »Nebezpečné světlo« bylo neviditelné, ale tím nebezpečnější radioaktivní záření.

Cechapú! A použili proti jejich úkrytu hodně velkou sílu – zřejmě jaderný výbuch menší ráže! Skálu úplně roztrhl a rozvalil, stromy na vrcholu odfoukl i s půdou a nejbližší okolí vypálil. Doupě zničil dvojím způsobem – rozdrcená skála zavalila místnosti a uvnitř navíc vzplálo všechno hořlavé. Nepřežila by tam ani myš.

Teprve když se rozhlédli, zpozorovali kolem rozmístěné vojenské obrněné transportéry. Byly kolem v uctivé vzdálenosti, kde již radiace nebyla tak silná, aby zabíjela. Vojáci zřejmě hlídali, aby do oblasti zkázy nikdo nevstoupil.

Největší záhadou v této chvíli bylo, jak vlastně Cechapú skalní úkryt odhalili. Vždyť k němu nevedla žádná cesta ani pěšina! Pod skalou ještě včera rostlo křoví a pěšinka, kudy dříve vycházeli na čerstvý vzduch rodiče, byla už tak nezřetelná, že by ji nerozpoznal ani nejlepší indiánský stopař. Vchod přece přemístili do výšky deseti metrů pod mírně převislou skálu, vstoupit touto cestou by byl problém i pro zkušené horolezce. Otvor navíc maskovalo silové pole, které na něm vytvářelo neprůhledný kryt, barvou ani strukturou se nelišící od okolní skály. Dalo se tvrdit, že vstoupit může jen kdo o vchodu ví, umí požádat o krátkodobé vypnutí ochranného pole a má k dispozici mesrini.

Ničím z toho se útočníci nezdržovali. Použili atomovou nálož, která ze skály udělala hromadu rozdrceného kamení, všechno uvnitř sežehla a pohřbila. Proti atomu nemělo šanci ani silové pole. Kdyby byl někdo uvnitř v okamžiku výbuchu, byla by teď skála i jeho hrobem.

Útočníci ale přecenili svůj úspěch. Doupě bylo prázdné, mimozemšťané byli v Zuznelai, děti kdesi v Africe a rodiče daleko odtud na Moravě. V Doupěti nebylo nic důležitého – jen nejnutnější nábytek, pár nepoužívaných televizorů, hygienické kvádry – nic, co by se nedalo vytvořit i jinde.

Trojlístek si v neviditelném mesrini prohlížel zbytky Doupěte skoro půl hodiny. Pak ale Pavel navrhl odlet. Tady už nic nespraví – a musí si rychle vytvořit jiné útočiště, aby měli kde spát. Dívky byly tak zaražené, že se zmohly jen na letmý souhlas.

Odletěli ve večerním šeru, aniž by si jich všiml někdo z hlídajících vojáků. Pavel si pamatoval jiné vhodné skály, kde by se dalo vytvořit nové Doupě, brzy k jedné doletěl a pod jeho velením brzy vznikla ve dvacetimetrové výšce šikmá šachta, zakončená křižovatkou a dvěma místnostmi. Jedna měla sloužit jako obývací pokoj, druhá jako ložnice. Vchod opět překrylo silové pole, napodobující povrch skály, tak aby nikdo nezjistil, co se tu nachází. Pavel prohlásil, že aspoň tuto noc by se mohli v klidu vyspat v bezpečí. Samozřejmě – pokud se jim po tomhle všem podaří usnout.

Po dlouhé debatě se shodli na názoru, že je objevení Doupěte velkou záhadou. Vždyť o něm věděli jen oni tři – a rodiče, ale ti by je určitě neprozradili. Náhodní chodci ve zdejším zapadlém koutě? Nesmysl. A aby to byli horolezci? Dvojnásobný nesmysl.

Nakonec se rozhodli přerušit »deratizaci« a podívat se, kdo z městečka a případně i okolních vesnic o něčem tak utajeném jako Doupě mohl vědět...

Pavel byl ale dost skeptický, že by na tu záhadu přišli.

Uvidíme!

Výzkum veřejného mínění i pátrání po případném udavači byly ale nulové.

Nikdo nic nevěděl, všechny to zaskočilo.

Největší škody utrpěli, jak jinak, nezúčastnění lidé. Armádní teroristé ve službách Cechapů spočítali nálož poměrně dobře. Zničila skalní obydlí, ale v okolních vesnicích vytloukla jen okna obrácená k Doupěti. Exploze nastala odpoledne, lidé byli většinou doma, nejtěžší zranění byly řezné rány od rozbitého skla. A i těch bylo méně, než se dalo očekávat, ačkoliv největší zásluhu na tom měl tvar terénu. Síla exploze se v úzkém říčního údolí nemohla šířit daleko, údolí zdvihlo tlakovou vlnu do výšky, kde se část energie rozplynula beze škod a dvě nejbližší vesnice zkáza přeskočila. Mohli ale důvodně pochybovat, že zásluhu na malých škodách měla ohleduplnost Cechapů k lidem. Již samo použití tak děsivého ničivého prostředku v hustě

osídlené krajině svědčilo o bezohlednosti těch, kdo tuto střelu zvolili a vypálili.

Klíčovou otázkou se stalo, kdo to byl. Česká armáda jaderné zbraně nemá, ta to být nemohla. Mohla ale krýt pravého pachatele. Odkud střela přiletěla? Pavel tušil, že to oficiálně nebude nikdo ani tušit, ačkoliv vzdušný prostor nad Čechami je pod nepřetržitým dohledem mnoha radarů – od vojenských po civilní, letecké i meteorologické. Podle mediálních informací však obsluhy radarů nic podezřelého nespatriily a krom toho bylo jasné, že budou pachatele úmyslně krýt. Ačkoliv – použitá atomová nálož by se dala do Čech dopravit i v kufríku, odpálit a navést na cíl i mírně upraveným ručním odpalovacím zařízením, podobným protiletadlovým stingerům. To by obsluhu českých radarů zbavilo podezření ze spolupráce nebo krytí té teroristické akce. Nikdo si ale nevšiml žádných podezřelých osob, pohybujících se v okolí. Teroristický útok přece nemohli zorganizovat místní Cechapú, mohli se na něm nanejvýš podílet. Jedině atomové velmoci mohly ze svých zásob poskytnout miniaturní atomovou nálož, potřebné nosiče i odborníky, schopné celý útok naplánovat. Pavel si byl jistý, že úmysl přišel odjinud. Místní Cechapú přece neměli ani prostředky, ani pádný důvody k jejich likvidaci. Trojlístek sice zpočátku odeslal do Mlávydó i několik místních, ale to nebylo nic proti čistkám ve Francii, v Anglii a v Americe.

Zbývala největší záhada – jak Doupě objevili, aby proti němu mohli tak přesně zasáhnout.

Protože jaderná nálož zcela spolehlivě zničila právě jen Doupě. Pavel se už předtím obával, že Cechapú použijí něco silnějšího, ale utěšoval se, že by příliš ničivá nálož způsobila v Čechách tak velkou zkázu, že by to zmobilizovalo světové veřejné mínění. Samo použití jaderné nálože by mělo tak jako tak vzbudit dostatečně velkou nevoli lidí, ale takhle malá nálož – nehledě na malé radiační zamoření – se bude presstitutům dobře obhajovat a zlehčovat.

Nejdůležitější bude jako vždycky manipulace veřejného mínění pomocí všech médií na území Evropy – a ty patří Cechapú všechny, bez výjimek.

Nebo že by se novináři konečně probudili?

Těžko. Jednak je jich drtivá většina Cechapú a ti budou postupovat jednotně, zbytek se bude obávat o místa a buď bude mlčet, nebo jaderný úder

v srdci Evropy bagatelizovat.

A lidé to – jako vždy – spolknou jako něco, čeho se není třeba obávat. Když dokázal ministr zahraničí, dosazený do vlády stranou Zelených, obhajovat další používání střelby do lidí odpadem z jaderných reaktorů – a Zelení proti tomu ani nekvikli – proč ne? Veřejnost přece zbaští ledacos.

I s navijákem...

Rána pod pás

S další jobovkou přišla kolem poledne Zdenka.

Při společném obědě v novém Doupěti rozebírali dnešní výsledky. Bohužel jich byla většina záporná. Ani v městečku, ani po okolních vesnicích nikdo nic nevěděl. Ba co víc, spousta lidí vůbec netušila, co se stalo. V úzkém říčním údolí byl sice výbuch jaderné nálože slyšitelný široko daleko, ale u tak malé ráže nebyl tak hromový, aby připoutal pozornost.

Zdenka se ale ostatním svěřila, že se zkoušela domluvit se svou mámou – jenže bez výsledku. A co hůř, nikdo z rodičů nebyl telepatii k zastižení.

„Jako kdyby ve dne spali, prostě mě nikdo z nich nevnímá,“ stěžovala si.

Pavel s Milčou se ihned pokusili o telepatický rozhovor, ale také marně.

„Jako kdyby spali,“ souhlasila s Zdenkou Milča.

„V poledne?“ zpochybnil to Pavel. „Nesmysl! Nepoletíme se tam radši podívat osobně?“

„Taky bych to navrhla,“ potvrdila jeho rozhodnutí Milča. „Když slizouni odhalili naše Doupě, mohli by přijít i na spojitost s našimi. Radši bych je vzala sem k nám.“

„V prvním Doupěti se jim nelíbilo,“ připomněl jí Pavel. „Pamatuješ, jak tam byli nešťastní?“

„Líbilo nelíbilo, bezpečí především,“ uvažovala Milča. „Byla od nás hloupost ponechat je bez dozoru a bez ochrany. Cechapů by se na nich mohli mstít. Však oni to pochopí!“

„A co když se našim už něco stalo?“ vyjekla Zdenka.

„Nestraš!“ okřikl ji Pavel.

„Tak jako tak by bylo lepší nenechávat je tam,“ řekla rozhodně Milča.

„Poletíme tam,“ souhlasil Pavel. „Ale mohla by to být i past na nás. Byla by hloupost vletět tam bezhlavě. Nic nemůžeme vyloučit a slizouni nás nesmí vyřídít všechny tři najednou.“

„Já nevím jak vy dva,“ zvážněla ještě víc Zdenka, „ale kdyby se někomu něco stalo, ani by mě nebavilo dál žít. Poletím tam s tebou.“

„To by byla pěkná pitomost!“ potřásl hlavou. „Souhlasím, poletíme tam všichni tři, jenže... představuji si to takhle: já vletím rovnou do první chalupy a než se kdo stačí vzpamatovat, popadnu oba naše do svého mesrini a vyletím s nimi ven. Když se to povede a nic mě tam nepřepadne, dám

telepaticky vědět Zdence a ta udělá totéž se svými rodiči. Milča rodiče nemá, takže bude hlídkovat dva kilometry nad námi a kdyby cokoliv nevyšlo, rozumíš, Miládko, cokoliv... kdybych tam já nebo Zdenka uvízli, nebudeš nás za žádnou cenu zachraňovat, ale otočíš se, doletíš na plný plyn k Ančovu – a poletíš nízko, abys nenačrtla na obloze přímou čáru k Ančovu – odkryješ co nejrychleji kráter, je překrytý především pískem, kamení je jen nahoře, proletíš Ančovem, na druhé straně se telepaticky spojíš s Nokimchou a dál budeš postupovat pod jeho velením. Pak už neuděláš nic, co ti výslovně nepřikáže. Jasně?“

„Jasně,“ odvětila Milča. „Prostě – kdyby nás přechytračili, přenecháme je mimozemšťanům.“

„I kdyby jim na Mlávydó umožnili další parazitování na lidech?“ sýčkovala Zdenka.

„Pořád lepší, než nechat Cechapú řídit na Zemi,“ opáčila Milča. „A jestli jim chitžará umožní další parazitování, budeme jim tak dlouho rýpat do svědomí, až těm potvorám zařídí nesmrtelnost. Ať si to nebude spravedlivé, hlavně – když už se musí vlk nažrat, ať aspoň koza zůstane celá!“

„Takže souhlasíš?“ zeptal se jí Pavel přímo. „Kdyby něco – Ančov a za Nokimchou?“

„Provedu!“ slíbila.

„A ty, Zdeni,“ obrátil se Pavel na oslovenou, „ani ty nebudeš dělat nic jiného, jasný? Kdybych se nevrátil od našich, nebudeš zachraňovat mě ani vaše, ale přidáš se k Milče.“

„Jasně, každý zachraňujeme své rodiče. Milča žádné nemá, takže nás jistí!“ kývla Zdenka.

„No a dál – kdyby nám to vyšlo, sejďeme se tady v Doupěti,“ dokončil Pavel plán akce.

„Taky si to myslím,“ přikývla Milča. „Vypadá to rozumně – jen jestli už není pozdě!“

„Tak už polet’te!“ naléhala Zdenka.

Ke statkům na Vysočině doletěli pomalu a opatrně. Pavel letěl sotva sto metrů nad vrcholky stromů, Zdenka o kilometr výš a Milča o další kilometr nad nimi a trochu zezadu. Neviděli se, ale byli pořád v telepatickém spojení.

„Držte mi palce, jdu na to!“ oznámil jim, když se před nimi objevily

střechy obou statků.

Přehoupl se přes hřeben střechy stodoly a naletěl přímo na hlavní dveře. Přistál přímo před nimi, vyskočil na nohy a nechal mesrini rozplynout. Na dvoře naštěstí nikdo nebyl, kdo by si mohl všimnout jeho nenadálého objevení, takže neztrácel čas a otevřel dveře do předsíně.

Okamžitě ho zaujal bílý povlak na všem, dokonce i na vnitřní straně dveří. Nebylo to jednolitě jako barva, spíš se to podobalo husté bílé chlupaté pavučině. Ale nechtěl se tím zdržovat, proto hned zamířil do obývací kuchyně, kde by měli rodiče být.

Dveře za ním se náhle a s bouchnutím zavřely. Jako kdyby to způsobil průvan, jenže necítil žádný závan. Spíš jako kdyby je někdo za ním prudce zabouchl. Ohlédl se, ale v přítmí předsíně, slabě osvětlené jen nevelkým okénkem nad vchodem, nic neviděl.

To jsou jen nervy, řekl si v duchu.

Další dveře otevřel stejně prudce, jako předtím vchodové. V kuchyni bylo nezvyklé přítmí, na všech oknech byl totiž stejný bílý chlupatý pavučinový povlak, jako na stěnách i na stropu. Kuchyň ale byla na první pohled prázdná, proto rychle vstoupil dovnitř.

Teprve v té chvíli všechny spatřil – byli všichni shromážděni u prastaré pece, jako kdyby něco vařili, jenže tomu tak nebylo, pec byla studená. Spatřil tam tátu, mámu i oba manžele Sadovy, byli tu zřejmě na návštěvě. Dalšího návštěvníka neznal, byl to jakýsi nejméně stoletý pán na invalidním vozičku, celý vrásčitý a šedovlasý. V Pavlovi by se ale v té chvíli krve nedořezal. Nad všemi pěti mu totiž blikly zelené svatozáře Cechapů.

Vtom se dveře za ním zabouchly s ještě větší ranou než předtím vchodové, všechny svatozáře zhasly, jako kdyby je sfoukl a současně pocítil podivnou prázdnotu.

„Helemese, někdo přišel!“ ozvala se jako první Pavlova maminka. „Milostpán se na nás přišel podívat? To je dost! Kde se celou dobu flákáte, grázlové?“

Byl to její hlas – a nebyl. Pavlova maminka nikdy nemluvila tak tvrdým tónem. V podstatě tím potvrzovala, co už Pavel věděl, ale co si pořád ještě zoufale nechtěl přiznat.

Tahle bestie – to už není maminka, ale Cechapů! Má její tělo, ale pravá maminka zemřela, když se do ní ten ohavný zelený sliz nacpal. Teď už je

příliš pozdě na nápravu, poprava už proběhla. Vlastně – čtyři popravy, svatozář přece blikla nad všemi.

Zvíře v Pavlově nitru chtělo řvát bolestí, ale Pavel zůstal zticha. Ano, přišli pozdě!

„Tak – a pěkně ruce nahoru, nebo se nestačíš divit!“ poručil mu pan Sadový – a na potvrzení svých slov na něho namířil černou lesklou pistolí.

„Co blázníš, Davide?“ okřikla ho Pavlova matka – anebo spíš bestie v jejím těle? „Nezapomínej, potřebujeme ho živého!“

„Však on se neodváží ani pohnout, když na něho budu mířit!“ odvětil pan Sadový – nebo kdo to vlastně byl, když mu Pavlova matka říkala »Davide«! „Tahle hračka umravní každého!“

V té chvíli konečně Pavel pochopil, co vlastně pociťuje jako prázdnotu – a zamrazilo ho.

Nebylo to jen ohromující zjištění, že se jeho blízcí změnili v mimozemské bestie, ačkoliv i to by ho dokonale uzemnilo. Prázdnota – to znamená chybějící sebemenší náznak telepatie. Ta Sekova mu doposud poskytovala i vjemy svatozáří nad hlavami Cechapů, ale teď... teď necítil nic. A proto také neviděl svatozáře. Jen na okamžik – a pak zmizely, když za ním přibouchly dveře. Ale dveře za to zaručeně nemohou. Dřevo je pro telepatii průsvitné, jako kdyby neexistovalo, vždyť cítil Sekovu telepatii i pod vrstvou skály v podzemní věznici Mistretta, určitě by ji vnímal i v hlubinách moří. Muselo to být něco jiného – a Pavel nepotřeboval mnoho času, aby si to uvědomil.

Ten hnusný bílý chlupatý pavučinový povlak na všech stěnách, na dveřích i na stropě! Když se na okamžik podíval na podlahu, zjistil, že bílá chlupatá vlákna pavučin prorůstají i starodávnými prkny. Aby pavučiny dokázaly stínit telepatii, kterou nezeslabila ani tlustá vrstva skály? Byl by to nesmysl, kdyby to byly pavučiny. Ale tohle se jim jen podobá, tak jako se Cechapů, pokud nejsou v živé bytosti, podobají rosolu vyrobenému z plodů kiwi. Tyhle pavučiny zřejmě telepatii stíní.

Jenže – odstíněním od Seka ho zbavili všech jeho možností i zbraní. Stojí teď před nimi jako jehně před smečkou řezníků. Od návratu na Zem nikdy nepotřeboval zbraně, jeho největší výhodou byla možnost udělit příkazy Sekovi. Bez ní měl jen holé ruce. A stál proti pětici ozbrojených bestií, a nejen to – ty bestie dovedou člověka zabít, aniž by mu poškodily

tělo. Prostě mu je seberou. Pak už to ani nebude on, ačkoliv se zvenčí příliš nezmění.

Dalším okamžikem se rozhlédl po místnosti. Cechapů v tělech jeho blízkých byli soustředěni kolem plotny starodávné pece. Proto je hned neviděl, zakrývalo mu je otevřené křídlo dveří! Ted' se ale pohnuli směrem k němu. Pavel se otočil, ale strnul. Dveře neměly zevnitř kliku. Takhle vypadají dveře v blázinci? Zaklaply za ním – a už je neotevře. Bud' jak bud', ven se tudy nedostane.

Jeho poslední zoufalý pohled oblétl celou místnost. Utéci nebylo kudy. Malá okénka prastaré dřevěné roubenky z předminulého století útěk oknem rozhodně neusnadňovala. Snad by se protáhl ven, kdyby měl víc času, ale ne s pronásledovateli v patách – jestliže se vrhne k oknu, popadnou ho za nohy, dříve než se protáhne ven. Je v pasti – a to v dokonalé pasti.

Co ted'? uvažoval rychle. Chtějí ho živého! Takže ho nejspíš chytí a změni ve stejnou bestii. Navíc – ta bestie bude mít všechny jeho vědomosti, bude vědět o Zdence s Milčou venku – snad se tu holky nezdrží a podle »plánu B« už letí k Ančovu, jenže i to ted' budou ty bestie vědět, postačí jim zničit Ančov a jsou v bezpečí, Země bude zase jejich...

Chtějí ho živého! Napadlo ho zabít se, aby jim to pokazil, jenže – neměl čím. Snad by dokázal popadnout nůž a podříznout si krk, než se vzpamatují, bylo by to zoufalé, ale snad by to i dokázal, zejména kdyby ho popoháněla hrůza z toho zeleného slizu, jenže má holé ruce. Nejbližší nože jsou v kuchyni nad plotnou, jenže právě tam jsou přece ty bestie!

Bestie zdánlivě pomalu kráčely k němu. Nespěchaly – neměl kam utíkat. Vpředu Pavlův táta, za ním pan Sadový – čili pan David, jak ho nazývala jeho maminka – či spíš bestie v jejím těle. Kdoví, jak si ted' říkala ona sama! Ty bestie měly jistě nějaká jména už předtím, když se jimi nazývaly...

Pavlův zrak padl na stůl, táhnoucí se podél stěny. Vedle stolu stály židle, starší a dřevěné. Aniž by uvažoval, že je to marné, skočil ke stolu, zabral oběma rukama a převrhl ho na bok. Byl ted' za tím kusem dřeva jako za barikádou, jenže mu bylo jasné, že je nezadrží. V nouzi popadl za opěradlo i jednu židli a nasměroval ji proti tátovi – vlastně proti bestii v tátově těle. Krotitelé v nouzi si tak prý pomáhají, když jim dravé zvíře, lev nebo tygr, odeprou poslušnost a pokusí se je zabít. I židle může být v takové chvíli dobrá!

„Copak?“ podivila se jeho bývalá máma. „Ty nepůjdeš k vlastní mámě?“

„Jdi pryč, bestie!“ zasípěl Pavel.

„Copak, copak?“ ztvrdla její tvář. „Chlapeček snad dokonce ví, co jsme zač?“

„Jo, vím,“ vyhrkl. „Nepřibližujte se ke mně!“

A udělal židlí pohyb, jako by je chtěl nohama té židle bodnout.

„Pohled'me! Tintítka by se snad chtělo bránit i proti vlastnímu fotrovi!“ rozesmála se jízlivě bestie v těle Pavlova otce. Měla jeho vzpomínky a věděla, jak mu ve škole přezdívali spolužáci, když ho chtěli trápit – kdysi si na to doma stěžoval. Ale táta by určitě neřekl slovo »fotr«, měl odpor proti všem germanismům, nesnášel ani rusismy, ani modernější amerikanismy. Bestii to ale, jak se zdálo, nevadilo. Měla své zvyklosti. Vzpomínky Pavlova táty používala jen když se jí hodily.

„Takže ty už víš, co jsme,“ opakovala jeho máma. „Tím hůř pro tebe!“

„Zahod' tu židli!“ poručila Pavlovi další bestie – pan Sadový. A aby dodal svým slovům váhu, namířil mu svou pistolí přímo do obličeje.

„Jen střelte!“ vybídl ho Pavel udýchaně. Námaha spojená s převržením stolu ani manipulace se židlí nebyla tak vyčerpávající, ale napětí se projevilo i tak, Pavel dýchal jako po šplhání na strom.

„Dave! Krot' se! Ještě nám ho odpráskneš!“ vykřikla paní Sadová. I ona zřejmě znala původní jméno té bestie – jistě se navzájem znaly už dlouho.

„Opatrně, ať mi ho nerozšmelcujete!“ napomínal je chlap na invalidním vozíku. „Nenadělejte mu moc modřin, nebo si to potom povíme!“

Pavel z toho pochopil, že ho určili jako další tělo pro toho stařečka. Teď se chystají vykonat na něm »zasvěcovací obřad«, jak vznešeně říkají popravě. Byli na něho čtyři, to je dostatečná přesila i na silného chlapa, natož na něho, na tintítka... A ten stařeček na vozíčku, slintající blahem nad tím, že dostane nové, mladé tělo, je ještě napomíná, aby mu nedejbože neudělali modřiny – pochopitelně to potom budou jeho modřiny, proto se tak stará!

Pistole tím ale přišla o své zastrašovací účinky. Pavlovi by v této chvíli nevadilo, kdyby ho pan Sadový odpráskl – naopak, měl by to rychle za sebou a bestie by pěkně utřely. Pochopil to ale i pan David a ostentativně pomalu zastrčil pistolí do pouzdra na opasku na znamení, že to musí jít i bez ní. Pistole ostatně nepatřila panu Sadovému, bestie si přinesla vlastní.

„Takže chlapeček už ví, na čem je!“ zašklebila se na něho vlastní máma. „Nevadí!“

Proti Pavlovi stáli dva statní chlapi – nejprve mu vykroutí z rukou židli, pak ho popadnou za ruce, dvě fúrie v ženských tělech jim pomohou a pak...

Pavel se zoufale rozhlédl, co by ještě mohl použít. V příšeří světnice toho mnoho neviděl. Jen na okně po jeho pravé ruce stála vázička z masívního litého skla s uschlými květinami. Jistě ji sem dala ještě máma, ale bestie se o květiny nestaraly a ty uschly. Znamenalo to, že tady na ně číhají už delší dobu? Vázička by mu ale moc nepomohla, ani kdyby ji proti některé bestii hodil. Nanejvýš by jí způsobil bouli, z toho by si jistě nic nedělala!

Najednou mu blesklo hlavou, že ta vázička... a pohnul se směrem k ní, i když pořád držel židli napřaženou proti svému bývalému tátovi. Z pohledu těch pěti to mohlo vypadat jako poslední ústup do rohu sednice, kde ho už jistě chytanou, jenže...

Jedna jeho ruka dál držela židli, druhá se znenadání vymrštila po vázičce. Zmocnil se jí, ale nehodil ji na hlavu nejbližšího Cechapú – v této chvíli jeho táty. Místo toho vši silou mrštil vázičku proti oknu. Ozval se řinkot skla a vázička vylétla rozbitou tabulkou ven z domku.

V následujícím okamžiku Pavel druhou rukou mrštil židli proti bestii v těle jeho táty. Ten ji zachytil bez nejmenší námahy a hned ji s úšklebkem odhodil stranou. Oběť se zbavila posledního předmětu, který mohla proti nim použít – a bylo to pro ně tak snadné!

„Pitomečku!“ uslyšel ještě Pavel.

Bylo to poslední slovo, které z úst svého táty zaslechl.

Vzápětí se v tmavé světnici rozsvítilo, až si musel Pavel rukou zaclonit oči. Nízký strop staré dřevěné roubenky zmizel, nahoře byla náhle jen mírně zatažená obloha a do sednice se opřelo denní světlo. Ačkoliv bylo pod mrakem, byl to pro všechny světelný šok, nejen Pavel, ale i všechny bestie si leknutím zakryly rukama oči.

Vzápětí všech pět zmizelo a Pavel si konečně ulehčeně vydechl.

Rozbitá pavučina na okně ho přestala telepaticky oddělovat od Seka. Měl zase nad ním vládu a ihned ji využil. Otevřel starou roubenku shora jako konzervu a pak odeslal všech pět Cechapú, zabalených do zyréchů, dříve než se vzpamatovali a dříve než David, dříve pan Sadový, pomyslel na zbraň za

opaskem.

Past se otevřela – a sklapla proti těm, kdo ji uchystali.

Bylo to ale o fous!

Hned poté Pavel vzletěl a telepaticky zavolal na své partačky. A když se mu ozvaly, požádal je, aby okamžitě nabraly kurs směrem k Mistrettě.

„Je po všem,“ ohlásil, ale neveselý tón jim hned řekl, že není něco v pořádku.

„Proboha, Pavle!“ vyjekla Zdenka. „Kde jsou vaši?“

„Nebylo už koho zachraňovat,“ řekl Pavel unaveně. „Cechapů naše rodiče sežraly – vlastně je změnily v další bestie. Nejen naše, ale i vaše. A málem dostaly i mě.“

„Co se tam dělo?“ ptala se zděšeně Zdenka.

„To vám povím v Mistrettě,“ slíbil jim. „Holky, jak jste daleko odsud?“

„Visíme nad domem vašich,“ odvětila rychle Milča. „Je to ale ruina bez střechy a stropů!“

„Vy ještě nejste u Ančova?“ podivil se. „Nedohodli jsme se...“

„Už jsme o tom obě uvažovaly,“ ujistila ho Milča. „Ale ještě než jsme se rozhoupaly k odletu, propadla se najednou střecha vašeho statku...“

„Holky pitomé!“ zpražil je. „Umíte si představit, co by bylo, kdyby ze mě ti slizouni opravdu udělaly dalšího slizáka s mými vědomostmi? Kdyby mě dostali, k Ančovu byste nedoletěly! A že jim k tomu chyběl jen krůček!“

„Kdyby z tebe udělali Cechapů, přestal by tě poslouchat Sek,“ připomněla mu Milča.

„Možná,“ připustil Pavel. „Ale věděli by o Ančovu. Umíte si představit, co by udělala menší atomová nálož, uložená pod bránu? I kdyby ji nezničila, stačilo by, aby ji zasypala a brána by se už nikdy neotevřela. A pak by záleželo na tom, na které straně byste vy dvě byly. Na Zemi by na vás nastal hon – a kdyby ho vedl gauner s mými vzpomínkami, mohl by být úspěšný! Kdybyste byly obě ve vesmíru, Ančov by vás už nepustil zpátky a mohly byste se do smrti jen dohadovat, co se tady na Zemi děje.“

„Takže jsme měli všichni další kliku?“ pokusila se to shrnout Milča.

„Ale co je s našimi?“ zaúpěla až teď Zdenka, která se z toho pořádku nemohla vzpamatovat.

„Můžeš je považovat za mrtvé,“ řekl Pavel tvrdě. „Dopadli stejně jako

naši – ty obludy si je změnilly ve stejné bestie, jako byly samy. I mě chtěly sežrat! Jo – a jestli jste nade mnou, slet’te ke mně, musíme tady ještě něco zařídit!“

Vzápětí stály obě vedle něho, tak jak se vyloupily ze svých mesrini. Milča se snad dostala ze šoku, ale Zdenka vypadala jako přešlá mrazem. Mlčela a dívala se kolem s děsem v očích.

„Vidíte tady ty pavučiny?“ ukázal jim Pavel kolem sebe.

Nedaly se přehlédnout, zejména ne na denním světle.

„Musíme si z nich vzít vzorek!“ rozhodl autoritativně. „Málem mě předhodily slizounům jako dárek, izolují totiž telepatii. Umíte si představit, jak jsem se cítil, když jsem se nemohl spojit nejen s vámi dvěma, ale ani se Sekem? A viděl jsem proti sobě pět bestií – a měl jen holé ruce?“

„A jak ses teda ubránil?“ zajímala se Milča.

„Rozbil jsem okno vázičkou,“ řekl. „Tím jsem protrhl ty pavučiny, takže jsem se dohovořil se Sekem – a dál už jste to viděly. Takže si teď Sek vezme pár vzorků...“

„Co s nimi budeš dělat?“ zajímala se Milča.

„Jednak se na ně sám podívám, no a časem je dám Nokimchovi, až se zase pokusíme spojit se Zuznelai,“ uvažoval. „Určitě na ně budou zvědaví. A my teď spolu poletíme do Mistretty! Spěchá to, ani nevíte jak!“

„Co se vlastně ještě děje?“ došlo Milče.

„Jednoho Cechapú jsem tam poslal,“ řekl Pavel. „Ale když se hned sebereme, budeme tam dřív, mesrini létá rychleji než zyréch.“

„Tak nač ještě čekáme?“ popíchla je Milča. „Co to tam ještě hledáš?“

„Vezmu si tu vázičku,“ řekl Pavel a hrabal se dál v kopřivách pod okénkem. „Jednak byla ještě od mé skutečné mámy a za druhé, dneska mi určitě zachránila život.“

„Dobře, vezmi si ji – ale už polet’me!“

„Mám ji!“ zajásal Pavel.

„A letíme!“ dodala Milča.

Žena za mřížemi byla celé Pavlovo dětství jeho maminkou – ale teď stála proti nim s obrazem nenávisti v očích. Už to nebyla ona. Přesněji – bylo to jen maminčino tělo, uvnitř s tmavozelenou duší netvora. Stvrzovala to svatozář, podobná zelenému neonovému kroužku nad její hlavou.

„Takže už o nás něco víš,“ zasyčela. „O důvod víc, abys zhebnul!“

„Taky o nás víš víc než všichni před tebou,“ řekl pomalu Pavel. „Teď se k tomu dozvíš i další tajemství – tajemství Mistretty.“

„Uhnízdili jste se na Sicílii?“ zasyčela žena. „Mělo nás to napadnout už v souvislosti s Etnou, zdejší kraj si zaslouží větší pozornost.“

„Jak vidím, vyznáš se v zeměpisu a už víš, kde se nacházíme,“ pokrčil rameny. „Ano, jsme na Sicílii, kolébce Mafie. Vaší Mafie, abych to upřesnil. Jenže právě zdejší, brutálně vyžadovaný zvyk omerty nám pomohl utajit ji. Když vchod do Mistretty objeví zdejší člověk, který nepatří k Mafii, peláší odsud a do smrti smrt'oucí o ní nehlesne, neboť se obává, že ten úkryt patří k vám.“

Nedokázal jí vykat. Ta bestie byla kdysi jeho maminkou, bylo proto přirozené, že jí tykal jako dřív, ačkoliv maminka byla vlastně mrtvá a tohle bylo jen její tělo.

„Ale kdyby sem zabloudil nějaký našinec, bylo by po tajemství!“ zavrčela Pavlova maminka.

„Kdyby – chyby!“ odpověděl jí pořekadlem, které ještě jako jeho máma ráda používala.

„Vyžlata!“ odsekla. „Ale byli s vámi hokrové, že? Sami byste těžko napáchali tolik škod!“

„Hokr Nokimcha tu byl jen párkrát a jen krátce,“ ujistil ji bývalý syn. „Nakonec jsme se s ním i s ostatními chitžará ze Zuznelai neshodli a rozešli se s nimi. K vaší škodě – když vás nemůžeme posílat do světa Mlávydó, vymysleli jsme si nejprve kráter Etny a když to nestačilo, zavedli jsme ještě spolehlivější zneškodňování – bazén s kyselinou, jako si vymyslel Lucifer na lidi.“

„Stejně vás jednou dostaneme!“ zasyčela na něho. „Pořád nám patří svět!“

„Chápu vaše zbožné přání,“ přikývl. „Uznávám, měli jsme rodiče chránit pečlivěji. Doufali jsme, že si jich nevšimnete, ale někde jsme asi udělali chybu.“

„Někde?“ ušklíbla se žena. „Vršili jste jednu na druhou!“

„To víš, chybami se člověk učí!“ prohodil. I to byla maminčina často používaná věta.

„Kdybyste je pečlivě drželi pod zemí, snad bychom na ně nepřišli, ale

mezi lidmi? Mezi lidmi se rozkecá úplně všechno!“ vmetla mu do tváře obluda. „Zvlášť když se někdo přistěhuje do zbožné vesnice, ale neobjeví se v kostele – takové černé ovce sousedé hned v hospodě důkladně proberou a odtud je to jen kousek ke stížnostem u faráře...“

„A farář je váš člověk,“ dokončil za ni. „To už víme, ale to, že někdo nechodí do kostela, ještě nic neznamená!“

„To ještě ne,“ souhlasila. „Ale zajímavější stopa je, když se někdo objeví, kde předtím nebyl.“

„Rodiče přijeli do Čech z ciziny,“ namítla nesměle Zdenka, kterou proměna Pavlovy maminky v něco tak příšerného zasáhla tak, že do této chvíle ani ona, ani Milča neřekly ani slovo.

„Jistě, z ciziny!“ ušklíbla se. „Doufali jste, že vám to projde! A v nějaké zaostalé zemi by vám to snad prošlo, jenže jste zapomněli, že v zemích bývalého Sojuzu si lidi hlídali ještě pečlivěji než v Čechách, co? Mají tam bordel ve všem, jen ne v evidenci!“

„S tím jsme nepočítali,“ řekl klidně Pavel, ačkoliv to v něm vřelo. „Takže jste je přepadli, roztrhali jste jejich duše a nacpali se do nich... ale opravdu jste věřili, že vám to projde?“

„Skoro nám to vyšlo,“ ušklíbla se žena.

„Skoro,“ opakoval po ní posměšně. „Jak dlouho jste v nich sídlili? Nezpůsobili jste nakonec i zničení našeho Doupěte?“

„Jo, doufali jsme, že tam bydlíte,“ odvětila. „Nemohli jsme tušit, že jste se přepelešili jinam. Ale pochopili jsme to rychle, když našinci mizeli dál. Vrátili jsme se tam a čekali na vás. Opravdu máte pořád jen tu jedinou hvězdnou bránu v Ančově?“

„Máme,“ přikývl Pavel. „O ní už taky víte?“

„Zkoušeli jsme, jestli by se nedala použít k cestě na Negettu, ale nějak to nešlo...“

„Brána Ančov se totiž nedá nikam nasměrovat,“ řekl jí se zadostiučiněním. „Je poškozená, dá se otevřít jen na jedno místo. Momentálně je na druhé straně svět Mlávydó. Kdo se tam ale vypraví, žbluňkne pěkně z výšky do jezera Ochalaxa, pořádně se tam vykoupe, ale zpátky se už nedostane. Ve světě Mlávydó řídí všechny brány Sek, takže vás neposlechnou. Proč jste se aspoň nepokusili bránu Ančov zničit?“

„Protože jsi mi sám říkal, že umíte postavit jiné,“ odsekla. „Nač ničit

bránu, kterou můžeme v pohodě sledovat? Mohli byste místo ní postavili kdovíkde jinou...“

„Vy snad Ančov sledujete?“ ušklíbl se i Pavel.

„Dokonce se tam pár našinců vypravilo, chtěli zjistit, jestli se tudy nedá projít do Negetty!“ řekla pomstychtivě. „Jenže se už nevrátili a raději jsme to přestali zkoušet.“

„Mohlo jich tam zkusit jít víc, ušetřili byste nám práci,“ usmál se Pavel. „Vaším kolegům tam nebude špatně, budou tam mezi svými. Už jsme jich tam odeslali pár desítek tisíc!“

„Ale vy tam přece občas létáte!“ zasyčela vztekle žena. „Víme to!“

„Už tam nelétáme!“ upozornil ji na změnu. „Když jsme se rozešli se Zuznelai, Ančov jsme zasypali a vyřadili z provozu!“

„Takže tam naši průzkumníci zůstali a zbytečně se obětovali...“

„Ani moc ne,“ odvětil. „Nebude jim tam tak zle, jako by jim bylo tady.“

„To si jen myslíte!“ odsekla. „Jedna past na vás selhala, nevadí. Máme i jiné.“

„Taky s pavučinou?“ ušklíbl se.

„Máme i jiné,“ opakovala. „Každý, kdo u nás něco znamená, je na vás dobře připravený. Lépe než my, my jsme v té chalupě museli improvizovat.“

„Príma!“ odvětil. „Takže i vás pět u vás něco znamenalo? Tím lépe! Aspoň si budeš rozumět s našimi privilegovanými vězni. Například tu máme madame Adolfínu Hitlerovou...“

„Marduka?“ zamračila se. „Ten už má svá nejlepší léta dávno za sebou! Jako Hitler zpackal co se dalo, teď je, co já vím, v nějaké abatyši či co...“

„Budete si moci brzy popovídat,“ ujistil ji. „Je na konci téhle chodby, momentálně oddělené protihlukovou stěnou, ale brzy se setkáte.“

„Ani o to nestojím,“ zavrčela neochotně.

„Hele – čemu vlastně říkáte »kdo u nás něco znamená«?“ zeptal se jí. „Neznamená to nějaké zásluhy z minulých životů?“

„Jo, tak ňák!“ odsekla.

„A jakými zásluhami z minula se můžeš chlubit ty, že jsi dostala tenhle úkol?“ zeptal se jí.

„Zvědavej furt stejně!“ odsekla. „Co je ti po tom? I kdybych ti řekla, že jsem byla bohem, co by ti to řeklo?“

„To bych hádal buď Egypt, nebo staré Sumery,“ odvětil.

„Egypt, tintítko, Egypt,“ řekla. „Tam mi říkali Ptah – a plazili se přede mnou v prachu! Pak se to zlomilo, odstěhovali jsme se... ale když ti řeknu, že jsem byla ještě nedávno generálem, co by ti to řeklo?“

„Skoro nic,“ přiznal. „Generálů bylo v historii Země tolik, že by se jimi daly dláždit náměstí. Být generálem dneska nic neznamená.“

„Já byla generál Wellington, to ti taky nic neříká?“

„Wellington?“ zauvažoval Pavel. „O jednom generálu Wellingtonovi jsem slyšel v souvislosti s nakládačkou, co dostali Francouzi s Napoleonem u Waterloo, ale víc jich neznám.“

„Ani nemusíš,“ odpověděla. „To jsem byla já. Samozřejmě jsem tenkrát byla chlap, u nás to, jak asi chápeš, moc nerozhoduje, ale dodnes se o mně píše v historii.“

„Chápu,“ přikývl. „Často a rádi jste vyvolávali války, že? Doufám, že to s vaším odchodem ze Země skončí... už toho bylo dost...“

„Jen si nemysli, lidi jsou taky dost bojovní,“ řekla.

„Bojovní možná,“ připustil. „Ale o války moc nestojíme. Zato vám se v každé válčičce vedlo skvěle, že?“

„To ano,“ připustila. „Občas jsme se museli sami postavit do čela armád, ale většinou jsme se na vás dívali jen pěkně z dálky, jak se mezi sebou mydlíte.“

„A navzájem jste se šetřili, co?“ řekl trochu pohrdavě. „Lidi jste do bitev honili, sami jste se drželi pěkně stranou!“

„Nám to stačilo,“ odpověděla. „Málokdy jsme museli dohlížet zblízka. Ačkoliv – někdy jsme to dělat museli. Přece jen byla výhoda být na místě. Bonaparte by nebyl nic, nevelet tomu osobně.“

„Na jedné straně Bonaparte, na druhé generál Wellington... jeden i druhý stejná bestie...“

„Někdy to jinak nešlo,“ připustila. „Ale navzájem jsme se chránili, to byla nutnost. Lidí nikdy nebyla škoda, množili jste se jako králíci. My, co jsme dosáhli osobní nesmrtelnosti, se už statisíce let nerozmnožujeme. Ne že by to nešlo, ale u nás je vznik mlád'at spojený se smrtí rodiče. A to se ví, nikomu se nechce končit kvůli mlád'atům, když můžeme žít věčně! Musíme se proto vzájemně respektovat. I když se utkáme v nepřátelském táboře, vždycky platí: ať je protivník sebevětší grázl, je především náš. Zabít tělo mu smíme, ale je s tím spojená morální povinnost zabít ho tak šetrně, aby se

nevyhloučila reinkarnace – a samo sebou mu musíme opatřit nové tělo, aby mohl začít znova. Tu povinnost ještě nikdo z nás neporušil. Jen když chceme protivníka hodně ponížit, seženeme mu děvčátko, aby si prožil další život jako ženská!“

„Takže tebe chtěl teď taky někdo hodně ponížit?“ zeptal se jí – a znělo to skoro soucitně.

„Tohle bylo něco úplně jiného,“ odsekla.

„To nebylo ponížení?“ rejpál dál. „Že budeš žít celý zbytek svého života v těle moje mámy, to pro tebe není žádná nevýhoda?“

„To si piš, že ne!“ odsekla hrubě. „Dostanu nové mladé tělo hned po akci, už mi připravili na výběr hned dvě. A to si piš, že jsem si vybrala parádní! Žádné tintítko, jako jsi ty! Jenže ve vaší chajdě jsme měli na výběr jen čtyři těla, z toho dvě ženské, takže jsme se o ně podělili podle zásluh. Poslední dobou jsem žila jako nepříliš významný bankéř. Byl to pohodlnější život, jenže teď se logicky o mužská těla podělili pan prezident a šéf odborů.“

„Kdo z vás byl předtím prezidentem?“ zeptal se zvědavě Pavel. „Nevšiml jsem si, že by někde nějaký prezident zmizel!“

„Tvůj bejvalej táta,“ odvětila. „Samozřejmě bývalý prezident, ten současný ještě nemůže tak významnou funkci opustit. Ten, koho jste znali jako pana Sadového, byl ještě nedávno šéf odborů – odstoupil ze zdravotních důvodů, měl už tělo příliš staré, ale Sadového zlikvidoval i sám, bez cizí pomoci. Jen pan Aaron byl už hodně zchátralý, ale tomu bysme tě podrželi.“

Pavel si všiml, jak se Zdenka otrásla při zmínce o jejím tátovi. Ale Pavla zajímal víc ten pátý.

„Co to bylo zač, ten sušinka Aaron?“ zamračil se Pavel při zmínce o staříkovi, který si už na jeho vlastní tělo brousil své dávno vypadlé zuby.

„Sušinka?“ vybuchla. „Tak urážlivě mu nikdy neříkej! Pan Aaron je vládce světa! Nebyl teď žádným prezidentem, ale patří mu přímo nebo nepřímo všechny světové banky. Buď jsou jeho, nebo mu dluží tolik, že mu stačí kývnout a spadnou mu do klína. Byla by to pro tebe neskutečná čest!“

„Pan Aaron si tentokrát nevybral dobře,“ pokýval hlavou Pavel.

„Pro pana Aarona se jistě tělo najde!“ namítala. „Když ne tvoje, tak někoho jiného. Kdybych se teď ocitla na tom světě, co jsi o něm mluvil, sama bych mu v co nejbližší době porodila nové tělo – i když rodíme nerady,

je to pro nás zbytečná bolest...“

„Ale pro pana Aarona bys to udělala?“ změřil si ji dost nepříjemným pohledem.

„Že váháš!“ odvětila. „Takovou čest je škoda propást! Víš ty vůbec, kdo je to pan Aaron? Na Zemi byl vždycky druhý, hned po Luciferovi, jenže to není člověk, nanejvýš nám radí. Aaron byl ve starém Egyptě nejvyšším bohem Ra, pánem nad životem a smrtí všech! Od té doby byl jeho nejnižší titul král nebo císař! Panoval Římu, pak Francii, než předsedal na trůn v Anglii! Říká ti vůbec něco jméno »Vilém Dobyvatel«? Až poslední dobou vyměnil královské žezlo za vlastnictví světových bank, odkud vládne železnou rukou celému světu bez ohledu na vůli oficiálních prezidentů, králů a jiných potentátů! A tys odmítl čest dát mu své ubohé tělo, ty tintítko? Takovou příležitost už nikdy nedostaneš!“

„Pěkně děkuji za takovou čest, ale odmítl bych ji vždycky!“ odvětil Pavel. „Koukám, i ty bys mu klidně porodila a obětovala... brášku... Ale jak to, že pan vládce světa mluvil česky?“

„Zacvičoval se na tvé tělo,“ odvětila. „Víš, kolik jazyků každý z nás za ty statisíce let ovládl? O jeden navíc nesejde! Však by v Čechách dlouho nezůstal, je to bezvýznamná zemička.“

„Teď si ale nevybral dobře,“ opakoval Pavel. „Žádné další tělo už nedostane.“

„Pro pana Aarona bude tělo vždycky, i kdyby bylo jediné a poslední!“ vykřikla.

„Zbytky pana Aarona se v této chvíli rozpouští v kyselině,“ odvětil klidně Pavel. „Hodil jsem ho tam a nikomu už vládnout nebude.“

Bývalá bůh Ptah i generálka Wellington zůstala stát, jako kdyby se před ní znenadání otevřela propast, ze které šlehají plameny.

„Takový zločin si nemůžete dovolit!“ vybuchla. „Aaron je pánem světa už tisíce let!“

„Byl,“ opravil ji klidně. „Nemůžeme vás už posílat do světa Mlávydó, musíme vás likvidovat sami. Říkáme tomu »přiměřená obrana proti parazitům« . Etna se neosvědčila, nádrž s kyselinou je lepší. Máme ji opravdu pořádnou – pojme vás i milion!“

„Chcete snad spáchat genocidu? To by byl zločin ze všech nejvyšší, do nebe volající!“

„Kolik národů jste na Zemi vyhubili vy?“ pokrčil Pavel rameny. „Vím z historie o několika.“

„To není možné!“ protestovala vášnivě. „Okchygové něco takového nikdy nedovolí!“

„Okchygové vyhynuli,“ ujistil ji. „A všichni ostatní, nejen gežgové a lipóld'ové, ale i hokrové, plahégové, bresogové, dryazgu i další se shodli, že jste paraziti. Navrhli jsme, aby vašim hostitelům prodloužili životy do nesmrtelnosti, ale všichni to odmítli. Zbývá nám tedy jen vaše likvidace.“

„To by byl nepředstavitelný megazločin, křivda všech křivd!“ vyjekla.

„Chceš se cítit ukřivděná? Nedávno jsi mi zabila mámu a ještě máš její tělo, vražednice!“

„To přece nemůžeš srovnávat! Vy jste jen hnusná chamrad', ale s námi by na světě vyhynula veškerá věda, umění i vzdělanost!“

„Všude jinde to jde i bez vás, Země nebude výjimkou,“ odvětil suše.

„Takového megazločinu se nesmíte opovážit!“ opakovala umíněně. „To vás raději zabijeme!“

„Jo, slyšel jsem o Luciferově plánu odpálit na Zemi všechny bomby a uprchnout na Negettu!“ přikývl. „Víme o něm a zabráníme mu. Přinejmenším na Negettu se už nedostanete, nemáte brány! A kdybyste se pokusili zničit Zemi, zůstanete na ní také.“

„Nezabráníte ničemu, tak jako jste nám vy tři nezabránili zkonfiskovat těla vašich rodičů!“

„Uvidíme!“ zvažněl Pavel. „Můžeš o tom diskutovat s madame Adolfínou Hitlerovou, ale ani ona, ani ty tady nemáte nejmenší možnost odporu.“

„To se ještě ukáže!“ zalomcovala žena bezmocně mřížemi. Nepohnuly se ani o milimetr.

Pavel se od ní odvrátil. Proč vlastně poslal sem do věznice Mistretty ze všech pěti jen bývalou mámu? Chtěl si ji ještě připomenout? Byla to asi chyba. Měl si ji pamatovat tak, jak ji znal předtím, jako svou skutečnou mámu. Tahle stvůra mu bude jen kazit vzpomínky.

Jen ať už mu zmizí z očí!

Ten večer panovala v novém Doupěti pohřební nálada. Nebylo divu. Zdenka i Pavel dnes přišli o rodiče. Vlastně se to stalo už před měsícem, ale

to o tom ještě nevěděli a tečku za tím udělal Pavel, když je odeslal do kyseliny. V Mistrettě zůstala bůh Ptah, neboli generálka Wellington a naposledy Pavlova máma. Pavel ji do »Konečné stanice« neposlal, aby se s ní nemusel špinit.

Zdenka mu nic nevyčítala. Konec konců – to už nebyli rodiče, ale mimozemské bestie, prázdné skořápky, naplněné zeleným slizem, které pravým rodičům »zkonfiskovaly« těla a roztrhaly duše, nic víc. Nejvíc to dolehlo na Pavla při rozhovoru s bestií v těle jeho matky. Zdenka byla nakonec ráda, že ji Pavel pohledu na příšernou proměnu jejich rodičů ušetřil. Bude si je aspoň pamatovat tak, jak je znala, když byli ještě lidmi. Což jí nepomohlo, aby se hned po návratu do Doupěte nerozbrečela.

„Tak – a jsme sirotci,“ řekla smutně, než se všichni uložili do spacáků a zhasli.

„Všichni tři,“ dodala Milča.

Vlastně už jen ona měla naživu aspoň tátu. Byla by na tom nejlépe, kdyby ji nedávno Sadovi nepřijali do rodiny, proto byla pro ni jejich ztráta bolestnější než ztráta vlastních rodičů. Takže se i ona považovala za sirotka. Její táta rodinu opustil a zmizel, jako by se po něm slehla zem, Milče nechyběl a nepátrala by po něm.

Přece jen – rodiče jsou rodiče. Teď tu byli sami, v podzemním Doupěti, tajném úkrytu před spojenými silami bestií Cechapú. Jen tři proti současným vládcům světa, kterých je přinejmenším milion, ale spíš víc. Část optimismu by jim mohlo vrátit, že ani první Doupě Cechapú neobjevili, ale dozvěděli se o něm z hlav jejich rodičů – a okamžitě proti němu použili mimořádně těžký, atomový úder, jen aby si byli jistí účinkem. Když se jim však nepodařilo objevit první Doupě, mohlo by být druhé Doupě, o kterém nikdo zvenčí neví, ještě bezpečnější. Ale už jednou padl Pavel do připravené pasti, ze které vyvázl jen s velikým štěstím.

Zaplaťpámbu za mamínčinu zapomenutou vázičku!

Co ale další pasti, o kterých mluvila Ptah? Podle ní jich mají víc a lépe připravených než byla ta improvizovaná pavoučí síť.

To se teprve ukáže.

„Ale víš, Milčo, že jsme také mohly být dvě vdovy?“ přidala potmě Zdenka.

„Jaképak vdovy, když jsme neměly svatbu?“ zapochybovala Milča.

„Já nevím, ale dneska bych se o tom nebavil,“ namítl Pavel. „Zrovna když naši zemřeli...“

„Naši zemřeli před měsícem, ne-li dřív,“ opravila ho Zdenka a utřela si oči. „Dnes jsi to ale těm slizákům spravedlivě oplatil. Spojovat to nemá smysl. Tak konec depky, musíme se vzpamatovat!“

„Máš dobrou vůli, ale jestli si myslíš, že my taky...“ namítl Pavel.

„Tak vám trochu té vůle přenechám!“ slibovala. „Mám jí dost, měla by stačit i pro vás.“

„Díky za povzbuzení!“ vzdychl si Pavel.

Pak už byla jen tma – a ticho...

Jen z Zdenčina spacáku se ještě chvíli ozývalo skoro neslyšitelné vzlykání. Zdenka se potřebovala sama a v klidu vybrečet.

Ztratit rodiče není jen tak...

J-H-V

Kolaps Francie se neopakoval, ačkoliv lidé mizeli fakticky po celém světě. Novináři to kladně oceňovali jako největší prohru teroristů – netušíc, že »teroristé« neměli rozvrat Francie v úmyslu a z první chyby se poučili. Dlouho bylo pro všechny záhadou, kam všichni ti lidé mizí, když po nich nezůstává žádná stopa. Nikdo se nevracel, aby ostatní věděli, oč vlastně jde. Až přeplněním Etny se prozradilo, že únoscům vůbec nejde o výkupné, ale že unesené bez milosti hromadně likvidují.

Pochopitelně to vzbudilo mezi lidmi obrovskou hrůzu a odpor. Nastal nebývalý rozvoj staveb různých úkrytů a pancéřových bunkrů. Hysterie s tím spojená převýšila i dobu bezprostřední hrozby jaderné války a neskončila ani když Spojené státy pod tíhou novinářské kampaně přiznaly tajuplné zmizení svého generálního štábu z nejmasivnější podzemní pevnosti Cheyenne Mountain, kde po tisícovkách důstojníků, generálů a vojenských poradců zbyly pouze hladce vykrojené oválné otvory v pancéřových dveřích. Pevností Cheyenne Mountain se prohnala vichřice, ponechávající na svých místech jen vojáky z mužstva, bez hodností a vlivu.

Fáma tvrdila, že jde o útoky mimozemšťanů. Nahrávaly by tomu záhadně hladce proražené otvory do pancéřových dveří, do železobetonových stěn bunkrů i do velitelských můstků na lodích. Potíž byla, že mimozemšťany až dosud při činu nikdo ani okem nespátril. Nikdo nebral příliš vážně svědky, kteří je popisovali jako běžné pozemské pubertáky. Samozřejmě se vyrojily tisíce bizarních představ o vzhledu neznámých agresorů, ale čím byly ty představy barvitější, tím víc se skutečnosti vzdalovaly a trojlístku jen nahrávaly. Mohli teď chodit po Praze zcela veřejně, aniž se báli odhalení, ze kterého si ostatně nic nedělali – tak jako dokázali zmizet z davu zfanatizovaných univerzitních studentů v Yale, dokázali by zmizet z jakéhokoliv davu. Mezi lidmi by je mohli ohrozit jen střelci, kteří by na ně spustili překvapující nevyprovokovanou palbu, jenže pravděpodobnost něčeho tak absurdního byla směšně nepatrná.

Činnost trojlístku se podobala nečekanému svěžímu větru, který se zvedne, vyčistí zaprášená zákoutí od prachu a utichne. Ted' už občas zakroužili i po Čechách, kterým se zpočátku vyhýbali, aby na ně nepřitahovali pozornost, ale po dvou neuvěřitelně bezohledných úderech,

které proti nim Cechapů použili, by větší pozornost přitahovalo spíš vynechávání Čech z nájezdů.

Při jednom z nich Pavel obkroužil většinu českých kostelů. Zjistil přitom podivnou skutečnost. Zapadlé venkovské kostelíčky spravovali většinou kněží – lidé. Jen výjimečně měli venkovští faráři svatozář. Zato ve městech většina kostelů osiřela. Pavel fakticky vybílil vyšší klérus – zelený rosol už sice neměl takový vliv jako ve středověku, ale pořád se na těch pozicích držel jako mimořádně zažraná špína.

Výjimečně více času Pavel věnoval faráři z jejich původní vesnice, se kterým hovořil kdysi na začátku, ještě před vybombardováním vsi. K jeho překvapení to byl člověk bez svatozáře. Podezíral ho snad neprávem? Pavel měl dojem, že to byl právě farář, kdo na vesnici upozornil své nadřízené. Ti si to nenechali pro sebe – na diecézi byli Cechapů všichni. Farář byl ale obyčejný člověk. Jak to tenkrát vlastně bylo?

V době, kdy letectvo USAF shodilo na vesnici nechvalně známou »sekačku kopretin«, která vyhubila všechno živé včetně sprátelených českých vojáků, byl farář v sousední vesnici. Přežil tedy díky tomu, že spravoval několik sousedících farností, ne že by ho někdo předem varoval, jako před zničením známých »dvojčat« v New Yorku, což ihned svedli na jakési fousáče, vyvolali kvůli tomu dvě krvavé války a zanechali po sobě pár milionů vdov a sirotků.

Farář měl prostě kliku. A Pavla to zajímalo natolik, že se rozhodl opět si s ním popovídat.

Tentokrát ale z jiné pozice.

Ve vypálené vesnici farář nebydlel, ale Pavel už věděl, odkud dojíždí, doletěl si za ním a brzy ho objevil. Počkal si ale na vhodnější okamžik – ne před mší, ale po poslední večerní mši toho dne, aby měl pana faráře jen pro sebe.

Když se k němu před vchodem do jeho fary přitočil, farář překvapením na okamžik ztuhl, pak se ještě nervózně pokřižoval, ale nedal se na útěk. Ostatně ani neměl kam utíkat, dveře od fary byly ještě zamčené. Pavla překvapilo, že farář neměl svatozář Cechapů – po dosavadních zkušenostech ji nad ním víceméně očekával. Nemohl ho tedy zlikvidovat, jen ho trochu drze oslovil.

„Dobrý den přeji. Mohl bych vás, pane faráři, požádat o chvilku vašeho času? Možná si na mě ještě pamatujete...“

„Ale... tys mi předtím říkal, že jsi z té vesnice...“ namítl farář trochu zadržávajícím hlasem.

„...kterou hrdinní spojenečtí letci srovnali se zemí a vyvraždili,“ doplnil ho Pavel. „Ano, jsem odtud. V době bombardování jsme byli na výletě, takže jsme naživu, stejně jako vy...“

„Dobře, pojd' tedy ke mně dovnitř, tady venku... není vhodné místo...“

Pavel poslechl. Farář ho pustil do chodby a dovedl ho do místnosti. Měl tam jen stůl, čtyři židle, pohovku, velká kachlová kuchyňská kamna s plotnou zaplněnou hrnci a jiným nádobím, stranou štokrdle s dřezem, také plným nádobí. Zdálo se, že tady farář hospodaří sám a nepořádkem se příliš nevzrušuje.

„Chceš čaj?“ zeptal se svého hosta.

Pavel se posadil na jednu židli, ale čaj a cokoliv jiného odmítl.

„Já si ale čaj dám, mám žízeň,“ omluvně řekl farář. Příprava rychlovarné konvice mu poskytla chvíli oddychového času, ale když skončil, nezbylo mu než se posadit naproti svému hostu a začít nepříjemný rozhovor.

„Mě tam toho strašného dne nepustili,“ ospravedlňoval se rychle. „Namířenými zbraněmi mě přinutili otočit auto a vrátit se.“

„Nebo jste dostal včasné varování od České biskupské konference?“ řekl jedovatě Pavel. „Tak jako ujištění, že pilulky ovrósje způsobí »několik nepřirozených úmrtí«, které vaše kázání proti nim podepře i ze strany vědců. Je to tak, že?“

„To byste se musel zeptat někoho z České biskupské konference,“ odmítl farář odpověď.

„Proč zrovna těch?“ zavrtěl hlavou Pavel. „Ti přece nedávno zmizeli, vy o tom nevíte? Ale o těch věcech přece musíte vědět totéž co oni.“

„Některé přípisy byly označené jako tajné a nepřísluší mi prozrazovat je,“ řekl farář.

„Ale věřil jste jim, že?“ dorážel dál Pavel.

„Doporučení České biskupské konference byla vždycky důkladně podložená fakty,“ ujišťoval ho farář. „Nebylo možné jim nevěřit.“

„Takže jste upřímně uvěřil i tomu, že jsme upsali duši d'áblu, když jsme mezi lidi šířili pilulky ovrósje?“ pokračoval neúprosně Pavel.

„Podle dobrozdání České biskupské konference neměly ty pilulky přírodní původ,“ obhajoval to farář zarputile. „Bylo to ale příliš odborné po teologické stránce.“

„Poslyšte – nemá smysl rozebírat to po teologické stránce,“ zvažněl Pavel ještě víc. „Jak je ale možné, že Biskupská konference předem věděla o těch chystaných »nepřirozených úmrtích«?“

„To opravdu nevím,“ tvrdil kněz trochu zaraženě.

„Kdo dopředu ví o chystané hromadné vraždě, bývá přinejmenším spolupachatelem, pokud ne hlavním pachatelem,“ zaútočil Pavel náhle s nedětskou tvrdostí. „To vás nenapadlo?“

„Toho by nikdo z Biskupské konference nebyl schopen!“ řekl přesvědčivým tónem farář. „Jak můžeš něco takového tvrdit – navíc bez důkazů?“

„Nač důkazy?“ opáčil chlapec. „Netvrdím, že to biskupové spáchali, jen o tom předem věděli. Nejsou tedy hlavními pachateli, jen spolupachateli. To je přece tak očividné, že vám to mělo dojít! Nevěděl jste, že ta předem oznamovaná a chystaná »nepřirozená úmrtí« – a říkejme jim pravdivě vraždy – pocházejí z dílny samotného Lucifera?“

„Chlapče!“ vzkřikl farář pohoršeně. „Proboha, mlč! Vždyť je to rouhání nejhoršího zrna! Pro spásu své duše – přestaň s tím!“

„No – povím vám k tomu ještě víc,“ nezastavil se Pavel. „Po teologické stránce je to na mě opravdu příliš odborné, ale o to naštěstí nejde, stačí když tomu rozumím po té biologické. Musím vám poděkovat za varování. Pod dojmem těch předem přichystaných »nepřirozených úmrtí« jsme stihli protiakci, která všechny ohrožené, až na jednoho člověka, zachránila. Ano, postavili jsme se proti samotnému Luciferovi! Musím uznat, měl tu akci perfektně připravenou! Lucifer totiž patří v biologii k nejvyšší třídě – ale ani my nejsme úplní pitomci. Česká biskupská konference dostala od Lucifera podrobnou zprávu, co chystá a jak máte všichni kázat, ale tentokrát se zmýlila. Zemřel jen jeden člověk. Luciferovi to zkrátka nevyšlo.“

„Proboha, přestaň! Nerouhej se!“ okřikl ho farář. „Odkud máš tyhle lži?“

„To nejsou lži, pane faráři,“ zavrtěl hlavou Pavel. „Ale vy byste si měl uvědomit, komu jste až dosud sloužil! I vy jste se stal spolupachatelem všech zločinů, když jste předem věděl o chystaných »nepřirozených úmrtích« i o plánovaném vyvraždění naší vesnice!“

„Přísahám při Bohu všemohoucím, o tom náletu jsem neměl nejmenší tušení!“ bědoval kněz.

„Neberte jeho jméno nadarmo!“ napomenul ho Pavel. „Rozumějte, já chci věřit – ačkoliv fakta hovoří proti – že o ničem nevíte. Zamhouřím nad tím oči. Nic jste nevěděl, prostě jste plnil příkazy. Jen jste neměl tušení, že nepřicházejí shora, ale zdola – od Lucifera tříhlavého, čtyřrukého!“

„Jak můžeš něco takového vypustit z úst?“ lamentoval farář.

„Viděl jste někdy vy sám Lucifera?“ položil mu Pavel další drzou otázku.

„Toho přece nikdo z lidí neviděl a neuvidí!“ namítl kněz.

„Ale neříkejte!“ zavrtěl hlavou Pavel. „Nedávno jsem ho viděl na vlastní oči – chystal se kázat studentům v satanské organizaci »Skull and Bones« v univerzitě Yale. Stovky lidí ho tam viděly, ale na rozdíl ode mne se všichni mohli přetrhnout s ovacemi na jeho počest. O té organizaci »Skull and Bones« jste nikdy neslyšel? »Lebku a hnáty« přece vyznávali i američtí prezidenti!“

„Snad nechceš tvrdit, že jsi byl v Americe?“ zaúpěl kněz.

„Ano, byl jsem tam,“ přitakal mu Pavel. „Nejen tam, i jinde. Nebojte se o mě, neupsal jsem duši d'áblu. Ale vysvětlete mi, jak chcete žít v očekávání života věčného a přitom sloužit peklu?“

„Nikdy jsem peklu nesloužil!“ vyskočil kněz, jako by ho ta otázka píchla.

„Chci věřit, že jste peklu sloužil neúmyslně, ale sloužil jste mu, to nemůžete popřít! Jděte se podívat, co po tom d'ábelském útoku zbylo z naší vesnice! To nebylo žádné pomalé vyvražďování, jaké předvedli Němci v Lidicích, to byla jedna jediná rána – a všichni naráz mrtví!“

„Na vesnici shodili nějakou bombu Američané,“ namítl kněz a vytáhl kapesník, aby si mohl otřít pot s čela. „Ale ta bomba byl přece světský, veskrze lidský vynález, takové válečné prostředky mají dnes všechny velmoci!“

„Jistě,“ přikývl Pavel. „Odpovídají technologické špičce lidstva, stejně jako atomový granát, který dopadl nedaleko odtud – dodnes je tam vstup zakázán a hlídají to vojáci. Ale rozkazy k použití těch prostředků nepřišly od lidí. Vydaly je nelidské bestie, kterým tak věrně a oddaně sloužíte.“

„Já přece žádným nelidským bestiím nesloužím...“ zkusil protestovat

kněz, jenže Pavel ho ani domluvit nenechal.

„Pak vás, pane faráři, úpěnlivě žádám, dobře přemýšlejte, komu jaký přípis, návod či dokonce rozkaz slouží,“ řekl Pavel tónem, který neodpovídal jeho pořád ještě dětskému vzhledu. „Uvažujte více rozumem a odhod'te už vaši slepou poslušnost – než vás opět svede ke službě modlám tohoto světa. Přestaňte lidem kázat bludy a sloužit peklu a mamonu.“

„O jakých bludech, proboha, mluvíš?“ utíral si farář pot s čela

„Například, že naše pilulky ovrósje neměly přírodní původ,“ nadhodil Pavel. „To je cílená lež. Vznikly na základě lidské DNA, proto mají takové účinky! Jsou mnohem přírodnější, než veškerá současná lékařská chemie. Neposkytují jen iluzi léčení, jako většina léků, ale skutečně léčí – chápu, není to teologické, ale biologické téma, nicméně to není tak nepředstavitelné. Sám můžete posoudit, zda sloužily dobru nebo zlu. Říká se – po ovoci poznáte je. Naše ovrósje přinášelo lidem zdraví, to je přece jasné každému nezaujatému. Vyléčených lidí bylo v našem okolí více než dost, mohl jste si to sám ověřit. Místo toho jste je prohlásil za d'ábelské a nás za d'áblový spřežence. Věděli jste, že Lucifer chystá zdejším lidem mnohonásobnou smrt, ale hodlal jste toho jen využít v kázání. Bylo to snad dobré ovoce? To rozhodně ne! A po ovoci poznáte je!“

„Jenže – i d'ábel může dočasně konat dobro, pokud chce lidi oklamat!“ namítl uraženě kněz.

„Dobrá, nechme stranou to dobré a poznávejte d'ábla po zlu!“ řekl Pavel. „Chystané hromadné vraždě se nám ještě podařilo zabránit, ale zabíjení vinných s nevinnými ve vesnici se jinak než zlem nazvat nedá. Bylo namířené proti nám, jenže dopadlo na nevinné. Je snad jasné, kdo představuje to zlo! My jsme se snažili lidi léčit, Lucifer je vraždil. Vraždil prostřednictvím oddaných služebníků, shodou okolností oblečených do leteckých uniforem. Vsadím se oč chcete, že i oni byli přesvědčeni, že slouží jedině Dobru, ale – po ovoci poznáte je a jejich ovoce bylo d'ábelské.“

Farář cítil, že by měl toho drzého spratka něčím uzemnit, zpražít ho jasnými argumenty, jenže – nějak mu nešly. Naopak – ten kluk nemohl vědět, co opravdu stálo v přípisech, přicházejících na jeho adresu od Biskupské konference. Nemohl to vědět, ale nejspíš to věděl. Ačkoliv – nemohl mít všechny své argumenty od Lucifera? Bylo by to pochopitelné, vždyť přiznal, že ho viděl! Zapadaly by do sebe – a jen Pán Zla mu je mohl

odkrýt!

Ale – jak stojí v Bibli – po ovoci poznáte je!

Zničení té vesnice s tolika upřímnými a nábožnými věřícími bylo opravdu příliš d'ábelské, než aby se dalo prohlásit za dobré. A ta chystaná »nepřirozená úmrtí« také nebyla nejčistší, spíš patřila mezi ...d'ábelské zákeřnosti... »Nejenže víru neupevníte, ale ještě ji zdiskreditujete,« řekl mu tenhle kluk už tenkrát. Nemohl o zdejší vesnici kázat jako o novodobé Sodomě a Gomoře, lidé z okolních vsí dobře věděli, že se tam nic zavrženíhodného nedělo, aby to ospravedlnilo Boží trest – ostatně tu vesnici zničilo vojenské letadlo spřátelené mocnosti... dá se ale považovat za spřátelenou armáda, bezdůvodně vraždící nevinné lidi?

Farář si jen otíral pot – a mlčel.

„Víte, v Bibli stojí psáno, že Zemi mají po tisíc let vládnout d'áblové,“ pokračoval tedy Pavel. „Není tomu tak. Ty bestie vládnu našemu světu mnohem déle. Poznáte je po ovoci – a sám musíte uznat, zlého ovoce je na Zemi víc než dobrého. Bible slibuje věřícím život věčný, ve skutečnosti si d'áblové zajišťují věčný život již na Zemi tím, že kradou životy lidem. To sice v Bibli nenajdete, ale je tomu tak – bez této možnosti by d'áblové dávno vymřeli. Jsou to paraziti – zabíjejí lidské duše a berou si jejich těla. Nejspíš se znáte se spoustou těch bestií, jen netušíte, co jsou zač.“

„Vždyť na to nemáš žádné důkazy!“ vybuchl kněz. „Podej mi jeden jediný důkaz!“

„Důkaz?“ usmál se Pavel trochu útrpně. „Musel byste mít moje oči, abyste viděl, kdo z vašich přátel a známých je d'ábelská bestie! Mohl bych vám vidoucí oči dát – ale ta procedura by byla ve vašem případě bez užitku, neuvěřil byste, ani kdybyste je viděl na vlastní oči!“

„Nepodceňuješ mě trochu?“ vzepřel se kněz.

„Vám nestačí vidět tolik důkazů o d'ábelské přítomnosti na tomto světě?“ zavrtěl hoch hlavou. „Nevíte o statisících obětí jejich zvrhlé vlády? Opravdu nevíte, že i v naší vyvražděné vesnici byla většina obětí nevinných? Ale mám i jiný důvod, proč vidoucí oči nedostanete. Byly by nebezpečné i pro vás. D'áblové by vás zabili, kdyby zjistili, že je vidíte a poznáte. Nemáte sílu se jim bránit.“

Farář mlčel.

„Dobrá, nebudu vás už týrat,“ řekl kluk. „Stačí, budete-li o tom

přemýšlet. Díky za pozornost, kterou jste mi věnoval, ale svědomí mi nedalo, musel jsem přijít, abyste si nemyslel, že sloužíte jen dobré straně. Není to pravda. Sloužil jste zlu.“

Obrátil se a zamířil ke dveřím, aniž by se farář pohnul, aby ho pozdržel. Ve veřejích se ale obrátil, a zdvořile faráře pozdravil.
„Spánembohem!“

Po odtržení Země od Zuznelai se tempo »deratizace« prudce zpomalilo.

Dokud posílali unesené Cechapú do Mlávydó, posílali je tam s gustem. Jakmile ale věděli, že unesení skončí v kráteru Etny a později v kyselině v »Konečné«, elán všech tří citelně opadl. Byli si vědomi, že v této válce budou muset zabíjet, nebo budou zabiti, ale nadšení z toho nebyli. Vražďení – i když se jedná o bestie nelidské – není nic povzbuzujícího. Pavel uvítal jakoukoliv příležitost, kdy nemusel »deratizovat«, ale mohl se zabývat něčím méně morbidním. A tentokrát to byl podivný ruch poblíž zničených hvězdných bran.

Podle jeho pracovní hypotézy vycházel čilý ruch u zničených hvězdných bran z předpokladu, že se Cechapú pokoušejí obnovit hvězdné brány v Jeruzalémě a Bagdádu. Chybělo jim asi ztracené spojení se světy Zuznelai, jmenovitě na záložní svět Negettu, kam chtěli uprchnout, kdyby se jim to na Zemi zvrstlo. A málokdo už pochyboval, že se jejich vláda na Zemi povážlivě kývá. Jen novináři, reportéři a redaktoři všech médií se jako obvykle zoufale snažili vytvářet dojem, že se vlastně nic zlého neděje, až na pár záhadně zmizelých, bohužel vysoce postavených osob.

Kdyby chtěli Cechapú vyzvednout staré hvězdné brány z propasti, kam je Pavel svrhl, byl by vcelku klidný. Allohmeta bran zůstala v hloubce jen krátce, než ji Sek na jeho příkaz zrušil úplně. Nikdo ji tam proto nemohl objevit, natož vyzvednout.

Přesto se v těch místech něco dělo. A nejen na místech, kde se nacházely původní hvězdné brány. Podivný ruch se projevoval v celém pásu od Egypta po Afghánistán. Tu oblast chránilo něco neznámého, co způsobovalo nestabilitu letu mesrini, zejména ve velkých výškách. Tím víc to Pavla přitahovalo. Oznámil tedy dívkám, že se tam *musí* podívat a vyletěl na jih. Jejich doprovod odmítl se slovy, že není třeba, aby do případné pasti spadli všichni tři.

Pavel tedy odletěl a Zdenka s Milčou se také rozdělily. Milča zamířila do Ruska, Zdenka se obrátila na opačnou stranu Evropy.

Sešli se opět v Doupěti u večere a dívky chtěly vědět, co Pavel objevil.

„Nedá se tam proniknout,“ vzdychl si. „Je to ze všech stran blokováné, čím dál proniknu, tím je mesrini slabší a slabší. Zkusím to zítra, ale jinou cestou.“

„Jakou?“ chtěla vědět Zdenka.

„Obléknu se jako místní kluci a zkusím tam projít jako oni – pěšky.“

„Nebude to bez mesrini trochu... nebezpečné?“ starala se Zdenka.

„Ti místní kluci tam chodí podle všeho denně a nic se jim neděje,“ mávl rukou Pavel. „Když se budu chovat jako oni, co se mi může stát?“

„Po místních chlapcích Cechapů nejdou!“ upozornila ho Milča na drobný rozdíl mezi nimi.

„Nejdou – a proč by měli jít po mně?“ pokrčil rameny. „Když budu vypadat stejně?“

„Nejsi proti nim tak trochu... bledule?“ našla Milča hned další rozdíl.

„Jsem,“ připustil. „Jenže ani oni nejsou všichni stejně dohněda. Ale pro mě nebude problém trochu se přibarvit.“

„To záleží na trvanlivosti barvy,“ řekla Milča. „Kdyby zapršelo, mohla by z tebe barva stéct.“

„Kdyby tam zapršelo, nebude nikdo koukat na mě,“ řekl. „Každý bude třeštit oči na oblohu. Tam totiž pršelo naposledy před nějakými třiceti lety, byli z toho půl roku vykulení a považovali to za děsnou raritu.“

„Tak si aspoň vzpomeň, jak ses cítil uprostřed těch pavučin!“ napomínala ho Zdenka. „Bez Seka jsme všichni tři strašně slabí, chápeš?“

„Chápu,“ přikývl vážně. „Ale právě protože jsem už v těch pavučinách byl, pamatuji si moc dobře, jak jsem se tam cítil. Kdybych začal mít podobný pocit, všimnu si toho dřív než bude pozdě a pokusím se včas vycouvat.“

„Ale i tak zbytečně neriskuj,“ přidala se k Zdence i Milča.

„Nebojte se o mě, nejsem kamikaze,“ usmál se trochu. „Taky se mi nechce hrdinně a zbytečně padnout za vlast a za Stalina!“

Trochu je tím rozesmál, ale jen na okamžik.

„Ráno mám v plánu Španělsko,“ řekla Zdenka, když zalézala do spacáku.

„Já už snad zítra konečně dokončím ten Kijev,“ oznámila své plány

Milča.

„Uvidíme, co na nás slizouni šijí v Jeruzalémě,“ zakončil plánování Pavel.

„Tak dobrou!“ ukončila to Zdenka.

Pavel vyletěl ráno směrem k jihu, ale tentokrát prožily obě dívky celý den v napětí.

Konečně se nachýlil večer! Zdenka s Milčou už byly dávno doma, ale Pavel nikde. Zdenku napadlo zeptat se ho telepaticky, jak je na tom, ale Milča ji zadržela.

„Blázníš?“ vyčetla jí. „Chceš ho zrovna teď rozptylovat? Co kdybys mu tím uškodila?“

Vydržely tedy mlčet skoro půl hodiny. Zdenka si nedávno v jakémsi obchodě zkopírovala malou osobní váhu, pořídila si ji i do Doupěte a k ní sešitek, kam si teď hodlala zaznamenávat, kolik váží, aby »měla kontrolu nad svými špeky«. Začala s tím teprve před týdnem, takže dosud neměla žádný časový odstup, ale rychle k tomu strhla i Milču. Jediný Pavel nad váhou ohrnul nos a nenechal se přesvědčit, aby se také kontroloval.

„Budeš tloustnout!“ varovala ho Zdenka. „Všude jen lítáme a nemáme žádný pohyb!“

„Já si každý den dopředu pár akrobatických figur s mesrini,“ ujistil je. „Kromě toho si při tom cvičím i postřeh.“

„Mohl bys nám to aspoň ukázat,“ vyčetla mu Zdenka. „My občas cvičíme v Doupěti, ale tam se toho nedá moc dělat.“

„Naučím vás leteckou akrobacii,“ slíbil jim. „Ta člověka zvalčuje – jedna báseň!“

Události posledních dnů však změny ve cvičení odsunuly stranou a Zdenka s Milčou si mohly v Doupěti do omrzení opakovat jen pár cviků, které jim zdejší omezené prostory dovolovaly.

„Pořídíme si aspoň televizi,“ napadlo Zdenku. „Potřebujeme ji. Jednak nás bude zajímat, jak se svět dívá na naše nájezdy – vím, že nás odsuzují všichni bez výjimky – ale zajímalo by mě, která akce měla největší úspěch. Samozřejmě, že to média hodnotí ze svého pohledu, ale největší úspěch máme, když komentátoři nejvíc ječí!“

„Tak to zkusíme, ne?“ navrhla Milča.

„To nepůjde,“ zavrtila hlavou Zdenka. „Sek přece televizory zapomněl.“

„Jenže já jsem se dneska zastavila v jednom obchodu s elektronikou a nacpala jsem Sekovi do paměti tři televizory, nějaké antény a kabely,“ řekla.

„Kde, prosímtě? Někde v Kijevě?“ ohrnula nos Zdenka.

„Na to jsem slyšela hlášku – ruská jako americká technika, všechno je to Taiwan!“ zasmála se Milča. „Ale v Kijevě by mohli mít jiný systém, takže jsem tu návštěvu udělala v Pardubicích. A co takhle nečekat na Pavla a pokusit se zapojit těch pár kabelů?“

„No – zkusit to můžeme!“ svolila Zdenka.

Nebylo to zase tak těžké, ačkoliv se jim podařilo spustit jen nejmenší, bateriovou televizi. Pro ostatní jim v Doupěti chyběl zdroj a protože to byla pozemská specialitka, vypařila se s ostatními. Pavel by mohl zdroj vytvořit, už to jednou zvládl, ale dívky si na to netroufly. Naštěstí Milča dala do »kuchařky« mimo jiné i bateriový model – a ten zvládly.

Přivést kabelem signál z antény, umístěné hned za silovým polem, nahrazujícím venkovní dveře do Doupěte, nebyl tak těžký úkol, takže se jim po necelé hodině pokusů a omylů podařilo naladit první stanici.

Byly to české zprávy a právě tam ukazovali jakési velké shromáždění věřících, kterým četli na Svatopetrském náměstí ve Vatikáně jakési poselství se zbožným přáním, aby Bůh konečně zničil ty neviditelné vetřelce, sužující náš svět.

„Hele – to je přece o nás!“ pochopila to Zdenka. „Tak mi to připomnělo, že jsem ještě nevybílila ani Řím, ani Vatikán!“

„Naprav to,“ poradila jí stručně Milča.

Jenže pak se na obrazovce objevil detailní záběr na praporece vlající nad hlavami poslušně se modlícího davu – a Milča se najednou zarazila.

„Zdeni...“ vzdychla si. „...tak mi to konečně došlo! Víš, co znamenají jména hvězdných bran, jak si je Cechapú přejmenovali? JHV je přece Jahve, jméno starozákonního Boha! Stará hebrejšтина zná jen souhlásky! J-H-V – Boží brány!“

Zdenka se také zarazila.

„Kdyby jim aspoň to jméno nedávali Cechapú, vedení tříhlavým Luciferem!“ vzdychla si.

„Ale mohlo by to tak být!“ trvala na svém Milča.

„A nejspíš je,“ přijala to i Zdenka.

Hlas

Pavel doletěl v mesrini až k Suez, ale tam musel chtě nechtě zpomalit.

Mesrini se dál sotva vleklo a pro jistotu s ním letěl jen pár metrů vysoko, aby nepadal z velké výšky, kdyby se rozhodlo vypovědět mu poslušnost úplně.

U nejbližší osady proto mesrini zrušil a dál šel pěšky. Nikdo by ho už nerozeznal od zdejších výrostků. Měl na sobě stejný pytlovitý oděv, jaký nosili všichni, stejnou pokrývku hlavy a na nohou sandály a když procházel kolem tří chlapů, rozvalujících se před jedním z domků a pokuřujících ze svých vodních dýmek, nikdo si ho nevšímal.

Na autobusové zastávce čekalo několik cestujících. Autobus už se blížil – před chvílí ho Pavel v mesrini předlétl, ale dlouho to nepotrvá a přijede sem. Aspoň doufal, že je to ten pravý autobus, který má pokračovat tím směrem dál. Už když ho Pavel předlétával, jeho mesrini se sotva ploužilo – jenže to bylo ještě rychlostí aut formule 1. Pak už jen zpomalovalo a zpomalovalo a teď už možná bude i ten autobus rychlejší.

Připojil se k čekajícím, kteří mezi sebou polohlasem brebentili. Přece jen měl jednu nevýhodu – neuměl jejich řeč, takže mu to brebentění nic neříkalo. Naštěstí se z dálky blížil oblak prachu, ze kterého se brzy vyloupł šedivý, zaprášený autobus s namalovanými palmami na boku.

Problém s jeho neznalostí zdejšího jazyka se trochu odsunul, když po něm řidič nechtěl znát, kam pojedou – zřejmě jako ostatní. A protože si všiml, jakými bankovkami platili ti před ním, vytáhl z taštičky, nošené na šňůrce na krku, bankovku správné barvy. Vracené drobné mince vsypal jako všichni do taštičky a hrnul se až úplně dozadu, kde bylo ještě celé poslední sedadlo volné, takže se mohl usadit u okna. Měl by tady výhled, kudy pojedou.

Ukázalo se ale, že to je vlastně jedno. Okolní krajina za moc nestála – poušť, sem tam nějaká skála, a zase poušť. Osada, kde nastoupil, se pyšnila několika palmami, ale pak už vedla cesta zas jen pískem a šedočervenými skalami. Plechový autobus se podobal peci, i když byla většina okének otevřených. Pavel na zadním sedadle požádal Seka o šťavnatý mimozemský plod *cyvrhi*, aby uhasil nastupující žízeň, ale snědl sotva třetinu velkého plodu a zbytek nechal uklidit anihilací.

Zastavili ještě ve dvou dalších osadách, ale už ta první se neměla čím

chlubit – pokud vyhlížel nějakou zeleň, vyhlížel ji marně. Domy tady většinou nebyly dostavěné, jakž takž měly dokončené jen přízemí, dál pokračovaly holými betonovými sloupy skeletu, nahoře s trčícími železnými dráty armování, bez vyzděných stěn, stropů a bez střechy. Přitom už byly obydlené, svědčily o tom talíře satelitních antén, kterými se pyšnila každá tahle napůl zřícenina.

Chybějící střechy nikomu nevadily, když tu nezapršelo, jak byl rok dlouhý. Betonový skelet byl u všech domů vyzděný jakýmsi tvárnici – poctivou cihlu tady člověk neviděl, ale i takhle se dá stavět a Pavel se ničemu nedivil. Lidé mohou být všude spokojení s málem.

Jak ale sledoval krajinu kolem, opomněl sledovat, kam jedou. A to byla chyba – naštěstí jen drobná, i když mohla přerůst ve větší problém.

Autobus zastavil na nějakém vojenském kontrolním stanovišti a voják s šedožlutou přilbou na hlavě a v uniformě a neprůstřelné vestě stejné pískové barvy, vyháněl všechny ven. S řevem, jak je u vojáků zvykem. Čekala je tam, včetně řidiče, pečlivá prohlídka s kontrolou dokladů. Místní na to byli zvyklí. Nikdo neprotestoval, všichni poslušně zvedli ruce za hlavu, vystoupili z autobusu a dali se venku bez náznaků odporu od vojáků prohmatávat.

Pavel se od ostatních lišil nejvíc tím, že neměl doklady. Kdyby vystoupil, skončil by na této kontrole, jako že jedna a jedna jsou dvě. Naštěstí se od ostatních lišil ještě víc a když voják s řevem vstrčil do autobusu přilbu, Pavel se na svém sedadle v rohu autobusu ohradil zuznelaiskými zrcadly.

Když všichni vystoupili, voják pro pořádek celý autobus prošel, díval se pečlivě i pod sedadla, ale na konci – půl metru od Pavla – se spokojeně otočil a autobus klidně opustil. Z jeho pohledu byl úplně prázdný. Pavel počkal, až cestující začnou nastupovat, a když se jich několik usadilo na svých místech, zrušil zrcadla, jako kdyby právě nastoupil.

Jak se zdálo, vojáci ani spolucestující si ničeho nevšimli. Autobus se zvolna a opatrně rozjel, projel branou ve vysoké betonové zdi a Pavel si dál v klidu prohlížel, kudy jedou.

Za vojenskou kontrolou u vysoké zdi se v krajině začalo objevovat více zeleně. Zřejmě tu ve vzduchu bylo více vlhkosti, jenže to už nebyli na území Egypta, ale na území sousedního státu.

A také tady začínaly další problémy.

Na dalším vojenském stanovišti Pavel zopakoval trik se zuznelaiskými zrcadly, ale tentokrát se do autobusu vypravili vojáci dva a kontrolovali vnitřek ještě pečlivěji. Neprohlíželi autobus tak zběžně jako ti před nimi, ale měli s sebou i zrcadlo na dlouhé tyči, aby si mohli prohlédnout i místa pod sedadly a nahoře prostor pro zavazadla – ačkoliv byl prázdný, nikdo žádná zavazadla neměl.

Pavel se musel stáhnout až do úplně rohu, naštěstí vojáka nenapadlo, že by to prázdné sedadlo nebylo prázdné. Když došel až k Pavlovi, otočil se a spolu se svým kolegou odešel.

Zuznelaiská zrcadla opět nezklamala.

Pak už daleko nejeli. Ukázalo se, že cílem všech cestujících byla rozestavěná osada, kterou zřejmě všichni stavěli. Jen řidič tu nebyl zaměstnán. Zaparkoval s autobusem stranou, pak vytáhl z poloprázdného zavazadlového prostoru skládací židli, rozložil si ji do stínu palem a pohodlně se na ni usadil. Ostatní sem přijeli pracovat, on měl tady volno.

Pavel se ale nemínil zapojit do stavby spolu s ostatními, zejména když na stavbaře dohlíželo a popohánělo je nejméně osm vojáků. Stavbu zřejmě řídil, jak se dalo čekat, stavbyvedoucí se slabě svítící svatozáří. Byl to Cechapú – ale Pavel ho nechal na pokoji, nechtěl vzbudit zbytečnou paniku. Obklopen kruhovým zrcadlem, neviditelný pro všechny, pomalu zamířil dál po silnici. Autobusem to nepůjde – půjde to tedy pěšky a tam dál se snad uvidí.

Před ním byla totiž další osada, podle všeho s již dokončenými a obydlenými domy. Pavel tam zamířil, neviditelný a tichý. Zastavil se až před domkem, jehož majitel se zřejmě chystal k odjezdu. I on byl podle svatozáře Cechapú, ale měl nejvýhodnější automobil – otevřený kabriolet. Pavel se proto odklidil trochu stranou a když chlap vhodil na prázdné zadní sedadlo svou aktovku a sám se hrnul za volant, Pavlovi už nic nebránilo opatrně za něho nastoupit, aby se auto pod jeho vahou příliš nezhouplo a chlapa to nevarovalo.

Auto se rozjelo a skutečně zamířilo do vnitrozemí. Cesta byla příjemnější díky tomu, že je vítr při jízdě příjemně ovíval, ale Pavel teď musel být trvale za zrcadly a nemohl je vypnout, jinak by se chlapovi za volantem objevil ve zpětném zrcátku a mohl by ho příšerně vyděsit. Ostatně

– kdekoliv by se znenadání objevil v tomto arabském oděvu, způsobil by nejspíš paniku. Největším problémem teď byl oblak zvířeného prachu za autem – rychle se měnící pozadí bylo na zrcadla dost náročné.

Bylo ale znát, že řidič patří k nějaké elitě. Nejenže to byl Cechapú, ale i mezi nimi asi nebyl žádný hej nebo počkej. Další vojenské kontrole velela nějaká vyšší hodnost, samozřejmě Cechapú. Projíždějícího asi znal, takže mu místo ponižující prohlídky pod namířenými zbraněmi vojáci jen uctivě zasalutovali a beze všeho zvedli před autem závoru, aby váženého řidiče příliš nezdrželi. Pavla si nevšimli – auto bylo přece na první pohled až na řidiče prázdné.

Dál byla i silnice lepší kvality. Hladký černý asfalt neměl jedinou díru, auto se rozjelo rychleji a Pavlovi se vítr snažil shodit z hlavy zdejší látkovou pokrývku. Trochu víc se vtiskl do sedadla, aby byl chráněnější před větrem, ale tenhle druh autostopu mu vyhovoval.

Konečně dojeli do většího města. Pavel neměl tušení, kde se nachází, ale nijak mu to nevadilo. Nakonec zastavili nedaleko budovy s velkým nápisem »BANKA«. Pavel počkal, až řidič zaparkuje, teprve pak se opatrně vysmekl z auta ven, poodešel stranou a konečně se mohl zviditelnit.

Chlap Cechapú odkráčel přímo do banky – a Pavel ho nechal jít. Sek by tu beztak špatně létal a kdoví, jak dlouho by se odsud zyréchy vlekly! A Pavel tady přece nebyl kvůli deratizaci. Jenže široko daleko kolem se zřejmě nic nedělo. Proč tu je tedy ta blokáda mesrini?

Podle všeho se ale ještě nenacházel v centru podezřelé oblasti, musel se ohlédnout po dalším svezení. Aut tady ale jezdilo málo a už vůbec nebyly tak výhodné jako bankéřův otevřený kabriolet. Napadlo ho svézt se autobusem, ale včas si uvědomil, že by tady nemusely platit egyptské peníze, takže se poohlédl po nejbližším zlatnictví, kde by mohl prodat nějaké zlato. Do Sekovy paměti už v Čechách vložil pár zlatých prstenů, které si nechal ukázat v místním zlatnictví – tím přece nikomu neuškodil, ale všude na světě je teď mohl nabízet výměnou za místní měnu.

Zdejší zlatník se ale na něho díval s podezřením. Asi zde nemíval často zákazníky v arabském obleku, prodávající zlaté prsteny. Když ale znalecky prozkoumal punc, vyplatil mu bez velkých řečí pár bankovek – ačkoliv se na něho pořád díval skrz prsty. Pavel byl vůbec na zdejší poměry divný. Nehádal se, nesmlouval, přistoupil na první, pro něho nevýhodnou

nabídku... – a to zlatník netušil, že tendivný Arab vůbec neumí arabsky!

Ze zlatnictví vyšel Pavel v pohodě a mířil k další autobusové zastávce. Na ní ale byli Arabové v menšině – víc tady bylo evropsky oblečených pánů – a byly mezi nimi i nějaké evropsky oblečené ženy s nezahalenými tvářemi. Asi by si měl vzít evropský oblek, jenže na přestrojování neměl čas, do příjíždějícího autobusu musel tedy nastoupit v arabském.

Při zakoupení jízdenek visel očima na chlapovi, který si jízdenku objednával před ním a pak zkusil říci totéž co on. Naštěstí to řidiči stačilo, Pavel dostal nazpět na bankovku, ale především měl platnou jízdenku, takže klidně postoupil dál do vozu a těšil se, že už na další cestě nehrozí otravné vojenské kontroly.

Autobus vyjel z městečka na širokou asfaltovou silnici, brzy nabral slušnou rychlost a Pavlovi cesta utěšeně ubíhala. Seděl sám – k Arabovi si zřejmě nikdo nechtěl přisednout – takže si mohl během cesty několikrát poručit osvěžující mimozemské ovoce, aniž by si toho spolucestující všimli. Sek byl ve zdejší oblasti na létání všelijaký, ale hmotu vytvářel i anihiloval pořád stejně, takže se Pavel nemusel obávat, že ho nechá ve štychu, jako v té pavučinové pasti u rodičů.

Co asi říkali sousedé, když chalupě náhle chyběla střecha i se stropy a obyvatelé dvou statků zmizeli beze stopy? Taková změna přece musí praštit do očí každého, kdo není úplně slepý. A ještě víc by Pavla zajímalo, co na to Cechapú. Není přece možné, aby o vládci světa panu Aaronovi nikdo nevěděl – tak vysoký papaláš přece nemůže zmizet jen tak! Jestlipak se nejprve s ostatními podělili o znalosti »zkonfiskovaných« venkovanů? Pavel hádal, že to teď zná plno Cechapú – jak jinak by se jim podařilo tak rychle sehnat nukleární hlavici ke zničení Doupěte? Naštěstí je tenkrát zdržel objev zdejší podivné oblasti, kdyby se vrátili jako vždycky před setměním, byl by ten atentát úspěšný...

Ze zlenivělé pohody při jízdě autobusem ho ale náhle cosi vytrhlo.

Byl to hlas. Hlas, který mu začínal znít přímo v hlavě. Pavlem to trhlo, ale když se podezřívavě rozhlédl po ostatních cestujících, rychle pochopil, že je z nich jediný, kdo něco nepatřičného slyší.

Slyší? Vlastně ne, neslyšel nic kromě motoru autobusu, Znamená to, že ten hlas nepatří mezi zvuky. Pak to ale mohlo být jen jedno – telepatie.

Telepatie, kterou na světě ovládali jen tři lidé – on a jeho dvě dívky.

Nepočítá-li Seka, ale Sek je cosi těžko definovaného, co až dosud považoval spíš za stroj. Sek se takhle nikdy neprojevoval. A dívky by přece poznal, a kromě toho, volaly by ho jinak.

Chtěl tomu hlasu odpovědět – ale jak? Vždyť mu vlastně nic nesděloval. Dal by se přirovnat ke zpěvu nebo k hudbě, kdyby se v něm dala vysledovat nějaká melodie. Pavel zkusil telepaticky odpovědět melodií »Škoda lásky«, ale bez velké odezvy.

Hlas ale postupně slábl, až zmizel. Co to bylo? A kdo za tím je? Cechapú? Ti žádnou telepatii neovládají ani nepoužívají. Někdo ze Zuznelai? Pro ně je přece vstup na Zem blokový. Byl tady vlastně jen jeden možný zdroj – ale tomu by Pavel raději odpovídat neměl.

Lucifer – v těle jednoho ze starých Okchygů.

Když si to Pavel uvědomil, zamrzl se sám na sebe, že se nechal vyprovokovat k odpovědi, ačkoliv melodie v telepatii nikomu nic sdělit nemohla. Ale přece jen byla chyba, že se vůbec ozval. I to byla totiž odpověď.

Dal najevo, že ten hlas slyšel.

Toho večera se vrátil pozdě, zato s několika postřehy.

Uvnitř podivné zóny sice špatně létaly mesrini a dalo se očekávat i líné chování zyréchů, ale vytváření i anihilace hmoty tam probíhalo na první pohled normálně. Nebylo to tak nebezpečné, jak se obával. Dostal se až na okraj města Jeruzaléma, ale tam musel cestu přerušit. Bylo jasné, že se to za den stihnout nedá.

Během cestování přemýšlel, jak to urychlit a napadlo ho to až na závěr.

Za jízdy autobusem musel stále sledovat, kde vystupuje cestující, podle kterého si při nástupu do autobusu koupil jízdenku. Věřil sice, že by se mu podařilo zmizet i kdyby se ukázalo, že platnost jeho jízdenky prošla, ale bylo by to zbytečné zdržení.

Řešení se mu nabídlo samo, když na jedné zastávce vystoupil a musel čekat na příští spoj, aby mohl pokračovat. Při čekání si povšiml motocyklů na nedalekém parkovišti. Co kdyby si dal nějaký vytvořit Sekem, nebyla by jízda na něm rychlejší? Řidičským průkazem se nezatěžoval – beztak by jakákoliv kontrola znamenala konec inkognita a neslavný útěk.

Vybral si nejmenší motocykl a poručil Sekovi, aby ho analyzoval. Pak

odešel do boční ulice, kde si nechal vytvořit úplně stejný motocykl – jen bez řetězu se zámekem, kterým byl předtím stroj připoután ke kandelábru. Pak zkusil stroj nastartovat, což se mu po chvíli podařilo, stejně jako se opatrně rozjet.

Na pokračování v průzkumu bylo však pozdě, proto se otočil a zamířil směrem, kterým tušil blízkost Středozemního moře.

Brzy si mohl gratulovat, že se nenechal zlákat jízdou ve stejně duplikovaném automobilu, ale že si vybral ze všech mašin tu nejlehčí. Byl už na dohled, ale v místě, kam zamířil, nevedla k moři žádná přímá cesta. Motocykl se však k moři prodral, cesta necesta, terén neterén a právě když se sluneční kotouč dotkl na obzoru hladiny, zastavil na pobřeží moře.

Nechal anihilovat motocykl – kdykoliv si přece nechá vytvořit jiný a přitom stejný – a zkusil se opatrně vznést v mesrini. Podařilo se mu to – a čím dál od pobřeží, tím rychleji mesrini letělo. Když se pobřeží změnilo v úzký pásek na obzoru, zvedl mesrini do výšky a rozletěl se naplno.

Podivná zóna končila nedaleko od pobřeží.

Ráno všichni tři zamířili každý po svém.

Milča už chtěla konečně dokončit ten Kijev, aby mohla postoupit dál. Zdenka si zase stěžovala, že Španělsko je nejsvatější zemí v Evropě – a to ještě nebyla v Itálii a Vatikánu. Pavel se chtěl vrátit do Jeruzaléma, aby konečně zjistil, co se tam děje.

Tentokrát neletěl přes Egypt, ale zamířil tam kratší cestou. Zpomalující mesrini ho donesla jen na pobřeží poblíž Tel Avivu, kde přesedl na nový motocykl a za chvíli už se hnál po asfaltu silnice. Měl na sobě lehký, světlý evropský oblek a kůži si už nepřibarvoval – nemínil se tentokrát vydávat za Egypt'ana, tohle maskování snad už nebude potřebovat.

Brzy se před ním rozprostřelo veliké město – Jeruzalém. Tady už jednou byl, jenže o patro výš – předtím tu poletoval ve výšce a nejnižší hladinu letu měl kolem sta metrů, teď se ploužil po silnici na motocyklu, který byl možná ve své třídě žihadlo, ale proti mesrini hlemýžď. Ale i tak dorazil na místo ještě před polednem a mohl se začít rozhlížet.

Obrovská jáma na místě Chrámové hory, která nedávno pohltila i mešitu Al Aksá, byla však pořád veřejnosti nepřístupná. Silnice kolem byla uzavřená, hlídkovali na ní nerudní vojáci a nikoho nepustili blíž. Pavel se

pokusil vjet do muslimské čtvrti, jenže tam zase působil cize a zachránilo ho jen to, že se nikde nezastavil. I tak po něm místní výrostci stačili hodit pár kamení. Zmizel jim do klikaté boční uličky, ale i tam bylo příliš živo a všichni se po něm dívali nepříteli přátelsky.

Raději muslimskou čtvrt' rychle opustil. Nepomohla mu přiblížit se k obrovské jámě, ale když ji projel, byl přece jen trochu blíž cíli.

Jenže – ve chvíli, kdy vyjížděl na širší silnici, uslyšel opět ten hlas. Tentokrát ještě silnější, ještě melodičtější – žádné pojmy v tom nebyly, jen cosi jako melodie.

Sjel na krajnici, zastavil a vypnul motor, aby se do toho mohl zaposlouchat. Tentokrát nechtěl odpovídat – hlavně nic nedávat najevo, nemá smysl potvrzovat Luciferovi, že ho zaslechl.

Hlas byl ale chvíli silnější a silnější, jenže pak začal rychle slábnout, až se ztratil v šumění větru a okolním provozu.

Co to bylo?

Pak se ale rozhodl, že tomu nebude přičítat žádnou váhu. Je-li to Lucifer, ať si kvílí třeba hlasem andělským, odpovídat už mu nebude.

Jenže silnice Chrámovou horu objížděla, nepřibližovala se.

Zkusil odbočit, ale opět narazil na policejní pásku se zákazem vstupu, bylo to tu hebrejsky, arabsky i anglicky, takže tomu rychle porozuměl.

Tak to asi bude kolem dokola, řekl si. Takže – konec jízdy, sesednout, motocykl nechat opřený o strom – zkusíme opět mesrini.

Samozřejmě – v téhle zóně byla mesrini líná jako veš, ale přece jen ho obalila, poskytla mu neviditelnost a i když pomalu a váhavě, ale přece jen se s ním vznesla do výšky. Držela směr, jen se trochu kývala ve větru – což by se jindy nemohlo stát – ale letěla. A Pavel s ní zamířil přímo nad obrovskou jámu, která byla na místě původní Chrámové hory.

Ale když se konečně přenesl přes okraj jámy a podíval se dolů, nic zajímavého nepozoroval. Dole bylo jen kamení. Očekával tam nějaký ruch, ale – nic.

Takže byl zákaz vstupu jen pro ochranu zvědavců? Okraje jámy byly kolmé, Chrámová hora byla vlastně obrovská skála a Sek ji rubal zdola nahoru, dokud se vrchní vrstva nepropadla – proto ta její neuvěřitelná pravidelnost. Stačilo by postavit nahoře zábradlí – jenže kdyby si někdo nebyl jistý, že se všechno nesesype, pak... pak by asi uzavřel celé okolí.

Tady už asi nic není, došlo mu. Proč to je ale tak hlídané?

Mesrini se vznesla těsně nad vršky stromů. A v té chvíli, kdy se před ním v dálce zableskla hladina moře, opět uslyšel ten hlas... i když slovo »uslyšel« nemělo v telepatii stejný význam. Byl to jen hlas, jako kdyby z dálky mňoukal kočičí pěvecký sbor.

Pavel zamířil k moři.

Motocykl by byl rychlejší, ale Pavel se potřeboval zamyslet. Zřejmě byl opět na falešné stopě, tahle oblast skrývala něco jiného. Ale co? A co ten hlas? Má ho považovat za něco kladného, nebo to pochází od Lucifera a má je to zhypnotizovat, či co...

Hlas se ale po chvilce ztratil úplně.

Ploužící se mesrini se mezitím přece jen dovleklo k pobřeží a za ním začalo opět zrychlovat.

Vrátí se domů. Co na tom, že je teprve dopoledne. Dnešek nebyl úspěšný, ale zbylo mu více času, raději se podívá na možnosti Seka. Aspoň ten čas lépe využije...

Zamířil směrem k Řecku...

V Doupěti se ke vzájemnému údivu sešli všichni tři.

„Cože tak brzy?“ uvítala Pavla Milča, ačkoliv se sama do Doupěte vrátila dříve než on.

„Nevím,“ odtušil neurčitě. „Naletěl jsem na falešnou stopu. Když jsem to poznal, řekl jsem si, že se raději doma v klidu na něco podívám.“

V té chvíli však do Doupěte přistála Zdenka – a byla jaksepatří překvapená, když zjistila, že je poslední. Ale ani od ní se nedozvěděli, proč se předčasně vrací.

„Nevím,“ snažila se vzpomenout si. „Najednou mi všechno připadalo nesmyslné. Řekla jsem si, že si udělám chvilku volna.“

„Poslyš – neslyšela jsi taky takový podivný... hlas?“ obrátila se na ni Milča.

„Slyšela,“ trochu se rozjasnila Zdenka. „Ty taky?“

„Jo, taky,“ přisvědčila Milča.

„Já ten hlas slyšel už včera,“ přiznal se Pavel.

„Už včera?“ podívaly se na něho obě. „A proč jsi nám nic neřekl?“

„Nějak jsem nepochopil, co to bylo,“ pokrčil rameny.

„Já taky ne,“ přiznala Milča. „Ale strašně to na mě zapůsobilo. Prostě jsem přestala myslet na to, proč jsem v Kijevě a co tam mám dělat, a otočila jsem se domů.“

„Já taky,“ přidala se k ní Zdenka.

„Pokoušel jsem se tomu hlasu odpovědět,“ přiznal Pavel. „Ale protože nemluvil, spíš zpíval, zkusil jsem mu telepaticky zazpívat melodii »Škoda lásky«, ale nezdálo se mi, že bych měl úspěch. Ten hlas za chvíli zeslábl a zmizel.“

„Takže jsi úspěch měl,“ řekla Milča s naprostou určitostí.

Zdenka mlčela, ale oči se jí rozšířily, jako kdyby jí až teď cosi došlo.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Pavel.

„Protože na mě ten hlas spustil právě tu melodii »Škoda lásky«,“ řekla Milča.

„Na mě taky,“ přidala se Zdenka.

Chvíli bylo ticho, nikdo z těch tří nevěděl, co na to říci.

„Myslel jsem si, že mě to nevnímá,“ řekl – celkem zbytečně – Pavel.

„Tak zřejmě vnímalo,“ pokývala Milča hlavou soucitně.

„Dobře – ale co to vlastně je?“ zavrčel nesouhlasně. „V první chvíli jsem měl dojem, že se s námi chce někdo domluvit, ale pak mě napadlo, že to může pocházet i od Lucifera a zařekl jsem se, že už na to odpovídat nebudu.“

„Ale ono to reagovalo,“ kývla hlavou vážně Milča.

„Mohlo to být i od Lucifera,“ opakoval nerozhodně Pavel.

„Mohlo, ale nemuselo,“ uvažovala Milča.

„Když nad tím budeme uvažovat, dnes nás ten hlas donutil předčasně se vrátit,“ pokračoval Pavel. „Tím nám zabránil poslat do »Konečné stanice« přinejmenším pár stovek Cechapů. Kdo jiný než Lucifer je mohl před námi zachránit?“

„Donutil?“ opakovala po něm Milča.

„Mě samotnou napadlo vrátit se,“ bránila se Zdenka. „Nikdo mě k tomu nenutil.“

„A nejhorší je, že si to myslíme všichni tři,“ pokračoval Pavel. „Vrátili jsme se do Doupěte už před obědem. Já jsem se chtěl v klidu zaměřit na Seka. Chtěl jsem se ho zeptat, proč létá mesrini u Jeruzaléma tak pomalu. Sek je neuvěřitelně složitý a určitě má tisíckrát víc možností, než kolik jich my tři využíváme. Někdy odpovídá mlhavě, jindy stručně, jasně a snadno

pochopitelně, zřejmě hodně záleží na tom, jak se ho člověk zeptá. Takže jsem si dneska nad Jeruzalémem řekl, že poletím domů a pěkně v klidu se ho na to vyptám. Podle mě to byl dost dobrý důvod k návratu. Proč jste se ale vrátily vy dvě?“

„Proč ses ho nezačal vyptávat přímo na místě?“ položila mu Milča místo odpovědi otázku.

„Jeruzalém je hodně hlučné město,“ odvětil Pavel. „Doupě je proti němu ideál ticha. Ale proč ses vrátila jako první?“

„Já vlastně nevím,“ vzpomínala Milča. „Prostě mě najednou napadlo praštit se vším a letět domů. Ani nevím, co bych tady dělala. Možná bych si ze zoufalství pustila televizi, nebo bych se jen tak natáhla na postel... nevím. A co ty, Zdeničko?“

„Taky tak,“ přikývla oslovená. „Najednou mi všechno připadalo jako marnost nad marnost. Ani nevím, proč jsem se zvedla a letěla domů.“

„Tak vidíte, holky?“ zvedl prst Pavel. „To by přece potvrzovalo moji domněnku, že jde o dílo Lucifera, který nás chce zhypnotizovat. Přestaneme škodit Cechapů, smíříme se s otroctvím...“

Chvíli bylo ticho. Pavlovy vývody vypadaly logicky. Že by je Lucifer dokázal tím hlasem i na dálku zhypnotizovat? U něho by se tomu dalo věřit, měl přece možnosti starých Okchygů!

„Mám nápad!“ řekla náhle Zdenka. „Kdyby to mělo být tak, jak říkáš, kdyby nás chtěl Lucifer opravdu uhranout, viděla bych jako nejlepší odpověď odletět teď hned do nejbližšího města a vybrat tam všechny Cechapů, co tam najdeme. A to bez ohledu na bankéře a jiné bafuňáře!“

„Ale co kdyby to nebylo od Lucifera?“ namítla Milča.

„V tom případě jen nahradíme, co jsme dneska my dvě zanedbaly,“ pobídla ji Zdenka.

Pavel neměl nic proti tomu, takže se neprodleně dohodli. Vyletí spolu do některého většího města v Čechách, kde ještě nebyli, a zlikvidují tam všechny Cechapů, na které narazí.

Zdenka navrhla Kladno, Milča Plzeň a Pavel tedy navrhl, aby si o to »stříhly«. Když pak Milča rozstříhla Zdence její papír, nasedli společně do mesrini a zamířili do Plzně.

Bylo pořád před obědem, ale když nalétli na Plzeň od severovýchodu, nemohli si nevšimnout velikého policejního rojení. Policejní auta mířila k

radnici, ale stačil letmý pohled a všem třem bylo jasné, že půjde o malé ryby – mezi policisty nebyl ani jeden se svatozáří. Policejní špičky zřejmě tu akci, či co to bylo, svěřily nižším hodnostem.

Horší bylo, že se Policie nejvíc zajímala právě o radnici, kam se trojlístek chystal také. Kolem budovy již stálo několik policejních aut a uniformy se tam jen hemžily.

„Co se to tam děje?“ zeptala se Zdenka, ačkoliv její kamarádi nevěděli o nic víc.

„Nevím,“ odvětil Pavel. „Ale je tu příliš husto, nepřesuneme se jinať?“

„Tak přece Kladno!“ podala návrh Milča, aby vyhověla i Zdence.

Obrátili se tedy na sever, ale v Kladně narazili na stejný problém – veliké hemžení policistů, vesměs nižších hodností. A také kolem radnice a přilehlých domů.

„To je schválnost!“ zavrčela Milča. „Sleť dolů, Pavle, zeptáme se někoho, co se tady děje.“

Na konci náměstí proti kostelu před budovou Komerční banky stála další policejní auta, kromě nich tam byl ale už i houf živě diskutujících čumilů, zatlačených za policejní pásku. Pavel se snesl stranou v uličce, kde nebylo tolik lidí, tam zrušili mesrini a šli pěšky na náměstí.

„To už je vrchol!“ slyšeli jakéhosi zuřivě gestikulujícího tlouštíka. „Nejsme ani ve Francii, ani v Americe! Tak proč se zaměřili i na nás?“

„Nevíte náhodou, co se tady děje?“ oslovil Pavel prvního přihlížejícího zvědavce, ke kterému všichni tři došli.

„Ale – zmizelo úplně nečekaně spousta lidí najednou!“ ohlédl se po nich tázaný. „Je to nějaká záhada, není přece normální, aby se tolik lidí znenadání vypařilo!“

„Jaká spousta lidí?“ chtěl vědět Pavel.

„No – spousta!“ odvětil mu přihlížející. „Říká se, že záhadně zmizeli všichni radní. V bance se skoro ve stejnou chvíli ztratilo taky množství lidí a slyšel jsem, že ze stejného důvodu volali na Policii i naproti z děkanství, takže Policie, městská i státní, neví kam dřív skočit.“

„Skoro jako po našem nájezdu,“ obrátila se Milča tiše k Pavlovi.

„Jenže my za to nemůžeme!“ vrtěla hlavou Zdenka. „Já jsem byla v Madridu a ty, Miládko, jsi snad byla pořád ještě v Kijevě, ne? Ledaže by Pavlíček...“

„Já byl v Jeruzalémě,“ ujistil je Pavel. „Ale všimněte si... chybí všichni zdejší Cechapů, ale my za to určitě nemůžeme. Neodnesl si je nakonec někam Lucifer, aby byli před námi v bezpečí?“

„Jó, mladej, kéž by si sám Lucifer všechny ty papaláše odnesl!“ komentoval to chlapík, který zřejmě zaslechl z jejich domluvy jen pár střípků. „To by nám bylo líp, beztak všichni jen kradli!“

„Moment – počkejte tady!“ požádal Pavel kamarádky – a zmizel. Ani nejbližší zvědavci si toho nevšimli, všichni byli zaujatí děním za policejní páskou, ačkoliv se tam nedělo nic víc než nervózní pobíhání policistů.

Pak se náhle Pavel opět objevil.

„Holky – ale ono to tak bude!“ vyhrkl. „Na radnici není ani jeden Cechapů, v Komerčce taky a koukal jsem okny do děkanství, taky žádná svatozář! Oni všichni zmizeli!“

„Polet’me do Prahy!“ navrhla ihned Milča.

„Jsem pro!“ opáčil Pavel a zatočil se mezi dívky – aby vzápětí i s nimi zmizel.

Tentokrát si toho jeden z přihlížejících všiml, ale ať na to místo zíral jak chtěl, mladá trojice už se neobjevila.

V této chvíli mířila do Prahy...

Praha – matka měst, byla protkaná modrými světly policejních vozů. Střed města jich byl plný, ale nejvíc se rojili na Malé straně. Neviditelné mesrini zakroužilo pomalu nad Parlamentem, pak nad sídlem vlády a nakonec obkroužilo Hradčany, ale všude stejný obraz.

Nikde žádná svatozář, která by prozrazovala Cechapů.

„Kam zmizeli?“ tázal se ustaraně Pavel. Byla to ovšem řečnická otázka, protože dívky věděly stejně málo jako on a vysvětlit mu to nemohly.

„Vraťme se do Doupěte, podíváme se na televizní zprávy!“ navrhla po chvíli Milča. „Tam by to snad mělo být.“

Pavel ani Zdenka neměli žádný protinávrh, takže Pavel otočil směr letu k Doupěti a zakrátko už si zapínali malý bateriový televizor, na kterém Milča nedočkavě přepínala stanice.

Bylo to ve zprávách, i když ne ve všech. Většina českých televizních stanic vysílala jakési naučné pořady – šlo zřejmě o náhražky, neboť obvyklé pravidelné pořady vysílat nešly. Nicméně se Milče podařilo přepnout na

kanál, kde se mladá, zjevně naprosto nezkušená hlasatelka pokoušela zprávy aspoň číst.

Jak se zdálo, vlna únosů tentokrát nezachvátila jen Čechy, ale celou Evropu. Pokud nějaké zprávy ze zasažených míst přišly, vždy hovořily o náhlém a nepochopitelném zmizení statisíců lidí, často velice důležitých. Nejen v Čechách, ale všude v Evropě zmizely celé parlamenty a vlády, ne jen ministři, ale i drtivá většina zaměstnanců. Podobně jako zpočátku ve Francii, zmizeli i tentokrát všichni bankéři, jenže po celé Evropě.

Během vysílání zřejmě došly do televizní redakce další zprávy ze vzdálenějších oblastí světa, ale okruh vlny únosů se tím ještě rozšířil. Pokud z některého kouta světa podobné zprávy nepřišly, nebylo to tím, že by se to tomu koutu vyhnulo, ale spíš to svědčilo o úplném přerušení spojení.

Zmizely snad všechny světové vlády, všechny parlamenty, ztráta manažerů ochromila banky i správní rady podniků. Policie celého světa se snažila zvládnout miliony hlášení o zmizelých.

Nikdo si s tím nevěděl rady a nejméně ze všech trojice mladistvých únosců v Doupěti, která to tentokrát sledovala v neobvyklé roli nezúčastněných diváků.

„Teda – jestli je tohle Luciferovo dílo...“ zmohl se Pavel jen na nedokončený povzdech.

„To by dokázal i bez Seka nesrovnatelně víc než my,“ zhodnotila to uznale Milča.

Jenže v té chvíli se stalo cosi, co celou situaci proměnilo v horror.

Mladičká, nezkušená televizní hlasatelka četla všecky dosavadní záhadné zprávy se zvědavým údivem, ale poslední zprávu přečetla tak vyděšeně, jakoby šlo o horror.

Právem.

„Občané!“ četla s bledým obličejem. „Podle této, dosud nepotvrzené zprávy... vzlétly veškeré americké strategické rakety s nukleárními hlavicemi... a dvě světové agentury hlásí, že se totéž děje i na straně Ruska. To by znamenalo...“ Hlasatelka se úplně zajíkla hrůzou.

„Atomová válka!“ dodala hrobovým hlasem Milča.

„Lucifer!“ dodal Pavel.

Luciferovy varhany

Za druhé světové války uvedli Rusové na frontě novou tajnou zbraň, označovanou kódovým jménem »Kaťuša«. Jednalo se o mohutný raketomet na automobilovém podvozku a v místě, kam ta »nadílka« dopadla, zavládlo na pár hektarech v trvání několika okamžiků pravé peklo, kde nepřežila ani myš. Tanky ani obrněná auta vojáky vůbec nechránily a kdo měl štěstí, aby to peklo viděl jen ze strany, takže ho vlastně neohrožovalo, potřeboval velice často čisté kalhoty. I ostříleným německým veteránům z toho občas povolily svěrače...

Němci tu příšeru nazvali »Stalinovy varhany« a báli se jí jako čert kříže. Měli proč.

Sami přitom měli v té době jakýsi šestihlavňový raketomet, jenže s Kaťušou se srovnávat nedal, z německého raketometu si Rusové nic nedělali.

V šedesátých letech dvacátého století se Číňané usnesli, že malý ostrůvek Damanskij na řece Ussuri patří Číně a že odtud musí »sovětské okupanty« vyhnat. Na čínském břehu byla nedaleko od ostrůvku čínská opevněná vesnice, oficiálně »zemědělské družstvo«, kam se postupně tajně natáhlo asi pět tisíc čínských vojáků i se zbraněmi a těžkou bojovou technikou.

Rusové měli rozkaz na provokace neodpovídat, ovšem jen tak ustoupit samozřejmě nemohli. Poslali tedy na ostrov jako demonstraci síly nejmodernější tank, Číňané jim ho zničili pancéřovkou a čínští odstřelovači postříleli i posádku, když se snažila hořící kolos opustit. Na čínské straně nastal obrovský jásot, čínští vojáci vtrhli na Damanskij, postříleli ruské pohraničníky a zakopali se tam.

Rusové to ihned telefonovali Brežněvovi, jenže ten v té době seděl ve vlaku, jel na jakousi státní návštěvu a neměl o ničem přehled. Prý se ale našel a zařval do telefonu:

„Zastavte je, k čertu! Všemi prostředky!“

Velitelé to pochopili nejen jako zrušení rozkazu »neodpovídat na provokace«, ale i jako příkaz porušit konečně utajování nejmodernějšího sovětského raketometu. Nabili tu obludu vším, co měli ve skladu – od nejnovějších, dosud pořádně nevyzkoušených termobarických střel až po neškodné signalizační a dýmové rachejtle, přijeli s ní na dostřel a pak to

naráz, jedinou salvou odpálili.

Američané to nezúčastněně pozorovali z družic. Na řece Ussuri se zablesklo – a pak byl klid.

V té chvíli se pět tisíc Číňanů vypařilo i s vesnicí.

Rána – záblesk – a ticho. Z opevněné vesnice zůstalo jen hladké kluziště, neboť se tam stáhla roztátá voda z okolního sněhu a krátce poté tam zamrzla. Z pěti tisíc Číňanů, z aut a tanků nezůstalo vůbec nic. A nebylo ani koho pohřbívat.

Obrovské, hladké kluziště místo opevněné vesnice.

Čínské hlavní velitelství o tom dostalo zprávu, které zprvu nikdo nechtěl věřit. Atomový úder to nebyl – ale taková zkáza? Poslali tam styčné důstojníky, ti to zasněžené kluziště obhlédli a vrátili se s očima navrch hlavy – Rusové použili nějakou novou tajnou zbraň!

Čína tedy poslala Moskvě pokornou omluvu za ten »neuvážený vpád«, Brežněv se výjimečně projevil jako grand – nejenže omluvu přijal, ale navíc na důkaz, že to chce s Čínou urovnat, jim ten sporný ostrov Damanskij velkoryse daroval. Proč ne, je to beztak placka půl metru nad hladinou, nic tam není a každé jaro, když tají ledy, úplně zmizí pod vodou Ussuri...

Na čínsko-ruské hranici nastal mír. Vynucený strachem, ale nadlouho – takže to stálo za to...

I Američané, kteří to pozorovali z družic, se zalekli, cože to ti Rusové zase vymysleli. Dlouho pak po světě kolovaly fámy o ruské tajné zbrani a aspoň pár let se dalo trochu volněji dýchat.

Začalo dokonce odzbrojování – obě strany se zavázaly snížit počty svých jaderných hlavic i nosičů a Rusové i v následujícím století prodávali Američanům obohacený uran ze svých hlavic, smíchaný s ochuzeným uranem, aby nebyl použitelný jako jaderná nálož, ale vystačil jako kvalitní náplň do běžných energetických jaderných reaktorů...

Lucifer však jaderné hlavice zničit nenechal. Američané proces odzbrojování zastavili a také Rusové jim přestali dodávat levné jaderné palivo do reaktorů.

Velmocem zůstalo pořád dost atomové munice, aby dokázaly způsobit peklo na celém světě.

A dnes – Čechapú náhle a nečekaně zmizeli. Nejspíš do jejich vysněného světa – Negetty.

A Lucifer spustil fugu na varhany...

Sestřelit letící jadernou hlavici je prý dnes možné. Ale sestřelit tisíc jaderných hlavic – to už je prostě nemyslitelné. Na tohle – navzdory velkohubým řečem – žádná velmoc nemá.

Když Pavel vyskočil od televize, byl v první chvíli bezradný. Ale protože nad touto možností, byť si ji dosud nechtěl připustit, uvažoval už dříve, nezůstal bezradně stát.

Sestřelit tisíc jaderných hlavic nemůže žádná velmoc světa – jedině Sek má větší možnosti.

Spojil se s ním ihned telepaticky a zadal mu úkol – najít všechny létající předměty ve výškové hladině mezi patnácti a osmdesáti kilometry. Níž běžně létají dopravní letadla, ve vzduchu jich jsou nejspíš tisíce, nad osmdesát kilometrů budou družice, i těch tam bude pár desítek, ale ve vrstvě mezi tím létají jen mesrini – a strategické rakety. A mesrini tam určitě nejsou. Najdi je a anihiluj, předal Pavel Sekovi strohý příkaz. „Kolik jich vlastně bylo?“

Ze Sekovy odpovědi ale nebyl po několik drahocenných vteřin moudrý.

„Ani jeden létající předmět,“ ohlásil mu Sek lhostejně.

Jak to? vybuchlo to v Pavlovi. A co všechny ty strategické rakety?

Pak si představil, jak mohou letět. Nejsou to letadla, aby vzlétly do letové výšky, tam poklidně přešly do vodorovného letu, letěly tak hodinu či šest a až na místě začaly klesat. Některé střely tak létají, těm se říká »s plochou dráhou letu«, ale patří mezi taktické, ne strategické zbraně. Balistická křivka vypadá jinak a strategické nukleární rakety letí výš, v nejvyšším bodě dráhy jsou jistě vysoko nad nejnižšími drahami družic.

„Pavle, co je s tebou?“ zeptala se ho v té chvíli Zdenka, která se k němu otočila od zpráv.

„Neruš!“ odmítl ji. „Snažím se přimět Seka, aby ty atomové hlavice sestřelil!“

„Myslíš, že to dokáže?“ upnula se k němu s nadějí – a i Milča při tom viditelně ožila.

„Doufám,“ odbyl je. „Anihilovat umí, ale proboha, nechte mě, Sek není žádná sranda!“

Dívky okamžitě zmlkly, ale přestaly se dívat na televizi, kde právě

běžely chvatné reportáže z evakuací milionů lidí do protiatomových krytů, místo nich sledovaly Pavla.

Ten po chvíli horečnatého přemýšlení zadal Sekovi jiný příkaz – vyhledat a anihilovat letící předměty ve výšce nad patnáct kilometrů, jejichž dráha nesleduje povrch Země – buď stoupají nebo klesají. Ano, jediné tady mohou být všechny nukleární hlavice, vyslané Luciferovými poskoky!

Sekova odpověď ho ale vyvedla z míry ještě víc. Žádný létající předmět nad Zemí nesplňoval tu podmínku. Jako kdyby kolem Země nekroužilo budoucí nukleární peklo.

Ačkoliv – ani to není přece nemožné. Ani balistické rakety nemění výšku nepřetržitě, nejprve stoupají, pak zase klesají, ale právě v nejvyšším bodě se dají opravdu jen těžko rozeznat od družic. Pokud vystoupaly právě do maximální výšky, Sek je Pavlovým příkazem neodliší.

Co teď? Vymyslet ještě lépe upřesněnou podmínku? To bude těžké, zrovna ho nic nenapadá. Tak snad počkat, až se dráha balistických náloží začne sklánět k cílům? To zase zbude příliš málo času k zásahu – možná to stihne, viděl ho hladce anihilovat tisíce tun, když vytvářel kilometrové jámy pod hvězdnými branami, tohle bude proti tomu co do množství hmoty prkotina, jenže těch pár desítek tun je příliš ničivých, než aby směla některá z nich proniknout až k cíli...

Pavel ztrácel drahocenné vteřiny, jen si představoval, jak se vysoko nad atmosférou ženou na předem určené cíle nevelké hlavice... ale proč to pitomec Lucifer dělá tak složitě, vždyť by stačilo, kdyby je nechal odpálit na místě, nač se s nimi dopravovat přes půlku světa... jenže to by nejspíš prokoukly i vojenské khaki mozky, kterým nevadí poslat střely »na nepřitele« v bláhové naději, že se to nedotkne jejich vlastní kůže...

Jestli je ale pravda, že všichni Cechapů zmizeli do bezpečí na Negettu, pak tu atomovou válku vedou už jen lidé! Ovšem dobře vycvičení a vychovaní ke slávě Cechapů!

Ale – co s tím? Čas ubíhá, střely letí – a jediný, kdo to šílenství může zastavit, vyčkává!

Dobrá – nedá se dělat nic jiného, obětujeme satelity. Bude to nutné zlo, ale lepší než...

„Najdi a anihiluj všechny předměty, obíhající kolem Země nad výškou patnácti kilometrů!“ poručil odhodlaně Sekovi. „Kolik jich bylo?“

„Nesmíš ublížit živé bytosti!“ odmítl Sek jeho příkaz.

Jaké živé bytosti? létalo Pavlovi hlavou zmateně. Přece v těch střelách nesedí kamikaze? Ledaže – no jo, úplně zapomněl na mezinárodní stanici ISS! A může v tom být i osamocená stíhačka, která si jen tak vyletěla do patnáctikilometrové výšky... lidi jsou zkrátka nevyzpytatelní...

Tak znovu, lépe určit výškový interval... a teď fofr, lidi přece nemohou být všude...

„Nesmíš ublížit živé bytosti!“ odmítl Sek další příkaz.

Pavlovi vystoupil na čele studený pot. Aby to nakonec nestihl!

Rychle uvažoval, jak to udělat, aby se do jeho kritéria nedostal žádný pilot.

„Najdi a anihiluj všechny předměty ve výškovém pásmu mezi patnácti a osmdesáti kilometry, jejichž dráha se blíží k Zemi. Kolik jich bylo?“

„Nesmíš ublížit živé bytosti!“ odpověděl tvrdošíjně Sek.

To snad ne, bránil se Pavel přijmout porážku. Podle času od startu by už měly všechny hlavice klesat! Leda by už byly pod úrovní patnácti kilometrů – jenže to by mu utekly všechny! Proboha, to přece nemůže být pravda! Jestli se jedná o klesající stíhačku, bylo by lépe anihilovat ji i s pilotem, než dopustit pád nukleárního pekla pro miliony lidí!

V té chvíli ale Pavel uslyšel opět Hlas. Zděšeně se rozhlédl – ale podle nelíčeného údivu dívek pochopil, že ho tentokrát slyší všichni tři naráz. Druhý rozdíl byl, že tentokrát Hlas nezpíval.

Oslovil je.

Všichni tři teď slyšeli místo pouhé hudby jakási slova – či spíš telepatické pojmy.

„Chceš zrušit ničivé předměty, obíhající kolem světa? Žádné tam nejsou.“

„Ale podle zpráv, které mám...“ zkusil namítnout, ale Hlas ho předešel.

„Ano, byly tam,“ oznámil jim. „Byly příliš ničivé, proto jsme je zrušili, dřív než jste to chtěli udělat vy. Ale teď už tam nejsou.“

„Kdo vlastně jste?“ vzpamatoval se Pavel. „Nejste Cechapú, že?“

„Ne, nejsme,“ v odpovědi Hlasu jakoby se chvěl úsměv. „Ale známe je. Sužovali vás, že? Ale chtěli váš svět opustit, proto jsme jim v tom pomohli. Přenesli jsme je na jejich svět Negettu, jak si to sami přáli.“

„To vůbec nebyl dobrý nápad!“ zachmuřil se Pavel.

„Proč si to myslíte?“ zarazil se Hlas.

Pavel mu tedy v krátkosti vysvětlil, že Cechapů jsou parazité a přenesení na jejich vyhlédnutý svět tam jen přenesou i otroctví lidského druhu.

„Ano, tak by to jistě udělali,“ odpověděl jim Hlas. „Jsou chorobně žádostiví po nesmrtelnosti. Budou ji tedy mít – ale už bez dalších otroků.“

„Jak to ale chcete zařídit...?“

„Oni sami už prakticky nesmrtelní jsou,“ odvětil Hlas. „Zajistili jsme tedy nesmrtelnost jejich současným hostitelům, ale znemožnili jsme jim rozmnožování. Zůstanou tedy tak jak jsou teď.“

„Cechapů jsou ale dobří v biologii!“ namítl Pavel rychle. „Překonají to!“

„Jsou dobří,“ souhlasil Hlas. „Ale ne tak dobří jako my.“

„Ale – nevím, jestli to víte, mají zvlášť dobrého biologa, Okchyga!“ varoval je Pavel. „Říkají mu Lucifer!“

„Známe ho,“ zbarvil se Hlas opět nakrátko do trpkého úsměvu. „Ten jediný měl nesmrtelné tělo – bude tedy nesmrtelný, ale ani on, ani ostatní Cechapů se už ze světa Negetty nikdy a nikam nedostanou. Žádné další otroky mít nebudou, budou jen sami mezi svými. Však oni brzy pochopí, že nesmrtelnost toho druhu může být i trestem...“

„Ale... kdo jste vlastně vy?“ chtěl vědět Pavel. „Pomohli jste nám, ale rádi bychom...“

„Kdybyste znali světy Zuznelai...“ začal Hlas.

„S těmi jsme se ještě nedávno kamarádili!“ řekl rychle. „Jenže pak jsme se rozešli. Chtěli po nás pokračování Cechapů ve světě Mlávydó, jenže se stejnými otroky jako na Zemi.“

„A vy jste to odmítli, to už víme,“ sdělil jim Hlas. „Naše řešení problému Cechapů je pro vás přijatelnější?“

„To se ví!“ souhlasil nadšeně Pavel.

„Ale vy jste Cechapů tady na Zemi zabíjeli!“ Hlas trochu ztvrdl.

„A co jsme měli dělat jiného?“ opáčil trochu dotčeně Pavel. „Měli jsme je nechat na nás dál parazitovat? My jsme chitžará žádali, aby jim udělali nesmrtelná těla, ale oni nás odmítli!“

„To byla chyba chitžará,“ připustil Hlas. „V tom s nimi nesouhlasíme. My jste to tak udělali, podle nás to bylo ze všech možných řešení to nejméně zlé.“

„My jim to pak taky řekneme, ale... kdo vlastně jste?“ opakoval Pavel stejnou otázku.

„Vy nás neznáte,“ odpověděl Hlas. „Ale na Zuznelai si snad ještě vzpomenou na Okchygy!“

„Vy jste staří Okchygové?!“ vyjekl Pavel. „Pak už víme, jak vypadáte! A to se ví, že si na vás vzpomenou i chitžará na Zuznelai!“

„Nejsme staří Okchygové,“ opravil ho Hlas. „Jsme Noví Okchygové, vypadáme úplně jinak, než jak si nás snad ještě pamatují na Zuznelai.“

„Tak vám aspoň ohromně děkujeme za pomoc v poslední chvíli!“ řekl Pavel – a obě dívky mu začaly opatrně přizvukovat.

„Neděkujte,“ zarazil je Hlas. „Pomohli jsme vám od Cechapú, neboť je známe odedávna, ale víc už vám nepomůžeme. Nezvykejte si na pomoc. Byl to náš jediný zásah za poslední milion let – a aspoň tak dlouho ojedinělý i zůstane. Proto jsme se kdysi odtrhli od Zuznelai – aby se nespolehali na naši pomoc. Vesmír je naštěstí dost nekonečný, abychom v něm neměli sousedy. Dál si musíte pomoci sami. A snažte se, aby to nebylo – vraždami.“

„Neměli jsme jiné východisko!“ opakoval zatvrzele Pavel.

„Proti Cechapú vám to uznáme – ale ne proti vlastním. Nic už nebudeme řešit za vás.“

„Dobře, poradíme si bez zabíjení,“ slíbil Pavel. „Ale necháte nám na Zemi Seka?“

„Máte tu opravdu starý typ,“ ujistil je Hlas. „Raději se nespolehejte ani na něho.“

„Proč?“ zarazil se Pavel. „Myslíte... že už se nám brzy rozbije?“

„To ne,“ Hlas se opět usmál. „Ale je to starý typ a vás je na Zemi příliš mnoho, nebude stačit pro všechny. Energie má dost, můžete ho jako dosud využívat k přemísťování, ale vytváření hmoty brzy narazí na hranice jeho možností. Stačil by vám vytvářet hmotu jen kdyby vás byla dvacetina.“

„I to by bylo užitečné!“ spokojil by se s tím Pavel.

„Bylo, když to vyřešíte bez dělení vašeho druhu na poddruhy »s výsadami« a »bez výsad«.“

„To nemáme v úmyslu,“ ujistil Hlas Pavel. „S tím už máme hrozně špatné zkušenosti.“

„Dobře hovoříš,“ pochválil ho Hlas. „Snažte se tedy.“

Pak zmizel. A byli zase jen tři. Tři Vědoucí na celý svět.

„Tak – a co teď?“ zeptala se Milča, když se smířili s tím, že jim Hlas zmizel.

„Co teď?“ opáčil Pavel. „Okchygové to vlastně vyřešili za nás. Cechapů odnesli do pekla – či spíš do Negetty, kam se ty bestie tak jako tak chystaly, zneškodnili i Luciferovo nukleární bouchnutí dveřmi – proto už Sek nenašel žádnou letící atomovou hlavici! Takže prakticky splnili všechno, co jsme si uložili za úkol.“

„Všechno ne,“ nesouhlasila Milča. „Možná nás zbavili většiny problémů, ale zanechali nám jiné. Například banky – snažili jsme se nezpůsobit velký chaos, aby se všechno naráz nezhroutilo, proto jsme v nich ponechávali část Cechapů. Oni je ale odstranili všechny a naráz. Ještě uvidíme, co z toho vznikne za galimatyáš!“

„Gežgové a lipóld'ové se s tím taky vyrovnali,“ podotkla Zdenka.

„Jenže za jak dlouho?“ připomněla jim Milča. „Na Gežgay jim to trvalo skoro sto let!“

„Máme dost času,“ řekla Zdenka lehkomyšlně.

„To není tak jisté,“ namítla Milča. „Slyšeli jsme to všichni: Sek pro ty miliardy lidí nepostačí. Jenže při chaosu, jaký nejspíš nastane, můžeme čekat ledacos. Hladomory, války o vodu...“

„Napadlo mě to taky,“ souhlasil Pavel. „Jenže – jestli to chápu správně, Okchygové hovořili s chitžará na Zuznelai. Přinejmenším nám říkali, že s nimi nesouhlasili. Pak bych řekl, že přesunuli do Negetty i všechny Cechapů, které jsme na počátku stihli poslat do Mlávydó.“

„Odnegli je tedy do Negetty všechny,“ pokrčila rameny Milča. „Určitě je tam nenechali sedět s holýma rukama někde na poušti, to by jim nezařizovali nesmrtelnost. Okchygové jistě dobře vědí, co Cechapů vyváděli gežgům a lipóld'ům – takže za všechny miliony vražd, co kde komu provedli, je odsunuli do nějakého ráje a nás nechali osudu. No, aspoň nás varovali, že pro nás nehnou prstem a Sek nás neuživí, takže se musíme postarat, aby na Zemi nevypukl třeba už napřesrok hladomor. Což je vysoce pravděpodobné, když se nám všechno zhroutí...“

„Hele – nekřivdi jim,“ klidnil ji Pavel. „Ten chaos by tu byl i díky nám. Byl by zázrak, kdyby se nám podařilo zbavit se Cechapů a nespadnout do té

žumpy... Zabránit hladomoru bude tak jako tak úkol pro Titány, jenže by nás nikdo nevaroval, že na to Sek nestačí. Na Gežgay trval chaos sto let, my snad máme lepší pozici.“

„I když už pro nás Okchygové nehnou ani prstem?“ vyjela na něho Milča.

„Hnuli snad prstem pro gežgy?“ opáčil. „Ani náhodou! U nás zasáhli víc než dost, nemyslíš? Poprvé za milion let! Asi uznali stav na Zemi za dobrý důvod k zásahu, ale řekli to jasně – to bylo poslední hnutí prstem pro nás, dál už se musíme postarat sami. Nebudou nás vodit za ručičku.“

„Taky si myslím, že pro nás udělali až dost,“ přidala se k němu Zdenka. „A nemáme úplně holé ruce. Nechali nám Seka – i Pavel jim potvrdil, že nám to bude stačit. Můžeme to s ním vylepšit.“

„Kdyby na to Sek stačil, vykašlali bysme se na pozemské továrny i zemědělství a bylo by po chaosu hned!“ řekla Milča.

„No jo,“ připustila Zdenka. „Ale kde by potom byla naše sebeúcta?“

„To je pravda,“ přidal se Pavel. „Určitě bude lépe, když se lidé o sebe postarají sami. A nejde jen o uraženou sebeúctu. Kdyby Sek teď znenadání nahradil pozemské hospodářství, drtivá většina lidí by přestala cokoli dělat a Země by se změnila ve svět lenochů.“

„Jo, to jsem někde viděla,“ zasmála se Zdenka. „Nějaký malíř namaloval, jak by země peciválů vypadala!“

„To byl Brueghel,“ doplnila ji Milča.

„Taky se mi ten obraz líbil, ještě když jsme chodili do města do školy,“ dodal Pavel. „Visel na chodbě naproti sborovně. Lidé ale musí vědět, že za ně nikdo nic neudělá – ani Sek.“

„Tak dnes přece lidé žijí,“ řekla Milča. „Jen se některým žije dost špatně.“

„Můžeme to začít napravovat,“ řekl Pavel.

„Ale jak, když na to Sek nestačí?“ naléhala na něho Milča.

„Nemusí dělat za lidi všechno,“ řekl Pavel. „Může zabránit hladomoru, aspoň ten nás nebude tlačit. Ale za Zemi si budeme zodpovídat sami.“

„My?“ pochybovala Milča.

„Všichni lidi na Zemi,“ upřesnil to Pavel. „My akorát máme větší možnosti, takže budeme mít taky větší povinnosti.“

„Však to zvládneme,“ holedbala se Zdenka.

„Mám totiž ještě něco,“ pokračoval Pavel. „Teď, když už Cechapů na

Zemi nejsou, můžeme otevřít bránu Ančov a vrátit se pěkně pokorně k Zuznelai. Doufám, že nás vezmou na milost, když jim Okchygové vysvětlili, že ve věci Cechapů nebyli tak docela v právu.“

„Myslíš, že by nám mohli pomáhat Zuznelai?“

„Tak nějak,“ přikývl. „Když jim vysvětlíme, jak na tom Země je, mohli by nám pomoci. Ne na Zemi, ale u nich. Vzpomeňte si, jaký ráj připravili pro Cechapů na Mlávýdó! Cechapů jsou pryč, na Mlávýdó je volno. Co kdyby ten ráj věnovali nám? Mohli bychom si tam udělat kolonii a poslat tam lidi, co se na Zemi už moc mačkají.“

„Myslíš, že by nás chitžará ze Zuznelai podporovali?“ pochybovala Zdenka.

„Určitě nám budou vyčítat, jak jsme se od nich odtrhli,“ řekl Pavel. „Jenže Okchygové je za to už jistě pořádně zkritizovali, takže – jisté to není, ale mohli by!“

„A koho bys tam posílal?“ chtěla vědět Zdenka.

„To se ví, že ne nějaké dobrodruhy a zlatokopy,“ ujistil obě Pavel. „Však se to nějak vyvrbí!“

„Myslíš tedy – znovu otevřít Ančov?“ ustupovala Milča.

„Ano – a co nejdřív!“ řekl.

Odstranit z kráteru Ančova blokující vrstvu materiálu byla pro Pavla maličkost.

Pak sestoupil s mesrini až na okraj – a vlétl do víru, který se tam na okamžik zatočil.

Dívky zůstaly viset ve výšce, každá ve svém mesrini. Slíbily mu, že na něho počkají, ale před odletem ho žádaly, aby se tam – navzdory tamějšímu pomalejšímu času – zbytečně nezdržoval.

Hvězdná brána Ančov – jediná jakž takž funkční, byť ne plně – neměla v pořádku směřování. Dalo se změnit jedině prostřednictvím Seka, ale to Pavel zatím nechtěl. Proto se vynořil ze strmé skalní stěny vysoko nad jezerem Ochalaxa na Mlávýdó, ale nepadal do jeho průzračných vod, neboť pořád ještě seděl ve svém mesrini. Na Zemi i na Mlávýdó je vytvářel místně příslušný Sek, ale při průletu branou si je předávali tak plynule, že to cestující ani nezpozoroval. Tak to před miliony let vytvořili ještě Staří Okchygové.

Pavel po průletu branou ihned zarazil let, otočil mesrini a vrhl se zpět proti skále – jenže to už ji přesměřoval na Bah-krukáč, aby se setkal s dávným přítelem Nokimchou. Krátce poté už přistával před hokrovým domkem.

„Vítej u mě!“ čekal ho už Nokimcha. Telepatie je přece jen rychlejší než jakýkoliv letoun, byť nadzvukový, a zavolat nejprve příteli považoval Pavel za svoji povinnost.

Přistál plavně přímo před ním, jen se zhoupł v kolenou, neboť zrušil mesrini ještě půl metru nad šedými dlaždicemi před černým vejcem Nokimchova domu.

„Nic mi nevysvětľuj,“ žádal ho hokr, když ho poplácal po ramenou – snažil se být opatrný, ale přece jen – tygr je tygr, i když má skoro lidské ruce. „Byli tady Okchygové! To ti byl poprask! Ale místo radosti se do nás pustili... vy jste s nimi mluvili ještě před námi, že? Skoro přesně zopakovali všechny vaše argumenty! A Cechapů nám okamžitě odebrali! Prý si vezmou nad nimi dohled sami.“

Vytvořil přímo před domem dvě sedátka, kam se spolu usadili.

„Nám taky vynadali,“ utěšoval ho Pavel. „No – měli proč. Jestli použili stejné argumenty jako my, to by nám lichotilo, jenže nám tvrdili, že už to všechno probrali s vámi. Možná nám zopakovali zase vaše slova, ale... měl jsem dojem, že u vás jednali dřív.“

Sdělil Nokimchovi, jak Okchygové odstranili i ze Země všechny Cechapů a přemístili je na svět Negettu, kde je odsoudili k nesmrtelnosti.

„Tady byli také tak neuvěřitelně rychlí,“ zhodnotil je obdivně Nokimcha. „Tak bleskurychle vyklidit celý svět, to by se nám určitě nepodařilo. Na Mlávýdó bylo znenadání pusto, jen pár našich dohlížitelů se vrátilo, že jim všichni Cechapů záhadně zmizeli, ale to už Okchygové v Puráji jednali se Sněmem...“

„Jak vlastně Okchygové vypadají dnes?“ přerušil Pavel přítele nedočkavou otázkou.

„Vy jste je taky neviděli?“ zarazil se Nokimcha. „U nás se vůbec neobjevili, jen jakýsi Hlas se dohadoval se všemi chitžará najednou. Ale byli to jistě oni, všechny Seky i brány je poslouchaly, jako kdyby poznaly své tvůrce...“

„My jsme taky slyšeli jen Hlas,“ odpověděl mu Pavel trochu zklamaně.

„Jen nám řekl, že už vůbec nevypadají jako dřív. Takže jsme viděli jen jednoho Starého Okchyga – jenže to byl Lucifer, Cechapů v těle jednoho ze Starých.“

„To jste tedy viděli víc než já,“ přiznal Nokimcha. „Pro nás byli Okchygové odjakživa něco tak dávno vymřelého, že jsme neměli ani jejich obrázek.“

„Není to divné?“ pozastavil se nad tím trochu Pavel. „Sekové přece dovedou uchovat obrázky dostatečně trvale, ne?“

„Dovedou,“ přikývl tygr. „Ale dovedou je i vymazat. Což Okchygové tehdy zřejmě provedli.“

„Pár obrázků jsem pořídil prostřednictvím Seka při našem setkání s Luciferem v Yale,“ ujistil ho Pavel. „Určitě je má ještě v paměti, stalo se to až potom, co jsi mu ji vygumoval...“

„To jsem musel,“ omlouval se Nokimcha. „Víš – můžeme si myslet každý své, ale nevýhodou každého hlasování je, že se tím nedá ani odhalit pravda, ani rozhodnout se pro správný postup. Jen se projeví většinové mínění. Jenže to ještě neznamena pravdu a když sto vědců říká **Ano**, může mít pravdu i jeden, který říká **Ne**. Což o to, věda má naštěstí i jiné možnosti, jak pravdu ověřit, ale když se máme rozhodnout, jak máme jednat, tam hlasování prostě nestačí.“

„Měli jsme dojem, že ti to zrovna není po chuti,“ přiznal mu Pavel.

„Nebylo,“ souhlasil. „Na druhé straně, když hrozí nebezpečí z prodlení, může být hlas většiny východiskem. A kde není většina, tam někdy pomůže prostý los. Někdy je i špatné rozhodnutí lepší než žádné, zvláště když případná hádka znemožní uskutečnit i to správné.“

„Jo, to známe,“ přikývl Pavel. „Někdy je lepší prostě si hodit korunou.“

Musel ovšem to úsloví Nokimchovi objasnit, ale ten se jen s pochopením usmál.

„K vyjádření náhody jsou různé prostředky – někomu stačí kamínek. Ale jak tě znám, určitě jsi nepřiletěl jen tak. Když Okchygové odstranili Cechapů ze Země, odstranili tím vlastně předmět vašeho sporu s chitžará. Řekl bych, že jsi přišel obnovit staré dobré vztahy se Zuznelai, ne?“

„Přesně tak,“ přikývl Pavel. „Víš, cítili jsme jako naprostou nutnost postavit se proti dalšímu trvání otrokářství Cechapů, proto jsem...“

„...vyřadil všechny brány JHV a nakonec i Ančov,“ dodal rychle

Nokimcha. „Pochopil jsem to už když jsi ničil ty první, ačkoliv to vypadalo jen jako odstřižení únikových cest pro Cechapú. Ale nechal jsem si to pro sebe, aby to nenapadlo i Dužildáha a jen jsem vám v duchu přál, abyste našli odvahu zničit i Ančov. Postavit nové brány přece umíte.“

„Přiletěl jsem Ančovem,“ řekl Pavel. „Vyřadil jsem ho zasypáním kamením, z naší strany to šlo snadno odstranit. Ale další brány postavím, až jak se dohodneme.“

„Tím lépe!“ souhlasil tygr. „Ale co jste s nimi dělali, když jste je neposílali na Mlávydó?“

„Naházeli jsme je do bazénu s kyselinou,“ řekl Pavel klidně. „Pro nás to bylo jediné možné řešení. Víím, bylo to kruté – ale oboustranně, oni si k lidem taky nebrali servítky. Pozastavili se nad tím i Okchygové, ale nakonec uznali, že jsme neměli na výběr. Pro to množství se nedalo postavit vězení – nebo jiná izolace, aby je zneškodnila. Naštěstí k nám Okchygové přišli dřív, než jsme je zlikvidovali všechny. Dokonce se dá říci, že jsme jich zabili jen malou část.“

„Aha – takže když nám vyčítali, že jsme vám nedali jinou možnost, neznamenal to zničení bran...“ došlo Nokimchovi. „Sněm už stanovisko Okchygů uznal, takže nic nebrání obnovení vztahů mezi Zuznelai a Zemi.“

„Proto jsem tady,“ přikývl Pavel. „Ale mám ještě jednu žádost.“

„Žádost? Povídej!“

„Zuznelai má teď prázdný svět Mlávydó,“ řekl Pavel. „Přišel jsem požádat Sněm chitžará, aby ho světy Zuznelai věnovaly Zemi.“

Hokr se na Pavla podíval dost udiveně.

„To opravdu není obyčejná žádost,“ řekl. „Ten svět... byl sice připravený pro lidi ze Země, ale jen pro ty ovládnuté Cechapú.“

„Ty si vzali na starost Okchygové,“ připomněl mu Pavel. „Nám zase řekli, že Sek na Zemi pro nás nepostačí. Je to podle nich starý model s omezeným výkonem. Budeme se proto muset postarat, aby na Zemi nevypukl hladomor – to je stav, kdy lidé hromadně umírají hladem. Sek jim nepomůže a dosavadní hospodářství na Zemi ovládali Cechapú tak pevně, že se bez nich nejspíš zhroutí. Pak by mohly hladem pomřít miliony lidí. Proto nás tři napadlo požádat o Mlávydó, kam by se mohli odsunout ti nejohroženější.“

„Říkáš, že Sek na Zemi nepostačí?“ zbystřil tygr pozornost.

„Pokud máme věřit Okchygům – tak nám to řekli,“ ujistil ho chlapec.

„Nevěřit Okchygům by byla jistě chyba,“ připustil Nokimcha. „No, tohle bude pro Sněm dost pádný důvod k zamyšlení. Ale jednoduché to nebude, tím si buď jistý.“

„Já vím,“ přikývl hoch. „Na Mlávydó jsou hvězdné brány zabezpečené, aby Čechapú nemohli libovolně cestovat. Může to zůstat v platnosti – lidé Země nejsou všichni tak pohodoví jako my. Ale tu pomoc bychom opravdu hodně uvítali.“

„Kolik lidí žije na Zemi?“ zeptal se Nokimcha stručně.

„Přesně to nevím, ale něco přes šest miliard,“ odvětil Pavel.

„Šest miliard... šest miliard...,“ počítal tygr. „Tolik jich u vás žije na jednom světě? Vždyť to odpovídá dvanácti až patnácti našim světům a Země ani nepatří mezi největší! Všiml jsem si, že je vás tam nějak moc, ale že tolik?“

„To jsi byl v oblastech, kde to ještě není tak zlé,“ ujistil ho Pavel. „Čechy nejsou přeplněné, jinde to je ještě horší. Dvě třetiny povrchu Země jsou moře a velkou část pevnin zabírají i pouště, hory a jiná neobyvatelná místa. A podle odhadu Okchygů by nás Sek obsloužil sotva dvacetinu.“

„To by vás ani Mlávydó nevytrhlo,“ usoudil Nokimcha. „Jak se tam vůbec uживíte?“

„Ještě to jde,“ řekl Pavel. „Ale při kdejaké katastrofě hrozí hlad a lidé často hladem i umírají.“

„To bude stát za mimořádný Sněm,“ rozhodl šavlozubý. „Chitžará se beztak mají pozítří sejít, aby posoudili zásah Okchygů. Přidám jim tvůj požadavek – a řekl bych, že vám vyhovíme. Máš pravdu, Mlávydó je volný svět a přitom už je dost připravený. Počkáš na zahájení Sněmu v mém domě, nebo se chceš ještě vrátit?“

„Vrátím se,“ řekl Pavel. „Kamarádky na mě čekají u Ančova, budou jistě netrpělivé, jak jsme tady dopadli.“

„Tak je tedy ode mne pozdravuj!“ pobídl ho tygr.

„To se ví, že budu!“ usmál se ulehčeně Pavel.

Návrat na planetu Zemi

Pavel se vynořil z Ančova ve viditelném mesrini – na Bah-krukéči neviditelné neměli a Sek je na Zemi jen převzal. Milča s Zdenkou ho proto pochopitelně viděly, ale všimly by si jeho přiletu už podle víru v kráteru Ančova.

„Povídej!“ dychtila hned Zdenka.

„Polet' me domů!“ vyzval je Pavel. „Povíme si to v klidu.“

Musel letět pomalu a nízko, aby ho nezachytily radary Protivzdušného vojska Armády České republiky – kdo ví, jaký magor u nich sedí! Pravděpodobnost sestřelení mesrini byla pořád nulová, ale mohli by vysledovat nové Doupě. Pavel dokonce uvažoval, že radši poblíž Ančova přistane a vymění mesrini za zdejší neviditelné, ale pak nad tím mávl rukou – bylo pozdní odpoledne, slunce zapadlo a snášel se soumrak, takže objevení Doupěte příliš nehrozilo.

Doletěli v pořádku a u lehké večere začali probírat výsledky Pavlovy návštěvy.

Žádost o svět Mlávydó byla troufalá, ale i Nokimcha zřejmě uznal, že by mohla mít naději na úspěch – šest miliard lidí bývá v Zuznelai rozprostřených nejméně na dvanácti světech, přitom mají novější Seky, přeplněnost Země je tedy mimo diskusi. Nokimcha sice tvrdil, že to nezachrání ani Mlávydó, ale přece jen – postačí vystěhovat tam dvacetinu nejohroženějších, které tam Sek uživí, tím ulehčí Zemi a zbytek budou muset dohnat co nejrychlejší stabilizací pozemského hospodářství, kde může Sek přispět jen v nejpotřebnějších místech.

„Myslím si, že nejvíc Zemi prospěje úplné odzbrojení,“ tvrdil Pavel. „Nepřeberné prostředky, zbůhdarma utopené v armádách, dnes lidem škodí, ale když se použijí pro lidi místo proti nim, musí se všechno zlepšit.“

„Jen jestli to zase někteří šizuňkové nerozkradou do vlastních kapes!“ starala se Milča.

„A koho bys chtěl posílat do Mlávydó?“ chtěla vědět Zdenka.

„Jak říkám – do Mlávydó bych posílal ty nejohroženější,“ opakoval Pavel. „Začal bych těmi, kdo nic nemají a přitom nejvíc potřebují – bezdomovci. Po nich tam pošleme nejchudší a nejstarší – spousta lidí je na tom špatně zdravotně a přitom právě ti mohou v Mlávydó získat nový život,

když jim ještě na Zemi dáme ovrósje a na Mlávydó zorganizujeme školení pro nový život.“

„Ale co na Zemi?“ starala se Milča.

„Zemi ulevíme i tím, že odsud vyvedeme ty, o které se ostatní museli starat,“ uvažoval Pavel. „No a to ostatní... můžeme jen doufat, že se nesesype všechno najednou.“

„Až na jednu maličkost,“ podotkla Zdenka. „Jsi si nějak moc jistý, že všichni ti staří a bezmocní budou s přesunem na Mlávydó souhlasit...“

Pavla to trochu zarazilo.

„Proč by nesouhlasili?“ nechápal.

„Spousta ti asi řekne, že radši zemřou na Zemi než aby odešli kamsi do neznáma,“ dodala.

„Ani když jim řekneme, že Mlávydó je tak trochu ráj na zemi?“

„Neuvěří ti,“ zchladila ho.

„A co když jim nabídneme jen cosi jako »ozdravný pobyt« se slibem návratu, jakmile o něj požádají?“ lícitoval.

„To vypadá o něco lépe,“ přistoupila na to Zdenka. „Ale i tak je budeš muset hodně přemlouvát. Nevím, kolik ti to zabere času, ale řekla bych, že tě to přemlouvání bude zdržovat, takže jich zas až tak mnoho neukecáš.“

„Na přemlouvání si někoho najmeme,“ mávl rukou Pavel.

„Já bych začala s televizí,“ řekla Milča. „Má největší vliv.“

„Můžeme to zkusit,“ souhlasil Pavel.

Většina televizních stanic ukončila vysílání ze dne na den a zbývající držely pohromadě jen silou vůle. Technikům se jakž takž dařilo udržet zařízení provozuschopná, ale redakce osiřely. Staří pracovníci sice odkudsi přitáhli nové hlasatele a hlasatelky, ale na nich bylo znát, že to nejsou žádní profíci. Tito amatéři byli ale ochotní táhnout to dál zuby nehty a jen proto televize vysílala.

Lidé jim ale byli vděční a amatérismus jim rádi odpustili, hlavně že úplně neoněměly všechny televize. Komerční stanice se totiž zhroutily všechny, nabídka pořadů se ze dne na den ztenčila na zprávy, proložené jen několika filmy pro pamětníky, ale lidé byli brzy vděční i za to málo.

Podivný trojlístek – chlapce a dvě dívky – zpočátku nikdo nebral vážně. Už na vrátnici je čtyři nekompromisní kerberové od ochranky chtěli v první

chvíli prostě vyhodit.

K jejich údivu se ale podivná trojice znenadání rozplynula a vzápětí se objevila za turniketem. Dva kerberové se za nimi rozběhli, ale když už po nich vztahovali ruce, trojice se opět rozplynula, aby se objevila o kus dál. Kerberové zůstali stát s otevřenými ústy a trojlístek se bez překážek dostal do hlavního »News roomu«, kde právě mladičká hlasatelka předčítala světové zprávy, tak jak jí přicházely do redakce.

„Co tady chcete, vy tři?“ obořil se ve dveřích na příchozí polohlasem jeden z techniků.

„Chceme promluvit k národu,“ požadoval drze chlapec.

Nejspíš nemohl říci nic vtipnějšího. Všechny tím rozesmál, od postarších techniků po zcela čerstvé, ještě neotrkané hlasatele.

„A co chcete národu sdělit, holobrádci?“ zeptal se jich se smíchem jeden vousatý technik.

„Zkus nás chvíli brát vážně i ty, holobrádku!“ vrátil mu chlapec posměšek.

Technika samozřejmě rozesmál ještě víc, jenže když si chtěl prohrábnout plnovous, zarazil se. Tváře měl hladké jako ti tři.

„A sakra!“ ujelo mu. „Co je zas tohle?“

„Že bys nás měl brát vážně, skinheade!“ zopakoval chlapec radu, jen s jiným zakončením.

Technik se chytil za hlavu – a skutečně ji měl holou jako koleno, v zrcadle by se nepoznal.

„Co to tady, proboha, vyvádíte?“ zamračil se na ty tři, ale už se jim nedokázal posmívat. Holá hlava i tváře mu napovídaly, že tohle nebude jen tak.

„Chceme něco sdělit národu,“ opakoval kluk. „Ale myslíme to vážně a kdo nás vážně nebere, nepostačí se divit. Nikomu neublížíme, ale ...ušetřil jsem vám právě výdaje za holiče i kadeřníka.“

„Kdo jste vlastně, vy tři?“ vyjel na ně zhurta i další ze starších televizáků.

„Jsme z vesnice, která neexistuje,“ řekl kluk poněkud záhadně. „Přišli jsme ze světa za skálou vysvětlit lidem, co se ve světě v poslední době stalo a zejména, jak z té kaše ven.“

„Takových zpráv máme dneska habaděj a ještě dvě přehršle!“ namítl

televizák.

„Vy máte jen zprávy,“ odpověděl kluk. „My jsme je ale přišli vysvětlit.“

„Nejprve byste museli nějaké vysvětlení znát!“ podmiňoval to hlasatel, který zrovna čekal na střídání u hlasatelského pultu.

„Na rozdíl od vás ho známe,“ ujistil ho kluk. „Pustíte nás do vysílání po dobrém, nebo chcete zažít ještě něco, co si nedokážete vysvětlit?“

„Odkud to ale znáte?“ chtěl vědět – teď už holohlavý – technik.

„To je dost složité a nechce se mi to opakovat,“ řekl chlapec. „Řekneme to až všem. Můžete si to natočit, ale teď nás pusťte do vysílání, nebudete litovat!“

„To my jen tak nemůžeme,“ odmítl je technik. „Můžeme rozhovor s vámi natočit, ale jestli se to bude vysílat, to už na nás nezáleží. Až se vrátí šéfredaktor, ten to může rozhodnout.“

„Váš šéfredaktor už se nevrátí,“ odpověděl Pavel. „Cožpak zrovna nehlásíte, kde všude ve světě zmizely miliony lidí? Nejen váš šéfredaktor, ale i šéfové nad ním nenávratně zmizeli. Právě o tom chceme mluvit, protože víme, co se s nimi stalo.“

„Tak nám to už konečně povězte!“ naléhal technik.

„Pusťte nás do vysílání – a dozvíte se to,“ sliboval jim hoch. „Šéfů se obávat nemusíte, teď jste šéfové vy a my vás žádáme o chvíli vysílacího času, která změní svět.“

„Změní svět?“ zapochyboval technik.

„Něco z toho už se stalo,“ řekl chlapec. „Vy víte, že zmizely miliony lidí, ale nevíte proč. My to víme a navíc víme, jak dál. Pustíte nás do toho vysílání, nebo to tady máme vypnout a jít jinam? Můžeme vypnout celé vaše televizní studio, jako vypínám támhle ten reflektor!“

Pokynul stranou – a jeden z mnoha reflektorů zhasl. Tentokrát už ta ukázka stačila, zejména po těch předchozích, které si také nikdo nedokázal vysvětlit.

„Dobře, pustíme vás tam,“ změkl technik. Ostatní, co to dosud mlčky sledovali, se pro jistotu klidili z dosahu, aby snad také nepřišli o vlasy.

„Barčo, předej slovo Honzovi!“ řekl polohlasem kameraman do mikrofonu.

Hlasatelka se po něm podívala trochu udiveně. Byla v ostrém světle, v polostínu nic neviděla. Když se ale vedle ní přihrnul její kolega Honza,

přenechala mu své místo a odsunula se stranou.

„Vážení diváci,“ začal trochu vzrušeně hlasatel Honza. „Přišla k nám do studia trochu zvláštní návštěva. Je to trojice teenagerů, která chce něco důležitého nám i vám sdělit. Věřte nám, nepustili bychom je sem, ale... oni opravdu dovedou nepochopitelné věci... tak nás, prosím, omluvte, že je necháme chvíli mluvit.“

Přitom ukázal na trojlístek, který přišel za ním do záběru kamer. Pak předal Pavlovi trochu obřadně mikrofon – a kamera pak chvíli zabírala jen tři vetřelce.

Ano, byli trochu zvláštní. Už protože si na tuto akci vzali mimozemský oblek – Zdenka měla na sobě vzorek podzimního barevného listí, Milča měla vzorek jaguářího kožichu a Pavel si ponechal oblek v původní tmavomodré barvě.

„Děkuji,“ obrátil se nejprve Pavel na hlasatele. „Takže, vážení televizní diváci, jak už asi víte, v poslední době na celém světě zmizelo mnoho lidí. Zpočátku po jednom, později po tisících, ale nedávno nastal zlom a ve dvou hodinách zmizely miliony. Navíc jste zažili neočekávaný atomový poplach, jenže pak se ukázalo, že se vlastně nic nestalo. Příliš mnoho záhad, že?“

Nadechl se a pokračoval, aby neztratil tempo.

„Když lidé mizeli po jednom, málokdo si toho všiml, ale to jsme si to jen zkoušeli. Pak jsme to spustili ve větším, lidé začali mizet po tisících a ve světě se objevily různé pověsti, co za tím asi vězí. Někteří lidé si nás při tom všimli – umíme sice být neviditelní, ale ne nepřetržitě, takže nás pár stovek svědků spatřilo. Ano, my tři jsme nechali zmizet první milion – vesměs špičkových lidí. Pak se ale do toho vložili mimozemšťané Okchygové a rázem zmizely zbývající desítky milionů.“

„Proboha – proč?“ neudržela se bledá hlasatelka.

„Ano, to je správná otázka!“ otočil se k ní Pavel. „Proč jsme vlastně ty lidi unášeli? Vždyť na nich často závisel chod hospodářství, zdravotnictví i kultury! Měli jsme ale k tomu dobrý důvod. Ti zmizelí totiž – nebyli lidé.“

„Před okamžikem jste říkal, že to lidé byli!“ upozornil ho i hlasatel Honza.

„Jen jako lidé vypadali,“ odpověděl mu Pavel. „Ve skutečnosti to byli mimozemští vetřelci, vesmírní parazité Cechapů, žijící v lidských tělech. Byli od lidí k nerozeznání, ale lidé to nebyli a jejich činnost lidem k dobru

nesloužila. Bylo nesmírně obtížné odlišit je od normálních lidí, takže na naší Zemi ovládali většinu klíčových oborů.“

„To by musel být i náš šéfredaktor...“ zakoktal se hlasatel Honza.

„Jestli nedávno zmizel, pak byl také jedním z parazitů,“ obrátil se opět k němu Pavel. „Jen si vzpomeňte, jak se k vám choval! Jak vás nutil lhát, překrucovat zprávy a vybírat z nich jen co chtěl on sám. A kdo se mu zprotivil, toho bez milosti vyhodil. Je to tak?“

„Byl ale taky občas lidský,“ namítl nesměle hlasatel.

„Občas?“ zasmál se Pavel trpce. „Jistě – když měl dobrou náladu, snažil se chovat lidsky. Byla to ale jen maska. Vetřelci potřebovali vypadat jako lidé, ale kdyby vám ukázal svoji pravou podobu, zděsili byste se.“

„Vy jste někdy jejich pravou podobu viděl?“ zeptal se ho hlasatel.

„Několikrát,“ přikývl Pavel. „Poprvé se mi z nich chtělo zvracet. My tři jsme získali schopnost rozeznat je i navzdory jejich velice dokonalému maskování. Jen tak jsme je mohli ze Země odesílat k mimozemšťanům, aby se o ně postarali. Nakonec ale mimozemšťané uznali, že nám to jde příliš pomalu – a odnosili všechny zbylé bestie najednou. A to byla ta chvíle, kdy zmizely miliony – a teď už ani neříkám lidí, protože lidé to nejsou a nikdy nebyli.“

„Kde jsou ale teď?“ zeptala se hlasatelka.

„Mimozemšťané je soustředili ve vesmíru, na planetě Negetta,“ vyhověl Pavel její zvědavosti. „Tam budou žít dál – ale na Zem ani nikam jinam už je nikdo nepustí.“

„Jenže – sám jste připustil, že to byli špičkoví lidé, odborníci a tak...“ namítl Honza.

„Špičkoví odborníci to byli,“ připustil Pavel. „Mnozí dokonce nenahraditelní. Ale jak náš svět řídili? Můžete jejich působení považovat za dokonalé, nebo aspoň dobré? Vždyť náš svět řídili jen tak, aby vyhovoval jim samotným. Na nás lidi se dívali jako na obtížný hmyz! Všichni víme, že na lidi jen zvyška kašlali.“

„Ale – nebudou tady jako odborníci chybět?“ zeptal se trochu kousavě hlasatel Honza.

„Budou,“ přikývl Pavel. „Na mnoha místech, jistě i ve vaší televizi. A o to jde. Země přišla o spoustu odborníků, ale současně otrokářů. Očekáváme velké problémy, ale na druhé straně jsme přišli o všeho schopné darebáky, to

by se mělo víc než jen vyrovnat.“

„Ale problémy očekáváte!“ rýpl si hlasatel.

„Největší problém nastal hned po jejich odeslání na Negettu,“ řekl Pavel. „Ty bestie stačily na odchodu na Zemi odpálit strategické rakety s jadernými hlavicemi.“

„Jenže to se ukázalo jako kachna!“ namítl hlasatel.

„Vážený pane, ta kachna představovala pár set tun nukleárních hlavic na oběžné dráze, odkud ji – naštěstí pro nás – mimozemšťané Okchygové sundali,“ vzdychl si Pavel. „Jim poděkujte, že žádná z těch hlavic nedopadla, jinak jsme mohli na Zemi skončit.“

„Vy tomu opravdu věříte?“ pochyboval hlasatel.

„Vždyť jste to také hlásili a nebyla to v té chvíli žádná kachna,“ ujistil ho Pavel. „Pamatujete si ještě zmatky, jak lidé nevěděli kam se schovat, kde je nejbližší protiatomový kryt – mimochodem, atomová válka, kterou se mimozemšťanům podařilo odvrátit, není ve vesmíru ojedinělá. Několik civilizací podobným způsobem skončilo a nezůstalo po nich nic než zkameněliny. Zemi to hrozilo také. Kryty by nikoho nezachránily, nukleárních hlavic vzletělo několikanásobně víc než by bylo třeba k úplné zkáze Země!“

„Opravdu to považujete za tak vážné?“ zbledl při Pavlových slovech hlasatel.

„Byl by to konec našeho světa,“ přikývl Pavel. „Snad bychom stačili zachránit pár tisíc lidí ve vesmíru, ale ostatní by docela určitě zemřeli. Ti, kteří by nakrátko přežili v krytech, by po vyčerpání zásob museli vyjít ven – a to by ještě byla všude na světě smrtící úroveň radiace. Naposledy takhle vyhynula civilizace šalke, je to jen nějakých deset tisíc let – a to není v kosmickém měřítku tak dávno, na některých světech dokonce ještě žijí pamětníci...“

„Deset tisíc let – a pamětníci?“ chytil se toho hlasatel.

„Ve vesmíru se sto let života považuje za příliš málo,“ ujistil ho Pavel. „Mnohem častější je věk tisíce let a někteří vesmírní tvorové žijí až deset tisíc. Parazité Cechapú, rozlezlí po Zemi, byli téměř nesmrtelní. Měl jsem možnost vyslyšet jednoho, který si ve starém Egyptě říkal bůh Ptah, podařilo se nám vyslyšet i reinkarnovaného Hitlera a jestli považujete Lucifera jen za pohádkovou postavu, pak jste na omylu – Lucifer na Zemi

pamatoval i dinosaury.“

„Ale mně se opravdu nezdálo, že by byl náš šéfredaktor nesmrtelný!“ namítal hlasatel Honza. „Řekl bych, že stárl normálně, jako všichni.“

„Stárlo jen jeho lidské tělo,“ připustil Pavel. „Až by zestárlo, vyhlédl by si někoho mladšího a tělo by mu sebral. Paraziti střídali lidská těla tisíce let a mohli tak žít věčně, zato lidé, kterým brali těla, umírali mladí. Cechapů poslední dobou nejraději brali těla studentům. Nejenže byli mladí, ale nikdo se později nedivil jejich vědomostem – nebyly totiž získané studiem na univerzitě, ale byly to tisícileté znalosti a zkušenosti Cechapů. Některé, především zahraniční univerzity byly zařízené už jen k soustředování mladých těl pro tyto parazity.“

„A ti druzí mimozemšťané... je odnesli někam do vesmíru?“ zeptala se hlasatelka.

„Ano,“ přikývl Pavel. „Popravdě řečeno, nikdo ve vesmíru je nechce. Budou tedy žít ve světě Negetta a na Zem už se nevrátí. Na Zemi bude chybět několik milionů odborníků a musí je nahradit lidé. Nejhorší na tom je, že některé prestižní pozemské univerzity žádné odborníky nevychovávaly. Studenti tam přicházeli, prakticky nic se tam nenaučili, pobyt na univerzitě měli skoro jako rekreaci – jenže pak svá těla odevzdali dalším obludám a sami... sami prostě zmizeli... Jestli jste se někdy setkali s termínem »roztrhaná duše«, pak je to tohle. A to se v našem světě dělo po celá tisíciletí.“

„Myslíte?“ nevěřil hlasatel. „Snad by ti lidé... s roztrhanými dušemi... někomu chyběli! Každý člověk má rodinu, příbuzné! Že by ti, co podle vás přišli o vlastní tělo, nechyběli ani rodičům?“

„Nikomu nechyběli,“ opáčil Pavel. „Ty bestie získaly jejich vzpomínky a na jejich základě se mohli chovat, jakoby se nic nestalo. Až na to, že se z milujících synů a dcer staly vesmírné bestie pohrdající vlastními rodiči, které se od té doby staraly jen o sebe.“

„Jenže... chápejte... nic takového přece nemůžete dokázat! Žádným způsobem! To se prostě stávalo, stává a bude se to stávat i nadále!“

„Mohli jsme to dokazovat, dokud byli Cechapů na Zemi,“ odvětil Pavel, trochu roztrpčený tou nedůvěrou. „Teď už tady žádní nejsou. Měli jsme důmyslný způsob vyhledávání těch bestií, jinak bychom proti nim neměli naději na úspěch. Ale to už je všechno za námi. Vesmírné bestie jsou na

světě Negetta, na Zem se nevrátí, jenže jejich uprázdněná místamusí zaplnit lidé, to je, oč tu běží!“

„A nešlo by... některé z těch odborníků... vrátit?“ zeptal se hlasatel. „Aspoň dočasně!“

„A dáte jim své tělo?“ neudržel se Pavel. „Určitě by si někteří z nich ještě rádi vyměnili své zestárlé, zhuntované tělo za vaše – pro ně jste právě ve vhodném věku!“

Hlasatel ale neodpověděl. V té chvíli do televizního studia vtrhla banda zakuklenců v černých uniformách a za hlasitého řevu: „Policiééé! Rucezhůruůů! Zdejte sééé!!“ obsadila všechny přístupy ke komentátorskému pultu.

„Tohle jste opravdu neměli dělat!“ vzdychl si Pavel – a zmizel i s oběma dívkami.

Vzápětí zhasla ve studiu všechna světla, všechny reflektory i obrazovky a studio se ponořilo do tmy, prozařované jen baterkami policistů.

Policisté se ale marně rozhlíželi. Ačkoliv měli obsazené všechny dveře, podivnou trojici nikde neviděli. Ti tři zmizeli, jako by se vypařili.

„Kde jsou?“ udeřili policisté na zkoprnělé televizáky.

Ti to ale také nevěděli...

„Legalizace se nám už zase nepovedla,“ zhodnotil to v Doupěti Pavel.

„Nechápu, kdo a proč na nás tu Policii poštvál?“ vrtěla nechápavě hlavou Zdenka.

„Nikdo,“ pokrčila lhostejně rameny Milča. „Vážně si myslíte, že policajti nečumí na televizi? To snad ne! Rozkaz najít nás a zatknout mají už z dřívějška. Cechapů jsou pryč, ale nikdo neměl čas ani důvod jejich rozkazy odvolávat... Zkrátka, jakmile jsme se objevili na obrazovkách, nastartovali přepadové antony a vyrazili. Vlastně jsme toho stihli přednést poměrně dost, než tam dorazili.“

„Ale lidi nás teď budou mít za lumpy!“ namítla rozmrzele Zdenka.

„Za lumpy nás lidi mají už hodně dlouho,“ usmála se trpce Milča. „Jen doted' nevěděli, jak vypadáme, takže teď už vědí i to. Obávám se, že budeme mít problémy i v internetových kavárnách. Asi jsme měly my dvě Pavla ukecat, aby to všechno přednesl sám.“

„Nejhorší na tom je, že jsme nestihli všechno,“ posteskl si Pavel.

„Vlastně jsme stačili lidem objasnit jen proč zmizeli Čechapů, ale vůbec jsme se nedostali k tomu, co dál...“

„To můžeme poměrně snadno napravit,“ mínila Milča. „A nepotřebujeme k tomu ani přepadat televizní studia. Můžeme si náš proslov k národu předtočit na videokameru a do televize dát už jen tu nahrávku.“

„Tak za prvé – nemáme videokameru,“ začala s námitkami Zdenka. „Za druhé, kde to natočíš? Tady, v Doupěti? Za třetí...“

„Není problém pořádnou videokameru koupit,“ zastavila ji Milča. „Všude nás ještě neznají a na mnoha místech nás ještě dlouho nepoznají. Máme zlato, takže není problém s penězi. Natáčet to můžeme klidně i v Doupěti – to se dělá tak, že za námi bude modré nebo zelené plátno, aby se tam dalo elektronicky doplnit libovolné pozadí. Za třetí – tady v Doupěti nás jednak nebude tlačit čas a nemusíme se bát, že na nás vtrhnou poliši nebo ještě horší verbež, jednak můžeme výsledek sestříhat, aby tam nebylo žádné přeréknutí a tak... a když televizi předáme jen záznam na kazetě, odehraje se to všechno během minuty.“

„Já ti povím, co se stane!“ nenechala ji domluvit Zdenka. „Televizáci si to pustí jen pro sebe za hurónského smíchu, až se budou za břicha popadat, ale do éteru nic nepustí.“

„Ale pustí!“ nesouhlasila Milča. „Stačí jim pohrozit, že když to nedají do vysílání v hlavním zpravodajském čase, poletí všichni kamsi do vesmíru – a uvidíš, jak to poslušně provedou!“

„A my navíc budeme za vyděrače,“ konstatovala spokojeně Zdenka.

„A nejsme už teď?“ opáčila Milča. „Nevyhrožovali jsme hned z kraje, že jim vypneme studio, když nás neodvysílají? Teď aspoň vědí, že to nebylo jen plané vychloubání! Jasně, že je to vydírání, ale když si nedají říct po dobrém, budou si muset vyslechnout i nějakou tu bandurskou!“

„Dobrá, můžeme to zkusit,“ vložil se mezi ně Pavel. „A mělo nás to napadnout už dřív.“

„Nenapadlo nás to, protože nemáme žádnou videokameru,“ vysvětlovala to Zdenka.

„Jo – a mám ještě něco,“ pokračovala Milča. „Týká se to Mlávydó. Navrhoval jsi posílat tam nejohroženější, nejchudší a nejstarší bezdomovce. Přemýšlela jsem o tom, ale došlo mi, že to vůbec není správné. Podle mě to musíme udělat naopak. Nejpotřebnější a nejstarší ponechat tady, ale starat

se, aby život byl pro ně snesitelnější už tady na Zemi.“

„Jenže to je běh na dlouhou trať,“ namítl Pavel. „To může trvat hodně dlouho a spousta lidí se zlepšení vůbec nedožije! Na Mlávydó je přitom všechno připravené – vypadá to tam jako ráj.“

„Tím bys to ale vyřešil jen pro malou část nejpotřebnějších,“ namítala Milča. „Chudých lidí je na Zemi drtivá většina, všechny tam beztak nepošleš. Do neznáma se jim chtít nebude, přijdou tam o rodinné vazby, zkrátka cesta na Mlávydó bude pro většinu z nich spíš trestem, vyhnanstvím.“

„Zvyknou si,“ ujišťoval ji. „Na lepší si lidé vždycky snadno a rádi zvyknou.“

„Přesto bych to udělala obráceně,“ nedala se Milča.

„Jak – obráceně?“ přidala se k Pavlovi i Zdenka.

„Posílala bych na Mlávydó naopak darebáky, vychované a zkažené od Cechapů,“ řekla Milča. „Pro takové by byl trest vyhnanství spravedlivý.“

„To myslíš vážně? Posílat darebáky do světa, podobného ráji?“ obrátil Pavel oči nahoru.

„Ale to se rozumí, že to myslím vážně!“ trvala na tom Milča. „Uvažujte – vyhnanství je klec. Odletí tam za trest – nedobrovolně – a nebudou se smět vrátit. Nedostanou tam ogmu, isrykyše ani náramky skelte. Pro Cechapů jsou v domech vestavěné tablety, Sek by je beztak přímo neposlechl. Budou tedy na ně vázaní. Může se nám zdát, že to bude příliš přepychové vyhnanství, ale – i zlatá klec je pořád jenom klec!“

„Budou si tam žít jako prasata v žitě a nám se budou jen chechtat!“ věstil Pavel.

„Jen ať se tam chechtají a třeba si i chrochtají!“ souhlasila Milča. „Můžeš jim omezit nabídku tabletů na nejnutnější položky, nepotřebují přece kaviár ani šampaňské, ale i kdybys jim dal cokoliv je napadne, bude je nejvíc žrát, že jsou tam za trest! Však je i sladký život brzy omrzí! Ale co je nejdůležitější, darebáků bude mnohem méně než chudáků. Udělat snesitelnější život lidem na Zemi bude jistě záslušnější než přeměnit Mlávydó na – luxusní domov důchodců!“

„No – můžeme o tom uvažovat,“ podrbal se Pavel na hlavě. „Má to něco do sebe. Teď ještě co na to řeknou chitžará v Zuznelai!“

„Já bych řekla, že to pochopí!“ tvrdila Milča. „Přinejmenším Nokimcha

nás chápe.“

„Uvidíme!“ řekl Pavel.

Krátkodobé hospodářské zhroucení Francie po Zdenčině ochromení bank bylo slabou ukázkou proti chaosu, který způsobili Okchygové.

Ve Francii se tenkrát o vlastnictví bank přihlásili jiní Cechapů a hospodářství se po prudkém, naštěstí jen krátkém poklesu skoro stejně rychle vzpamatovalo. Když teď znenadání a bez náhrady zmizeli všichni bankéři z celého světa a s nimi i většina dosavadních kapitánů průmyslu, ochromilo to všechny oblasti hospodářství, kultury, zdravotnictví i médií.

Nejhorší bylo celosvětové ochromení peněžních ústavů. Jako tenkrát ve Francii, i teď všechno nějakou dobu dobíhalo setrvačností, ale banky se bez velení dostávaly rychle do nejistot.

V různých částech světa to ale probíhalo různě.

Zatímco rozvojové země fungovaly téměř stejně neefektivně jako dřív, ty vyspělejší zachvátil mnohem větší zmátek. A čím vyspělejší země, tím větší pád. Z některých koutů světa přicházely velmi znepokojivé zprávy o zhroucení státních institucí, rabování a násilnostech.

Druhá návštěva trojlístku v České televizi byla kratší, ale výslednější. Pavlovi už se neodvážil posmívat nikdo a většina těch, kdo ho poznali, se ihned klidila pryč.

Někteří ale očekávali další přepadení a výslechy ze strany Policie. Dali to Pavlovi najevo, ale on je ujistil, že tentokrát postačí spustit záznam až na začátek hlavního zpravodajství. Jen jim kladl na srdce, aby odvysílali všechno bez přerušování, jinak to bude jejich poslední vysílání.

„Naši policajti jsou taky pěkná paka,“ řekl bez velkého respektu, „ale nejsou to přece Rusové, kteří vysílače prostě rozstříleli, když nenašli hlavní vypínač.“

„Jo, na to se pamatuju,“ přikývl starý televizák. „Tenkrát se posměšně říkal vtip: jak se rusky řekne »vypínač«?– »kalašnikov«... Jenže ve skutečnosti to taková legrace nebyla...“

„Nemám kalašnikov,“ ujistil ho Pavel. „Ale jestli jste si minule všiml toho prvního zhasnutého reflektoru – napadlo vás podívat se na jeho žárovku? Dokážete vysvětlit, jak z nepoškozené žárovky zmizí úplně beze stopy rozžhavené vlákno?“

„No – někdy se vlákno rozprskne po celé baňce,“ namítal zaraženě technik.

„Pak zůstane jeho hmota uvnitř aspoň v podobě kapiček,“ ujistil ho Pavel. „Jenže tady zmizelo úplně beze stopy. Jestli jste tu žárovku nevyhodili, prohlédněte si ji, ať uvidíte na vlastní oči, co dovede totální anihilace.“

„Anihilace?“ zarazil se technik. „To je snad... něco ze sci-fi?“

„Ano, pro lidskou civilizaci je to zatím sci-fi,“ přikývl Pavel. „Jenže nedávno právě anihilace zneškodnila nad naší stratosférou osm tisíc nukleárních hlavic. Ten nedávný atomový poplach nebyl pouhé cvičení, byl pravý a málem se stal koncem našeho světa. K našemu štěstí použili Okchygové proti hlavicím anihilaci. Všechny zmizely dříve než se dostaly do nejvyššího bodu letové dráhy.“

„Opravdu?“ pochyboval technik.

Pro většinu lidí bylo zázračné vysvobození z nukleární noční můry tak nepravděpodobné, že se rychle rozšířila fáma o pouhém cvičení evakuace v civilní obraně. Armády mlčely – měly víc než dost svých problémů se zmizením nejvyšších špiček v hlavních štábech, než aby dementovaly něco, co nechápali ani jejich špičkoví odborníci. Jen obsluhy radarů, odpalovacích ramp a sil, kteří měli aspoň něco z první ruky – buď odpálili rachejtle, které nedoletěly, nebo viděli, jak jim vlastní či cizí rakety nepochopitelně mizí z obrazovek, by mohli skutečně kvalifikovaně posoudit skutečnost této hrozby – ti však už z principu mlčeli, jak jim kázaly vojenské rozkazy.

„Vy zřejmě anihilaci vůbec nevěříte, že?“ vypěnil konečně Pavel. „Dobrá – víte, co je tohle?“

Na podlaze mezi Pavlem a technikem se objevil předmět postavený špicí nahoru a nepříjemně podobný půlmetrovému dělostřeleckému granátu.

„Nevím,“ vyhrkl úplně zkoprnělý technik.

„Tak si to dobře prohlédněte, tohle jen tak neuvidíte!“ vybídl ho Pavel. „To je totiž nukleární hlavice malé ráže, jakých bylo nedávno nad naší matičkou Zemí kolem šesti tisíc – zbytek tvořily střely větší ráže, ale ty by se sem nevešly, nehledě na to, že taky víc září. Máte tu Geigerův přístroj? Mohl byste se osobně přesvědčit, že tahle bestie nepřetržitě, i když jen trochu září, ale nemusíte se jí bát, já ji tady ležet nenechám, ostatně – ti, co s tímhle zacházejí, se kolem toho pohybují déle než vy a všichni ani

neonemocní rakovinou nebo aspoň leukémií...“

Ti nejbližší přihlížející při jeho slovech bledli a ti vzdálenější se pokoušeli nenápadně ustoupit o krok nebo o dva.

„Sáhněte si na to!“ vybídl technik Pavel. „Pak si umyjte ruce, ale ať můžete jednou tvrdit, že jste si sáhl na pravou atomovou střelu – to přece stojí za chvilku strachu, ne?“

„Kde jste to sebral?“ vydechl technik, aniž by k tomu vztáhl ruku.

„Stvořil jsem to,“ odvětil Pavel. „To je totiž opak anihilace. Když na tu střelu nechcete sahat, nesahejte, nic se neděje – ostatně, opravdu není o co stát... A teď se dívejte ještě lépe!“

Střela za slabého zajiskření zmizela.

„Tohle byla ukázka anihilace hmoty,“ řekl spokojeně Pavel. „Už na ni věříte?“

„Teda – nevidět to na vlastní oči, neuvěřil bych,“ přiznal technik.

„Já vím,“ usmál se Pavel. „Lidstvo se obecně dělí do čtyř kategorií. Jedni neviděli a nevěří. Ty celkem chápu, pesimismus bývá někdy zdravý. Druzí neviděli a přece věří – na těchto důvěřivcích stojí a padá každé náboženství, bez nich by to prostě nešlo.“

„A ty další kategorie?“ zeptal se technik.

„Dají se logicky odvodit,“ usmál se Pavel. „Třetí kategorie – viděli, proto věří. Také ty celkem snadno pochopíme. Nejhorší je poslední kategorie – viděli, a přesto nevěří. Takové nepřesvědčíte o ničem, s nimi je prostě škoda ztrácet čas. Nejčastěji to bývají fanatici odlišné víry, kteří sami sobě odmítají připustit jinak evidentní důkaz, že ta jejich víra není Jediná a Samospasitelná.“

„Takže... když je tohle anihilace...“ docházelo pomalu technikovi...

„Teď už zbývá jen představit si totéž ve výšce pár kilometrů po odpálení,“ dokončil za něho Pavel. „Vynásobit to osmi tisíci – větší mizery stejně rychle jako menší – a máte konečně správnou představu o tom, co se tu nedávno dělo. Velmoci se pokusily spáchat sebevraždu lidstva atomovou smrští, která se díky mimozemšťanům krátce po odpálení rozplynula jako mlha. Jim poděkujme, že ty hračky nedoletěly na určené cíle – to by byl konec našeho světa.“

„Ale... co vy s tím máte společného?“ chtěl vědět technik – pohled na ostatní tváře prozradil, že ve své zvědavosti vůbec není sám.

„Jsme s mimozemšťany v kontaktu,“ řekl Pavel, jako kdyby o nic nešlo. „Díky jim ovládáme anihilaci i tvoření. A navíc máme představu o tom, co se dnes děje. Mimozemšťané zkrátka ztratili trpělivost a pár desítek milionů darebáků odnesli ze Země do světa Negetta, aby na Zemi přestali páchat lumpárny. Bohužel, darebáci vládli Zemi pevnou rukou a po jejich zmizení může zavládnout chaos, rozvrat a anarchie. Proto chceme, abyste odvysílali nesestríhaný obsah téhle kazety.“

„Myslíte, že to zabrání chaosu?“ pochyboval.

„Možná mu nezabrání úplně, ale může ho zmírnit,“ ujistil ho Pavel. „Budeme pomáhat i jinak, ale tohle považujeme za důležité.“

„Dobře... dejte to sem...“ podvolil se technik. „My už se na to podíváme.“

„Podívejte,“ přivolil Pavel. „Ale nepokoušejte se to zkracovat. I naše trpělivost má své meze.“

„A co by se stalo, kdybychom to zkrátili?“

„Už přece víte, že umíme vaše studio vypnout,“ zamračil se Pavel. „Ale nemuselo by to být jen snadno odstranitelným krat'asem, jako minule. Můžeme vás anihilovat úplně a převzít vysílání v Čechách do vlastní režie.“

„Vy byste... i lidi...?“ zarazil se technik.

„Lidi nelikvidujeme,“ řekl Pavel. „Nanejvýš je přemísťujeme. Pro darebáky máme připravené velice fešácké vězení – proslulá věznice Alcatraz je proti tomu rekreační zařízení. Ale mimozemské darebáky jsme svého času zabíjeli, i když byli v lidských tělech.“

„Vy sám jste taky... někoho zabil?“ zbledl technik spolu s ostatními.

„Víc než si myslíte!“ ujistil ho Pavel. „Podle stávajících zákonů bych byl největší hromadný vrah v historii lidstva. Když ale místo současných zákonů uplatníte hledisko spravedlnosti, pak jsme ji jen naplňovali.“

„I vraždami?“ vyhrkl technik.

„Zkuste odlišovat trest smrti od vraždy – pak je to úplně jiné,“ nabídl mu Pavel. „Ti, koho jsme zabili, byli sami hromadnými vrahy a navíc u nich hrozilo, že v tom budou pokračovat.“

„Ale to by snad měl rozhodnout nějaký nezávislý soud!“ namítl technik.

„Čemu říkáte nezávislý soud?“ obrátil otázku Pavel. „Můžete to říci o libovolném pozemském soudu? Pozemské soudy byly donedávna majetkem mimozemských bestií a byly nezávislé snad jen na spravedlnosti a zdravém

rozumu. Na celém světě nebyl jediný skutečně nezávislý soud! Jen si pěkně přiznejme, že teprve soudy mimozemšťanů byly trochu nezávislejší.“

„Pozemšťany soudili mimozemšťané?“ namítl technik. „Co jim do nás bylo?“

„Nic víc než to, že ti souzení předtím – naposledy před padesáti tisíci lety – napáchali spoustu zločinů i jinde, například ve světě Gežgay. Ve svých zločinech pokračovali i na Zemi, ale protože se jim podařilo uchvátit veškerou pozemskou justici, nikdo je nesoudil. Většinu zločinů však napáchali u mimozemšťanů – proto jim musíme přiznat právo soudit je i na Zemi.“

„Kdo – my?“ zněla další chvatná otázka.

„My, kdo jsme s mimozemšťany navázali kontakty,“ odpověděl klidně Pavel.

„Navázali jste kontakty... – ale kdo vám dal právo jednat za celou Zemi?“

„Dostali jsme to právo... vlastně tím nejspravedlivějším způsobem,“ usmál se Pavel.

„Jakým? Čemu říkáte nejspravedlivější způsob?“

„Náhoda, pane, náhoda...“

Televizní zprávy

Televizní zprávy sledovali v Doupěti výjimečně všichni a dokonce s napětím. Mělo se v nich přece objevit jejich pracně natočené video. Šlo o informovanost lidí ve světě, ačkoliv zpočátku jen česky. Však ony to ostatní televize převezmou!

Komentátor zprávy normálně zahájil, potom oznámil »Zvláštní příspěvek« a kdosi v zákulisí spustil video, donesené toho dne Pavlem. Místo zeleného pozadí do záznamu naklídčovali běžné pozadí televizních novin, ale to se na obsahu nijak neprojevalo. Televizáci tedy slib dodrželi.

Dojem však úplně pokazil závěr. Ve chvíli, kdy se Pavel na záznamu rozloučil, naskočil opět obraz news-roomu, kde však bylo v té chvíli vidět, jak policisté zatýkají nejen komentátora, ale všechny, kdo se tam právě nacházeli, ať s vysíláním měli nějakou spojitost, nebo ne.

„Syčáci!“ komentoval to Pavel. „Doufám, že je brzy pustí, jinak bych jim musel udělat průvan na policejní stanici!“

„Neříkal jsi sám, že policajti mají rozkazy, které se neodvážejí nesplnit?“ popíchla ho Zdenka.

„Říkal,“ souhlasil Pavel. „Ale po našem vysílání by jim mělo dojít, že jsou úplně vedle!“

„Vždyť to ani neviděli!“ zastala se jich Zdenka. „Mohli vidět minule začátek, ale pokračování už ne – buď byli v té chvíli na cestě, nebo na té razii.“

„Uvidíme!“ prohlásil Pavel.

Ted' se tím ale zabývat nemohl, chystal se opět odletět Ančovem za Nokimchou, aby dojednali další podrobnosti ohledně Mlávydó. Zejména šlo o Milčin návrh na změnu – neposílat na Mlávydó lidi staré a potřebné, ale naopak grázly největší, aby na Zemi přestali škodit.

Milča očekávala, že to na Zuznelai pochopí.

„I pro ně to bude jednodušší,“ tvrdila. „Postačí, když je seznámí s používáním tabletů a věnují jim ovrósje, nemusí se u nich zdržovat s biologickými ogmu a isrykyši.“

„A mohou je zkusit převychovat,“ dodal Pavel. „Možná postačí, když se jim sem tam někdo ukáže, aby pochopili, že mají nad sebou dohled.“

„On třeba Nokimcha může vzbuzovat pěkný respekt, když se trochu

zamračí!“ přidala Zdenka.

„Když on se Nokimcha snad ani mračit neumí,“ vzdychla si Milča.

„Ale umí!“ nesouhlasil Pavel. „Jenže my tři jsme mu nedávali tak často důvod být zamračený, na nás se víc usmíval. Ale ti, co tam pošleme, mu takový důvod určitě dodají!“

„Hlavně to s nimi tak vyjednej!“ nabádala ho Milča.

„Uvidíme!“ holedbal se Pavel.

Horší dobu k zásahu v České televizi si velitel zásahové jednotky ani nemohl vybrat.

Čechy byly ve víru událostí. Spolu s miliony Čechapů z celého světa zmizel i v Čechách nejen prezident, ale i celá vláda, podstatná část Parlamentu, drtivá většina ministerských úředníků a téměř všichni soudci. Zatknout za tohoto stavu redaktory, techniky a hlasatele poslední vysílající televize nebyl uvážený čin – znamenal totiž úplné odmlčení jediné česky vysílající televizní stanice.

Český národ snese hodně a Češi na sobě nechají dlouho štípat dříví, ale pak stačí jediná jiskra, aby zažehla ne požár, ale přímo ohnivou smršť. A protože ji tentokrát neusměrňovali podle svých záměrů inteligentní Čechapů, obrátila se proti Policii jako takové.

Většina policejních špiček zmizela spolu s ostatními Čechapů a Policii chyběla organizace. Řadoví policisté nevěděli, co mají dělat, nedokázali si ani přivolat útvar policejních těžkooděnců. Už to vypadalo zle a zabarikádovaní policisté začali sahat po zbraních, když se náhle nad hlavami rozlíceného davu objevila podivná vznášející se postava.

Pavel původně přiletěl zasahovat ve prospěch zadržených televizáků, ale na místě pochopil, že bude muset naopak podpořit obležené policisty. Přiletěl neviditelným mesrini, ale přestoupil si ve vzduchu na vznášející se stoleček zgylot, který ho zvukově neizoloval, aby mohl mluvit.

Postava, vznášející se nad hlavami davu jen na nepatrném prkénku, vzbuzovala respekt a když Pavel shromážděné požádal, aby mu vyjednávání s policisty přenechali a buď se rozešli do domovů, nebo si počkali na výsledek, lidé mu začali provolávat slávu.

Dalším bodem mělo být tedy vyjednávání s policisty. Pavel se jim zaručil, že bude dodržovat konvence ohledně vyjednávání, budou-li oni

naopak respektovat jeho jako parlamentáře.

Velitel policejní stanice na to po delším váhání přistoupil, ovšem požadoval, aby Pavel před vstupem do stanice prošel bezpečnostním rámem, aby se vyloučilo, že je ozbrojený.

„Bezpečnostním rámem klidně projdu, ale to nic neznamena,“ usmál se Pavel. „Moje zbraně nejsou kovové a odložit je nemohu, sám jsem tou zbraní.“

„V tom případě budeme potřebovat psa, schopného odhalit výbušniny,“ kladl si velitel stanice další, rozšiřující podmínky.

„Jděte mi k šípku!“ zamračil se Pavel. „Máte pod stolem atomovou bombu a budete zdržovat s nějakým rámem a psy! Pochopte, že mám mimozemské schopnosti a chci vás zachránit!“

„Zachránit?“ podivil se policista.

„Zachránit!“ trval na svém Pavel. „Nejprve před davem spravedlivě naštvaných lidí, kteří už málem žádali vaše hlavy, neboť jste jim ochromili jedinou fungující televizi, pak také před úděsnou blamáží, až se ukáže, že jsou zatčení nevinní a nakonec před vyhazovem, protože tak neschopnou Policii nikdo nepotřebuje.“

„Chcete nám snad vyhrožovat?“ naježil se velitel.

„Podívejte se pod svůj stůl,“ vybídl ho Pavel. „A moc zprudka nesahejte na to, co tam najdete, má to ráži několika kilotun.“

V následující chvíli vypukl na stanici poplach, jenže stejně náhle skončil. Nukleární hlavice znenadání zajiskřila a rozplynula se.

„Nehledejte to,“ poradil Pavel dobrosrdečně hemžícím se policistům. „Teď už nic nenajdete.“

„Co to bylo?“ udeřil na něho velitel.

„Ukázka mimozemských možností,“ odvětil stručně Pavel.

„Ale my máme své rozkazy!“ trval na svém policista.

„Máte rozkazy od těch, které jsme nedávno zlikvidovali,“ řekl Pavel. „Zlikvidovali, protože to byly stvůry. Vy stvůry nejste a už snad ani nebudete, ale – budete-li se nám protivit, dopadnete jako ti, kdo vám nedávno rozkazovali. Viděli jste aspoň ten televizní záznam, který jste se tak usilovně snažili zcenzurovat? Doporučuji vám propustit zaměstnance televize a poprosit je, aby ten záznam ještě jednou reprízovali. A dobře si ho poslechněte a promyslete.“

Ta drzost! Vyzývat policisty, aby přemýšleli! Jenže hlučící dav venku na ulici jim zabraňoval použít to nejjednodušší, osvědčené řešení – podezřelého prostě zatknout, podrobit výslechu a zavřít. Museli se nějak rozhodnout, aby to proti nim dav nepoštvalo ještě víc.

„Jenže když porušíme rozkazy, vyhodí nás,“ namítl policista opatrně.

„Kdo by vás měl vyhodit?“ opáčil Pavel. „Vaši nadřízení zmizeli, ti už dávno nejsou na Zemi! A jestli jste to dosud nepochopili, řeknu vám to naplno: na Zemi obecně a v Čechách zvlášť došlo ke státnímu převratu. Současná vláda zmizela do nenávratna a vy se budete muset rozhodnout – buď sloužit nové vládě, nebo se proti nám postavit. Pak ale čekejte, že zůstanete u Policie!“

„Chcete snad tvrdit, že jste někoho...“

„Dosavadní vládce odnesli Okchygové. Ale mám aspoň podíl na jiných, ještě horších.“

„To je přece přiznání!“ hřměl policista.

„Přiznání k čemu?“ opáčil Pavel. „Vašich nadřízených jsem se nedotkl a na Okchygy nemáte.“

„Na koho?“

„Podívejte se, pane policajt! Pusťte všechny zadržené z televize, požádejte je, aby opakovaně přehráli náš záznam a dobře si jej vyslechněte, raději dvakrát než jednou. Zjistíte, že vaše rozkazy pocházejí od bestií z jiného světa a že se jimi musíte přestat řídit, chcete-li zůstat na Zemi. A teď mě omluvte – odcházím!“

Policista chtěl cosi namítnout, jenže Pavel náhle z jeho kanceláře zmizel. Ostatní jen zděšeně přihlíželi.

Skupinka, která se sešla na Malé Straně, měla zprvu jen osm členů, ale při dalším setkání už se do jednoho bytu nevešla a musela se přesunout do nějaké kavárny.

Jednalo se o jediném bodě: jak vyvést Čechy z politické, hospodářské a kulturní krize?

Problém byl velice komplexní. Nejprve bylo nutné uspořádat nové parlamentní volby, neboť jak Parlament České republiky, tak i Senát byly zdecimované na pár vystrašených členů a prezident České republiky zmizel spolu s ostatními pohřešovanými lidmi. Podle vysvětlujícího, několikrát

opakovaného pořadu České televize, vysílaného z tajemného záznamu jakýchsi tří teenagerů, kteří v něm prohlašovali své napojení na mimozemšťany, měli všechny chybějící odborníky, manažery a politiky odnést mimozemšťané kamsi daleko ze Země a nemínili je už nikdy vrátit s tvrzením, že Zemi jen škodili.

Problém byl, že to bez nich nešlo.

Anebo – že by to šlo? O tom právě Malostranáci nejprve jen jednali, ale pak přikročili k akci, která by měla katastrofu zmírnit, zastavit a zvrátit.

Prvním krokem byla výzva k vypsání mimořádných voleb, podaná na ministerstvo vnitra.

Tato výzva připomínala povinnost ministerstva vypsát při podobných problémech neprodleně mimořádné volby – a to do Parlamentu, Senátu i prezidentské.

Pro ministerstvo, kde po prázdných chodbách bezradně bloudilo jen pár vyděšených úředníků, to byl úkol vpravdě nadlidský. Malostranákům nejenže nikdo neodpověděl, ale splnit tuto povinnost se očividně nikdo ani nechystal.

Druhým krokem byla proto výzva v televizi. Malostranská skupina připomínala úředníkům, co je jejich povinností. Současně uvedla kontaktní adresu, kam se měli hlásit lidé, kteří se vyznají v chodu státních institucí a chtěli by pomoci.

Úředníky ale mnohem víc popíchla další nahrávka teenagerů. Slibovali jim zachování jejich míst v aparátu Ministerstva vnitra, pokud volby uspořádají – na druhou stranu jim všem vyhrožovali vyhazovem, pakliže nic neučiní. To konečně zabralo a vypsání voleb se uskutečnilo prostřednictvím České televize – jak také jinak, když v Čechách prakticky žádné jiné oficiální médium nefungovalo. V nahrávce teenagerů však byla kuriózní podmínka – plat všech ústavních činitelů měl být stanoven na trojnásobek průměrného – důchodu. Mělo to odradit zlatokopy, kteří by se do Parlamentu jinak drali čtyřstupem.

To už se počet Malostranáků blížil stovce. Po nájezdu mimozemšťanů neexistovala v Čechách žádná jiná politická strana, hnutí ani skupina. Dosavadní partaje se rozplynuly až na malé hloučky členů, působících dojemem naprosté bezradnosti. Malostranáci byli tak jedinou stranou, která něco navrhovala, slibovala a zdálo se, že snad i něco z toho splní. Na popud

„teenagerů“ však zařadila jako jeden bod svého volebního programu i určení platů poslanců. Kritikové škodolibě poukazovali na to, že za těchto podmínek bude problém sehnat dostatečný počet zájemců – a měli pravdu.

Další kritické hlasy pravdivě poukazovaly na skutečnost, že vlastně o žádné volby nejde, když se jich účastní jen jedna politicky organizovaná skupina, ale ty už byly natolik ojedinělé, že se daly zanedbat – což se také stalo.

Výsledkem voleb byl nový Parlament České republiky. Neměl sice potřebných dvě stě členů, neboť se při navržených platech poslanců skutečně nenašlo dost zájemců, ale podle ústavy byl jakž takž usnášeníschopný i v neúplném obsazení – a to stačilo.

Víc se v prvních popřevratových volbách zvolit nepodařilo. Poslanecká sněmovna se na svém prvním zasedání ad hoc rozhodla pod starým otřepaným heslem »nejsou lidi« přibrat za poslance zbylé dosavadní senátory a Senát zrušit úplně. Neusnášeníschopný Senát nebyl schopen tento zákon odmítnout a protože Ústavní soud bez výjimky zmizel v nenávratnu, nezbylo než patřičně upravit Ústavu, aby se současný stav aspoň nějak zlegalizoval.

O Čechách je známo, že skvěle improvizují. Žádný jiný národ až dosud nedokázal provozovat »Orchestr bez dirigenta«, kdy hudebníci hrají bez vedení – přesněji, řídí se podle některého z nich. Nebylo divu, že Parlament prohlásil za zbytečný nejen Senát, ale i funkci hlavy státu – prezidenta. V usnesení se tvrdilo, že v případě potřeby bude Českou republiku na případných mezinárodních jednáních zastupovat premiér. Toho sice chybějící prezident nemohl jmenovat, ale nová Poslanecká sněmovna si s tím poradila bez dlouhých cavyků – premiéra zkrátka jmenoval na návrh Sněmovny její předseda, v dané chvíli zastávající nejvyšší státní funkci.

Takový převrat ještě Evropa nezažila!

Jenže situace byla ve všech zemích prakticky stejná nebo velmi podobná.

Drobnou odlišností se pyšnila Velká Británie, kde kupodivu nezmizela královská rodina, takže se opět stala skutečnou hlavou království. Bezvýznamnost ji paradoxně zachránila. Cechapů už o ni dlouho nejevili zájem, takže zůstala, aby mohla aspoň formálně odstartovat nové volby.

Nahrávky trojlístku teenagerů se postupně šířily nejen do celé Evropy, ale po celém světě. Ostatní země si je opatřily titulky ve všech potřebných

jazycích. Někde je odvysílaly veřejnoprávní televize, pokud ještě fungovaly, jinde se šířily po internetu. Nejen první dvě, ale časem i další.

Kdosi neznámý mezitím vypsál na internetu obrovskou sumu za jejich hlavy – autora inzerátu se nepodařilo objevit, ale bylo zřejmé, že to bude nějaký oddaný lidský služebník Cechapů, dotčený jejich zmizením. Inzeráty se opakovaly všude, kde odvysílali nahrávky »teenagerů«. Trojlístek by si z nich nic nedělal, kdyby se neobjevila mnohem horší fatwa vyhlášená muslimy a kdyby ji ihned nepřijali za svou muslimové v Čechách. Bohužel, fanatiků na Zemi zůstalo víc než dost. Přišli o své náboženské vůdce, ale zůstali jim i nadále věrní.

Trojlistek se po krátké diskusi rozhodl.

Bude lépe vzdát se vystupování na veřejnosti a zůstat v skrytu Doupěte. Přitáhli by zbytečně na sebe pozornost těch, kdo se zmizením svých vládců cítili poškozeni a vystavili by nebezpečí lidí ve svém nejbližším okolí. Pavel s Zdenkou a Milčou tedy dál ze svého úkrytu sledovali, co se v Čechách i ve světě děje a občas vydali další nahrávku s návodem, co dělat.

Ne že by na totéž nepřišli i jiní, ale nikdo se nemohl pochlubit kontaktem s mimozemšťany. Proto měl trojlístek i nadále autoritu nejen v Čechách, ale kupodivu i ve světě, a to i když navrhoval něco, co se lidem v první chvíli zdálo jako neuvěřitelné a naprosto nepřijatelné kacírství.

Například návrh »Co s bankami?«, ve kterém nejprve zopakovali, že díky mimozemšťanům nemá prakticky žádná banka majitele, takže je nezbytné, aby je Parlamenta všech zemí znárodnily, pokud nechtějí dopustit okamžité zhroucení svého hospodářství.

Podle trojlístku se měly banky změnit na státní neziskové podniky, zajišťovat oběh peněz jako službu lidem a úplně opustit svůj dosavadní hlavní účel – »tvorbu zisku«. Zaměstnanci bank se měli změnit ve státní zaměstnance, placené podle českého pravidla pro platy poslanců. Že to bude pro ně nepřijatelné? Ale kdež! Z bank zmizeli největší vyžírkové, dokonce i bez vyplácení jinak obvyklých »zlatých padáků«! Také velké podniky měl po zmizelých majitelích »zdědit« stát a postarat se, aby sloužily lidem a ne bestiím.

Vypadalo to kacířsky, ale Malostranáci se toho chopili a alespoň v Čechách to provedli. Zákon sice vyzýval právoplatné majitele bank, aby se o ně do třiceti dnů přihlásili s doklady o tom, že jim skutečně patří, ale když se

ve stanovené lhůtě nikdo nepřihlásil, nabyl platnosti znárodňovací dekret a banky, velké podniky i supermarkety v Čechách dostaly nucenou státní správu.

V Čechách to zabralo – ostatní výrobci se otřepali a hospodářství se opět začalo rozjíždět.

„Jen nevím, co budeme dělat, když jsme se takhle dobrovolně zřekli možnosti uplatnit se na nějakém výhodném místěčku?“ komentovala to Zdenka, když si vyslechli další zprávy.

To už se i Česká televize vzpamatovala, sloužili v ní noví reportéři a komentátoři, kteří se tam mezitím otrkali a už zase působili profesionálním dojmem. Až na to, že si nedali diktovat, co smějí a co nesmějí zveřejňovat a jak se mají stavět k různým událostem doma i ve světě.

„Však si něco najdeme!“ mávl rukou lehkomyšlně Pavel. „Máme výhodu neviditelnosti, nikdo nám nic nenařizuje, nikdo nám nic nezakazuje. Navrhují soustředit se třeba na odhalování skrytých lumpáren, které by jinak unikly pozornosti. Na světě je pořád spousta darebáků, kteří kdysi obětavě sloužili Čechapů a po jejich zmizení si myslí, že se osamostatní. Bude potřeba odhalovat je, aby už konečně zmizeli! Ty nejhorší budeme rovnou odesílat do Mlávydó, ať neškodí. Přinejmenším dokud se nevytvoří nové, konečně už nezaujaté a nezkorumpované soudy.“

„A kromě toho na nás zůstane zprostředkování kontaktu se Zuznelai,“ připomněla jim Milča.

„Takže se dáme do odhalování nepravostí?“ podíval se na ni Pavel s úsměvem.

„Jdeme na to!“ souhlasily obě.

Copyright © 2013 Semerád Václav, Nová Ves
